

Giới thiệu Ngũ Long Vương Quan Convert

Dược Vương Đình, Viêm Dương Ngọc, ba thước thanh mang cầm kiếm xông thiên nhai; Hàng ngũ long, mang vương quan, liêm khiết thanh bạch đăng vân phi thiên; Đình thiên, đình thiên, vắn đình thiên địa!

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 01: Dược Vương Cốc

Tiên giới, nam khê đại lục, mệnh mông dãy núi, xuôi theo mây vạn dặm, sơn lĩnh hoành mật, xanh um tươi tốt, tràn ngập nồng đậm tiên linh khí, thỉnh thoảng truyền ra một trận tiếng thú gào, này lên khoác năm

Tu tiên giả luyện hóa thiên địa tiên linh khí để mở rộng kinh mạch, đem tiên linh khí cô đọng thành thể nội tiên linh lực, để đạt tới tu luyện pháp lực mục đích.

Tiên linh lực căn cứ Ngũ Hành chia làm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm loại tiên linh lực.

Thiên vân quốc là nam khê đại lục biên thủy một cái trung đẳng quốc gia, lưng tựa mệnh mông dãy núi, xây dựa lưng vào núi, có được thành trì mười bốn tòa, đô thành định tại Vân Thành.

Có được nhân khẩu tiếp cận một tỷ, đại đa số người đều là tu sĩ, chỉ có một số nhỏ người trời sinh không thích hợp tu luyện, làm một chút mua bán duy trì sinh kế, quần chủ Tuấn lễ, chiêu hiền đãi sĩ, ôn tồn lễ độ, rất được dân tâm.

Một ngày này, Vân Thành bên trong giếng đèn kết hoa, Vân Thành cư dân vui mừng hơn hờ, trên mặt tràn đầy phát ra từ nội tâm sung sướng, hoàng thất tiểu vương tử sinh ra, có người kể tục, Thái Thượng trưởng lão đặt tên Tuấn vũ, chiêu cáo thiên hạ, khắp chốn mừng vui, định vào trăm ngày sau cử hành trăm ngày yến.

Ngần vân quốc đông bắc phương hướng mười vạn dặm bên ngoài, có một núi tên dược vương núi, bởi vì trong núi một trong cốc lâu dài mùi Dược nồng đậm không tiêu tan mà nghe tiếng mệnh mông dãy núi.

Vạn năm trước Dược Tôn du lịch trải qua nơi đây, gặp tình hình này, khai sơn lập phái, lấy tên Dược Vương Cốc, tại nơi miệng hang lập một cự hình dược đỉnh, không nắp đỉnh, thuận bí ngân chế tạo, khắc 'Dược Vương Cốc' Ba chữ to tại trên đỉnh, khí thể bằng bạc, lấy luyện chế đan dược nghe tiếng mệnh mông dãy núi, đương nhiệm cốc chủ Dược vạn đan.

Đan dược là có thể tăng cường tu tiên giả cô đọng tiên linh khí, đề cao tốc độ tu luyện linh đan diệu dược, càng có chút cao cấp đan dược có thể có trợ đột phá tu luyện bình cảnh tác dụng.

Mà luyện đan lại là cực kỳ tiêu hao thời gian cùng tiên linh tệ, trừ một chút đại môn phái sẽ chuyên môn tiến hành bồi dưỡng, mà đại đa số bên trong tiểu môn phái là bởi vì tài nguyên vấn đề không chuyên môn bồi dưỡng, mà là mời người tiến hành luyện đan.

Bởi vậy luyện dược sư liền thành tiên giới đông đảo bên trong tiểu môn phái tranh nhau lôi kéo mục tiêu, đối tăng lên tông môn thực lực tổng hợp có trợ lực lớn lao.

Dược Vương Cốc không thuộc về bất kỳ thế lực nào, độc lập tồn tại ở mệnh mông dãy núi, nhưng ở tiên giới nhưng lại có cực kỳ cường đại lực hiệu triệu, thực lực tổng hợp không thể khinh thường.

Luyện dược có thể chia rất nhiều loại, có chút Dược là viên đan dược, có chút là Dược tán, cũng có cái khác hình thái, nhưng chủ yếu vẫn là viên đan dược, mà luyện chế viên đan dược lại xưng luyện đan.

Luyện đan chia làm tinh luyện dược liệu cùng Ngưng Đan hai bộ phận, đan dược đẳng cấp càng cao, đối hồn phách lực yêu cầu càng cao.

Luyện dược sư đẳng cấp lấy hồn phách lực mạnh yếu phân chia, chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp, Hoàng cấp, tông cấp, Thánh cấp cấp sáu, lại hướng lên liền là trong truyền thuyết tiên cực cùng Thần cấp luyện dược sư, toàn bộ nam khê đại lục đã trong ngàn năm không người đạt tới Tiên cấp, không nói tới Thần cấp, sớm đã liệt vào truyền thuyết cấp bậc.

Mỗi cấp lại bởi vì luyện chế đan dược dược lực khác biệt, chia làm một, hai, tam giai.

Trong cốc Dược tông cấp bậc luyện dược sư có ba tên, cốc chủ Dược Vạn Đan, Thiếu cốc chủ Dược Hiện cùng nhị trưởng lão Khuông Thái Hòa, Thánh cấp luyện dược sư cũng chỉ có đại trưởng lão Dược Hàn Trì, lâu dài bề quan, chuẩn bị xung kích cổ lĩnh trung kỳ kỳ bình cảnh, không dễ dàng gặp người.

Dược Hiên mặc dù chỉ có Hóa Linh kỳ tu vi, nhưng từ nhỏ luyện dược thiên phú kinh người, khắc khổ nghiên cứu lại cần tại luyện tập, niên cấp nhẹ nhàng liền tiến vào Dược tông cấp bậc, người đưa xưng hào dược sĩ, là Dược Vương Cốc bên trong có khả năng nhất kế tiếp tấn cấp Dược Thánh cấp bậc luyện dược sư, tiềm lực vượt qua cốc chủ Dược Vạn Đan.

Tiên giới cảnh giới chia làm sáu cái giai đoạn, Linh Động kỳ, linh tụ kỳ, linh hình kỳ, hóa linh kỳ, dung linh kỳ, cố linh kỳ, mà càng thượng tầng lần có cao cấp có hóa tiên kỳ cùng tiên thân kỳ, như Tiên cấp cùng Thần cấp luyện dược sư, hiện tại nam khê đại lục có rất ít truyền ra tiên giai hóa tiên kỳ tin tức, không nói tới tiên thân kỳ.

Dược Vương Cốc bên trong có một đầu viễn cổ địa long hóa mạch, quay chung quanh hóa mạch xây dựng rất nhiều luyện dược thất lấy cung cấp trong cốc luyện dược sư luyện đan chỉ dụng, luyện dược thất theo hóa lực lớn nhỏ chia làm trời, , người ba loại, chữ thiên số một luyện dược thất đã bị liệt vào cấm địa, từ đại trưởng lão, cốc chủ, Thiếu cốc chủ chuyên dụng, trong phòng chín cái xích hồng sắc trụ rỗng cái cốc quay chung quanh, sắp xếp thành Cửu Long ngưng hỏa trận, táo bạo địa long Hóa Kinh hỏa trận ngưng tụ, trở nên dịu dàng ngoan ngoãn, thuận trận nhãn chỗ lớn nhất ngọc chất miệng rồng phun ra, hình thành một đầu hỏa long.

Giờ phút này hỏa long bên trong có một cái cổ phác ngân sắc dược đỉnh, thân đỉnh bên trên vẽ lấy hình thái khác nhau hoa cỏ, sinh động như thật, nóc hiện ra từ kim chi sắc, tại trong lửa trời nổi xoay tròn lấy.

Đỉnh này chính là Là Dược Vương Cốc trấn cốc tam bảo một trong 'Dược vương đỉnh'.

Đỉnh này là Dược Vương Cốc khai phái tông sư Dược Tôn vạn năm trước tại một Cổ tu sĩ động phủ phí sức chín trâu hai hổ đoạt được, phá phong ấn lúc mây đen áp đỉnh sấm sét vang dội, trên trời rơi xuống từ kim sắc thần lôi, đem nắp đỉnh đánh bay, toàn bộ tu sĩ động phủ bị hủy thất linh bát lạc, Dược Tôn trọng thương kém chút vẫn lạc, tu dưỡng hơn nửa năm mới dần dần khôi phục.

Dược Tôn mời luyện khí hảo hữu dùng vạn năm huyền thiết phối hợp thuần kim tinh dùng viễn cổ địa long hóa mạch rèn đúc bảy bảy bốn mươi chín ngày chế tạo huyền Thiết Kim tinh nắp đỉnh, hiện lên từ kim chi sắc.

Dùng đỉnh này luyện dược rất có thần hiệu, Ngưng Đan xác suất thành công so sánh phổ thông dược đỉnh có thể không nhỏ tăng lên, trọng yếu nhất chính là có ôn dưỡng thành phẩm đan dược, tăng lên dược hiệu kì lạ hiệu quả, cho nên được phong làm Vạn Dược cốc trấn cốc tam bảo một trong.

Dược vương đỉnh trước ngọc thạch trên đài đặt vào một cái bồ đoàn, bồ đoàn tiền trạm lấy người mặc trường bào màu trắng Dược Hiên, dáng người gầy gò, tướng mạo nho nhã, trên mặt mang theo lấy một tia cuồng nhiệt cùng mong đợi, trường bào trước ngực cùng phía sau bên trên thình lình in một tôn ngân sắc thân đỉnh từ kim sắc nắp đỉnh dược đỉnh, cùng dược vương đỉnh giống nhau như đúc, mà người này chính là Thiếu cốc chủ Dược Hiên.

Dược thất trên bệ đá trưng bày to to nhỏ nhỏ hơn ngàn cái hộp ngọc hoặc là hộp gỗ, Dược Hiên vẫy tay một cái, hơn ngàn nắp hộp đồng đều mở ra, lộ ra đủ mọi màu sắc tràn ngập mùi thuốc nồng nặc các loại dược liệu, có đỏ rực như lửa hỏa linh chi, có đen như mực Long Lân Quả, có chỉ toàn bạch như tuyết lạnh Băng Liên..... Đều là tiên giới hi hữu linh thảo linh dược, tản ra mùi thuốc trong nháy mắt tràn ngập cả gian luyện dược thất.

Nghe mùi thuốc, những linh thảo này linh dược đại đa số năm không thua kém ngàn năm, càng ngạc nhiên hơn chính là, có không ít là bình thường hiếm thấy dược liệu chủng loại, nếu là tùy tiện thả một gốc đến trên thị trường, giá cả chỉ ít giá trị mấy vạn tiên linh tệ, mà dược thất thuốc bắc chủng loại chừng hơn bốn trăm loại, hơn ngàn gốc.

Nhìn dược liệu chủng loại cùng năm, Dược Hiên lần này luyện đan dược quyết không là phạm phẩm.

Dược Hiên cuộn tại bồ đoàn bên trên tọa hạ, xông dược vương đỉnh chỉ vào, xoay chậm chậm nắp đỉnh chậm rãi bay khỏi, lơ lửng tại dược đỉnh phía trên, lại xông ba viên màu xanh thẫm bích viêm quả vẫy tay một cái, bích viêm quả chậm rãi bay về phía dược đỉnh.

Dược Hiên nhắm mắt, hồn phách lực từ thiên linh đóng cấp tốc xuất thể ngưng tụ, ngưng tụ thành một cái phiên bản thu nhỏ hư ảo hình người hồn phách thể, nhìn tướng mạo, cùng Dược Hiên đáng dấp giống nhau như đúc, cường đại hồn phách lực ôm ba viên dược liệu rơi vào trong dược đỉnh, nắp đỉnh cũng tốc độ rơi xuống.

Hồn phách lực khổng lồ trong đỉnh nhiệt độ, bốc hơi rơi bích viêm quả bên trong nước, luyện hóa hết trong đó tạp chất, bị bao khóa bích viêm quả chậm rãi héo rút, sau nửa canh giờ hóa thành một đồng màu lam bột phấn, nắp đỉnh lần nữa bay khỏi, hồn phách lực bao vây lấy mang theo dư ôn màu lam bột phấn bay ra dược đỉnh, rơi vào một bên đã sớm chuẩn bị xong trong bình ngọc.

Sau đó lại lần ngoắc, lại bay qua bốn cây hỏa linh chi.....

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 02: Thiên Cương Luyện Thần Đan

Bước đầu tiên này tinh luyện dược liệu đổi hóa hầu đem khổng cực kì nghiêm ngặt, mà đủ cường đại hồn phách lực là hữu hiệu khổng chế nhiệt hỏa mẩu chốt.

Bình thường mà nói càng cường đại hồn phách lực tinh luyện ra dược liệu càng thuần, càng thuần dược liệu ngưng luyện ra đan dược được hiệu cũng liền tốt hơn.

Mặc dù Dược Hiên hồn phách lực đạt tới Dược tông cấp bậc, nhưng tinh luyện hơn thiên phần linh thảo linh dược, cũng đầy đủ hao tổn thời gian nửa tháng.

Hô... Rốt cục tinh luyện xong!

Hồn phách lực từ Thiên linh đóng dung nhập thể nội, Dược Hiên vẫy tay một cái, dược đỉnh cấp tốc bay trở về thu nhỏ, sau đó chứa vào trong túi càn khôn, đóng chặt nửa tháng hai mắt chậm rãi mở ra, hơi có vẻ mệt mỏi nhưng lại mang theo hỏa nóng hưng phấn.

Dược Hiên đứng dậy, duỗi lưng một cái, nhìn xem trên bệ đá hơn bốn trăm bình ngọc, cùng hơn một thiên cái hộp rỗng, không nhìn được tự lắm lắm.

Mặc dù luyện hỏng mười mấy gốc dược liệu, phối trí ba phần lượng vậy là đủ rồi.....

Đem trên bệ đá đồ vật đều cẩn thận chứa vào trong túi càn khôn, Dược Hiên hưng phấn đi ra dược thất, hướng hạm hiên cư đi đến, hạm hiên cư là Dược Hiên tại Dược Vương Cốc tiểu gia, cách thật xa đã nhìn thấy mộng hạm ôm hài tử, ngay tại đùa hài tử.

Mộng hạm, mộng hạm, dược liệu đều tinh luyện xong, đầy đủ ba phần lượng, người hỗ trợ đem dược theo phối phương phân hạ.

Dược Hiên một mặt cười ngây ngô đối với ôm hài nhi phụ nhân chạy chậm tới, đưa qua một cái túi Càn Khôn nói đến.

Phụ nhân tay như nhu đề, da trắng nõn nà, cổ như cổ ngỗng, răng như ngà voi, trán mày ngài, cười duyên dáng, đôi mắt đẹp trông mong này.

Mộng hạm tên đầy đủ Tuân mộng hạm, là Dược Hiên kết tóc thê tử, cũng là thiên vận quốc đương nhiệm quân chủ Tuân lễ thân muội muội, mộng hạm cũng am hiểu đan dược chi thuật, tại năm năm trước ra ngoài du lịch, kết bạn Dược Hiên, hai người lẫn nhau thương thức, sau kết làm vợ chồng, trở thành một đại mỹ đảm.

Dược Hiên vừa nói một bên tiếp nhận mộng hạm trên tay hài tử, nhẹ nhàng lưng lay, động tác ôn nhu lại hơi có vẻ vụng về.

Hài tử tên là Dược thần, bốn tháng lớn, đáng đáp mi thanh mục tú, đặc biệt là cặp kia lớn lên so thường nhân đều lớn con mắt, chớp động lên thông tuệ quang mang.

Lúc này nhỏ Dược thần chính vụt sáng hai mắt vụt sáng lên, vui vẻ cười nhìn chăm chăm Dược Hiên.

Thần nhi ngoan, chờ người trưởng thành, cha dạy người luyện đan.

Dược Hiên ôm hài tử, một bên đùa với Dược thần, một bên đắc ý nói đến.

Hừ, hần mới bốn tháng lớn, người liền muốn kéo đi làm lao động a, ta cũng không muốn liên tiếp nửa tháng không gặp được nhi tử ta.

Mộng hạm một bên cười cợt giận nói một bên dựa theo phương Dược phân phối tinh luyện ra dược liệu.

Hắc hắc, lần này là thời gian dài điểm, món dược liệu này đều là đủ năm thượng phẩm dược liệu, đại cữu ca bỏ ra đại lực khí thu thập dược liệu, cũng không dám ra nửa điểm sai lầm, chờ Thần nhi lại lớn lên chút, sẽ có thể giúp cha tinh luyện dược liệu, ha ha ha ha

Dược thần tựa hồ nghe đã hiểu, cười khanh khách.

Ta cũng không muốn để hần giống như người si mê luyện dược, Thần nhi kiện kiện khang khang, thật vui vẻ liền tốt.

Khó mà làm được, Thần nhi vừa ra đời hồn phách lực liền khác hần với thường nhân, đại trưởng lão nói Thần nhi thiên phú dị bẩm, hảo hảo bồi dưỡng, về sau thành tựu không thể đoán trước.

Ta liền không muốn hần như vậy mệt mỏi, không có gì đặc biệt qua cả đời liền tốt.

Nhi tử, chờ cha luyện chế thành công Thiên Cương Luyện Thần Đan, liền dẫn người đi gặp người biểu đệ, cữu cữu người dùng vạn dặm Truyền Âm Phù truyền âm, muốn làm trăm ngày yến, cha mang người nương cùng người đi hảo hảo chơi mấy ngày

Dược Hiên hôn một chút Dược lúc trượt hồng nhuận khuôn mặt nhỏ, đột nhiên trên tay cảm giác được một trận ý lạnh.

Ai nha, tiểu tử này lại đi tiểu.....

Một trận luồng cuồng tay chân.

Dược Hiên ở nhà điều tức hai ngày sau, đem trạng thái điều chỉnh đến tốt nhất, lần nữa tiến vào chữ thiên số một luyện dược thất, chuẩn bị bắt đầu Ngưng Đan.

Ngưng Đan là chỉ đem tinh luyện qua dược liệu tiến hành dung hợp, cô đọng thành đan, Ngưng Đan mấu chốt tại hòa hầu chương khống chế thành đan trong nháy mắt khai đỉnh lấy đan, dạng này có thể ngưng kết thành đan dược mới có thể hướng tới hoàn mỹ, tốt nhất cam đoan đan dược dược tính cùng phẩm chất.

Hòa hầu chương khống chế không tốt, khả năng trực tiếp đem dược liệu thiêu huỷ hoặc là luyện hỏng, lấy đan nắm bắt thời cơ không tốt, vừa thành hình đan dược sẽ vỡ vụn, trở thành toái đan, sai một ly đi nghìn dặm.

Mà mỗi loại đan dược chuẩn xác lấy đan thời gian căn cứ đan dược dược tính khác biệt mà khác biệt, đồng loại đan dược cũng bởi vì tinh luyện sau dược liệu tinh thuần độ không hoàn toàn nhất trí mà tạo thành lấy đan thời gian sẽ không hoàn toàn tương tự.

Cái này cần cực kỳ cường đại hồn phách lực tiến hành hỏa điểm nhiệt độ giám sát cùng cực kỳ phong phú lấy đan kinh nghiệm.

Mà bình thường môn phái bồi dưỡng một có tiềm chất tông cấp luyện dược sư chỗ tổn hao nhân lực vật lực tài lực khá là khổng lồ, cái này cũng tạo thành có thể luyện chế cao cấp đan dược tông cấp hoặc là Thánh cấp luyện đan sư tại nam khê đại lục khan hiếm.

Dược Vương Cốc có Thánh cấp một, tông cấp hai tên, càng làm cho thế lực khắp nơi tranh nhau kết giao.

Dược Hiên lần này luyện chế Thiên Cương Luyện Thần Đan thuộc về Dung Linh kỳ đan dược, dược tính ôn hòa, có đột phá Dung Linh kỳ tác dụng, có thể tăng lên tu tiên giả ba thành đột phá Dung Linh kỳ ti lệ, thuộc về Dung Linh bên trong tuyệt phẩm đan dược.

Nhưng dược liệu cần thiết có giá trị không nhỏ, cũng không ít là hiếm thấy chủng loại, liền Dược Hiên lần này luyện đan dược liệu, giá trị đã vượt qua ngàn vạn tiền linh tệ, thật đúng là không phải người bình thường có thể gánh chịu lên.

Tuân lễ ở vào Dung Linh kỳ viên mãn, tại nếm thử đột phá Dung Linh kỳ tiến vào cổ linh kỳ cảnh giới, cho nên phái người đưa tới dược liệu, mời Dược Hiên ra tay giúp đỡ luyện chế Thiên Cương Luyện Thần Đan.

Dược Hiên dù ở vào tông cấp luyện dược sư tam giai, có thể luyện chế Dung Linh kỳ viên mãn kỳ đan dược, nhưng cái này Thiên Cương Luyện Thần Đan là Dung Linh bên trong tuyệt phẩm đan dược.

Đồng thời Dược Hiên trước đây chưa hề luyện chế qua, đối dược tính cùng Ngưng Đan quá trình đều không có chút nào kinh nghiệm có thể nói, đối Dược Hiên mà nói, cũng là một lần khiêu chiến không nhỏ.

Dược Hiên bản ý là mời đại trưởng lão ra tay giúp đỡ Ngưng Đan, nhưng đại trưởng lão đang đứng ở bế quan xông cổ linh giữa kỳ kỳ giai đoạn, trước đó đã phân phó xuống tới, trừ bỏ cốc sinh tử tồn vong sự tình, còn lại bất cứ chuyện gì không nên quấy nhiễu.

Mà Dược Vạn Đan có việc ra ngoài, không trong cốc, cho nên đành phải tự mình động thủ tiến hành Ngưng Đan.

Hô, bắt đầu đi, có ba lần cơ hội, nhất định sẽ thành công.

Dược Hiên nhìn xem bày ra tại trên bệ đá ba cái đại hào bình ngọc tự nhủ.

Bình ngọc này bên trong chính là dựa theo phối phương không kém chút nào phối trí ba phần Thiên Cương Luyện Thần Đan nguyên liệu.

Có người tương trợ, nhất định sẽ thành công.

Dược Hiên từ trong túi càn khôn lấy ra dược vương đỉnh, một tay bưng đỉnh ngọn nguồn, một tay vuốt ve nắp đỉnh, mắt nhìn chăm chăm dược vương đỉnh, tự lầm bầm.

Nói xong, đem dược vương đỉnh ném Cừ Long ngưng hòa trận trận nhãn chỗ, dược đỉnh lơ lửng hỏa long bên trong xoay chậm chậm lấy.

Dược Hiên khoanh chân ngồi tại bồ đoàn bên trên, chậm rãi nhắm mắt lại, giống như lão tăng nhập định, một canh giờ sau đem trạng thái điều chỉnh đến đỉnh phong, hồn phách lực do trời linh đóng gào thét mà ra, lại một lần ngưng tụ thành hồn phách thể.

Xông dược vương đỉnh chỉ vào, xoay chậm chậm nắp đỉnh chậm rãi bay khỏi, lơ lửng tại dược đỉnh phía trên, hồn phách thể bao vây lấy một cái bình ngọc cũng chậm rãi bay tới dược đỉnh phía trên, đem trong bình phối trí tốt tinh luyện dược liệu đều chậm rãi đổ vào trong dược đỉnh, bắt đầu tiến hành Ngưng Đan.

Chữ thiên số một luyện dược trong phòng biến cực độ an tĩnh lại, Dược Hiên tĩnh tọa tại bồ đoàn bên trên, như là hóa đá bản, ngoại trừ trước ngực ngẫu nhiên còn có chấp trùng, cứ như vậy, bảy ngày thời gian thoáng một cái đã qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 03: Ngưng Đan

A, trên sách lúc này hồn bích ngọc thảo dung hợp nhiệt độ chính là như vậy nhiều nha, tại sao có thể như vậy?

Bởi vì hồn hồn bích ngọc thảo dung hợp thất bại, dược liệu bị tiêu hủy, Dược Hiên lần thứ nhất Ngưng Đan tuyên cáo thất bại.

Thời gian từng giờ trôi qua, Dược Hiên ngưng Thần cẩn thận hồi tưởng đến lần này Ngưng Đan từng li từng tí, tìm lấy dung hợp thất bại nguyên nhân.

A, thì ra là thế, là thỉnh thoảng Hàn Ngọc hoa đạt tới ngàn năm sau sinh ra một cái rất lệch thuộc tính, gặp được ngàn năm hỏa linh chi sau, không chỉ có sẽ không tương hỗ tổng hợp thuộc tính, ngược lại sẽ hơi tăng cường hỏa linh chi Hỏa thuộc tính, cho nên hồn hồn bích ngọc thảo dung hợp nhiệt hỏa hần là giảm xuống 1 độ...

Đúng, chính là như vậy, ta thế nào sớm không có chú ý...

Sau hai canh giờ, Dược Hiên từ từ mở mắt, thở phào một cái, đứng dậy, duỗi lưng một cái, thân thể xương cốt dát bằng vang lên, lắc đầu, không thể làm gì đi ra luyện dược thất, hướng hạm hiên cư đi đến, trạng thái của hần bây giờ cũng không quá thích hợp tiếp tục luyện dược.

Phu quân, người làm sao sắc mặt không tốt, xảy ra chuyện gì?

Mộng Hạm ngồi tại hạm hiên cư cổng, ngay tại ôm Dược Thần đùa hần đùa nghịch, nhìn xem Dược Hiên chậm rãi đi trở về nhà, vội vàng ôm Dược Thần cùng tiến lên trước hỏi.

Không có việc gì, liền là hồn hồn bích ngọc thảo dung hợp thất bại, ài, tốt bao nhiêu dược liệu...

Dược Hiên vẫn là một mặt tiếc hận.

Tuy nói thỉnh thoảng Hàn Ngọc hoa nhất định phải đạt tới ngàn năm sau, đồng dạng nhất định phải gặp được ngàn năm hỏa linh chi sau mới có ẩn tàng thuộc tính có rất ít người biết, nhưng Dược Hiên từng tại một bản trong cổ thư là thấy qua, chỉ là rất ít đụng phải thỉnh thoảng Hàn Ngọc hoa, càng hiếm thấy hơn đến đã ngoài ngàn năm, cho nên nhất thời không để ý đến.

Ai nha, ta còn tưởng rằng là cái đại sự gì đâu, Thiên Cương Luyện Thần Đan vốn là Dung Linh bên trong tuyệt phẩm đan dược, thất bại rất bình thường, đừng để trong lòng, người nhìn con của người đều nghĩ người nghĩ không được...

Mộng Hạm một bên vỗ nhè nhẹ lấy Dược Thần, một bên an ủi Dược Hiên, sau đó đem Dược Thần đưa cho Dược Hiên.

Ha ha... Ta không sao, đến, để cho ta ôm một cái nhi tử, còn có hai phần dược liệu, chờ ta điều chỉnh trạng thái về sau lại tiếp tục, lần tiếp theo cũng không có vấn đề!

Dược Hiên đi qua, nở nụ cười ôm qua Dược Thần, trên mặt lại không vẽ tiếc hận.

Nếu không chờ đại trưởng lão bế quan ra, hoặc là phụ thân ra ngoài trở về, lại mời bọn hần ra tay đi, đại ca chỗ ấy ta đi nói.

Mộng Hạm nhìn vẻ mặt mệt mỏi, không ngừng đùa với Dược Thần Dược Hiên, đau lòng nói.

Ai, khó mà làm được, đáp ứng đại cữu ca, Tuần vũ trăm ngày yến thời điểm đem Thiên Cương Luyện Thần Đan dẫn đi, đại cữu ca chờ lấy đan dược gia tăng đột phá Dung Linh kỳ bình cảnh ti lệ đâu, cha cũng không thể kéo lui lại, người nói có đúng hay không a, Thần nhi... Ha ha ha ha

Dược Thần tại Dược Hiên trong ngực cười khanh khách, đùa Dược Hiên cười vui vẻ.

Ai, người nha, tốt a, tùy người, ta đi làm điểm người thích ăn, người nhớ kỹ đợi chút nữa cho Thần nhi thay tã! Mộng Hạm vừa nói một bên liền hướng thiên phòng đi đến.

Tuy nói tu tiên giả đến cảnh giới nhất định sau liền có thể Tích Cốc, cái gọi là Tích Cốc, là chỉ có thể thời gian dài không ăn không uống, dựa vào luyện hóa tiên linh khí hoặc là thể nội tiên linh lực đến thỏa mãn thân thể thường ngày cần thiết, nhưng là điều kiện cho phép cũng sẽ làm chút mỹ thực thỏa mãn ăn uống chi dục.

Hai ngày sau, Dược Hiên lần nữa tiến vào chữ thiên số một luyện dược thất, tiến hành lần thứ hai ném thử Ngưng Đan.

Như trên một lần Ngưng Đan như vậy, Dược Hiên trước đem trạng thái điều chỉnh đến đỉnh phong, sau đó mới bắt đầu.

Mười ngày sau, luyện dược trong phòng, Dược Hiên ngồi tại bồ đoàn bên trên, hai mắt nhắm nghiền, lúc này Dược Hiên cái trán có từng tia từng tia mồ hôi rịn, mà dược vương đỉnh lúc này ở hòa long bên trong cao tốc xoay tròn lấy, trong đỉnh hồn phách thể gắt gao nhìn chăm chăm đã thành hình tròn đan dược.

Giờ phút này đan dược cũng chính cao tốc xoay tròn, hơn bốn trăm loại dược liệu trải qua dung hợp đã hoàn chỉnh dung hợp một thể, đạt đến một cái tổng cộng có điểm thăng bằng, lúc này cần khai đỉnh lấy đan.

Dược Hiên hồn phách thể nhìn chăm chăm cao tốc xoay tròn đan dược, lúc này tốc độ xoay tròn tại Dược Hiên trong mắt chậm rãi biến chậm, hồn phách thể độ cao tập trung, cẩn thận kiểm tra đan dược.

Nhanh, nhanh, lập tức liền có thể lấy khai đỉnh lấy đan

Tốt, ngay tại lúc này, mở cho ta...

Nắp dược vương đỉnh vào một tiếng bắn ra, Dược Hiên hồn phách thể bao vây lấy thành hình đan dược cấp tốc rời đi trong đỉnh, , đan dược tựa hồ có linh tính có chút kháng cự, nhưng vẫn là theo Dược Hiên rời đi dược đỉnh, bay trở về xếp bằng ở bồ đoàn bên trên Dược Hiên trong thân thể.

Dược Hiên đóng chặt con mắt đột nhiên mở ra, đóng chặt bàn tay phải chậm rãi mở rộng ra đến, nơi lòng bàn tay có một viên màu vàng kim nhạt nho lớn nhỏ đan dược, tản ra mãnh liệt tiên linh lực, Dược Hiên lộ ra mừng như điên tiểu dung.

Cuối cùng thành công, ha ha ha rốt cục bị ta luyện thành, ha ha ha

Dược Hiên nhìn chăm chăm đan dược, thoải mái cười ha ha, vất vả mười ngày, cuối cùng thành công.

Phanh

Nhưng vào lúc này, một tiếng rất nhỏ tiếng vang, màu vàng kim nhạt đan dược ở giữa xuất hiện một tuyến vết rạn, Dược Hiên hai mắt trợn lên, lớn lên lấy miệng, một mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm trong tay xuất hiện vết rạn đan dược.

Phanh!

Một tiếng vang giòn, thanh âm so vừa rồi rõ ràng thanh thúy rất nhiều, vừa luyện chế thành công Thiên Cương Luyện Thân Đan triệt để từ giữa đó vỡ thành hai mảnh, đan dược nát.

Tuy nói dược vương đỉnh có thể gia tăng Ngưng Đan xác suất thành công, nhưng lần này Ngưng Đan lại thất bại.

Lúc này Dược Hiên trên mặt tình cảnh đặc sắc vạn phần, cuồng hi bên trong mang theo tự hào, tự hào bên trong mang theo không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi bên trong mang theo hoài nghi, hoài nghi bên trong mang theo bất đắc dĩ.

Một lúc sau mới tỉnh táo lại.

Làm sao lại, làm sao lại không đứng chỗ nào lấy đan

Dược Hiên cau mày, nhìn chăm chăm trong lòng bàn tay đan dược, trong đầu không ngừng chiếu lại lấy lấy đan quá trình, một chút xiu một chút xiu chiếu lại, một lần lại một lần, mà thân thể phảng phất dừng lại tại đó.

Chẳng lẽ nói

Nửa ngày sau, Dược Hiên lông mày nhảy hạ, trên mặt lộ ra thần sắc hoài nghi, lại có chút do dự bất định.

Một chén trà công phu sau, Dược Hiên chậm rãi nhắm mắt lại, tiến vào một mực huyền huyền trạng thái bên trong.

Nửa ngày thời gian quá khứ, Dược Hiên còn ở vào loại kia huyền huyền trạng thái bên trong.

Đột nhiên, Dược Hiên hồn phách thể từ thiên linh ly thể mà ra, bao vây lấy cái cuối cùng bình ngọc cấp tốc bay về phía xoay tròn tốc độ chậm lại xuống tới dược vương đỉnh, tinh luyện qua dược liệu tựa như nước chảy mây trôi bị hồn phách thể bao vây lấy tiến vào trong dược đỉnh, mà nắp đỉnh cũng chậm rãi rơi xuống.

Chỉ thiên số một luyện dược thất khoảng cách Dược Hiên lần thứ hai tiến vào đã mười bảy ngày chưa từng mở ra, luyện dược thất đại môn khóa chặt, không có chút nào mở ra dấu hiệu.

Thần nhi ngoan, cha lập tức liền ra.

Mộng Hạm tại luyện dược bên ngoài ôm khóc rống thuốc thần nhẹ nhàng lung lay, lo lắng nhìn qua luyện dược thất đại môn, nhưng lại không dám cưỡng ép xâm nhập, lo lắng quấy rầy đến Dược Hiên luyện đan.

Theo lý thuyết liền xem như Dung Linh kỳ tuyệt phẩm đan được Ngưng Đan thời gian cũng không nên cần dài như vậy, Mộng Hạm trong lòng không quyết định chắc chắn được, coi như luyện chế thất bại, cũng hẳn là ra mới là.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 04: Thiên Tượng

Luyện được trong phòng, Dược Hiên vẫn như cũ xếp bằng ở bờ đoàn bên trên, sắc mặt trắng bệch, nhưng thần sắc tự nhiên, nhìn không ra có chút vẻ khàn trương, hỏa long Dược Đông y vương đỉnh cao tốc xoay tròn lấy, trong đỉnh đan được đã thành hình, quay tròn cao tốc xoay tròn lấy, Dược Hiên hồn phách thể nhìn chăm chăm xoay tròn bên trong đan được.

Như lần trước như vậy đồng dạng, đan được tại Dược Hiên trong mắt xoay tròn tốc độ biến càng ngày càng chậm chạp, hồn phách thể chăm chú nhìn đan được.

Đội hơn bốn trăm loại dược liệu được tính rốt cục đạt tới một cái điểm thăng bằng sau, đột nhiên một chỉ nắp đỉnh, nắp đỉnh phịch một tiếng bay ra, theo sát lấy Dược Hiên hồn phách thể đem màu vàng kim nhạ đan được hướng Dược Hiên ngồi xếp bằng phương hướng ném đi.

Hồn phách lực từ bỏ bao khóa đan được một cái chớp mắt cấp tốc do trời linh đóng bay trở về thể nội, ngồi xếp bằng Dược Hiên đột nhiên mở hai mắt ra, có vẻ hơi rã rời, tay phải một chiêu, một cổ mảnh liệt tiên linh lực từ trong lòng bàn tay phun ra, cấp tốc bao trùm đan được toàn bộ quá trình không đến một cái hô hấp, vậy mà trong chốc lát liền hoàn thành.

Lúc này đan được đã bị Dược Hiên cổ tiên linh lực bao khóa, bay vút tốc độ giảm bớt, chậm rãi bay đến Dược Hiên bàn tay phải phía trên, huyền không lơ lửng.

Dược Hiên nhìn chăm chăm đang không ngừng giây dựa lấy đan được hiển nhiên đan được kháng cự trình độ muốn rõ ràng mạnh hơn lần trước, Dược Hiên không chút nào dám buông lỏng, một lát sau, đan được rốt cục chậm rãi đình chỉ giây dựa, an tĩnh dừng lại tại kia cổ tiên linh lực bên trong, treo tại Dược Hiên bàn tay phải phía trên.

Dược Hiên hào buông lỏng đầu hiệu đều không có, hai mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm lơ lửng bên phải trên bàn tay đan được không có một chút đi đứng vào ý nghĩ, sợ như lần trước đồng dạng, cao hứng hụt một trận.

Một khắc đồng hồ tả hữu, đan được dư ôn chậm rãi yếu bớt, cuối cùng trở nên cùng không khí chung quanh bên trong nhiệt độ không sai biệt lắm, nhưng là màu vàng kim nhạ đan được không có giống lần trước đồng dạng xuất hiện dị thường.

Thật chẳng lẽ thành công

Chưa tới hai phút sau, đan được hết thấy bình thường, Dược Hiên chậm rãi đem đan được đáp xuống bàn tay phải trong lòng, mắt không chớp nhìn chăm chăm trong lòng bàn tay màu vàng kim nhạ đan được , tự lẩm bầm.

Thì ra là thế, cái này Thiên Cương Luyện Thần Đan không hổ là Dung Linh kỳ tuyệt phẩm đan được , thì ra là thế, ha ha ha

Dược Hiên tay trái ngón cái cùng ngón trỏ kẹp lấy màu vàng kim nhạ Thiên Cương Luyện Thần Đan, một bộ đắc ý biểu lộ, cẩn thận thường thức kiệt tác của mình.

Thiên Cương Luyện Thần Đan phát tán ra cường đại tiên linh lực quả nhiên không phải tầm thường, quyết không phải phổ thông Dung Linh kỳ đan được có thể so sánh, khó trách xưng là Dung Linh kỳ tuyệt phẩm đan được , có thể có trợ đột phá Dung Linh kỳ bình cảnh.

Bình thường đan được khai đỉnh lấy đan từ hồn phách thể bọc thành hình đan được , nhưng Thiên Cương Luyện Thần Đan thuộc về Dung Linh kỳ tuyệt phẩm đan được , lần này luyện chế dược liệu đại bộ phận năm đều vượt qua ngàn năm, luyện chế ra thần đan đã có nhất định linh tính.

Dược tính đã đột phá Dung Linh kỳ đan được cực hạn, xen vào Dung Linh kỳ đan được cùng cổ linh kỳ đan được ở giữa, không thể theo lẽ thường Dung Linh kỳ đan được như vậy lấy đan.

Bình thường mà nói chỉ có cổ linh kỳ đan được mới bắt đầu sẽ có có nhất định linh tính, cấp bậc càng cao, linh tính càng cao.

Có linh tính đan được tại khai đỉnh lấy đan sau cần thích ứng giao diện hoàn cảnh, mà tiên giới khắp nơi tràn ngập tiên linh khí, chỉ có dùng tiên linh lực bao vây lấy mới có thể tốt hơn thích ứng tiên linh khí hoàn cảnh.

Nếu như vẫn như cũ là hồn phách thể bao khóa, đột nhiên tiếp xúc đến tiên linh khí, sẽ tạo thành đan dược nội bộ không ổn định, tạo thành đan nứt, như là Dược Hiên lần thứ hai lấy đan lúc như vậy.

Loại hiện tượng này cũng chỉ có tại Thánh cấp luyện Dược sư mới có thể chạm đến, tông cấp luyện Dược sư tiếp xúc không đến.

Dược Hiên cẩn thận lặp đi lặp lại cân nhắc lần thứ hai lấy đan lúc trăng cảnh, lấy Dược Hiên tông cấp tam giai luyện Dược sư trình độ, không có tìm được may mắn xuất hiện sai sót địa phương, trăm mối vẫn không có cách giải.

Đột nhiên linh cảm vừa hiện, nhớ tới bao khóa đan dược lúc kháng cự tính, dù không thể khẳng định đây chính là Thánh cấp luyện Dược sư trong miệng đan dược linh tính, nhưng Dược Hiên vẫn là quý thần xui khiến tiếp tục lần thứ ba Ngưng Đan, kết quả đúng như hần sở liệu như vậy, lần này thật thành công, thành công luyện chế Thiên Cương Luyện Thần Đan.

Hồ còn tốt lần này không có thất bại, không phải thật sự không cách nào cùng đại cữu ca bàn giao...

Dược Hiên không có giống lần thứ hai sau khi ngưng đan quá nhiều hưng phấn, mà là thở phào một cái, nói xong Dược Hiên từ trong túi càn khôn lấy ra Thiên Cương Luyện Thần Đan phối phương, chuẩn bị đem lần này luyện chế tâm đắc ghi chép đi lên, tốt cho trong cốc những người khác làm một cái tham khảo.

Đúng vào lúc này, Thiên tượng đột biến.

Nguyên bản tinh không vạn lý bầu trời, không biết chỗ đó bay tới một mảnh to khoảng mười trượng mây đen, mơ hồ tiếng sấm từ tầng mây dày đặc bên trong truyền ra, mây đen càng ép càng thấp, tiếng sấm càng ngày càng vang dội, nhưng lại mây mưa không có rơi xuống, lại cho người ta cảm giác bị áp bách vô tận.

Giờ phút này, Dược Hiên trong tay Thiên Cương Luyện Thần Đan cũng kịch liệt lay động, giống như là rất sợ hãi, muốn trốn tránh cái gì, dọa đến Dược Hiên trực tiếp từ bỏ đoàn bên trên bắn lên, sợ lại lên biến cố gì.

Oa, làm sao thiên tượng đột nhiên thay đổi, thật là dọa người a!

Dược Vương Cốc bên trong mấy tên trung cấp luyện dược sư đệ tử ngay tại hái thuốc, thiên tượng biến hóa dẫn tới mọi người rối loạn tung bưng.

Muốn hay không thông tri Thiếu cốc chủ, cảm giác này không thích hợp a, thật cường liệt uy áp, tiên linh khí đều trở nên mờ nhạt.

Một gã đồng bạn khác nói.

Thiếu cốc chủ ngay tại chữ thiên số một luyện dược thất đã bế quan mười bảy ngày, cũng không biết tại luyện chế đan dược gì, hiện tại đi bẩm báo có thể hay không quấy rầy đến Thiếu cốc chủ.

Không đúng, ta giống như tại Tầng Thứ Các một quyển sách bên trên gặp qua, cổ linh kỳ trở lên đan dược có linh tính, bị thiên địa bắt dung, sẽ hạ xuống đan lõi, có thể bình yên vượt qua đan lõi mới tính chân chính thành công, không người sẽ bị đan lõi chém nát.

A, đại trưởng lão luyện đan bình thường sẽ dùng trận pháp che giấu thiên tượng, phòng ngừa tạo thành hỗn loạn, lần này là thế nào?

Một chỗ khác, một hoàng cấp luyện dược sư trông thấy thiên tượng hậu tâm bên trong nghi vấn hỏi.

Dược Vương Cốc bên trong không ít địa phương đều phát ra tương tự tiếng thảo luận

Mộng Hạm phát hiện mây đen sau, tưởng rằng đại trưởng lão tại luyện đan quên che lấp thiên tượng, cũng không có quá kinh hãi, quay đầu nhìn thoáng qua luyện dược sư đại môn, vẫn là không có mây mưa động tĩnh.

Lại cúi đầu nhìn xem thuốc giờ Thìn, kinh ngạc phát hiện, lúc này thuốc thần con mắt tròng căng tròn, ánh mắt lom lom nhìn nhìn chăm chăm trên trời mây đen, không có bất kỳ cái gì sợ hãi, mắt nhỏ bên trong vậy mà toát ra một cỗ không hiểu hưng phấn.

Thần nhi, Thần nhi

Lúc này mây đen đã trôi dạt đến chữ thiên số một luyện dược thất phía trên, Mộng Hạm lần nữa ngẩng đầu, kinh nghi bất định.

Mà giờ khắc này một đạo tia chớp màu bạc rốt cục hạ xuống tới, lại quý dị không có chút nào tiếng sấm, trong chớp mắt rơi vào chữ thiên số một luyện dược trong phòng, xem vách tường như không, phẳng phất là xuyên thấu vách tường.

Oanh

Chữ thiên số một luyện dược trong phòng truyền ra một trận tiếng vang, mang theo lấy kim loại vù vù âm thanh.

Dược Hiên

Không đợi Mộng Hạm làm ra cái khác phản ứng, liên tiếp tia chớp màu bạc, như là ngân sắc lôi long hạ xuống, cuối cùng một đạo to cỡ miệng chén ngân

sắc bên trong mang theo kim sắc thiểm điện theo sát phía sau, toàn bộ nổ bắn ra tiến chữ thiên số một luyện được trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 05: Đan Thành

Rầm rầm rầm

Liên tiếp tiếng oanh minh, lúc này Mộng Hạm đã ôm Dược Thần chạy vội đến chữ thiên số một luyện được thất, chuẩn bị cường ép phá cửa mà vào.

Phi phi phi khụ khụ

Luyện được thất đại môn một tiếng kéo kẹt mở ra, một cổ mảnh liệt khí lưu từ trong môn phun ra ngoài, bí mật mang theo nồng đậm tro bụi, Dược Hiên từ đó cấp tốc bay ra.

Dược Hiên, người thế nào, làm bị thương không?

Mộng Hạm vội vàng bảo vệ Dược Thần, nhìn xem đầu tóc rối bời, sắc mặt tái nhợt Dược Hiên vội vàng hô.

Khụ khụ, ta không có việc lớn gì, khụ khụ

Dược Hiên một bên che mũi, một bên dùng tay áo quạt tro bụi, tay áo bên trên phá mấy cái lỗ lớn, tản mát ra một cỗ mùi khét lẹt.

Mấy đạo thanh hồng cấp tốc hướng bên này bay tới, rơi xuống chữ thiên số một luyện được cửa phòng trước, áo bào màu trắng trước ngực cùng phía sau đều in được vương đỉnh đồ án, cầm trong tay lệnh bài, chính là hôm nay tuần tra đệ tử.

Thiếu cốc chủ, không có sao chứ?

Một tuần tra đệ tử hỏi.

A, không có việc gì không có việc gì, không cần thận dẫn tới đan lò, không sao, mọi người tản đi đi.

Dược Hiên lúc này đã dần dần khôi phục trạng thái.

Vâng.

Tuần tra đệ tử nghi ngờ bay lên không bay lượn mà đi.

Mới vừa rồi là Đan lò gây nên, chẳng lẽ Thiếu cốc chủ đã tiến giai Thánh cấp luyện được sư?

Một tuần tra đệ tử hỏi bên cạnh đồng bạn nói.

Kìa thật là quá tốt rồi, chúng ta Dược Vương Cốc lại thêm một Thánh cấp luyện được sư

Ta nghe nói Thiếu cốc chủ là giúp Thiếu phu nhân huynh trưởng luyện chế Thiên Cương Luyện Thần Đan, là Dung Linh kỳ đan dược, không phải cổ linh kỳ nha?

Lúc này trên trời mây đen dần dần tán đi, loại kia cho người uy áp cảm giác cũng không còn sót lại chút gì, bầu trời cũng khôi phục tinh không vạn lý đến.

Hắc hắc, không có việc gì không có việc gì a, để người lo lắng

Dược Hiên nhìn về mặt khảm trương Mộng Hạm cười ngây ngô.

Thành công!

Dược Hiên ra về thần bí đối Mộng Hạm nói, sau đó ôm qua Dược Thần, phát hiện Dược Thần còn nhìn chăm chăm mây đen tán đi địa phương, phảng phất lại tự hỏi cái gì giống như.

Ngươi nha, ngươi không muốn sống nữa, cái này bị đan lỗi bị thương làm sao bây giờ a? Ngươi lá gan cũng quá lớn, trợn pháp gì đều không bỏ trí liền dám

Mộng Hạm lòng khẩn trương rất cực yên tâm, bắt đầu oán trách lên Dược Hiên.

Hắc hắc, Mộng Hạm, xảy ra chút ngoài ý muốn, ta về nhà nói. Thần nhi, đi, cha ôm ngươi đi về nhà đi

Dược Hiên vui vẻ ôm Dược Thần, mang theo còn tại oán trách Mộng Hạm chậm rãi đi về nhà.

Dược Hiên mang theo Mộng Hạm, ôm Dược Thần hướng hạm hiên cư đi đến, trên đường đi Mộng Hạm phàn nàn cùng Dược Thần cười khanh khách âm thanh hỗn hợp cùng một chỗ, liên tiếp, mà Dược Hiên trên mặt lại tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Đã mười bảy ngày không có gặp Mộng Hạm cùng Dược Thần, trong lòng rất là tưởng niệm, lúc này phàn nàn âm thanh nghe cũng là như thế mỹ hảo.

Đương nhiên, Dược Hiên cũng minh bạch, lần này thật là là mạo hiểm vạn phần, Mộng Hạm lo lắng cũng là có đạo lý, là mình suy nghĩ không chu toàn.

Nếu như không phải đã từng ngẫu nhiên nghe được đại trưởng lão cùng phụ thân cùng một chỗ thảo luận qua dược vương đỉnh có chống cự đan lỗi tác dụng, chỉ sợ lần này Thiên Cương Luyện Thần Đan khó thoát bị đan lỗi chém nát hạ tràng.

Đây chính là cuối cùng một phần dược liệu, nếu như thật bị đánh nát, coi như thật xem như triệt để thất bại.

Mặc dù nói luyện đan thất bại là chuyện thường, huống chi là cái này Dung Linh bên trong tuyệt phẩm đan dược Thiên Cương Luyện Thần Đan'.

Đại cửu ca lúc trước bàn giao lúc cũng chỉ nói hết sức nỗ lực, nhưng Dược Hiên kiểu gì cũng sẽ cảm thấy nếu như thất bại, đan dược việc nhỏ, vạn nhất bởi vì cái này tạo thành đại cửu ca đột phá bình cảnh thất bại, kia trong lòng liền tương đương áy náy.

Dù sao cái này Thiên Cương Luyện Thần Đan có thể đề cao đột phá Dung Linh kỳ bình cảnh ba tầng xác suất, tuyệt phẩm hiếm thấy, mà lại cái này hơn ngàn châu dược liệu thế nhưng là giá trị hơn ngàn vạn tiền linh tệ, cũng không ít hiếm thấy chủng loại, một lần nữa thu thập lại cần tổn hao không ít thời gian.

Còn tốt, cuối cùng này một lần Ngưng Đan thành công.

Đương đạo thứ nhất ngân sắc đan lỗi hạ xuống lúc, Dược Hiên tâm thần khẽ động cấp tốc đem dược vương đỉnh thu hồi, tay mắt lanh lẹ đem Thiên Cương luyện Thần đan để vào dược vương trong đỉnh.

Đan lỗi bỏ vào thân đỉnh bên trên, đem đan lỗi năng lượng toàn bộ hóa giải đi, phát ra kim loại vù vù âm thanh, lúc này mới bảo vệ Thiên Cương Luyện Thần Đan.

Cho dù có dược vương đỉnh bảo hộ, liên tiếp cùng cuối cùng cái kia đạo to cỡ miệng chén mang theo màu vàng kim nhật đan lỗi cũng là lan đến gần không có kịp thời tránh né Dược Hiên trên thân, tay áo bên trên bị tạc ra mấy cái lỗ rách, thân thể cũng có rất nhỏ tổn thương.

Vẫn còn may không phải là chân chính cổ linh kỳ đan dược đan lỗi, không người tại Dược Hiên không có làm bất kỳ chuẩn bị gì tình huống dưới, dù cho dược vương đỉnh có thể hóa giải đan lỗi năng lượng, nhưng dư uy vẫn có thể tùy tiện xóa bỏ Dược Hiên.

Dù sao Dược Hiên mặc dù là tông cấp luyện dược sư, nhưng chỉ có Hóa Linh kỳ cảnh giới, lấy Hóa Linh kỳ cảnh giới đối kháng cổ linh kỳ đan lỗi, cách hai cấp bậc, còn không có bất kỳ chuẩn bị gì tình huống

Trở lại hạm hiên cư, Dược Hiên đóng cửa lại cửa sổ, đem dược vương đỉnh lấy ra, cất đặt tại một cái hình tròn trên bàn gỗ, mở ra nắp đỉnh, một tay ôm thuốc thần, một tay lấy ra lơ lửng ở trong đỉnh màu vàng kim nhật Thiên Cương Luyện Thần Đan, đưa cho Mộng Hạm.

Đan dược tại dược vương trong đỉnh ôn dưỡng, vẫn mang theo một tia nhiệt độ, tản ra kinh người tiên linh lực ba động.

Mộng Hạm, ngươi nhìn, đây chính là Thiên Cương Luyện Thần Đan, lần này có thể cho đại cửu ca một cái giá thỏa mãn, không uổng công đại cửu ca tín nhiệm ta, hắc hắc hắc

Dược Hiên một mặt cười ngây ngô đối Mộng Hạm nói, lúc này Mộng Hạm một mặt bất đắc dĩ nhìn xem Dược Hiên.

Ai, ngươi nha đan dược trọng yếu vẫn là người trọng yếu?

Hắc hắc, ngươi nhìn, cái này không không có việc gì a.

Ừ

Lúc này Dược Thần tại Dược Hiên trong ngực giằng co, con mắt căng tròn trừng mắt Thiên Cương Luyện Thần Đan, phảng phất rất có hứng thú đáng về, tay nhỏ loạn vũ, tựa hồ muốn nắm Dược Hiên trong tay đan dược, nhưng thật là với không tới, miệng bên trong phát ra ừ tiếng kêu.

Ha ha, Thần nhi, cái này cũng không thể cho ngươi chơi, đây là giúp ngươi đại cửu luyện, qua mấy ngày liền muốn cho đưa qua.

Dược Hiền nhìn xem Dược Thần đối đan dược này như thể cảm thấy hứng thú đáng vẽ, thoải mái cười ha hả, bị Đan Lô gây thương tích lúc kinh dị triệt để tan thành mây khói.

Hai người các ngươi nha, thật đúng là một đôi thân phụ tử.

Mộng Hạm cũng bị cảnh tượng trước mắt chọc cười, thuốc này thần mới không đến năm tháng, cũng đối đan dược ba động nhảy cảm như vậy, vừa rồi cũng không hề e ngại gì Đan Lô, cũng khó trách đại trưởng lão nói đứa nhỏ này về sau tuyệt không phải vật trong ao.

Mau đem đan dược cất kỹ, không mất dược tính.

Mộng Hạm không có đi tiếp Dược Hiền trong tay đan dược, mà là đem Dược Thần ôm lấy, Dược Thần ánh mắt nhìn chăm chăm Dược Hiền trong tay đan dược, phản kháng càng thêm mãnh liệt.

Ha ha, tốt, chờ nghỉ ngơi hai ngày, chúng ta liền xuất phát đi Vân Thành, đi xem một chút tiểu chất tử, cũng đem cái này Thiên Cương Luyện Thần Đan cho đại ca, trông mong hắn sớm ngày đột phá Dung Linh kỳ.

Dược Hiền nói chuyện, đem Thiên Cương Luyện Thần Đan thu nhập dược vương trong đỉnh, đem nắp đỉnh cẩn thận đắp kín, sau đó đem dược vương đỉnh thu nhập trong túi cần khôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 06: Viêm Dương Cổ Ngọc

Cái này Như Ý Châu cũng là một kiện bảo vật khó được, đông âm hệ mát, tránh được côn trùng, có thể giải bách độc, có tránh tà thần hiệu, đưa cho Tuấn vũ chất nhi làm lễ gặp mặt lại thích hợp bất quá. Ngươi xem một chút.

Dược Hiền từ trong túi cần khôn lấy ra một chuỗi dùng tơ vàng xuyên thành màu xanh nhạt như ngọc giống như một vòng tay, đưa cho Mộng Hạm

Ân, cái này Như Ý Châu nói đến, cũng là một kiện bảo vật, thực sự có thể trừ tà giải bách độc, hoàn toàn chính xác rất thích hợp Vũ nhi, nguyện Vũ nhi cả đời như ý.

Mộng Hạm tiếp nhận Dược Hiền đưa tới Như Ý Châu nhìn một chút rồi nói ra.

Chúng ta Thần nhi cũng có Viêm Dương cổ ngọc hộ thân, cũng muốn kiện kiện khang khang, cả đời như ý.

Mộng Hạm một mặt từ ái nhìn xem trong ngực con nít vẫn nhìn chăm chăm Dược Hiền túi Cần Khôn Dược Thần.

Viêm Dương cổ ngọc thế nhưng là tổ sư gia Dược Tôn năm đó ở Cổ tu sĩ động phủ cùng dược vương đỉnh cùng một chỗ thu hoạch được, cũng có đông âm hệ mát tránh độc trùng công hiệu.

Mộng Hạm đem Như Ý Châu đưa trả lại cho Dược Hiền sau, sau đó tại Dược Thần trên cổ lấy ra một khối dùng hỏa hồng dây thừng treo hỏa hồng sắc cổ ngọc, cổ ngọc vào tay không có chút nào nóng bức cảm giác, từng tia từng tia ý lạnh từ cổ ngọc bên trên truyền đến.

Trên mặt ngọc điêu khắc một Dược Đỉnh, nhìn như cùng dược vương đỉnh tương tự, nhưng lại có chút không hoàn toàn giống nhau, nhìn kỹ, nắp đỉnh nhan sắc không quá nhất trí.

Cổ ngọc bên trên nắp đỉnh nhan sắc cùng thân đỉnh liền thành một khối, đều nổi màu bạc, mà bây giờ nắp dược vương hiện ra từ kim chi sắc.

Nắp dược vương chính tông năm đó bị trên trời rơi xuống thần lôi đánh bay mà đi, Dược Tôn chính là tuân theo này ngọc bên trên đồ hình mời luyện khí hảo hữu tiến hành chế tạo.

Cái này Viêm Dương cổ ngọc cũng là tại Cổ tu sĩ động phủ thu hoạch, bản một mực bị liệt là trong cốc chí bảo cất giữ, tại Dược Vương Cốc cũng lưu truyền gần vạn năm thời gian.

Lịch đại cốc chủ đều tường thêm nghiên cứu, vô luận là rót vào tiên linh lực hay là để vào Cửu Long ngưng hỏa trận nung khô, lại hoặc là để vào dược vương trong đỉnh luyện chế, các loại thủ đoạn ra hết, cổ ngọc đồng đều không thấy bất luận cái gì động tĩnh, một mực chưa từng nghiên cứu ra cái gì

đến.

Ngoại trừ vào tay tia lạnh, độc trùng không cắn bên ngoài, nhìn như cũng không có những công hiệu khác, dần dà, cũng đã thành lịch đại cốc chủ thiếp thân đeo chi vật, đòi đòi truyền lại.

Mà Dược Thần xuất thế sau, bởi vì Dược Vạn Đan cực độ yêu thích cái này tiểu Tôn mà, đem Viêm Dương cổ ngọc đưa cho Dược Thần thiếp thân đeo, lấy phù hộ tiểu gia hỏa khỏe mạnh trưởng thành.

Ân, nói đến, từ Thần nhi đeo cái này Viêm Dương cổ ngọc sau, đúng là độc trùng không gần thể, bách bệnh đi vòng qua.

Dược Hiên cũng đi tới, sờ lên Dược Thần khuôn mặt tươi cười.

Hừ, kia là Thần nhi thể chất tốt.

Mộng Hạm trợn nhìn Dược Hiên một chút.

Ha ha đó là đương nhiên nhi tử ta a, đương nhiên thể chất tốt, ha ha ha

Dược Hiên lúng túng cười nói.

Đối, còn muốn đi chuẩn bị một chút hạ lễ, lần đầu gặp Vũ nhi, cũng không thể quá keo kiệt, một chuỗi Như Ý Châu còn chưa đủ, đi khó phòng đem món kia cầm từ liên hoàn gấp lấy ra đi, lần trước đại ca còn nhắc lên lấy.

Mộng Hạm đem Dược Thần Viêm Dương cổ ngọc thả lại chỗ cũ rồi nói.

Ân, tốt, ta cái này đi lấy, giả bộ ba viên Ngũ Hành Huyết Ngưng Đan cho đại ca đưa đi, có thể phụ trợ Thiên Cương Luyện Thần Đan cùng một chỗ phục dụng, lần trước cho Thần nhi làm ngọc chất đồ chơi lúc làm nhiều một bộ giống nhau như đúc, cho tiểu chất tử dự sẵn ở đây, lần này cùng một chỗ cho đưa qua.

Dược Hiên nói xong, liền hướng khó phòng đi đến.

Ba ngày sau, Dược Vương Cốc trong nghị sự đại sảnh, các trưởng lão hội tụ một đường.

Khúc, lần này thiên vân quốc quân chủ Tuân Lễ vì đó tử Tuân vũ xử lý trăm ngày yến, mọi người đều biết, Tuân Lễ là ta đại cữu ca, Tuân vũ theo bối phận là ta tiểu chất tử, chúng ta Dược Vương Cốc cũng nhận được thiệp mời, ta dự định mang Mộng Hạm cùng Dược Thần cùng đi chúc mừng một phen.

Dược Hiên ngồi ở giữa vị trí bên trên ho nhẹ một tiếng rồi nói ra.

Thiếu cốc chủ phải thận trọng, cốc chủ đi ra ngoài chưa về, đại trưởng lão đang bế quan, lúc này Thiếu cốc chủ muốn xuất cốc, kia Dược Vương Cốc bên trong không người tọa trấn, còn muốn mang tiểu thiếu gia cùng một chỗ tiến đến, càng là không ổn, Thiếu cốc chủ thận trọng a!

Một phát hoa râm trưởng lão mở miệng nói ra, trưởng lão tên Khuông Thái Hòa, làm người chính phái, mặc cho Dược Vương Cốc nhị trưởng lão chức này chục năm, cần cù chăm chỉ, tận tâm tận trách, trong cốc rất có uy vọng.

Đúng vậy a, Thiếu cốc chủ, lần này chúng ta có thể phái một sứ giả tiến đến chúc mừng, nói rõ nguyên nhân, chúng ta Dược Vương Cốc cùng thiên vân quốc đã kết thân, Tuân Lễ chiêu hiền đãi sĩ, ôn tồn lễ độ, định sẽ không trách tội, chờ cốc chủ trở về sau, Thiếu cốc chủ lại đi tiến đến, vừa vặn rất tốt?

Một cái khác trưởng lão Khang hạo nhưng mở miệng nói, Khang hạo nhưng mặc cho Dược Vương Cốc Tam trưởng lão chức.

Đúng vậy a, Thiếu cốc chủ, cái này chỉ sợ là không ổn a

Trong nghị sự đại sảnh, mọi người ngơ ngác một lời ta một câu, nhưng đều nhao nhao không tán thành Thiếu cốc chủ lúc này xuất cốc.

Mọi người yên lặng một chút.

Dược Hiên duỗi ra hai tay, hư không hướng phía dưới đè ép.

Khuông bá bá, Khang thúc thúc, các vị thúc bá, tiểu chất lần này tiến đến còn phải đưa đan dược cùng Tuân Lễ đại ca, hần nhu cầu cấp bách viên thuốc này đột phá bình cảnh, đoạn thời gian trước tiểu chất đã hứa hẹn nhất định đem đan dược luyện ra, sau đó lập tức tự mình đưa đi, sợ là không tốt làm trái lời hứa, có hại Dược Vương Cốc danh dự.

Còn nữa tiểu chất tuy nói là đạt đến tông cấp luyện dược sư cấp bậc, nhưng cảnh giới chỉ có Hóa Linh kỳ hậu kỳ, trong cốc mọi việc một mực dựa vào các vị trưởng lão tại xử lý, tiểu chất trong cốc cũng không có không được tác dụng quá lớn, lần này nhanh đi mau trở về, đem đan dược đưa đạt sau, lập tức trở về trong cốc, mong rằng chư vị thúc bá thành toàn?

Dược Hiên ôm quyền, thân thể hơi nghiêng về phía trước sau, kính cẩn nói.

Trong nghị sự đại sảnh, tất cả trưởng lão nghe nói Dược Hiên nói như thế, nhao nhao khe khẽ bàn luận.

Khuông bá bá, Khang thúc thúc, ngài Nhị lão nhìn?

Dược Hiên nhỏ giọng hỏi.

Ngươi

Ài, nam nhân đỉnh thiên lập địa, hứa hẹn lớn hơn trời, ngươi nha, về sau lại không thể lung tung lại hứa hẹn cái gì nhất định luyện chế ra tới chuyện ma quỷ, Dung Linh bên trong tuyệt phẩm đan dược ta cũng không có nắm chắc nhất định luyện chế ra đến, ngươi sao có thể lung tung hứa hẹn còn tốt ngươi cuối cùng luyện chế ra tới, không phải ta nhìn ngươi làm sao cho người ta trả lời chắc chắn. Luyện dược sư luyện dược danh dự so đẳng cấp còn trọng yếu hơn, tuyệt đối không thể làm ầu.

Khuông Thái Hòa một mặt bất đắc dĩ, cũng có chút tự hào nói.

Nói cho cùng, Khuông Thái Hòa đem Dược Hiên xem như vãn bối đối đãi, Dược Hiên có thể luyện chế thành công Thiên Cương Luyện Thần Đan, Khuông Thái Hòa cũng là đầy cõi lòng vui mừng.

Là, Khuông bá bá nói đúng, tiểu chất nhớ kỹ.

Dược Hiên không có làm bất kỳ giải thích, dù sao kia là đại cữu tử phái người tâm phúc chuyên đưa tới, đối Tuân lễ đột phá Dung Linh kỳ bình cảnh lại là cực kỳ trọng yếu, không người Dược Hiên cũng sẽ không một lời đáp ứng.

Vậy ngươi một người tiến đến, nhanh đi mau trở về, Mộng Hạm cùng Dược Thần lưu tại trong cốc.

Khuông Thái Hòa suy nghĩ sau khi nói.

Cái này Khuông bá bá, Mộng Hạm đã lâu không gặp nàng đại ca, rất là tưởng niệm, huống hồ Tuân vũ là nàng cháu ruột, lần này Tuân lễ dùng vạn dặm Truyền Âm Phù truyền âm, còn từng nâng lên muốn Mộng Hạm về thăm nhà một chút Tuân vũ, nếu như nàng không đi, sợ người ngoài chê cười ta Dược Vương Cốc không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Thần nhi nhất định phải lưu tại trong cốc, đây là sau cùng nhượng bộ.

Khuông bá bá Thần nhi mới năm tháng lớn, có thể nào cách mẫu thân, mong rằng cứu bá bá thành toàn.

Dược Hiên đứng dậy, kính cẩn xong Khuông Thái Hòa xoay người thi cái lễ.

Mong rằng các vị thúc bá thành toàn.

Lập tức hướng mọi người cũng thi cái lễ.

Ngươi đưa nhỏ này

Khuông Thái Hòa vội vàng đứng dậy, đỡ lấy thuốc hiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 07: Lên Đường

Ài ngươi nha tốt a, vậy liền để Mộng Hạm cùng Dược Thần tùy ngươi tiến đến đi.

Cầm, gặp được chuyện khẩn cấp lập tức bóp nát này châu, ta sẽ đem người trưởng lão hoá tốc tiến về tiếp ứng!

Khuông Thái Hòa chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó từ bên hông một cái cổ màu vàng trong túi càn khôn xuất ra một viên truyền tin châu, này châu một bộ hai viên, như ngắt nát này một viên, có thể xé rách không gian, trong nháy mắt truyền tin tại trăm vạn dặm bên trong nắm giữ một viên khác hạt châu chủ nhân.

Đem trong cốc thần hành thiên mã cũng cùng nhau mang theo, đi sớm về sớm...

Khang hạo nhưng cũng có chút bất đắc dĩ nói, đã Dược Hiên trong lòng đã có lập kế hoạch, vậy hắn cũng chỉ có thể tận khả năng hiệp trợ.

Nhiều chọn lựa chút thân thù tốt, thân thể trong sạch trong cốc đệ tử tùy hành.

Một trưởng lão đề nghị đến.

Phong tỏa tin tức, không thể tiết lộ, đối ngoại tuyên truyền Thiếu cốc chủ đang lúc bế quan.

Một tên trưởng lão khác mở miệng nói đến.

Đã phương án đã định, chư vị trưởng lão cũng liền tận khả năng giúp Dược Hiên hoàn thiện kế hoạch, nhao nhao bày mưu tính kế lấy.

Đa tạ các vị thúc bá thành toàn, ta thay mặt Mộng Hạm cùng Thần nhi đa tạ chư vị thúc bá!

Dược Hiên lại một lần trình trọng xông trong đại sảnh tất cả trưởng lão xoay người làm một cái vãn bối lễ.

Sau bảy ngày, hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng, Khuông Thái Hòa cùng Khang hạo nhưng từ một đầu lối đi bí mật đưa hiên một đoàn người xuất cốc, trên đường đi dần đi dần lại.

Nhớ lấy trên đường nhất định phải chú ý an toàn, không thể tranh mạnh hiếu thắng, không thể xen vào việc của người khác, đi sớm về sớm, lấy đại cục làm trọng

Tiểu chất nhớ kỹ, mời Khuông bá bá, Khang thúc thúc yên tâm, đi sớm về sớm, đại cục làm trọng!

Dược Hiên một mặt nghiêm nghị, kính cẩn hồi đáp, sau đó xoay người cười lên thần hành thiên mã.

Trong cốc sự tình, mong rằng Khuông bá bá, Khang thúc thúc nhiều hơn đảm đương!

Dược Hiên chấp tay đối chấp tay đối Khuông Thái Hòa cùng Khang hạo nhưng đạo.

Cái này người cứ yên tâm đi, có lão phu hai người tại, định sẽ không để cho Dược Vương Cốc xảy ra chuyện gì, đại trưởng lão còn tại trong cốc bề quan, Thiếu cốc chủ xin yên tâm, nhanh đi mau trở về!

Khuông Thái Hòa hồi đáp.

Việt Huy, trên đường nhất định cam đoan Thiếu cốc chủ một nhà an toàn.

Khuông Thái Hòa đối đứng tại một bên lần này phụ trách hộ tống Dược Hiên một tuổi trẻ trưởng lão nói.

Khuông trưởng lão yên tâm, lần này hộ tống trừ Dịch Thụy trưởng lão ngoài ra, còn lại đệ tử đều là cốc chủ thu dưỡng cô nhi, cảnh giới đều là Hóa Linh kỳ cảnh giới, nội tình trong sạch, đều tin qua, coi như gặp được cổ linh kỳ sơ kỳ cao thủ, cũng có thể hộ đến Thiếu cốc chủ một nhà chu toàn!

Việt Huy ôm quyền trầm giọng đến, Dịch Thụy đến cốc đã mười bảy năm, Dung Linh kỳ sơ kỳ cảnh giới.

Dược Vạn Đan thích khắp nơi du lịch, mỗi lần gặp được bị vứt bỏ hay là cô độc bất lực hải tử, đều sẽ mang về Dược Vương Cốc tiến hành nuôi dưỡng, coi như mình ra.

Trưởng thành sau đại đa số người đều lựa chọn lưu tại trong cốc, trở thành Dược Vương Cốc đệ tử, trong cốc tu luyện, bình thường cũng sẽ phụ trách một chút trong cốc việc vặt vãnh, cũng có số ít mấy người lựa chọn ra ngoài du lịch.

Việt Huy là Dược Hiên năm tuổi năm đó, Dược Vạn Đan một lần ra ngoài lúc, nhặt về một cái bị ném bỏ thoi thóp hài nhi, cốc chủ tận tâm điều dưỡng mới mạng sống, từ nhỏ cùng Dược Hiên cùng một chỗ tại Dược Vương Cốc lớn lên, quan hệ vô cùng tốt, làm việc trầm ổn quả quyết, sâu trong cốc một đám trưởng lão tín nhiệm.

Việt Huy mặc dù hồn phách lực, không có luyện dược thiên phú, nhưng tu luyện công pháp thiên phú dị thường, lại chăm chỉ luyện công, một bính tạo Kim Hồ đầu thương luyện là xuất thân nhập hóa, trước mắt đã ở vào Dung Linh kỳ hậu kỳ cảnh giới, ẩn ẩn có đột phá tới viên mãn xu thế, cao hơn Dược Hiên rõ ràng một cảnh giới, là Dược Vương Cốc trẻ tuổi nhất trưởng lão.

Tiểu chất trước đa tạ, cáo từ!

Nói xong, Dược Hiên vẫy tay một cái, bao quát Việt Huy ở bên trong hai mươi tên Dược Vương Cốc đệ tử đồng đều trở mình lên ngựa, Việt Huy một ngựa đi đầu, hướng phía Vân Thành phương hướng bay đi, đám người theo sát phía sau.

Một ngày này, trời trong gió nhẹ, chân trời truyền đến trận trận âm thanh sấm sét, bốn tên cười thiên mã thị vệ mở đường, một cỗ hương xa từ hai thót thiên mã lôi kéo, đằng sau xếp thành một hàng đi theo mười sáu tên đồng dạng cười thiên mã hộ vệ, cấp tốc hành sử lấy, thiên mã phi hành ở giữa, ngân

sắc cánh mang ra trận trận lỗi mình.

Những hộ vệ này người mặc trường bào màu trắng, trước ngực cùng phía sau đồng đều in được vương đỉnh đồ án, chính là Dược Hiên đoàn người, mà giờ khắc này đã rời đi Dược Vương Cốc thời gian nửa tháng.

Khanh khách

Mộng Hạm chính đùa với Dược Thần, Dược Thần bị đùa khanh khách cười không ngừng, đứng tại cửa sổ xe bên cạnh chính nhìn chăm chú lên ngoài cửa sổ tình huống Dược Hiên xoay đầu lại, đi qua sờ lên đầu của đứa bé, nhìn xem vẻ mặt tươi cười, khoa tay múa chân Dược Thần, lập tức cười mở tiếng cười vang vọng toàn bộ toa xe.

Chúng ta đã đi nửa tháng, chiếu người cái này cách đi, chỉ ít còn muốn đi hơn tháng nữa mới có thể đến, hi vọng có thể kịp thời gặp được Vũ nhi trăm ngày yến, đều tại người, nếu như mượn dùng canh nguyệt điện truyền tống trận chúng ta có thể trực tiếp truyền tống đến yến mang đảo, lại đi thiên vân quốc biên thành sư đà thành, từ sư đà thành truyền tống trận đi Vân Thành, chúng ta chỉ ít có thể sớm hai mươi ngày đến Vân Thành, cũng có thể sớm một chút nhìn thấy Vũ nhi, cũng không biết Vũ nhi đáng đáp giống đại ca vẫn là giống đại tẩu?

Mộng Hạm đổ dành Dược Thần, chu miệng nhỏ oán giận Dược Hiên.

Thiên Cương Luyện Thần Đan can hệ trọng đại, từ yến mang đảo đến sư đà thành chỉ ít cần bảy ngày lộ trình, yến mang đảo rồng rắn lẫn lộn, nếu hành tung tiết lộ, sẽ chọc cho đến phiền toái không cần thiết...

Dược Hiên vừa cười vừa nói.

Dọc theo con đường này đám người bọn họ Mã Phong bữa ăn ngủ ngoài trời, ngày đêm chạy tới Vân Thành, không làm kinh động bất kỳ thế lực nào, tình nguyện mình đường vòng cũng muốn tránh đi không cần thiết tiếp xúc, không ngừng biến đổi phương vị cấp tốc tiến lên, dọc theo con đường này coi như bình tĩnh, chỉ là thời gian tốn thêm một chút.

Yên tâm đi, trăm ngày yến trước khẳng định có thể đuổi tới Vân Thành, sẽ không chậm trễ chuyện!

Dược Hiên đùa với Dược Thần sau đó đối Mộng Hạm nói, sau đó đi đến bên cửa sổ, nhìn chăm chú lên ngoài cửa sổ động tĩnh, mấy ngày nay Dược Hiên luôn luôn có loại nguy hiểm dự cảm, nhưng lại không thể nói cụ thể đến, phân phó tùy hành đệ tử đề cao cảnh giác sau đó tốc độ cao nhất hướng về Vân Thành lao vùn vụt lấy.

Thế nào?

Mộng Hạm nhìn Dược Hiên tựa hồ trong lòng có việc, ôm Dược Thần đi qua hỏi.

Không có việc gì, có loại cảm giác bị người dòm ngó, khi có khi không, hết thảy đều kiểm tra qua, không có phát hiện bất cứ dị thường nào, có thể là ta đa nghi!

Dược Hiên cười đối Mộng Hạm nói, nhưng thần sắc không thấy có bất kỳ buông lỏng.

Mộng Hạm, dược vương đỉnh đặt ở người nơi đó, hi vọng là ta cảm giác xảy ra vấn đề...

Dược Hiên lấy ra dược vương đỉnh đưa cho Mộng Hạm, sau đó lấy ra truyền tin châu nhìn một chút, lại thả lại trong túi càn khôn.

Không có việc gì!

Mộng Hạm nhìn Dược Hiên như thế, dựa vào Dược Hiên vai bên cạnh an ủi nói.

Ân, không có việc gì...

Dược Hiên đưa tay ôm Mộng Hạm, vừa cười vừa nói.

Việt trưởng lão, đôi đông bắc phương hướng bay năm trăm dặm, lại đi vòng Vân Thành phương hướng!

Dược Hiên đối ngay tại phía trước mở đường Việt Huy nói, càng điểm nóng một chút đầu, độ cao chú ý quét mắt tình huống chung quanh sau, quay đầu ngựa, hướng đông bắc phương hướng bay đi, đại đội nhân mã tùy hành mà đi.

Chương 08: Nửa Đường Địch Tập

Hơn nửa ngày sau, Dược Hiên một đoàn người vừa rồi chuyển hướng địa phương, bốn đạo thanh hồng cấp tốc lao vùn vụt tới, đột nhiên ngừng lại, bốn người đồng đều người mặc trường bào màu xanh, trước ngực cùng phía sau có thêu một vàng loan nguyệt, yên tĩnh tường hòa, rõ ràng thuộc về cùng một môn phái.

Đại ca, gia hỏa này quá giảo hoạt, làm sao giống cá chạch đồng dạng, lại thay đổi phương hướng, dọc theo con đường này đều đã đổi bảy tám lần phương hướng, chẳng lẽ bị bọn hắc phát hiện?

Một người trong đó tức giận bất bình lại có chút nghi ngờ đối trong đó một tên khí chất bất phàm trung niên nhân nói.

Đại ca, đông bắc phương hướng, đã đi đã hơn nửa ngày thời gian!

Một người khác cẩn thận cảm ứng một phen sau, đối trung niên nhân trầm giọng nói.

Lão nhị, cho đại trưởng lão bọn hắc truyền âm, bọn hắc hướng đông bắc phương hướng đi, trọng điểm hướng hướng đông bắc bày trận chặn đường!

Trung niên nhân suy nghĩ một chút rồi nói ra.

Vâng, đại ca.

Được xưng là lão nhị người xuất ra một khối vụn dậm Truyền Âm Phù, nói vài câu sau, liền một thanh bóp nát.

Đi!

Theo trung niên nhân quát khê một tiếng, bốn đạo thanh hồng lại giống đông bắc phương hướng cấp tốc bay lượn mà đi.

Theo bốn người rời đi, nơi đây triệt để an tĩnh lại, phảng phất cái gì cũng không xảy ra

Ba ngày sau, lại cải biến hai lần phương hướng về sau Dược Hiên một đoàn người, ngay tại cấp tốc chạy Vân Thành phương hướng mà đi.

Đột nhiên, phía trước mở đường Việt Huy tay trái vừa nhấc, hai chân kẹp lấy ngựa bụng, thiên mã bỗng nhiên dừng tại nguyên chỗ, tay phải hư không một nắm, một thanh vàng óng tạo Kim hồ đầu thương liền nắm chặt trong tay.

Bày trận.

Theo Việt Huy quát khê một tiếng, cả đội nhân mã lập tức hành động, cấp tốc đem Dược Hiên một nhà chỗ hương xa vây vào giữa, trong thời gian ngắn bố trí thành quy tượng trận.

Trận pháp này không thiên công kích nặng tại phòng ngự, mặc dù lâm thời bố trí, người đếm qua ít thuộc về phiên bản đơn giản hóa bản, nhưng đại đội nhân mã hành động không có nửa điểm hỗn loạn, lộ ra nghiêm chỉnh huấn luyện, Việt Huy chỗ chỗ chính là quy tượng trận trận đầu.

Mà quy tượng trận bốn phía không có bất kỳ bóng người nào, cũng không có bất kỳ cái gì thanh âm, tình hình lộ vẻ khá quỷ dị.

Dược Hiên...

Mộng Hạm ôm thật chặt Dược Thần, khẩn trương nhìn qua Dược Hiên.

Như có ngoài ý muốn, trực tiếp bố trí không gian kết giới, mang theo Thần nhi đi Vân Thành, tìm Tuân Lễ, đem Thần nhi đưa về Dược Vương Cốc, hảo hảo nuôi dưỡng hắc lớn lên!

Dược Hiên một mặt nghiêm nghị nhìn xem Mộng Hạm, từ trong túi càn khôn xuất ra một khối hình bát giác màu vàng chất gỗ mâm tròn đưa cho Mộng Hạm, phía trên có khắc các loại chiều không gian số liệu.

Sau đó cấp tốc xuất ra truyền tin châu, nắm chặt tại tay trái trong lòng bàn tay, cuối cùng lại lấy ra một khối vụn dậm Truyền Âm Phù đưa cho Mộng Hạm, Mộng Hạm biết sự tình trọng đại, không nhiều lời cái gì, tiếp nhận đồ vật, để vào trong túi càn khôn, lại từ trong túi lấy ra dược vương đỉnh, nhét vào Dược Thần trong tã lót.

Không gian kết giới, là Dược Vương Cốc chủ Dược Vạn Đan ra ngoài du lịch lúc tìm được một cổ thư tàn trang, phía trên ghi chép luyện chế một loại mười vụn dậm cố định truyền tống trận bản, tên không gian kết giới.

Nhưng luyện chế cần thiết nguyên liệu đều cực kì hiếm thấy, rất nhiều đều đã tại tiên giới thất truyền, Dược Vạn Đan tìm kiếm trận pháp sư cùng luyện khí sư hảo hữu, dùng một chút vật thay thế luyện chế được giản dị phiên bản không gian kết giới, không chỉ có truyền tống khoảng cách so sánh trong

sách xưa ghi lại không gian kết giới rất là rút ngắn, chỉ có thể truyền tống vạn dặm xa.

Càng tiếc nuối là, truyền tống là ngẫu nhiên, lại cực độ không ổn định, dễ dàng xuất hiện trục trặc, sẽ bị không gian phong bạo hoàn toàn xoắn nát, cho nên không đến tuyệt cảnh, sẽ không dễ dàng lấy ra sử dụng, việc này, Dược Vương Cốc đại bộ phận lão nhân đều biết.

Dược Hiên nhìn xem Mộng Hạm động tác, cũng không nhiều lời, tay phải nhẹ nhàng vuốt vuốt Mộng Hạm tóc, lại sờ lên Dược Thần mặt.

Dược Thần tựa hồ cũng cảm giác được có chút không bình thường, mở to hai mắt an tĩnh nhìn xem Dược Hiên cùng Mộng Hạm, duỗi ra tay nhỏ đi lấy Dược Hiên tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lần đầu lộ ra mang theo thần sắc khẩn trương.

Không biết mấy vị bằng hữu có gì chỉ giáo, tại hạ Dược Vương Cốc Việt Huy, chỉ là đi ngang qua nơi đây, như có chỗ mạo phạm, còn xin thông cảm nhiều hơn...

Việt Huy hướng về phía trong hư không trầm giọng nói, lúc này hắn chính trực thân trên, tay trái lôi kéo thiên mã dây cương, tay phải nắm chặt tạo Kim hồ đầu thương, mũi thương nghiêng về phía trước, thể nội tiên linh lực không ngừng hướng về phía đầu hồ thương bên trong cuồng chú mà đi, trên thân sáng kim sắc càng ngày càng nặng, có chút lay động, một đầu kim sắc mãnh hổ tại trên thân sáng hiển hiện, chậm rãi du động, khí thế bức người.

Phía trước trong hư không chậm rãi vỡ ra, từ đó đi ra hai người đến, năm mươi tuổi khoảng chừng, từ thân thể phát tán ra linh áp đến xem, hẳn là Dung Linh kỳ cảnh giới viên mãn, người mặc trường bào màu xanh, trước ngực cùng phía sau có thêu một vòng loan nguyệt, xem thấu lấy cùng truy tung Dược Hiên bốn người đến từ cùng một môn phái.

Hai người phân tả hữu đứng ở Việt Huy phía trước hai bên, hiện lên hình tam giác thái, đem đường phía trước tuyến toàn bộ phong kín, mặt không thay đổi nhìn xem Việt Huy.

Xem ra hai người kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đi lên liền phong tỏa đường phía trước tuyến, lại từ hai người này sau lưng năm trăm mét nơi xa, bốn cái toàn thân đen nhánh hình trụ dần dần trong hư không nổi lên, hiện lên nửa hình cung sắp xếp, rõ ràng là đã sớm chuẩn bị, hình trụ trên có khắc vô số đầu lâu, mơ hồ truyền đến giống như màu đen gợn sóng như nước chảy ba động.

Nguyên lai là Tu Nguyệt phái Trần Kiến đại trưởng lão cùng Hồng mang nhị trưởng lão, ta Dược Vương Cốc cùng Tu Nguyệt phái đi ngày không oán ngày nay không thù, không biết hai vị trưởng lão ở đây bày ra trận pháp có gì chỉ giáo?

Việt Huy vẫn như cũ trầm giọng hỏi, không có nửa điểm vẻ bối rối lộ ra.

Vẫn bởi Dược Vương Cốc Thiếu cốc chủ Dược Hiên, mang gia quyến tiến về Thiên Vân Quốc chúc thọ, chỉ là đi ngang qua nơi đây, vô ý mạo phạm, mong rằng hai vị trưởng lão giờ cao đánh khẽ, thả chúng ta quá khứ, phần nhân tình này ta Dược Vương Cốc chắc chắn vô cùng cảm kích!

Dược Hiên nhìn đối diện hai vị không có trả lời ý tứ, một mình đi ra hương xa, chấp tay mở miệng nói ra, theo chấp tay, vô thanh vô tức bóp nát giấu ở lòng bàn tay truyền tin châu.

Dược Hiên, thiện không được, phía dưới có người, phải phía sau có người đuổi theo, người mang theo tẩu tử cùng chất tử đi trái hậu phương rút lui, ta đến đất bọn hắn!

Việt Huy truyền âm nói, cầm tạo kim hồ đầu thương tay phải bóp càng ngày càng gấp, con mắt chăm chú nhìn phía trước hai vị Tu Nguyệt phái trưởng lão.

Có nội ứng, trái hậu phương cũng có người, chúng ta bị bao vây, hành sự cẩn thận!

Dược Hiên cũng bắt động thanh sắc truyền âm cho Việt Huy.

Mau ra tay bố trí kết giới, lại truyền âm cho Tuần lễ!

Lập tức truyền âm cho Mộng Hạm, để nàng lập tức động thủ, trong xe bố trí không gian kết giới.

Phía dưới bằng hữu, ra gặp một lần đi...

Dược Hiên lớn tiếng đối phía dưới tĩnh lặng im ắng trong rừng rậm hồ, theo tiếng la rơi xuống, phía dưới trong rừng rậm tìm kiếm bay ra mười người, đem Dược Hiên một đoàn người phía dưới đường lui toàn bộ phong kín.

Mười người kia người mặc màu đen áo choàng, đầu bị bao khóa tại áo choàng mũ bên trong, thấy không rõ lắm bộ mặt hình dáng, cho người ta một loại âm trầm cảm giác.

Xuyên suốt ra trận trận linh áp, nói rõ mười người này ở vào Hóa Linh kỳ tu vi, áo choàng bên trên thêu lên huyết hồng sắc đầu lâu, khô lâu trong mắt lóe ra ngọn lửa màu xanh biếc, há hốc miệng, theo bọn hắn bay ra, khô lâu phảng phất vật sống, muốn từ trên quần áo bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 09: Hắc ám Vực Sâu

Thì ra là Huyết Linh môn người, không biết các ngươi môn chủ Huyết Kiến Sầu có tới không?

Dược Hiên sắc mặt càng thêm nặng nề.

Khụ khụ, Thiếu cốc chủ từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ...

Phía dưới hư không xé rách, chậm rãi đi ra một cái khô khan tiểu lão đầu, mặt không có chút máu, mang theo nụ cười quỷ dị, lại một cái Dung Linh kỳ viên mãn cao thủ.

Huyết môn chủ, không biết lần trước giúp ngươi luyện chế đan dược hiệu quả vẫn tốt chứ?

Dược Hiên xem xét sự tình không có thiện khả năng, dứt khoát vạch mặt, dự định liều chết đánh một trận.

Ha ha, lão phu cũng là bất đắc dĩ, mong rằng Thiếu cốc chủ không nên trách tội, chỉ cần Thiếu cốc chủ giao ra đan dược, lão phu có thể cam đoan ngươi một nhà lão tiểu an toàn!

Huyết Kiến Sầu trên mặt không có chút nào biểu lộ, như là lần trước hắn đi cầu Dược Vương Cốc giúp hắn luyện dược sự tình chưa từng xảy ra.

Phải hậu phương bốn đạo thanh hồng cấp tốc lao vùn vụt tới, khoảng cách Dược Hiên cách đó không xa ngừng lại, bốn người người mặc trường bào màu xanh, trước ngực cùng phía sau có thêu một vàng loan nguyệt, chính là lúc trước truy tung Dược Hiên bốn người kia.

Theo bốn người bay tới, bốn phía vài trăm mét lại chậm rãi hiện ra tám cái toàn thân đen nhánh hình trụ, cùng lúc trước kia bốn cái giống nhau như đúc, vậy mà tạo thành một cái hình tròn trận pháp, kích phát ra một cái hình tròn màn sáng, đem ở đây tất cả mọi người quay chung quanh tại vòng tròn bên trong.

Đừng ủng phí tâm cơ, bản tọa lần này đem trấn môn bảo vật mười hai cây huyết quý khôn long trụ mang đến, bày ra huyết quý khôn long đại trận, mảnh không gian này đã bị phong tỏa, sẽ không cho các ngươi bất cứ cơ hội nào, thúc thủ chịu trời đi, còn có thể ít thụ chút thống khổ!

Huyết Kiến Sầu âm trầm nói.

Lúc này Dược Hiên bóp nát truyền tin châu cùng mộng hạm phát ra vạn dặm Truyền Âm Phù truyền lại đưa tin tức đang bị vây ở huyết quý khôn long trận, tại trận trên vách trái tròng phải đụng, làm thế nào cũng ra không được.

Ta nói tiểu tử, ngươi chạy ngược lại là rất nhanh nha, truy đại gia dược không thoái mái, ngươi lại chạy a?

Bốn người này là Tu Nguyệt phái nguyệt trung, nguyệt dừng, nguyệt thành, nguyệt tín bốn người, chính là ruột thịt cùng mẹ sinh ra tứ bào thai, đều ở Dung Linh kỳ sơ kỳ cảnh giới, am hiểu liên kích chi thuật.

Liên kích phía dưới, có thể chiến lớp mười cảnh giới đối thủ, đã từng có chém giết Dung Linh kỳ hậu kỳ truyền thuyết, bình thường hành động đều là bốn người cùng một chỗ, tại nam khê đại lục ở bên trên cũng là tính được là danh hào.

Các hạ bày ra như thế đại nhất cục, làm gì lại giấu đầu lộ đuôi, ra gặp một lần đi!

Dược Hiên sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, hướng về phía trái hậu phương nhìn như địa phương không người nói.

Thật mạnh hồn phách lực, cái này đều có thể bị ngươi cảm ứng được, không hồ là Dược Vương Cốc Thiếu cốc chủ, quả nhiên là một nhân tài, nếu như không phải trường lão đặc biệt bàn giao, bản tôn giả thật đúng là muốn theo ngươi kết giao một hai, đáng tiếc

Trái hậu phương hư không bị xé nứt, một người chậm rãi đi ra, toàn thân cao thấp bị một tầng khói đen che phủ, căn bản thấy không rõ khuôn mặt, thanh âm từ hắc vụ bên trong truyền đến, nghe thanh âm ước chừng hơn sáu mươi tuổi.

Trên thân phát ra linh áp biểu hiện, trong hư không đi ra người cũng ở vào Dung Linh kỳ cảnh giới viên mãn.

Đương hắc vụ người xuất hiện lúc, Trần Kiến cùng Huyết Kiến Sầu rõ ràng hơi biến sắc mặt, trở nên rất kính cẩn, ánh mắt bên trong lại toát ra một tia e ngại, ở đây Tu Nguyệt phái cùng Huyết Linh môn tu sĩ rõ ràng không dám thờ, lộ vẻ dị thường kính cẩn nghe theo.

Các hạ là?

Dược Hiên con mắt nhìn chăm chăm hắc vụ, hồn phách lực cao độ ngưng tụ, tay phải hư không một nắm, một thanh Thất Tinh Kiếm xuất hiện trong tay, tản mát ra một cỗ cường đại linh áp, xem xét cũng không phải là phạm phạm.

Hắc ám vực sâu bát Tôn giả, Hắc Ám Điều.

Không biết có chuyện gì?

Ba chuyện, thứ nhất Thiên Cương Luyện Thần Đan, thứ hai dược vương đỉnh, cái này thứ ba a

Ha ha ngươi đến theo ta đi một chuyến, đáp ứng cái này ba chuyện, ta liền thả ngươi cả nhà cùng những này Dược Vương Cốc đệ tử, như thế nào?

Đi nơi nào?

Không nên hỏi không nên hỏi, đến ngươi tự nhiên là biết.

Ta có một cái nghi vấn muốn biết, không biết có thể hay không cáo tri?

Dược Hiên hơi chút trầm ngâm sau chậm rãi nói.

Ngươi nói.

Là Dịch Thụy?

Ra đi, Dịch Thụy.

Tu Nguyệt phái đại trưởng lão Trần Kiến mở miệng nói ra, theo vừa dứt lời, tượng rùa trong trận cấp tốc bay ra một hơn bốn mươi tuổi trung niên nhân, cuồng quét xoay người, hướng Trần Kiến bay ngược quá khứ, sau đó rơi vào Trần Kiến sau lưng.

Chính là Dịch Thụy, mặt không thay đổi nhìn xem Dược Hiên một đoàn người, mà hần phen này động tác, Việt Huy cùng với dư mười tám người cấp tốc biến hóa trận hình, sau đó phần nộ nhìn Dịch Thụy một chút, sát cơ hiển thị rõ.

Mà bởi vì Dịch Thụy phản bội, tượng quy trận đã trực tiếp tán loạn, mà còn lại mười chín người, nhanh chóng ba người một tổ, lưng tựa lưng, sáu tổ tăng thêm Việt Huy, tạo thành Bắc Đẩu Thất Tinh trận, đem Dược Hiên cùng hương xa vây quanh ở bên trong.

Đối với Dược Vương Cốc đám người trận hình biến hóa, ở đây Tu Nguyệt phái cùng Huyết Linh môn không làm bất kỳ động tác gì.

Vì cái gì?

Dược Hiên xoay người lại, nhìn chăm chăm Dịch Thụy, nửa phút sau, chậm rãi mới hỏi.

Bởi vì hần là ta Tu Nguyệt phái người, ta đem hần xếp vào tại Dược Vương Cốc mười bảy năm, hôm nay rốt cục có tác dụng lớn, lập xuống như thế công lao, sau khi trở về trùng điệp có thưởng, ngươi cũng đủ giao hoạt, vài chục lần biến hóa phương vị

Trần Kiến mang theo đắc ý nói, nói cho Dược Hiên nghe, đồng thời cũng nói cho Dịch Thụy nghe.

Làm sao theo dõi?

Dược Hiên không tiếp tục để ý Trần Kiến, quay người nhìn về phía Hắc Ám Điều, chậm rãi nói, Trần Kiến gặp này, sắc mặt cũng từ âm trầm xuống.

Hai năm trước, đại lão phụ tự thân vì ở trong cơ thể hần đánh lên hắc ám phù chú, ngươi còn có khác nghi vấn a?

Hắc Ám Điều hỏi.

Không có! Ta cần cùng người nhà thương nghị một chút, không biết có thể?

Có thể, bất quá ta tính nhân nãi là có

Hắc Ám Điều lời còn chưa nói hết, hương xa bên trong tản mát ra nhàn nhạt hắc quang, một cỗ cực kỳ mãnh liệt nhưng không ổn định linh áp ba động ra, hương xa bên trong dần dần phát ra vù vù âm thanh, không gian cũng tại dần dần biến vận vẹo.

Không tốt, đại trưởng lão, hần đang trì hoãn thời gian, là không gian kết giới, bọn hần muốn chạy.

Đột nhiên Dịch Thụy la lớn.

Dịch Thụy tại Dược Vương Cốc ẩn núp mười bảy năm, không gian kết giới sự tình tự nhiên bị hần biết rõ, tin tức chỉ sợ sớm đã bị truyền về cho Tu Nguyệt phái, mà Thiên Cương Luyện Thần Đan tin tức cũng hần là Dịch Thụy tiết lộ ra ngoài.

Phản đồ, để mạng lại!

Nghe được Dịch Thụy nói chuyện, Việt Huy nổi giận đọ, trong tay tạo Kim Hồ đầu thương đột nhiên bộc phát ra một trận kim mang, nổ bắn ra hướng Dịch Thụy, Trần Kiến đưa tay, từ trong cửa tay áo bay ra một thanh màu lam nhạt phi kiếm, hoành không cản lại, ngăn cản được Việt Huy công kích, lập tức hai người kịch đầu cùng một chỗ.

Động thủ...

Hắc Ám Diệu ra lệnh một tiếng, Tu Nguyệt phái cùng Huyết Linh môn chúng người đồng loạt xuất thủ, thẳng hướng kia mười tám tên Dược Vương Cốc đệ tử.

Đối diện có bốn tên Dung Linh kỳ viên mãn tu sĩ, năm tên Dung Linh kỳ sơ kỳ tu sĩ, mười tên Hóa Linh kỳ tu sĩ, thực lực như vậy đặt ở nam khê đại lục đều tính toán là siêu cường thể lực, mà Dược Hiên bên này chỉ có Việt Huy một người là Dung Linh kỳ hậu kỳ tu sĩ, mà tính đến Dược Hiên ở bên trong còn lại mười chín người đều là Hóa Linh kỳ tu vi, lại bị nhốt tại huyết quỷ khốn long trong trận.

Đối mặt cục diện như vậy, Dược Hiên một đoàn người tình thế thực sự không thể lạc quan.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Kịch Đầu (Thượng)

Lúc này Trần Kiến đã xem Việt Huy ngăn lại, Việt Huy sát chiêu liên tiếp, nhưng thành tích không nhiều.

Dược Vương Cốc đệ tử dựa vào trận pháp, nhưng cũng tạm thời miễn cưỡng chống đỡ tu nguyệt phái cùng Huyết Linh môn công kích, nhưng đã hiển về một mối, dù sao đối phương thực lực vượt qua Dược Vương Cốc rất rất nhiều.

Tràng diện hỗn loạn tung bùng, Dược Hiên lắc một cái trong tay Thất Tinh Kiếm, không cần nói nhảm nhiều lời, bay thẳng lấy Hắc Ám Diệu phóng đi, chỉ có lớn nhất khả năng tranh thủ thời gian, để Mộng Hạm hoàn thành không gian kết giới bố trí, mẹ con bọn hắn mới có một chút hi vọng sống.

Hừ, ta hắc ám vực sâu muốn bắt người, vẫn chưa có người nào có thể trốn đi được, tiểu tử, thiên đường có lối người không đi, vậy cũng đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt.

Nói xong, nhìn xem đang tay cầm Thất Tinh Kiếm xông tới Dược Hiên, quý dị cười một tiếng, Thất Tinh Kiếm trực tiếp xuyên thủng hắc vụ.

Nguy rồi.

Dược Hiên trong lòng một tiếng nói thầm, lập tức sắc mặt biến đến trắng bệch, quay đầu liền hướng Mộng Hạm chỗ hương xa bay đi, kia bị xuyên thủng hắc vụ chỉ là hình ảnh, dần dần tiêu tán.

Đúng lúc này, Hắc Ám Diệu quý dị xuất hiện tại hương xa bên cạnh, khoảng cách chừng mười trượng, cũng không có tùy tiện đi đụng vào hương xa, vung tay lên, một cổ mạnh mẽ màu đen gió lốc bỗng nhiên đánh vào hương xa trên thân xe.

Thân xe phát ra kéo kẹt kéo kẹt tiếng vang, lập tức không chịu nổi gánh nặng chấn động

Phanh.

Từng tiếng vang, hương xa thùng xe lập tức chia năm xẻ bảy, hải cốt bắn ra bốn phía mà đi, cuối cùng đụng phải huyết quỷ khốn long trận, trượt xuống đến trận pháp dưới đáy.

Theo thân xe nổ tung, lộ ra trong xe cảnh tượng đến, một khối màu vàng chất gỗ bát giác bàn chính đặt ngang lấy lơ lửng trên xe, chính là Dược Hiên cho viên kia không gian kết giới.

Mâm tròn phía trên một cái cái hang lớn màu đen đã thành hình, lỗ đen phụ cận linh áp ba động cũng dần dần ổn định lại, cái này lỗ đen chính là không gian kết giới sáng tạo ra phiên bản đơn giản hóa truyền tống trận, đã bị kích hoạt.

Một nữ tử đang đối mặt truyền tống trận, đưa lưng về phía Hắc Ám Diệu.

Giờ phút này nữ tử mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nghiêng đầu lại, chính là hai tay ôm thật chặt Dược Thần Mộng Hạm.

Nghe được thanh âm, Việt Huy đang bị Trần Kiến ép chỉ có không ngừng chống đỡ, không hề có lực hoàn thủ, dù sao Trần Kiến đã là viên mãn kỳ, mà Việt Huy chỉ là hậu kỳ.

Việt Huy phui một chút hương xa, biến sắc, bỗng nhiên lắc một cái đầu hồ thương, hướng Trần Kiến đập tới, mà thân hình hướng về sau nhanh chóng bắn mà đi.

Hừ, muốn đi, cũng không có dễ dàng như vậy.

Trần Kiến thấy vậy, như thế nào không biết Việt Huy ý nghĩ, màu lam phi đao đón đầu dự định ngăn lại đầu hồ thương, đồng thời năm ngón tay trái đối Việt Huy đồng thời bóp.

Cắm

Bạo.

Việt Huy cũng là quát khê một tiếng.

Ngay tại Trần Kiến dự định đem Việt Huy cắm ở trong không gian, màu lam phi đao cũng đụng phải đầu hồ thương, mà Việt Huy quả quyết tự bạo đầu hồ thương.

Tạo Kim Hồ đầu thương từ vạn năm huyền thiết chế tạo thành, đã sớm bị Việt Huy luyện chế thành bản mệnh pháp bảo, một tia hồn phách lực ký phụ tại thương thể bên trong, tuy nói như vậy tự bạo đối bản thể có tổn thương rất nặng, nhưng giờ phút này Việt Huy cũng không có lựa chọn khác, dĩ thường quả quyết tự bạo bản mệnh pháp bảo.

Oanh...

Đầu hồ thương bạo thành bụi phấn, thân thương bị tạc thành mấy chục tiết, mà màu lam phi đao trực tiếp bị tạc bay rớt ra ngoài, linh quang âm đậm, hiển nhiên là thụ không nhỏ tổn thương.

Việt Huy một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt trắng bệch.

Mà tự bạo sinh ra cường đại linh lực ba động hướng bốn phương tám hướng khuếch tán mà đi, Việt Huy bị hơi giam lại không gian trong nháy mắt bị phá ra.

Sóng gợn mạnh mẽ chấn Việt Huy lại là một ngụm máu tươi phun ra ngoài, đồng thời mượn nhờ cổ này động lực, cấp tốc hướng Mộng Hạm bắn ra.

Mà Trần Kiến cũng bởi vì cổ này bạo tạc lực đánh tới, xuất ra một cái mai rùa loại phòng ngự tính pháp bảo ngăn tại trước người, liền hai cái này thời gian hô hấp, Việt Huy đã tạm thời thoát ly cùng Trần Kiến vòng chiến, cách Mộng Hạm chỉ có mười trượng trở lại xa.

Đúng lúc này, Hắc Âm Điều thấy một lần cái hang lớn màu đen tản mát ra từng đợt không gian ba động, trong lòng thâm kêu một tiếng.

Không tốt.

Lập tức ba sợi hắc quang từ trong tay áo bắn ra, hóa thành ba thanh màu đen nhỏ lưỡi đao, tiếng xé gió đột khởi, ánh mặt trời chiếu xuống, trên lưỡi đao phản xạ ra cảm hào quang màu xanh lam, xem xét chính là bôi lên kịch độc chi vật.

Một thanh bay về phía ôm hài tử Mộng Hạm mẹ con, một thanh thì bay về phía đã ở vào kích phát trạng thái không gian kết giới, mặt khác một thanh thì chém về phía cái hang lớn màu đen.

Mười trượng khoảng cách, màu đen nhỏ lưỡi đao trong chớp mắt phi tốc phóng tới, Mộng Hạm nhìn xem bắn về phía mình hắc nhận, lập tức cánh tay trái vung lên, căn bản không kịp có động tác khác, hắc nhận liền tới.

Dược Hiên Thất Tinh Kiếm mặc dù đã rời khỏi tay, hướng bên này phóng tới, nhưng cũng không kịp cứu viện.

Tại hắc nhận khi mới xuất hiện, Việt Huy đột nhiên một gia tốc, ngay tại hắc nhận sắp đụng phải Mộng Hạm thời điểm, Việt Huy một thanh đâm vào Mộng Hạm trên thân, đưa năng hướng trong lỗ đen đánh tới, mà hắc nhận trực tiếp đâm vào Việt Huy trên lưng, hộ thể linh quang trực tiếp lóe lên liền tiêu tán.

Xùy

Hộ giáp trực tiếp xuyên thủng, hắc đao thật sâu đâm vào Việt Huy trên lưng, miệng vết thương một cổ đen nhánh tanh hôi máu chảy ra, vết thương màu đen lấy vết thương vì điểm khuếch tán ra, Việt Huy cuống họng ngòn ngọt, có máu tươi tràn ra khóe miệng.

Phốc xích.

Bay về phía kết giới hắc nhận, đã trảm tại không gian kết giới bên trên, sâu khảm vào màu vàng bát giác mâm tròn bên trên, mâm tròn chấn động kịch liệt, tán phát hoàng quang dần dần âm ảm xuống, phía trên lỗ đen cũng biến thành chập trùng chập trùng, một bức lúc nào cũng có thể sẽ vỡ tan đáng về.

Mà khi Hắc Âm Điều nhìn đến Việt Huy thay Mộng Hạm ngăn lại thứ nhất binh hắc nhận lúc, tâm thần khẽ động, cuối cùng một thanh bắn về phía lỗ đen hắc nhận đột nhiên khuynh hướng, lần nữa bắn về phía Mộng Hạm.

Lúc này Mộng Hạm bị Việt Huy đẩy đến một cái lao đảo, mượn lực chui hướng lỗ đen, trông thấy hắc nhận bay tới, đã nâng lên tay trái, rót cục ném ra một vật, một cái màu xanh lam khiên tròn, phát ra trận trận linh áp, nghiêng phong biến dài, ngăn tại hắc nhận phía trước.

Keng

Hắc nhận đâm vào Lam Thuần bên trên, Lam Thuần lập tức âm ảm xuống, vùng vẫy hai cái hô hấp, liền trực tiếp vỡ vụn ra đi, hắc nhận thì tiếp tục bắn về phía Mộng Hạm.

Mà cũng bởi vì cái này một ngăn, Mộng Hạm một nửa bên cạnh thân thể ôm Dược Thần đã chui vào đã run rẩy dữ dội trong lỗ đen, chỉ cần lại tiến vào khác nửa bước, Mộng Hạm cùng Dược Thần liền có thể trực tiếp truyền tống đi, hiển nhiên hắc nhận đã lực không còn nhiều.

Việt Huy thay đổi quá mức, sắc mặt dữ tợn mà mang theo một tia an ủi nhìn về phía Hắc Âm Điều, cuối cùng cho Dược Vương Cốc lưu lại một tia huyết mạch, Việt Huy khỏe miệng chảy xuôi máu đã mang theo màu đen cùng tanh hôi.

Dược Hiên Thất Tinh Kiếm lúc này đã bay tới Hắc Âm Điều bên cạnh, Dược Hiên một viên nổi lòng lo lắng cuối cùng buông ra, trên mặt cũng lộ ra một tia lạnh nhạt thần sắc, mẹ con bọn hắn cuối cùng là có thể có một chút hi vọng sống.

Mà Việt Huy xem ra kịch độc đã xâm nhập ngũ tạng lục phủ, tổn thương cực nặng, mà đám người này xuất thủ ngoan độc chiêu chiêu trí mạng, lập tức sờ một cái về ngoan lệ hiển hiện, Thất Tinh Kiếm nhất chuyển hướng bỏ về phía Hắc Âm Điều, ngay tại Thất Tinh Kiếm hung ác bỏ về phía Hắc Âm Điều đồng thời, Mộng Hạm kêu đau một tiếng truyền đến.

Xùy

Một cây huyết sắc dây nhỏ từ dưới đến bên trên, xuyên thấu Mộng Hạm thân thể, mặt khác nửa bên còn chưa tới kịp chui vào truyền tống trận nửa người đột nhiên dừng lại, phảng phất dừng lại tại đó, sau đó hắc nhận nhưng vào lúc này đâm vào Mộng Hạm thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kịch Đầu (Hạ)

Mộng Hạm tại hắc nhận đâm vào thân thể của mình một sát na, cánh tay phải tại trong lỗ đen đột nhiên đem Dược Thần một chương đưa ra, Dược Thần cứ thế biến mất tại trong lỗ đen.

Răng rắc

Hắc nhận xuyên thấu Mộng Hạm, đâm vào đã lập tức liền muốn vỡ tan lỗ đen bên trên, lỗ đen như là tấm gương vỡ vụn đến, tiêu tán trong hư không, ầm ầm truyền đến Dược Thần thê lương khóc nỉ non âm thanh.

Mộng Hạm, a.....

Dược Hiên tròn mắt tròn xoe, hai mắt đỏ bừng, trong miệng cực độ không bình thường tiếng gào thét truyền đến, lại không kịp làm bất luận cái gì cứu viện.

Mộng Hạm lúc này mềm mềm ngã xuống, đã mất đi sinh mệnh khí tức, như điều bị đứt dây hướng phía dưới rơi đi.

Việt Huy xoay đầu lại, nhìn thấy cảnh này, mặt lộ vẻ dữ tợn, khí tức cuồng bạo tăng vọt, một loại cực độ không ổn định khí tức bạo phát đi ra, đột nhiên nhảy lên hướng phía dưới, hướng về phía Huyết Kiến Sâu mà đi, một bức tự bạo xu thế, hạ xông tốc độ càng lên càng nhanh, đồng thời khí tức cuồng bạo càng ngày càng không ổn định.

Mà Huyết Kiến Sầu cũng không phải chỉ là hư danh hạng người, gặp Việt Huy vọt tới, đã sớm chuẩn bị, lộ ra một cái huyết sắc tiểu thuẫn, phòng ngự tính pháp bảo huyết ảnh thuẫn, bao khóa toàn thân, linh lực cuồng chú, hướng về sau bắn ngược mà đi, muốn tránh đi Việt Huy sau cùng tự bạo.

Phá cho ta.

Việt Huy cắn răng nghiêng lợi hô lên cuối cùng ba chữ, thân thể bỗng nhiên nổ tung lên, tự bạo thân thể.

Phanh!

Một Dung Linh kỳ hậu kỳ tu sĩ, tại nam khê đại lục cũng coi là cường giả đỉnh cao, tự bạo thân thể tạo thành uy lực không thể coi thường.

Việt Huy cũng không có bởi vì Huyết Kiến Sầu lui lại mà thay đổi phương hướng, ngược lại bắt lấy Huyết Kiến Sầu lui lại đứng không, thân thể trực tiếp đâm vào huyết long khôn long trận bên trên, đồng thời tự bạo ra.

Tự bạo sinh ra linh lực ba động mãnh liệt xung kích tại trên trận pháp, đạo đạo vết rách lan tràn, sau đó vô thanh vô tức vỡ vụn đến, xuất hiện một cái rất nhỏ trống rỗng, mà bị ngăn cản nhét vụn dậm Truyền Âm Phù cùng truyền tin châu mang theo tin tức cũng trong nháy mắt bị truyền ra ngoài.

Thật là một cái tên điên.

Huyết Kiến Sầu nhìn xem Việt Huy tự bạo, không nghĩ tới hắn chọn loại phương thức này, làm cho mình tránh về phía sau, mới lộ ra cái này sơ hở, làm cho nguyên bản vạn vô nhất thất kế hoạch phục kích hiện tại sinh non, Dược Vương Cốc cùng Thiên Vân Quốc lập tức liền sẽ nhận được tin tức, ánh mắt càng lớn lạnh lùng, nhìn chăm chăm Dược Vương Cốc chúng đệ tử.

Theo linh lực ba động khuếch tán, phía dưới Dược Vương Cốc đệ tử, và cùng với kịch chiến Huyết Linh môn, Tu Nguyệt phái chúng tu sĩ đều bị liên lụy.

Mà vừa rồi, chính là Huyết Kiến Sầu xuất thủ tập kích Mộng Hạm, kia huyết sắc dây nhỏ chính là Huyết Kiến Sầu bản mệnh pháp bảo, Huyết Linh, xuất quỷ nhập thần, mất mạng tu sĩ không dưới trăm người, mà Huyết Kiến Sầu tại nam khê đại lục cũng coi là xú danh chiêu lấy.

Việt Huy trông thấy Huyết Linh chui xuyên thấu Mộng Hạm thân thể, tạo thành Thiếu phu nhân mất mạng, tiểu thiếu gia không biết tung tích.

Mình thân nặng kịch độc, tin tức truyền lại bị ngăn trở, nếu như không đánh vỡ Huyết quỷ khôn long trận, tin tức truyền không đi ra, tiểu thiếu gia ngay cả hi vọng cuối cùng cũng không có, chỉ có thể gửi hi vọng cóc chủ và đại trưởng lão thu được truyền tin sau có thể tìm tới Dược Thần.

A...

Dược Hiên lúc này nổi giận không chỉ, ngay tại Thất Tinh Kiếm muốn chém vào Hắc Âm Điều phía sau lưng trước, bỗng nhiên nổ tung lên, Dược Hiên một ngụm máu tươi phun ra, cái này Thất Tinh Kiếm cũng là hắn bản mệnh pháp bảo.

Sau đó tay phải hư không một nắm, một thanh bảy thước Thanh Phong kiếm xuất hiện trong tay, hoàn toàn không để ý Thất Tinh Kiếm pháp bảo bạo tạo thành linh lực ba động.

Lúc này Dược Hiên đã là mất hết can đảm, hướng về phía Hắc Âm Điều phóng đi.

Hừ, muốn chết, cũng không có dễ dàng như vậy...

Hắc Âm Điều ở vào Dung Linh kỳ cảnh giới viên mãn, Dược Hiên ở vào Hóa Linh kỳ hậu kỳ, cùng Việt Huy tự bạo hoàn toàn không thể so sánh, Hắc Âm Điều hai tay đuổi ra, bỗng nhiên một nắm, một cô không cách nào kháng cự áp lực đem Dược Hiên chấm chú bao khóa, không thể động dậy.

Bởi vì Việt Huy tự bạo quả tuyệt, Hắc Âm Điều cũng không còn dám khinh thường, hai cây màu đen xích sắt từ hắc vụ bên trong bắn ra, xuyên thủng Dược Hiên xương tỳ bà, đem nó khóa lại, đồng thời đem Dược Hiên chấn choáng.

Dược Vương Cốc đệ tử trông thấy huyết vụ đầy trời, buồn từ tâm đến, giận tùy tâm phát, Thiếu cóc chủ không rõ sống chết, Thiếu phu nhân bỏ mình, tiểu thiếu gia không biết tung tích, Việt trưởng lão tự bạo...

Liều mạng...

Chúng đệ tử nhìn nhau một chút, ánh mắt bên trong không có chút nào e ngại chi sắc, toát ra thấy chết không sờn thần sắc, hướng phía Huyết Linh môn, Tu Nguyệt phái đám người phóng đi, trong lúc nhất thời các loại pháp bảo tự bạo âm thanh, thân thể tự bạo âm thanh liên tiếp.....

Bầm môn chủ, không có phát hiện Thiên Cương Luyện Thần Đan cùng Dược Vương Đỉnh.

Một thụ thương hơi nhẹ Huyết Linh môn đệ tử hướng Huyết Kiến Sầu báo cáo thu tra kết quả, lúc này khoảng cách phục kích đã qua nửa canh giờ.

Tại thực lực tuyệt đối trước mặt dừng khi lộ ra là như thế tái nhợt bất lực, Dược Vương Cốc một đoàn người trừ Dược Hiên hôn mê bất tỉnh, Dược Thần không biết tung tích bên ngoài, Mộng Hạm bị chém giết, còn lại mười chín người đều tự bạo bỏ mình, mà chỉ là nổ chết Huyết Linh môn bốn tên đệ tử, trọng thương ba tên.

Tại đồng đảo Dung Linh kỳ cao thủ trước mặt, Hóa Linh kỳ tu sĩ cơ bản không có quá nhiều sức hoàn thủ, nhưng loại này tự bạo trong lòng mọi người

cũng là lưu lại một chút rung động, đồng thời nội tâm đối Dược Vương Cốc cũng nhiều một chút phức tạp cảm xúc.

Ân? Người dám đùa lão phu?

Huyết Kiến Sầu nhìn về phía Dịch Thụy, một chương hướng vồ tới, mới vừa rồi bị Việt Huy tự bạo làm cho có chút nén giận, tạo thành tin tức truyền ra ngoài, lại từ thương bảy tên đệ tử, trong lòng nộ khí chưa tiêu, nghe xong lời này, lập tức lửa giận vạn trọng, hấn chuyển này hấn mục đích chính là Thiên Cương Luyện Thần Đan.

Huyết Kiến Sầu đã bước vào Dung Linh kỳ cảnh giới viên mãn nhiều năm, một mực không có đột phá, lần này nếu như không phải là bởi vì Thiên Cương Luyện Thần Đan, Huyết Linh môn cũng không dám như thế trắng trợn phục kích Dược Vương Cốc đám người, dù sao Dược Vương Cốc cùng Thiên Vân Quốc đều có Cổ Linh kỳ cao thủ, lại Dược Vương Cốc lực hiệu triệu tại mệnh mông dãy núi thậm chí nam Khê đại lục, đều không phải tùy tiện có thể đắc tội.

Huyết môn chủ, người đây là ý gì?

Trần Kiến đưa tay thay Dịch Thụy ngăn lại Huyết Kiến Sầu một kích.

Ý gì? Hừ, đừng nghĩ nói cho lão phu, Thiên Cương Luyện Thần Đan mọc cánh bay?

Theo Huyết Kiến Sầu gầm thét, còn lại ba tên đệ tử cấp tốc tập kết tại Huyết Kiến Sầu sau lưng, mà Hồng mang, nguyệt trung bốn huynh đệ, Dịch Thụy cũng đứng ở Trần Kiến sau lưng.

Không hiểu thấu, ta làm sao biết đan dược đi đâu rồi.

Trần Kiến cũng tức giận nói, rất có một lời không hợp liền đánh xu thế.

Dừng tay cho ta, bất sống Dược Hiên, liền là một cái công lớn, ta hắc ám vực sâu cho ban thường cũng sẽ không thiếu.

Hắc Ám Điều một tay mang theo trong hôn mê Dược Hiên, vừa nói, Trần Kiến cùng Huyết Kiến Sầu nghe nói, đành phải coi như thôi.

Tin tức đã bị tiết lộ, Dược Vương Cốc cùng Thiên Vân Quốc chẳng mấy chốc sẽ tìm đến, cần thận thanh lý tất cả địa phương, không nên để lại hạ bất luận cái gì vết tích, trọng điểm kiểm tra lưu lại hồn phách lực.

Hắc Ám Điều hạ lệnh.

Vâng

Trừ cái đó ra, ta hi vọng các người quản lao dưới tay mình người, nếu có bất cứ tin tức gì để lộ

Hắc Ám Điều nhìn chăm chăm Dịch Thụy đối Trần Kiến cùng Huyết Kiến Sầu nói, theo Hắc Ám Điều nguyên kế hoạch, vì bảo đảm vạn vô nhất thất, sự tình sau khi hoàn thành Dịch Thụy là phải bị diệt trừ, để tránh lưu lại tai họa ngầm, hiện tại tin tức đã tiết lộ, giết cùng không giết, đã mất quan trọng.

Mời xa Tôn giả yên tâm, bản phái đã dự định dời xa nam Khê đại lục, chuyển hướng Hoàng sa đại lục, nhìn Tôn giả chiếu ứng một hai.

Trần Kiến nhìn Hắc Ám Điều nhìn chăm chăm Dịch Thụy, vội vàng tiến lên trước một bước, khom người nói.

Dược Vương Cốc đám người diện này sẽ không bỏ qua, ta Huyết Linh môn cũng dự định đem đến Hoàng sa đại lục đi.

Huyết Kiến Sầu sau đó cũng khom người nói.

Cũng tốt, Dược Vương Cốc tại nam Khê đại lục lực hiệu triệu hoàn toàn chính xác rất mạnh, khó tránh khỏi sẽ bị lật ra đến, liền theo lão phu đi Hoàng sa.

Hắc Ám Điều suy nghĩ một hai sau, gật gật đầu nói.

Một trận bận rộn sau, tất cả vết tích đều bị xóa đi, Huyết Kiến Sầu thu hồi mười hai cây Huyết quỷ khôn long cái cọc sau, đám người đứng dậy hướng phía tây bắc hướng cấp tốc bay đi.

Nơi đây dần dần an tĩnh lại, phía dưới trong rừng rậm ngẫu nhiên truyền đến tất tất tác tác tiếng vang, phảng phất cái gì cũng không có phát sinh, ngoại trừ phát ra trên không trung nhân nhật mùi máu tươi.

Chương 12: Kinh Long Chung

Một ngày này, trời cao khí sáng, vạn dặm không mây, Dược Hiên một đoàn người đã rời cốc nửa tháng có thừa.

Hôm nay Dược Vương Cốc phi thường náo nhiệt, trong cốc chính trung tâm truyền thụ trận, đầy áp người, xem thấu lấy đại bộ phận người mặc trường bào màu trắng, ngực cùng phía sau đều ẩn có dược vương đỉnh đồ án, không cần hỏi, đây là Dược Vương Cốc đệ tử.

Mà cũng có một phần nhỏ người mặc cái khác phục sức cốc bên ngoài nhân sĩ, hoặc phía sau in một thanh hỏa hồng trường thương, hoặc người mặc trường bào bảy màu in cầu vòng đồ án các loại.

Mọi người tương hỗ trò chuyện với nhau, hoặc tinh thần phấn chấn, hoặc thoáng chút đăm chiêu, thậm chí ngửa mặt lên trời thét dài rất là đắc ý, mà trường lão trên ghế ngồi các trưởng lão lại cũng không can thiệp, tùy ý mọi người trò chuyện với nhau.

Hôm nay chính là Dược Vương Cốc mỗi tháng một lần luyện dược giao lưu hội, cũng là các trưởng lão kiểm nghiệm trong cốc đệ tử một tháng cố gắng thành quả thời điểm, đồng thời sẽ chỉ đạo đệ tử thuật chế thuốc, tên gọi tất truyền thụ ngày, đã kéo dài mấy trăm năm.

Dược Vương Cốc một ngày này cũng đối bên ngoài mở ra, tùy ý hứng thú thể lực khác đệ tử tới tiến hành giao lưu luyện dược tâm đắc.

Truyền thụ ngày là Dược Vương Cốc mỗi tháng náo nhiệt nhất thời gian, chúng đệ tử chưa từng vắng mặt, dù sao mọi người cùng nhau giao lưu, đồng thời có thể được đến trưởng lão tria hạt so với tự mình tìm tòi đến, muốn ít đi rất nhiều đường quanh co.

Mà đối với chuyện tốt như vậy, đối luyện dược cảm thấy hứng thú người, đều là cầu còn không được, cái này cũng tạo thành truyền thụ ngày náo nhiệt trình độ một năm thắng qua một năm, cũng gián tiếp đề cao Dược Vương Cốc thanh danh cùng danh vọng.

Mọi người yên lặng một chút.

Dược Vương Cốc nhị trưởng lão Khang hạo nhưng đứng dậy, đi đến trưởng lão giữa đài vị trí, đối đám người ép một chút tay.

Hôm nay lại đến truyền thụ thuật chế thuốc thời gian, hôm nay từ Trần Đạt trưởng lão cho mọi người giảng giải Phá Chương đan luyện chế kinh nghiệm cùng chú ý hạng mục.

Khang hạo nhưng đối mọi người dưới đài nói xong, mặt mũi tràn đầy mỉm cười đối Trần Đạt trưởng lão khẽ gật đầu, sau đó đi trở về vị trí của mình tọa hạ.

Vậy ta trước hết nói một chút Phá Chương đan dược liệu tinh luyện

Trần Đạt đi đến trưởng lão giữa đài vị trí, chậm rãi bắt đầu giảng giải, mà dưới đài bất kể có hay không là Dược Vương Cốc đệ tử, đều tập trung tinh thần lắng nghe Trần Đạt giảng giải, dưới đài dù nhân số đông đảo lít nhá lít nhít, lại an tĩnh không có chút nào thanh âm.

Mặc dù Phá Chương đan chỉ là linh tụ khí sơ kỳ đan dược, đối hồn phách lực yêu cầu không cao, trung cấp nhất giai luyện dược sư liền có thể tiến hành luyện chế, nhưng Trần Đạt chính là Hoàng cấp luyện dược sư, loại này Hoàng cấp luyện dược sư kinh nghiệm giảng giải tại cái khác địa phương thật đúng là không thấy nhiều.

Nhưng vào lúc này, ngồi tại Khang hạo mặc dù cái khác Khuông Thái Hòa, bên hông trong túi càn khôn một tiếng vang trầm truyền đến.

Khuông Thái Hòa mặt lộ vẻ kinh nghi, lập tức sắc mặt tái nhợt, vội vàng từ trong túi càn khôn lấy ra một vật, chính là mặt khác viên kia truyền tin châu, lúc này, truyền tin châu đã băng liệt thành bảy tám cánh.

Khuông Thái Hòa cảm truyền tin châu tay run nhè nhẹ, lời nói cũng không nói, cấp tốc hướng trong cốc một lầu các chỗ bay đi, Khang hạo nhưng nhìn thấy cảnh này, một mặt kinh nghi, chưa bao giờ thấy qua Khuông Thái Hòa đang truyền thụ trong ngày đồ rời tiệc qua, cũng vội vàng đi theo Khuông Thái Hòa bay đi.

Chúng ta tiếp tục, Phá Chương đan đối lửa đội nắm chắc

Mà Trần Đạt gặp này, sắc mặt biến hóa, hơi dừng một chút sau, tiếp tục giảng đến, mà mọi người dưới đài bên trong Dược Vương Cốc đệ tử lại sắc mặt kinh nghi bất định.

Khuông Thái Hòa rơi vào lầu các lối vào, chỉ gặp này lầu các hoành phi bên trên viết ba cái chữ vàng thần hồn điện, mà này điện Nguyên Thần đài là chuyên môn cất giữ Dược Vương Cốc trong cốc tất cả trưởng lão, đệ tử bao quát cốc chủ bản mệnh Nguyên Thần đăng địa phương.

Đột nhiên đẩy ra lầu các, Khuông Thái Hòa vội vàng đi hướng Nguyên Thần đài, lúc này trước mặt đăng đã tắt một mảnh, chính là Mộng Hạm một đám

theo Dược Hiền đi Vân Thành đệ tử.

Dược Hiền Nguyên Thần đang lúc sáng lúc tối, chấp chòn bất định, mà Dược Thần Nguyên Thần đang giờ phút này cực độ yếu ớt, một bộ lập tức liền muốn dập tắt đáng về, nhưng tựa hồ tại ngoan cường giãy dụa lấy.

Nguyên Thần đang duy nhất không có biến hóa chính là Dịch Thụy.

Lại xem xét tỉ mỉ, Việt Huy Nguyên Thần đang còn có một tia sáng.

A

Khuông Thái Hòa thân thể thân thể run lấy bấy, một cái lão đảo, kém chút té ngã trên đất, mà theo sát mà đến Khang hạo nhưng vừa vịn tiến đến, gặp này, vội vàng bước nhanh về phía trước, một thanh đỡ lấy Khuông Thái Hòa.

Khuông trưởng lão, xảy ra chuyện gì?

Khang hạo nhưng mơ hồ cảm thấy xảy ra chuyện lớn, thần sắc khẩn trương hỏi.

Nhanh, đi gõ Kinh Long Chung.

Khuông Thái Hòa hơi chậm qua điểm thần sắc, hướng Khang hạo nhưng nói, mà Khang hạo nhưng cũng thấy được bày ở trước mặt đám người bản mệnh Nguyên Thần đang.

A cái này

Khang hạo nhưng cũng là giật mình, tay run chỉ hướng một mảnh đã hoàn toàn dập tắt Nguyên Thần đang nhìn xem Khuông Thái Hòa cả lăm nói.

Ngươi nhanh đi, ta đi tìm đại trưởng lão.

Khuông Thái Hòa một bên đi ra ngoài, một bên móc ra một khối vụn dăm Truyền Âm Phù, nói vài câu sau một thanh bóp nát, hướng cốc chủ Dược Vạn Đan truyền đi trong cốc phát sinh sự tình, vút xuống còn không có chậm qua thần Khang hạo nhưng, nhanh chóng hướng sơn cốc hậu phương Dược Hàn Trì bế quan chi địa bay đi.

Đương đương đương đương

Tám mươi một âm thanh Kinh Long Chung trong cốc bỗng nhiên vang lên.

Bất luận thân phận, chỉ riêng một Dung Linh kỳ hậu kỳ trưởng lão, một tông cấp luyện dược sư, còn bao gồm Thiên Vân Quốc quân chủ mười mười, rất có thiên phú Dược Thần, một hai chục tên Hóa Linh kỳ đệ tử, có thể cùng một thời gian ngộ hại, liền có thể gây nên Dược Vương Cốc đầy đủ coi trọng.

A hôm nay giảng giải liền đến nơi này, các vị đường xa mà đến đạo hữu, còn xin nhanh chóng rời đi, chiều dài không chu đáo chỗ, mong rằng rộng lòng tha thứ.

Ngay tại truyền thụ trận giảng giải Trần Đạt nghe được tiếng thứ nhất tiếng chuông sau, giật nảy cả mình, sau đó cúi dưới đài vừa chấp tay nói đến.

Trong cốc Kinh Long Chung chỉ có đang phát sinh cực lớn sự kiện mới có thể gõ vang, liên quan đến Dược Vương Cốc tồn vong lúc lại vang rền rã một trăm âm thanh, mà trăm năm bên trong cũng không từng gõ vang qua tám mươi một âm thanh.

Trưởng lão tịch còn lại trưởng lão nghe nói tám mươi một âm thanh chuông vang, liền tưởng đến trước đó đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão hùng hực rời đi, sắc mặt lập tức đại biến, tốc độ lên không, lơ lửng đang truyền thụ trên trận phương bốn phía.

Mọi người dưới đài cũng là nghe được thanh âm, trong đó Dược Vương Cốc bộ phận tuổi nhỏ đệ tử đều là sắc mặt trắng bệch, mắt lộ ra vẻ kinh hoảng, mà còn lại lớn tuổi đệ tử thấy thế sắc mặt nghiêm túc, lập tức nhao nhao bay lượn mà ra, không cần phân phó hướng về riêng phần mình ngay thường trên cương vị bay đi, kinh nghi nhưng không có mảy may hỗn loạn.

Mà còn lại cốc bên ngoài tu sĩ nghe tiếng chuông, dù không biết đại biểu cho có ý tứ gì, nhưng từ Dược Vương Cốc tình trạng giới bị bên trên nhìn, cũng có thể cảm giác được tuyệt đối không phải việc nhỏ, mà lúc này tuyệt sẽ không ngốc đến làm ra không sáng suốt cử động, nhao nhao chấp tay sau nói tiếng cáo từ, mới xuất hiện thân bay về phía cốc bên ngoài.

Kinh Long Chung một vang, Dược Vương Cốc lập tức tiến vào tình trạng giới bị, đợi một tên sau cùng cốc bên ngoài tu sĩ sau khi rời đi, hộ cốc đại trận bị khởi động, đem toàn bộ Dược Vương Cốc hoàn toàn bao phủ, đại chấn tán mắt ra trận trận cực kì khủng bố linh áp ba động.

Phanh!

Đột nhiên sơn cốc hậu phương truyền đến một tiếng vang thật lớn, đám người vội vàng nhìn lại, chính là Dược Hàn Trì bế quan chỗ, phòng bế quan đại môn trực tiếp hóa thành bột phấn.

Một đạo thanh quang đánh vào trên đại trận, đại trận xuất hiện một cái quang môn, một đạo bạch hồng bắn ra, xuyên qua quang môn cấp tốc mà đi, hai

cái hô hấp ở giữa biến mất tại mọi người trong tầm mắt.

Quan bé Dược Vương Cốc, tự tiện xông vào lấy, giết không tha...

Chân trời truyền đến Dược Hàn Trì thanh âm tức giận, sau đó quang môn chậm rãi tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tuân Lễ

Ai, Lý huynh, phía trước liền là Vạn Bảo Các, thật nhiều người a, chúng ta đi mau, chậm thêm liền không có vị trí tốt..

Ân, đúng vậy a Triệu huynh, đi mau..

Thiên Vân Quốc đô thành Vân Thành bên trong, Vạn Bảo Các ngay tại cử hành đấu giá hội, người người nhón nháo, chủ trì đấu giá hội chính là một nữ tử áo trắng, làn da trắng nõn, khuôn mặt mỹ lệ, cười yếm như hoa, dáng vẻ thướt tha mềm mại, chính cười nhẹ nhàng nhẹ tay cầm lên thị nữ trong mâm một khối to bằng đầu nắm tay tàn mất ra trận trận Thủy linh lực ba động màu lam khoáng thạch.

Quý thủy tinh thạch, sinh tại trăm trượng hàn băng tầng hạ, Thủy thuộc tính pháp bảo bên trong gia nhập một điểm, có thể gia tăng hai tầng uy lực, đồng thời sẽ bổ sung Hàn Băng thuộc tính, lúc đối địch có thể làm dịu địch nhân thể công.....

Quý thủy tinh thạch, còn có lớn nhỏ cỡ nắm tay, thủ bút này không nhỏ a, ai, Vương huynh, người lần trước không phải nói cần thứ này a, hôm nay có thể như nguyện..

Như thế đại nhất cái, ta nhìn tiện nghi không được, quá đắt, ta nhưng không có nhiều như vậy tiền linh tệ nha, xem trước một chút đi..

.....

Giá khởi điểm, hai ngàn tiền linh tệ, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn một trăm tiền linh tệ, tốt, bắt đầu cạnh tranh.

Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng đem quý thủy tinh thạch thả lại thị nữ trong mâm, chậm rãi xoay đầu lại, diện mục ẩn tình đối dưới trận đen ngịt đám người cười nói.

2100...

Nữ tử áo trắng vừa dứt lời, dưới trận ở giữa chỗ một nữ tử áo xanh mở miệng nói.

2300...

Dưới trận bên trái, một mang theo màu đen mũ rộng vành nam tử theo sát đạo.

Hai ngàn năm trăm..

Một người khác hô.

.....

Cảnh tượng tương tự tại Vân Thành các nơi không ngừng phát sinh. Khoảng cách trăm ngày yển chỉ có không đến một tháng thời gian, cách khá xa các tân khách còn tại trên đường, hướng Vân Thành chạy đến, gần một chút đã đuổi tới trong thành.

Theo trăm ngày yển tới gần, đại lượng tu sĩ tập Vân Thành, các loại đấu giá hội, giao lưu hội tầng tầng lớp lớp, hiếm thấy dược liệu hoặc vật liệu cũng thường có xuất hiện, vận khí hơi tốt còn có thể nhìn thấy gia tăng tiền linh lực đan dược hoặc là bình thường khó gặp công pháp.

Theo những này đấu giá hội hoặc giao lưu hội cử hành, kéo theo toàn bộ Vân Thành không khí cùng giao dịch, tất cả mọi người nghĩ nhân cơ hội này hoặc mua hoặc đổi được vật mình cần.

Mà Vân Thành công tác hộ vệ cũng theo đại lượng tu sĩ tràn vào mà trở nên rườm rà.

Điều Cẩm Vệ quân một nửa nhân thù gia nhập Vân Thành hộ vệ đội, lại khẩn cấp điều tạm Vân Thành tam đại thể lực một số người tay, lúc này mới đem công tác hộ vệ làm được ngay ngắn rõ ràng.

Vân Thành tam đại thể lực Vân Hoàng phái, Thiên Xuyên Tông, Kim Giao Hội, mà lấy Kim Giao Hội thể lực lớn nhất.

Mộng Hạm bọn hắn cũng sắp đến, Vũ nhi, người rất nhanh liền có thể nhìn thấy người tiểu cô cô, lần này đem Dược Thần cũng mang đến, các người biểu huynh đệ có thể cùng nhau đùa giỡn.

Chính là Thiên Vân Quốc quân chủ Tuân Lễ, người mặc một thân kim sắc trường bào, lưng hùm vai gấu, bào bên trên thêu lên từng đoá từng đoá đám mây, hình thái khác nhau, trông rất đẹp mắt.

Giờ phút này chính hai tay ôm trong ngực Tuân vũ, đi tới đi lui, không ngừng đùa với Tuân vũ, trong ngực truyền ra trận trận tiếng cười.

Ân, hẳn là còn ở trên đường, rất nhanh có thể nhìn thấy Mộng Hạm muội muội cùng Thần nhi.

Ngồi bên cạnh một người mặc màu tím nhạt quần áo, sắc mặt hồng nhuận, dáng người thoảnh có chút cồng kềnh Lục Tiểu Thiên mặt mũi tràn đầy từ ái nhìn xem Tuân Lễ nói.

Lục Tiểu Thiên chính là Vân Thành tam đại thể lực kim giao chiếu cố Trường Trần Hải thiên kim, Tuân Lễ kết tóc thê tử, Mộng Hạm tâu tử, Dược Thần cữu mụ.

Nghĩ đến xin nhờ Dược Hiên luyện chế Thiên Cương luyện thần đan hẳn là luyện chế thành công, chờ Vũ nhi trăm ngày yến hậu, ta liền bắt đầu xung kích Dung Linh kỳ viên mãn bình cảnh, có đan dược này phụ trợ, ta có năm thành nắm chắc.

Tuân Lễ đem Tuân vũ đưa cho Lục Tiểu Thiên, có chút chờ mong lại tự hào đạo.

Có thể có năm thành nắm chắc đột phá Dung Linh kỳ hậu kỳ, phóng nhãn toàn bộ nam khê đại lục, cũng không có mấy người có thể như vậy tự tin.

Những năm này Tuân Lễ vì đột phá bình cảnh làm đại lượng công tác chuẩn bị, tìm chuyên môn trận pháp sư luyện chế cũng an bài tụ linh pháp trận, nhưng lâm thời đem trong ngàn dặm tiên linh khí thông qua trận pháp tụ tập lại, đem tiên linh khí nồng độ tăng lên tới một cái nhìn mà than thở tình trạng có trợ giúp đột phá bình cảnh.

Cái này tụ linh pháp trận không chỉ có móc rỗng Thiên Vân Quốc quốc khố nhiều năm như vậy chỗ trân tàng hi hữu vật liệu, càng là tổn hao mấy ngàn vạn tiên linh tệ khắp nơi mua sắm tài liệu cần thiết, lại tại Thái Thượng trưởng lão chỗ cầu một bình tam chuyển Ngưng Hôn đan, lại thêm Thiên Cương luyện thần đan, mới có thể có năm thành nắm chắc.

Đúng vậy a, người phải thật tốt tạ ơn Dược Hiên, chờ hẳn tới, các người hai anh em uống nhiều mấy chén.

Lục Tiểu Thiên trên mặt cũng lộ ra vui mừng thần sắc, cổ linh kỳ cảnh giới tại Thiên Vân Quốc cũng liền Thái Thượng trưởng lão một người, nếu như Tuân Lễ lần này cũng bước vào cổ linh kỳ, kia Thiên Vân Quốc thực lực lại sẽ tăng nhiều, đối Thiên Vân Quốc cư dân tới nói tuyệt đối là một kiện đại hảo sự.

Liền uống ừ lâu năm bích phách rượu, chờ Dược Hiên đến, ta cùng hẳn không say không về, ha ha.....

Kết...

Đúng vào lúc này, Tuân Lễ bên hông trong túi càn khôn một tiếng nứt vang truyền ra, ầm ầm bạch quang chớp động, Tuân Lễ cũng không để ý, mở ra túi Càn Khôn, lấy ra một viên vạn dặm Truyền Âm Phù.

Ha ha, là Mộng Hạm, nha đầu này, còn như thế hồ nháo, lại lãng phí một khối Truyền Âm Phù, bọn hắn hẳn là đến.

Tuân Lễ cầm Truyền Âm Phù, bóp chặt lấy, một mặt vui vẻ, mang theo một tia kỳ vọng.

Đại ca..... Che đây..... Phái..... Linh môn..... Uyên phục kích..... Kết giới..... Cứu chúng ta.....

Thanh âm chậm rãi truyền ra, bởi vì Huyết quý khôn long trận bối rồi, mang theo tin tức cũng biến thành mơ hồ không được đầy đủ.

Tuân Lễ đột nhiên thẳng băng thân thể, trên mặt vẫn mang theo nụ cười vui vẻ, ánh mắt bên trong nhưng đều là chấn kinh chi sắc, sau đó tràn đầy nỗi giận, một cỗ khí tức cuồng bạo từ trong cơ thể nổ truyền ra.

Phu quân...

Lục Tiểu Thiên cũng là một mặt ngạc nhiên thần sắc, sau đó ôm thật chặt Tuân vũ, thân thể nhịn không được run rẩy, là ai có sao mà to gan như vậy dám đối Dược Hiên cùng Mộng Hạm động thủ.

Người tới, tốc độ triệu tập Cẩm Vệ quân.

Tuân Lễ lớn tiếng giận dữ hét, nội tâm vô cùng hối hận cùng áy náy.

Vốn là dự định sắp xếp người đi Dược Vương Cốc tiếp Mộng Hạm cùng Dược Hiên, bởi vì đại lượng tu sĩ tràn vào Vân Thành, một nửa Cẩm Vệ quân đều được an bài tiến hành Vân thành hộ vệ, một nửa khác còn muốn tiến hành nội đình cảnh vệ, phòng bị đạo chích, thực sự điều không ra nhân thủ.

Tiểu Thiển, mang Vũ Nhi theo ta đi Thái Thượng trưởng lão bế quan chỗ.

Tuân Lễ hóa thành một đạo thanh hồng hướng hậu viện bay đi, Lục Tiểu Thiển ôm Tuân Vũ theo sát phía sau.

Nửa khắc đồng hồ sau, Tuân Lễ mang theo một đám Cẩm Vệ quân hướng tây nam phương phá không mà đi, gây Vân Thành bên trong một trận rối loạn, đám người ngẩng đầu nhìn phá không đi xa Cẩm Vệ quân, nhao nhao đoán được ngọn nguồn xảy ra chuyện gì, sau đó lại riêng phần mình bận rộn lên riêng phần mình sự tình đến, cũng không bởi vậy có cái gì cải biến.

Tuân Lễ cùng Thái Thượng trưởng lão bẩm báo việc này sau, Thái Thượng trưởng lão cũng cực kì chấn kinh, sau đem Lục Tiểu Thiển cùng Tuân Vũ nhờ phúc cho trưởng lão viện sau, Tuân Lễ mang theo còn lại Cẩm Vệ quân hướng phía Truyền Âm Phủ truyền lại tới địa phương mau chóng đuổi theo.

Một bạch bào lão giả huyền không ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt không nhìn thấy một tia huyết sắc, đôi thủ chưởng tâm hướng lên đặt ở trên gối, tay trái tay phải riêng phần mình bóp ra cùng với phức tạp thủ thế, không ngừng biến đổi, mà sắc mặt cũng càng thêm trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Dược Hàn Trì

Lão giả chính là Dược Vương Cốc đại trưởng lão Dược Hàn Trì, lúc này ngay tại thi triển Thánh cấp luyện dược sư mới có thể tu luyện hồn hóa ngàn vạn, đem hồn phách lực phân thành vô số, một tắc một tắc tìm kiếm lấy cái gì, mà hần vị trí chính là Dược Hiên một đoàn người bị tập kích địa phương.

Chỉ nghe nơi xa tiếng xé gió truyền đến, chớp mắt sau đứng tại Dược Hàn Trì cách đó không xa.

Dược tiên bối, Mộng Hạm bọn hần...

Chính là chạy tới Tuân Lễ một đoàn người, Tuân Lễ đối Dược Hàn Trì cúi người hành lễ, vội vàng hỏi.

Lão nhân thần sắc uể oải, sắc mặt trở nên triều hồng, hiển nhiên là ngay tại cường ép thôi động bí pháp nào đó, mà Tuân Lễ mặc dù vội vàng xao động, nhưng cũng không dám lại tùy ý quấy rầy.

Một nén nhang sau, Dược Hàn Trì bỗng nhiên vừa mở mắt, hướng về phía phía dưới rừng rậm ra bay đi, Tuân Lễ gặp này, cũng tốc độ đi theo.

Rừng rậm trên mặt đất, một chỗ không đáng chú ý là cây khô hạ, một chòm tóc tia mảnh hồng quang bị bạch quang bao khóa, Dược Hàn Trì đưa tay cẩn thận nâng lên kia sợi bạch quang, hai mắt nhắm lại, hồn phách lực ly thể mà ra, chăm chú bao trùm kia sợi bạch quang, không ngừng tư dưỡng, Tuân Lễ ở một bên yên tĩnh vừa lo lắng cùng đợi.

Cứ như vậy, sau nửa canh giờ, bạch quang chớp lên, Dược Hàn Trì hồn phách lực cũng bay trở về thể nội, mở mắt.

Việt Huy, xảy ra chuyện gì?

Kia sợi bạch quang là Việt Huy một sợi tàn hồn, lúc trước từ nổ tung mở Huyết quỷ khôn long trận, một sợi tàn hồn cũng theo lỗ rách bay ra ra, rơi vào nơi đây.

Khục... Đại... Trưởng lão, Tu Nguyệt phái... Huyết... Linh môn... Hắc ám... Thâm... Uyên... Khục... Khục...

Việt Huy tàn hồn cực độ suy yếu.

Dược Hiên Dược Thần đâu?

Bởi vì Nguyên Thần đẳng nguyên nhân, trước mắt chỉ có Dược Hiên, Dược Thần, Dịch Thụy còn có thể còn sống.

Thiếu cốc chủ bị hắc ám vực sâu bắt đi, tiểu thiếu gia không gian kết giới truyền đi.

Là Dịch Thụy?

Bởi vì chỉ có Dịch Thụy Nguyên Thần đẳng là bình thường, lấy Dược Hàn Trì lão giang hồ kinh nghiệm, sự tình ở trong lòng sớm có đoán bảy tám phần.

Ân, hẳn là Tu Nguyệt phái gian tế.

Việt Huy tàn hồn phát tán bạch quang càng ngày càng yếu ớt.

Cái này nhiều lần tàn hồn quá yếu ớt, ta chỉ có thể dùng thần hồn đúc lại chi pháp giúp người đúc lại hồn phách, về sau người đem chỉ có thể lấy hồn phách tinh thể tồn tại, nhưng trong đó gian khổ dị thường, người có bằng lòng hay không?

Dược Hàn Trì nhìn xem Việt Huy tàn hồn càng ngày càng yếu ớt, vội vàng lần nữa dùng hồn phách Lực tướng bao trùm.

Ta nguyện ý, ta muốn vì Thiếu cốc chủ báo thù.

Việt Huy tàn hồn tại Dược Hàn Trì hồn phách lực bọc vào dần dần ổn định lại.

Tốt, người trước kiên nhẫn một chút.

Dược Hàn Trì không tại nhiều nói.

Đa tạ đại trưởng lão...

Việt Huy thanh âm càng phát ra yếu ớt.

Dược Hàn Trì từ bên hông trong túi càn khôn, xuất ra một cái khay là năm tháng màu xanh nhạt dược đỉnh, nhàn nhạt mùi thuốc khuếch tán ra đến, cái này dược đỉnh là Dược Hàn Trì luyện đan chuyên dụng dược đỉnh sóng biếc đỉnh, rất có thần hiệu.

Người trước ở tại sóng biếc trong đỉnh, về cốc sau lại tính toán sau.

Mở ra nắp đỉnh, Dược Hàn Trì chậm rãi đem kia sợi tàn hồn bỏ vào trong dược đỉnh, đắp lên nắp đỉnh, tay phải ngón tay xòe sóng biếc đỉnh chỉ vào, dược đỉnh cấp tốc thu nhỏ đến lớn chừng ngón cái, sau đó há miệng, trực tiếp đem nó hút vào trong bụng, dùng tự thân hồn phách thể tiến hành hấp thu, để tránh tàn hồn tiêu tán.

Dược Hàn Trì làm xong đây hết thảy, quay đầu, nhìn về mặt khăn trương nhưng lại cung kính Tuân Lễ, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Mộng Hạm Nguyên Thần đẳng đã hoàn toàn dập tắt, là ta Dược Vương Cốc không có chiều cố tốt năng.

Lúc trước bởi vì thi triển bí thuật dị thường mặt đỏ thắm sắc, dần dần ảm đạm xuống, tái nhợt không một tia huyết sắc, thần sắc ảm đạm, phảng phất một chút già đi rất nhiều.

Trầm mặc, mọi người đều trầm mặc, chỉ có phong thanh quét đại thụ tiếng xào xạc.

Dược tiên bối, cái gì là hắc ám vực sâu? Văn bối chưa hề từng nghe tới.

Tuân Lễ bình tĩnh hỏi, ngữ khí băng lãnh để cho người ta lông xương đứng vững.

Không biết, nhưng Tu Nguyệt phái cùng Huyết Linh môn hẳn phải biết thứ gì, ta Dược Vương Cốc tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

Dược Hàn Trì ngửa đầu nhìn lên bầu trời, hai mắt khép hờ, hai giọt đục ngầu nước mắt thuận khóe mắt trượt xuống.

Hắn cả đời không có con nối dõi, một mực đem Vạn Dược đan coi như thế hệ con cháu đời đời, từ nhỏ nhìn xem Dược Hiên lớn lên, tình cảm rất sâu, bây giờ Dược Hiên Dược Thần đều không biết đi hướng, để Dược Hàn Trì làm sao có thể không thương tâm.

A... Ta Tuân Lễ thế với trời, muốn đem các người chém thành muôn mảnh... A...

Tuân Lễ kèm nén không được nữa nội tâm phẫn nộ, ngửa mặt lên trời gào thét, chấn đại lượng lá cây nhao nhao rơi xuống.

Một lát sau...

Lục soát phương viên trong vạn dặm, tìm kiếm Dược Thần hạ lạc.

Tâm tình hơi bình tĩnh trở lại Tuân Lễ đối mang tới một đám Cẩm Vệ quân phân phó nói.

Mà Dược Hàn Trì cũng hướng Dược Vương Cốc trở lại tin tức, phân phó nhị trưởng lão dẫn người đến đây tìm kiếm Dược Thần hạ lạc, hi vọng thượng

thiên có thể phù hộ đứa nhỏ này, lưu lại một chút hi vọng sống.

Sau đó không lâu, Dược Vương Cốc cùng Thiên Vân Quốc lấy thể sét đánh không kịp bưng tai nhằm vào Tu Nguyệt phái cùng Huyết Linh môn tiến hành quét dọn hành động, lại phát hiện ở vào Thiên Vân Quốc bên trong hai phái tổng bộ cùng phân bộ sớm đã người đi nhà trống.

Lớn như vậy cử động cũng đưa tới thế lực khắp nơi chú ý, sau đó tin tức truyền ra, đưa tới sóng to gió lớn.

Cái gì, Dược Vương Cốc Thiếu cốc chủ tại chúc thọ trên đường bị người phục kích..

Một trong tửu điểm, một khách uống rượu một mặt vẻ giết mình.

Đúng vậy a, người còn không biết đi, Dược Vương Cốc cùng Thiên Vân Quốc đều đã ban bố tới cao cấp bậc tiên giới lệnh truy sát, phạm là cung cấp có giá trị đầu mối, có trọng thưởng, Dược Vương Cốc càng là hứa hẹn, chỉ cần tin tức đáng tin, bất luận cái gì đan dược tùy tiện mở...

Một người khác nhỏ giọng nói đến.

A, như thế thoải mái, là ai làm?

Nghe nói Tu Nguyệt phái cùng Huyết Linh môn tham dự...

Vậy chúng ta nhanh đi nhìn xem, ta vừa vận cần Hóa Linh giữa kỳ kỳ đan dược tốt đột phá bình cảnh...

Đi sớm qua, người đi nhà trống...

Không đến một tháng thời gian, tin tức hướng đã mọc cánh đồng dạng tại nam khê đại lục truyền ra, nhưng Tu Nguyệt phái cùng Huyết Linh môn phảng phát biến mất khỏi thế gian, tin tức hoàn toàn không có.

Mấy tháng sau, Vạn Dược đan phong trần một mặt, một mặt nộ khí chạy về Dược Vương Cốc, trực tiếp đi thần hồn điện, lúc này Mộng Hạm cùng đông đảo Dược Vương Cốc vẫn lạc đệ tử Nguyên Thần đẳng đã không thấy, đổi lại màu đen đặc gỗ đàn hương bài vị.

Dược Hiên, Dược Thần Nguyên Thần đẳng vẫn như cũ như thế, không thấy có quá đại biến động, Việt Huy Nguyên Thần đẳng so trước đó đã khá nhiều, nhưng vẫn như cũ âm đạm không ánh sáng.

Dịch Thụy Nguyên Thần đẳng đã đơn độc cất đặt tại trên một cái bàn, trên mặt bàn khắc lấy một cái to lớn chữ chết, ăn vào gỗ sâu ba phân.

Dược Vạn Đan nội đan tâm ý nảy vạn phần, mình một mực thích khắp nơi du lịch, trong cốc sự tình quân cũng không nhiều, cảm thấy nếu như mình trong cốc, cũng sẽ không phát sinh loại chuyện này.

Liên chuyện như vậy, Dược Vạn Đan sau đó trong vòng mười mấy năm không hề rời đi qua Dược Vương Cốc.

Mà đối Tu Nguyệt phái cùng Huyết Linh môn lệnh truy sát dù một mực chưa hủy bỏ, nhưng theo thời gian chuyển dời, mọi người đối với chuyện này cũng chậm chậm giảm đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Lưu Lão Thực

Lưu gia thôn, một cái bên cạnh ngọn núi thôn trang nhỏ, tọa lạc tại một ngọn núi dưới chân, ba bốn mươi hộ, trên dưới một trăm người, trong thôn phần lớn người đều họ Lưu, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, mọi người một mực Lưu gia thôn Lưu gia thôn kêu, về sau liền thành tên thôn.

Lưu gia thôn nương tựa ngọn núi kia tên là núi lợn rừng, bởi vì trên núi lợn rừng đặc biệt nhiều, thường xuyên xuống núi họa họa hoa màu, bị đặt tên núi lợn rừng.

Trong thôn các nam nhân bởi vì bảo hộ hoa màu, lâu dài cùng lợn rừng đánh nhau, hoặc nhiều hoặc ít biết chút công phu quyền cước, thể phách cường kiện, nông nhàn lúc cũng sẽ tập năm tập ba cử động cầm vũ khí bên trên lợn rừng núi chuẩn bị lợn rừng trở về cải thiện cơm nước.

Một ngày này lúc chạng vạng tối, sờ một cái ánh nắng chiều đỏ ở chân trời lặn lặn, đốt nửa bầu trời đều đỏ rực, ánh bình minh không ra khỏi cửa, ráng

chiều đi ngàn dặm, xem ra ngày mai chính là một cái không sai thời tiết.

Cửa thôn chỗ một nhóm mười mấy người giơ lên ba cây gậy gỗ lớn, mấy đầu chó săn ngẩng cao lên đầu, phảng phất đắc thắng tướng quân tả hữu đứng đưa.

Mỗi cái bông tử bên trên đều cột một đầu hơn ba bốn trăm cân nặng đen sì lớn lộn rùng, bốn vó bị trói tại gậy gỗ bên trên, đầu rũ cụp lầy, thật dài răng nanh lộ ra, một mặt hung ác bộ dáng, khoe miệng tràn đầy đỏ thẫm đỏ thẫm máu heo đều đã kết vầy, sớm đã mất mạng.

Đầu lĩnh gọi Lư Lão Thực, tướng mạo bình thường, mặc giản dị, mặt mũi tràn đầy đều là tiểu dung, thân thể khô ngo rần chắc, bước chân trầm ổn, đoàn người này bên trong đi sẵn kỹ thuật tốt nhất, làm người trung thực, đối xử mọi người hiền lành.

Trung thực a, trở về.

Vừa mới tiến cửa thôn, tại cửa thôn chỗ cây kia lão hồ thụ hạ chậm rãi đứng lên một người, là trong thôn Lư Xuyên Trữ, hơn năm mươi tuổi, tóc có chút hoa râm, thân thể cứng rắn, chỉ là tay áo trái từ đựng đựng đưa đưa, tay phải cầm trong tay một cái khối cái nồi, tại đó giầy bên trên gỗ hai lần sau, kẹp ở trên đai lưng.

Xuyên Trữ thúc, ngài lại tại cái này rút cái nồi đâu.

Lư Lão Thực một đoàn người nghe được Lư Xuyên Trữ tiếng nói chuyện dừng bước lại, Lư Lão Thực vội vàng hướng trước Lư Xuyên Trữ đi, một thanh đồ lấy Lư Xuyên Trữ cánh tay phải.

Không có việc gì.

Lư Xuyên Trữ tại Lư lão thật nâng đỡ cất bước hướng một đoàn người đi đến.

Xuyên Trữ thúc...

Thúc...

Một đoàn người nhìn thấy Lư Xuyên Trữ đi tới, nhao nhao cung kính mở miệng chào hỏi.

Hắc hắc, Xuyên Trữ thúc, hôm nay vẫn được, đánh ba đầu, quay đầu lấy cho ngài cái chân heo.

Lư Lão Thực đứng tại Lư Xuyên Trữ bên cạnh, một mặt vui vẻ cười nói.

Không cần, lớn tuổi, ăn không vô.

Lư Xuyên Trữ sờ lấy lộn rùng trên thân thô sấp heo lông, ánh mắt bên trong toát ra một loại không hiểu thần thái, sau đó chậm rãi Hướng gia đi đến, dưới trời chiều, trống rỗng tay áo trái lung tung đựng đưa, bóng lưng lộ ra phá lệ thê lương.

Thúc...

Lư Lão Thực vừa muốn tiến lên, đưa lưng về phía chậm rãi rời đi Lư Xuyên Trữ nâng tay phải lên lắc lắc.

Ai, đi thôi, Đại Toàn, đợi lát nữa cho Xuyên Trữ thúc cầm đầu lui lại.

Nhìn thấy Lư Xuyên Trữ khoát tay rời đi, Lư Lão Thực phân phó nói, sau đó một đoàn người hướng trong thôn đánh cốc trận đi đến.

Ân, biết, trung thực ca.

Tên kia gọi Đại Toàn thôn dân ứng thanh đến.

Lư Xuyên Trữ lúc còn trẻ cũng là trong thôn nhất đẳng đi săn hảo thủ, thường xuyên dẫn đội lên núi, mỗi lần đều có thể thắng lợi trở về, đồng thời làm người hiền lành, trong thôn hơi có chút danh vọng.

Hơn mười năm trước, một đám lư thoán thổ phi trải qua nơi đây, sờ soạn xông vào trong thôn, đòi tiền cần lương, Lư Xuyên Trữ quơ lấy một thanh đao mổ heo dẫn đầu cùng nhóm này thổ phi làm, giết thổ phi đầu lĩnh, thôn dân cùng mà đấu, còn lại chúng phi chạy tứ phía, mà Lư Xuyên Trữ cũng bởi vậy ném đi một đầu cánh tay trái, người trong thôn càng thêm kính phục.

Không bao lâu, đã cốc trên trận công việc lu bù lên, chúng phụ nhân hoặc là mang theo đao hoặc mang theo bồn hoặc bung nước tương hồ trên gheo, một đám choai choai hải từ lẫn nhau truy đuổi chơi đùa, lão nhân xử lấy quái tượng nắm nhỏ hơn tiểu hải, đều hướng đã cốc trận đi đến, phảng phất toàn bộ làng tại thời khắc này đều bắt đầu chuyển động, khắp nơi hoan thanh tiểu ngữ.

Đã cốc trong tràng, Lư Lão Thực một đoàn người đã xem ba đầu lộn rùng buông xuống, ngay tại một bên liều mạng thót, bởi vì lâu dài ở đây mổ heo, thót bị máu heo ngấm thành màu đỏ thẫm.

Oa nhi mẹ hửn, các người đã tới, tới tới tới, cho ta.

Đại toàn ân cần đưa tay chuẩn xác chuẩn bị giúp Luru Đông Mai đem trên tay nồi bát bầu bồn lấy tới, Luru Đông Mai chính là Luru Đại toàn nàng dâu.

Được rồi được rồi, người tránh ra, chúng ta tới.

Đông Mai cong lên thân, tránh ra Đại Toàn đưa qua đến một nửa tay.

Ha ha.....

Sau lưng một đám phụ nữ cười vang.

Hắc hắc.....

Đại Toàn gãi gãi đầu, cười khúc khích tránh ra đường.

Đoàn người đều tới.

Luru Lão Thực nghe được tiếng cười vui, nghiêng đầu sang chỗ khác nói đến, bọn hắn đã họp lại tốt thót, đem một đầu lợn rừng đặt ở trên thót.

Liên Hoa, cầm cái bồn tới.

Luru Lão Thực đối phụ nữ bày bên trong một phụ nhân nói đến. Tên kia gọi Liên Hoa phụ nhân chừng ba mươi tuổi, giản dị hào phóng, dáng người có chút gầy gò, là Luru lão thật nàng dâu Trần Hà Hoa, mười năm trước từ sát vách Trần gia thôn gả tới.

Liên Hoa đi tới, đem một cái bồn đưa cho Luru Lão Thực, sau đó vén tay áo lên giúp đỡ cùng một chỗ công việc lu bù lên.

Đi, còn lại chút tẩm một cái, nữ nhân chúng ta tới đi, các người nghỉ ngơi đi.

Đương cái thứ ba lợn rừng cũng bị lấy máu, mở ngực mổ bụng sau, Liên Hoa đi tới, cầm qua Luru Lão Thực trong tay đao mổ heo.

Mổ heo quá trình bên trong, thôn dân đã lấp xong đồng lửa, nấu nước nấu nước, nhặt rau nhặt rau, bầu không khí nhiệt liệt.

Nhìn thấy heo đã giết hết, một đám phụ nhân đi tới, riêng phần mình cầm qua nhà mình trong tay nam nhân gia hỏa thức, công việc lu bù lên, các nam nhân tập hợp một chỗ tán phiếm vượt, traten traten cười vang truyền đến.

Đại Toàn, đi mời Xuyên Trụ thức tới dùng cơm, nhớ kỹ lấy trước cái chân heo, ta đi mời lão thôn trưởng tới cùng một chỗ ăn.

Luru Lão Thực vừa tẩy xong tay, đi tới dặn dò Luru Đại toàn.

Ân, được, trung thực ca, ta cái này đi.

Luru Đại Toàn gật gật đầu hướng Luru Xuyên Trụ nhà đi đến.

Luru Lão Thực nhắc chân hướng về trong thôn từ đi đến, lão thôn trưởng gọi Luru thư hương, hơn bảy mươi tuổi, đi đứng không tiện, là Luru gia thôn bên trong ít có học văn người, bình tĩnh ôn trọng, nhà liền ở tại từ bên cạnh, cũng là Luru gia thôn Luru thị nhất tộc tộc trưởng.

Trời dần dần đen xuống tới, đánh cốc trên traten bó đuốc điểm, mùi thịt mùi rượu bốn phía phiêu tán, bọn trẻ đưa tay trực tiếp nắm lấy khối thịt từng ngụm từng ngụm gặm, trên mặt, ngoài miệng, trên tay đều là dầu, ăn rất ngon miệng.

Các nam nhân làm lấy rượu trong chén, ăn thịt, trò chuyện.

Các nữ nhân vừa ăn vừa nói chuyện lấy chút chuyện nhà, ấm áp mà hài hòa.

Luru Lão Thực hôm nay cũng rất vui vẻ, uống một chút rượu, mặc dù mỗi lần đi săn sau, tên thôn nhóm đều sẽ tụ đang đánh cốc traten cùng nhau ăn cơm uống rượu, sau đó đem còn lại thịt heo điểm, nhưng lần này Luru Lão Thực bọn hắn một lần đánh ba đầu lợn rừng, còn lại không ít, đủ đoàn người ăn một đoạn thời gian, cho nên trong lòng đặc biệt vui vẻ, tại đưa lão thôn trưởng sau khi trở về, hơi có chút men say, bị Liên Hoa đỡ lấy đi về nhà.

Về đến nhà, đem Luru Lão Thực nâng lên giường, bỏ đi áo ngoài, cho hắn đắp kín mền, sau đó Trần Hà Hoa đi đến chính đường bên cạnh, điểm ba nén hương, rất cung kính đối từ tông bài vị cúc ba cung, sau đó chuẩn bị đem hương cắm vào trước mặt lư hương bên trong.

Đột nhiên trong viện một traten bạch quang hiện lên, vừa Trần Hà Hoa nghiêng đầu đi chuẩn bị nhìn xem là chuyện gì xảy ra.

Oanh...

Một tiếng vang thật lớn từ trong viện truyền đến, trần nhà phòng Lão Thực đung đưa.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trương Thần Y

Cực lớn âm thanh chấn Trần Hà Hoa khẽ run rẩy, tay run lên, hương chuẩn bị cầm trực tiếp mắt rơi trên mặt đất.

"Lão Thực, mau đứng lên. . ."

Trần Hà Hoa liều mạng phóng tới phòng ngủ, phòng ở chấn động quá lợi hại, vạn nhất sụp đổ xuống, cái kia Lưu Lão Thực liền đỡ nhiều lạnh ít.

"Phanh!"

Không đợi đến Trần Hà Hoa trùng tới cửa, cửa phòng bị Lưu Lão Thực một chút kéo ra, đâm vào cửa hoàn trên phát ra tiếng vang.

Lưu Lão Thực trông thấy Trần Hà Hoa xông lại, không nói hai lời, nâng lên Hà Hoa liền hướng bên ngoài phóng đi.

Lao ra phòng ở, đi vào trong sân, lúc này phòng ở chậm rãi đình chỉ chấn động, bình tĩnh lại.

"Khục khục. . . Khục khục. . ."

Điểm điểm tinh quang rơi vãi rơi xuống, trong nội viện một mảnh bụi bặm vũ động, Lưu Lão Thực một bên ho khan, một bên buông xuống Trần Hà Hoa, bị sặc không nhẹ.

"Đi mau, đi ra ngoài trước, khục khục. . ."

Lưu Lão Thực một tay lôi kéo Hà Hoa tay, một tay bịt lấy cái mũi, rất nhanh đi ra ngoài.

"Gâu gâu. . . Uông uông. . ."

Liên tiếp tiếng chó sủa truyền đến, toàn bộ Lưu gia thôn xao động, bó đuốc bị điểm đi lên, mọi người nhanh chóng hướng thanh âm truyền đến phương hướng chạy tới, cái này âm thanh thật sự là quá lớn.

"Ai ôi!!!. . ."

Chính nắm Hà Hoa Lưu Lão Thực, một cái lão đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Hà Hoa vội vàng đỡ lấy hắn.

"Khục khục. . . Làm sao vậy. . . Khục khục. . ."

Hà Hoa hỏi hướng Lưu Lão Thực.

"Có cái gì. . ."

Lưu Lão Thực chậm tri hoãn tâm thần, cúi đầu nhìn về phía dưới mặt đất, dưới mặt đất nhiều ra tới một người tiếp cận ba mét rộng một thước sâu bấy lớn, ánh sáng màu đỏ bao vây lấy một cái lỗ xuất hiện ở trong hố lớn, không có chút nào âm thanh, mơ hồ lộ ra hải tử một cái đầu đến.

Lưu Lão Thực kinh nghi bất định, Hà Hoa thấy vậy, vội vàng hướng trong hầm đi đến, Lưu Lão Thực vội vàng kéo lại nàng.

"Hải tử."

Hà Hoa nhìn về phía Lưu Lão Thực, bắt lấy cánh tay của hắn, ánh mắt lộ ra vẻ cầu khẩn.

"Người đi gọi người, ta xuống dưới."

Nói xong cũng nhảy xuống bấy lớn bên trong.

"Người chậm một chút. . ."

Trông thấy Lưu Lão Thực an toàn rơi xuống đất, Hà Hoa vội vàng đi ra ngoài, lúc này đoàn người vừa vặn cũng tới đến Lưu Lão Thực cửa nhà, nhìn xem đây trời bụi bặm, đang chuẩn bị xông đi vào cứu người.

"Khục khục. . . Khục khục. . ."

Hà Hoa thanh âm từ trong tro bụi truyền đến, mọi người vội vàng tiến lên tiếp ứng, đem Trần Hà Hoa đỡ lấy.

"Không có sao chứ, Hà Hoa muội tử. . ."

Thê tử Lưu Đại Toàn Lưu Đông Mai khoác một kiện áo khoác, vội vàng hỏi nói.

"Lưu Lão Thực đâu. . ."

Lưu Xuyên Trữ thấy chỉ có Trần Hà Hoa một người đi ra, vội vàng hỏi, chuẩn bị xông đi vào cứu người.

"Khục khục. . . Khục khục. . . Xuyên Trữ Thúc. . . Ta không sao. . ."

Trong tro bụi lại đi ra một người, đúng là Lưu Lão Thực, trong ngực ôm một cái tã lót, lúc này ánh sáng màu đỏ đã tiêu tán.

"Lão Thực, không có sao chứ. . ."

Lưu Xuyên Trữ tiến lên vài bước, dùng phải tay vịn Lưu Lão Thực hỏi.

"Không có việc gì, thúc."

Lưu Lão Thực tay phải ôm tã lót, trái tay vịn chặt Lưu Xuyên Trữ, chậm rãi nói ra.

"Cái này là. . ."

Lưu Xuyên Trữ mắt nhìn Lưu Lão Thực trong ngực tã lót, trong mắt nghi hoặc nhìn về phía Lưu Lão Thực.

"Từ trên trời rơi xuống, ta cũng không rõ chuyện gì nữa, giống như không còn thở. . ."

Lưu Lão Thực đem ngón trỏ ngang đặt ở huyệt tử dưới mũi, đứa nhỏ này đại khái năm sáu tháng lớn, sắc mặt tái nhợt, vẫn không nhúc nhích, dường như thật không có hơi thở.

"Cho ta xem một chút. . ."

Hà Hoa thấy vậy, vội vàng tiếp nhận ôm qua Lưu Lão Thực trong ngực hài nhi, dùng mặt trực tiếp dán tại huyệt tử khuôn mặt nhỏ nhắn cùng trên mũi.

"Còn thở. . ."

Một lúc sau, Hà Hoa kích động kêu lên.

"Nhanh, Đại Toàn, đi thôn bên cạnh đem Trương thần y cho mời đến. . ."

Lưu Lão Thực thấy vậy, cũng kích động lên.

"Đi, đi nhà trưởng thôn, Đại Toàn, các loại sẽ trực tiếp mang Trương thần y đi nhà trưởng thôn."

Lưu Xuyên Trữ suy nghĩ một chút, mở miệng hướng mọi người nói.

"Ài, ta đây liền đi."

Lưu đại nhân Đại Toàn lên tiếng đến, vội vàng mang theo mấy người, đập vào bó đuốc hướng thôn đi ra ngoài.

Nhà trưởng thôn, bó đuốc theo trong phòng ngoài phòng đèn đuốc sáng trưng, đoàn người vây tại một chỗ, chính nghe Trần Hà Hoa giảng thuật cái này kỳ quái một chuyện, Lưu Lão Thực đứng ở bên cạnh, ôm hài tử, thần sắc khẩn trương, càng không ngừng sờ sờ cái trán, số lượng số lượng hơi thở, ánh mắt không ngừng hướng cửa thôn chỗ nhìn quanh.

"Cuối cùng ôm ra đến chính là cái này hài tử."

Trần Hà Hoa miêu tả xong làm cho trái qua sự tình, nhìn về phía Lưu Lão Thực trong ngực chỉ có một tia khí tức hài tử.

"Đứa nhỏ này tính mạng thật là lớn. . ."

"Đúng vậy a, ném ra lớn như vậy vững hỏ, Còn thở. . ."

"Đúng vậy, nhà của chúng ta phòng ở cũng chấn động đấy. . ."

Thôn tên đám bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận lại nói tiếp, chỗ giữa chỗ lão thôn trưởng Lư Thụ Hương nghe đây hết thấy, híp mắt, vuốt chòm râu dê, không nói một lời.

"Đã đến đã đến, mau tránh ra. . ."

Cách đó không xa truyền đến lư đại nhân Đại Toàn thanh âm, đám người nhanh chóng tránh ra một con đường, lư đại nhân Đại Toàn lưng đeo một cái cây màu cái hòm thuốc lôi kéo một cái hơn năm mươi tuổi lão đầu, không kịp thở chui vào đám người, đi vào Lư Thụ Hương trước mặt.

"Thôn trưởng, Trương thân y mời đi theo rồi."

Lư đại nhân Đại Toàn đem cái hòm thuốc gỡ xuống, đưa cho Trương thân y.

"Làm phiền Trương thân y rồi. . ."

Lư Thụ Hương mở mắt ra, đứng dậy, trông Trương đại phu vừa chấp tay.

Cái này Trương thân y là cái này mười dặm tám thôn có danh khí nhất nông thôn thầy thuốc, y thuật tinh xảo, làm người hòa khí, mặc kệ có tiền không có tiền đều đối xử như nhau, đã cứu không ít người tính mạng, tại vùng này có rất tốt danh dự.

"Thôn trưởng khách khí, thân y danh tiếng vạn không dám nhận, người ở đâu?"

Trương thân y chấp chấp tay đáp lễ lại, vội vàng hỏi.

"Đây."

Lư Lão Thực ôm hải tử bước nhanh đi tới, đem hải tử đưa cho Trương thân y.

Trương thân y mở ra hải tử mí mắt, đo số lượng hơi thở, hai đầu lông mày nhíu lại, xem ra tình hình không thể lạc quan.

"Phanh!"

Khi lật cánh tay hải tử chuẩn bị bắt mạch, một cái lông bài tay lớn nhỏ màu bạc Tiểu Đình từ trong tã lót rơi trên mặt đất, Trương thân y cũng không làm lư lại, trực tiếp đem lên mạch đến.

Hà Hoa xoay người nhặt lên cái kia màu bạc Tiểu Đình, vào tay ôn lạnh, không có nắp đỉnh, chính là cái không đỉnh, nhưng hơi có chút sức nặng, sau đó đứng một bên nhìn xem Trương thân y cho hải tử bắt mạch.

"Hơi thở mong manh, khi có khi không. . . Cốt cách đứt đoạn, kinh mạch hủy hết. . ."

Trương thân y con mắt khép hờ, tự nhủ, thời gian một chung trà về sau, lắc đầu, sau đó mở mắt.

"Lão phu y thuật không tinh, đứa bé toàn thân cốt cách kinh mạch đứt đoạn, khí tức khi có khi không, chỉ sợ. . . Sống không quá đêm nay, lão phu thật sự là bất lực, mong rằng thông cảm."

Trương thân y đối với thôn trưởng chính lên tiếng đến, trong giọng nói hơi chút ít tiếc nuối, nhưng không ngừng lắc đầu.

"A, Trương thân y, van cầu người cứu cứu hần, cầu van xin ngài. . ."

Trần Hà Hoa nghe xong Trương thân y nói như thế, có chút bối rối lên, lôi kéo Trương thân y cánh tay đau khổ cầu khẩn.

"Hà Hoa. . . Hà Hoa. . . Đừng như vậy."

Lư Lão Thực nghe Trương thân y nói như thế, nội tâm cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thấy Hà Hoa như thế, thò tay kéo qua Hà Hoa, Hà Hoa tại Lư Lão Thực trong ngực anh anh khóc lên.

"Ài, đều là tính mạng. . ."

Hà Hoa chậm rãi ôm qua Lư Lão Thực trong ngực hải nhi, dùng mặt ôn nhu cọ lấy hải nhi mặt tái nhợt, nước mắt như mưa rơi nhịn không được rơi xuống.

"Hà Hoa, lão phu thật sự là. . . Bất lực, như vậy tổn thương bây giờ còn có thể có khẩu khí tại, đã là kỳ tích rồi, ài. . ."

Trương thân y thở dài.

Trên lưng đều không có mở ra qua rương hành lý, hướng về phía thôn trưởng vừa chấp tay, chuẩn bị rời đi.

"Đa tạ Trương thân y rồi, hôm nay sắc trời đã tối, đuổi đường ban đêm quá không an toàn, Trương thân y hôm nay ngay tại lão hủ nơi đây chấp nhận đem dưới đi!"

Lưu Thư Hương thấy vậy, cũng biết xác thực bất lực. Sẽ không có tái mở miệng cầu cứu, mà là mở miệng giữ lại.

"Đợi một chút, để ta xem."

Một đạo như là hàn băng thảng chập thanh âm tại đám người phía sau vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hồ Tiên Sinh

Theo thanh âm vang lên, mọi người vội vàng hướng về phía sau nhìn lại.

"Là hấn."

Lưu Lão Thực trong nội tâm một tiếng sợ hãi thán phục, đến cái này người họ Hồ, về phần tên gì, Lưu Lão Thực cũng không rõ ràng lắm.

Hơn ba năm trước, Lưu Lão Thực dẫn người tiến Dã Trư Sơn đi săn, tại một vách núi nhìn xuống đến toàn thân là máu một người, chỉ còn lại có một hơi tại, Lưu Lão Thực đem người công đem về, lại mời Trương thần y tiến hành khám và chữa bệnh, điều dưỡng nửa năm vừa rồi có thể xuống đất.

Nhưng vị này Hồ tiên sinh sau khi tỉnh lại chẳng qua là biểu đạt đối với Lưu Lão Thực ân cứu mạng cảm tạ, lại không cái gì nói, dưỡng tốt tổn thương về sau, liền rời đi Lưu gia thôn.

Tại Dã Trư Sơn dưới tìm một hẻo lánh chỗ, xây dựng một cái cò tranh phòng, một người ở tại chỗ đó, tính cách cổ quái, cũng không cùng người trao đổi, Lưu Lão Thực thỉnh thoảng tiền đưa chút ít đồ ăn, hằng ngày đồ dùng, cũng chưa từng cùng Lưu Lão Thực đạo tiếng cảm ơn.

"Hồ tiên sinh."

Trần Hà Hoa ôm hài tử, vội vàng hướng Hồ tiên sinh nhìn lại, các thôn dân thấy vậy, tránh ra một cái lối đi, lúc này còn nước còn tát rồi.

Hồ tiên sinh vài bước đi tới, hai tay tiếp nhận Trần Hà Hoa trong tay hài tử ôm trong lòng ở bên trong, đưa tay phải ra song chỉ, đề lại hài nhi cổ động mạch chỗ, khép hờ hai mắt, hai phút sau mở mắt ra, ánh mắt kinh nghi bất định.

Hồ tiên sinh ôm hài nhi, bước nhanh đi đến Trương thần y bên cạnh thân, trực tiếp mở ra cái hòm thuốc, cũng không nhiều lời, xuất ra bao bọc ngân châm đứng đầy bao vải.

Đi đến thôn trường trước mặt một cái bàn lên, đem tã lót đặt ở trên mặt bàn, cời bỏ tã lót cời hài nhi thiếp thân quần áo, một khối màu lửa đỏ Cổ Ngọc xuất hiện ở hài nhi chỗ ngực, nhưng tàn ra nhẹ nhẹ dư ôn, là một cái bé trai nhỏ.

Hồ tiên sinh lấy ra từng đám cây ngân châm, nhanh chóng đâm vào hài nhi trên người nhiều chỗ.

"Tiên sinh đây là ý định như thế nào trị liệu?"

Trương thần y đối với Hồ tiên sinh như thế không khách khí với tư cách cũng không tức giận, ngược lại đối với hấn bây giờ thủ pháp rất ngạc nhiên, vừa rồi Hồ tiên sinh giống như dùng ngân châm phong bế hài nhi thất kinh bát mạch, thủ pháp lại có chút ít bất đồng.

Như thế thường nhân, như vậy cách làm không thua gì tự sát, cho nên tò mò mở miệng hỏi.

"Hấn kinh mạch toàn thân vỡ vụn, chỉ có chỗ ngực tâm mạch còn tại, chỉ có trước phong bế thất kinh bát mạch, bảo trụ ngực một tia mạch đập, lại lấy trăm năm sâm già kéo lại khẩu khí này không đề đoạn tuyệt, lấy Thuần Dương chân khí đã thông hấn hai mạch Nhâm Đốc, lấy chân khí chữa trị vỡ vụn tĩnh mạch, xứng hồ cốt đoạn tực cao thoa ngoài da, tiếp kia gãy xương, có thể bảo vệ một mạng."

Hồ tiên sinh chọc vào xong châm, chậm rãi đem chọc vào ngân châm bao vải thu hồi, đưa cho Trương thần y.

"Người cứu ta một mạng, ta đem kẻ này cứu sống, báo người năm đó ân cứu mạng."

Hồ tiên sinh nói xong cũng không do dự, đem hài tử một lần nữa bao trùm, đối với Lưu Lão Thực nói xong, ôm liền hướng đám người đi ra ngoài.

"Ừ, nếu là như vậy, xác thực còn có một đường sinh cơ. . . Trăm năm sâm già xâu khí. . . Thuận Dương chân khí chữa trị kinh mạch. . . Hồ cốt đoạn tục cao tu xương. . . Thật có một đường sinh cơ. . . Ừ, không tệ. . ."

Một bên Trương thần y càng như không nghe thấy, rung đùi đắc ý tự nhủ.

"Hồ tiên sinh. . ."

Trần Hà Hoa thấy Hồ tiên sinh muốn đem hài nhi có chứa, vội vàng hô, Hồ tiên sinh bước chân dừng một chút cũng không nói lời nào, xoay người lại, nhìn xem Hà Hoa.

"Tiên sinh y thuật tinh xảo, có thể nghĩ đến chỗ này biện pháp, lão phu bội phục."

Trương thần y phục hồi tinh thần lại, chấp tay đối với Hồ tiên sinh làm thi lễ.

"Vậy nhờ cậy Hồ tiên sinh rồi."

Lưu Lão Thực gặp tình hình này, cũng đứng lấy Hồ tiên sinh xoay người thi lễ.

Hồ tiên sinh thấy vậy, cũng không nói chuyện, quay đầu liền hướng đám người đi ra ngoài, các thôn dân nhanh chóng nhường ra một con đường, có thể làm cho đến Trương thần y nói ra như thế lời nói, chắc hẳn cái này Hồ tiên sinh cũng là tinh thông y thuật người, khả năng vẫn còn Trương thần y phía trên.

"Cái kia vậy làm phiền tiên sinh."

Lưu Thụ Hương đứng lên, trùng đã dần dần đi xa Hồ tiên sinh bóng lưng lớn tiếng nói.

Hồ tiên sinh tốc độ không giảm, chậm rãi biến mất trong đêm tối.

"Trương thần y, không biết vừa rồi Hồ tiên sinh theo như lời phương pháp, có mấy thành nắm chắc?"

Lưu Thụ Hương xoay đầu lại, hướng Trương thần y hỏi.

"Ừ. . . Cái này trăm năm sâm già, hồ cốt đoạn tục cao đều là tuyệt thế hảo dược, mặc dù khó gặp rồi lại không phải là không có hy vọng, cái kia chân khí có thể tuy rằng người luyện vô đều có thể ngưng tụ một ít, nhưng Thuận Dương chân khí phải luyện liền Thuận Dương võ học người, đem võ công luyện đến đại thành mới thả có khả năng."

"Lúc trước cho Hồ tiên sinh chữa bệnh, xác thực phát hiện hắn đã luyện Thuận Dương võ học, nếu như là ta. . . Dùng cái này pháp y quản lý, có lẽ có hai tầng nắm chắc."

Trương thần y chậm rãi nói ra.

"A. . ."

Một hồi tiếng kinh hô tự thôn dân trong truyền ra, Hà Hoa vẻ mặt ngạc nhiên, liền Trương thần y đều chỉ có hai tầng nắm chắc, cái kia đứa nhỏ này lần này có thể trị được chứ.

"Bất quá. . . Ta xem vừa rồi vị kia Hồ tiên sinh thủ pháp. . . Hơi có chút kỳ lạ chỗ, như thế trong thời gian ngắn có thể phong bế những thứ này nghiền nát kinh mạch, Hồ tiên sinh ứng với không phải là thường nhân. . . Có lẽ hẳn có phương pháp có thể trị thì tốt hơn."

Hà Hoa nghe Trương thần y nói như thế, trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra, rồi lại vẫn còn có chút lo lắng nhìn về phía bên cạnh Lưu Lão Thực.

"Không có chuyện gì đâu, Trương thần y cũng nói cái này biện pháp có thể thực hiện đấy."

Lưu Lão Thực nhẹ nhàng ôm ôm Hà Hoa bả vai, an ủi Trần Hà Hoa, trong đó tâm cũng là rất có nghi kị.

"Tốt rồi, cũng đã chậm, tất cả mọi người quay về đi ngủ đi, Trương thần y, bên trong mời."

Lưu Thụ Hương hướng mọi người phân phó nói, hướng đã hồi phục tinh thần Trương thần y làm một cái mời được dùng tay ra hiệu.

"Tốt, vậy phiền toái thôn trưởng rồi."

Trương thần y cũng không khách khí, đi theo thôn tiến triển nhà trưởng thôn sương phòng.

Mọi người thấy vậy, cũng nhao nhao rời đi, trên đường đối với buổi tối hôm nay chuyện đã xảy ra đều ngạc nhiên không thôi.

Lưu Lão Thực cũng mang theo Hà Hoa chậm rãi hướng nhà đi đến, trên đường đi Hà Hoa không ngừng liếc về phía cửa thôn chỗ, tràn đầy lo lắng.

"Ài . ."

Lưu Lão Thực nhìn thấy Hà Hoa như thế thần sắc, trong nội tâm bất đắc dĩ thờ dài.

Theo các thôn dân rời đi, toàn bộ Lưu gia thôn tại trong bóng đêm lại khôi phục bình tĩnh, cơn trùng kêu vang âm thanh lại dần dần truyền lại ra, ông ông kêu.

Đứa nhỏ này đúng là Dược Thần, chỗ ngực cái kia khối hồng sắc Cổ Ngọc đúng là Viêm Dương Cổ Ngọc, nếu như không phải là cái này Cổ Ngọc bảo vệ Dược Thần một tia tâm mạch, Dược Thần lúc này có lẽ sớm đã khí tuyệt bỏ mình.

Ngày đó Tuần Mộng Hạm bị Huyết Kiến Sầu dùng Huyết Linh Toàn ám toán, bị đánh trúng một thoáng cái kia đã biết bản thân tuyệt không đường sống, một tay lấy đã ở vào không gian trong kết giới Dược Thần đưa vào hắc động, tuyệt vọng nhập lại đây cõi lòng hy vọng nhìn xem Dược Thần biến mất tại trong hắc động, sau lại bị Âm Hắc Điều hắc nhận động đâm thủng ngực, chém tại hắc động lên, đem hắc động chém vỡ.

Âm Hắc Điều đệ nhất chuỗi hắc nhận chém tại màu vàng bát giác mâm tròn trên lúc, không gian kết giới làm cho xây dựng không gian thông đạo liền trở nên cực kỳ không ổn định đứng lên.

Về sau lại bị hắc nhận đem hắc động chém vỡ, cả cái thông đạo bên trong trực tiếp bị phá hư, Dược Thần nhìn theo nghiền nát thông đạo bị truyền lại đi, mãnh liệt không gian phong bạo quét sạch lấy Dược Thần, tại nghiền nát trong thông đạo đánh tới đánh tới, không biết bay về phía ở đâu.

Mất đi có Dược Vương Đình cùng Viêm Dương Cổ Ngọc hộ thân, làm không gian phong bạo quét sạch Dược Thần lúc, Dược Vương Đình phát ra một hồi tia sáng trắng đem Dược Thần bao bọc trong đó, mà Viêm Dương Cổ Ngọc tản mát ra một hồi ánh sáng màu đỏ, tại tia sáng trắng bên trong cũng đem Dược Thần bao trùm.

Dược Vương Đình nắp đỉnh tại không gian phong bạo trong bị quấy vỡ thành bụi phấn tiêu tán ở trong đó, tia sáng trắng cùng ánh sáng màu đỏ cũng dần dần bị quấy càng ngày càng mờ nhạt.

Lão đảo không biết bao lâu về sau, từ một chỗ bạc nhược yếu kém chỗ bị đụng phải đi ra, rồi xuống phía dưới mà đi, trực tiếp nện trên mặt đất, mà rơi chỗ đúng là Lưu Lão Thực nhà hậu viện.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chung Cốt Liệu Pháp

Trần Hà Hoa cùng Lưu Lão Thực đối với cái này từ trên trời giáng xuống hài tử như thế dễ tâm, cũng là có nguyên nhân.

Hà Hoa mười năm trước gả cho Lưu Lão Thực, năm sau liền sinh ra một cái mập mập tiểu tử, dài là khỏe mạnh kháu khỉnh, thân thể khỏe mạnh, rất là nhận người ưa thích.

Đôi tìm tộc trưởng Lưu Thư Hương, cũng chính là thôn trưởng cho hài tử nổi lên đại danh, liền kêu Lưu Hồ, đôi vui mừng không được, bái tạ tộc trưởng, cho hài tử vào gia phả, liền gọi Hồ Oa.

Cái này Lưu Hồ đánh nhỏ liền ưa thích đao a thương a đấy, khi còn bé món đồ chơi đều là chút ít đao đao kiếm kiếm, Lưu Lão Thực mỗi lần đi Thanh Dương trên thị trấn đi chợ, cũng tổng yêu cho Hồ Oa mua những thứ này.

Hồ Oa dài rất nhanh, một ngày một cái hình dáng, bốn tuổi năm đó, có một ngày đột nhiên toàn thân nóng hổi, cho ăn cái gì nôn cái gì, nôn mửa không chỉ có.

Hà Hoa sợ hãi, mau để cho Lưu Lão Thực đi tìm Trương thần y, Trương thần y trùng hợp lên núi hái thuốc đi, Lưu Lão Thực một mặt tổ chức nhân thủ lại để cho lưu đại nhân Đại Toàn dẫn đội lên núi đi tìm Trương thần y, một mặt mang theo Hà Hoa cùng Hồ Oa tranh thủ thời gian đi Thanh Dương trấn tìm đại phu.

Đã đến Thanh Dương trấn, Lưu Lão Thực mang theo vợ con trực tiếp hướng trong trấn danh khí lớn nhất Hồi Xuân quán tiến đến, Hồi Xuân quán trợ lý đại phu cho nhìn, mở đơn thuốc, lấy thuốc, sau khi trở về theo như phương hướng thuốc tiên, một bức dược xuống dưới, bắt đầu thật có chuyển biến tốt đẹp, độ ẩm thân thể cũng hạ xuống, tham ăn điểm bát cháo rồi, Hà Hoa tâm cũng dần dần thả ra rồi.

Ai ngờ đến nửa đêm lúc, bệnh tình tăng thêm, Hồ Oa toàn thân run rẩy, lại phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp ngất qua, Lưu Lão Thực lúc này ôm hài

tử mang theo Hà Hoa phóng tới Thanh Dương trấn, nửa đường lên, Hồ Oa liền tắt thở hơi thở.

Đội đến lúc Lưu Lão Thực đi đến Thanh Dương trấn, chân trời đã trở nên trắng, Lưu Lão Thực tranh thủ thời gian chạy về phía Hồi Xuân quán, điên cuồng gõ mở cửa, tìm đại phu nhìn lên, Hồ Oa thân thể đều nguội lạnh.

Hà Hoa trực tiếp hôn mê bất tỉnh, Lưu Lão Thực nổi giận, lần thứ nhất nâng lên đao trừng người chém tới, người nọ đúng là ngày hôm qua ban ngày cho Hồ Oa xem bệnh chính là cái kia đại phu, lại bị Hồi Xuân quán mướn cái học đồ ngăn cản.

Lưu Lão Thực vung đao cuồng vũ, chém đã thương không ít người, kinh động đến địa phương quan phủ, đem người trong cuộc Lưu Lão Thực, quán chủ, xem bệnh đại phu, học đồ đám người cùng nhau cho bắt giam, Hồi Xuân quán tạm thời phong bế.

Quan phủ phái người truyền tin thôn trưởng, thôn trưởng lập tức dẫn theo sở hữu thôn dân kẹp thương đeo gậy trùng trùng điệp điệp đến đây Thanh Dương trấn lấy cái thuyết pháp, đem Lưu Lão Thực tiếp đi ra, Lưu Lão Thực đầy người vết máu hai mắt đỏ thẫm.

"Hồ Oa không sợ, mẹ ở chỗ này đây. . ."

Tìm được Hà Hoa lúc, Hà Hoa ánh mắt buồn lòng ôm Hồ Oa thi thể không ngừng vuốt Hồ Oa lạnh buốt khuôn mặt, không ngừng lặp lại lấy cùng một câu lời nói, mọi người thấy vậy đều bị rơi lệ.

Lưu gia thôn thôn dân đem sự tình náo vô cùng lớn, sống sờ sờ một đứa bé cứ như vậy cho trị liệu chết rồi, về sau trải qua một loạt thẩm tra, xác nhận là cái kia đại phu chẩn đoán bệnh sai lầm, vốn chỉ là một cái bệnh thương hàn, nhưng tà lạnh nhập vào cơ thể, đại phu chẩn đoán bệnh sau rồi lại cho mở hồ lang chỉ được, một bức được xuống dưới, trực tiếp đem Hồ Oa cho trị liệu chết rồi.

Toàn bộ Thanh Dương trấn đều oanh động, thế nhưng đại phu dù sao không phải cố ý, cuối cùng quan phủ niệm phong Hồi Xuân quán, cái kia trợ lý đại phu bị đuổi ra khỏi Thanh Dương trấn, Hồi Xuân quán quán chủ bồi thường một khoản bạc cho Lưu Lão Thực một nhà, cũng không có truy cứu Lưu Lão Thực chém tổn thương nhiều người học đồ sự tình.

Quay về thôn về sau, Lưu Lão Thực đem Hồ Oa thu liệm an táng, Hà Hoa một lần khóc bất tỉnh đi.

Về sau Trương thần y cũng sang đây xem qua, lắc đầu thở dài một giọng nói thật có lỗi rồi đi rồi.

Lại về sau Trần Hà Hoa thân thể dần dần gầy gò, vẫn luôn không thể tái sinh, tìm Trương thần y bắt mạch xem qua, nói Hà Hoa là thương tâm quá độ, khí huyết tích tụ, điều dưỡng nhiều thời gian, thủy chung không thấy khá.

Mà Lưu gia thôn thôn dân cũng biết việc này, cho nên đối với Trần Hà Hoa như thế thái độ cũng không kinh ngạc.

Ngày hôm sau trời chưa sáng, Hà Hoa lôi kéo Lưu Lão Thực chạy tới Hồ tiên sinh hiện đang ở cỏ tranh phòng, đi đến cỏ tranh phòng lúc, chân trời vừa mới nổi lên một tia ánh sáng.

Hai vợ chồng người đốt lên bó đuốc, tại cỏ tranh ngoài phòng đợi một lát sau, các loại sắc trời dần sáng về sau, vừa rồi dập tắt bó đuốc, Lưu Lão Thực tiến lên gõ cửa.

"Hồ tiên sinh. . ."

Cửa kết.. Một tiếng bị đẩy ra, cửa không khóa.

Một hồi đậm đặc mùi thuốc trước mặt mà đến, bí mật mang theo lấy một tia mới lạ đất mùi tanh, Lưu Lão Thực đối với cái này cổ mùi vị rất quen thuộc, hẳn là trong đất mới lạ đào lên được liệu.

"Hồ tiên sinh, ta là Lưu Lão Thực."

Vợ chồng đẩy cửa ra thấy không có người trả lời, lại hô một tiếng, theo tiếng la, hai cái đi vào cỏ tranh phòng, trong phòng có chút tối, Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa thoáng thích ứng một cái trong phòng ánh sáng.

"Ồ. . ."

Hà Hoa kinh hô một tiếng, Lưu Lão Thực nhìn theo Hà Hoa kinh dị ánh mắt nhìn lại, chỉ thấy trong phòng ở trung tâm, Hồ tiên sinh đưa lưng về phía bọn hắn, ngồi xếp bằng ngồi dưới đất, sau lưng toát ra nhẹ bạch khí, trước mặt có một cái chum đựng nước, không có che cái nắp, có hơi nước dâng lên.

Lưu Lão Thực chậm rãi đi qua, không dám phát ra chút nào âm thanh, càng đến gần vị thuốc càng vì cái gì nồng đậm, đội đến lúc đi mau đến Hồ tiên sinh phía sau lưng lúc, phát hiện trong chum nước chính ừng ực ừng ực lẫn lộn, cái kia vạc phía dưới cũng không có củ lửa.

Cái kia vạc nước trên hơi nước đang từ trong vạc không ngừng xuất hiện, Hồ tiên sinh hai tay về phía trước duỗi thẳng, kê sát tại vạc lên, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt mồ hôi, mồ hôi theo gương mặt một giọt một giọt rơi đi xuống, đem Hồ tiên sinh trước ngực quần áo ướt cái xuyên qua.

"A. . ."

Hà Hoa cũng theo Lưu Lão Thực đã đi tới, mở miệng nghẹn ngào gọi vào, Hồ tiên sinh như như không nghe thấy, Lưu Lão Thực tranh thủ thời gian

nghe đầu sang chỗ khác nhìn về phía Hà Hoa, trông thấy Hà Hoa tròn lớn hai mắt há hốc mồm, một bức rất bộ đáng giật mình nhìn xem trong vạc, Lư Lão Thực cũng khản trương, vội vàng quay đầu, cũng nhìn về phía trong vạc.

"Hí...iiiiii. . ."

Lư Lão Thực ngược lại hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy lúc này, trong vạc nổi lơ lửng một thứ gì, bởi vì trong phòng ánh sáng mờ mờ, thế cho nên Lư Lão Thực vừa đi vào lúc cũng không có phát hiện.

Trong vạc trôi nổi không phải là một thứ gì, mà là một người, đúng là ngày hôm qua từ trên trời giáng xuống chính là cái kia hải nhi.

Cái kia hải nhi toàn thân **, tại trong chum nước trôi nổi, theo trong vạc không ngừng sôi trào, cũng cao thấp nhấp nhô, bốc hơi lên hơi nước bao trùm tại hải nhi chung quanh, hải nhi ánh mắt như trước không mở ra, nhưng sắc mặt so với đêm qua tốt hơn nhiều, sắc mặt không tại làm sao trắng bệch, một tia đỏ ửng hiển hiện tại hải nhi trên mặt.

Lư Lão Thực tuy rằng không biết Hồ tiên sinh tại sao phải đem hải nhi đặt ở trong vạc như vậy bốc hơi, nhưng mà nghe ngày hôm qua Hồ tiên sinh theo như lời, lại nhìn Hồ tiên sinh hiện tại vẻ mặt mồ hôi bộ dạng, tự nhiên có thể đoán ra cái đại khái.

Xoay người trông thấy Hà Hoa chính nhìn xem hắn, thần sắc có chút nghi vấn cùng khản trương, Lư Lão Thực nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo Hà Hoa không có việc gì, hai người liền đứng tại nguyên chỗ các loại...mà bắt đầu, trong phòng ngoại trừ ừng ực ừng ực bốc lên bong bóng thanh âm, lại cũng không có thanh âm nào khác.

Cái này nhất đẳng chính là một cái canh giờ.

Một lúc lâu sau, Hồ tiên sinh dán tại vạc trên vách đá hai tay thu đem về, thở ra một hơi, chậm rãi mở hai mắt ra, sắc mặt lộ ra rất mệt mỏi.

Cầm qua một bên khăn mặt, lung tung sờ soạn đem mặt, lại vươn tay đem trong vạc hải nhi nhẹ nhàng ôm lấy, lúc này trong vạc nước bởi vì Hồ tiên sinh song chương ly khai, đã không hề bốc lên bong bóng.

Lư Lão Thực cùng Hà Hoa về mặt kinh ngạc nhìn đây hết thấy, đều quên nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lên Núi

"Người giúp đỡ hải tử đem trên người lau sạch sẽ, không thể gió thổi, không thể mặt trời chiếu nắng, chỉ có thể cho ăn nước cơm, không thể ăn cái khác."

Hồ tiên sinh đem hải nhi đưa cho đứng ở một bên có chút ngại người Hà Hoa.

"Người đi trên núi đánh một cái trường thành hồ tới đây, ta muốn dùng, cốt cách càng lớn càng tốt."

Đối với đứng ở Hà Hoa bên cạnh Lư Lão Thực phân phó nói.

"Ta cần nghỉ ngơi xuống, chậm chút lại đi trên núi hái thuốc, buổi tối đem hải tử đưa tới."

Nói xong cũng xoay người hướng một bên giường trúc đi đến, thân hình hơi có vẻ mệt mỏi.

"Hồ tiên sinh. . ."

Hà Hoa mở miệng muốn hỏi cái gì, nhìn thấy Hồ tiên sinh bộ pháp không giảm, đưa lưng về phía bọn hắn khoát khoát tay, còn dư lại lời nói đơn giản chỉ cần không nói ra, hai vợ chồng đối với Hồ tiên sinh bóng lưng bái.

Tuy nói Lư Lão Thực đã cứu Hồ tiên sinh một mạng, nhưng Lư Lão Thực chưa bao giờ để vào trong lòng qua.

Lư Lão Thực giúp đỡ Hà Hoa đem hải tử thân thể lau sạch sẽ, phát hiện tính trẻ con hơi thở vững vàng, không giống ngày hôm qua giống như.

Cho hải tử đeo lên thiếp thân Cổ Ngọc lúc, Hà Hoa nhớ tới từ hải tử trong tay lột rơi ra ngoài cái kia màu bạc Tiểu Đinh, đỉnh bị Hà Hoa lấy về tiện tay đặt lên bàn, không phải là nhìn thấy cái này Cổ Ngọc, Hà Hoa hầu như quên mất cái kia hơi có chút phân lượng Tiểu Đinh.

"Hò tiên sinh nói không thể gió thổi mặt trời chiếu nắng, một lần nữa cho bao tầng một."

Cho hài tử mặc quần áo tử tế, bao bọc tốt về sau, Lưu Lão Thực lại cởi bản thân áo ngoài, tại hài tử bên ngoài lại chăm chú bao gồm tầng một, lúc này Hò tiên sinh đã tại trên giường trúc đã ra động tác tiếng lẩm bẩm.

Hai vợ chồng người đi ra ngoài phòng, nhẹ đóng cửa khẽ cò tranh phòng cửa, hướng Lưu gia thôn đi đến.

"Hà Hoa, người tự ở nhà chiều cổ em bé, ta đi tìm người lên núi đi."

Về đến nhà, đóng cửa kỹ càng, dàn xếp tốt Hà Hoa cùng trong ngực nàng hài tử về sau, Lưu Lão Thực chuẩn bị tìm người lên núi đánh Hổ.

"Chính người nhiều cẩn thận."

Hà Hoa đương nhiên cũng biết Lưu Lão Thực nội tâm cũng là rất nhớ Hổ Oa đấy, vẫn muốn lại muốn một cái, có thể chính mình thân thể bất kể thể nào điều dưỡng, dù sao vẫn là không mang thai được.

"Ài, người yên tâm, đem gia hỏa kiểu đều mang đủ, không có chuyện gì đâu."

Lưu Lão Thực ngu ngơ đối với Hà Hoa cười nói đến, nhìn về phía Hà Hoa trong ngực hài tử lúc, trong mắt tràn đầy một cỗ tình thương của cha, hẳn nhớ tới Hổ Oa.

"Thôn trưởng, đại khái chính là cái này tình huống."

Nhà trưởng thôn, Lưu Lão Thực sau khi nói xong cung kính đứng ở một bên, Lưu Thụ Hương ngồi ở chính sảnh trên vị trí đầu nào đưa, nghe Lưu Lão Thực sau khi nói xong nhìn về phía ngồi ở một bên Trương thần y.

"Trương thần y, người thấy thế nào?"

Lưu Thụ Hương mở miệng hướng Trương thần y hỏi.

"Ừ. . . Xem ra Hò tiên sinh hoàn toàn chính xác tu luyện Thuần Dương võ học hơn nữa đã đến đại thành tình trạng, trong vạc vô cớ sôi trào phải là đem Thuần Dương chân khí quán chú trong vạc, đem chân khí quá độ cho cái đứa bé kia, giúp hắn chữa trị kinh mạch. . . Có thể là bởi vì chân khí quá tình khiết, cái đứa bé kia tổn thương quá nặng, không dám trực tiếp quán chú. . ."

Trương thần y gật gật đầu, trầm ngâm đến.

"Ngao luyện hổ cốt đoạn tục cao, đúng là hổ cốt khung càng lớn càng tốt, chẳng qua là cái này hổ cốt đoạn tục cao cách điều chế nghe nói sớm đã thất truyền, xem ra Hò tiên sinh lại lịch có chút bất phàm. . ."

Trương thần y nói tiếp đến. Nói xong không hề nói, hai mắt khép hờ, không biết suy nghĩ cái gì.

"Đã như vậy, Lão Thực, người đi triệu tập nhân thủ, lên núi đánh Hổ, nhớ lấy, không thể cậy mạnh."

Lưu Thụ Hương thấy Trương thần y không có ở đây Vạn Vật, quay đầu đối với Lưu Lão Thực nói đến.

"Thôn trưởng, lão phu đi xem cái đứa bé kia."

Trương thần y tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đứng dậy đối với Lưu Thụ Hương chấp tay nói.

"Đa tạ Trương thần y rồi."

Lưu Thụ Hương gật gật đầu, cũng vừa chấp tay. Trương thần y quay người đi ra ngoài.

"Thôn trưởng kia, ta cũng đi trước triệu tập nhân thủ."

Lưu Lão Thực thấy vậy, đối với thôn trưởng thi cái lễ, cũng quay người rời đi, mà Lưu Thụ Hương lúc này nhắm hai mắt, vuốt chòm râu dê, rung đùi đắc ý không biết đang suy nghĩ gì.

"Đại Toàn, Đại Toàn. . . Mang Tề gia hòa, giúp ta lên núi đi đánh Hổ, đánh cóc trận tập hợp."

Lưu Lão Thực đứng ở Lưu Đại Toàn nhà cửa lớn, lớn tiếng hô hào Lưu Đại Toàn, sau đó nhấc chân hướng mặt khác nhà đi đến.

"Ài, Lão Thực ca, ta chuẩn bị xuống, lập tức liền qua."

Lưu Đại Toàn thanh âm truyền đến.

"Đông Mai, người đi tìm dưới Hà Hoa tỷ, cái kia em bé xem ra là được cứu rồi."

Lưu Đại Toàn đối với vợ Lưu Đông Mai vừa nói vừa thu dọn đồ đạc.

"Ừ, ta mang theo Trụ Tử một khối qua, người lên núi cẩn thận một chút, ta nghe nói hổ cũng không hay đánh cho, chính người cẩn thận một chút."

Trụ Tử là Lưu Đại Toàn cùng Lưu Đông Mai nhì tử, năm nay bốn tuổi nhiều.

"Ừ, đã biết, yên tâm đi, không phải là cái đẹp cộng lông súc sinh sao, không có việc gì. . ."

Lưu Đại Toàn thu thập xong, quay người rời nhà cửa hướng đánh cốc trận đi đến.

"Tiểu Thiết, mang Tề gia hòa, giúp ta lên núi đi đánh Hồ, đánh cốc trận tập hợp."

"Hầu Tử, mang gia hòa, đánh cốc trận tập hợp á. . ."

Theo Lưu Lão Thực triệu tập, Lưu gia thôn náo nhiệt lên, trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng các nam nhân đều mang theo gia hòa hướng đánh cốc trận đi đến.

Đao, thương, bổng, nỏ, mọi người võ trang đầy đủ tụ tập tại đánh cốc trong trảng.

"Ngày hôm qua em bé có thể cứu chữa, Hồ tiên sinh muốn đánh một cái hồ, dùng cái kia hồ cốt đầu nấu thuốc, tốt cho em bé đem đoạn xương cốt đón."

Lưu Lão Thực thấy mọi người đều đã đến, đứng ở trong sân lúc giữa mở miệng nói đến.

Mà đại gia hòa nghe xong ngày hôm qua cái từ trên trời rớt xuống hải từ vậy mà thật sự có cứu, đánh cốc trong trảng mọi người xì xào bàn tán đứng lên, đều cảm thấy có chút khó tin.

"Lần này cần phiền toái lớn nhà, lên núi đi đánh đầu hổ, lần này tương đối nguy hiểm, ta ở chỗ này trước đa tạ đoàn người rồi."

Lưu Lão Thực đối với mọi người vừa chấp tay.

"Lão Thực ca, người đây là làm gì vậy đầu rồi, chẳng phải một đầu súc sinh sao, đoàn người cẩn thận một chút, không có gì vấn đề lớn."

"Đúng vậy a, Lão Thực ca, chúng ta cũng không phải ngoại nhân, cùng đi là được, sợ cái gì."

Mọi người người một lời ta một câu, ma quyền lau chưởng, cầm lấy gia hòa kiểu chuẩn bị theo Lưu Lão Thực lên núi.

Lúc này, lão thôn trưởng cũng đi tới đánh cốc trận, chậm rãi hướng chính giữa Lưu Lão Thực chỗ đi tới, mọi người cung kính tránh ra một con đường, cùng thôn trưởng chào hỏi.

"Mọi người lần này đi, đều phải cẩn thận, hổ không thể so với Dã Trư, lẫn nhau tiến đến không thể tự tiện hành động, đều nghe Lão Thực an bài."

"Đúng, thôn trưởng."

"Mặt khác. . . Chuyện tối ngày hôm qua không nên truyền đi, cái này em bé là trời cao cho, cứu sống chính là chúng ta Lưu gia thôn người, đều về nhà cho riêng phần mình bà nương hảo hảo nói tiếng."

"Lão Thực, oa nhi này cứu đã tới, liền cho người cùng Hà Hoa dưỡng, ta cho hấn trên gia phá."

Thôn trưởng xoay người lại đối với Lưu Lão Thực trình trọng nói đến, Lưu Lão Thực cũng ba mươi vài người, từ khi Hồ Oa đi, Hà Hoa một mực không mang thai được, thôn trưởng trong nội tâm nào có không biết hai người bọn họ ý nghĩ trong lòng.

"Đa tạ thôn trưởng. . ."

Lưu Lão Thực hai mắt ướt át, đối với thôn trưởng khom người sẽ phải hạ bái.

"Đi thôi, trên đường cẩn thận."

Thôn trưởng vội vàng đỡ lấy Lưu Lão Thực, lại hướng về phía mọi người phát phát tay, Lưu Lão Thực không nói nhảm nữa, mang theo mọi người hướng Dã Trư Sơn đi đến.

Thôn nơi cửa, lớn cây hòe xuống, một cái hơn năm mươi tuổi người cụt một tay ngồi xổm dưới tàng cây hút thuốc cái nôi, đúng là Lưu Xuyên Trụ, nhìn xem Lưu Lão Thực một đoàn người đi tới, Lưu Xuyên Trụ chậm rãi đứng lên.

"Xuyên Trụ Thúc. . ."

Lưu Lão Thực vội vàng nhanh đi vài bước đi đỡ lên Lưu Xuyên Trụ.

"Ha ha, già rồi, không còn dùng được rồi."

"Xuyên Trụ Thúc, người nói chuyện này. . . tuổi tác lớn hơn, những sự tình này liền để cho chúng ta tiểu bối đến."

Lưu Lão Thực vịn Lưu Xuyên Trụ.

"Lên núi hướng phía đông đi hai mươi dặm, có một khe núi, khe núi đằng sau có sơn động, ta lúc tuổi còn trẻ bái kiến một con hổ mang theo một đám tiểu hổ từ tại đó qua lại, có thể đi nhìn xem."

Nói xong Lưu Xuyên Trụ quay người liền hướng nhà đi đến.

"Đa tạ Xuyên Trụ Thúc. . ."

Lưu Lão Thực cúi người hành lễ, đưa mắt nhìn Lưu Xuyên Trụ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hồ Huyết

Ngay tại Lưu Lão Thực một đoàn người đi ra thôn cửa, hướng về Dã Trư Sơn tiến đến đồng thời, Trương thần y tại đã đến Lưu Lão Thực nhà, chính ôm hải nhi tra xét, thôn trưởng Lưu Thụ Hương cũng ngồi ở một bên, phần đông phụ nữ đều vây quanh ở Hà Hoa bên cạnh, lúu rúu hỏi lung tung này kia.

Hà Hoa tức thì càng không ngừng nghiêng mắt nhìn lấy Trương thần y trong ngực hải tử.

"Tốt rồi tốt rồi, yên lặng một chút, lại để cho Trương thần y trước xem thật kỹ nhìn."

Lưu Thụ Hương cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

". . . Ừ. . . Ừ. . . Tốt. . . Tốt. . . Tốt. . ."

Trương thần y kiểm tra hải nhi mạch môn, không ngừng gật đầu, nói liên tục ba cái hảo chữ.

"Thế nào, Trương thần y?"

Lưu Thụ Hương nghe được Trương thần y nói hàm hàm hồ hồ, vì vậy mở miệng hỏi.

"Hô tiên sinh y thuật thật cao minh, lão phu bội phục, đứa nhỏ này hôm nay bị trăm năm sâm già bảo vệ khí tức, tâm mạch đã bị Thuận Dương chân khí bảo vệ, nghiền nát kinh mạch đã có khôi phục dấu hiệu, trước mắt nhìn, tính mạng coi như là bảo vệ."

Trương thần y hơi có chút sùng bái nói đến.

"Thật sự sao. . ."

Hà Hoa nghe xong Trương thần y theo như lời, trên mặt đáng tươi cười hiển hiện, vẻ mặt mong đợi nhìn qua Trương thần y ghen ngào nói đến.

Vây quanh nhiều người phụ nhân cũng là vui vẻ dị thường, đoàn người coi như là nhẹ nhàng thờ ra.

"Hô tiên sinh muốn hồ cốt rõ ràng chính là muốn luyện chế hồ cốt đoạn tục cao, nhưng cái này hồ cốt đoạn tục cao cách điều chế hoàn toàn chính xác đã thất truyền, hẳn tại sao có thể có đây? Xem ra cái này Hô tiên sinh hoàn toàn chính xác không đơn giản. . . Lão phu muốn đi tiếp một chút."

Trương thần y vừa trầm lên tiếng đến.

"Hô tiên sinh nói rõ, muốn chậm chút đem hải tử đưa qua, không thể gió thổi mặt trời chiếu nắng."

Hà Hoa nghe Trương thần y nói cái kia Cao Dược không tốt luyện chế, trong nội tâm cũng có chút bắt đầu thấp thỏm không yên, thích thú đầu đuôi gốc ngọn nói.

"Chậm chút thời gian, lão phu tùy ngươi cùng nhau tiến đến."

"Ta cũng đi ta cũng đi. . ."

"Còn có ta. . ."

"Ta cũng là. . ."

Nhiều người phu nhân nghe xong Trương thần y nói, cái kia Hồ tiên sinh có thể là cái có lớn người có bản lĩnh, đều tiếng hoan hô vui vẻ muốn cùng đi.

"Yên lặng một chút, yên lặng một chút, đừng cãi lấy đứa nhỏ này rồi, còn chưa xong mà. . ."

Lưu Thụ Hương lớn tiếng khuyên nhủ.

"Cái kia Hồ tiên sinh từ trước đến nay không thích cùng người tiếp xúc, các ngươi một đám người kia cùng đi, đừng chọc giận Hồ tiên sinh, đứa nhỏ này vẫn trông chờ Hồ tiên sinh trị liệu đâu rồi, như vậy đi, buổi chiều, lão phu đi theo Trương thần y, Hà Hoa cùng nhau tiến đến, tỏ vẻ cảm tạ, còn có, mang nhiều một ít thức ăn dùng cho Hồ tiên sinh cầm lấy đi."

Lưu Thụ Hương chậm rãi nói xong, nhìn nhiều người phu nhân liếc.

Tuy rằng đám kia phu nhân trên mặt hơi có tức giận, nhưng mà cũng không dám vi phạm lời của lão thôn trưởng, cũng không hề nhao nhao lấy muốn đi, bắt đầu vây quanh Hà Hoa hỏi cái này hỏi cái kia đứng lên.

Bên kia đâu rồi, Lưu Lão Thực mang theo nhiều người thôn dân tiến nhập Dã Trư Sơn, hướng phía Lưu Xuyên Trụ cho phương hướng đi về phía trước, đi đường núi hướng đông vừa đi lấy, muốn đi trước Xuyên Trụ Thúc nói địa phương thử thời vận, dù sao cái này Dã Trư Sơn lớn như vậy, thực muốn đi tìm tìm một cái hang ổ bố trí cạm bẫy, cũng chuyện không phải dễ dàng như vậy.

Đi lần này đã đến buổi trưa, khoảng cách Lưu Xuyên Trụ theo như lời chỉ địa tài chính không xa, Lưu Lão Thực mời đến mọi người dừng lại nghỉ ngơi, xuất ra lương khô ngay tại chỗ bắt đầu ăn.

"Lão Thực ca, Xuyên Trụ Thúc nói cái kia đều thật nhiều năm trước chuyện, ta đi vẫn có thể gặp được ổ sao?"

Hầu Tử một bên cắn một trương bánh, một bên hỏi Lão Thực.

"Cái này Dã Trư Sơn Dã Trư nhiều, đồ ăn phong phú, cái kia ổ cũng không ai đi quấy rầy, hơn phân nửa sẽ không rời tổ, đã ăn xong chúng ta trước đi vào trong đó nhìn xem, không đúng sự thật lại đi vào trong."

Lưu Lão Thực cũng từ trong bao quần áo tay lấy ra bánh, kéo xuống hé mở, đem một nửa khác bánh đưa cho một bên Đại Toàn.

"Ừ, cách...này cũng không xa, ta trước đi xem."

Hầu Tử cắn bánh, chống đỡ mà đứng lên, đi lên phía trước đi.

"Ngươi chậm một chút, ta cùng ngươi đi, Đại Toàn, ngươi mang theo mọi người chờ ở tại đây."

Lưu Lão Thực nói xong cũng cùng theo Hầu Tử cùng một chỗ đi lên phía trước đi.

Đoàn người ăn xong lương khô, hơi chút nghỉ ngơi, đang lúc Đại Toàn chuẩn bị dẫn người tiến đến xem xét, phía trước thoát ra hai người, toàn thân cắm lá cây, đúng là Lưu Lão Thực cùng Hầu Tử.

"Thế nào, có sao?"

Đại Toàn vội vàng hỏi.

"Có có có, bất quá là hai cái, cũng đều là trưởng thành đấy, xem ra một công một mại."

Hầu Tử về mặt hưng phấn, rồi lại vừa có lo lắng.

Cái này ổ cũng không dễ chọc, đặc biệt là cái này Dã Trư Sơn ổ, không có thiên địch, đồ ăn phong phú, cái này ổ cái đầu đều rất lớn, cũng rất hung mãnh, cái này mười dặm tám thôn có rất ít nghe nói chủ động lên núi đánh ổ đấy.

Một đầu còn dễ nói, lần này con cái có hai đầu, quả thật có chút đau đầu.

"Chúng ta nhiều đào chút ít cạm bẫy, chờ bọn hắn tách ra đi ra ngoài sẵn thức ăn thời điểm động thủ không điểm một đầu, lại nghĩ biện pháp tiêu diệt mặt khác đầu kia, đại gia hòa cảm thấy như thế nào đây?"

Lưu Lão Thực cũng biết một cái đối phó hai đầu ổ quả thật có chút khó xử, mở miệng nói ra đối sách.

"Lão Thực ca, nghe lời người."

Đại Toàn nghe xong cảm thấy có thể thực hiện, thích thú mở miệng nói.

Đại gia hỏa cũng hiểu được kế hoạch có thể thực hiện, theo sau Lư Lão Thực cùng một chỗ hướng khe núi chỗ lặng lẽ đi đến.

"Cái kia hang hồ thì ở phía trước, mọi người cẩn thận."

Hầu Tử đi tuốt ở đằng trước, dừng thân lại, quay đầu hướng lấy mọi người giảng đến.

Mọi người nghe thấy Hầu Tử nói chuyện, nhao nhao dừng bước, nắm thật chặt y phục trên người, nắm chặt trên tay vũ khí.

"Đều gục xuống, chậm rãi chuyển qua."

Lư Lão Thực thấp giọng quát nói.

Đợi đến lúc một đám người chậm rãi leo đến khe núi lỗ hổng bên cạnh, hướng xuống nhìn lại, hai cái lỗ lấy Mãnh Hồ đang nằm tại cửa động nằm ngủ, ngáy, cái kia Mãnh Hồ tứ chi trắng kiện, thể trạng cực đại, ánh mắt từ trong lá cây chiếu xuống, hi hi tự nhiên chiếu vào Mãnh Hồ da lông lên, bóng loáng bóng loáng đầy.

"Đại Toàn, người mang năm người đi vòng qua, ở bên kia cái kia lỗ hổng chỗ đó đào mấy cái cạm bẫy, Hầu Tử, chỗ đó, lui về sau 100m, đào cạm bẫy."

Lư Lão Thực thấp giọng nói xong, mang theo những người còn lại chậm rãi hướng lui về phía sau đi.

Mọi người chậm rãi hướng sau chuyển, không dám phát ra một chút âm thanh, ly khai một khoảng cách về sau, dựa theo phân phó riêng phần mình hướng phía phương hướng bất đồng mèo eo đi đến.

Hai canh giờ về sau, cạm bẫy đều bố trí xong, sắc trời cũng đen lại, mọi người tụ tập cùng một chỗ, theo Lư Lão Thực cùng một chỗ vắng lại lúc đường đi tới.

Đi thẳng ba dặm đường vừa rồi ngưng xuống, phân phó mọi người đêm nay liền trong núi qua đêm.

Mọi người quanh năm lên núi săn lợn rừng, đối với trong núi qua đêm nhập lại không xa lạ gì, phân phó sau khi xuống tới, liền tất cả đi chuyện lạ đứng lên, nhặt củi lửa, châm lửa chống chất, vung bột lư huỳnh vân vân và vân vân.

Lư gia thôn, trời sắp tối rồi, Lư Thụ Hương một đoàn người đốt bó đuốc triều Hồ tiên sinh có tranh phòng đi đến, cái đứa bé kia bị Hà Hoa cho ăn... Một chút nước cơm về sau, ba tầng trong ba tầng ngoài bao vây lấy, chăm chú mà ôm vào trong ngực.

"Hồ tiên sinh, hài tử ta đưa tới. . ."

Hà Hoa đi đến cỗ tranh trước cửa phòng thét lên, cũng không lỡ mồm đẩy ra cửa.

"Két... . ."

Cửa được mở ra, một cỗ mùi thuốc đập vào mặt, Hồ tiên sinh đầy chân bùn đất đi ra.

"Ngày mai hừng đông lại đến ôm đi."

Hồ tiên sinh ôm qua Hà Hoa trong ngực hài nhi, vứt bỏ một câu, xoay người đóng cửa lại.

"Hồ tiên sinh. . ."

Còn không đợi Trương thần y nói chuyện, cửa đã đóng lại.

"Chúng ta đi thôi."

Lư Thụ Hương nhẹ nói đến, rất rõ ràng Hồ tiên sinh không muốn nhiều theo chân bọn họ nói cái gì.

Trương thần y bất đắc dĩ lắc đầu, cũng chỉ có thể thôi, Hà Hoa ba bước vừa quay đầu lại theo ở phía sau hướng nhà mình đi đến.

Chương 21: Chờ Đợi

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Hà Hoa tại Đông Mai cùng đi xuống, cùng ngày đầu tiên giống nhau, đi vào Hồ tiên sinh cỏ tranh phòng, gặp được lo lắng cả đêm hải nhi.

Lúc này hải nhi sắc mặt càng thêm hồng nhuận phon phớt, hô hấp trời chảy, Hà Hoa thấy vậy, trên mặt vẻ lo lắng thoáng giảm bớt, lộ ra càng nhiều nữa mong đợi thần sắc, bái tạ Hồ tiên sinh về sau, lần nữa đem hải nhi ôm trở về nhà mình.

Hà Hoa về đến nhà, thôn trưởng Lưu Thư Hương, Trương thần y, một đám thôn dân đều tại.

"Cho ta xem một chút."

Trương thần y đứng dậy đưa tay ra ôm lấy cái kia hải nhi.

Tuy rằng ngày hôm qua ăn hết canh cửa, nhưng Trương thần y cũng không có cái gì bất mãn tâm tình, chẳng qua là đối với cái này Hồ tiên sinh y thuật cùng cái kia hồ cốt đoạn tục cao càng thêm hiếu kỳ, vì vậy rất Lưu Thư Hương thương nghị, tạm thời ở tại Lưu Thư Hương người nhà, mà Lưu Thư Hương đối với cái này càng là cầu còn không được, một cái liền đáp ứng.

"Ừ, so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều. . ."

Hà Hoa đem trong ngực hải nhi đưa cho Trương thần y, sau đó nhìn Trương thần y cho hải tử bắt mạch.

"Hả?"

Trương thần y mở mắt ra, mặt lộ vẻ kinh nghi.

"Làm sao vậy, Trương thần y?"

Hà trong hoa tâm lộ bộ một cái, vội vàng hỏi.

"Đừng hoảng hốt, đứa nhỏ này kinh mạch chợt bắt đầu gây dựng lại đứng lên, khôi phục cực nhanh, theo cái tốc độ này, không cần thiết nửa tháng, kinh mạch chỉ bằng khôi phục, cái này Hồ tiên sinh quả nhiên là thánh thủ Hồi Xuân a. . ."

Trương thần y không ngừng gật đầu, nội tâm càng thêm hiếu kỳ cái này Hồ tiên sinh y thuật đứng lên.

Hà Hoa nghe được Trương thần y mà nói, nhẹ nhàng thờ ra, vội vàng tiếp nhận Trương thần y lần lượt trở về tã lót.

Nhiều người phụ nữ lại bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận thảo luận lên những sự tình này, mà Lưu Thư Hương cùng Trương thần y đều hơi nhắm mắt lại lâm vào trong trầm tư.

Dã Trư Sơn trong, Lưu Lão Thực một đám người sớm đã thức dậy, ăn hết vài thứ sau liền đi tới ngày hôm qua cái khe núi nơi cửa, kiểm tra rồi tất cả cạm bẫy đều không gây ra, nằm ở ngày hôm qua cái chỗ kia nhìn chăm chăm vào hang hổ.

Chỉ chốc lát, hai con hổ lung la lung lay tiêu sái ra hang hổ, hướng về phía bầu trời há miệng, ngáp một cái, rung đùi đắc ý đi vài bước, tiếp theo nằm ở cửa động chiếu nắng nổi lên ánh nắng.

Đại khái sau nửa canh giờ, trong đó một cái hổ đi trở về trong động, ném ra một cái Dã Trư hải cốt, hai con hổ tại cửa động thì cứ như vậy chậm rì rì gặm bắt đầu ăn, đã ăn xong tiếp theo nằm ở ánh nắng phía dưới ngủ, ngáy.

Thì cứ như vậy cả ngày, cái này hai con hai con lộng lẫy Mãnh Hổ ngay tại cửa động cả nằm ngủ, ngủ ăn, không có chút nào ly khai hang hổ ý tứ.

Lưu Lão Thực một đoàn người tại khe núi cửa thì cứ như vậy nằm sấp lấy nhìn hổ ngủ, ngáy, ăn Dã Trư, chút nào âm thanh không dám phát ra, mãi cho đến trời dần dần đêm đen, một đoàn người lại nằm sấp lấy dọc theo lại lịch phân hồi, hạ trại nghỉ ngơi.

Lưu gia thôn, trời tiếp cận một màu đen lúc, Trương thần y cùng Lưu Thư Hương phụng bồi Hà Hoa như là hôm qua bình thường đem hải tử đưa đến Hồ tiên sinh chỗ cỏ tranh trước phòng.

"Tiên sinh y thuật cao minh, lão hủ bội phục đã đến, tiểu lão nhân cũng hiểu sơ y thuật, không biết có thể có chuyện cần tiểu lão nhân làm hay sao?"

Các loại Hồ tiên sinh ôm qua Hà Hoa lưu luyến không rời đưa tới tã lót lúc, Trương thần y như trước chưa từ bỏ ý định, cung kính mở miệng hỏi.

Hồ tiên sinh nghe được Trương thần y mà nói, bước chân dừng một cái.

"Ta còn cần không ít dược liệu, tuy rằng hai ngày này thu thập đến không ít, đều muốn đưa nhỏ này ít bị điểm tội, phải nhanh một chút lấy tới dược liệu. ."

"Lão hủ trong nhà cũng không có thiếu dược liệu, không biết tiên sinh cần nào, lão hủ ngày mai hãy về nhà mang tới."

Trương thần y thần sắc sáng ngời, nghe vậy đại hỉ, Trương thần y đối với đã thất truyền hồ cốt đoạn tặc cao cách điều chế tương đối dám hứng thú.

Lúc này Hà Hoa cũng đầy mặt chờ mong nhìn qua Hồ tiên sinh, Hà Hoa đã sớm đem đứa bé này trở thành bản thân đấy, chỉ hy vọng có thể sớm chút tốt, ít bị một ít tội.

Mà Lư Thụ Hương cũng bởi vì Hồ tiên sinh thái độ có chỗ hòa hoãn mà giật mình không thôi, cái này hơn hai năm qua, Lư Thụ Hương từng nghe không ít thôn dân đàm luận qua cái này có tranh chủ nhà bắt luận cái gì Hồ tiên sinh cổ quái tính tình.

"Hồ tiên sinh cần gì dược liệu, chỉ để ý mở miệng, lão phu ngày mai phái người đi trên thị trấn thu mua."

Lư Thụ Hương cũng mở miệng nói đến.

Hồ tiên sinh suy nghĩ một chút, ôm hài tử quay người đi vào cỏ tranh phòng, nhưng lại không mở miệng trực khách.

"Hồ tiên sinh. . ."

Hà Hoa thấy vậy có chút gấp, mở miệng nói, sau đó nhanh đi vào theo.

Lư Thụ Hương cùng Trương thần y liếc nhau một cái, cũng theo Hà Hoa đi vào cỏ tranh phòng.

Đi vào phòng, trong phòng lò mờ, một chiếc đậu nành đèn tân mát ra kết màu vàng ngọn đèn trong phòng chấp chôn, Trương thần y một tiến gian phòng sau liền tinh thần chấn động, ánh mắt nhìn chăm chăm đặt ở vạc lớn cách đó không xa cái kia một đồng đen sì đồ vật.

Đó là một đồng tân ra nồng đậm mùi thuốc dược liệu, trong không khí đất mùi tanh rất nặng, phải là hai ngày này Hồ tiên sinh làm cho thu thập.

Nghe thấy những thứ này tân mát ra mùi thuốc, Trương thần y trong nội tâm càng là kinh hãi không thôi, có long xà quả mùi thơm, vô cùng nồng đậm, ít nhất hẳn là hai mươi năm trở lên đấy, còn có đồ tươi hoa, nghe thấy mùi thơm cũng là vượt qua hai mươi năm, còn có mặt khác các loại dược liệu mùi thơm, đây quả thật là hai ngày này ngắt lấy sao?

Nếu như không phải là, có thể cái kia mới lạ đất mùi tanh lại là chuyện gì xảy ra?

"Dựa theo ta viết đi tìm, mỗi năm cao nhất càng tốt, số lượng càng nhiều càng tốt."

Hồ tiên sinh đã tại trên mặt bàn viết xong hai phần danh sách, phân biệt đưa cho Lư Thụ Hương cùng Trương thần y.

Trương thần y phục hồi tinh thần lại, cung kính thu qua danh sách, liền kết màu vàng đậu nành ánh sáng nhìn lại.

"Hồi hồn thảo, Ngưng Huyết quả. . ."

Trương thần y lăm lăm tự nói đứng lên, thoáng chút đắm chiêu.

Danh sách trên ghi những dược liệu này tên xác thực đều là phối trí tốt nhất thuốc chữa thương chủ nguyên liệu, xem ra cái này Hồ tiên sinh thật sự ý định phối trí hồ cốt đoạn tặc cao rồi.

"Xin hỏi tiên sinh, người đây là muốn phối trí hồ cốt đoạn tặc cao sao?"

Trương thần y hơi có chút chần chờ về sau, hay là hỏi ra trong lòng nghi kị.

Hồ tiên sinh đem danh sách giao cho hai người về sau, mà bắt đầu sửa sang lại tã lót, nghe được Trương thần y mà nói, không có chút nào dừng lại cùng trả lời ý tứ.

"Cái kia sẽ không quấy rầy Hồ tiên sinh rồi, chúng ta trước cáo từ."

Lư Thụ Hương thấy vậy, lời kéo đang chuẩn bị tiếp tục nói chuyện Trương thần y, nói xong, liền lời kéo Trương thần y đi ra ngoài.

"Đa tạ Hồ tiên sinh, buổi sáng ngày mai ta lại đến."

Hà Hoa đối với Hồ tiên sinh thì cái lễ về sau, ta ra bên ngoài chậm rãi đi đến, Hồ tiên sinh một mực không lại nói tiếp.

Dã Trư Sơn, Lư Lão Thực một đoàn người ngồi chễm hễm chờ khe núi cửa đã ngày thứ ba.

Ngày hôm qua, cái kia Dã Trư bị gặm bảy tám phần rồi, hôm nay cái này hồ có lẽ đi ra ngoài săn mồi rồi, sáng sớm Lư Lão Thực liền mang theo mọi

người đi tới khe núi nơi cửa, lắng lắng gục ở chỗ này, chờ hồ đi ra ngoài sân mồi.

Hai con ban lan lão hồ tại cửa động lười biếng chiếu nắng lấy ánh nắng đốt lên chộp mắt, nhanh đến trưa thời gian, trong bụng đói khát, trong đó một cái khởi động nửa người trên, đối với bầu trời một tiếng hồ gầm, chấn chung quanh lá cây tốc tốc phát run, sau đó đứng dậy dọc theo một cái đường nhỏ hướng về Dã Trư Sơn ở chỗ sâu trong đi đến.

Con đường kia đúng là Đại Toàn lúc trước bố trí xong cạm bẫy cái kia một con đường, mặt khác một cái vẫn đang nằm ở cửa động chiếu nắng lấy ánh nắng.

Mọi người thấy vậy, đều khẩn trương lên, liền hô hấp âm thanh đều chậm lại đứng lên, đem vũ khí trong tay một lần nữa kiểm tra rồi một lần, chăm chú nắm ở trong tay, giờ khắc này rốt cuộc muốn đã đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Sân Hồ

Trương thân y tại bất được danh sách sau ngày hôm sau sáng sớm, từ biệt Lưu Thư Hương, mang theo bản thân cái hòm thuốc hướng hàng xóm thôn nhà mình đi đến.

Mà Lưu Thư Hương cũng không lâu sau chụp vào cỗ xe ngựa hướng Thanh Dương trấn tiến đến, trải qua Lưu Lão Thực nhà lúc, Hà Hoa đem một lớn bao nặng trĩu cái túi đưa cho lão thôn trưởng, thôn trưởng cũng không trì hoãn, một giọng nói lại để cho Hà Hoa chiếu cố thật tốt hài tử, liền nghênh ngang rời đi.

Trương thân y buổi chiều liền đi đến Hồ tiên sinh chỗ, đem một lớn bao dược liệu giao cho Hồ tiên sinh, lại đi Lưu Lão Thực nhà cùng Hà Hoa nói một tiếng, muốn đi những thôn khác làm cho người ta xem bệnh, liền vội vã rời đi.

Dã Trư Sơn, Lưu Lão Thực một đoàn người chính khẩn trương cùng đội, cái kia chuẩn bị đi ra ngoài săn mồi lão hồ liền nhanh phải đi đến Đại Toàn bọn hán bố trí cạm bẫy bên cạnh rồi, mọi người hô hấp đều muốn đình chỉ.

Đội ba ngày, thành bại liền nhìn hôm nay rồi.

"Vèo. . . Vèo. . . Vèo. . ."

Cơ quan gây ra rồi, Đại Toàn cũng là đi săn nhiều năm lão nhân, cơ quan một khi bị gây ra, cái kia lão hồ coi như là không chết, cũng có thể trọng thương, không có bao nhiêu sức chiến đấu rồi.

"NGAO. . . NGAO. . ."

Chợt nghe phù phù một tiếng về sau, lão hồ thể lương tiếng kêu truyền tới, xem ra đã rơi xuống trong cạm bẫy rồi, nghe thanh âm tổn thương không nhẹ.

"Động thủ."

Lưu Lão Thực mãnh liệt đứng lên, hướng về phía một đầu khác lão hồ vọt tới, trái tay cầm dao bầu, tay phải bưng ba phát liên tục cường cung, mũi tên đã tốt nhất dây cung, vừa chạy vừa nhắm trúng.

Đang sau phản phạt rồi đứng lên hai mươi mấy người, đều cầm lấy vũ khí, hiện lên hình quạt, theo Lưu Lão Thực cùng một chỗ lao xuống khe núi.

Mặt khác một cái ban lan mãnh hồ nghe được con thứ nhất lão hồ thể lương tiếng kêu lúc, thân thể mãnh liệt đứng...mà bắt đầu, uy phong lẫm lẫm, đầu còn có vừa rồi phơi nắng lúc lười biếng bộ dáng.

"Rống. . ."

Mãnh liệt một tiếng hồ gầm, lão hồ nhìn chăm chăm vào đột nhiên xuất hiện Lưu Lão Thực mọi người, gào thét một tiếng, phóng tới dẫn đầu đã chạy tới Lưu Lão Thực.

"Vèo. . . Vèo. . . Vèo. . ."

Lưu Lão Thực thấy lão hồ vọt tới, không có chút nào sợ hãi, trong mắt một vòng tàn khóc hiển hiện.

Khoảng cách đã đến tầm bắn, Lưu Lão Thực quyết đoán dùng thân hình, nhắm trúng về sau, bóp lấy cò súng, cũng không nhìn bắn trúng không có bắn ở bên trong, lập tức vứt bỏ cường cung, đem tay trái dao bầu giữ tại lòng bàn tay phải, khom người nhìn chăm chăm vào lão hồ.

Ba con tên nỏ bắn về phía lão hồ, cái này lão hồ vọt mạnh lúc giữa, thấy có cái gì phóng tới, chợt khẽ hiện thân đi, bên cạnh tránh qua, tránh né ba con hiện lên xếp theo hình tam giác xếp đặt tên nỏ, mà tốc độ cũng bởi vậy chậm lại, đằng sau theo sát mà đến mọi người, hiện lên hình quạt đem lão hồ chắn tại đó.

"Vèo. . . Vèo. . . Vèo. . . Vèo. . . Vèo. . . Vèo. . ."

Liên tiếp tên nỏ vạch phá không khí thanh âm, cái kia lão hồ nghe được thanh âm, thân ảnh kiện tráng, tả hữu trồn nhảy lên, hướng sau phương hướng thối lui, vòng thứ nhất bắn chum không có lấy được sát thương, nhưng dồn ép lão hồ lui về phía sau.

"Nác. . . Nác. . ."

Lão hồ tránh thoát tên nỏ về sau, quay về xoay người, trong cổ họng phát ra phần nộ âm thanh, nhìn chăm chăm vào vây quanh nó đám người kia, đầu hồ buông xuống cùng thân thể thành một cái tuyến, bước đi mạnh mẽ uy vũ vững vàng, đuôi cọp thành câu hình dáng, nhất thời thành giằng co thái độ.

Lúc này rơi vào cạm bẫy mãnh hồ đã không có âm thanh.

Lưu Lão Thực chậm rãi ngồi xổm xuống, nhặt lên vút trên mặt đất cường cung, từ phía sau lưng rút ra ba con tên nỏ, rất nhanh lắp đặt tốt, ánh mắt thủy chung không có ly khai lão hồ.

Mà Đại Toàn, Hầu Tử các loại cũng là động tác giống nhau, đều là giàu có kinh nghiệm thợ săn, như thế giằng co, đối với có cường cung thợ săn là một cơ hội, như thế nào đơn giản buông tha.

"Lên, bắt nó bức đến mặt khác con đường đi lên."

Lưu Lão Thực trầm giọng nói đến, trong thanh âm mang theo đậm đặc sát cơ, đã đợi ba ngày rồi, cũng không biết Hà Hoa cùng hài tử thế nào.

Lưu Lão Thực bùng cường cung, chậm rãi hướng lão hồ đi đến, mọi người ta theo bộ pháp vây tới.

"Rống. . . Rống. . ."

Lão hồ lộ ra cái kia bén nhọn Hồ Nha, từng trận tiếng gầm truyền ra, hướng Lưu Lão Thực phương hướng thăm dò tính vọt lên hai bước, quơ quơ Hồ móng vuốt, Lưu Lão Thực bất vì sở động, nhưng dùng vốn có tiết tấu chậm rãi tới gần lão hồ.

Lão hồ bị chọc giận, ngửa mặt lên trời hét dài đứng lên, Hồ móng vuốt mãnh liệt (đào) bào mặt đất, (đào) bào mặt đất hư thối lá cây văng khắp nơi, nhưng đối với trước mặt quá nhiều người, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Vèo. . ." Lưu Lão Thực một phát một mũi tên, bắn về phía phát cuồng trong lão hồ, mà lão hồ quay người hướng về mặt khác con đường cướp đường chạy như điên, ý định chạy trốn.

Mà cái kia còn dư lại con đường sớm được Hầu Tử thiết lập cạm bẫy.

"Trùng!"

Lưu Lão Thực một tiếng quát mạnh, phóng tới hướng sau chạy trốn lão hồ, mọi người này sinh ác độc, cùng một chỗ gầm lên vọt lên, có phần có vài phần khí thế.

Lão hồ nghe được phía sau thanh âm, cũng là cả kinh, bước đi mạnh mẽ uy vũ nhanh hơn, mãnh liệt về phía trước nhảy lên đi.

"Phanh. . . NGAO. . . Rống. . ."

Lão hồ rơi vào Hầu Tử bố trí trong cạm bẫy, trong cạm bẫy cảm rất nhiều bén nhọn cây trúc, lão hồ bị thương.

Không bao lâu, Lưu Lão Thực đám người đi đến, trông thấy rơi vào cạm bẫy lão hồ, giờ phút này lão hồ trên người vết máu loang lổ, mấy cái động chính ra bên ngoài ô ô tỏa ra máu, nhưng trên mặt vẻ hung ác lộ ra, không ngừng cảm Hồ móng vuốt bơi ra lấy cạm bẫy vách tường, hàm răng lộ ra ngoài, tiếng gầm không ngừng.

"Chậm, lại để cho thuốc tê phát tác sau lại bắn chết, đừng hư mất da, mùa đông nhanh đến rồi, cho trong thôn lão nhân em bé đảm làm chút ít da hồ quần áo giữ ấm"

Lưu Lão Thực thấy Đại Toàn cường cung nhắm ngay lão hồ chuẩn bị bắn chết, vội vàng ngăn cản nói.

Đại Toàn nghe thấy Lưu Lão Thực nói như thế, gật gật đầu, vẫn đang bùng cường cung đối với trong cạm bẫy lão hồ.

"Đại Toàn, Hầu Tử, nơi đây giao cho các ngươi, ta dẫn người đi trước đem mặt khác cái kia triệt để giải quyết hết."

Nói xong cũng dẫn theo mấy người hướng Đại Toàn lúc trước bố trí cạm bẫy địa phương đi đến, những người còn lại chia làm hai tốp, một lớp giờ cường cung đối với trong cạm bẫy lão hồ, mặt khác một lớp cảnh giới lấy chung quanh phòng ngừa ngoài ý muốn phát sinh.

Làm Luru Lão Thực mang người tới Đại Toàn bố trí xuống cạm bẫy bên cạnh, nhìn về phía trong cạm bẫy, chỉ thấy cái kia ban lan mãnh hổ giờ phút này chính ngã vào trong cạm bẫy, trên người ta là vết máu loang lổ, chỉ có ra khí không có tiến khí.

Luru Lão Thực xuất ra cường cung, đối với lão hồ chỗ cổ hai mũi tên bắn vào, xuyên qua ngực động mạch chủ, đại cổ máu tươi chảy ra, khoảng cách gần như vậy, cường cung lực sát thương kinh người.

Một lát sau về sau, lão hồ không động đậy được nữa, Luru Lão Thực bên hông đã từ biệt một sợi dây thừng, mọi người lôi kéo, chậm rãi bỏ vào trong cạm bẫy, đem lão hồ trói lại, kéo đi lên, cột vào một cột lớn cây gỗ lên, lại đem cạm bẫy vùi lấp về sau, vừa rồi giờ lên lão hồ hướng một chỗ khác cạm bẫy chỗ đi đến.

Một chỗ khác, Đại Toàn đang bị mọi người kéo đi lên, lão hồ cũng thu thập xong, đồng dạng là chỗ cổ hai cái lớn động.

Cùng một chỗ vùi lấp cạm bẫy, Luru Lão Thực một đoàn người giờ lên lão hồ hướng núi đi ra ngoài.

Hầu Tử vẫn chạy đến lão hồ trong huyết động nhìn nhìn, tanh hôi ngút trời, khắp nơi là rơi là tả các loại động vật hài cốt, có con hoẵng đấy, có Dã Lang đấy, tối đa đương nhiên là Dã Trư đấy.

Tất cả mọi người là về mặt hưng phấn, lên núi ba ngày liền đánh tới hai con thể trạng cực đại ban lan mãnh hổ, không ai bị thương, lập tức có thể về nhà nhìn thấy gia nhân, đoàn người trên đường đi trò chuyện không ngừng, Luru Lão Thực tuy rằng cũng là về mặt tươi cười đi tuốt ở đằng trước, nhưng trong ánh mắt về cảnh giác không giảm, thì cứ như vậy, hai mươi dặm đường núi ngoạn một cái đã trôi qua rồi.

"Xoạch xoạch."

Tại Luru gia thôn thôn cửa ra vào cái kia lão cây hòe xuống, Luru Xuyên Trụ như trước ngồi xổm tại đó hút thuốc tui, nhìn qua lên núi con đường kia.

Đã ba ngày rồi, nếu như cái kia khe núi chỗ còn có lão hồ, Luru Lão Thực một đoàn người có lẽ sớm sẽ trở lại rồi, như thế nào đến bây giờ còn chưa có trở lại?

Luru Xuyên Trụ trong nội tâm cũng bất ổn đấy, nhìn xem chân trời, Hóa Thiêu Vân đã xuất hiện, xem ra hôm nay trở về hy vọng không lớn, nếu như ngày mai còn không ra, hẳn liền chuẩn bị mạo hiểm đi trên núi nhìn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hồ Cốt Đoạn Tục Cao

"Xuyên Trụ Thúc, chúng ta đã trở về. . ."

Luru Lão Thực cách thật xa trông thấy đang tại hướng về phía bầu trời ngẩn người Luru Xuyên Trụ, trong lòng ám áp hô.

"A, đem về là tốt rồi đem về là tốt rồi. . ."

Luru Xuyên Trụ quay đầu lại, trông thấy nở nụ cười Luru Lão Thực, tranh thủ thời gian chậm rãi đứng dậy.

"Thúc, chậm một chút. . ."

Hầu Tử ba nhảy hai nhảy tranh thủ thời gian chạy tới nâng dậy Luru Xuyên Trụ.

"Thúc, ngươi xem, hai con đại trùng, bọn ta đánh chính là. . ."

"Hặc hặc, thật sự là tốt hậu sinh, một người không bị thương, bắt được hai con. . ."

"May mắn mà có Xuyên Trụ Thúc, bằng không thì chúng ta không có khả năng nhanh như vậy đánh tới. . ."

"Đó là các người bạn lành của mình. . . Thật sự là tốt da. . ."

Lưu Xuyên Trữ thấy Lưu Lão Thực nói chuyện khoát tay áo, sau đó sờ lên lão hồ da lông.

"Lão Thực, vội vàng đem lão hồ đưa đến Hồ tiên sinh nơi nào đây, cái kia em bé tốt hơn nhiều rồi, ta về trước đi ăn cơm."

Lưu Xuyên Trữ nói xong, vẻ mặt tràn đầy vẻ vui mừng hướng nhà mình đi đến, trong thôn lúc này bay lên thướt tha khói bếp.

Lưu Lão Thực nghe xong cái đứa bé kia có chuyển biến tốt đẹp, lập tức ánh mắt sáng ngời, mặc dù biết Hồ tiên sinh không phải là loại người bình thường, có chút bồn sự, nhưng cái đứa bé kia tôn thương thật sự là quá nặng đi, nghe thấy Lưu Xuyên Trữ mà nói, tâm cũng liền đặt ở trong bụng rồi.

"Đất đất. . . Đất đất. . ."

Một hồi tiếng vó ngựa từ thôn bên ngoài từ xa mà đến gần truyền đến, Lưu Lão Thực định nhìn lại, đã nhìn thấy nhà trưởng thôn cái kia con lão Mã kéo một chiếc xe ngựa nào đó xuất hiện ở trong tầm mắt.

"Lão thôn trưởng, người xem chúng ta đánh chính là lão hồ."

Đối đãi các người xe ngựa đến gần, đánh xe đúng là Lưu Thư Hương, Đại Toàn nhiệt tình chào hỏi, Lưu Lão Thực thấy vậy, trong lòng lại là áy náy, tranh thủ thời gian tiến lên đỡ lấy chuẩn bị xuống xe Lưu Thư Hương.

Lưu Thư Hương đã hơn bảy mươi tuổi rồi, đi đứng không tiện, lần này Lưu Thư Hương vậy mà tự mình đánh xe, có thể nào lại để cho Lưu Lão Thực không cảm động.

"Hặc hặc. . . Hậu sinh khả ư a. . . Đến, đem lão hồ mang lên trên xe, trời sắp tối rồi, đi Hồ tiên sinh chỗ đó."

Lão thôn trưởng nói xong, nhìn xem đang tại hướng trên xe ngựa chuyển lão hồ hậu sinh đám, nhẹ gật đầu.

"Đại Toàn, tiễn đưa lão thôn trưởng quay về đi nghỉ ngơi, Hầu Tử, mang thứ đó tiễn đưa Hồ tiên sinh chỗ đó, ta đi tiếp Hà Hoa mẹ lưỡn, lần này vất vả mọi người, về sớm một chút nghỉ ngơi, sáng mai ta đến nhà gửi tới lời cảm ơn."

Lưu Lão Thực đối với mọi người liền ôm quyền.

"Ài, ta là muốn nghỉ ngơi thật tốt xuống, cái này thân lão già khom đều muốn rời ra từng mảnh, còn dư lại sự tình liền giao cho các người, trong xe đều là Hồ tiên sinh muốn được liệu."

Thôn trưởng cười gật gật đầu, đối với Lưu Lão Thực lần này đánh Hồ hành động có chút thoả mãn.

"Lão Thực ca, nói gì thế, cái gì khách khí không khách khí đấy. . ."

"Lão Thực ca, khách khí ha. . ."

"Lão Thực, chúng ta đây đi trước, hữu dụng lấy địa phương, liền trách móc một tiếng, đừng khách khí như vậy, hặc hặc, đi thôi. . ."

Mọi người tản đi riêng phần mình đi về nhà, Đại Toàn vịn lão thôn trưởng chậm rãi triều nhà trưởng thôn đi đến, Hầu Tử lái xe hướng Hồ tiên sinh nhà cô tranh phòng hương chạy tới, Lưu Lão Thực bước nhanh hướng nhà tiến đến.

"Mau ăn cơm, buổi tối ta cùng người cùng một chỗ tiễn đưa hài tử."

Người nhà, Đông Mai bung lên làm tốt đồ ăn, Hà Hoa chính ôm cái đứa bé kia, Trữ Tử cũng ở một bên nhìn xem Hà Hoa trong ngực hài nhi, thỉnh thoảng tay kia sờ sờ hài nhi mặt.

Hài tử sắc mặt hồng nhuận rất nhiều, tuy rằng còn không có tỉnh lại, nhưng hô hấp đã vững vàng rất nhiều, Hà Hoa chính cho trong ngực hài nhi hút nước cơm, muốn nhỏ con cái một chút từ hài tử trong miệng đổ vào.

"Hà Hoa. . ."

Cửa chính của sân kết.. Một tiếng bị đẩy ra, truyền đến Lưu Lão Thực vội vàng thanh âm.

"Ồ, phu quân người đã trở về."

Đông Mai reu chọc Hà Hoa.

"Phu quân người khẳng định cũng đã trở về, ta đem Đại Toàn gọi tới cùng một chỗ ăn."

"A, Đại Toàn tiễn đưa lão thôn trưởng đi trở về, ta trước ôm hài tử đi Hồ tiên sinh chỗ đó."

Lưu Lão Thực vào cửa, đối với Đông Mai hơi gật đầu, vội vàng đi về hướng Hà Hoa, nhìn về phía Hà Hoa trong ngực hải tử, nhìn thấy tính trẻ con màu đã có rất lớn chuyển biến tốt đẹp, thích thú yên lòng.

"Chủ nhà, ta cùng người cùng đi chứ, Đông Mai, người ăn trước."

"Hà Hoa tỷ, không sợ chậm trễ cái này một hồi, ta cũng đi."

"Đại Toàn vừa trở về, lần này nhờ có hắn, lại để cho hắn nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối tự chính mình đi, Trụ Tử, đi nhà trường thôn hộ cha người tới dùng cơm..."

"Ừ!"

Trụ Tử ứng thanh âm, một trận gió tựa như hướng phía ngoài chạy đi.

...

"Hỗ tiên sinh, ta thế hệ đứa nhỏ này cảm ơn người rồi."

Ngày mới màu đen, Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa hai người tới Hỗ tiên sinh cỏ tranh trước phòng, Lưu Lão Thực đối với Hỗ tiên sinh liền ôm quyền nói đến.

"Là đứa nhỏ này mạng lớn, người đi đem lão hổ bóc lột đi ra, ta muốn dùng xương cốt, Hà Hoa đi đem cái kia bao dược liệu sửa sang lại đi ra."

Hỗ tiên sinh đối với Lưu Lão Thực phân phó xong, ôm hải nhi quay người liền đi vào nhà rồi.

Hải Tử vội vàng tay lái lão hổ cùng dược liệu đưa đến, lưu lại xuống xe ngựa liền đi về nhà.

"Ừ, tốt."

Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa ngay tại cỏ tranh trước phòng bận việc đi lên.

Hai con lão hổ quả thực khá lớn đấy, Lưu Lão Thực lột da cạo thịt, mang hoạt cả đêm mới đưa hai con lão hổ khung xương tróc bong đi ra, Hà Hoa phần lấy xong dược liệu về sau, một mực ở bên cạnh giúp đỡ lấy.

Trời tảng sáng thời điểm, Lưu Lão Thực đem hai bức hổ cốt chuyển vào cỏ tranh phòng, sau đó đem da hổ thịt hổ chuyển lên xe ngựa, Hà Hoa ôm hải tử ngồi ở trên xe ngựa, chuẩn bị về nhà đi.

"Người buổi chiều đến một chuyến, giúp ta nấu hổ cốt đoạn tục cao."

Hỗ tiên sinh đứng ở cỏ tranh phòng trước cổng chính, đối với Lưu Lão Thực nói đến.

"Tốt, đa tạ Hỗ tiên sinh."

Lưu Lão Thực cũng sờ, cũng bắt chắp một đêm không ngủ mệt mỏi, tranh thủ thời gian khom người trả lời, Hỗ tiên sinh như trước không có bất kỳ biểu lộ, một mình trở về cỏ tranh phòng.

Một sáng sớm, Lưu Lão Thực lái xe, từng nhà tiễn đưa thịt hổ, tỏ vẻ cảm tạ, cái này thịt hổ xác thực cũng là đồ tốt, các nam nhân đều tán gẫu cái kia lão hổ lợi hại, đã bắt đầu một ngày mới.

Lưu Lão Thực đem cuối cùng hai trương da hổ phân biệt đưa cho hơn bảy mươi tuổi Lưu Thư Hương cùng chỉ còn lại có một cái cánh tay Lưu Xuyên Trụ, cuối cùng đưa xe ngựa rửa sạch sẽ, trả lại cho thôn trưởng.

Buổi chiều, Lưu Lão Thực cũng bắt chắp mệt mỏi, đã ăn cơm trưa liền chạy tới cỏ tranh phòng.

Lưu Lão Thực đi vào cỏ tranh ngoài phòng, lúc này ngoài phòng đã bị trên kệ hai phần nôi, một cái lớn, một cái nhỏ, Hỗ tiên sinh đang tại vội vàng nhóm lửa.

"Hỗ tiên sinh, ta đến."

Lưu Lão Thực ba bước làm hai bước tranh thủ thời gian tiến lên, tiếp nhận buổi rậm.

Hỗ tiên sinh cũng không làm ngăn trở, giặt sạch tay về sau, bắt đầu đem hổ cốt có quy luật hướng cái kia cửa trong nôi lớn thả.

"Đại hỏa nấu."

Thả đã xong hổ cốt, hướng trong nôi lớn bỏ thêm nước, lại để cho Lưu Lão Thực nhìn xem lửa, bản thân quay người đi vào trong nhà, chỉ chốc lát, lấy ra một đồng nghìn nát qua dược liệu, đi vào cái nôi bên cạnh, châm nước, châm lửa, thả dược, đầu vào đáy thao tác.

"Ứng ực ừng ực. . ."

Trong nồi lớn trước mặt nước đã sôi lên, bốc hơi nóng, cái nồi trong lúc này Hồ tiên sinh liên tục tại quấy lấy, một cổ đậm úc nhưng có chút quái dị mùi thuốc bay ra.

"Người tới đây quấy, không thể ngừng, dùng Tiểu Hỏa."

Hồ tiên sinh hô qua đến Lưu Lão Thực, đem quấy được cây gậy đưa cho Lưu Lão Thực, bản thân tắc lại đến bát tô trước mặt, tìm cột gậy dài, sờ chút lên trong nồi xương cốt đứng lên.

"Đem nồi bùng tới đây, được đồ vào."

Đợi đến lúc nhanh hai canh giờ, Lưu Lão Thực cánh tay cũng đã chết lặng, trong nồi lớn trước mặt nước đã nấu chỉ còn lại có gần một nửa. Nhỏ trong nồi được đã đậm đặc thành một đoàn màu xanh đen cháo hình dáng, quấy vô cùng tốn sức.

Lưu Lão Thực đem nồi bùng đến bát tô trước, đem cái kia đoàn cháo dùng quấy bùng đồ vào bát tô bên trong.

"Dùng Tiểu Hỏa, chậm nấu, lửa không thể ngừng, muốn một mực nấu."

Hồ tiên sinh hướng bát tô bên trong thêm đi một tí nước về sau, trở về chỗ tranh phòng, không bao lâu, liền truyền ra tiếng lâm lâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thức Tỉnh

Trời còn chưa có tối, Hà Hoa ôm hài tử, Đông Mai cầm theo rổ xuất hiện ở chỗ tranh trước phòng, trông thấy Lưu Lão Thực đang tại một cái bát tô trước đốt lên chợ mắt, mấy ngày nay lại đánh Hồ, lại thức đêm cạo xương, lại nấu thuốc đây, Lưu Lão Thực mệt mỏi không nhẹ.

"Phu quân, tỉnh, ăn cơm đi. . ."

Hà Hoa nhẹ giọng kêu gọi.

"Đi mời Hồ tiên sinh cùng đi ăn."

Lưu Lão Thực sau khi tỉnh lại, trước tiên nhìn về phía nồi ở dưới đồng lửa, thấy không có vấn đề gì, hướng bên trong bỏ thêm một cột củi lửa, ngừng đầu đối với Hà Hoa nói.

Không đợi Hà Hoa kịp phản ứng, cửa kết.. Một tiếng mở, Hồ tiên sinh đi ra, nhìn nhìn trong nồi, nghe nghe mùi vị, nhẹ gật đầu.

Sau đó tiếp nhận Hà Hoa trong ngực hài tử, giữ bắt mạch, nhắm mắt lại trầm ngâm một lát.

"Đêm nay sau đó, đứa nhỏ này kinh mạch cũng liền khôi phục sáu thành, là thời cơ tốt nhất, nhất định phải tục xương, nếu không thời cơ thoáng qua một cái, tựu cũng không có tốt nhất hiệu quả."

Hồ tiên sinh mở mắt, lại đi trong nồi lớn nhìn nhìn.

"Tại đây cái hỏa hầu, buổi tối suốt đêm nấu."

Nói xong đem hài tử đưa trả lại cho Hà Hoa, liền hướng một bên một khối đá xanh lên trên bực đi, Đông Mai đã đem mang đến đồ ăn bày tại Thanh trên bệ đá, Hồ tiên sinh cũng không khách khí, bùng lên bát cầm lấy chiếc đũa liền ăn.

"Làm phiền Hồ tiên sinh rồi."

Lưu Lão Thực cũng đi tới, đối với Hồ tiên sinh nói xong, cũng bùng lên bát cầm lấy khác một đôi đũa bắt đầu ăn, mà Hà Hoa cùng Đông Mai an vị tại cạnh đồng lửa, ôm hài tử nhìn xem lửa, chuyện nhà tán gẫu.

Vào đêm, trong phòng cũng "Ứng ực ừng ực" vang lên nước sôi nhảy thanh âm, ngoài phòng cũng vang lên đồng dạng âm thanh, bất đồng duy nhất đây,

ngoài phòng thỉnh thoảng truyền đến củi lửa thiêu đốt " bùm bùm đùng đùng" âm thanh.

Lưu Lão Thực hiện tại không dám ngủ, ngáy, vừa rồi nhìn lên, trong nồi nước đã không nhiều lắm, hồ cốt đều mềm nằm sấp nằm sấp nằm ở đáy nồi, Lưu Lão Thực rất kỳ quái, dù thế nào nấu, xương cốt cũng sẽ không mềm đến nước này, hẳn là cái nồi trong nấu đi ra cái kia đoàn màu xanh đen cháo nguyên nhân.

Lưu Lão Thực không dám khinh thường, khổng chế được hỏa hầu, một mực chú ý trong nồi tình huống.

Sáng sớm, Hà Hoa lại tới đón hài tử.

Hồ tiên sinh đem hài tử giao cho Hà Hoa về sau, đi ra phòng ngoài, đi vào bát tô trước, hướng trong nồi nhìn nhìn, cả nồi hồ cốt cùng nước chỉ còn lại có đáy nồi cái kia một chút, đen sì đây, đặc dính tại đáy nồi, ừng ực ừng ực tỏa ra bong bóng.

"Cây thuốc rút lui, đem đáy nồi thuốc mỡ chứa đi ra."

Hồ tiên sinh nghe nghe trong nồi phát ra mùi vị, lập tức trở về nhà bên trong.

Các loại Lưu Lão Thực đem đáy nồi cái kia đen sì Cao Dược chứa đi ra bùng vào trong phòng lúc, Hồ tiên sinh lúc này đang tại hướng cái đứa bé kia trên người ghim kim, từng đám cây ngón châm chuẩn xác cắm vào từng cái huyết đạo.

"Dược lấy ra."

Hồ tiên sinh cũng không quay đầu lại, đuổi ra tay trái tay nói.

Lưu Lão Thực vội vàng đem còn có chút nóng hồi thuốc mỡ đưa cho qua.

Hồ tiên sinh lấy ra một cái làm bằng bạc mảnh nhỏ mảnh, bắt đầu rất cẩn thận một chút hướng hài tử trên người bôi lên màu đen thuốc mỡ, một hồi nơi đây bôi dày một chút, chỗ đó bôi mỏng một ít, toàn thân cao thấp, ngoại trừ ánh mắt, lỗ mũi, miệng bên ngoài, đều bôi lên trên độ dày không đều tăng một, nhìn qua cực kỳ giống một cái màu đen gai nhím, toàn thân ghim lấy châm, bốc hơi nóng.

Cẩn thận làm xong đây hết thấy, đã qua một canh giờ rồi, Hồ tiên sinh thở phào một hơi, bôi lau mồ hôi trán, quay đầu nhìn về phía Lưu Lão Thực vợ chồng.

"Đứa nhỏ này, trời sinh cốt cách dị thường, thể chất khác hẳn với thường nhân, ta cũng không dám khẳng định rút cuộc là không là. . . Nhưng nhớ lấy không thể lại để cho ngoại nhân biết rõ hẳn khác hẳn với thường nhân chỗ, nếu không sợ có tai họa bất ngờ."

Hồ tiên sinh trịnh trọng đối với Lưu Lão Thực vợ chồng nói đến.

Những lời này nói Lưu Lão Thực Hà Hoa vợ chồng sợ hãi cùng đến, bọn hắn đầu trông mong hài tử có thể kiện kiện khang khang đấy, không còn sợ cầu, liền vội vàng gật đầu.

"Hài tử liền để ở chỗ này, ta muốn tùy thời quan sát, các người đi về trước đi, cửa ra vào chính đồn xuống, vô dụng."

"Cái kia liền đa tạ Hồ tiên sinh rồi."

Lưu Lão Thực lời kéo nhưng có chút lo lắng Hà Hoa đi ra gian phòng, hướng Hồ tiên sinh sau khi nói cảm ơn, thu thập xong ngoài phòng về sau, liền hướng nhà đi đến, không biết vì cái gì, nội tâm của hắn đối với Hồ tiên sinh rất có lòng tin, cũng không biết lòng tin này nơi phát ra là cái gì.

Hà Hoa trên đường đi đều lo lắng lo lắng đấy, trong tay không có đồ vật ôm, cảm giác, cảm thấy thiếu chút gì đó.

"Yên tâm đi, liền Trương thần y đều nói Hồ tiên sinh y thuật bất phàm, không có vấn đề gì đấy."

Lưu Lão Thực an ủi bản thân vợ nói.

"Ừ, hy vọng như thế đi, hài tử chữa cho tốt về sau, ta liền đi cầu lão thôn trưởng đem hài tử cho chúng ta."

"Thôn trưởng cũng đã sớm nói, trị cho hài tử vào gia phả, cho hai ta mang."

"Lúc nào nói, ta thế nào không biết đấy?"

"Lên núi ngày đó, thôn trưởng tại đánh cốc trận nói, chưa kịp nói cho người biết, vẫn dặn dò không thể đối ngoại truyền đi."

...

Lưu Lão Thực sau khi về nhà ngã đầu đi nằm ngủ, thật sự là quá mệt mỏi, một giấc ngủ đến bầu trời tối đen, Hà Hoa cũng biết trạng thái mệt mỏi, một mực không có gọi hắn, nóng lấy cơm chờ hắn tỉnh lại cùng một chỗ ăn.

Ngày hôm sau hai vợ chồng người sáng sớm lại đây đến cỏ tranh trước phòng, hài tử vẫn như cũ không có tỉnh, nhưng mà trên người màu đen cháo hình

dáng thuốc mỡ đã hoàn toàn khô cứng ngắt, cứng rắn đấy, cũng không có bốc lên nhiệt khí rồi, hai vợ chồng nhìn một hồi, Hà Hoa cho hài tử cho ăn...
Điểm nước com sau liền đi trở về.

Thì cứ như vậy liên tiếp qua bảy ngày, mỗi ngày Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa đều đi cò tranh trong phòng nhìn xem hài tử, ngoại trừ màu đen kia khô cứng rắn thuốc mỡ màu sắc trở nên càng ngày càng sâu, phía trên chọc vào ngân châm càng ngày càng ít, không có mặt khác chút nào biến hóa.

Trên đường ngày thứ ba thời điểm, Trương thần y đã tới một chuyến, theo hai vợ chồng cùng nhau trước đi xem một lần, tắc tắc kêu kỳ lạ, sau lại bị những thôn khác mời đi rồi.

Đợi cho ngày thứ tám, hai vợ chồng người lại đây đến cò tranh trong phòng, trông thấy Hồ tiên sinh chính trông tròn mắt cẩn thận xem xét đặt ở trên bàn đen sì cứng rắn hài nhi.

Lúc này hài nhi trên người một cột ngân châm đều không có.

"Như thế nào còn không có tỉnh, không có khả năng a. . ."

"Hồ tiên sinh, làm sao vậy?"

Hà Hoa nghe thấy Hồ tiên sinh thì thảo tự nói, vội vàng tiến lên. Nhìn thấy Hồ tiên sinh cau mày, càng không ngừng lắc đầu, trong nội tâm sợ tới mức không nhẹ, chăm chú nhìn Hồ tiên sinh.

"Rắc rắc. . ."

Từ trên mặt bàn truyền đến một thanh âm vang lên về sau, liên tiếp tiếng vang truyền đến, Hồ tiên sinh lông mi giãn ra, thở phào một hơi, nhẹ gật đầu.

Lúc này cái kia cứng rắn màu đen đoàn đã vỡ ra, từng khối màu đen Cao Dược tàn片片 rơi trên bàn, lộ ra bên trong một cái trắng nõn như ngọc hài nhi.

"Oa. . . Oa. . . Oa. . . Oa. . ."

Một hồi hài nhi tiếng khóc truyền đến, lộ ra dị thường vang dội cùng bi thương.

"A, tỉnh tỉnh. . . Nghe lời, không khóc không khóc. . . Nương ôm. . ."

Hà Hoa nghe thấy hài tử tiếng khóc vội vàng đem kia bế lên, nhìn xem trong ngực khóc lớn hài nhi, cũng rơi thu hút nước mắt đến.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Hà Hoa nước mắt rơi tại hài nhi trắng nõn trên mặt lúc, hài nhi tiếng khóc dần dần yếu bớt, mở to mắt, một đôi đen nhánh lưu tròn tròn mắt nhìn xem Hà Hoa, đưa bàn tay nhỏ bé muốn đi sờ Hà Hoa mặt.

"Nhanh cho hài tử đem y phục mặc lấy, đừng để bị lạnh. . ."

Lưu Lão Thực vội vàng cầm qua hài tử tiểu y phục, nhìn thấy cái kia khối Viêm Dương Cổ Ngọc, vội vàng cho hài tử đeo tại trên cổ, sau đó luống cuống tay chân bắt đầu mặc quần áo, trên mặt vẻ mặt vui vẻ cùng hưng phấn.

Hồ Oa đã ly khai năm năm rồi, Hà Hoa một mực không có lại mang thai, lần này trời cao đưa cho bọn họ vợ chồng một đứa bé, Lưu Lão Thực nào có không vui đấy.

"Cái này Cổ Ngọc tuyệt đối không là phàm phẩm, không thể rời khỏi người, vạn không được ở trước mặt người ngoài biểu lộ mất, để tránh bị đến bắt trộm."

Hồ tiên sinh trông thấy Lưu Lão Thực đem Cổ Ngọc mang về hài tử cái cổ lúc giữa, mở miệng dặn dò đến.

Lưu Lão Thực vợ chồng cũng chỉ cái này Cổ Ngọc bắt phàm, lúc trước bao vây lấy hài tử ánh sáng màu đỏ chính là chỗ này Cổ Ngọc phát ra ra, liền vội vàng gặt đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lưu Đỉnh Thiên

Lưu Lão Thực hai vợ chồng người thiên ân vạn tạ hướng Hồ tiên sinh nói lời cảm tạ, Hồ tiên sinh cười nhạt một tiếng, chẳng qua là dẫn dò thường cách một đoạn thời gian đem hài tử tiễn đưa tới kiểm tra sau trở về phòng nghỉ ngơi.

Hà Hoa vô cùng ôm hài tử, theo Lưu Lão Thực cùng một chỗ hướng nhà đi đến, trên đường đi không ngừng đùa với hài tử, chọc cho hài tử khanh khách cười không ngừng, Hà Hoa Lưu Lão Thực đều cùng theo cười rộ lên, một đường tiếng hoan hô nói cười.

Về đến nhà, Hà Hoa tranh thủ thời gian cho hài tử cho ăn... Điem nước com, hiện tại tỉnh, là tốt rồi cho ăn rất nhiều, hài tử ăn cũng nhiều rất nhiều, có thể là lúc trước đói bụng lắm, so với vừa tới đến Lưu Lão Thực nhà lúc, rõ ràng muốn gầy một ít.

"Đợi hài tử ăn xong, ta liền ôm đến nhà trưởng thôn trên gia phả đi, người nói gọi là cái gì tên em tai chút ít. . ."

Hà Hoa một bên dứt nước com vừa nói.

"Trong thôn cực kỳ có học vấn chính là lão thôn trưởng rồi, cầu hấn cho lấy em bé tên đi."

Lưu Lão Thực ở một bên vui vẻ nhìn xem đang liêu mạng uống nước com hài tử nói.

"Ừ, Hồ Oa năm đó cũng là câu lão thôn trưởng cấp cho tên. . ."

Hà Hoa lại nói tiếp ánh mắt lại đỏ lên.

"Người xem người, cái này Hồ Oa lão thiên gia không lại cho trả lại đến sao, đúng không, Hồ Oa. . ."

"Cái kia tên mụ liền kêu Hồ Oa. . ."

"Được, nghe lời người, tên mụ liền kêu Hồ Oa."

"Hồ Oa, người đáp ứng không. . . Người liền kêu Hồ Oa rồi."

"Hồ Oa. . ."

Hồ Oa bữa tiệc này uống hơn phân nửa bát nước com, hai vợ chồng càng xem càng vui vẻ, càng tham ăn càng vui vẻ, các loại Hồ Oa ăn no rồi, ôm Hồ Oa hướng nhà trưởng thôn đi đến.

Dọc theo con đường này, đưa tới oanh động, mọi người xem đến một cái khanh khách cười không ngừng sò sò em bé, cùng nửa tháng trước cái kia sinh tử không biết bộ dạng so sánh với, trong lòng tránh không được rung động, mọi người theo Lưu Lão Thực vợ chồng cùng đi đã đến nhà trưởng thôn.

"Xem ra Hồ tiên sinh là chân nhân bất lộ tướng a, mọi người về sau sẽ đối Hồ tiên sinh nhiều tôn kính chút ít."

Thôn trưởng vuốt râu ria đối với mọi người phân phó nói.

Mọi người đều gật đầu, thôn này ở đây lấy như thể thần y, về sau có một bệnh có một tai họa đấy, cũng có thể nhiều một phần bảo đảm, coi như là thôn trưởng không nói, mọi người cũng biết trong đó lợi hại quan hệ.

"Thôn trưởng, người cho hài tử lấy cái đại danh con trai đi? Tên mụ còn gọi Hồ Oa."

Lưu Lão Thực cung kính hướng thôn trưởng hỏi.

"Ừ, đứa nhỏ này là trời cao ban cho các người vợ chồng hai người đấy. . . Ừ. . . Kê này trong ngực ôm đỉnh. . . Từ trên trời giáng xuống. . . Cái kia. . . Liền kêu Lưu Đỉnh Thiên đi, người xem coi thế nào?"

Lưu Thụ Hương biết rõ hai vợ chồng đối với mất đi Hồ Oa áy náy, không có quá lâu xách tên mụ sự tình.

"Đỉnh Thiên. . . Lưu Đỉnh Thiên. . . Tốt. . . Tên rất hay. . . Liền kêu Lưu Đỉnh Thiên. . ."

Lưu Lão Thực cười ha hả mà nói.

"Ừ, Đỉnh Thiên, tên rất hay a, nghe nhiều khí phách, có thể đem trời đều đỉnh đứng lên. . ."

"Đứa nhỏ này mạng lớn, nên gọi là như vậy cái Danh Nhi, khí phách."

Cùng nhau đến đây mọi người cũng thảo luận.

"Mọi người im lặng xuống, đứa nhỏ này là trời cao cho Lưu Lão Thực vợ chồng đấy, đối với đứa nhỏ này thân thể, nhất quyết không thể truyền ra ngoài,

bằng không thì sợ là muốn đưa tới phiền toái."

Lão thôn trưởng có một lần chính thức đối với mọi người nói đến, lần trước đi đánh Hồ, người nào cũng không có nắm chắc nhất định có thể cứu sống, hiện tại cứu sống, nhiều hơn nữa dạn dò một lần cũng là nên phải đấy.

"Đi tở từ, cho hài tử trên gia phả."

Thôn trưởng vung tay lên, dẫn đầu hướng về sát vách tở từ đi đến.

Thì cứ như vậy, Hà Hoa ôm Lư Đình Thiên, theo Lư Lão Thực lễ bái tở tông về sau, Lư Đình Thiên chính thức vào Lư gia thôn gia phả, đã thành Lư gia thôn một thành viên, đồng thời tại gia phả trên đã thành Lư Lão Thực cùng Trần Hà Hoa tiểu nhi tử.

Xuân đi mùa thu, hạ qua đông đến, cái này nhoáng một cái hơn ba năm thời gian trôi qua rồi.

Lư Đình Thiên năm nay cũng bốn tuổi rồi, rất tham ăn nhưng là từ không kén ăn, dài rần rần chắc chắn đấy, cùng cùng tuổi em bé so sánh với khỏe mạnh không ít.

Cũng đặc biệt yêu cười, cả ngày cười ha hả đấy, miệng cũng ngọt, gặp mặt liền thúc thúc thăm thăm kêu, thôn này trong sẽ không có không thích hẳn.

"Cha, ta muốn đi tới nhà lư gia gia."

Lư Đình Thiên đi vào hậu viện, đối với đang tại ché củi Lư Lão Thực nói đến, trong tay vẫn cầm lấy quyển sách.

"Đi làm cái gì?"

Lư Lão Thực ** lấy trên thân, dùng tay lại bên trong sống, về mặt tươi cười đối với Lư Đình Thiên nói đến.

"Ta có mấy cái chữ không biết, muốn đi hỏi thăm Lư gia gia."

Lư Đình Thiên nhìn xem Lư Lão Thực trên người nằm đồ mờ mờ, đi tới cầm lấy đặt ở ghế đầu trên khăn mặt đưa cho Lư Lão Thực.

"Học cái kia đồ chơi làm gì, đừng đem ánh mắt làm hư mắt, cha hôm khác mang ngươi lên núi trong đi chơi."

Lư Lão Thực tiếp nhận khăn mặt, thuận tiện sờ lên Lư Đình Thiên đầu.

"Ngươi ít đến a, cái kia trên núi có thể tùy tiện đi sao? Hài tử thích đọc sách, cao hứng vẫn không kịp đâu rồi, ngươi không cho phép ngắt lời a, thôn trưởng nói, chúng ta Hồ Oa có thể thông minh."

Hà Hoa từ trong phòng đi ra, cố hết sức ôm lấy Lư Đình Thiên.

"Chúng ta Hồ Oa đó là có thể vẫn có thể vỗ, nương đều nhanh ôm bắt động ngươi rồi. . ."

"Hi hi. . . Chờ ta trưởng thành, cùng cha lên núi đánh lớn Dã Trư cho nương ăn."

Vui vẻ lại thanh âm non nớt.

"Hặc hặc. . . Hảo nhi tử, nương chờ. . ."

"Hặc hặc. . . Nhi tử, sửa sáng mai (Mình nhĩ) cha dẫn ngươi đi đào tổ chim, đầu thôn cái kia trên cây thì có. . ."

"Ngươi tranh thủ thời gian đấy, mặc xong quần áo, mang Hồ Oa đi tìm thôn trưởng cho giáo giáo, ta ở nhà cho các ngươi nấu cơm, lần trước Dã Trư thịt hong gió rồi, buổi tối hôm nay liền ăn Dã Trư thịt."

Hà Hoa vẽ mặt tràn đầy cung chiêu ôm Hồ Oa.

"Ngươi đem cái này cho thôn trưởng cùng Hồ tiên sinh cầm lấy đi."

Lư Lão Thực ôm Hồ Oa chuẩn bị đi ra ngoài lúc, Hà Hoa đưa qua hai cái dùm lá sen bao quanh đồ vật.

"Hồ Oa, giúp đỡ cha cầm lấy, em bé mẫu thân hẳn, là gì thế nha?"

"Là hong gió Dã Trư thịt, thơm quá. . ."

Lư Đình Thiên còn không có nhận lấy cũng đã đoán được rồi.

"Ta Hồ Oa cái mũi chính là linh. . ."

Hà Hoa đem lá sen nhét vào Lư Đình Thiên trong ngực, về mặt tràn đầy cung chiêu sờ lên đầu của hẳn.

Từ khi Lư Đình Thiên có một lần tại Lư Thụ Hương nhà, đảo một quyển sách rất yên tĩnh nhìn xem, Lư Thụ Hương liền ném thử tính dạy hần biết chữ, không nghĩ tới đứa nhỏ này một chút liền thông, thông minh dị thường.

Thường cách một đoạn thời gian sẽ phải hướng Lư Thụ Hương nhà chạy tới thỉnh giáo, Lư Thụ Hương cũng đầy hoài vui mừng, trong thôn nam hài tử đều không thích đọc sách, bình thường đều là đưa đến trên thị trấn võ quán đi học vài năm võ nghệ, không có một cái thích đọc sách biết chữ đây, Lư Đình Thiên như thế yêu học, Lư Thụ Hương cũng tận khả năng cho Lư Đình Thiên nói thông thấu.

"Lư gia gia. . ."

Cách thật xa, Lư Đình Thiên bị ôm ở Lư Lão Thực trong ngực, hướng về phía nơi xa Lư Thụ Hương là lớn.

"Ồi!!! . . Ha ha. . . Đến đến đến, Đình Thiên, cho người chuẩn bị kẹo ăn."

Lư Thụ Hương vui vẻ cười rộ lên, phát ra từ nội tâm ưa thích đứa nhỏ này, thông minh hiểu học, là một cái thật tốt hạt giống.

"Đây là ta nương làm đây, có thể thơm, ta có vấn mấy chữ không biết, mời Lư gia gia dạy ta."

Lư Lão Thực buông Lư Đình Thiên, Lư Đình Thiên chạy chậm đến Lư Thụ Hương trước mặt, đưa trong tay lá sen đưa cho Lư Thụ Hương, sau đó hữu mô hữu dạng (*ra dáng) khom người chào.

"Hặc hặc, Đình Thiên, mau đứng lên, cùng gia gia đến trong phòng đi, gia gia dạy người."

Lư Thụ Hương lớn tuổi, một tay nắm Lư Đình Thiên, một tay dẫn bao quanh lá sen hướng trong phòng đi.

"Cái kia liền đa tạ thôn trưởng rồi, ta còn muốn đi một chuyến Hồ tiên sinh chỗ đó, Hồ Oa liền phiền toái thôn trưởng rồi."

Lư Lão Thực chấp tay nói.

"Đi đi, đi đi. . ."

Lư Thụ Hương cũng không quay đầu lại, nắm nhảy lên nhảy dựng Tiểu Đình Thiên đi vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Khứ Giác

"Hồ tiên sinh. . ."

Lư Lão Thực đi vào cò tranh trước phòng, thấy Hồ tiên sinh đang nằm tại trước phòng ghé nằm trên chiếu nắng lấy Thái Dương, chân đạp lấy một cái đá bàn qua lại chuyển động, đá bàn kế tiếp đá rãnh, chính nghiền lấy được liệu.

"Ừ, người đã đến rồi, Hồ Oa đây?"

Hồ tiên sinh mở to mắt, không phát hiện Lư Đình Thiên, mở miệng hỏi.

Nói cũng kỳ quái, cái này Hồ tiên sinh luôn luôn không thích cùng người trao đổi, nhưng từ khi Đình Thiên chậm rãi lớn lên, Lư Lão Thực cùng trước kia giống nhau thường xuyên cho Hồ tiên sinh tiễn đưa vài thứ tới đây, thường xuyên gấp mang theo Lư Đình Thiên cùng một chỗ tới đây chơi đùa, Hồ tiên sinh đối với đứa bé này cũng là càng phát ra ưa thích, tính cách cũng không hề lãnh đạm như vậy.

"Ha ha, đi thôn trưởng chỗ đó biết chữ đi."

Lư Lão Thực đưa trong tay mang theo lá sen đặt ở một bên trên bàn đá.

"Thịt đã trư phơi khô, thật là thơm. . ."

Hồ tiên sinh không có gấp Lư Đình Thiên, lại khép hờ lấy mắt đứng lên.

"Hà Hoa làm đi một tí, cho tiên sinh lấy ra ném thử."

"Hôm khác mang Hồ Oa tới đây, như là đã biết chữ rồi, ta đây dạy hấn nhận thức nhận thức được liệu, đứa nhỏ này khừu giác rất không tầm thường, người nhớ kỹ ha. . ."

"Ài, vậy làm phiền tiên sinh, ngày mai ta liền dẫn hấn tới đây."

"Ừ. . ."

"Cái kia tiên sinh nghỉ ngơi trước, ta đi về trước."

Lưu Lão Thực nói xong, thấy Hồ tiên sinh không có chuyện gì khác, về mặt tràn đầy vui vẻ ly khai hướng nhà trường thôn đi đến.

Cái này Hồ tiên sinh y thuật không cần phải nói, so với Trương thần y muốn mạnh hơn một ít, nếu như Hồ Oa có thể được đến Hồ tiên sinh tự mình chỉ đạo, học được một ít y thuật, vậy sau này. . .

Lưu Lão Thực nghĩ đến đây con trai cũng có chút hưng phấn, bọn hấn Lưu gia thôn có thể chưa từng có xuất hiện qua nghiêm chỉnh thầy thuốc.

"A, thật sự, Hồ tiên sinh muốn dạy Hồ Oa y thuật bản lĩnh?"

Lúc ăn cơm chiều, Lưu Lão Thực đối với Hà Hoa nói lên chuyện này.

"Ừ, Hồ tiên sinh tự người nói đấy, nói Hồ Oa khừu giác cùng người khác không giống nhau, lại để cho mang đến nhận thức nhận thức được liệu."

Lưu Lão Thực cũng vẻ mặt vui mừng, nhìn xem đang tại miệng lớn nhai lấy Dã Trư thịt, miệng đầy chảy mỡ Lưu Đình Thiên cười nói.

"Hồ Oa, ăn từ từ, coi chừng nghẹn."

Hà Hoa lại cho Lưu Đình Thiên trong bát gấp một khối.

"Nương, ta nghĩ học y, trụ gia gia chân không tốt, ta học tốt được cho hấn chữa cho tốt."

Lưu Đình Thiên ngẩng đầu, vẻ mặt dính mỡ rồi lại vô cùng rất nghiêm túc nói đến, Lưu Đình Thiên trong miệng trụ gia gia chính là Lưu Xuyên Trụ.

"Bé ngoan, vậy học, ngày mai nương cho người nhiều chuẩn bị vài thứ, cho Hồ tiên sinh mang đến, cùng tiên sinh hảo hảo học, cũng không thể gây tiên sinh sinh khí a."

Hà Hoa gật gật đầu, ánh mắt có chút đỏ lên, tuy nói bọn họ Hồ Oa không có ở đây, nhưng ông trời thương hại hấn đám, đưa tới cái này Hồ Oa càng hiểu chuyện, càng hiểu thuận, cũng càng thông minh.

"Nương, người trách, thế nào khóc đây?"

Lưu Đình Thiên trông thấy Hà Hoa ánh mắt đỏ lên, vội vàng hỏi.

"Nương không có việc gì, Hồ Oa ăn nhiều một chút. . ."

Hà Hoa lại cho Lưu Đình Thiên trong bát gấp một khối.

"Nương ăn, cha cũng ăn, chờ ta trưởng thành, cùng cha đi trên núi đánh thật nhiều thật nhiều Dã Trư đem về."

Lưu Đình Thiên cho Hà Hoa cùng Lưu Lão Thực một người gấp một khối. Lưu Lão Thực cũng vẻ mặt tươi cười cảm khái sờ lên Hồ Oa đầu, rồi lại cái gì cũng nói không nên lời.

Bữa cơm này ăn tràn ngập ấm áp, hạnh phúc tràn đầy.

Ngày hôm sau ném qua điểm tâm, Lưu Lão Thực ôm Lưu Đình Thiên, cùng Hà Hoa cùng một chỗ mang theo một đồng cho phép chuẩn bị đồ tốt đi Hồ tiên sinh cô tranh phòng.

"Hồ tiên sinh. . . Ta tới thăm người á. . ."

Cách thật xa, Lưu Đình Thiên liền từ Lưu Lão Thực trong ngực nhảy lên xuống, chạy chậm hướng Hồ tiên sinh.

Hồ tiên sinh chính ở trước cửa chính đón lấy các loại dược liệu, những năm này, Hồ tiên sinh liền là dựa vào buôn bán những dược liệu này duy trì sinh kế, bốn năm nay vẫn không có cho ngoại trừ Hồ Oa bên ngoài là bất luận cái gì người lại nhìn qua bệnh.

"Hồ Oa nha, đến đến đến, để ta xem"

Hồ tiên sinh ngừng tay trên sống, ôm lấy đã chạy đến trước mặt duỗi ra hai tay yêu cầu ôm một cái Hồ Oa.

"Hặc hặc, vừa nặng không ít."

Hồ tiên sinh khó được nở nụ cười. Cũng chỉ có Hồ Oa khi đi tới tài năng nhìn thấy.

"Hồ tiên sinh, ta nghĩ học y."

"Học y làm gì vậy?"

"Trị bệnh cứu người."

"Cái kia học xong, có người xuất tiền cho người đi hại người, người có đi không đây?"

Hồ tiên sinh vẻ mặt trịnh trọng hỏi ôm Lư Đình Thiên, Lư Lão Thực cùng Hà Hoa đứng ở một bên, nhất thời không dám lung tung mở miệng, biết rõ đây là Hồ tiên sinh tại khảo nghiệm Lư Đình Thiên.

"Vì sao chỗ hiểm người đầu, như vậy không tốt, rất không lương tâm, mẹ ta kể làm người không thể mờ ám lương tâm, bằng không thì thiên địa không để cho đây."

Lư Đình Thiên rất nghiêm túc nói.

"Tốt . . . Tốt . . . Tốt . . ."

Hồ tiên sinh vuốt Lư Đình Thiên đầu, ngưỡng đang nhìn bầu trời, trầm mặc một lát sau, nói liên tục ba cái hảo chữ, hai giọt trọc [đục] nước mắt chảy xuống.

"Hồ tiên sinh, người trách, ta sẽ không bướng bỉnh chọc giận người tức giận."

Lư Đình Thiên thấy vậy, thò tay đi lau Hồ tiên sinh khóe mắt.

Một bên Lư Lão Thực vợ chồng cũng có chút ngạc nhiên, chưa bao giờ thấy qua Hồ tiên sinh thất thố như thế.

"Không có việc gì không có việc gì."

Hồ tiên sinh cúi đầu xuống, sờ lên Lư Đình Thiên khuôn mặt nhỏ nhắn.

"Đến, Hồ Oa, xuống cho Hồ tiên sinh đập đầu."

Hà Hoa cũng có chút cảm khái, nghe được Hồ tiên sinh đã nói, vội vàng lại để cho Lư Đình Thiên đập đầu bái sư.

"Ta đã từng phát hạ nặng thế, này sinh không hề thu đồ đệ truyền thụ y thuật cùng võ công, ta chỉ có thể dạy người hái thuốc nhận thức được, huyết vị các loại trụ cột đồ vật, y thuật không thể thân truyền."

Hồ tiên sinh cắt ngang Hà Hoa chuẩn bị lại để cho Lư Đình Thiên bái sư ý niệm trong đầu, sau đó nhìn nhưng ôm vào trong ngực Lư Đình Thiên.

Mà Lư Lão Thực cùng Hà Hoa nghe này, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối, đương nhiên có thể dạy thụ hái thuốc nhận thức được cũng không tệ rồi.

"Ta đây có chỗ không rõ, có thể hỏi tiên sinh sao?"

Lư Đình Thiên gãi gãi đầu mà hỏi.

"Hặc hặc, cái kia đương nhiên là có thể, như vậy liền chưa tính là ta dạy cho người rồi."

Hồ tiên sinh cười lên ha ha, kẻ này quả nhiên thông minh.

"Ha ha ha rồi. . ."

Lư Đình Thiên cũng nở nụ cười.

Mà Lư Lão Thực cùng Hà Hoa cũng vui mừng nở nụ cười, Lư Lão Thực càng là yên lòng, cái này Hồ tiên sinh đã là có người có bản lĩnh, cũng là có điểm máu chột người, có thể nặng như vậy lời hứa người, phẩm tính có lẽ không có vấn đề, sẽ không đem Lư Đình Thiên cho dạy lệch ra.

"Về sau gọi ta tiên sinh, mình bạch chưa?"

Hồ tiên sinh buông Lư Đình Thiên, ngồi xổm xuống đối với hắn nói.

"Đúng, tiên sinh."

Lưu Đình Thiên lớn tiếng hỏi đáp, sau đó đối với Hồ tiên sinh chính thức bái, tựa như cùng thỉnh giáo Lưu Thư Hương lúc như vậy, cũng không Hành đệ con cái lễ, mà là văn bối lễ.

"Đa tạ Hồ tiên sinh rồi. . ."

Lưu Lão Thực đối với Hồ tiên sinh liền ôm quyền.

"Đến, trước đi theo ta nhận thức nhận thức được liệu."

Hồ tiên sinh đứng lên, nắm Lưu Đình Thiên bàn tay nhỏ bé đi về hướng bên cạnh còn không có chỉnh lý xong được liệu.

"Cái này gốc là Thiên Mục Diệp, mùi hơi đau khổ, thanh lửa mắt sáng chỉ dụng, thông thường được liệu, người xem một chút."

Hồ tiên sinh cầm lấy một cây thảo dược đưa cho Lưu Đình Thiên, rễ cây trên có bốn cái lá cây, mỗi một mảnh Thượng Đô có rất nhiều rễ giống như lỗ nhỏ, nhìn qua, quả thật có chút giống như rất nhiều ánh mắt.

"Người xem, nơi này có bao nhiêu Thiên Mục Diệp?"

Hồ tiên sinh nhìn Lưu Đình Thiên nhìn kỹ nhập lại nghe thấy thảo dược sau hỏi.

"Nơi này có còn có mười bảy gốc."

Lưu Đình Thiên chăm chú trả lời.

"Ừ, không tệ. . ."

Hồ tiên sinh gật gật đầu, Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa nhìn thấy Lưu Đình Thiên đáp đúng, trong nội tâm rất là vui vẻ.

"Tiên sinh trong phòng dưới giường còn có hai gốc, mặt khác trong phòng phía dưới bàn cũng có cái này mùi vị, nhưng mà mùi vị có chút không đúng, rất lộn xộn."

Lưu Đình Thiên nói tiếp đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thánh Thủ Y Kinh

"Người là người được hay sao?"

Hồ tiên sinh trước mặt sắc mặt ngưng trọng, trừng trừng mắt hỏi, trong lòng có chút rung động, nếu thật là như thế, đứa nhỏ này khứu giác thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

"Ừ, mùi vị đều là giống nhau, chẳng qua là tiên sinh dưới giường cái kia hai gốc mùi vị muốn lớn hơn một chút."

"Người lại ngửi tiếp cái này long xà quả, nhìn xem tổng cộng có bao nhiêu?"

"Ừ, nơi đây còn có bảy khóa, tiên sinh trong phòng dưới giường còn có một khóa, mùi vị muốn nặng rất nhiều."

Nói xong nghi hoặc nhìn về mặt vừa sợ ngạc nhiên vừa vui mừng Hồ tiên sinh.

Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa hai vợ chồng người cũng là vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, một mực chẳng qua là cho rằng Lưu Đình Thiên cái mũi tương đối linh mẫn, không nghĩ tới cách cửa phòng, nhiều như vậy mùi thuốc hỗn tạp đều có thể ngửi được, vượt ra khỏi vợ chồng bọn họ ngoài ý liệu.

"Người lại ngửi tiếp cái này đây?"

Hồ tiên sinh có chút thật không dám tin tưởng, lại thử hai lần, kết quả đáp án hoàn toàn đúng, cái này hẳn đã hoàn toàn tin tưởng Lư Đình Thiên khừu giác thiên phú dị bẩm.

"Tốt, thật tốt quá, chúng ta hôm nay tới trước nhận thức được liệu, người hỏi, ta đáp, người cầm cái này về đem học đều nhớ kỹ, ta mỗi tuần muốn kiểm tra một lần, đáp không được muốn phạt, người có chịu không?"

"Ừ, tốt, đều nghe tiên sinh đây."

"Hặc hặc, tốt, các người về trước đi, về sau mỗi ngày đều muốn đưa hẳn tới đây, nội tình muốn đánh tốt rồi mới được."

Hồ tiên sinh cười đắc ý nói, như thế có thiên phú hài tử, giống như khối mỹ ngọc, tình điều tế trác mới có thể thành dụng cụ.

"Đa tạ Hồ tiên sinh, chẳng qua là đứa nhỏ này còn muốn tìm thôn bí thư chi bộ mượn sách biết chữ."

Hà Hoa mặc dù nghe thấy Hồ tiên sinh nguyện ý dạy vô cùng vui vẻ, về sau cũng nhiều cử tay nghề, nhưng mà đọc sách biết chữ tại hà hoa trong lòng cũng là trọng yếu phi thường đấy, trong thôn cũng chỉ có lão thôn trưởng chỗ đó có sách có thể học tập biết chữ.

"Không sao, chữ ta đến dạy hẳn, ta chỗ này có quyển sách, cứ dựa theo cái này học."

Hồ tiên sinh từ trong lòng ngực móc ra một quyển màu vàng đậm giấy dai đóng gói lấy sách đưa cho Lư Đình Thiên, sách chiết khấu lấy, bìa mặt trên đã viết bốn chữ to thánh thủ y kinh.

"Quyển sách này chẳng qua là cho người mượn đấy, không thể mang ra ta chỗ này, cũng không có thể đối ngoại người nhắc tới cái này, mình bạch chưa?"

Hồ tiên sinh thấy Lư Đình Thiên tiếp nhận sách, nhìn chăm chăm vào bìa mặt trên bốn chữ có chút nghi hoặc bộ dạng.

"Ừ, đã mình bạch, tiên sinh, đây là thủ, mặt khác ba chữ là cái gì?"

"Đa tạ Hồ tiên sinh. . ."

Lư Lão Thực Hà Hoa vợ chồng vội vàng hướng Hồ tiên sinh liên tiếp nói lời cảm tạ.

"Quyển sách này đâu rồi, gọi là thánh thủ y kinh, cái chữ này đọc Thánh. . ."

Hồ tiên sinh đối với vợ chồng bọn họ vẫy vẫy tay, đặt mông ngồi dưới đất, bắt đầu dạy lên Lư Đình Thiên.

Lư Lão Thực vợ chồng thấy vậy, nội tâm cao hứng không thôi, nhìn một lát sau rồi đi rồi.

"Ài, Hồ Oa trưởng thành có thể hiểu biết chữ nghĩa, lại có thể trị bệnh cứu người, ta sẽ dạy hẳn đi sẵn, khẳng định so với ta mạnh hơn nhiều."

Lư Lão Thực về mặt hưng phấn.

"Tốt thì tốt, chi là sợ mệt mỏi lấy Hồ Oa rồi, mỗi ngày đều muốn tới đâu."

Hà Hoa có chút lo lắng.

"Hồ tiên sinh nói, muốn đánh tốt nội tình, vậy muốn từ em bé nắm lên, ta khi còn bé, bị cha ta nắm lên luyện võ thời điểm so với Hồ Oa còn nhỏ đâu!"

"Ừ, ta trở về cũng muốn chuẩn bị một chút, buổi tối đem về lại để cho Hồ Oa trước luyện lên, về sau trưởng thành cái này thân thể mới rắn chắc."

Lư Lão Thực thoáng chút dăm chiêu, hẳn khi còn bé bị cha hẳn luyện võ cùng thâm, một mực không muốn lấy muốn đi luyện Lư Đình Thiên, hôm nay Hồ tiên sinh một phen lời nói đối với hẳn cũng có chút xúc động.

"Vậy còn có ngủ hay không cảm giác rồi, không được a, mới bốn tuổi, luyện cái gì nha!"

Hà Hoa cũng biết, Hồ tiên sinh nói lời là có đạo lý đấy, hơn nữa Lư Lão Thực bây giờ thân thể tốt như vậy, cùng lúc còn rất nhỏ nội tình đánh chính là lao là phản không ra đấy, nhưng như trước rất lo lắng Lư Đình Thiên, dù sao mới bốn tuổi.

"Đều là vì tốt cho hẳn, buổi sáng luyện một canh giờ, buổi tối cơm nước xong xuôi luyện thêm một canh giờ, không có chuyện gì đâu, chờ hẳn đem gân cốt chịu đựng rắn chắc lại cùng Trư Tử giống nhau tiến đưa học hai năm võ nghệ, hài tử đời này cũng không cần giống chúng ta giống nhau ở trong thôn rồi, vậy có bản lĩnh đi ra ngoài xông xáo rồi."

Lư Lão Thực biết rõ Hà Hoa chẳng qua là không nỡ bỏ lại để cho hài tử chịu khổ, không ngừng an ủi nàng.

"Ta liền không muốn hẳn đi ra ngoài, đời này liền trong thôn, làm cho người ta nhìn cái bệnh, loại cái đấy, về sau lấy cái vợ sinh đứa bé."

Trên đường đi hai vợ chồng người càng không ngừng trò chuyện, không ngừng cảm khái lấy, nghĩ đến Hồ Oa về sau nhất định có thể có tiền đồ.

Lưu Lão Thực về đến nhà, liền trong sân giày vò đứng lên, trên mặt đất đâm cao thấp bất bình vô cùng nhiều cây gỗ con cái, cánh tay thô, cao cỡ nửa người.

Lưu Lão Thực lại để cho Hà Hoa tại mỗi cột cây gậy trên đỉnh trói lại phân bố, miễn cho có gai ngược ghim tổn thương hài tử, lại mưu tìm muốn đem người nhà vạc nước mang ra đến.

"Hà Hoa, đến giúp một tay."

"Người chuyên vạc nước làm gì vậy?"

"Chuyên đi ra bên ngoài, hài tử về sau đến đập vạc,, hỗ trợ khiêng xuống."

"Đập cái gì đập, người muốn một chết hài tử nha, không chuyên. . ."

"Hảo hảo hảo, trước không chuyên không chuyên. . ."

"Hài tử nếu làm bị thương lác lác rồi, người xem ta như thế nào chinh đồn người. . ."

. . .

Thì cứ như vậy, bất luận gió thổi trời mưa, sét đánh tia chớp, Lưu Đình Thiên buổi sáng ở nhà luyện một canh giờ đập cái cọc, càng về sau phát triển đến đập vạc, phụ trọng đập cái cọc, lại đi Hồ tiên sinh chỗ đó học tập biết chữ hoặc là nhận thức được liệu.

Nửa năm sau, có một ngày Lưu Đình Thiên buổi sáng từ cái cọc trên đến rơi xuống, bị trật chân, bị Lưu Lão Thực ôm đến Hồ tiên sinh chỗ, Hồ tiên sinh nhìn xuống cũng không có trở ngại, dứt khoát không trị liệu, xuất ra thánh thủ y kinh, bắt đầu lại để cho Lưu Đình Thiên bản thân phối được, mình ở một bên đầu tra lời Lưu Đình Thiên vấn đề, thì cứ như vậy Lưu Đình Thiên đã bắt đầu sơ cấp nhất phối trí được liệu, cuối cùng trị bản thân bị trật.

Ở nơi này loại không ngừng bị thương, không ngừng từ mình trị liệu, Lưu Đình Thiên một mực kiên trì xuống.

Bốn năm thời gian một trôi qua rồi, Lưu Đình Thiên đã tám tuổi rồi, không hề giống như khi còn bé cái loại này thật ục ục đấy, mà là cơ bắp cơ bắp đấy, làn da hiện lên màu đồng cổ, tuy rằng gầy, nhưng mà làm cho người ta một loại rất mạnh sức bật, cái kia màu đồng cổ dưới làn da tựa hồ cất giấu một đầu Mãnh Hổ, chẳng qua là ngủ rồi mà thôi.

"Cha, đánh không đến đánh không đến, đánh không đến ta. . ."

Một sáng sớm, Lưu Đình Thiên ** lấy trên thân đang tại trên mặt cọc gỗ sẽ cực kỳ nhanh trái nhảy phải nhảy đấy, Lưu Lão Thực ở một bên vùng một cột nhỏ còn, càng không ngừng rút lấy, rồi lại dù sao vẫn là chậm một nhịp.

Nhìn kỹ cái kia cọc gỗ, chỉ có nhỏ lớn bằng ngón cái, xa so với lúc trước cánh tay thô cọc gỗ muốn mảnh nhiều lắm, mà Lưu Đình Thiên mỗi lần cũng chỉ là mũi chân giẫm ở trên mặt cọc gỗ, càng không ngừng đòi lấy cọc gỗ, tránh né Lưu Lão Thực vùng vẫy que gỗ.

Mới đầu, Lưu Lão Thực đánh Lưu Đình Thiên chân nhỏ rồi, trong nội tâm rất áy náy, càng không ngừng nhường, càng về sau đánh không tới, nghiêm túc, lại đến đằng sau nỗ lực cùng theo chạy trước đánh, hiện tại đã rất khó gặp mặt đến Lưu Đình Thiên chân rồi.

"Ai ôi!!! Uy, một chết cha rồi, Hồ Oa, người là trốn càng lúc càng nhanh, ta rất lâu không có đánh tới người chân rồi."

Như vậy giằng co nửa canh giờ, Lưu Lão Thực mệt mỏi quá sức liền ngừng thủ, hướng bên cạnh để đó khăn mặt băng ghế đi đến.

"Cha, ta tới bắt."

Lưu Đình Thiên tại trên mặt cọc gỗ đi phía trước xông lên nhảy dựng một cái trở mình, văng văng đã rơi vào băng ghế bên cạnh, cầm lấy khăn mặt, đi về hướng Lưu Lão Thực.

"Hắc hắc, cha, khăn mặt."

"Đúng vậy, cái này rơi xuống đất sau cùng khảo cứu hạ bản, người cái này rơi xuống đất gọn gàng, đã vượt xa ta năm đó rồi."

Lưu Lão Thực tiếp nhận khăn mặt lau lên đồ mồ hôi đến.

"Sao có thể a, cha, mẹ ta có thể nói, người năm đó đó là mười dặm tám thôn đệ nhất cao thủ, so với ta lợi hại hơn."

"Ha ha ha ha. . . Người tên tiểu tử thú, bót lăm mồm, nhanh đi đập vạc, cái này hương mới đốt đi một nửa."

Lưu Lão Thực vui vẻ mà cười cười, nhìn xem đầu đốt đi một nửa hương.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Trưởng Thành

Cái kia cắm đốt một nửa hương lư hương ngân quang lập lòe đầy, phía trên có khắc tranh hoa điều cá trùng, trông rất sống động, đúng là theo Lư Đình Thiên cùng nhau đến rồi xuống chính là cái kia bảo đỉnh, Dược Vương Đình.

Vừa mới bắt đầu a, cái này Dược Vương Đình một mực bị Hà Hoa thu lại, cũng không biết thu ở đâu rồi, thẳng đến bốn tuổi thời điểm, bắt đầu cùng Hồ tiên sinh học tập nhận thức dược liệu, lại bị Lư Lão Thực mỗi ngày sớm muộn gì một canh giờ chịu đựng lấy gân cốt.

Lư Lão Thực càng làm càng không được canh giờ, một luyện liền luyện đến đã khuya, vì thế Hà Hoa không ít oán trách Lư Lão Thực, nhưng mà cái này một bắt đầu luyện đối với thời gian nắm chắc sẽ không chuẩn như vậy rồi, Hà Hoa đau lòng hải tử, liền lấy ra cái kia ngân quang đỉnh, mỗi lần chen vào một cột lúc hương, hương đốt đã xong sẽ không cho phép luyện thêm.

Từ ngày đó bắt đầu, Dược Vương Đình hãy theo lấy Lư Đình Thiên cùng một chỗ, mỗi ngày sớm muộn gì tất cả một nén nhang, cũng không gián đoạn, hương tắt không cho phép ngừng, hương đã diệt phải ngừng.

Mà bây giờ hương vừa vãn đốt đi một nửa.

"Ừ, yên tâm, cha, ta sẽ không lừa dối." "

Lư Đình Thiên nhìn thoáng qua lúc hương, quay người hướng về trong sân vạc nước đi đến, trở lên nhảy dựng, liền nhảy lên vạc nước. Cái này bốn năm, đã đập phá không ít vạc lớn rồi.

"Tốt rồi tốt rồi, đã đến giờ rồi, Hồ Oa, ăn cơm á. . ."

Hà Hoa từ phòng bếp mang sang một lớn rổ vừa làm tốt bánh rán, trông thấy lư hương trong lúc hương đã tắt rồi, mở miệng gọi là ngừng vẫn còn đập vạc Lư Đình Thiên.

"Đã đến. . ."

Một cái thả người, sau đó một cái bỏ nhào, không trung lật ra ba trăm sáu mươi tốc độ, quỳ một chân trên đất, một tay dính màu xám tro.

"Nhanh lau lau, nhìn cái này một thân đồ mồ hôi đầy. . ."

Hà Hoa đưa qua khăn mặt, vẻ mặt yêu thương nhìn xem đã nhanh đến nàng lông mi Lư Đình Thiên.

"Ừ, đã không tệ, bắt quá vẫn là dính màu xám tro rồi, còn phải nhiều luyện."

Lư Lão Thực ngồi xuống, đối với đang tại lau mồ hôi Lư Đình Thiên nói đến.

"Ừ, yên tâm, cha, mấy ngày nữa thì tốt rồi, ta chân còn chưa khỏe lư loét. . ."

Lư Đình Thiên vừa lau đồ mồ hôi vừa nói đến, nói đến đây, đột nhiên ý thức được nói sai.

"Cái gì, người lại đã thương, tổn thương đầu nào chân, ta xem một chút. . ."

Hà Hoa đi nhanh lên tới đây kéo Lư Đình Thiên ống quần, chân trái bấp chân trên một cái nhanh mười kilômet phần miệng vết thương đã đóng vảy rồi.

"A. . . Cái này. . . Làm sao làm đó a, Lư Lão Thực, người nói rõ cho ta, này làm sao làm cho nha. . ."

Hà Hoa nói qua nói qua trùng Lư Lão Thực lớn tiếng hô lên.

"Nương, không có việc gì, một chút cũng không đau, sớm thì tốt rồi."

Lư Đình Thiên đuôi ôm chặt Hà Hoa cánh tay, mà Lư Lão Thực chính ngây ngô nhìn bọn họ nương lưỡn cười.

"Người nha, lại đã thương, ta sẽ không cho người luyện. Người lúc nào tổn thương đây, người thế nào không cùng nương nói a?"

Hà Hoa nhìn xác thực miệng vết thương đã đóng vảy rồi, cũng liền yên lòng, vẫn đang nhịn không được phàn nàn đứng lên.

"Hắc hắc, nướng, ngồi,, ăn bánh, cũng không phải là cái gì đại thương, vết thương nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại, lần trước lên núi hái thuốc thời điểm không cẩn thận lộng thương đấy, không có việc gì."

Lưu Đình Thiên trước đưa cho Hà Hoa một trương bánh, lại đưa cho Lưu Lão Thực một trương, cuối cùng bản thân cầm một trương bánh một cuốn bắt đầu ăn.

"Cái này không có việc gì, dài như vậy lỗ hồng, lần sau đã thương cùng nướng nói, nướng làm tốt ăn cho người bồi bổ."

"Nướng. . . Không có. . . Sự tình. . ."

"Ăn từ từ, coi chừng nghẹn, người xem người, còn là như vậy gầy, mỗi ngày như vậy luyện, kinh phong trương cao không trường thịt, cái này cái nào được a, gầy thành như vậy,, ăn nhiều một chút!"

"Hắn cái này niên kỷ sẽ phải nhiều luyện, trường vóc thật tốt, niên kỷ lớn hơn nữa điểm, thịt liền trường đi lên, không có gì đáng ngại."

Lưu Lão Thực nhìn xem Lưu Đình Thiên ăn hương, trong nội tâm cũng đặc biệt vui vẻ, cười ha hả mà nói.

"Nướng. . . Tiên sinh nói gần nhất chuẩn bị lại tiến một lần núi. . . Sự kiện lần này khả năng hơi dài. . ."

Lưu Đình Thiên nhỏ giọng cùng Hà Hoa nói, lại dẫn xin giúp đỡ ánh mắt nhìn về phía Lưu Lão Thực.

"Cái gì, lại lên núi, chân này trên tổn thương còn chưa khỏe lưu loét đâu rồi, tại sao lại muốn vào núi, ta không đồng ý, trước đường tốt tổn thương lại đi. . ."

Hà Hoa nghe xong, đang chuẩn bị cắn một cái bánh đấy, cũng ngừng động tác, phản đối nói.

"Nướng. . . Hiện tại ngoài núi vậy trên cơ bản không có hảo được rồi, đến đi vào trong, tiên sinh nói cũng là một loại rèn luyện. . ."

Lưu Đình Thiên nhỏ giọng cầu khẩn Hà Hoa.

"Đi vào trong, cái kia càng không được rồi, cha người bọn hắn cũng không dám quá đi vào trong, người đừng mò mẫm thể hiện a. . . Không được. . ."

Hà Hoa một phương diện lo lắng Lưu Đình Thiên an toàn, không muốn hắn ăn quá nhiều đau khổ, một phương diện lại không muốn cắt ngang tiên sinh cho sắp xếp của hắn.

"Liên theo như tiên sinh, tiên sinh một thân võ nghệ, sẽ không để cho hài tử gặp chuyện không may đấy, chính là tiên sinh từng có lời thề, không hề thu đệ tử, bằng không thì lại để cho Hồ Oa cùng theo tiên sinh học vài năm võ thì tốt hơn."

Lưu Lão Thực bẽ bộn ngắt lời nói.

"Tiên sinh có thể mang theo Hồ Oa, ta đã biết đủ, đừng lòng tham, cẩn thận nhai không nát."

Hà Hoa một bên cùng Lưu Lão Thực trò chuyện, một bên giáo dục Lưu Đình Thiên.

"Yên tâm, nướng, ta không tham lam, có thể đi theo tiên sinh bên người học tập, ta đã thấy đủ rồi, trụ gia gia chân ta đã trị, cha mẹ thân thể cũng tốt, ta thấy đủ rồi."

Lưu Đình Thiên một bên miệng lớn nhai lấy bánh, vừa lái tâm nói đến.

"Nướng, cái kia. . . Ta có thể đi sao. . ."

Lưu Đình Thiên nhìn xem Hà Hoa, vẻ mặt tràn đầy tươi cười.

"Ta nói không thể, có tác dụng sao? Dem người cha cây đao kia mang theo phòng thân, tự cái cẩn thận, lúc nào đi a? Nướng cho người nhiều chuẩn bị điểm lương khô."

"Còn chưa nói, liền hai ngày này, nướng làm bánh thật là tốt ăn. . ."

. . .

Khoan hãy nói, đi theo Hồ tiên sinh bên người cái này bốn năm, Lưu Đình Thiên nghị lực cùng tính bền dẻo bị rèn luyện ra, đã sâu tận xương tủy, Hà Hoa mỗi lần tuyệt roi thiên trông thấy Lưu Đình Thiên tại trong sân nhỏ rèn luyện, không đến thời gian cự tuyệt không đình chỉ, đều nhịn không được roi lệ, nhưng nhìn thấy tuổi còn trẻ Lưu Đình Thiên làm việc không ham chơi, có đầu có đuôi, cũng không chán chừ, trong nội tâm đánh trong tưởng tượng cao hứng.

Tiểu hài tử chơi tính nết, cái này Hồ tiên sinh nhưng cho tới bây giờ mặc kệ những thứ này, buổi sáng muộn hoặc là mỗi tuần kiểm tra, hơi có sai lầm,

nhẹ thì rút bàn tay, nặng thì rút bờ mông.

Lưu Đình Thiên năm tuổi đã lâu, có một lần Lưu Đình Thiên bị kiểm tra lúc, nhớ lộn một vị thuốc vật liệu một cái rất thiên môn được tính, tiên sinh giảng giải lúc, trọng điểm nhắc nhở qua, bị tiên sinh cho ăn một chương, đánh chính là da tróc thịt bong, rồi lại một tiếng không dám cở hòng.

Lấy Lưu Đình Thiên một năm nay nhiều đối với tiên sinh tính khí rất hiểu rõ cùng dĩ vãng bị đánh kinh nghiệm mà nói, càng là lên tiếng gấp đánh chính là càng nặng.

Dược liệu này ngàn vạn, mỗi loại dược liệu thuộc tính cùng được tính cũng hoàn toàn bất đồng, hơn nữa rất nhiều dược liệu cùng âm bất đồng chữ, lại càng dễ lẫn lộn cùng nhớ lầm, mỗi tuần gì chép xong bút ký muốn thu đi, nếu không có Lưu Đình Thiên thông minh, trí nhớ mạnh mẽ, có thể căn bản không có khả năng nhớ kỹ những thứ này buồn tẻ đồ vật.

Nhưng cũng bởi vì Lưu Đình Thiên thiên phú tốt, Hồ tiên sinh đối với yêu cầu của hắn vô cùng nghiêm khắc, mỗi lần phạm sai lầm nhất định phạt, phạt xong lại đau lòng, vụng trộm cho Lưu Đình Thiên phối dược trị liệu.

Lần kia sau khi về nhà, Hà Hoa nhìn xem năm tuổi Lưu Đình Thiên đã bắt đầu đóng vảy bàn tay, nước mắt ba tháp ba tháp đến rơi xuống, dù sao mới năm tuổi, mà Lưu Đình Thiên cười ha hả nói không đau, là mình nhớ lộn, tiên sinh vẫn len lén cho phối dược.

Cái này bốn năm phát triển đối với Lưu Đình Thiên tính cách đáp nặn trọng yếu phi thường, cứng cỏi đã xâm nhập Linh Hồn, không sợ thất bại, không sợ ngăn trở, không sợ chịu khổ, đập cọc gỗ không biết đã thương bao nhiêu lần, cũng không biết từ vạc trên đến rơi xuống bao nhiêu lần, vẫn như cũ kiên trì được, đến bây giờ thân hình kiện tráng.

Mà bản thân làm cho có thiên phú đã cũng không có tại lúc nhỏ ham chơi trong bị chìm ngập mất, không ngừng bị tiến hành bồi dưỡng cùng rèn luyện, tuy rằng quá trình rất thống khổ, rồi lại như là phá kén thành bướm giống như, cùng đội phá kén mà ra một khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Xuất Sư

"Cha, Đại Toàn thúc đã đến. . ."

Lưu Đình Thiên chính ăn cuối cùng một trương bánh, ngẩng đầu đối với Lưu Lão Thực nói.

"Có còn xa lắm không?"

"Nửa dặm đấy, bước chân có chút gấp."

"Ngày hôm qua Đông Mai tới đây, nói cảm giác có chút không thoải mái, có phải hay không là Đông Mai bị bệnh?"

Hà Hoa bên cạnh chính đón lấy bên bàn nói.

Đối với Lưu Đình Thiên cách nửa dặm mà xa đều có thể biết là Lưu Đại Toàn tuyệt không hoài nghi, theo Hồ tiên sinh không ngừng bồi dưỡng, Lưu Đình Thiên khứu giác có thể phân biệt ra được phạm vi nghìn mét bên trong mùi thuốc là loại dược liệu nào cùng mỗi năm, thính giác cũng đã nhận được nhất định được tăng cường, có thể nghe thấy nửa dặm trong đất âm thanh, lại để cho Hồ tiên sinh cũng cảm thấy ngoài ý muốn, tắc tắc kêu kỳ lạ.

"Hồ Oa, mang theo cái hòm thuốc, đi với ta nhìn xem."

"Ừ. . ."

Lưu Đình Thiên cẩn còn dư lại non nửa miếng bánh, đã tại cầm để ở một bên cái hòm thuốc.

"Tiên sinh cái kia muộn gấp, ngời mạnh khỏe tốt giải thích a."

Hà Hoa nhắc nhở.

"Không có việc gì, có đang lúc lý do, tiên sinh cũng không phạt ta, rồi hãy nói ta đã đã hơn một năm không có bị tiên sinh phạt qua, hắc hắc. . ."

Cái hòm thuốc bị Luru Lão Thực xách trong tay, Luru Đình Thiên ba cà lăm tiếp cắn lấy ngoài miệng bánh.

"Trong nội tâm nhiều nhớ kỹ tiên sinh tốt, nhanh đi, đừng để cho người Đại Toàn thức chờ sốt ruột rồi."

"Đã biết, nương, chúng ta đi trước."

Hiện tại Luru Đình Thiên y thuật đã coi như không tệ rồi, trong thôn có một đau đầu nhức óc đấy, Luru Đình Thiên đều có thể thuốc đến bệnh trừ, Luru gia thôn nhỏ thần y danh hào đã dần dần truyền ra ngoài, liền Trương thần y đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, mới tám tuổi, đối với các loại dược liệu được tính rất hiểu rõ thậm chí vượt qua hẳn.

"Tiên sinh, hôm nay đi cho Đông Mai thăm thăm chữa bệnh, cho nên mới đã chậm, kính xin tiên sinh thứ lỗi."

Luru Đình Thiên đến muộn hơn nửa canh giờ một đầu mồ hôi nước chạy tới cỏ tranh trước phòng, đối với Hồ tiên sinh giải thích nói.

"Ừ, có cái gì không nghi vấn?"

"Ăn đồ bị hỏng, tạo thành thượng thổ hạ tả. . ."

Luru Đình Thiên đem bệnh trạng cùng hẩn chẩn đoán bệnh đoạt được ra kết luận cùng với bản thân xử lý phương pháp cẩn thận giảng giải một lần.

"Ừ, không tệ, ta đây một thân y thuật người đã học không sai biệt lắm, không được bao lâu, người có thể xuất sư rồi."

Hồ tiên sinh có chút vui mừng nhìn xem cái này chỉ có tám tuổi hài tử, vô luận là trời sinh thiên phú, còn là hậu thiên nỗ lực, đều có đủ, ngăn ngừa bốn năm, đem cái kia vốn thánh thủ y kinh không chỉ đọc lâu lâu, càng là lý giải vô cùng thấu triệt.

"Tiên sinh, ta không cần đi, ta còn có rất nhiều cần cùng tiên sinh học đấy. . ."

Luru Đình Thiên gấp vô cùng trương nhìn xem Hồ tiên sinh, từ Hồ tiên sinh trong lời nói nghe được một ít khác thường, hẳn đã thành thói quen mỗi ngày tại Hồ tiên sinh nơi đây nhận thức được hoặc là luyện dược, Hướng tiên sinh thỉnh giáo, ăn tiên sinh làm vô cùng khó ăn cơm đồ ăn, giả bộ ăn thật ngon bộ dạng ăn hết tất cả, tại ở sâu trong nội tâm sớm đã đem Hồ tiên sinh nhận thức làm sư phó, chẳng qua là Hồ tiên sinh không cho hô.

"Này, người đưa nhỏ này, khóc cái gì, y thuật của người tuy rằng đã học được, nhưng mà rèn luyện quá ít, ta đây thân võ nghệ cũng không có thể truyền thụ cho người, người cần càng lớn bầu trời cho người bay lượn, hùng ung cần chính là trời không, mà không phải nước mắt, đừng khóc. . ."

"Tiên sinh. . . Ta không. . ."

Luru Đình Thiên bỏ nhào vào Hồ tiên sinh trong ngực, khóc lớn lên.

"Lần trước ta đi Thanh Dương trấn bán thuốc, Thanh Dương võ quán đang tại tuyển nhận đệ tử, chỉ cần mười tuổi trở xuống, phải có nội tình đấy, ta đi xem xuống, cảm thấy còn có thể, tiên sinh ở nơi này, muốn tiên sinh sẽ trở lại nhìn tiên sinh. . ."

Hồ tiên sinh ánh mắt cũng đỏ lên, đưa nhỏ này bốn tuổi hãy theo hẳn, lên núi hái thuốc, lại đau khổ lại mệt mỏi cũng không lên tiếng, mình làm đồ ăn rất khó ăn, nhưng hẳn vẫn giả bộ ăn thật ngon đem hẳn ăn xong, cũng không chọn ba lấy bốn.

"Tiên sinh. . . Ta không. . . Ta không đi Thanh Dương trấn. . . Không đi Thanh Dương võ quán. . . Ta hãy theo tiên sinh học bổn sự. . . Ngay tại Luru gia thôn làm cho người ta chữa bệnh. . ."

Luru Đình Thiên khóc thương tâm cực kỳ.

"Tiểu tử ngốc, thiên hạ này có thể so sánh người muốn giống như lớn đầu rồi, người cũng không phải là một người bình thường, năm đó người. . . Người đời này nhất định là không tầm thường đấy, về sau biến số thật lớn, không nhiều lắm trải qua một ít, vạn nhất sự tình đã đến, người có thể làm sao đây?"

Hồ tiên sinh đầy cõi lòng tâm sự nói đến.

"Tiên sinh, người nói cái gì đó, sự tình gì đã đến, ta như thế nào nghe không rõ."

Luru Đình Thiên ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Hồ tiên sinh.

"Không có gì, trở về với người cha nói, lại để cho hẩn tiễn đưa người đi Thanh Dương võ quán đi thử một chút, nghe thấy được chưa?"

Hồ tiên sinh chuyển hướng chủ đề, hỏi Luru Đình Thiên.

"Tiên sinh đây cũng là vì muốn tốt cho người, tiên sinh cũng không nỡ bỏ người a, chỉ có đi càng lớn địa phương tài năng đại khai nhãn giới, minh bạch chưa?"

Hồ tiên sinh thấy Luru Đình Thiên một mực không đáp ứng, lại mở miệng nói.

"Người không đáp ứng, tiên sinh có thể phải tức giận a."

"Ừ. . ."

Lưu Đình Thiên phát ra cực thấp từng tiếng vang.

"Hặc hặc. . . Đến, hôm nay dạy ngươi bài học cuối cùng, ngày mai chúng ta lên núi, chọn thêm điểm hảo dược vật liệu, lo trước khỏi họa, ngươi đi Thanh Dương trấn nói không chừng có thể sử dụng trên. . . Hôm nay ngươi muốn là bất dụng tâm, ta còn như cũ đánh ngươi. . ."

Hồ tiên sinh nắm Lưu Đình Thiên đi về hướng thụ bốn năm khóa bàn đọc sách.

"Nương, Đông Mai thăm thăm khá hơn không?"

Buổi tối lúc ăn cơm, Lưu Đình Thiên một bức vô tình mà hỏi.

"Tốt hơn nhiều, cũng khỏe còn ngươi. . ."

Hà Hoa vẽ mặt tự hào cười nói.

"Hồ Oa, ngươi đây là ách, vô tình đấy, cái nào không thoải mái?"

Lưu Lão Thực thấy Lưu Đình Thiên cái này trạng thái, lo lắng hỏi.

"Ách, Hồ Oa, nương nhìn xem. . ."

Nói xong đưa tay đặt ở Hồ Oa trên trán.

"Ta không sao, nương, tiên sinh nói ngày mai sẽ phải lên núi rồi. . ."

Lưu Đình Thiên đối với Hà Hoa cười lớn dưới.

"Ách, không muốn lên núi?"

Lưu Lão Thực cho Lưu Đình Thiên gấp một miếng thịt.

"Không là. . . Trước tiên là sinh nói. . . Ta có thể. . . Xuất sư rồi. . ."

Lưu Đình Thiên bĩu môi, tùy ý khuấy động lấy trong bát đồ ăn.

"Có phải hay không ngươi gây tiên sinh tức giận?"

Hà Hoa vội vàng hỏi nói, mới bốn năm, cái này y thuật cũng không phải là tốt như vậy học đấy, không nên nha.

"Không có, ta không có gây tiên sinh sinh khí, trước tiên là sinh nói y thuật đã đều dạy đưa cho ta, nhưng mà ta lịch duyệt quá ít, Thanh Dương vô quán tại nhận người, muốn cha mang ta đi cái kia thử xem."

Lưu Lão Thực vẽ mặt nghiêm chỉnh giải thích nói, hần xác thực cũng không có gây tiên sinh sinh khí.

"Như vậy a, cái kia tiên sinh còn nói gì chưa?"

Lưu Lão Thực mở miệng hỏi.

"Lần này lên núi, chính là vì chọn thêm điểm hảo dược vật liệu, sẽ khiến ta mang đi đấy, tiên sinh còn nói đây đều là tốt với ta, muốn ta đi mở rộng tầm mắt, nói ta về sau biến số rất lớn, vạn nhất chuyện gì phát sinh, về sau nên làm cái gì bây giờ các loại."

"Còn nói cái gì?"

Hà Hoa gờ điệu có chút run rẩy.

"Không có gì rồi, còn nói. . . Ta không phải là người bình thường, chỉ những thứ này, đã không có."

"Ách, cha, nương, các ngươi làm sao vậy?"

Lưu Đình Thiên nhìn xem Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa sắc mặt âm tình bất định, vội vàng hỏi.

"A, không có việc gì, ngươi ăn nhiều một chút, ngày mai cha với ngươi một khối đi gặp tiên sinh, ngươi mau ăn."

Lưu Lão Thực tranh thủ thời gian nói đến, lại trùng Hà Hoa nhìn thoáng qua, bốn mắt nhìn nhau, thần sắc đều có chút bối rối.

"Thế nhưng là ta không muốn đi, ta đã nghỉ tại cha mẹ bên người, cùng tiên sinh học bổn sự, về sau ngay tại Lư gia thôn làm cho người ta xem bệnh, tiên sinh càng muốn ta đi, ta không có biện pháp đáp ứng tiên sinh."

Lư Đình Thiên nhưng bĩu môi.

"Ăn cơm thật ngon, ngày mai cha đến hỏi hỏi."

Lư Lão Thực lại cho Lư Đình Thiên gấp một miếng thịt, từ đầu đến cuối, Hà Hoa cũng không mở miệng nói chuyện nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chuẩn Bị Ly Biệt

"Phu quân, người nói Hồ tiên sinh là ý gì?"

Hà Hoa đi vào nhà, đối với người ở trên giường Lư Lão Thực hỏi.

"Hồ Oa ngủ?"

"Ừ, ngủ rồi, thật sự muốn cho Hồ Oa đi Thanh Dương võ quán a?"

"Hồ tiên sinh nói cũng không phải là không có đạo lý."

"Có cái gì đạo lý nha, theo người học không phải là giống nhau học, không nên đi Thanh Dương trấn a? Ta mặc kệ a, Hồ Oa mới tám tuổi, trên thị trấn xa như vậy, không có thân không có nguyên do đấy."

"Trụ Từ đã ở võ quán trong, đều đi ba bốn năm, tháng trước đem về, nhìn xem biến hóa là rất lớn đấy, về sau còn có thể làm cái giáo đầu hoặc là tiêu sư."

Bình thường võ quán học thành về sau, đều có thật tốt đường ra, giáo đầu chính là tại bên trong võ quán giáo tập võ nghệ giáo sư, cũng chia đủ loại khác biệt, mà tiêu sư thì là từng cái tiêu cục bồi dưỡng chịu trách nhiệm đường xá hàng hóa nhân viên, đều cần một ít võ nghệ.

"Trụ Từ lại không có ở đây Thanh Dương võ quán, chiếu cố không đến ta Hồ Oa."

"Đều tại Thanh Dương trên thị trấn, khoảng cách cũng thân cận."

"Vậy là người chuẩn bị tiễn đưa Hồ Oa đi?"

"Ài, Hồ Oa hán. . . Ngày mai đi trước hỏi một chút Hồ tiên sinh, lại đi cùng lão thôn trưởng thương lượng một chút, không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi!"

Hà Hoa một đêm không ngủ, trên giường lo lắng lo lắng nghĩ đến Hồ Oa lúc mới tới thiếu chút nữa đem phòng ở cho hủy đi, nghĩ đến lúc mới bắt đầu khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nghĩ đến mỗi lúc trời tối ôm hán ngủ, nghĩ đến hán tiếng thứ nhất mở miệng gọi mẹ, nghĩ đến cùng Hồ Oa cùng một chỗ sinh sống tám năm từng ly từng tỵ, chút bất tri bất giác lệ rơi đầy mặt, khẽ run lên.

"Ài, đều là tính mạng a!"

Lư Lão Thực nhẹ nhàng ôm Hà Hoa.

Lư Đình Thiên cũng không phải là thân sinh vợ chồng bọn họ nhưng vẫn coi như thân sinh đến dưỡng, nhưng mà đứa nhỏ này từ trên trời giáng xuống người mang trọng bảo, coi như là Hà Hoa lại không kiên nhẫn, cũng biết đứa nhỏ này thân phận tuyệt đối sẽ không đơn giản.

Muốn một mực thì cứ như vậy, lại để cho hán tại Lư gia thôn vui vẻ Vô Ưu sống được, lại lo lắng ngày nào đó hán thân sinh cha mẹ tìm đến, càng lo lắng ngày nào đó đứa nhỏ này nếu biết mình thân thế cố ý muốn đi ra ngoài tìm kiếm thân sinh cha mẹ nên làm cái gì bây giờ.

Nếu như vậy, hiện tại lại để cho hán học thêm chút bổn sự, nhiều phát triển điểm kiến thức lại là đối với đứa nhỏ này chịu trách nhiệm, nhưng lại không cam lòng trong lòng của mình thật cứ như vậy ly khai, nội tâm xoắn xuýt cả đêm.

Ngày hôm sau một sáng sớm, trời chưa sáng Lư Lão Thực cùng Hà Hoa đã rời giường, chế củi nấu nước bắt đầu bận việc đứng lên, đợi đến lúc Lư Đình Thiên rời giường luyện cọc gỗ thời điểm, Hà Hoa đã tại vũng bánh rồi.

"Cha, nương, như thế nào dậy sớm như thế a, ài, ánh mắt như thế nào sưng lên?"

Lư Đình Thiên ôm ngân quang đỉnh, đang tại phòng bếp điểm lúc hương, trông thấy Lư Lão Thực cùng Hà Hoa ánh mắt đều sưng lên.

"Khục khục, hun khói đấy, người nhanh đi luyện, hôm nay muốn vào núi, mẹ người cho người làm nhiều điểm lương khô, sợ người bị đói."

Lư Lão Thực thấy Hà Hoa lại muốn roi lệ, vội vàng đem Lư Đình Thiên cho chỉ ra

"Cha, nương, các người đừng mệt nhọc, giao thân xác một muốn chết rồi, ta hội đau lòng đấy, lên núi khắp nơi đều là trái cây, đói không đến đấy."

Lư Đình Thiên nội tâm rất cảm động, cha mẹ lên lớn như vậy sớm, ánh mắt đỏ lên, nhất định là một đêm không ngủ, lo lắng hấn lên núi gặp nguy hiểm, lại lo lắng hấn muốn đi Thanh Dương võ quán, trả lại cho hấn làm nhiều như vậy ăn ngon đấy, trái cây nào có Hà Hoa làm lương khô ăn ngon.

"Cha, ta không muốn đi võ quán, hôm nay ta lại đi cùng tiên sinh nói một chút. . ."

Nhen nhóm lúc hương ra đến cửa phòng bếp lúc, Lư Đình Thiên nghiêng đầu lại đối với Lư Lão Thực nói.

"Người đưa nhô này, đã đáp ứng sự tình sao có thể mờ mẫm sửa đây? Đợi lát nữa ta đi cùng tiên sinh tâm sự."

Lư Lão Thực theo ở phía sau, chuẩn bị cùng Lư Đình Thiên cùng đi luyện đi cọc gỗ.

"Vì sao không đi? Người đó là đi học bốn sự, không thể hồ đồ."

Hà Hoa không ngẩng đầu, thanh âm hơi khàn khàn, hai giọt nước mắt rơi vào trong nôi.

"Đi, nhanh đi luyện, sớm chút luyện qua sớm chút đi tìm tiên sinh."

Lư Lão Thực thấy Lư Đình Thiên chuẩn bị đi an ủi Hà Hoa, tranh thủ thời gian mở miệng đưa hấn chỉ tiêu đi, sợ Hà Hoa lại nhịn không được khóc lên.

Lư Đình Thiên cắn môi, cái gì cũng không nói, ra phòng bếp tiến trong sân luyện, Lư Lão Thực ở một bên bỏ lấy củi.

Một canh giờ đi qua, lúc hương cũng tiêu đốt đã xong, cảm giác buổi sáng hôm nay cái này canh giờ qua đặc biệt chậm.

"Tranh thủ thời gian đấy, dọn dẹp một chút, tôi dùng cơm á."

Hà Hoa vẻ mặt tươi cười hướng về phía Lư Lão Thực cùng Lư Đình Thiên hô, tuy rằng ánh mắt còn có chút sưng, nhưng thanh âm rồi lại mang theo vui vẻ, trong tay bưng đĩa bộ bánh rỗ, phía trên để đó một cái chén đĩa, bên trong đều là hong gió Dã Trư thịt, chính bốc hơi nóng, đúng là Lư Đình Thiên yêu nhất ăn thịt.

"Hắc hắc, nương, ta đã đến. . ."

Nghe thấy Hà Hoa tiếng la, Lư Đình Thiên tâm tình cũng tốt.

"Hôm nay có người thích ăn nhất Thịt dã trư phơi khô, nhanh lên đi đem đồ mồ hôi lau khô, đừng để bị lạnh."

Hà Hoa cười sò lên Lư Đình Thiên đầu.

"YAA.A.A., hôm nay có Dã Trư thịt ăn, Hồ Oa, người không nhanh chút, cha liền cho đã ăn xong a. . ."

Lư Lão Thực buông búa lau đem mặt, ngồi ở bên cạnh bàn bên cạnh trêu ghẹo nói.

"Hắc hắc, các người ăn trước, ta xong ngay đây."

Toàn gia bầu không khí áp lực bị Hà Hoa như vậy cười cười, trong nháy mắt liền sinh động đứng lên.

"Cha, ta nếu không các loại hai năm lại đi võ quán đi."

Chính đang ăn cơm, Lư Đình Thiên còn là nhịn không được đối với Lư Lão Thực nói đến.

"Đừng hồ đồ, võ quán cũng không phải chúng ta mở đấy, nói lúc nào đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ lúc nào đây? Nương biết rõ, người không nỡ bỏ nương, nhưng người đây là đi học lớn bốn sự, chờ người đã có tiền đồ, nương vẫn chờ người mang theo nương đi ra ngoài đi dạo đâu rồi, nương cái này thế hệ đi xa nhất địa phương chính là Thanh Dương trấn rồi, nương chờ hưởng phúc của người đâu!"

Nói qua nói qua Hà Hoa ánh mắt vừa đỏ đi lên.

Hà Hoa đời này liền đi qua hai lần Thanh Dương trấn, đều là vì Hồ Oa, hai lần cũng là vì chữa bệnh, lần thứ hai mang về là Hồ Oa thi thể lạnh băng.

"Nương, ngươi yên tâm, chờ ta trưởng thành, có đã có tiền đồ, liền mang nương đi ra Thanh Dương trấn, mang theo cha, muốn đi đâu thì đi đó. . ."

Lưu Đình Thiên ánh mắt cũng có chút ẩm ướt.

"Hặc hặc, cha chờ ngươi tiền đồ cái ngày đó, đến đến đến, ăn nhiều một chút, ăn no rồi mới có thể có tiền đồ."

Lưu Lão Thực cười ha hả cho Lưu Đình Thiên gấp một lớn khối Dã Trư thịt.

"Ngươi lên núi nhất định phải chú ý, nhiều thỉnh giáo Hồ tiên sinh, nghe tiên sinh lời nói, đem ngươi cha cây đao kia mang theo. . ."

"Phu quân, đợi lát nữa đi tìm Đại Toàn nói một chút, lại để cho Trữ Tử tại trên thị trấn nhiều giúp đỡ điểm Hồ Oa. . ."

Hà Hoa căn bản không ăn, một lòng an bài lấy.

"Nương, ngươi cũng ăn, người khác vẫn không nhất định để ý ta đây?"

Lưu Đình Thiên cho Hà Hoa gấp một khối Hà Hoa ưa thích hong gió thịt ba chỉ.

"Làm sao có thể, đó là bọn họ mất bị mùi, nhà của chúng ta Hồ Oa có thể lợi hại, vẫn chướng mắt bọn hắn đâu. . ."

Hà Hoa lòng đầy căm phẫn, kẹp lên trong bát thịt bắt đầu ăn.

"Đúng vậy a, khẳng định không thành vấn đề, chúng ta tiếp tục đi hỏi hỏi Đại Toàn, có hay không gì thể cho Trữ Tử mang qua, Dã Trư thịt đợi lát nữa cũng cho Trữ Tử bao một bao mang qua."

Lưu Lão Thực nhìn Hà Hoa bắt đầu bắt đầu ăn, cũng yên lòng.

Cơm nước xong xuôi, Lưu Lão Thực ôm ba bao đồ vật, cùng Lưu Đình Thiên liền hướng Đại Toàn nhà đi đến.

Bao lớn trong đều là bánh, không có giả bộ thịt, là cho Lưu Đình Thiên cùng Hồ tiên sinh lên núi chuẩn bị, không phải là Hà Hoa không muốn giả bộ thịt, chẳng qua là trong núi mang theo thơm như vậy hong gió thịt khắp nơi đi, lại để cho những dã thú kia nghe có phiền toái không nhỏ. Hai cái trong bao nhỏ hành trang là làm quen thuộc Dã Trư thịt, một bao cho Hồ tiên sinh chuẩn bị, một bao cho Trữ Tử chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Dục Vọng Chi Hà

"Đại Toàn thúc. . ."

Hai cha con người tới Lưu Đại Toàn phòng ở trước, lớn cửa mở ra, trong sân không có gặp người, Lưu Đình Thiên lớn tiếng triệu trong phòng hô.

"Ai nha, là Hồ Oa nha! Lão Thực ca, Đại Toàn vừa đi trong đất rồi, có chuyện gì, ta đi gọi hắn đem về?"

Lưu Đông Mai từ buồng trong đi ra giải thích nói.

"Thảm thảm tốt. . ."

Lưu Đình Thiên cười ha hả la lớn.

"Hồ Oa thực nghe lời. . ."

Lưu Đông Mai đi ra, sờ lên Hồ Oa đầu.

"Không cần không cần, ta hôm nay muốn đi trên thị trấn, nghe nói có võ quán tại nhận người, ta đi giúp đỡ Hồ Oa nhìn xem, có gì thể muốn dẫn cái Trữ

Từ không?"

Lưu Lão Thực vội vàng ngăn cản Đông Mai tại, thành thật trả lời nói.

"Hồ Oa không là theo chân Hồ tiên sinh học y thế này? Thế nào lại chạy đi học võ a? Hồ Oa, học đồ vật cũng không thể chần chừ a!"

"Thậm, trước tiên là sinh nói sẽ khiến ta đi gặp việc đời, ta cũng không muốn đi đấy."

Nói đến đây, Hồ Oa lại cong lên miệng.

"A, như vậy a, Lão Thực ca, người chờ ta gặp, ta cho Trụ Tử làm một thân quần áo mới, phiền toái người cho mang qua, ta một lần nữa cho Trụ Tử làm điểm hán thích ăn Dã Trư thịt, người cùng Hồ Oa tiến viện nghỉ ngơi xuống."

Đông Mai lại sờ lên Hồ Oa đầu.

"Không có việc gì, Hà Hoa cho Trụ Tử dẫn theo một bao Dã Trư thịt, hương lửa, người đem quần áo bọc lại là được rồi."

Lưu Lão Thực cười ha hả đưa tay quơ quơ trong tay dùng lá sen bao bọc tốt một bao Thịt dã trư phơi khô, cùng với Lưu Đình Thiên tiến vào sân nhỏ, ngồi trong sân trên mặt ghế chờ Lưu Đông Mai đi thu thập quần áo.

"Cái kia liền đa tạ Lão Thực ca rồi, Hà Hoa tỷ tay nghề có thể so với ta tốt hơn nhiều, ta sẽ đi ngay bây giờ đem quần áo bọc lại, hơi chút đợi lát nữa."

Lưu Đông Mai thấy Lưu Lão Thực đã chuẩn bị, mà hai nhà quan hệ cũng không tệ, cũng liền không có quá lâu khách khí, quay người vào trong phòng đi đến.

"Lão Thực ca, cùng Trụ Tử nói, lại để cho hán hảo hảo nghe giáo tập mà nói, không thể lười biếng."

Rất nhanh Đông Mai liền thu thập xong rồi, đem một cái bao phục đưa cho Lưu Lão Thực.

"Ừ, tốt, ta trước tiên đưa Hồ Oa đi Hồ tiên sinh cái kia, sau đó liền đi trên thị trấn, chậm chút cho người đáp lời, rồi đi a."

Lưu Lão Thực cảm qua bao phục, treo trên bờ vai, nắm Lưu Đình Thiên đi ra ngoài.

"Đa tạ Lão Thực ca rồi. . ."

"Thuận tay sự tình, tạ cái gì, quay về đi!"

Hồ tiên sinh cô tranh trước phòng, Lưu Lão Thực đem một bao lá sen bao bọc đặt ở trên mặt bàn.

"Hồ tiên sinh ném thử, buổi sáng vừa làm Dã Trư thịt. . ."

"Người là {vì là} Hồ Oa trên Thanh Dương võ quán sự tình đến hay sao?"

Hồ tiên sinh không chờ Lưu Lão Thực mở miệng hỏi Thanh Dương võ quán sự tình, trực tiếp đẩy ra chủ đề.

"Ừ, vốn là muốn Hồ Oa còn nhỏ, đi trên thị trấn chưa quen cuộc sống nơi đây đây, sợ hãi từ chịu khổ, buổi sáng hôm nay cùng Hồ Oa mẫu thân hán thương lượng, tiên sinh suy tính quả thật có đạo lý, liền theo như tiên sinh nói làm, hôm nay tới đây chủ yếu là tạ ơn tiên sinh đây."

Lưu Lão Thực cung kính nói, cũng không có chỉ mở lưu đại nhân định ý của trời, đương nhiên cũng là bởi vì chỉ không ra, hán bây giờ có thể nghe thấy nửa dặm trong đất động tĩnh, cũng liền theo hán rồi.

"Hồ Oa xác thực còn nhỏ, nhưng hán. . . Đi Thanh Dương trấn cũng là vì lại để cho hán sớm hơn rộng rãi tầm mắt, Thanh Dương võ quán cũng coi là Thanh Dương trên thị trấn số một số hai võ quán, lại để cho Hồ Oa đi rèn luyện hai năm, với hán mà nói cũng là loại ma luyện. . . Về sau. . ."

Hồ tiên sinh cũng biết Lưu Lão Thực một nhà đối đãi Hồ Oa như là mình ra, cái này tám năm đến đem đứa nhỏ này nuôi lớn xác thực không dễ dàng, hài tử mới tám tuổi, lo lắng là nhân chi thường tình, không thể tránh được.

"Hồ tiên sinh theo như lời cực kỳ, ta sau đó liền đi trên thị trấn cụ thể hỏi thăm một chút."

"Ừ, người yên tâm, Hồ Oa cự tuyệt không phải vật trong ao, ngăn ngừa bốn năm, đem ta đây một thân y thuật học được cái toàn bộ, ta hiện tại a, là không có gì có thể dạy hán, nhưng hán khuyết thiếu rèn luyện, sớm một ít tiếp xúc thực sự không phải là chuyện xấu."

Hồ tiên sinh nhẹ nhàng vuốt Hồ Oa đầu.

"Hồ Oa, trong lòng mỗi người đều có một cái dự vọng chi hà, sâu cạn không đồng nhất mà thôi, như không tự mình trải qua một lần, tất nhiên muốn khe khó bình."

Hồ tiên sinh cúi đầu nhìn xem chính ngẩng đầu nhìn qua hán Hồ Oa, lời nói thâm thúy nói đến.

"Tiên sinh, như thế nào mới có thể bước qua con sông này?"

Hồ Oa thoáng chút đăm chiêu nhưng lại là vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc nhìn qua Hồ tiên sinh.

"Người muốn một bước vượt qua là không thể nào đấy, đặt mình trong sông, tâm như bàn thạch, thủ vững bản tâm, không bị ngoại vật hấp dẫn mới có thể qua."

"Mỗi người hà đều không giống nhau, không có cố định đường có thể đi, tiên sinh không có khả năng giúp đỡ được rồi người cả đời, đường còn là dựa vào chính mình đi ra đấy, mình bạch chưa?"

Hồ tiên sinh rất vui mừng nhìn xem vẫn đang vẽ mặt mê hoặc bộ dạng Lưu Đình Thiên.

"Người về sau sẽ rõ, nhớ kỹ tiên sinh mà nói, Hà?"

"Ừ, đa tạ tiên sinh."

Lưu Đình Thiên đối với Hồ tiên sinh đại lễ cúi đầu, tinh tế được rồi một đệ tử lễ, tuy rằng hắn bây giờ còn không là phi thường mình bạch, nhưng có thể cảm giác được rất có đạo lý.

"Đa tạ Hồ tiên sinh dạy bảo."

Lưu Lão Thực cũng vừa chấp tay, tuy rằng Hồ tiên sinh trong lời nói đạo lý hắn có thể nghe được bảy tám phần, nhưng như thế ngắn gọn thâm ảo lời nói, Lưu Lão Thực đúng là nói không nên lời, hắn cũng biết đây đối với Lưu Đình Thiên tốt, Hồ tiên sinh có thể như thế đối đãi Lưu Đình Thiên, cũng đúng là đứa nhỏ này phúc khí.

"Ta cũng chỉ có thể chỉ điểm một chút, cuối cùng còn phải dựa vào chính hắn."

Hồ tiên sinh vẫy vẫy tay, vẻ mặt tràn đầy đều là dáng tươi cười, mặc dù không cho Lưu Đình Thiên hô sư phó hắn, nhưng nội tâm sớm đã đưa hắn coi như hậu bối đối đãi, giống như hậu bối thế này, nội tâm cũng là rất là vui mừng đấy.

"Lão Thực, ta cùng Hồ Oa muốn thâm nhập vào núi, cũng là cho hắn ra cuối cùng một đạo nan đề, có thể sẽ gặp được một ít nguy hiểm, ta sẽ che chở hắn đấy, người yên tâm, lần này thời gian có thể sẽ thêm chút, đừng quá lo lắng."

Hồ tiên sinh hướng lưu đại nhân thành thật khai báo nói.

"Ừ, đều theo tiên sinh, đa tạ tiên sinh rồi."

"Hồ Oa, trên đường không thể hồ đồ, đều nghe tiên sinh đấy."

"Ừ, cha, nhớ kỹ."

"Hắc hắc, yên tâm đi, lần này liền nhìn Hồ Oa đại triển thần uy, thâm sơn hảo đạo vật liệu cũng không ít, còn muốn dựa vào người cái này cái mũi thần kỳ đâu."

Hồ tiên sinh cười lên ha hả.

"Hắc hắc, tiên sinh yên tâm, nhất định không cho tiên sinh thất vọng."

Lưu Đình Thiên cũng nở nụ cười, hắn đối với chính mình khứu giác cũng rất hài lòng, những năm này, tại Hồ tiên sinh tận lực huấn luyện xuống, khứu giác là càng ngày càng bén nhạy.

"Vậy có công lao Hồ tiên sinh rồi, sắc trời không còn sớm, ta đây liền đi Thanh Dương trấn nhìn xem, liền đi trước một bước rồi."

Lưu Lão Thực trong nội tâm tảng đá cũng hoàn toàn rơi xuống.

"Ừ, rồi núi về sau, ta tự mình tiễn đưa hắn trở về, người yên tâm đi, không có vấn đề."

Hồ tiên sinh lần nữa cam đoan đến, tựa hồ lần này lên núi sẽ cùng đi vắng không giống vậy.

"Cha, người trên đường chậm một chút, về sớm một chút, miễn cho nương lo lắng."

Lưu Đình Thiên nhỏ đại nhân bình thường dặn dò Lưu Lão Thực.

"Hắc hắc, tốt, cha biết rõ trở về đi, người cứ yên tâm đi!"

Lưu Lão Thực bị Lưu Đình Thiên mà nói chọc cười, quay người hướng về Thanh Dương trấn phương hướng đi đến.

"Hở Oa, chúng ta cũng chinh đồn xuống, buổi chiều lên núi. . ."

Hồ tiên sinh phân phó xong, hướng cò tranh trong phòng đi đến.

"Ừ!"

Lưu Đình Thiên lên tiếng, đi theo Hồ tiên sinh sau lưng cũng vào nhà bắt đầu thu thập.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Trụ Tử

Lưu Lão Thực đã đến Thanh Dương trấn, thời gian đã qua giữa trưa, đi trước Trụ Tử chỗ cửa võ quán, kinh người thông báo đã tìm được Trụ Tử.

Trụ Tử chạy trước đi ra, ăn mặc một thân màu nâu xanh rất rộng mở quần áo, quần áo trên ngực thêu lên một mảnh phong diệp, đỏ rực đầy, bên hông buộc lên một cột đồng dạng màu sắc đai lưng, vẻ mặt mờ mờ, nhìn thấy Lưu Lão Thực cũng là vui vẻ dị thường, hai nhà quan hệ không tệ, thường có đi lại lại.

Lưu Lão Thực đem Đồng Mai làm quần áo mới giao cho Trụ Tử, lại đem lá sen bao bọc Thịt dã trư phơi khô giao cho Trụ Tử.

"Bá bá, đi, đi với ta tiệm cơm ăn cơm đi."

Trụ Tử lúi cúi kéo Lưu Lão Thực cánh tay liền đi vào trong.

"Ài ài ài, đừng chậm trễ người luyện công, bị giáo tập nhìn thấy, đối với người ảnh hưởng không tốt đấy."

Lưu Lão Thực vội vàng ngăn cản đến.

"Bá bá, không có chuyện gì đâu, người giữa trưa khẳng định chưa ăn cơm đâu rồi, rất xa đến xem ta, sao có thể trống không bụng, đi đi đi."

Trụ Tử không buông tay, còn là hướng bên trong đất lầy Lưu Lão Thực.

"Không nên không nên, cái này làm trễ nải người cũng không hay."

"Bá bá, không có chuyện gì đâu, như vậy, ta đi cùng giáo tập nói rằng, như vậy người yên tâm đi."

Trụ Tử thấy Lưu Lão Thực kiên trì, đưa ra đề nghị.

"Cái này. . . Được rồi, cũng không thể ảnh hưởng đến người!"

Lưu Lão Thực rút cuộc nhả ra, cùng theo Trụ Tử đi vào.

"Trương giáo tập, ta bá bá sang đây xem ta, rồi đi lão đường xa, vẫn chưa ăn cơm, ta nghĩ dẫn hấn tại võ quán tiệm cơm ăn một bữa cơm."

Trụ Tử cung kính đối với một gã mặc màu trắng quần áo, quần áo chỗ ngực cũng thêu lên đỏ rực phong diệp trung niên nam tử thi cái lễ.

"A, què quán người đến, cũng không thể chậm trễ, nhanh đi ăn đi, cùng tiệm cơm nói nhiều đại mấy cái thức ăn ngon, đã nói là ta nói."

Tên kia Trụ Tử trong miệng trương giáo tập có chút nhiệt tình, đối với rồi đi có chút xa Lưu Lão Thực hiện lành nhẹ gạt đầu, Lưu Lão Thực vội vàng cũng cung kính gạt đầu, trương giáo tập thấy vậy, nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục giám sát lấy các học viên huấn luyện.

"Đi thôi, bá bá, cái này người yên tâm."

Trụ Tử vui vẻ đã chạy tới, lúi cúi kéo Lưu Lão Thực hướng nhà ăn đi đến.

"Người đưa nhỏ này, càng ngày càng hiểu chuyện rồi."

Lưu Lão Thực sờ lên Trụ Tử đầu.

Trụ Tử năm nay cũng liền mười hai tuổi, thấy hắn như thế hiểu chuyện, Lưu Lão Thực cũng thật cao hứng.

"Bá bá, cha ta cùng ta nướng vẫn khỏe chứ?"

Trụ Tử đánh cho không ít đồ ăn, đã muốn chút rượu, chuẩn bị cho Lưu Lão Thực ngược lại chút rượu.

"Không nên không nên, bá bá còn có việc, không thể uống rượu."

Lưu Lão Thực vội vàng ngăn cản.

"Cha ngươi nướng thân thể đều rất tốt, chuyện trong nhà cũng như ý, ngươi liền đứng lo lắng, tại võ quán hảo hảo học bốn sự, cho ngươi cha làm về vàng."

Lưu Lão Thực cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu bắt đầu ăn, rồi đi cho tới trưa, quả thật có điểm đói bụng.

"Hà Hoa thím cùng Hồ Oa còn tốt đó chứ?"

Trụ Tử cũng phụng bồi bắt đầu ăn, hai người vừa ăn vừa nói chuyện lấy.

"Đều tốt đều tốt, năm nay mưa chân, hoa màu dài tốt, thu hoạch sẽ không kém."

"Hồ Oa hiện tại y thuật học thế nào hình dáng rồi, ta lần trước trở về, hắn cùng Hồ tiên sinh lên núi hái thuốc, ta không có gặp người, nghe ta cha nói, hắn hiện tại thể nhưng là trong thôn nhỏ thần y rồi."

"Cái gì thần y a, cùng theo Hồ tiên sinh học chút da lông."

"Đội Hồ Oa học thành trưởng thành, đến Thanh Dương trên thị trấn, dựa vào y thuật, có thể có thật tốt đường ra."

"Trụ Tử, bá bá lần này tới, còn phải cầu ngươi sự tình?"

"Bá bá, người nói gì thế, cái gì cầu a, sẽ khiến ta cha đã biết, còn không cắt ngang ta chân a!"

"Hắc hắc, tiểu tử ngươi đến trên thị trấn không mấy năm, càng ngày càng hiểu chuyện rồi, cha ngươi sinh ra cái hảo nhi tử a. . ."

"Bá bá, người phân phó!"

"Là như vậy chuyện này, ta nghĩ lại để cho Hồ Oa đến Thanh Dương trên thị trấn học một chút võ nghệ."

"Vậy hắn không học y rồi hả?"

"Hồ tiên sinh nói cần học hỏi kinh nghiệm."

"A, Hồ tiên sinh nói như vậy nhất định có đạo lý của hắn, nhưng Hồ Oa mới tám tuổi nha, Hà Hoa thím nói như thế nào?"

"Ngươi thím cũng đồng ý, đều là {vì là} Hồ Oa được chứ."

"Ừ ừ, cũng thế, trên thị trấn có thể học nhiều lắm, về sau đường ra cũng rộng rất nhiều."

"Ngươi tiểu tử này, trưởng thành nha, so với chúng ta cái này thế hệ phải mạnh hơn, mới bao nhiêu, thì có những ý nghĩ này, không tệ."

"Hắc hắc, bá bá, đừng cười ta, ta đều học ba năm rồi, lại học một năm sẽ phải xuất sư rồi, hoặc là đi làm tiêu sư, hoặc là ngay tại võ quán trong làm cái giáo tập, hoặc là đi địa phương khác xông xáo, không muốn không được a."

"Hắc hắc. . ."

"Bá bá, ta đã biết, người là muốn cho Hồ Oa đi Thanh Dương võ quán?"

"Ồ, người thế nào biết rõ đây?"

"Bởi vì hiện tại chỉ có cả nhà bọn họ tại nhận người, ta trước cùng người giải thích xuống, cái này Thanh Dương trấn tất cả lớn nhỏ võ quán hơn mười nhà, ta đây nhà gọi là Hồng Phong võ quán, người xem cái này, cái này trên ngực vẽ đúng là Hồng Phong là cây dâu hiệu."

"Muốn nói võ quán, trên thị trấn lớn nhất võ quán có hai nhà, Thanh Dương võ quán cùng Cuồng Đao vũ quán, Thanh Dương võ quán hai trăm năm trước ngay tại Thanh Dương trên thị trấn rồi, mà Cuồng Đao vũ quán là ba mươi năm trước từ nơi khác dời vào đây, hiện tại hai nhà thực lực tương đương, cũng coi là cái này Thanh Dương trên thị trấn hai đại cự đầu."

Trụ Tử dừng một chút nói tiếp đến.

"Lúc trước bởi vì Thanh Dương võ quán quá nhiều, cạnh tranh rất kịch liệt, thường xuyên bởi vì tuyển nhận học viên sự tình mà lẫn nhau ẩu đầu, tất cả võ quán tổ chức đệ tử tổ chức thành đoàn thể tiến hành đánh nhau, tạo thành một ít thương vong, khiến cho tất cả mọi người không dám tiến đưa hài tử đến trên thị trấn võ quán, có đều đưa đến mặt khác lên trấn rồi, đều sợ nhà mình hài tử bởi vì chuyện này đã bị cái gì tổn thương, sở hữu võ quán sinh ý một năm không bằng một năm."

"Về sau đây?"

"Ba năm trước đây, Thanh Dương võ quán quán chủ Thượng Quan thư cùng Cuồng Dao vũ quán quán chủ Kim Dao dẫn đầu, liên hợp trên thị trấn sở hữu võ quán xây dựng võ quán liên minh, chế định thống nhất quy phạm, tất cả võ quán tuyển nhận học viên thời gian sai mở, từng võ quán hàng năm đầu cho phép tại đặc biệt thời gian tuyển nhận đệ tử, mà Thanh Dương võ quán cùng Cuồng Dao vũ quán bởi vì danh khí lớn, mỗi hai năm mới có thể tuyển nhận một lần, nhưng mỗi lần cho thời gian hơi chút lâu một chút điểm."

"Như có không tuân theo quy định, võ quán liên minh sẽ ra tay sửa trị, tránh cho ác tính cạnh tranh, tất cả mọi người chỉ ở riêng phần mình tuyển nhận thời gian hơi lớn xu thế làm tuyên truyền, như vậy đánh nhau ẩu đả sự tình mới dần dần chuyển biến tốt đẹp, hiện tại chính là Thanh Dương võ quán tuyển nhận học viên thời gian."

"A, nguyên lai là như vậy!"

"Võ quán giảng bài thời gian bình thường là bốn năm, từng võ quán đệ tử cũng có đẳng cấp phân chia, chia làm kim, ngân quang, đồng, sắt tứ cấp, mới vào đệ tử đều tiến hành khảo hạch, hàng năm cũng sẽ có một lần lớn khảo hạch một lần nữa xác định đẳng cấp, Thiết Cấp hàng năm muốn hướng võ quán giao nạp mười lượng bạc học phí, mà đồng cấp hàng năm muốn giao nạp năm lượng."

"A? Nhiều như vậy a?"

"Hắc hắc, bá bá yên tâm, tiền này là có thể tránh trở về, tại bên trong võ quán có thể làm công, trên thị trấn kiếm tiền con đường cũng nhiều, chỉ cần đầu óc linh hoạt có thể chịu được cực khổ, bạc có thể kiếm đem về, lại một cái võ quán sau khi tốt nghiệp đường ra cũng không tệ, cùng một ít tiêu cực đều cũng có hiệp nghị đấy, hàng năm đều chuyển vận người qua, tiêu cực sẽ cho bổ sung nhất định được tiền cho nhà."

"A, như vậy a, cái kia kim cấp cùng ngân quang cấp muốn bao nhiêu học phí a?"

"Bá bá, cái này kim cấp ngân quang cấp là bao ăn bao ở không thu tiền, tốt nghiệp về sau từng cái tiêu cực muốn đoạt lấy đấy, sẽ cho võ quán nhất định phụ cấp, hàng năm còn có thể phân mấy lượng bạc về nhà lễ mừng năm mới đâu."

"Ta hiện tại chính là chúng ta võ quán ngân quang cấp, năm trước bình luận trên đấy, năm trước cuối năm ta phải ba lượng bạc hơn con cái về nhà cho ta mẹ."

Trụ Tử hạ giọng nói ra.

"Là nghe người cha đề cập qua một lần, cái này bình xét cấp bậc khó sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Thanh Dương võ quán

"Đại bộ phận vừa vào đều là Thiết Cấp, không lười biếng học cái đã hơn một năm có thể đạt tới đồng cấp, người nhà áp lực cũng liền nhỏ rất nhiều rồi, ngân quang cấp bình thường lúc trước muốn luyện ba năm mới có thể đạt tới yêu cầu, kim cấp cái kia muốn tư chất đặc biệt tốt."

"Bá bá yên tâm, giống như chúng ta như vậy, từ tiểu học qua võ nghệ, bình thường vừa tới có thể bình luận cái đồng cấp, ta đại chắn nhỏ cha ta bắt buộc tính luyện vài năm, thứ nhất là bình luận đồng cấp, hai năm liền bình luận đến ngân quang cấp, lấy Hồ Oa cái kia thân thủ, đoán chừng có thể trực tiếp bình luận ngân quang cấp, người yên tâm đi. Bất quá cái kia Thanh Dương võ quán bình xét cấp bậc tương đối nghiêm khắc, Hồ Oa có lẽ không thành vấn đề."

"Này, hần thể cốt gầy, ta lại không có đứng đắn võ nghệ truyền cho hần, đều là lung tung dạy."

Lưu Lão Thực vậy vậy tay.

"Người thân thủ cha ta đều bội phục nhanh, người đừng khiêm nhường rồi, ăn nhiều một chút cái này, cái này hay ăn."

"Hặc hặc. . . Cha ngươi đây mới thực sự là một thân tốt võ nghệ, cái kia võ quán đều dạy chút ít cái gì nha?"

"Từng võ quán dạy cũng không giống nhau hình dáng, Thanh Dương võ quán chủ yếu nặng khinh thân phương pháp, quán chủ Thượng Quan thư một thân khinh công quý thân khó lường, có chút lợi hại."

"Mà Cuồng Dao vũ quán tức thì lấy đao pháp làm chủ, quán chủ Kim Dao sử dụng một cái màu vàng đại đao, nghe nói có bốn mươi cân nặng, mười tám lộ Cuồng Dao đao pháp vung lên đến đao phong từng trận, khai sơn phá thạch, người bình thường không dám chọc hấn, chúng ta Hồng Phong võ quán thì là lấy năm đầm công phu làm chủ."

"Ừ, Hồ Oa quá gầy, quyền pháp chú ý vững vàng nhanh, đao pháp chú ý đại khai đại hợp, cũng không phải hấn có thể luyện đấy, cái này khinh thân phương pháp cũng là phù hợp."

Lưu Lão Thực suy nghĩ một chút.

"Bá bá, người xem, gừng càng già càng cay, một câu đã nói đến trọng điểm rồi, ta cũng hiểu được Hồ Oa dường như thích hợp Thanh Dương võ quán."

"Cái này Thanh Dương võ quán nhận người đến lúc nào chấm dứt a, Hồ Oa cùng theo Hồ tiên sinh lên núi hái thuốc, lần này thời gian khả năng hơi dài."

Lưu Lão Thực có chút lo lắng.

"Thanh Dương võ quán mỗi hai năm mới có thể tuyển nhận một lần, thời gian hơi chút thêm chút, hôm nay là đầu năm. . . Còn có trọn vẹn hai mươi ngày thời gian mới chấm dứt đâu."

Trụ Tử tính đi tính lại hồi đáp.

"A, hai mươi ngày thời gian, vậy hấn là đã đủ rồi đấy."

Lưu Lão Thực thoáng yên tâm, bình thường Lưu Đình Thiên cùng Hồ tiên sinh lên núi hái thuốc cũng liền năm ba ngày, lúc này đây nói là thời gian dài điểm, có lẽ nhiều lắm là cũng liền nửa tháng, thời gian hấn là đã đủ rồi, Lưu Lão Thực nội tâm nghĩ đến.

"Trụ Tử, Thanh Dương võ quán nhận người có điều kiện gì không?"

"Cũng không có nghe nói lần này có cái gì đặc thù yêu cầu, Thanh Dương võ quán trước kia cũng là muốn cầu tuổi không thể thấp hơn năm tuổi, không thể vượt qua mười tuổi, càng nhỏ càng tốt, quá lớn xương cốt liền trường rắn chắc rồi, cái kia khinh công muốn từ nhỏ luyện lên, sau đó chính là nhìn cá nhân tư chất rồi, không có yêu cầu khác rồi."

"Cái kia Hồ Oa vẫn cũng chỉ có một cơ hội này, lần sau khả năng tuổi đã vượt qua. . ."

Lưu Lão Thực thì thảo tự nói đến.

"Bá bá, người lo lắng cái gì nha, Hồ Oa trên người có y thuật, còn sợ không có cơm ăn sao? Người cứ yên tâm đi. Hơn nữa Hồ Oa thể nhưng là bị người cho luyện bốn năm, cha ta nói với ta đây chính là mùa đông luyện ba Cửu Hạ luyện tam phục, một ngày đều không rơi xuống, cái kia kiến thức cơ bản khẳng định vững chắc, không thành vấn đề, người liền đừng lo lắng."

"Này, đều là làm càn, đúng rồi, Trụ Tử, các loại Hồ Oa đem về, ta lĩnh hấn đi báo danh, nếu như qua, ngươi về sau tại trên thị trấn nhiều chiếu cố hấn điểm a."

"Bá bá, người đây là đâu, ta cùng Hồ Oa từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Hồ Oa cái kia liền là đệ đệ của ta, người không nói ta cũng sẽ chiếu cố đấy, cái này người cũng đừng quan tâm"

"Hặc hặc. . . Có người đang ở đây chiếu ứng lấy, ta và ngươi thím cũng yên lòng."

Lưu Lão Thực để đưa xuống, sờ lên Trụ Tử đầu.

"Ta đã ăn xong, chuẩn bị đi Thanh Dương võ quán chỗ đó nhìn xem, trước nhận thức cái đường, lần sau mang Hồ Oa, có thể trực tiếp đi báo danh rồi, cái kia Thanh Dương võ quán tại phương hướng nào?"

"Bá bá, đi, ta cũng đã ăn xong, ta dẫn ngươi đi."

"Khó mà làm được, cái này đã làm trễ nải một hồi, ngươi đây chỉ có đã hơn một năm liền tốt nghiệp, cũng không thể chậm trễ nữa rồi, ngươi cho ta nói phương hướng, ta tự cái đi, yên tâm, lạc đường không được."

Lưu Lão Thực vội vàng ngăn cản.

"Bá bá, không quan tâm cái này một hồi, người khó được đến một chuyến, ta dẫn ngươi đi Thanh Dương trấn dạo chơi đi, mua điểm hoa quả bánh ngọt

mang về cho thím ăn, đông phở lão Lý nhà làm vừa vặn rất tốt ăn. . ."

"Hặc hặc. . . Người đứa nhỏ này, còn có cái này tâm, thật sự là trường lớn không ít rồi, không có phí công thương người, đi trở về ta được cho người nương hạo hạo khoa trương khen người, bất quá lần này thật không đi, ta tự cái đi. . ."

"Tốt rồi tốt rồi, đừng cãi cò, lần sau mang Hồ Oa đã đến, người lại mang bọn ta đi dạo, người tranh thủ thời gian đi học lấy, ta đi cấp các người giáo tập đạo cái ta."

Lưu Lão Thực nhìn Trụ Tử vẫn muốn tiếp tục kiên trì, liền vội mở miệng ngăn cản, nhập lại lời kéo Trụ Tử hướng sân huấn luyện cái kia khỏi đi đến, Trụ Tử đành phải thôi.

"Đa tạ trương giáo tập khoản đãi."

Lưu Lão Thực vừa chấp tay.

"Ài, người quá khách khí, ngài là Trụ Tử trưởng bối, nên phải đấy."

Trương giáo tập tranh thủ thời gian trả thi lễ.

"Trụ Tử cho ngài thè lưỡi ra liếm phiền toái, người nhiều tha thứ. . ."

"Giáo tập, đây là ta bá bá cho ngài mang đấy, chúng ta cái kia đặc sản, người nếm thử."

Trụ Tử đem Lưu Lão Thực mang cho hắn cái kia bao Dã Trư thịt cung kính đưa cho trương giáo tập.

"Cái này. . . Được rồi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa a!"

Trương giáo tập có chút cao hứng nhận lấy rồi.

"Làm phiền trương giáo tập rồi, ta đây liền đi trở về, Trụ Tử liền đã làm phiền người."

"Ha ha, Trụ Tử nghe lời lắm, về sau thường đến chơi."

"Trụ Tử, mau trở về luyện đi, ta rồi đi."

"Bá bá, người trên đường chậm một chút, cùng ba mẹ ta nói, ta sẽ không lười biếng."

"Mau trở về đi thôi! Bản thân nhiều chú ý thân thể a!"

Lưu Lão Thực nhìn xem Trụ Tử đi trở về, quay người hướng phía Trụ Tử nói với phương hướng chậm rãi đi tới, trong lòng suy nghĩ Trụ Tử biến hóa rồi lại là rất lớn, trưởng thành rất nhiều.

Tuy nói mới mười hai tuổi, nhưng cách đối nhân xử thế, tư tưởng, tầm mắt, thủ đoạn, xác thực không phải trong thôn hải tử có thể so sánh rồi, đều cam lòng lấy chính mình thích ăn nhất Dã Trư thịt đi tặng lễ đại quan hệ, quả nhiên không tệ.

Nếu muốn về sau có tiền đồ, lại để cho Hồ Oa đến học hỏi kinh nghiệm cũng đúng là cái thật tốt chủ ý, như vậy về sau mới có thể mình bạch đạo lý đối nhân xử thế, người sống tại đây thế tục, nhất định phải tuân thủ thế tục quy củ, Lưu Lão Thực trong nội tâm càng thêm thừa nhận muốn đưa Hồ Oa đi Thanh Dương võ quán ý tưởng, bước chân cũng không khỏi nhanh hơn rất nhiều.

Hai con lớn sư tử bằng đá uy vũ khí phách đứng thẳng đứng ở đó trong, uy phong凛凛, đại môn tám biển trên viết Thanh Dương võ quán bốn cái màu vàng chữ to, đầu bút lông mạnh mẽ hữu lực, cửa ra vào hiện tại hai gã đại hán, ánh mắt tinh quang sáng ngời, nhìn qua chính là tập võ đấy, bên cạnh để đó một cái bàn, hai thanh đầu băng ghế phân biệt đặt ở trước bàn về sau, trên mặt bàn để đó giấy và bút mực, một cái mười một mười hai tuổi tiểu cô nương chính ngồi ở chỗ kia ngăn người.

"Nha đầu, mời hỏi nơi này là Thanh Dương võ quán sao?"

Lưu Lão Thực nhập lại không biết chữ, chỉ nhìn thấy phía trên có bốn chữ, cũng không biết ghi cái gì, thích thú trực tiếp mở miệng hỏi.

"A, đúng vậy a đúng vậy a, người muốn ghi danh sao?"

Tiểu cô nương kia đột nhiên phục hồi tinh thần lại, phản xạ có điều kiện giống như mà hỏi, gây hiện tại cửa ra vào hai bên tráng hán trộm cười rộ lên.

"A, xấu hổ a, đại thúc, ta vừa mới thất thần rồi, chúng ta nơi đây đầu tuyển nhận mười tuổi trở xuống, người không quá phù hợp."

Tiểu cô nương sắc mặt có chút ửng đỏ, lúng túng nói đến.

"Ha ha, không có việc gì không có việc gì, không phải là ta báo danh, ta là giúp chúng ta vợ con con cái báo lại tên đấy."

Lưu Lão Thực về mặt vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Báo Danh Cùng Lên Núi

"A, đại thúc, người ngồi, hấn ở đâu?"

Tiểu cô nương nghe xong, hướng Lưu Lão Thực sau lưng ngẩng đi, có chút tuổi còn nhỏ hài tử, thẹn thùng, ưa thích trốn ở đại nhân sau lưng, lúc trước báo lại tên cũng có gặp được qua.

"A, hấn không có tới, lên núi đi, đoán chừng muốn qua nửa tháng mới có thể đi ra ngoài, không biết có thể hay không cho hấn trước báo danh?"

Lưu Lão Thực nhẹ nhàng ngồi ở trên ghế đầu.

"Lên núi, Dã Trư Sơn? Hấn bao nhiêu nha? Chúng ta chỉ cần mười tuổi trở xuống nhé. . ."

Tiểu cô nương về mặt nghi hoặc, không quá tin tưởng mười tuổi phía dưới dám vào núi, cái này lá gan có chút lớn.

"Hấn năm nay tám tuổi hơn nhiều, cùng tiên sinh lên núi hái thuốc đi."

Lưu Lão Thực thành thật trả lời nói.

"A, như vậy a, người trước tiên có thể giúp hấn báo danh, nhưng mà đầu tháng sau năm trước muốn tới đưa tin, muốn tiến hành khảo hạch, còn có trọn vẹn một tháng thời gian, nếu như không có tới đưa tin mà nói, coi như là tự động buông tha cho."

Tiểu cô nương vô cùng rất nghiêm túc nói đến.

"Ài, tốt, ta đây trước cho hấn đem tên báo đi!"

"Ừ, tốt, tính danh?"

Tiểu cô nương mở ra trước mặt một cuốn nhân viên danh sách, cầm lấy bút đối với Lưu Lão Thực ngẩng đầu hỏi.

"Lưu Đình Thiên, bảo đình đình, thiên địa thiên."

Lưu Lão Thực nói những thứ này cũng là lão thôn trưởng Lưu Thư Hương năm đó dạy Lưu Đình Thiên biết chữ lúc dạy câu nói đầu tiên, Lưu Lão Thực một mực nhớ kỹ tại.

"Tốt. . . Năm nay tám tuổi. . . Biết võ nghệ sao?"

Tiểu cô nương ngồi ở chỗ kia một khoản một vẽ rất nghiêm túc viết.

"Biết một chút đi, ta ở nhà đã dạy hấn một ít đi săn bắn sự."

Lưu Lão Thực thành thật trả lời nói.

"A, đều học qua nào quyền cước a?"

Tiểu cô nương ngẩng đầu lên, nhìn xem Lưu Lão Thực hỏi.

"Cái này thật không có, chính là một ít tăng thêm tốc độ cùng né tránh đấy, ở nhà mò mẫm luyện đấy."

Lưu Lão Thực có chút lúng túng.

"Không có gì tật bệnh đi? Chính là thân thể vẫn khỏe mạnh đi?"

"Coi như cũng được, tham ăn giới ngủ đây, ngay cả có điểm gãy."

"A, tốt rồi, người lấy được cái này, đây là bằng chứng, đầu tháng sau năm trước cầm lấy cái này tới nơi này đưa tin, tiến hành khảo hạch, khảo hạch phần vàng bạc đồng thiết tứ cấp..."

Tiểu cô nương đối với Luru Lão Thực kiên nhẫn giải thích, tuy rằng nói cùng Trụ Tử nói hoàn toàn giống nhau, Luru Lão Thực còn là ngồi ở chỗ kia chăm chú nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

"Tốt rồi, đại thúc, người còn có cái gì không hiểu sao?"

Tiểu cô nương đối với cái này đến {vì:là} nhi tử báo danh Lão Thực anh nông dân ánh giống như không tệ, chất phác hào phóng không cần nói, nói chuyện hiền lành rất được thân thể.

"Đều đã minh bạch, cảm ơn người rồi, nha đầu, ta đây đi về trước."

Luru Lão Thực đều nghe rõ ràng về sau, trong nội tâm tăng đá cũng liền phóng hạ, về nhà muốn chuẩn bị bạc đi, trước chuẩn bị mười lượng đi, Luru Lão Thực trong nội tâm tính toán, từ đầu trên ghế đứng lên.

"Tốt, người trên đường chậm một chút, tháng này hai mươi lăm, người đừng nhớ lầm cuộc sống a."

Tiểu cô nương cũng đứng dậy, nghịch ngợm mà cười cười lần nữa nhắc nhở khảo hạch thời gian.

"Ha ha, không sai được, cảm ơn người rồi."

Luru Lão Thực cũng bị chọc cười rồi, hướng nhà đi đến, đột nhiên lại ngừng tạm.

"Nha đầu, lại đánh với người nghe cái địa phương, đông phố lão Lý nhà đi như thế nào a?"

Luru Lão Thực nhớ tới Trụ Tử nói hoa quế bánh ngọt, nghĩ đến tiến chuyển trên thị trấn, đến cho Hà Hoa mang một ít ăn ngon trở về, tuy rằng người nhà cũng liền hơn mười lượng bạc, còn muốn cho Hồ Oa lưu lại mười lượng làm chuẩn bị, nhưng Luru Lão Thực trong lòng vẫn là muốn cho Hà Hoa mang một ít hoa quế bánh ngọt trở về nếm thử, tiền dùng hết rồi còn có thể lại tránh.

"Đại thúc là muốn mua hoa quế bánh ngọt đi, dọc theo con đường này đi thẳng, cái thứ ba chỗ rẽ quẹo trái, đi lên phía trước hai trăm thước đã đến, mỗi lần xếp hàng mọi người thật nhiều, người muốn mua đến tranh thủ thời gian đi."

Tiểu cô nương chỉ vào đường giải thích nói, xem ra cái này Thanh Dương trấn hoa quế bánh ngọt quả nhiên rất nổi danh.

"Tốt, cảm ơn người rồi a."

Luru Lão Thực tạ ơn tiểu cô nương sau đó, liền dọc theo nàng chỉ đường hướng đông phố lão Lý nhà đi đến.

Cùng một thời gian, Hồ tiên sinh cô tranh trước phòng, Hồ tiên sinh cùng Luru Đình Thiên cùng một chỗ đem Hà Hoa bao bọc cái kia bao Thịt đã trư phơi khô cho cho rằng cơm trưa ăn, thu thập xong về sau, liền đã khóa đại môn, chuẩn bị hướng Dã Trư Sơn lối vào đi đến.

"Tiên sinh, vì cái gì lần này mang nhiều như vậy đồ vật a?"

Luru Đình Thiên có chút nghi hoặc, lần này lên núi chuẩn bị đồ vật quá đầy đủ hết rồi, không chỉ có có các loại hái thuốc già bộ dược vật, trả lại cho chuẩn bị trường mâu, búa, trường đao nhóm vũ khí, các loại trị liệu bị thương thành phẩm dược, lương khô các loại đều là tạp nham đồ vật một đồng lớn, già bộ tràn đầy một lớn ba lô, cái này cùng đi vắng lên núi hái thuốc có chuẩn bị có rất lớn bất đồng.

"Lần này đâu rồi, chúng ta phải đi xâm nhập một chút, nhiều đảo tốt hơn được, người mang tại trên thân thể lấy phòng ngừa vạn nhất, lấy tư chất của người, đi Thanh Dương võ quán không thành vấn đề, ta được giúp người nhiều chuẩn bị điểm."

Hồ tiên sinh cũng lên thả ở bên cạnh ba lô, Luru Đình Thiên cũng công lên bản thân nhỏ ba lô, bên trong không có cái gì, liền một chút hẳn thường dùng hái thuốc nhỏ cái cuốc, Hồ tiên sinh đem búa dùng tại bên hông, nói ra đem trường đao, đem cái kia cột so với Luru Đình Thiên cao không có bao nhiêu đây, mới làm không lâu trường mâu đưa cho Luru Đình Thiên.

"Càng đi núi ở chỗ sâu trong đi, dã thú càng nhiều, nguy hiểm càng lớn, đây là ta cho người mới làm đây, nhìn xem thuận tay không?"

Hồ tiên sinh đem trường mâu đưa cho Luru Đình Thiên về sau, hai người sẽ lên đường hướng sơn khẩu chỗ đi đến.

"Ừ, không nặng không nhẹ, dài ngắn phù hợp, tạ ơn tiên sinh rồi."

Luru Đình Thiên vừa đi lấy, bên cạnh huy vũ vài cái trường mâu, mũi thương trên lạnh lóng lánh, rất là sắc bén.

"Tiên sinh, Dã Trư Sơn nhiều đến bao nhiêu?"

Luru Đình Thiên đột nhiên hỏi ra vấn đề này.

"Hà? Dã Trư Sơn phạm vi hơn hai trăm trong, chúng ta đây chỉ là một chỗ chân núi, nếu muốn xuyên qua Dã Trư Sơn, đoán chừng muốn nửa năm thời gian, hơn nữa càng đi trong dã thú hung mãnh càng nhiều."

Hồ tiên sinh bước chân liên tục nhìn một chút Lưu Đình Thiên, tiếp tục đi lên phía trước lấy.

"Cái kia xuyên qua núi bên kia, có cái gì, cũng có người ở sao?"

Lưu Đình Thiên tiếp tục hỏi.

"Núi bên kia đương nhiên cũng là có người ở đấy, người còn không ít đâu."

Hồ tiên sinh cười ha hả hỏi đáp.

"Vậy có Lưu gia thôn nhiều người sao?"

Lưu Đình Thiên tám năm đều không có rời đi Lưu gia thôn, cùng theo Hồ tiên sinh học y về sau, càng là mỗi ngày hai điểm tạo thành một đường thẳng (*cơ bản), đối với thế giới bên ngoài biết nhập lại không nhiều lắm, nhanh hơn trên Trụ Tử như vậy xử sự, cái này bốn năm Hồ tiên sinh cũng chỉ là dạy y thuật, vật gì đó khác cũng không quá nhiều truyền thụ.

"Đó là đương nhiên rồi, toàn bộ Thanh Dương trấn người cộng lại, tại núi bên kia cũng không tính là cái gì."

Lưu tiên sinh sờ lên Lưu Đình Thiên đầu, trong lòng có chút cảm khái, hắn cũng là từ núi bên kia đến đây.

"Tiên sinh, người bên kia cũng ăn Dã Trư sao?"

Lưu Đình Thiên trong ánh mắt có chút hướng tới thần sắc, trong lúc bất tri bất giác Hồ tiên sinh trong lòng hắn chôn xuống một viên hạt giống.

"Đương nhiên ăn a, Dã Trư thịt ăn ngon như vậy, mẹ ngươi làm liền đặc biệt ăn ngon."

Hồ tiên sinh vội vàng chuyển hướng chủ đề.

Hắn nhìn ra Lưu Đình Thiên thần sắc trong mắt, có chút tâm thần bất định, cũng không biết tại đứa nhỏ này trong lòng dưới chôn viên này hạt giống đến cùng là tốt là xấu.

Tối tâm trong hắn vẫn cảm thấy Lưu Đình Thiên đích nhân sinh cuộc sống sẽ không quá bình thường, đây cũng là hắn vì cái gì muốn đem hắn đưa đến Thanh Dương võ quán nguyên nhân, nhập lại không phải không nghĩ lại để cho hắn thì cứ như vậy thật vui vẻ vô ưu vô lự tại Lưu gia thôn sinh hoạt, nhưng nội tâm một mực không yên ổn yên tĩnh.

"Đó là đương nhiên, mẹ ta làm vừa vặn rất tốt ăn."

Hai người một đường trò chuyện, rất nhanh đã đến Dã Trư Sơn vào núi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Bài Học Cuối Cùng

"Hồ Oa, nói cho ngươi cái sự tình."

Vừa mới vào núi, Hồ tiên sinh dừng bước lại.

"Tiên sinh ngươi nói."

Hồ Oa cũng dừng bước lại nhìn Hưởng tiên sinh, cảm giác, cảm thấy tiên sinh hôm nay cùng lúc trước có chút không quá giống nhau, nhưng lại không nói ra được.

"Ừ, ta nghĩ đâu rồi, lần này cho ngươi một mình hành động, ta đi theo phía sau ngươi, ngươi dám sao?"

Hồ tiên sinh cố ý khích tướng Luru Đình Thiên.

"Tiên sinh, tại sao vậy chứ?"

Luru Đình Thiên cũng không vì kia làm cho kích, về mặt nghi hoặc nhìn Hồ tiên sinh.

"Bởi vì đây là bài học cuối cùng, cần ngươi một mình hoàn thành, kiểm nghiệm tiếp ngươi học thế nào, ngươi yên tâm, ta vẫn luôn đi theo phía sau ngươi, sẽ không để cho ngươi có nguy hiểm gì đấy, gặp nguy hiểm liền lớn tiếng gọi ta là, ngươi cảm thấy như thế nào đấy?"

Hồ tiên sinh đem ba lô buông đến.

"Ừ tốt, ta đây thử xem, chủ phải làm những gì đây?"

Luru Đình Thiên suy nghĩ một chút đáp ứng.

"Hướng trong núi sâu đi mười ngày, dọc theo đường được liệu mỗi năm vượt qua hai mươi năm đều hái xuống, quá địa phương nguy hiểm không dùng, chỉ những thứ này."

Hồ tiên sinh đem ba lô trong một ít gì đó đem ra.

"Chỉ những thứ này? Tiên sinh, khừu giác của ta ngươi cũng biết đấy, như vậy có thể hay không rất đơn giản?"

Luru Đình Thiên trong mắt vẻ nghi hoặc nặng hơn, tiên sinh nói bài học cuối cùng không nên dễ dàng như vậy mới đúng, hơn nữa còn chuẩn bị nhiều đồ như vậy, không nên chỉ là vì hái thuốc.

"Ha ha, chỉ những thứ này, cái này cho ngươi."

Hồ tiên sinh từ ba lô trong vớt ra một cái bao, bên trong đúng là Hà Hoa làm lương khô, Luru Đình Thiên đem trên lưng ba lô lấy xuống, tiếp nhận bao bọc, bỏ vào bản thân nhỏ ba lô trong.

"Cái này mang theo, còn có cái này"

Hồ tiên sinh không ngừng đem bản thân ba lô đồ vật bên trong giao cho Luru Đình Thiên, sau đó bị Luru Đình Thiên không ngừng bỏ vào bản thân nhỏ ba lô bên trong, có đánh lửa đá, có khu trùng phấn, có các loại thành phẩm được, đủ loại kiểu dáng chuẩn bị rất đầy đủ.

"Tốt rồi, đồ vật đều cho ngươi chuẩn bị xong, trước ngươi cũng đi theo ta xảy ra núi, suy nghĩ thật kỹ tình hình lúc đó, thật sự cảm thấy gặp nguy hiểm, trực tiếp gọi ta là, lấy cảm giác của ngươi, ngươi khẳng định biết rõ phương vị của ta cùng khoảng cách."

Hồ tiên sinh nói xong, lại công lên bản thân cái kia ít đi một chút ba lô.

"Ừ, tiên sinh, ta sẽ không để cho ngươi thất vọng đấy."

Luru Đình Thiên cảm giác mình đi theo Hồ tiên sinh lên núi cũng có mấy lần rồi, tiên sinh khảo nghiệm mình một chút đã học được bao nhiêu tại trong núi sâu sinh tồn bản lĩnh, cũng là bình thường, kính cẩn đối với Hồ tiên sinh nói ra.

"Tốt, ngươi đi trước, ta sau đó liền tới, đi đi."

Hồ tiên sinh nhìn xem Luru Đình Thiên đi xa thân ảnh, trong mắt có chút vẻ không đành lòng, lập tức lại trở nên kiên định đứng lên, nhẹ gạt đầu, rất nhanh đuổi kịp Luru Đình Thiên.

Luru Đình Thiên cảm giác được Hồ tiên sinh một mực ở phía sau mình cách đó không xa, chẳng qua là hấn không có đi đại lộ, không phải là trên tàng cây bay vút lên, chính là trốn ở phía sau cây trước mặt bí mật đi, hấn cũng biết Hồ tiên sinh sẽ không cứ như vậy đem mình ném, chẳng qua là tại khảo nghiệm bản thân.

Luru Đình Thiên cứ dựa theo lúc trước theo tiên sinh lên núi lúc bộ dạng, tận lực tránh đi dã thú tụ tập địa phương, đến buổi tối điểm xảy ra hoả hoạn chông chắt, vãi lên khu trùng phấn, thiết trí tốt cảnh báo trang bị về sau, liền từ ba lô trong xuất ra Hà Hoa làm bánh bắt đầu ăn, ăn năm phần no bụng sẽ đem bánh thu xuống dưới.

Nhập lại không dám ăn quá nhiều, lúc ngủ đem mâu nắm trong tay, Luru Lão Thực cái thanh kia dao bầu cũng nắm ở trong tay, cũng không cởi quần áo, bảo trì cảnh giác.

Thì cứ như vậy, lên núi ba ngày rồi, Luru Đình Thiên một mực hướng trong núi sâu đi, ven đường cũng không phát hiện quá nhiều vượt qua hai mươi năm mỗi năm được liệu, đem phát hiện hai gốc được liệu hái xuống về sau, tiếp tục đi lên phía trước lấy.

Sau lưng Hồ tiên sinh một mực theo ở phía sau, Luru Đình Thiên một mực có thể cảm giác được, tiên sinh rồi đi cũng không xa.

Ngày thứ tư sáng sớm ngày mới có chút thấp sáng ánh sáng, Luru Đình Thiên đã thức dậy, cảm giác được có người đang tại hướng hấn cắm trại địa

phương đi tới, có năm người, bước chân đi rất vội vàng, cách hán cũng liền chừng hai trăm thước rồi.

Đây là Lư Đình Thiên vào núi đến nay gặp phải luồng thứ nhất người, hán tương đối hiếu kỳ sáng sớm có chuyện gì để cho bọn họ như vậy vội vàng, hơn nữa hán đã thời gian rất lâu không ai nói chuyện.

Lư Đình Thiên tranh thủ thời gian thu cảnh báo trang bị, đem đồ vật đều thu thập xong bỏ vào ba lô trong, thanh đao dừng tại bên hông, xếp bằng ở bên cạnh đồng lửa, đem trường mâu thả tại chân phải bên cạnh, chờ đám người kia đến.

"Tiểu huynh đệ, quý rầy, không biết có thể hay không cho người mượn đồng lửa nướng nướng?"

Năm người xuất hiện ở khoảng cách bên cạnh đồng lửa ước chừng mười mét khoảng cách, thành hình quạt xếp đặt, mặc trên người không biết tên có chút xưa cũ da thú quần áo, quần áo đã bị biểu lộ khí ướt nhẹp, nhập lại có chút rách rưới, rách rưới chỗ có thể chứng kiến nhẹ vết máu, hiển nhiên là vội vàng chạy đi lúc bị nhánh cây vạch phá.

Năm người bằng tuổi nhau, hơn ba mươi tuổi, một tên trong đó niên kỷ hơi chút lớn một chút người ôm quyền hỏi, còn lại bốn người ánh mắt bốn phía ngấm lấy, hiển nhiên không quá tin tưởng cái này nhìn tuổi cũng liền không sai biệt lắm mười mấy tuổi choai choai hài tử có thể một người lên núi.

"Xin cứ tự nhiên!"

Lư Đình Thiên nhìn xem Ly Hỏa chông chất càng ngày càng gần năm người, bảo trì cảnh giác, cũng không làm bất kỳ động tác.

Từ năm người này mặc trên người da thú quần áo đó có thể thấy được, bọn hán phải là chức nghiệp thợ săn, tuy rằng cha hán bọn hán cũng có lúc lên núi đi săn, nhưng tốt da đều cầm lấy đi bán đi hoặc là đổi thành mặt khác vật dụng hàng ngày, sẽ không dễ dàng cầm da làm quần áo dùng.

Lư Đình Thiên mấy lần trước cùng Hồ tiên sinh lên núi đã từng gặp phải qua tình huống tương tự, đi ra ngoài bên ngoài, dữ nhân phương liền.

"Tiểu huynh đệ, như thế nào chỉ một mình người lên núi, nhà của người đại nhân đâu?"

Năm người đã tại bên cạnh đồng lửa ngồi xuống, đem y phục trên người đều cởi, gác ở bên cạnh đồng lửa nướng, ngấm nhìn bốn phía xác thực không nhìn thấy có những người khác, lời mới vừa nói người nọ lại mở miệng hỏi.

"Ừ. . . Ta lên núi đến hái thuốc."

Lư Đình Thiên trầm ngâm một hồi, còn là mở miệng nói đến, tuy rằng hán có thể cảm giác được Hồ tiên sinh bây giờ đang ở đỉnh đầu hán cách đó không xa cái kia thân cây mèo lấy, nhưng mà Hồ tiên sinh lên núi lúc cũng đã nói đây là bài học cuối cùng, cần một mình hoàn thành, vì vậy hán cũng không có trực tiếp trả lời người nọ vấn đề.

"A, vậy người cũng nên cẩn thận, không cần đi quá sâu, bên trong dã thú nhiều lắm, chúng ta chính là bị một con gấu mù lừa một mực đuổi một đêm, mới sẽ biến thành bộ dạng này đức hạnh."

Người nọ tự giễu lắc đầu, lại đi trong đồng lửa bỏ thêm điểm củi.

"Ài, nếu không phải lão tứ gắng phải đi gây tên kia, chúng ta cũng không trở thành chạt vật như vậy, vật sở hữu đều ném đi, chỉ còn lại có trong tay bọn người kia kiểu con trai rồi."

Một cái trong đó người cũng có chút oán trách đứng lên, nhìn thoáng qua một người khác.

"Lão nhị, cũng không thể nói như vậy. . ."

Tên kia gọi là lão tứ người mãnh liệt đứng lên, một thân rắn chắc cơ bắp, trước ngực từng đạo vết thương leo lên lấy.

"Được rồi được rồi, nói những thứ này làm gì, mọi người cùng nhau đi săn cũng không phải lần một lần hai rồi, không cần vì như vậy chút ít sự tình náo không thoải mái."

Cái kia đầu lĩnh nhìn thấy hai người đều có chút hỏa khí, tranh thủ thời gian ra khỏi cửa khuyên giải đến, nghe được hán nói như vậy, hai người cũng đành chỉ cãi lộn, lão tứ một lần nữa ngồi xuống.

"Lão đại, ta xem chúng ta hay là trước đi ra ngoài, một lần nữa chuẩn bị đồ vật lại lên núi, lương thực cùng được đều ném đi."

Một người khác nói đến.

"Lão đại, lão Tam nói có đạo lý, nhưng nơi này khoảng cách gần nhất cửa ra vào chỉ ít có ba ngày lộ trình, chúng ta bây giờ như vậy chỉ sợ là rất khó. . ."

Lão Ngũ cũng mở miệng nói đến, nói xong ngẩng đầu nhìn mặt khác bốn người, liếc nhau sau sau đó nhìn về phía ngồi ở một bên Lư Đình Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giết Người Cướp Của

Mặt khác bốn người cũng nhìn về phía Luru Đình Thiên, nhưng cũng không mở miệng, lại riêng phần mình nường lên quần áo, nhưng ánh mắt đều có chút dị thường.

"Tiểu huynh đệ, không biết có thể hay không mượn điểm lương khô cùng được cho chúng ta."

Người cầm đầu lão đại trầm mặc một lát sau, nhìn xem Luru Đình Thiên thời gian dần qua nói ra.

"Ta mang lương khô cũng chỉ đủ bản thân ăn, không có dư thừa đấy. . ."

Luru Đình Thiên từ mấy người nói chuyện cùng trong thần sắc đã nhận ra một ít khác thường, tuy rằng không rõ lắm, nhưng trực giác nói cho hắn biết rất nguy hiểm

"Ha ha, tiểu huynh đệ, chúng ta chỉ cần ăn một chút lương khô khôi phục một ít khí lực, sau khi ăn xong liền đi săn một đầu Dã Trư, chúng ta thì có đồ ăn rồi."

"Như vậy đi, đợi lát nữa đánh tới Dã Trư cũng chia người một ít, với tư cách trao đổi, người xem được sao?"

Lão đại vẻ mặt tươi cười mà nói, từ đầu đến cuối mặt khác bốn người đều không nói tiếng nào, tựa hồ một mực ở vội vàng chuyện của mình.

"Dã Trư thịt coi như xong, lương khô chỉ có thể chia một ít cho các người, bằng không thì tự chính mình cũng không đủ."

Luru Đình Thiên nhìn xem vẻ mặt tươi cười lão đại, suy tư một hồi, mở miệng nói đến.

"Ai nha, cái kia liền đa tạ tiểu huynh đệ rồi, chúng ta chỉ cần một chút là được rồi."

Lão đại tranh thủ thời gian cảm ơn.

"Chỉ có thể cho các người những thứ này, cái này trên núi trái cây không ít, các người có thể nhiều hái chút ít trái cây ăn."

Luru Đình Thiên nhớ tới Hà Hoa thường xuyên giáo dục hắn muốn giúp mọi người làm điều tốt, vì vậy từ ba lô trong nhảy ra Hà Hoa vì hắn chuẩn bị lương khô bao bọc, sau khi mở ra phân ra một phần ba lương khô đưa cho lão đại.

Tuy rằng còn dư lại căn bản cũng không đủ chèo chống hắn còn thừa lại mười sáu thiên, nhưng Luru Đình Thiên nghĩ đến trên núi trái cây cũng nhiều, mặc dù không thể ăn cũng có thể no bụng, lại cảm thấy bọn hắn có năm người, cũng thật đáng thương đấy.

"Đa tạ tiểu huynh đệ rồi, các huynh đệ. . ."

Lão đại tiếp nhận Luru Đình Thiên đưa tới bánh, phân cho còn lại bốn người.

"Đa tạ tiểu huynh đệ rồi. . ."

"Ăn ngon. . ."

"Đói chết ta rồi, chạy cả đêm. . ."

Còn lại bốn người cũng nhao nhao mở miệng gửi tới lời cảm ơn, tiếp nhận bánh sau ăn ngấu nghiến.

"Cái này cho người, thoa tại trên vết thương, có thể tốt nhanh chút ít."

Luru Đình Thiên xem bọn hắn đúng là cực đói rồi, tướng ăn rất khó coi, tại ba lô trong nhảy ra Hồ tiên sinh vì hắn chuẩn bị trị liệu ngoại thương được đưa cho đã ăn xong lão đại, còn lại bốn người cũng đã đem cái kia một phần ba bánh ăn xong.

"Ách. . . Cái kia liền đa tạ tiểu huynh đệ rồi, tiểu huynh đệ thật sự là Bồ Tát tâm địa. . ."

Lão đại tiếp có chút ngoài ý muốn qua được, trong miệng cảm ơn đến.

"Cái kia ta đi trước."

Lưu Đình Thiên đứng lên cầm lấy trường mâu, chuẩn bị trên lưng lưng của mình cái sọt, tiếp tục hướng trong núi sâu đi, năm người kia cũng đều đứng lên.

"Ha ha, ngươi còn muốn đi? Quả nhiên là chưa thấy qua việc đòi tiểu hài tử."

Ngay tại Lưu Đình Thiên quay người được nữa, sau lưng lão tứ thanh âm truyền đến.

"Các ngươi muốn làm gì?"

Lưu Đình Thiên đôi tay nắm lấy trường mâu xoay người lại, chính đối mặt với năm người.

"Ài, tiểu huynh đệ, nhìn tại ngươi đưa phân thượng, chỉ cần ngươi đem ba lô lưu lại, ta cam đoan không bị thương tính mệnh của ngươi."

Lão đại cầm trong tay đao, đối với Lưu Đình Thiên cam đoan đến.

"Các ngươi tại sao phải như vậy? Ta mới vừa rồi còn phân ra mẹ ta làm lương khô cho các ngươi."

Lưu Đình Thiên có chút không có thể hiểu được, lúc này mới vài phút, biến hóa này cũng quá lớn.

"Lão đại, ta vừa mới nhìn rõ hán ba lô bên trong có được liệu, mỗi năm cùng lão bộ dạng, có lẽ giá trị không ít tiền."

Lão tứ mở miệng nói, lúc này năm người đã hình thành một cái vòng tròn lớn, đem Lưu Đình Thiên vây vào giữa.

"Được liệu? Lão tứ, coi như hết, đứa nhỏ này rất thiện lương, lần này coi như cho hán lên bài học, còn là không nên tổn thương tánh mạng hán!"

Lão đại như trước có chút không đành lòng.

"Lão đại, nhỏ cò không trừ gốc, hậu hoạn vô cùng, vạn nhất hán sau khi trở về người trong nhà báo quan, chúng ta sẽ rất phiền toái, lúc này thời điểm không phải là nương tay thời điểm a, lão đại?"

Lão Ngũ cũng mở miệng nói đến, mà vòng vây càng co lại càng nhỏ.

Lưu Đình Thiên hai cái tay nhỏ bé nắm chặt trường mâu, thân thể có chút run rẩy, cũng không phải là bởi vì sợ mà run rẩy, hán biết rõ Hồ tiên sinh bản thân di động đến đỉnh đầu của mình cây kia lên, chẳng qua là không rõ vì cái gì bản thân giúp bọn hán, bọn hán vẫn muốn giết chết bản thân, về mặt tràn đầy nước mắt, tê tâm liệt phế trường lão hô lớn.

"Hắc hắc, không tại sao, cũng bởi vì ngươi chỉ có một người. . ."

Lão tứ cười hắc hắc, ép sát hướng Lưu Đình Thiên, nhìn xem chỉ có một cột trường mâu Lưu Đình Thiên toàn thân run rẩy, lại để cho lão tứ càng thêm cười đắc ý, giống như một đám ác lang trông thấy một cái cừ non như vậy, căn bản không có chút nào cơ hội chạy thoát.

"Lão tứ. . . Ài, động thủ nhanh nhen điểm, đừng để cho hán bị quá lớn tội."

Lão đại bắt đắc dĩ lắc đầu.

"Yên tâm đi, lão đại, ta ra tay rất lưu loát, hắc hắc. . ."

Lão tứ cười lớn, đột nhiên nhảy dựng lên trường Lưu Đình Thiên một đao vung xuống, vẫn chỗ đang khiếp sợ trong Lưu Đình Thiên phản xạ có điều kiện đem trong hai tay trường mâu bình lấy một lần hành động, đã ngăn được lão tứ hung ác một đao, nhưng miệng hồ đánh rách tả tơi, hai tay máu tươi chảy ròng, thân thể hướng tiếp quỳ xuống, dù sao chỉ có tám tuổi, không có khả năng chính diện ngăn cản được một gã hơn ba mươi tuổi trung niên nam nhân ra sức một kích đấy.

"Tê tê...ê...eeee. . ."

Ngay tại hai tay chống đỡ không nổi, đao muốn chém vào trên cổ lúc, Lưu Đình Thiên tóc gáy dựng đứng, nhìn theo dưới thân thể trầm không đương, hướng trên mặt đất nằm đi, chân hướng trên mặt đất đạp một cái, dấn trên mặt đất hướng sau trượt tới, ma sát mặt đất lá cây phát ra tê tê...ê...eeee âm thanh.

"Ồ, không tệ nha, thân thủ phản ứng rất nhanh, đừng vùng vẫy, có thể ít chút ít thống khổ, hắc hắc. . ."

Lão tứ đối với Lưu Đình Thiên có thể tránh thoát hán vừa rồi ra sức một kích cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cũng không có để ở trong lòng, xách đao đi tới.

"Ngươi. . . Các ngươi. . ."

Lưu Đình Thiên từ trên mặt đất bò lên, hai tay máu tươi chảy ròng, nhìn theo trường mâu xuống tí tách rơi trên mặt đất, về mặt tràn đầy vẫn là vẻ mặt khó

hiểu cùng khiếp sợ, vừa rồi liền chém một điểm cây đao kia liền chém tại trên cổ mình rồi, như là lúc trước tại đại cốc trận Lưu Lão Thực một đao bổ về phía Dã Trư cổ như vậy.

"Sưu. . . Phốc. . ."

Chính nghe rằng cười lấy đi về hướng Lưu Đình Thiên lão tứ đột nhiên đứng lại bất động, một cái phi tiêu chọc ở bộ ngực hấn chỗ, hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, sau đó về phía trước té nhào vào địa phương.

"Lão tứ?"

Lão đại kinh hô một tiếng.

"Là ai, lén lén lút lút đấy, có đảm lượng đi ra vừa thấy."

Ngay tại lão tứ ngã xuống đất thời điểm, còn lại ba người nhanh chóng xúm lại đến lão đại bên cạnh, lưng tựa lưng, đều cầm lấy binh khí, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi lấy.

"Hừ, liên các người, cũng xứng?"

Hồ tiên sinh thanh âm từ Lưu Đình Thiên đỉnh đầu trên cây truyền đến, lập tức từ trên cây nhảy xuống, rơi xuống Lưu Đình Thiên bên cạnh, nhìn xem vẫn đang mặt đầy nước mắt, đầy tay máu tươi Lưu Đình Thiên, cái gì cũng không nói sò lên đầu của hắn.

"Oa. . . Oa. . ."

Ngay tại Hồ tiên sinh vừa sò đến đầu hắn thời điểm, Lưu Đình Thiên khó chịu oa oa khóc lớn lên, đối với một cái tám tuổi hài tử mà nói, sự tình hôm nay xác thực quá phá vỡ rồi.

Cha hắn nương từ nhỏ đến lớn truyền thấu đều là giúp mọi người làm điều tốt, không thể hại người, làm người muốn giảng lương tâm văn văn lý niệm, như thế nào hôm nay hắn cũng là chiếu vào cái này, phần cho bọn hắn mình cũng không nhiều lắm bánh cùng được, vì cái gì bọn hắn vẫn muốn giết mình, vừa rồi lấy đao thế nhưng là thật thiếu chút nữa chém đứt cổ của hắn, hắn thật sự là nghĩ mãi mà không rõ vì cái gì.

"Đều là hiểu lầm, chúng ta cái này liền rời đi?"

Lưng tựa lưng bốn người nhìn thấy Hồ tiên sinh từ trên cây xuống, lập tức đứng thành một cái thẳng tắp cầm lấy đao đối với Hồ tiên sinh, thấy Hồ tiên sinh vuốt Lưu Đình Thiên đầu, ở đầu còn có không hiểu, người này vừa ra tay trực tiếp giết lão tứ, thân thủ bất phàm.

"Ly khai?"

Hồ tiên sinh một tiếng cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ta Sát Nhân Rồi

"Động thủ."

Biết rõ không cách nào bỏ qua, bốn người liếc nhau, lão đại đột nhiên một tiếng hô, ba người khác vung đao hướng về phía Hồ tiên sinh chém tới, mà lão đại tức thì đột nhiên thân hình hướng về phía sau cấp tốc chạy tới.

Lão tứ vừa đối mặt liền ngã xuống, liền chết như thế nào cũng không có thấy không rõ lắm, lão đại trong nội tâm mình bạch căn bản không thể nào là đối thủ.

"Hừ."

Hồ tiên sinh hất lên tay phải, bốn đạo hàn quang từ bên phải trong tay áo bắn ra, đồng thời hướng lên nhảy lên dâng lên, hướng về lão đại chạy trốn phương hướng bay qua đi.

Cái kia chính xông lại ba người, đột nhiên thấy lão đại hướng về phía sau chạy tới, trong nội tâm chính ảo não muốn phản, chuẩn bị triệt thoái phía sau, ba đạo hàn quang trực tiếp cắm vào bọn hắn trái tim vị trí, không ngớt lời âm cũng không có phát ra, liền phù phù chậm rãi ngã xuống, ba người như là lão tử như vậy ngã xuống đất, thi thể khoảng cách Lưu Đình Thiên cũng liền ba bốn mét xa.

Tuy nói bọn hắn quanh năm tại đây Dã Trư Sơn đi săn, đều có chút thân thủ cùng võ nghệ, nhưng cùng đã luyện Thuần Dương chân khí Hồ tiên sinh so sánh với, chênh lệch thật sự là quá lớn, căn bản cũng không phải là một cái mặt đối mặt.

"A. . ."

Hết thắm một tiếng từ nơi không xa truyền đến, đúng là lão đại chạy trốn phương hướng, chỉ chớp lát, Hồ tiên sinh mang theo lão đại đã đi tới, lão đại trên đùi cầm một cái phi tiêu, sắc mặt trắng bệch, Hồ tiên sinh đem lão đại ném tới mấy người khác bên cạnh thi thể.

"Không nên, không nên, van cầu người, bỏ qua cho ta đi. . ."

Lão đại bị ném xuống đất, nhìn trên mặt đất bốn cổ thi thể, hoảng sợ muốn phản cầu xin tha thứ lấy.

Giờ phút này Hồ tiên sinh chạy tới Lưu Đình Thiên bên cạnh, nhìn xem bị sợ có chút ngốc Lưu Đình Thiên co quắp ngồi dưới đất, đã định chỉ thút thút ní non, chính nhìn xem cái kia bốn cổ thi thể ngẩn người, trong ánh mắt ánh mắt phức tạp, đối với thi thể một bên lão đại tiếng cầu xin tha thứ như như không nghe thấy.

Hồ tiên sinh cũng không quấy rầy Lưu Đình Thiên, lẳng lặng yên đứng ở một bên, đầy cõi lòng ân cần nhìn xem hắn.

Mà lão đại gặp tình hình này, cũng không hề cầu xin tha thứ, gục ở chỗ này, cũng nhìn chăm chăm vào Lưu Đình Thiên, không biết đang suy nghĩ gì.

"Tiên sinh. . ."

Thì cứ như vậy qua mười phút, Lưu Đình Thiên phục hồi tinh thần lại, nhìn xem chính về mặt tràn đầy ân cần theo dõi hắn nhìn Hồ tiên sinh, hơi khàn khàn hô, nước mắt lại nhịn không được chảy ra.

"Không sao. . ."

Hồ tiên sinh thở dài ra một hơi, hướng hắn gật gật đầu.

"Tiểu huynh đệ, van cầu người, buông tha ta, ta cũng là bị bọn hắn nhất thời che mắt, van cầu người, buông tha ta, ta cũng không dám nữa. . ."

Lão đại nhìn thấy bọn hắn nói chuyện, biết rõ hiện tại chính mình cầu Lưu Đình Thiên cũng so với cầu một bên Hồ tiên sinh càng đáng tin cậy, thích thú mở miệng đối với Lưu Đình Thiên cầu xin tha thứ đứng lên.

"Tiên sinh?"

Lưu Đình Thiên nhìn thấy trên mặt đất lại là cầu xin tha thứ lại là dập đầu đích, nội tâm có chút không đành lòng.

"Ài, chính người quyết định!"

Tại năm người này vừa muốn động thủ lúc, Hồ tiên sinh đối với bọn họ đã động sát tâm, mà giờ khắc này lưu lại lão đại một mạng, vốn định lại để cho Lưu Đình Thiên tự mình động thủ giết hắn đi.

Nhưng chứng kiến hắn vừa rồi thất thần bộ dạng, nghĩ đến hắn vẫn chỉ là một cái chỉ có tám tuổi hài tử, trước đó, cũng chỉ là giúp đỡ Lưu Lão Thực cắt qua Dã Trư thịt, vậy hay là đã bị giết chết qua đây.

Hắn trong nhà liền sống gà cũng không có giết qua, hiện tại lại để cho hắn giết người, xác thực có chút khó khăn đưa nhỏ này.

"Người thê. . . Người về sau. . . Không hề làm thương thiên hại lý sự tình. . . Ta liền. . . Tha người. . ."

Lưu Đình Thiên đứng lên, nhìn xem nằm ở nơi đó dập đầu đích lão đại, dập đầu dập đầu ba ba nói đến.

"Tốt, ta thê, ta thê, ta tuyệt không làm tiếp chuyện thương thiên hại lý, nếu không thiên lôi đánh xuống chết không yên lành!"

Lão đại mừng rỡ nhìn xem Lưu Đình Thiên thê đến, trông thấy một bên Hồ tiên sinh vẫn đang mang theo sát cơ ánh mắt, trong nội tâm có chút sợ hãi, hắn không quá tin tưởng Hồ tiên sinh thật sự như vậy thời thiết tình buông tha hắn.

"Không cho rằng báo, ta đồ vật đều ném đi, trên người chỉ có món bảo vật này, cảm giác Tạ tiểu huynh đệ ân không giết!"

Nói qua từ trong túi áo xuất ra một cái phong cách cổ xưa lòng bài tay lớn nhỏ hình vuông hộp gỗ, hai tay trình hướng Lưu Đình Thiên.

"Không cần. . . Chỉ cần người. . ."

Lưu Đình Thiên lời còn chưa nói hết, chỉ nghe thấy Ự...c một thanh âm vang lên, thanh âm rất quen thuộc, cha hắn dạy hắn bắn tên lúc chính là cái này

thanh âm, nhưng mà hiện tại thanh âm này nhỏ rất nhiều. "Ừ hử!"

Lưu Đình Thiên trước mắt tối sầm, bị quần áo bọc lấy hướng lên bay đi, là Hồ tiên sinh, lại nghe thấy Hồ tiên sinh hơi thốt khổ hử một tiếng.

Hồ tiên sinh đem hắc ô vào trong ngực, hướng lên bay vút lên mà đi, sau đó lại rơi xuống, Hồ tiên sinh đem Lưu Đình Thiên buông, xoay người nhìn đã tại khắp khiêng chạy trốn lão đại, mà Lưu Đình Thiên trông thấy Hồ tiên sinh trên bờ vai đỏ lên một mảng lớn, chảy ra máu hơi màu đen, đó là có độc hiện tượng.

"Tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên chấn kinh rồi, lớn tiếng la lên đến.

"A. . ."

Lưu Đình Thiên thấy Hồ tiên sinh không có phản ứng, nắm lên trên mặt đất trường mâu, hét lớn một tiếng, trợn mắt tròn xoe, hướng về chính khắp khiêng chạy trốn lão đại chạy tới.

"Phù phù. . ."

Lão đại nghe thấy tiếng la không dám quay đầu lại, kéo lấy bị thương chân hướng gia tốc chạy trốn, không muốn bị trượt chân, một cái té ngã trên đất, đau thẳng run rẩy.

"Tiểu huynh đệ, ta cũng không dám nữa. . ."

Lão đại lúc này té trên mặt đất, đối mặt với xông lại Lưu Đình Thiên, hai cánh tay một chân liên tục hướng sau dốc sức liều mạng di chuyển, mở miệng lần nữa cầu xin tha thứ đứng lên.

"PHỤT. . . PHỤT. . . PHỤT. . ."

Lưu Đình Thiên lúc này đã hoàn toàn phát cuồng, là mình làm hại Hồ tiên sinh trên tay trúng độc, không biết sinh tử, hắc hiện tại duy nhất ý tưởng chính là giết chết hắc, làm đầu sinh báo thù.

Đối với đã không hề chiến ý lão đại, liền đâm ba cái, cho tới bây giờ không nhả ra được trường mâu, đã đem lão đại chọc thủng, bám trên mặt đất, vẫn đang không chịu buông tay.

"Hồ Oa. . . Hắc đã chết!"

Hồ tiên sinh chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh hắc, vẻ mặt lo lắng nhìn qua hắc.

"Tiên sinh. . . Oa. . . Ừ. . ."

Lưu Đình Thiên tranh thủ thời gian buông ra nắm chặt trường mâu hai tay, đặt móng ngồi dưới đất, hai tay run rẩy vừa khóc lên, lại cứng rắn nén trở về, sau đó tranh thủ thời gian đứng lên, ôm lấy Hồ tiên sinh.

"Tiên sinh, có độc. . ."

Lưu Đình Thiên mang theo khóc nước nở vội vàng đỡ Hồ tiên sinh ngồi xuống, tranh thủ thời gian xé mở Hồ tiên sinh bị thương trên bờ vai quần áo, chỉ thấy một cây châm chọc vào trên bờ vai, chung quanh đã đen một mảnh, lại vội vàng kéo qua lưng của mình cái sọt, nhảy ra có thể giải bách độc thanh độc tán ra, lập tức đưa cho Hồ tiên sinh.

"Ha ha, không có việc gì, trước tiên đem châm rút!"

Hồ tiên sinh tiếp nhận thanh độc tán ra, thuốc này là lúc trước hắc vì Lưu Đình Thiên chuyển này chuẩn bị, hé miệng, một bao toàn bộ rót vào miệng.

"Tiên sinh, Ninja điểm"

Lưu Đình Thiên cầm lấy một cái cái kẹp lòi ra ngoài châm đuôi, cánh tay để nằm ngang, dùng sức kéo một cái, một cột màu đen tú hoa châm bị rút ra, một cái màu đen huyết tuyến cũng nhìn theo tiêu đi ra.

"Đem độc máu nặn đi ra!"

Hồ tiên sinh bình tĩnh nói đến, tựa như hiện tại bị thương không phải là hắc.

Lưu Đình Thiên tranh thủ thời gian hai tay dùng sức bắt đầu đè ép miệng vết thương, đại lượng màu đen huyết dịch bị nặn đi ra, mang theo một cỗ mùi hôi thối.

Thẳng đến bài trừ đi ra máu hiện ra bình thường màu sắc về sau, Lưu Đình Thiên đem chuẩn bị cho tốt thoa ngoài da dược đặt tại trên vết thương, bắt đầu tiến hành băng bó.

"Tốt rồi tốt rồi, ngươi lại quán ta tịt thành bánh chưng rồi!"

Hồ tiên sinh cười ha hả đối với vẫn còn quán quít lấy vải Luru Đình Thiên nói đến, cái này vải là Luru Đình Thiên kiên trì xé áo ngoài của mình làm đấy.

Luru Đình Thiên ngừng lại trong tay sống, lẳng lặng yên ngồi ở Hồ tiên sinh bên cạnh, giờ phút này trời đã sáng rồi, từng điểm ánh mặt trời xuyên suốt xuống, theo của bọn hắn lưng, cũng theo trên mặt đất dần dần mất đi độ nóng thì thể cùng đã dần dần dập tắt đồng lửa.

"Tiên sinh, Ta Sát Nhân Rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Lựa Chọn

"Tiên sinh, ta sát nhân rồi!"

Luru Đình Thiên bình tĩnh nói đến, nước mắt im ắng nhìn theo khuôn mặt chảy xuống.

Hồ tiên sinh cũng không lên tiếng, thì cứ như vậy nhìn xem Luru Đình Thiên.

"Ta không muốn giết hắn đấy, vì cái gì? Bọn hắn tại sao phải giết ta?"

Luru Đình Thiên đành chỉ rơi lệ, nhìn về phía Hồ tiên sinh.

"Bởi vì ngươi là kẻ yếu, bởi vì ngươi với hắn đám cần đồ ăn cùng được."

Hồ tiên sinh không mang theo bất cứ tia cảm tình nào nói đến.

"Ta cho bọn hắn ăn cùng được a, bọn hắn vì cái gì vẫn muốn giết ta?"

"Hồ Oa, còn nhớ rõ trước đây không lâu ta đã nói với ngươi sao? Trong lòng mỗi người đều có một cái dục vọng chi hà, bọn hắn có dục vọng, mà trên tay ngươi có đồ ăn cùng được đúng là hắn đám dục vọng trong đấy."

"Như vậy liền muốn giết ta sao?"

"Cũng bởi vì tham niệm, ngươi bại lộ cái kia vài cọng được liệu, khơi gợi lên bọn hắn đáy lòng tham niệm, vì vậy muốn giết ngươi! Cái này là hoài bích kỳ tội đạo lý!"

Hồ tiên sinh tại bình thường truyền thụ y thuật đồng thời cũng thường xuyên gặp giảng một ít hắn biết nhỏ chuyện xưa đến hoạt động đoạn buồn tẻ chương trình học.

"Ta trước kia cũng không quá lý giải, không nghĩ tới sẽ phát sinh tại ta trên người mình, cái kia được tài rất đáng tiền sao?"

"Đáng giá không đáng tiền, muốn xem đối với mọi người, hơn nữa muốn xem ngươi là hay không có năng lực?"

"Chẳng lẽ năng lực mạnh mẽ có thể muốn làm gì thì làm sao? Có thể tùy tiện giết người sao?"

Luru Đình Thiên có chút kích động lên, chuyện đã xảy ra hôm nay thật sự là có chút quá vượt qua tưởng tượng của hắn.

"Đương nhiên không thể! Nhưng sự thật rất tàn nhẫn, cường giả có thể có càng nhiều thủ đoạn đạt được bọn hắn muốn, đặc biệt là đối mặt kẻ yếu lúc, mạnh được yếu thua chính là cái này ý tứ!"

"Nhưng là mẹ ta nói, người tính bôn thiện, cũng muốn giúp mọi người làm điều tốt đấy."

"Ừ, mẹ ngươi nói đúng, người tính bôn thiện, nhưng mà mỗi người đều có dục vọng, bọn hắn cho rằng ngươi có thể tùy ý dẫn đo, vì vậy dục vọng chiến thắng lý trí của bọn hắn. Người nếu như bị dục vọng chiếm cứ, vậy liền gặp trở nên tham lam cùng tàn nhẫn, đánh mất nhân tính!"

Hồ tiên sinh chỉ chỉ thi thể trên đất.

"Cái kia như thế nào mới có thể không bị đục vọng chiếm cứ đây?"

"Còn là câu nói kia, trong lòng mỗi người đều có một cái đục vọng chi hà, sâu cạn không đồng nhất mà thôi, như không tự mình trải qua một lần, tất nhiên muốn khe khó bình, đặt mình trong trong sông, tâm như bàn thạch, thủ vững bản tâm, không bị ngoại vật hấp dẫn mới có thể qua!"

Hồ tiên sinh nói xong nhìn xem trầm mặc xuống Lư Đình Thiên, hai người thì cứ như vậy ngồi, Hồ tiên sinh cũng không quấy rầy Lư Đình Thiên trầm tư.

"Ta muốn trở thành cường giả, ta cũng muốn giữ vững vị trí bản tâm!"

Sau nửa canh giờ Lư Đình Thiên mở miệng nói đến, ánh mắt kiên định, ngữ khí khẳng định.

"Ừ, muốn trở thành cường giả cũng không phải là một kiện chuyện dễ dàng, trong đó đường xá nhấp nhô, gian khổ dị thường, cũng không phải là thuận miệng nói một chút đấy."

Hồ tiên sinh có chút vui mừng, nhưng vẫn nhưng mở miệng nhắc nhở, vẻ mặt vẻ trịnh trọng.

"Tiên sinh yên tâm, ta nhất định sẽ làm được, đa tạ tiên sinh!"

Lư Đình Thiên đứng dậy, hướng về phía Hồ tiên sinh cung kính thi cái lễ.

"Hặc hặc, tốt, ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ trở thành cường giả!"

Hồ tiên sinh ngồi ở chỗ kia chịu thi lễ, vui vẻ cười ha ha.

"Ngươi đi đem những này châm đều thu tập, có lẽ còn có chín cây."

Hồ tiên sinh cảm lấy từ trên bả vai hần nhỏ xuống đến nhằm vào Lư Đình Thiên phân phó nói.

"Tiên sinh cẩn thận, có độc đấy!"

"Ừ, không có việc gì, ngươi đi tìm đi, có lẽ là ở chỗ đó."

Hồ tiên sinh chỉ vào vừa rồi bọn hần đứng địa phương.

"Tiên sinh, đây là hại người đồ vật, muốn cái này có cái gì hữu dụng?"

Lư Đình Thiên có chút khó hiểu.

"Hại người còn là cứu người tại người một ý niệm, cùng nó có quan hệ gì? Ấm khí kia gọi là Bạo Vũ Lê Hoa Châm, một lần kích phát, có thể bắn ra mười cây kim, may mắn khoảng cách bắn không xa, bằng không thì ta vừa đưa ra tiếp theo gấp hần nói, không nghĩ tới hần vậy mà sẽ có loại này ám khí."

Hồ tiên sinh lại từ trên mặt đất nhặt lên cái kia tứ tứ phương phương cái hộp, đem cái hộp mở ra, đem cái kia cây kim bỏ vào rồi.

"Đi tìm đi, cẩn thận một chút, cái này cái hộp có chứa nhất định từ lực, dùng cái hộp đi tìm!"

Hồ tiên sinh đem cái hộp nhỏ đưa cho Lư Đình Thiên.

"Ừ, đa tạ tiên sinh!"

Lư Đình Thiên suy nghĩ một cái, hai tay tiếp nhận cái hộp, đi về hướng vừa rồi một khu vực như vậy cẩn thận tìm tìm ra được.

May mắn tâm bắn không xa, chỉ chốc lát liền đều tìm được, lúc này Hồ tiên sinh cũng đã đem ba lô thu thập xong.

"Tiên sinh, chín cây kim đều đã tìm được."

Lư Đình Thiên đem cái hộp đưa cho Hồ tiên sinh.

"Ngươi lưu lại dùng phòng thân, là một cái thật tốt đồ vật!"

Hồ tiên sinh đem cái hộp lấy tới, thủ bắt tay dạy Lư Đình Thiên như thế nào sử dụng.

"Đi, cùng ta cùng đi đào huyệt?"

Sau khi dạy xong, nhìn xem Lư Đình Thiên đem cái hộp cất vào trong túi áo trên, nhìn xem có chút nụ cười Lư Đình Thiên, Hồ tiên sinh đem một chút

hái thuốc dùng nhỏ cái cuốc đưa cho Lưu Đình Thiên.

"Đào huyết? Làm gì?"

Lưu Đình Thiên tiếp nhận cái cuốc, lại nổi lên nghi ngờ.

"Đem bọn họ chôn, nhập thổ vì an, miễn cho bị dã thú lung tung gặm cắn!"

Hồ tiên sinh ngón tay lấy thi thể trên đất nói.

"Bọn hần muốn giết ta, bọn họ là người xấu!"

Lưu Đình Thiên nói lên cái này lại có điểm kích động.

"Ừ, bọn họ là người xấu, nhưng ngươi không phải là!"

Nói xong phối hợp hướng đi chỉ thấy phả ra khói xanh không thấy lửa bên cạnh đồng lửa, bắt đầu đào lên, cũng không quản còn đứng ở tại chỗ sững sờ Lưu Đình Thiên.

"Đa tạ tiên sinh dạy bảo!"

Một lát sau, Lưu Đình Thiên tựa hồ suy nghĩ minh bạch cái gì, đi đến Hồ tiên sinh trước mặt, lại thi cái lễ, cung kính nói đến.

"Ừ, nhanh hỗ trợ cùng một chỗ đào."

Hồ tiên sinh ngồi thẳng lên, cười tròng Lưu Đình Thiên nhẹ gật đầu, sau đó hai người cùng một chỗ vùi đầu đào huyết đứng lên.

Liên tiếp đào năm cái vũng hố, đem trên mặt đất năm cỗ thi thể phân biệt đều bỏ vào trong huyết, đem vẫn còn bên cạnh đồng lửa năm kiện sớm đã hơ cho khô da thú quần áo với tay cầm, lưu lại hai kiện đỡ một ít dấy, đem còn dư lại ba kiện ném vào trong hầm, bắt đầu điên vùi đứng lên, chỉ chốc lát liền đem vũng hố điền tốt.

"Nhanh đến giữa trưa, đi, tìm một chỗ rửa, ăn nữa điểm lương khô."

Thu thập xong vật sở hữu, Hồ tiên sinh vỗ vỗ trên người bùn đất, sau đó công lên ba lô, một tay cầm da thú quần áo, một tay nắm Lưu Đình Thiên, đi ra ngoài, cách đó không xa có một giếng suối nhỏ, hần ngày hôm qua chính là chỗ đó lấy nước, đi theo cửa bọn hần rời đi, nơi đây an tĩnh lại, dường như cái gì cũng không có xảy ra bình thường.

"Ngươi mặc lấy thử xem, chắc mặc được."

Dòng suối nhỏ bên cạnh, Hồ tiên sinh đem một kiện da thú quần áo đưa cho Lưu Đình Thiên, so với trước muốn nhỏ rất nhiều, ven chỗ bị cắt cao thấp không đều, đúng là Hồ tiên sinh dùng lúc trước cầm quần áo sửa dấy, Lưu Đình Thiên áo khoác đã bị xé thành một mảnh dài hẹp cột vào Hồ tiên sinh trên người.

"Ừ, vừa vặn một thân, rất ấm áp dấy."

Lưu Đình Thiên mặc lên người thử một chút sau nói đến, lúc này hai người bọn họ đã rửa mặt hoàn tất, ăn lương khô, lại cầm quần áo sửa tốt, Thái Dương đã ngã về tây, xem chừng buổi chiều hai ba điểm rồi.

"Ai nha, các loại lại đi vào bên trong, đụng phải Dã Lang, đánh truong da sói, cho ngươi nương hảo hảo làm cho ngươi một thân, ta tay nghề này. . . Ha ha. . ."

Hồ tiên sinh nhìn xem đồng lâu một chút, tây ngẩn một chút quần áo tự giễu đạo .

"Tiên sinh, chúng ta còn muốn đi vào trong sao? Ta muốn về nhà!"

Lưu Đình Thiên có chút tâm thần bất định nói đến, thật không dám nhìn Hồ tiên sinh ánh mắt.

"Hặc hặc. . . Ngươi nha, sợ?"

"Ta không sợ, chẳng qua là có chút khó chịu!"

"Khó chịu là bình thường, nhưng mà lúc này mới ngày thứ tư, dựa theo ước định ngươi còn muốn đi vào bên trong sáu ngày."

"Ta nhớ cha ta mẹ ta rồi. . ."

Lưu Đình Thiên do dự cả buổi.

"Hồ Oa, chuyện ngày hôm nay đối với ngươi hẳn là có rất lớn trùng kích, nhưng mà ngươi lập tức sẽ phải đi Thanh Dương võ quán, muốn tiếp xúc đến

thế giới bên ngoài rồi, bị thương phải học được bản thân liếm láp miệng vết thương, cha người nương có thể giúp người, nhưng không giúp được cả đời đây, đường bắt đầu cuối cùng muốn dựa vào chính mình đi."

"Suy nghĩ thật kỹ rõ ràng, người mình lựa chọn!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thế Hội

"Suy nghĩ thật kỹ rõ ràng, người mình lựa chọn!"

Tuy rằng Hồ tiên sinh nói rất bình thản, nhưng nội tâm lại cũng không giống như mặt ngoài như vậy bình thản, thập phần lo lắng Lưu Đình Thiên như vậy lùi bước.

"Tiên sinh nói có đạo lý, con đường cường giả đường xá nhấp nhô, gian khổ dị thường, đều muốn biến thành cường giả nên thừa nhận những thứ này, ta phải học được bản thân thích ứng miệng vết thương, tiên sinh, ta đi vào trong!"

"Ừ, vậy mới tốt chứ, ta biết ngay người sẽ không thi cứ như vậy rút lui, lùi bước là có thói quen đấy, lui lần thứ nhất nhất định sẽ có lần thứ hai, như thế xuống dưới, đời này người sẽ rất khó trở thành cường giả, càng đừng muốn trở thành người mạnh nhất!"

Hồ tiên sinh bên cạnh công lên ba lô bên cạnh cùng Hồ Oa nói chuyện, một viên treo lấy tâm cũng để xuống.

"Tiên sinh, ta muốn trở thành người mạnh nhất!"

Hồ Oa cũng công lên ba lô, ngữ khí dị thường kiên định nói đến.

"Người mạnh nhất cũng không phải là dễ dàng như vậy, sau cùng quan trọng nhất là kiên trì không ngừng cố gắng, người tính bền dẻo ta không lo lắng, ta lo lắng là sau khi thất bại người có thể hay không một lần nữa tự mình đứng lên đến."

Hồ tiên sinh lời nói thâm thúy nói đến, cùng Hồ Oa một trước một sau rồi đi dòng suối nhỏ.

"Tại sao phải đứng không dậy nổi đây? Tiên sinh, cha ta sẽ khiến ta luyện đi vạc thời điểm, vạc quá tron, ta thường xuyên té xuống, rồi vỡ có thể đau, ta cũng tự mình đứng lên đến rồi!"

Hồ Oa đi ở phía sau về mặt nghi hoặc hỏi.

"Hặc hặc. . . Vậy cũng không giống nhau, đi vạc mặc dù đau khổ, nhưng cũng chỉ là đau khổ, cũng không có cho người tuyệt vọng, có chút thất bại đã kích sẽ để cho người tuyệt vọng, chính thức tuyệt vọng. . ."

Hồ tiên sinh nói đến chỗ này lúc, bước chân ngừng lại, ánh mắt mê ly, tựa hồ lâm vào có chút trong hồi ức.

"Tiên sinh. . ."

Hồ Oa trong đầu buồn bực đi đường, nhận thức lấy Hồ tiên sinh mà nói, thiếu chút nữa đụng vào Hồ tiên sinh.

"A. . . Đến, nơi đây rộng rãi rồi, cùng tiên sinh cùng đi!"

Hồ tiên sinh phục hồi tinh thần lại, quay người dắt qua Lưu Đình Thiên, song song đi lên phía trước đi.

"Tiên sinh, người vừa rồi làm sao vậy?"

Lưu Đình Thiên ngẩng đầu nghi hoặc hỏi, tiên sinh thất thần thời điểm thật không nhiều.

"Ha ha. . . Không có gì, nghĩ đến một ít chuyện cũ, người về sau nếu như gặp được tuyệt cảnh, cho người tuyệt vọng, có thể nhất định không nên buông tha cho, đường vĩnh viễn đều dựa vào bản thân đi ra đấy, người cũng đừng học tiên sinh. . ."

Hồ tiên sinh cảm xúc lắc đầu.

"Tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên nghe có chút mơ hồ.

"Hặc hặc. . . Đi thôi, chờ người trưởng thành sẽ rõ, nhớ kỹ tiên sinh nói lời, nhớ kỹ sao?"

Hồ tiên sinh sờ lên Lưu Đình Thiên đầu.

"Tiên sinh, nhớ kỹ!"

Lưu Đình Thiên nhu thuận nhẹ gật đầu, cha hắn nói với hắn qua, tiên sinh là có lớn người có bản lĩnh, có không tầm thường trải qua, tiên sinh không nói không thể tùy tiện hỏi.

"Hồ Oa, về sau trở nên mạnh mẽ, ngàn vạn phải nhớ đến hiếu thuận cha người nương, người không thể vong bản!"

Hồ tiên sinh đem chủ đề chuyển đi ra

"Tiên sinh yên tâm, nhất định sẽ đầy, ta cũng sẽ hiếu thuận tiên sinh đấy!"

Lưu Đình Thiên phát ra từ nội tâm nói đến.

"Hặc hặc. . . Tốt, ta chờ người. . ."

Hồ tiên sinh thoải mái cười ha hả, cực kỳ khoan khoái dễ chịu.

Hai người bên cạnh trò chuyện bên cạnh hướng rừng rậm ở chỗ sâu trong đi đến.

"Tốt rồi, Hồ Oa, ngay ở chỗ này đi, người đi lên phía trước, ta sau đó liền đến."

Đi vào trong đại khái sau nửa canh giờ, Hồ tiên sinh dừng bước lại, đối với một bên Lưu Đình Thiên cười nói.

"Tiên sinh, người trên bờ vai tổn thương?"

Lưu Đình Thiên có chút ân cần.

"Vết thương nhỏ mà thôi, không quan trọng đấy, đi đi!"

Hồ tiên sinh vui vẻ quá nặng, hắn nhìn rất rõ ràng, Hồ Oa thật sự lo lắng thương thế của hắn, mà không phải muốn kiếm cớ trốn tránh.

"Tiên sinh bảo trọng, đây là thanh độc tẩm ra cùng thoa ngoài da được, tiên sinh lấy được."

Hồ Oa từ lưng của mình cái sọt bên trong xuất ra được, đưa cho Hồ tiên sinh.

"Ừ, đi đi, ta ngay tại phía sau người."

Hồ tiên sinh tiếp nhận được bỏ vào lưng của mình cái sọt trong. Nhìn xem Lưu Đình Thiên bóng lưng rời đi, Hồ tiên sinh nhẹ gật đầu, trong ánh mắt nhưng lại có chần chờ.

Đã trải qua buổi sáng những cái kia biến cố, Lưu Đình Thiên có thể có biểu hiện như thế, đúng là không dễ, đã xa xa vượt qua bạn cùng lứa tuổi, thậm chí bình thường người trưởng thành đều không nhất định có thể có biểu hiện như vậy, nhưng sớm như vậy tiếp xúc đến những thứ này thật là đối với hắn được chứ?

Thật sự sẽ không để lại cho hắn cái gì trên tâm lý bóng mờ sao?

Vì cái gì tới tẩm bên trong hắn sẽ có bất an, gặp vội vã đem những này không thuộc về cái này tuổi đồ vật rút thua bởi hắn?

Thân thể của hắn như thể lý kỳ, gân cốt khác hẳn với thường nhân, cùng trong truyền thuyết Linh Giới tu Tiên thể chế như thể tương tự, chẳng lẽ thật sự là Tu Tiên giả hậu nhân?

Cha mẹ của hắn cùng gia tộc vì cái gì còn không có tới tìm hắn?

Sư phó đã từng nói qua Tu Tiên giả có lẽ không gì làm không được mới đúng a?

"Ài!"

Hồ tiên sinh thở dài, thu hồi suy nghĩ, nhìn Lưu Đình Thiên đã đi xa, vội vàng đi theo.

Tại kế tiếp ba ngày thời gian trong, Luru Đỉnh Thiên bởi vì lão đại bọn họ năm người sự tình, trở nên cực kỳ cẩn thận đứng lên, cũng theo càng ngày càng hướng núi ở chỗ sâu trong đi, gặp người cũng càng ngày càng ít.

Phàm là cảm giác được cách mình hai trăm thước bên trong có người triều bản thân tới đây, Luru Đỉnh Thiên đều Lựa Chọn lập tức ly khai, đổi phương hướng mà đi, tận lực bảo vệ mình.

Hắn giờ phút này cũng khắc sâu mình bạch bản thân thật sự rất nhỏ yếu, dĩ vãng tại cha mẹ cùng tiên sinh cánh chim tiếp không có chịu đựng qua chính thức mưa gió, mà bây giờ tại cánh rừng này trong, nhỏ yếu liền có nghĩa là tử vong, hắn chỉ có bảo vệ tốt bản thân, mới có thể có tính mạng trở thành cường giả, cũng càng kiên định hắn phải đổi thành cường giả ý chí.

"Ta nhất định phải trở thành cường giả, ta phải bảo vệ cha mẹ cùng tiên sinh!"

Luru Đỉnh Thiên tại nội tâm trong đối với chính mình âm thầm hạ quyết tâm.

Hắn có thể cùng rõ ràng cảm giác được tiên sinh giờ phút này ngay tại phía sau hắn năm mươi thước cái kia thân cây, nhếch miệng lên, mỉm cười, tiếp tục đi vào bên trong đi.

Càng đi vào trong, mỗi năm càng lão được liệu dần dần biến nhiều lên, Luru Đỉnh Thiên ba lô trong, đồ ăn trở nên càng ngày càng ít, trống không vị trí đều bị được liệu nhồi vào.

Bởi vì mỗi năm dài được liệu sinh trưởng hoàn cảnh ác liệt, không phải là sinh trưởng ở bất ngờ vách đá lên, chính là chung quanh rậm rạp bầy rập chông gai, rất khó đến, dựa vào bản thân khác hẳn với thường nhân khứu giác, Luru Đỉnh Thiên đều có thể chuẩn xác tìm được được liệu chuẩn xác phương vị, nhưng mà muốn đem được liệu thu thập tới tay, thì phi chuyện dễ.

Có nhiều lần, Luru Đỉnh Thiên đều từ vách đá trên đến rơi xuống, may mắn buộc tại trên thân thể dây thừng, bằng không thì đến rơi xuống sẽ làm bị thương không nhẹ, mặc dù như thế, cũng bị thương không nhẹ, các loại trị liệu nội thương ngoại thương được đã ở dần dần giảm bớt.

Trên người da thú quần áo cũng bị chậm rãi thối nát, làn da trên từng đạo vết máu, trên mặt cũng có vết máu xệt qua dấu vết, nhưng mà tổn thương càng nhiều, Luru Đỉnh Thiên tâm ngược lại càng bình tĩnh, cũng không có người vì trước mắt khó khăn mà lùi bước.

Theo càng đi ở chỗ sâu trong đi, hảo được vật liệu càng nhiều, càng là tốt được liệu, sinh trưởng hoàn cảnh càng là ác liệt, muốn lấy được sẽ phải trả giá thêm nữa mà nỗ lực, gánh chịu càng lớn mạo hiểm.

Hắn càng phát ra mình bạch muốn muốn lấy được mình muốn đấy, liền muốn thừa nhận ăn thêm nữa đau khổ chuẩn bị, đều muốn dễ dàng đạt được hảo được vật liệu, trừ phi bánh từ trên trời rơi xuống, cần chính là tốt đến mức tận cùng vận khí, nếu như đem hy vọng đều áp tại loại này hư vô mờ mịt vận khí tốt lên, thời gian trên phải không có lợi nhất đấy, muốn dựa vào chính mình nỗ lực đi tranh thủ, chân đi trên đất bằng từng bước một đi đi cũng so với dựa vào vận khí tốt đến an tâm.

Hồ tiên sinh ở phía sau cùng theo, cũng chịu không ít khổ, nhiều lần nhìn xem nguy hiểm, muốn ra tay, đều nhịn được, về sau nhìn Luru Đỉnh Thiên làm việc càng ngày càng ổn, hái thuốc không hề giống như lúc trước vội vã như vậy nóng nảy, trong nội tâm cũng dần dần yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đàn Sói Vây Công

Ngày thứ mười, đây là Hồ tiên sinh cùng Luru Đỉnh Thiên lên núi ngày thứ mười rồi.

"Đều mười ngày, như thế nào còn chưa có trở lại đây?"

Luru Lão Thực một sáng sớm đứng lên, nghiêng cái cuộc chuẩn bị xuống đất, Hà Hoa trong sân lăm lăm đứng lên.

"Này, tiên sinh nói, lần này đi vào thời gian muốn dài một ít, người đừng quá sốt ruột rồi, có Hồ tiên sinh tại, sẽ không để cho Hồ Oa có nguy hiểm gì đấy!"

Luru Lão Thực dừng bước lại, an ủi Hà Hoa nói.

"Sao có thể không nóng nảy đâu rồi, Hồ Oa chưa từng có ly khai thời gian dài như vậy qua, lần này trong núi đối đãi các người thời gian dài như vậy,

trên núi nhiều nguy hiểm a, hồ báo sài lang đấy, vạn nhất bị thương đây?"

Hà Hoa chinh đồn lấy sân nhỏ nhưng có chút bận tâm, Lưu Đình Thiên bình thường Tùy tiên sinh lên núi tối đa cũng liền một tuần lễ thời gian, xác thực chưa từng có mười ngày tiền lệ.

"Ha ha, nam hài tử nhiều lên núi xông xáo không có chỗ xấu đấy, hơn nữa hấn lập tức sẽ phải đi Thanh Dương trấn rồi, cái kia võ quán vẫn không biết dài bao nhiêu thời gian thả một lần phép đầu rồi, chúng ta phải thói quen, đều không phải là vì Hồ Oa được chứ, tương lai có đã có tiền đồ, cũng sẽ không giống chúng ta như vậy trông trọt rồi, về sau đi tiêu cực làm người tiêu sư, vào Nam ra Bắc đấy, vậy cho Lão Lưu gia trường mặt, hặc hặc. . ."

Lưu Lão Thực nói đến vui vẻ chỗ, vui vẻ cười ha ha.

"Cười cười cười, cười cái gì cười, đều tại ngươi. . ."

Hà Hoa thấy Lưu Lão Thực cười vui vẻ, cố ý phản nản nói.

"Hặc hặc. . . Hảo hảo hảo, đều oán ta, chỉ cần vì Hồ Oa tốt, đều oán ta đều được, ta rời đi a!"

Lưu Lão Thực khiêng cái cuốc ra cửa.

"Ngươi trên đường cẩn thận, giữa trưa sớm chút quay về tới dùng cơm. . ."

Hà Hoa nhìn xem Lưu Lão Thực đi xa bóng lưng la lớn.

"Đã biết. . ."

Lưu Lão Thực cũng không quay đầu lại trả lời đến, dần dần đi xa.

Đang tại Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa nói chuyện thời điểm, Dã Trư Sơn bên trong Lưu Đình Thiên đang cùng đàn sói giằng co lấy.

Vốn hôm nay là ngày thứ mười rồi, Lưu Đình Thiên nhìn xem đầy cái sọt dược liệu, tâm tình đặc biệt tốt, hai mươi năm lấy bồi thuốc vật liệu, lúc này đây hái hai mươi chín gốc, coi như không tệ rồi, nếu như Lưu Đình Thiên không phải là dựa vào khứu giác, chỉ sợ liền một phần mười đều khó gặp được.

Trời còn chưa sáng, Lưu Đình Thiên tự đứng lên, rất nhanh chinh đồn thỏa đáng, bỏ cảnh báo, ăn điểm tâm về sau, đã diệt đồng lửa, nhen nhóm bó đuốc, vác trên lưng cái sọt chuẩn bị vào trong đi đến.

Ngay vào lúc này, Lưu Đình Thiên đột nhiên phát hiện chung quanh côn trùng kêu vang thanh âm, tiếng chim hót từ bản thân ăn bánh thời điểm lại đột nhiên đã không có, trong nội tâm thầm kêu một tiếng không tốt, lập tức nắm trường mâu, cảnh giác nhìn về phía bốn phía.

Chân trời mới lộ ra một tia màu trắng bạc, Dã Trư Sơn trong còn là một mảnh tối như mực đấy, trong đêm tối lộ ra một đôi Lục sắc ánh sáng, giống như lục bảo thạch giống nhau lóe hào quang.

"Nguy rồi, là đàn sói. . ."

Lưu Đình Thiên nội tâm thầm kêu một tiếng, Dã Trư Sơn trong đáng sợ nhất không phải là lão hổ, cũng không phải thẳng ngu này, mà là đàn sói, đàn sói có thể đầu ác Hồ, tại Dã Trư Sơn trong không thể đơn giản trừu chọc đàn sói, nếu không phiền toái không nhỏ.

"Thở ra. . . Thở ra. . ."

Lưu Đình Thiên nhanh chóng lưng tựa đại thụ, vung vẩy lửa cháy đem, cái này đàn sói quả nhiên giao hoạt, khoảng cách gần như vậy rồi, Lưu Đình Thiên đều không có phát hiện, đi đường một tia âm thanh đều không có phát ra, thừa dịp Lưu Đình Thiên ngủ rồi, len lén xông tới.

"Không được, bó đuốc đốt xong, đàn sói đoán chừng sẽ phải phát động công kích rồi. . ."

Lưu Đình Thiên một bên vung vẩy lửa cháy đem, một bên suy tư về Lưu Lão Thực trước kia đã dạy hấn đánh Sói phương pháp, muốn đem đầu Sói giết, bằng không thì đàn sói công kích gặp vô hưu vô chỉ, nhưng hiện tại chính mình hoàn toàn không biết ai là đầu Sói.

Trên tay có một cây trường mâu, một thanh khảm đao, còn có Hồ tiên sinh cho Bạo Vũ Lê Hoa Châm, nhìn cái này đàn sói số lượng không ít, muốn trước tìm núi chỗ trốn, mới có thể tránh cho hai mặt thụ địch, vừa vặn ngày hôm qua đóng quân dã ngoại cái chỗ kia chính là một chỗ lõm địa phương.

"Không thể chạy, chậm rãi hoạt động."

Lưu Đình Thiên nghĩ đến Lưu Lão Thực đã từng dạy hấn ứng phó Sói phương pháp, chậm rãi hướng về tối hôm qua đóng quân dã ngoại bên cạnh đồng lửa chuyển qua, thành công, đàn sói không hề động, không biết là e ngại bó đuốc còn là Lưu Đình Thiên hoạt động vô cùng chậm, đàn sói không có bắt được kẻ hở.

Dựa lưng vào vách đá, buông ba lô, lưng kê sát tại vách đá lên, ướt sũng sương sớm nhìn theo đã rách nát bừa bãi lộn xộn da thú quần áo xuyên vào Lưu Đình Thiên sau lưng, lạnh lạnh đấy, lại để cho Lưu Đình Thiên càng thêm thanh tĩnh, đem bó đuốc chọc vào ở phía trước trên mặt đất, hai tay nắm chặt trường mâu, nhìn chăm chăm vào đàn sói.

Thiên dần dần thả sáng, đàn sói như trước không có tiến công ý tứ, không ngừng vây quanh Lưu Đình Thiên chung quanh đi tới đi lui, không có phát ra một tia âm thanh, như là nhìn xem con mồi bản thân đem mình vây ở một chỗ lõm đáy, trêu đùa giống như không ngừng chạy lấy.

Bỏ đuốc dần dần dập tắt, thiên cũng chậm chậm thả sáng, Lưu Đình Thiên tìm đập càng ngày càng lợi hại, Hồ tiên sinh ngay tại cách đó không xa trên cây mèu lấy, tựa hồ ngủ rồi, rất lâu không có phát ra qua âm thanh rồi, cho dù là tiếng lẩm bẩm cũng không nghe thấy rồi.

"NGAO. . ."

Trong bảy sói một tiếng gầm nhẹ âm thanh truyền đến, đầu Sói tại đó, Lưu Đình Thiên nhanh chóng tập trung đầu Sói.

Là một đầu toàn thân màu bạc không mang theo một tia hỗn tạp màu, thể trạng cường tráng giống như một đầu con nghé con Thanh lang. Còn lại Sói nghe được tiếng kêu, thành hình quặt ép sát hướng Lưu Đình Thiên chỗ cái kia mảnh lõm đáy, xem ra không có ý định tiếp tục trêu đùa xuống dưới, ý định đối với con mồi động thủ.

Một đầu Sói mãnh liệt luôn lên, từ bên trái mãnh liệt nhào đầu về phía trước, Lưu Đình Thiên trung bình tấn trầm xuống, hai tay nhếch lên, đem mũi nhọn đối với nhào đầu về phía trước đầu kia Sói, mũi thương lạnh lóng lánh, đầu kia nhào đầu về phía trước Sói đột nhiên dừng thân hình, bên phải cùng phía trước đều có Sói chạy tới, Lưu Đình Thiên đem trường mâu một cái ngang vũ, cẩn thận nhìn chăm chăm vào ba phương hướng trên Sói, xem ra đàn sói ý định muốn quần công rồi, trực tiếp rất nhanh xé rách con mồi.

Bên phải đầu kia Sói đột nhiên tăng thêm tốc độ, hướng lên nhảy lên, từ trên xuống dưới phốc xuống dưới, chính giữa cùng bên trái Sói cũng động thủ.

"Uống. . . Phốc. . . Phanh. . ."

Lưu Đình Thiên hai tay nắm chắc trường mâu, một cái trung bình tấn về phía trước, trường mâu vững vàng về phía trước đâm ra, chuẩn xác không sai từ bên phải đầu kia Sói Sói miệng xuyên qua, từ cái ót xuyên ra, đâm xuyên qua toàn bộ đầu sói, lang thần trực tiếp nặng ngã trên mặt đất, không có phát ra một tiếng kêu đau.

Vẫn không kịp rút ra trường mâu, chính giữa cùng bên trái Sói cũng vọt tới trước mặt, hung mãnh mọc ra Sói miệng, lộ ra trắng thật sâu Lang Nha, hướng Lưu Đình Thiên cắn xuống dưới.

Đã tới không kịp rút ra trường mâu rồi, Lưu Đình Thiên quyết đoán bỏ qua trường mâu, trực tiếp từ hông lúc giữa nắm đao đem, mãnh liệt co lại, từ dưới lên trên vung ra, lưỡi đao dán chính giữa đầu kia Sói bụng xẹt qua, thân thể của mình cũng hướng sau ngưỡng đi, xuống trầm xuống, tránh đi bên trái đầu kia Sói.

Tuy rằng tránh được Sói miệng, nhưng bị móng vuốt sói tại tay trái nhỏ trên cánh tay cầm một chút, máu tươi lập tức phun ra mà ra, cánh tay bị đau, tay phải vung đao từ trên hướng xuống, hướng về phía bên trái đầu kia Sói một đao vung xuống.

"NGAO. . . NGAO. . ."

Đao từ bên trái đầu kia Sói chỗ cổ chém vào đi, Sói bị đau nằm trên mặt đất kêu lên, thanh âm khi dễ, chân trước cuồng loạn nhảy múa.

Lưu Đình Thiên lúc này đã nằm trên mặt đất, trên người toàn thân là máu, còn treo không ít ruột, đúng là đầu kia chính giữa nhảy dựng lên đầu kia Sói, bị Lưu Đình Thiên tại trên bụng phải đi một đao cho mở ngực bẻ bụng rồi, nội tạng rơi xuống một thân, tràn đầy thối thúi mùi máu tươi, đã không có nội tạng lang thần mất ở một bên, đã không còn khí tức.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Đấu Đầu Lang

Nồng đậm mùi máu tươi tứ tán mở đi ra, Lưu Đình Thiên nằm ở một đồng Sói nội tạng trong, từng ngậm từng ngậm thở phì phò, hoàn toàn liều mạng trên về này mùi hôi thối.

Vừa rồi thật sự là mạo hiểm, nếu như không phải là thân thể của hán linh hoạt, phản ứng linh mẫn, hiện tại đã bị cắn đứt cổ đi đòi nhà ma rồi.

"NGAO. . ."

Lại là một tiếng sói tru, là Đầu Lang thanh âm, mang theo một chút tức giận gào thét.

Lại có năm con Sói lao đến, tốc độ rất nhanh, dẫn đầu cái kia roi thanh âm rất nặng, Lưu Đình Thiên vội vàng hai tay chống đất, muốn đứng lên.

"A. . ."

Tay trái bàn tay nhỏ bé cánh tay truyền đến một hồi tê tâm liệt phế đau đớn, vừa rồi quá khẩn trương liền bị lang trào tổn thương cũng không có cảm thấy đau, cái này vừa dùng lực, đau răng thẳng run rẩy, thân thể phía bên trái ngược lại đi, trái cánh tay trên một giòng nước ấm, đã chậm lại phun ra máu tươi lại một lần phun ra mà ra.

"Tiên sinh!"

Lưu Đình Thiên hét to, lúc này cái kia năm con Sói càng ngày càng gần, phía trước nhất cái kia cách hấn đã chưa đủ năm thước rồi, Lưu Đình Thiên cảm nhận được nồng đậm tử vong khí tức, so với đối mặt lão tử một đao kia lúc càng thêm mãnh liệt.

Không có phản ứng?

Rõ ràng cảm giác được Hồ tiên sinh tại đàn sói phát động lần thứ nhất công kích lúc liền lặng yên không một tiếng động di động đã đến cách mình không đến mười mét cái kia thân cây.

Cũng chính bởi vì vậy, hấn mới dám đối mặt ba con xông lại ác lang ra sức đánh cược một lần, nếu không liền Lưu Lão Thực đều sợ hãi đàn sói, mới tám tuổi Lưu Đình Thiên gặp trước tiên thờ ra hô cứu mạng, nhưng hiện tại đối mặt đàn sói đợt thứ hai tiến công, đã bị thương bản thân gọi tiên sinh, tại sao không có phản ứng?

Chỉ còn ba mét rồi, hai mét, là cái kia Đầu Lang, như một đạo tia sáng trắng phóng tới Lưu Đình Thiên.

"A. . . Đi tìm chết. . ."

Lưu Đình Thiên cũng chẳng biết tại sao tiên sinh không có tới cứu mình, nhưng cảm giác được tử vong khí tức càng ngày càng nặng, Đầu Lang trong miệng thờ ra tanh hôi giống như buồn nôn khí tức đã đập vào mặt, Lưu Đình Thiên dứt khoát hướng trên mặt đất một nắm, sắc mặt phát ngoan, cái gì cũng không muốn, đã làm xong dốc sức liều mạng ý định, hấn thậm nghĩ sống sót.

"Rắc. . ."

Coi như Đầu Lang mãnh liệt đánh về phía hấn lúc, Lưu Đình Thiên tay phải ngón tay bóp cò, mười đạo hàn mang xuyên thấu qua quần áo, nhanh chóng bắn hướng Đầu Lang, đúng là Bạo Vũ Lê Hoa Châm, bị Lưu Đình Thiên giấu ở trong túi quần áo, đây là bị kích phát ra đi, khoảng cách gần như vậy, Đầu Lang lần này tai kiếp khó đầu.

Vào đầu Sói nghe được cơ rộng rãi thanh âm, khéo trong núi thợ săn giao tiếp Đầu Lang, trên không trung thân ảnh uốn éo, bất khả tư nghị phía bên trái tránh khỏi.

Mười cây kim thành hình quạt nổ bắn ra mà ra, trước mặt bắn trúng đằng sau chạy tới bốn cái Sói, bốn cái Sói lên tiếng ngã xuống đất, nhanh chóng độc dậy thì chết.

Đầu Lang phần nộ tư lấy răng, trầm thấp tiếng gầm gừ từ trong cổ họng truyền ra, lúc này Đầu Lang khoảng cách Lưu Đình Thiên cũng liền chừng hai mét, Đầu Lang trong ánh mắt về hung ác lộ ra, đang muốn nhảy lên lao thẳng tới Lưu Đình Thiên, muốn một cái cắn đứt con mồi cỡ.

Giờ phút này Lưu Đình Thiên đã không có sức hoàn thủ, dụng cả tay chân hướng bên phải ngược lại bò qua đi, chỗ đó với hấn trường mâu, chọc ở một cái đầu sói lên, chỉ có bắt được trường mâu, mới có một đường sinh cơ.

"Vèo. . ."

Một đạo hàn quang từ mười mét nơi xa trên cây nhanh chóng bắn mà đến, một đạo thân ảnh cũng từ trên cây hơi xuống, đang muốn nhảy bỏ nhào qua Đầu Lang nghe thấy vạch phá không khí chính là thanh âm, quay đầu lại phía bên trái bên cạnh trốn đi, không hổ là Đầu Lang, kinh nghiệm phong phú.

"Xoẹt. . . Keng. . ."

Một quả phi tiêu đâm vào Lưu Đình Thiên thả ba lô đằng sau vách đá lên, đúng là Hồ tiên sinh phi tiêu, phi tiêu trên nhẹ vết máu, mà Đầu Lang cũng không quay đầu lại quay đầu bỏ chạy, trên đường đi lưu lại không ít lang huyết.

Hiển nhiên Đầu Lang không có hoàn toàn tránh né mất Hồ tiên sinh cái kia miếng phi tiêu, bị thương, không có dây dưa, lập tức bỏ chạy mà đi, mà đàn sói thành viên khác thấy vậy, giải tán lập tức tứ tán chạy trốn.

Lúc này Hồ tiên sinh mình roi vào Lưu Đình Thiên bên cạnh, cảnh giác nhìn xem Đầu Lang chạy trốn phương hướng, cái này Sói quá giao hoạt, lo lắng hấn lại lộn trở lại đến.

"Tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên đem trường mâu nắm ở trong tay, tuy rằng Đầu Lang đã bị Hồ tiên sinh đuổi đi, còn lại Sói cũng không thấy bóng dáng, nhưng Lưu Đình Thiên vẫn đang nhịn không được sợ hãi, toàn thân run rẩy, thanh âm run run rẩy rẩy hô Hồ tiên sinh.

"Hồ Oa. . ."

Hồ tiên sinh xoay người lại, vội vàng từ Lưu Đình Thiên ba lô trong xuất ra thuốc cầm máu, cầm lấy tay trái của hắn cánh tay, toàn bộ bàn tay nhỏ bé cánh tay có ba đạo bốc lên máu địa phương, chỉ nhìn thấy máu tại bốc lên, nhìn không thấy miệng vết thương, Hồ tiên sinh một bao được trực tiếp chiếu vào Lưu Đình Thiên chính bốc lên máu trên vết thương.

"A. . . Û. . ."

Lưu Đình Thiên kêu ra tiếng, sau đó cực độ áp lực tiếng kêu, từ trong cổ họng phát ra trận trận cực độ trầm thấp tiếng kêu, thân thể không ngừng run rẩy, cả cánh tay bị Hồ tiên sinh nắm thật chặt, không cho lộn xộn đem thuốc bột vung vãi.

Mười phút sau, Hồ Oa thanh âm dần dần khôi phục lại, thân thể cũng tiếp nhận được này giống như đau đớn, không hề run rẩy.

Hồ tiên sinh xé toang bản thân ngoại bào vật áo cho Lưu Đình Thiên cánh tay đã tiến hành băng bó, đợi hắn chuyển biến tốt đẹp một chút về sau, một lần nữa đốt lên đồng lửa, đem Lưu Đình Thiên ôm đến bên cạnh đồng lửa.

Lưu Đình Thiên toàn thân ướt đầm, sưng sớm, mồ hôi, lang huyết, máu của mình sôi nước toàn thân, thoát nhìn cực độ chật vật cùng dữ tợn.

Từ ba lô trong lấy ra một bao thanh độc tán ra, chậm rãi nuốt cho Lưu Đình Thiên ăn vào, lúc này Lưu Đình Thiên bởi vì độ máu quá nhiều cực độ suy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không có một tia huyết sắc, chính nhìn xem Hồ tiên sinh cho hắn mớm thuốc, trong mắt chứa đầy nước mắt, lại không lên tiếng phát.

"Vẫn còn trách ta?"

Hồ tiên sinh một bên nuốt được, một bên vẽ mặt tràn đầy áy náy mà nói.

"Oa. . . Oa. . . A. . . A. . ."

Lời nói mới ra cửa, Lưu Đình Thiên oa oa khóc lớn lên, khóc tê tâm liệt phế, Hồ tiên sinh đem Lưu Đình Thiên ôm vào trong ngực, thì cứ như vậy tùy ý hắn khóc.

"Tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên đình chỉ thút thít nỉ non, cảm giác được trước sinh trên mặt chảy xuống nước mắt rơi xuống tại trên mặt của hắn, lạnh băng băng đáy.

"Ừ, Hồ Oa a, không sao, trước tiên là sinh ra chút ít liều lĩnh, lỗ mãng. . ."

Hồ tiên sinh xoa xoa nước mắt, sờ lên trong ngực Lưu Đình Thiên khuôn mặt nhỏ nhắn, an ủi Lưu Đình Thiên đến.

"Tiên sinh, đều là ta không tốt, gây tiên sinh tức giận!"

Lưu Đình Thiên giấy giũa lấy ngồi dậy, hắn đi theo Hồ tiên sinh bốn năm, chưa bao giờ thấy hắn rơi qua nước mắt.

"Có không ít nghi vấn đi, quy củ cũ, người hỏi ta đáp!"

Hồ tiên sinh khôi phục bình tĩnh.

"Tiên sinh là ở khảo nghiệm ta?"

"Ừ, là!"

"Cái này là bài học cuối cùng?"

"Không phải là, cũng là!"

Hồ tiên sinh lắc đầu, lại gật gật đầu.

"Ta không hiểu, kính xin tiên sinh dạy ta!"

Lưu Đình Thiên suy tư một hồi, còn là không có suy nghĩ cẩn thận.

"Lần này lên núi lúc đầu ý định là để cho người nhận thức tiếp cô độc, bị thương học được bản thân thích ứng miệng vết thương, bởi vì người lập tức sẽ phải đi Thanh Dương vô quán, chỗ đó không có cha mẹ, không có tiên sinh, hết thảy đều muốn dựa vào chính mình, một cái không thể nhận thức người cô độc là rất khó trở thành cường giả!"

"Nhưng sau khi vào núi chuyện đã xảy ra đã vượt qua ta nghĩ muốn truyền thụ cho người đấy, người làm vô cùng tốt, so với ta trong tưởng tượng rất tốt! Cái này bài học cuối cùng cũng là bắt đầu bài học, người hiểu?"

Hồ tiên sinh dừng một chút, nói tiếp đến.

"Đã minh bạch, đa tạ tiên sinh!"

Lưu Đình Thiên giầy giữa lấy bò lên, đối với Hồ tiên sinh vừa chấp tay, tuy rằng tay trái trên cánh tay truyền đến từng trận đau đớn, nhưng vẫn còn cung kính xoay người thi cái lễ.

"Ngồi đi, thương thế của người không nhẹ, vừa cầm máu, dừng lại nứt ra miệng vết thương."

Hồ tiên sinh tranh thủ thời gian đỡ lấy Lưu Đình Thiên, kéo hắn ngồi xuống.

"Tiên sinh mới vừa rồi là có ý không cứu ta, muốn cho ta nhận thức tiếp tuyệt vọng?"

Lưu Đình Thiên sau khi ngồi xuống, lại mở miệng đối với Hồ tiên sinh nói đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Giang Hồ

"Tiên sinh mới vừa rồi là có ý không cứu ta, muốn cho ta nhận thức tiếp tuyệt vọng?"

"Không hoàn toàn là, lúc ấy người cũng không ở vào tuyệt cảnh ở bên trong, người dám một mình đấu đàn sói, là ta làm cho không nghĩ tới đấy, đối với người một cái mới tám tuổi hài tử mà nói quả thật có điểm quá nguy hiểm, người cũng là cảm thấy ta ngay tại cách đó không xa cho nên mới dám khua lên dừng khí đấu nữa, bởi vì người biết rõ đến cuối cùng ta nhất định sẽ ra tay, vì vậy người dám đấu, đúng không?"

"Ừ."

"Làm bị thương, Đầu Lang động thủ lúc, người liền luống cuống, nhưng người lúc ấy cũng không có ở vào tuyệt cảnh ở bên trong, cuối cùng người cũng thành công giết chết chúng nó bốn cái."

Hồ tiên sinh chỉ vào nằm ở cách đó không xa bốn cái toàn thân đã biến thành đen Sói nói ra.

"Ừ. . . Nếu như ta lại chậm một hồi bóp cò, Đầu Lang trốn không thoát đâu. . ."

Lưu Đình Thiên thanh âm càng ngày càng nhỏ.

"Người không nên tự trách, không có người trời sinh có thể tinh táo xử lý nguy hiểm sự tình, trải qua hơn thì tốt rồi, đặc biệt là tại sinh tử trong nháy mắt, càng là nguy hiểm lại càng muốn tinh táo, như vậy mới có thể sống tinh mạng, trong quyết đấu một chiêu vô ý, trả giá đúng là sinh mệnh đại giới, không nên nghĩ đến có đường lui, không nên nghĩ đến có tiên sinh cứu người, tinh táo lại toàn lực đánh cược một lần mới có mạng sống cơ hội, minh bạch chưa?"

"Ừ, đa tạ tiên sinh dạy bảo!"

Lưu Đình Thiên chảy nước mắt, vừa rồi hắn quả thật có điểm sinh khí tiên sinh vì cái gì không cứu hắn.

"Ài, tiên sinh cũng cùng không được người cả đời đấy, người về sau đường còn dài, muốn dựa vào chính mình đi đi, minh bạch chưa?"

"Tiên sinh, thực xin lỗi, chọc giận người tức giận. . ."

"Này, ta không sao, vốn những vật này là phải đợi người lại trưởng thành ta sẽ dạy người, đáng tiếc, ta còn có chuyện muốn làm, phải ly khai một đoạn thời gian, lúc này mới. . . Ài. . . Có chút liều lĩnh, lỗ mẫn, vạn nhất vừa rồi người. . . Ta cũng không pháp hướng cha mẹ của người nói rõ nha. . ."

Hồ tiên sinh lắc đầu, nhưng có chút nghĩ mà sợ.

"Tiên sinh, ngươi phải ly khai? Muốn đi đâu?"

Lưu Đình Thiên có chút gấp.

"Ha ha. . . Có một số việc cần đi xử lý."

Hồ tiên sinh sờ lên Lưu Đình Thiên đầu.

"Tiên sinh, ta giúp ngươi."

Lưu Đình Thiên ngừ khí kiên định nói đến.

"Hặc hặc. . . Tốt, nhưng mà hiện tại không được, chờ ngươi trưởng thành, học tốt được bản lĩnh sẽ giúp tiên sinh đi. . ."

Hồ tiên sinh vui vẻ cười ha hả.

"Ừ, mời tiên sinh yên tâm, ta nhất định sẽ nỗ lực học bản lĩnh đấy."

"Ta yên tâm, ta không lo lắng ngươi không nỗ lực, Hồ Oa vẫn muốn trở thành người mạnh nhất bảo hộ cha mẹ, bảo hộ tiên sinh đâu!"

"Ta biết rồi, ta nhất định sẽ đấy!"

"Ừ. . . Đói bụng không, tiên sinh cho ngươi nướng thịt sói ăn."

"Tiên sinh, nơi đây nướng thịt sói sẽ gọi đến dã thú đấy!"

Lưu Đình Thiên nhớ kỹ cha hắn đã từng nói qua, lên núi không thể thịt nướng, quá thơm rồi, sẽ gọi đến dã thú đấy.

"Hặc hặc, có tiên sinh ở đây, không sợ, đến bao nhiêu ăn bao nhiêu."

Hồ tiên sinh cũng hiểu rõ đạo lý này, nhưng mà Lưu Đình Thiên mất máu quá nhiều, không kịp điều trị thân thể sẽ lưu lại bệnh căn đấy, thịt sói đúng là ôn bổ sung điều dưỡng tốt nguyên liệu nấu ăn.

"Tiên sinh, ta đi giúp ngươi bóc lột da sói."

Lưu Đình Thiên nói xong, gấp vội vàng đứng lên, một hồi mê muội, một cái lao đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống, bị Hồ tiên sinh một chút đỡ lấy.

"Ngươi mất máu quá nhiều, cần điều dưỡng, ngồi ở chỗ này cây đuốc chôn chặt đốt cháy rừng rực rồi, đem những này đồ gia vị mài nhỏ, dội lát nữa rơi tại trên thịt, nướng mới hương."

Hồ tiên sinh từ ba lô trong lấy ra một ít đồ gia vị, cười đưa cho Lưu Đình Thiên.

Lúc trước lên núi hái thuốc, mỗi lần rời núi về sau, tiên sinh đều đánh một hai con thỏ rừng, hai người tại chân núi nướng cùng một chỗ ăn, đối với cái này đồ gia vị nhập lại không xa lạ gì.

"Hặc hặc, yên tâm đi, tiên sinh!"

Vừa nhắc tới thịt nướng, Lưu Đình Thiên nước miếng chảy ròng, hai mắt sáng lên, vừa rồi sợ hãi đã bị toàn bộ không hề để tâm rồi, Hồ tiên sinh nhìn thấy càng thêm vui vẻ nở nụ cười, dù sao vẫn chỉ là cái tám tuổi hài tử.

Rất nhanh ba con không có trứng độc Sói bị Hồ tiên sinh đã lột da, đem bên trong một cái bị gác ở trên đống lửa, Lưu Đình Thiên không ngừng lật nướng, thỉnh thoảng vung điểm mài nhỏ đồ gia vị, thịt sói hướng ra phía ngoài tỏa ra dầu trơn, bị nướng chính là bên ngoài cháy trong non, từng trận mùi thơm phát ra, gây Lưu Đình Thiên là nước miếng giàn giụa.

"Tiên sinh, phía ngoài đã đã nướng chín rồi, thơm quá a, thoát nhìn. . . Ăn thật ngon. . . Bộ dạng!"

Lưu Đình Thiên nhìn chăm chăm vào thịt sói nuốt nước miếng.

"Hặc hặc. . . Ngươi ăn trước, ta đem những này xử lý xong cứ tới đây. . . Hặc hặc. . . Ngươi ăn mau đi đi!"

Hồ tiên sinh nhìn xem Lưu Đình Thiên chảy nước miếng đều nhỏ giọt trên mặt đất rồi, cười không ngấm miệng được.

Lúc này Hồ tiên sinh đã đem một khác hai con thịt sói khối lớn khối lớn cắt xuống, dùng bao vải tốt bỏ vào ba lô trong, chuẩn bị lưu lại trở về thời điểm ra đi ăn.

Lưu Đình Thiên lần này tổn thương không nhẹ, Hồ tiên sinh chính đào lấy vũng hổ, chuẩn bị đem bốn con khác trứng độc Sói chôn kỹ.

"Không có việc gì. . . Ta không đói bụng. . . Các loại tiên sinh cùng một chỗ. . ."

Lưu Đình Thiên lau miệng bên cạnh chảy ra nước miếng, tiếp tục lăn lộn gác ở trên đồng lửa nướng thịt sói.

"Ừ ừ. . . Ta đã đến, đã ăn xong lại đào!"

Hồ tiên sinh đầy côi lòng vui mừng gật đầu, vỗ vỗ tay đi tới, Hồ Oa đứa nhỏ này tâm địa thiện lương, tôn sư trọng đạo, không uống công bản thân như thế dụng tâm dạy bảo.

"Thờ ra. . . Thờ ra. . . Tiên sinh, người ăn cái này!"

Hồ Oa thấy Hồ tiên sinh đi tới, kéo xuống một cái đuôi sói, nhiệt khí toát ra, hương nồng bốn phía, rất bị phỏng, không ngừng thổi, đưa cho Hồ tiên sinh.

"Cẩn thận bị phỏng!"

Hồ tiên sinh tranh thủ thời gian nhận lấy, một tay mang theo, sờ lên Hồ Oa đầu, sau đó cười móc ra một con dao găm, mảnh tiếp theo mảnh đưa cho Hồ Oa.

"Đến, ném thử. . . Thịt thỏ cũng không so ra kém thịt sói, đây là ôn bổ sung đầy, người chảy nhiều như vậy máu, muốn ăn nhiều một chút thịt sói, nhiều bồi bổ, bằng không thì đi trở về, ta cũng không chia cha người nương nói rõ!"

Hồ Oa tiếp nhận cái kia mảnh bốc hơi nóng đuôi sói thịt.

"Ừ. . . Tốt. . . Ăn. . ."

Lưu Đình Thiên khấp ném vào trong miệng, bị phỏng gọi thẳng khí.

"Người chậm một chút, đừng nóng rồi!"

Hồ tiên sinh ha ha cười lắc đầu. Nơi đây tuy rằng đã xâm nhập Dã Trư Sơn mười ngày lộ trình, nhưng đối với xuôi theo kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm Dã Trư Sơn mà nói, còn không tính đặc biệt xâm nhập, lấy Hồ tiên sinh thân thủ, có lẽ không xảy ra vấn đề quá lớn.

"Cha mẹ ta sẽ không trách tiên sinh đây, không phải là tiên sinh ta không có khả năng minh bạch những thứ này đạo lý đây, tiên sinh đều là tốt với ta, trong nội tâm của ta biết rõ đấy!"

Lưu Đình Thiên mình cũng mảnh lên thịt sói tự mình ăn lấy.

"Cha người nương đều là người tốt, đều là Lão Thực bốn phận nông dân, năm đó không phải là cha người đem ta lưng ra cái này Dã Trư Sơn, ta sớm đã bị dã thú cho găm, bọn hắn nói lời tại anh nông dân trong không có vấn đề, nhưng mà thả trên giang hồ, liền không nhất định dùng thích hợp!"

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện lấy.

"Tiên sinh, cái gì là giang hồ?"

"Có người địa phương thì có giang hồ, có giang hồ địa phương thì có lợi ích, có lợi lợi ích địa phương thì có bang phái, có bang phái địa phương thì có tranh đấu, có tranh đấu thì có sinh tử!"

Hồ Oa chậm rãi nhận thức lấy Hồ tiên sinh mà nói, lâm vào trầm tư, liền thom ngào ngạt thịt sói đều quên ăn, Hồ tiên sinh ở một bên cũng không quấy rầy hắn, mảnh lấy thịt từ từ ăn lấy.

"Ta hiểu được, tiên sinh, ta vừa rồi kém một điểm ra phủ Sói cắn chết, mà những thứ này Sói bị ta giết, liền là sinh tử, ta cùng Sói giữa chính là tranh đấu, thuộc về bất đồng bang phái, bởi vì ta là Sói con mồi, ngay cả có lợi ích, mà cái này là giang hồ, tiên sinh, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Về Nhà

Lưu Đình Thiên trầm tư chừng năm phút, phục hồi tinh thần lại, nhìn xem Hồ tiên sinh nói ra vừa rồi cái kia đoạn lời nói.

"Đúng, nhưng mà người so với Sói muốn phức tạp nhiều, Sói chẳng qua là đem người trở thành con mồi, muốn ăn người, không có kia hấn thân thể, mà người dục vọng có thể so sánh Sói hơn rất nhiều nhiều nữa..., người lừa ta gạt, mượn đao giết người, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, đều trốn không thoát hai chữ, dục vọng."

Hồ tiên sinh lại mảnh một mảnh thịt đưa cho Lư Đình Thiên.

"Ừ. . . Ta sẽ bước qua dục vọng chi hà đấy, tâm như bàn thạch, thủ vững bản tâm, không bị ngoại vật hấp dẫn! Tiên sinh, ta nhất định sẽ đấy, ta cam đoan!"

Lư Đình Thiên tiếp nhận thịt, nói xong cũng đem thịt nhét vào trong miệng.

"Hặc hặc. . . Người không cần hướng ta cam đoan, người chỉ cần hướng bản thân. . ."

Hồ tiên sinh nói qua dùng tay trái nện cho chùy lồng ngực của mình, cười nhìn xem Lư Đình Thiên.

"Ừ, ta minh bạch, đa tạ tiên sinh rồi! Tiên sinh, ta cảm giác mình rất ngây thơ, ta nhớ lớn lên, ta nhớ trở nên mạnh mẽ, ta nhớ bảo hộ cha mẹ ta, ta nhớ bảo hộ tiên sinh, thế nhưng là ta hiện tại ngay cả chính ta không bảo vệ được. . ."

Lư Đình Thiên có chút chán chường nhìn mình bị băng bó kỹ tay trái.

"Người mới bao nhiêu a, ta lúc lớn cỡ như người vậy, cũng không như người, ài, lại nói tiếp, cũng là bởi vì ta lập tức muốn ly khai, nếu không ta cũng không muốn người quá sớm tiếp xúc những thứ này, ta cũng không có thể khẳng định có phải là thật hay không đối với người tốt. . ."

Hồ tiên sinh mảnh lấy thịt, có chút hoài nghi mà nói.

"Tiên sinh dạy không sai, ta học xong bảo vệ mình, đã minh bạch hoài bích kỳ tội đạo lý, hưởng thụ lấy cô độc, đã biết tuyệt vọng, đã minh bạch sinh tử, hiểu được giang hồ, vẫn ăn vào thịt nướng. . . Hặc hặc. . . Hương. . ."

Lư Đình Thiên nói qua nói qua liền cười đùa tí từng đứng lên.

"Hặc hặc. . . Người nha. . ."

Hồ tiên sinh cũng cười rộ lên, quét qua vừa mới có hơi bầu không khí áp lực.

Hai người một bên trò chuyện vừa ăn, rất nhanh một cái Sói đã bị ăn gần một nửa.

Thợ săn lên núi lúc cũng không dám ăn quá nhiều, đầu tiên là mang lương khô muốn tiết kiệm lấy ăn chút gì, trên núi trái cây cũng không tốt ăn, thứ hai chính là ăn quá nhiều, người dễ dàng buông lỏng, tính cảnh giác sẽ giảm xuống, thứ ba là ăn nhiều lắm xuất hiện cái gì tình huống đặc biệt, đối với chạy trốn, phản ứng đều cũng có ảnh hưởng đến, vì vậy Lư Đình Thiên một mực không có ăn no qua.

"Tiên sinh, ta ăn đủ rồi!"

Lư Đình Thiên chỉ ăn năm phần no bụng liền không có ý định ăn, chuẩn bị đem Chủy thủ thu lại.

"Ăn đi, khóa đã trên đã xong, chúng ta cùng một chỗ trở về."

Hồ tiên sinh bốn ý cũng muốn lại để cho Lư Đình Thiên bản thân một mình rời núi, nhưng cánh tay của hắn tổn thương có chút nặng, máu chảy quá nhiều, muốn ăn nhiều một chút mới được.

"Thật sự sao, thật tốt quá, ta lên núi vẫn chưa ăn no qua đâu!"

Lư Đình Thiên lại cầm lấy đao cắt thịt bắt đầu ăn, Hồ tiên sinh cười nhìn xem hắn ăn, cái này thật sự là một cái tốt hạt giống, thật muốn hảo hảo bồi dưỡng hắn, nếu như không phải là bởi vì sự tình quá trọng yếu, hắn sẽ không ở thời điểm này ly khai, nghĩ lại lại nghĩ tới hùng ung cần chính là trời không có lẽ Thanh Dương vô quần thích hợp hơn hắn.

Rất nhanh, nghiêm chỉnh đầu thịt sói bị ăn tinh quang, xương cốt ném đầy đất, Lư Đình Thiên rốt cuộc ăn no rồi, không ngừng đốt lên ợ một cái, trên đường đi có Hồ tiên sinh phụng bồi, không có nguy hiểm gì, nội tâm của hắn là hoàn toàn tin tưởng Hồ tiên sinh đấy.

"Tốt rồi, ta đi tiếp tục đào huyết, người đem trên mặt đất xương cốt ném đến trong đồng lửa, sẽ đem đồng lửa tiêu diệt, làm cho xong chúng ta liền đi trở về!"

Hồ tiên sinh ngẩng đầu nhìn nhìn Thái Dương, đã nhanh đến trưa rồi.

Rất nhanh, nên vui chôn kỹ, nên diệt tiêu diệt, hai người vác trên lưng cái sọt hướng núi đi ra ngoài, mà bọn hắn rồi đi sau đó không lâu, có không ít dã thú nghe mùi thơm chui ra, nơi đây lại bạo phát không nhỏ tranh đấu, mà lúc này Hồ tiên sinh cùng Lư Đình Thiên chính trên đường một đường vừa đi vừa nói lấy, hoàn toàn không biết nơi đây tranh đấu.

"Hà Hoa, đến đến đến, chịu chút, người là sắt com là thép, người mấy ngày nay đều không hảo hảo ăn, muốn ăn nhiều một chút!"

Lưu Lão Thực cho Hà Hoa gấp một tia con cái Dã Trư thịt, bình thường Lưu Đình Thiên không ở nhà, bọn hắn rất ít ăn Dã Trư thịt, Lưu Lão Thực thấy Hà Hoa vài ngày đều không có ăn com thật ngon rồi, cố ý làm đi một tí Dã Trư thịt.

"Ta ăn không vô, hôm nay ngày thứ mười tám rồi, như thế nào còn chưa có đi ra nha?"

Hà Hoa cầm lấy chiếc đĩa, lại buông, thờ dài.

"Không có chuyện gì đâu, có Hồ tiên sinh cùng theo đâu!"

Lưu Lão Thực ngoài miệng an ủi Hà Hoa, kỳ thật nội tâm cũng có chút bồn chồn.

"Trên núi dã thú khá nhiều loại, làm sao người biết không có việc gì, vạn nhất nếu đã thương ngã làm sao bây giờ? Đều tại người!"

Hà Hoa lo lắng không được, phản nản lên Lưu lão sư đứng lên.

"Ta muốn vào núi đi tìm!"

Hà Hoa đột nhiên đứng lên.

"Đừng hồ đồ, cái kia trên núi là nữ nhân có thể đi địa phương sao? Trên núi lớn như vậy, người biết bọn hắn đi con đường kia lên núi?"

Lưu Lão Thực đứng dậy giữ chặt Hà Hoa, đem nàng kéo về trên ghế đầu ngồi.

"Vậy cũng không thể mặc kệ a, vạn nhất Hồ Oa đã xảy ra chuyện, ta thế nào sống a. . ."

Hà Hoa nói qua sờ thu hút nước mắt đến.

"Tốt rồi tốt rồi, com nước xong xuôi rồi, ta lên núi đi tìm tìm, người ăn com trước, bằng không thì Hồ Oa không có việc gì, người đến có cái tốt xấu, cái kia Hồ Oa đem về muốn rất khó thụ a,, ăn đi, ăn nhiều một chút!"

Lưu Lão Thực đem bát đĩa cầm lên đưa cho Hà Hoa.

Hà Hoa tiếp nhận bát đĩa, đang muốn ăn.

"Cha, nương, ta đã trở về!" Sân nhỏ nơi cửa, hai cái ăn mặc da thú quần áo người xuất hiện ở cửa ra vào, đúng là Hồ tiên sinh cùng Lưu Đình Thiên.

"Đừng. . ."

Hà Hoa đuổi vội vàng đứng lên, mở to hai mắt nhìn, bước nhanh chạy tới, vừa cầm ở trong tay bát rơi trên mặt đất rớt bể.

"Hồ Oa. . ."

Lưu Đình Thiên bọn hắn đi vào sân nhỏ, buông ba lô, nhìn thấy Hà Hoa chạy tới, ôm lấy Lưu Đình Thiên, khóc lên, một bên Hồ tiên sinh có chút lúng túng.

"Đa tạ Hồ tiên sinh rồi, tiên sinh vẫn chưa ăn com đi? Cùng một chỗ ăn đi!"

Lưu Lão Thực vội vàng đi tới, chấp tay đối với Hồ tiên sinh nói đến.

Nhìn thấy Lưu Đình Thiên về sau, lòng của hắn cũng liền phóng hạ rồi, ban đầu một chút lo lắng cũng tan thành mây khói.

"Ách. . . Tốt. . . Vậy. . . Đa tạ!"

Hồ tiên sinh nói lời cảm tạ đến, lần này lên núi thời gian cũng xác thực quá dài điểm, Lưu Đình Thiên vẫn bị thương, Hồ tiên sinh có chút băn khoăn.

"Tiên sinh nói chuyện này, tiên sinh đối đãi các người Hồ Oa như là thân sinh, cảm ơn cái gì,, tiên sinh bên này mời!"

Lưu Lão Thực được sủng ái mà lo sợ, Hồ tiên sinh ngoại trừ lúc trước cứu hắn tính mạng lúc đạo qua một lần đa tạ, đến Lưu gia thôn mười một năm rồi, không gặp hắn đạo qua đa tạ, lần này nói lời cảm tạ trong nội tâm có chút tâm thần bất định.

"Nương, đừng khóc, ta không sao đấy, người xem, ta hảo hảo đấy, một chút việc không có, trong núi ăn có ngon miệng không rồi, nương yên tâm đi."

Lưu Đình Thiên giúp đỡ Hà Hoa lau rơi nước mắt, an ủi Hà Hoa nói.

"Đa tạ tiên sinh rồi, thời gian quá dài không có gặp Hồ Oa, trong lòng nghĩ nhanh, là ta thất lễ, mong rằng tiên sinh thứ lỗi!"

Hà Hoa bình phục lại về sau, đối với Hồ tiên sinh thật có lỗi thì cái lễ.

"Ừ, lần này thời gian là hơi dài rồi. . ."

Hồ tiên sinh gật gật đầu, theo Lưu Lão Thực cùng đi hướng bày ở trong nội viện bàn ăn.

"Cha, nương, các người nhìn. . ."

Lưu Đình Thiên chạy đến Hồ tiên sinh ba lô bên cạnh, ba trương bóng loáng nước trượt da sói bày ở trên nhất phương hướng, Lưu Đình Thiên cầm lấy trong tay một trương, cao giờ cao lên, đặc ý run run, da sói so với hân người còn rất dài.

"Hồ Oa, mau thả xuống, không có tiên sinh cho phép, không thể tùy tiện động tiên sinh đồ vật!"

Hà Hoa vội vàng ngăn cản đến.

"Ha ha, không có việc gì, cái này đều là chính bản thân hân đánh chính là!"

Hồ tiên sinh lơ đãng cười cười.

"A?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Ly Biệt

"A?"

Lưu Lão Thực lấp bắp kinh hãi, nhìn xem Lưu Đình Thiên giờ da sói bóng loáng trơn trượt, so với chính hân còn rất dài.

Lấy Lưu Lão Thực kinh nghiệm, cái này đầu Sói tuyệt đối không phải là người già yếu, từ da sói sắc trạch thượng đến xem, đây là một cái trưởng thành to lớn Sói, hơn nữa còn có ba con, cái này quá vượt ra khỏi dự liệu của hân bên ngoài.

Lưu Lão Thực cũng biết loại này không phải bệnh không phải tàn phế trưởng thành Sói bình thường đều là cùng đàn sói cùng một chỗ sinh hoạt, tại Dã Trư Sơn trong gặp được đàn sói, cái kia là vô cùng nguy hiểm một việc, mà bây giờ Hồ tiên sinh vậy mà nói cái này Sói là Lưu Đình Thiên do mình làm, có thể nào không cho Lưu Lão Thực giật mình.

"Ách. . . Nương, cha, ăn cơm trước đi, ta đói bụng!"

Lưu Đình Thiên tranh thủ thời gian buông da sói, về mặt cười ha hả ôm còn có chút khiếp sợ Hà Hoa cánh tay hướng bàn ăn đi đến.

"Người đem trên người cái kia quần áo thoát khỏi đi, đều nát thành cái dạng gì rồi, cha hân, cho tiên sinh cùng Hồ Oa đi lấy bộ y phục thay đổi, ta lại đi xào hai cái đồ ăn, không thể chậm trễ Hồ tiên sinh."

Hà Hoa nhìn xem Lưu Đình Thiên trên người da thú quần áo rách rưới, trong lòng suy nghĩ đầu muốn trở về là tốt rồi, cũng liền tạm thời không có đi quần Sói sự tình, nói xong cũng hướng phòng bếp đi đến.

"Ta ba lô trong có quần áo, cũng không nhọc đến phiền."

Hồ tiên sinh đối với Lưu Lão Thực nói xong, liền đi đến ba lô chỗ, xuất ra quần áo, cởi da thú quần áo, đổi...mà bắt đầu.

"Người thế nào bị thương?"

Lưu Lão Thực lấy ra quần áo, nhìn xem Lưu Đình Thiên cởi rách rưới da thú quần áo về sau, phát hiện hân trên cánh tay ba đạo kinh khủng miệng vết thương, miệng vết thương đã tốt hơn nhiều, đã đóng vảy rồi.

Trở về trên đường Hồ tiên sinh tự mình phối dược, nói là các loại miệng vết thương dài tốt rồi không ở lại vết sẹo.

"Cha, nhỏ giọng một chút, đừng để cho nương phát hiện! Ta không sao, bị Sói cho cào dưới!"

Lưu Đình Thiên chạy nhanh thay y phục rồi, nhỏ giọng đối với Lưu Lão Thực nói, Lưu Đình Thiên mỗi lần bị thương này cũng không dám nói với Hà Hoa, miễn cho nàng lo lắng.

"Bản thân cẩn thận a!"

Lưu Lão Thực thấy xác thực không có trở ngại, cũng liền không hề bao nhiêu cái gì, đi qua phụng bồi Hồ tiên sinh ở đằng kia trò chuyện, Lưu Đình Thiên thay quần áo xong, chạy vào phòng bếp Hà Hoa bận việc đứng lên.

"Cái kia da sói là chuyện gì xảy ra a, không có làm bị thương đi?"

Trên bàn cơm, bốn người đang ăn cơm, Hà Hoa mở miệng hỏi.

"Này, trên núi Sói nhiều, gặp hai con chuyện rất bình thường, ai nha, Hồ Oa dài bốn sự, so với cha lợi hại, hắc hắc. . ."

Lưu Lão Thực cười ha hả.

"Đến, tiên sinh ăn nhiều một chút, lần này làm phiền tiên sinh."

Lưu Đình Thiên trong nội tâm than dài khẩu khí, Hà Hoa bị Lưu Lão Thực lừa dối qua, bằng không thì Hà Hoa lại muốn lo lắng.

"Ừ."

Hồ tiên sinh gật gật đầu, Hà Hoa chuyên môn lại đã làm nhiều lần hong gió Dã Trư thịt.

"Nương làm bánh thật là tốt ăn!"

Lưu Đình Thiên cười hi hi miệng lớn ăn bánh.

"Ăn ngon liền ăn nhiều một chút!"

Hà Hoa thấy Lưu Đình Thiên ăn hương vị ngọt ngào, cũng vui vẻ cười rộ lên.

"Đúng rồi, Hồ tiên sinh, ta cho Hồ Oa báo danh Thanh Dương võ quán, hậu thiên là hai mươi lăm, là Thanh Dương võ quán đưa tin thời gian, Hồ tiên sinh theo chúng ta cùng đi chứ, ta tại trên thị trấn hảo hảo mời tiên sinh ăn một bữa, cảm giác Tạ tiên sinh đối với Hồ Oa chiếu cố."

Lưu Lão Thực cùng Hồ tiên sinh thương lượng đến.

"Đúng vậy a, Hồ tiên sinh, nhiều năm như vậy, Hồ Oa may mắn mà có tiên sinh tài bồi."

Hà Hoa cũng nói đến, bọn hắn đôi là đánh trong tưởng tượng cảm kích Hồ tiên sinh.

"Ta liền không đi, ta đây một thân y thuật, Hồ Oa đã tất cả đều sẽ rồi, hấn thiếu khuyết chẳng qua là ma luyện cùng thực tế, ta còn có việc, phải ly khai một đoạn thời gian!"

Hồ tiên sinh nói muốn, nhìn nhìn Hồ Oa.

"Ta đây lúc nào mới có thể gặp lại đến tiên sinh?"

"Ngắn thì hai năm, lâu là ba năm, vấn đề này đối với ta rất trọng yếu!"

Hồ tiên sinh nói xong, có chút thất thần, chuyện này đối với Hồ tiên sinh có lẽ rất trọng yếu bộ dạng.

"Tiên sinh, thời gian dài như vậy. . ."

Lưu Đình Thiên có chút kinh ngạc, lúc trước tại Dã Trư Sơn trong Hồ tiên sinh nhắc tới qua chuyện này, nhưng mà không nghĩ tới muốn đi thời gian dài như vậy.

"Ha ha, Hồ Oa đã trưởng thành, lần này lên núi ngời biểu hiện vượt qua của ta mong muốn, ta tin tưởng lần này ngời học được có thể đối với ngời đi Thanh Dương võ quán có trợ giúp, hy vọng ta sau khi trở về có thể trông thấy ưu tú hơn Hồ Oa!"

Hồ tiên sinh sờ lên Hồ Oa đầu, đối với Hồ tiên sinh giáo dục, Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa chưa bao giờ hỏi nhiều, bởi vì từ Hồ Oa cho tới nay biểu hiện nhìn, Hồ tiên sinh mỗi lần dạy đều lại để cho Hồ Oa phát triển không ít.

"Ừ, ta sẽ không để cho tiên sinh thất vọng đấy, sẽ không để cho cha ta mẹ ta thất vọng đấy, cũng sẽ không khiến bản thân thất vọng đấy!"

Hồ Oa dùng tay trái dấm dấm lồng ngực của mình, vẻ mặt tràn đầy rất nghiêm túc nói đến.

"Ta tin tưởng ngươi sẽ đẩy, chưa từng hoài nghi tới!"

Hồ tiên sinh cười gật gật đầu.

"Hồ tiên sinh, không biết lúc nào khởi hành, cái này ba trương da sói, ta lại để cho Hà Hoa cho tiên sinh may một kiện tốt nhất da sói quần áo, trên đường cũng có thể chống lạnh."

Lưu Lão Thực đối với Hồ tiên sinh nói đến.

"Ngày mai sẽ khởi hành, không cần, trên người ta món đó da thú quần áo là được rồi, da sói các ngươi lưu lại."

"Hồ tiên sinh chờ một chốc một lát, ta đi giúp ngươi đem da thú quần áo bồi bổ."

Hà Hoa buông bát đĩa, chuẩn bị đi trong phòng cầm may vá tới đây.

"Không nhanh, ăn cơm trước đi!"

Nhiều năm như vậy ở chung, Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa cũng không cảm Hồ tiên sinh làm ngoại nhân, điều này cũng làm cho Hồ tiên sinh có chút cảm động, mở miệng ngăn trở.

"Cơm nước xong xuôi, ta bổ sung quần áo, ngươi đi cho Hồ tiên sinh làm nhiều chút ít lương khô mang trên đường ăn."

Lưu Lão Thực mở miệng phân phó nói.

Bốn người thật vui vẻ ăn cơm trưa xong, Lưu Đình Thiên cùng Hồ tiên sinh bắt đầu sửa sang lại hai người ba lô, Lưu Lão Thực cầm may vá trong sân bắt đầu bổ sung lên Hồ tiên sinh da thú quần áo, Hà Hoa thu thập bát đĩa, tại phòng bếp bắt đầu công việc lu bù lên, Thái Dương chiếu nắng lên đỉnh đầu, ấm áp mà thích ý.

Lần này bọn hắn tổng cộng từ trên núi mang đi ra ba trương da sói, hai mươi chín gốc hai mươi năm trở lên niên hạn dược liệu, thu hoạch tương đối khá.

"Tiên sinh sắp đi xa, mong rằng tiên sinh nhận lấy!"

Lưu Đình Thiên đem ba lô trong dược liệu xuất ra, hai tay bung lấy vài cọng dược liệu đưa cho Hồ tiên sinh.

"Hặc hặc, tại Dã Trư Sơn trong ngoại trừ mấy chỗ đặc biệt địa phương nguy hiểm, địa phương khác dã thú căn bản là không đả thương được ta, ngươi cứ yên tâm đi, lần này lên núi hái thuốc những dược liệu này đều là lên mỗi năm hảo dược vật liệu, ngươi lưu lại dùng phòng thân, nhớ lấy hoài bích kỳ tội đạo lý!"

Hồ tiên sinh biết rõ Lưu Đình Thiên là thật tâm lo lắng hắn, cũng không phải hư tình giả ý, dặn dò.

"Tiên sinh, ta còn có cái này phòng thân đâu!"

Lưu Đình Thiên không nói thêm gì, Hồ tiên sinh tính khí bản tính hắn đã hoàn toàn hiểu rõ, cũng không cần nói nhảm cái gì.

Đem dược liệu đặt ở trên mặt bàn, từ để tâm trong túi áo xuất ra một cái bằng gỗ bốn phương cái hộp, đúng là cái kia Bạo Vũ Lê Hoa Châm, tại Dã Trư Sơn bóc lột da sói lúc, Hồ tiên sinh đem châm tìm về nạp lại tiến vào cái hộp, giao cho Lưu Đình Thiên.

"Ừ, cái này Bạo Vũ Lê Hoa Châm quá mức âm độc, không phải vạn bất đắc dĩ không được sử dụng, bình thường cũng tốt tốt giấu kỹ, đừng cho ngoại nhân phát hiện."

Hồ tiên sinh sờ lên Lưu Đình Thiên đầu, lời nói thăm thía mà nói.

"Ừ, đều nhớ kỹ, tiên sinh yên tâm!"

Lưu Đình Thiên cung kính nói xong, đem hộp gỗ cất kỹ.

"Ta trên đường dạy ngươi khẩu quyết đều nhớ kỹ?"

Chương 45: Rời Nhà

"Ta trên đường dạy ngươi khẩu quyết đều nhớ kỹ?"

Hồ tiên sinh hạ thấp giọng hỏi.

"Tiên sinh yên tâm!"

Lưu Đình Thiên cũng nhỏ giọng nói đến, trở về dọc đường, Hồ tiên sinh dạy Lưu Đình Thiên một đoạn khẩu quyết.

Hồ tiên sinh tại giúp đỡ Lưu Đình Thiên chữa thương lúc có chút lo lắng, hần sắp đi xa, nội tâm vẫn còn có chút không bỏ xuống được, thích thú đem khẩu quyết truyền cho Lưu Đình Thiên, nhập lại dặn dò hần siêng năng luyện tập, không thể tiết lộ.

Hai người thu thập xong, Lưu Lão Thực đã đem Hồ tiên sinh da thú quần áo may vá tốt, Hà Hoa cũng làm xong đại lượng lương khô, đem lương khô cùng da thú quần áo đều cất vào Hồ tiên sinh ba lô về sau, Hồ tiên sinh rời đi rồi Lưu Lão Thực nhà, Lưu Đình Thiên cố nén nước mắt nhìn xem Hồ tiên sinh lưng đeo ba lô đã đi ra.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Lưu Đình Thiên liền rời giường xông về Hồ tiên sinh cở tranh phòng, muốn đi đưa tiễn Hồ tiên sinh.

Đi vào cở tranh trước phòng, lớn cửa đóng chắc đã khóa lại, Hồ tiên sinh đã rời đi, ngoài phòng cái kia trương Lưu Đình Thiên hết sức quen thuộc trên bàn đá để đó một tờ giấy, bị một cái bình nhỏ đè nặng.

"Hồ Oa, thấy chữ như ta! Tiên sinh biết rõ ngươi nhất định sẽ đến đây, thấy cùng không thấy có gì khác biệt, tăng thêm bi thương mà thôi, hảo hảo tu luyện ta truyền miệng của ngươi bí quyết, nghìn không được khiến người khác biết rõ, nhớ kỹ lòng người dễ thay đổi, nhân tâm là khó khăn nhất đoán đồ vật, không thể hại người, không thể không đề phòng người, nhất định phải học được bảo vệ mình, bảo hộ người nhà, tiên sinh đi làm một kiện chuyện rất trọng yếu, chờ ngươi trưởng thành, ta sẽ trở lại rồi, đi ngược dòng nước không tiến tấc thôi, nhớ lấy nhớ lấy! Trong bình là giải độc thánh dược Thánh diên viên, là sư phụ ta truyền thừa đấy, so với thanh độc tán ra muốn tốt hơn nhiều, thích đáng cất chứa, ta rời đi!"

Lưu Đình Thiên xem hết, lệ rơi đầy mặt, trong bốn năm Hồ tiên sinh đối hần như thầy như cha, tuy rằng một mực không cho Lưu Đình Thiên hô sư phó hần, nhưng trong lòng lại sớm đã cảm hần coi là đệ tử thân truyền, độc lòng chỉ đạo, thân tui tương thụ, thậm chí vì hần sắp xếp xong xuôi con đường tiếp theo, như thế nào không cho Lưu Đình Thiên cảm động.

"Yên tâm đi, tiên sinh, ta tuyệt đối sẽ không lười biếng, ngươi khi trở về nhất định sẽ không thất vọng đấy!"

Hảo hảo thu về chai thuốc, đem tờ giấy thiếp thân cất chứa, sau đó nhìn thoáng qua cở tranh phòng liền xoay người đã đi ra, Lưu Đình Thiên chẳng qua là trong lòng lặng yên nói ra.

"Hồ tiên sinh rời đi?"

Lưu Đình Thiên có chút rầu rĩ không vui đi tới nhà mình sân nhỏ, Lưu Lão Thực đang ở sân trong chè cùi, Hà Hoa đang tại phòng bếp bận rộn.

"Ừ, tối hôm qua đã đi, lưu lại trương tờ giấy!"

Lưu Đình Thiên tìm cái băng ghế ngồi xuống, hai tay chống cái đầu, hữu khí vô lực nói đến.

"Hồ tiên sinh là có lớn người có bản lĩnh, khẳng định không có gì khó được ở hần đấy, ngươi cũng đừng cùng theo mò mẫm quan tâm, ngày mai sẽ đi với ta Thanh Dương võ quán!"

Lưu Lão Thực ngừng lại trong tay sống, cầm qua khăn mặt lau đem đỏ mồ hôi.

"Ừ. . . Ta cũng sẽ trở thành tiên sinh như vậy có người có bản lĩnh đấy!"

Lưu Đình Thiên nhìn xem Lưu Lão Thực.

"Ta đương nhiên tin ngươi, ngươi bây giờ đã rất tốt, nhưng mà muốn trở thành Hồ tiên sinh người như vậy, muốn học còn không ít, đi đi cái cộc đi, đều hơn phân nửa tháng chưa có chạy rồi, nhìn ngươi không thạo có hay không?"

Lưu Lão Thực đi đến cùi bên cạnh đồng lửa, cầm lấy cái kia cây làm bạn Lưu Đình Thiên không ít thời gian mảnh cây gỗ.

"Làm sao sẽ đâu rồi, cha chờ!"

Lưu Đình Thiên tinh thần tỉnh táo, đi bản thân trong phòng xuất ra ngân quang đỉnh, lại đi phòng bếp điểm lúc hương, bắt đầu luyện.

Một canh giờ qua đi rất nhanh rồi, Lưu Lão Thực có chút buồn bực, Lưu Đình Thiên hôm nay biểu hiện so với trước muốn ổn định rất nhiều, đã có tiến

bộ không ít, không chỉ có không có lại cười đùa tí tưng, càng là vẻ mặt ngưng trọng, phảng phất là tại đem hết toàn lực tránh né Lư Lão Thực mảnh cây gỗ, tuy rằng mảnh cây gỗ căn bản liền cộng lòng đều lần lượt không đến.

"Thật là trưởng thành, lần này lên núi xem ra đã xảy ra không nhỏ sự tình!"

Lư Lão Thực rất vui mừng, nội tâm suy đoán, Lư Đình Thiên không hề khinh thường, nói rõ hẳn thật là trưởng thành.

"Tốt rồi tốt rồi, hương đã tắt, đã đến giờ rồi, tới dùng cơm. . ."

Hà Hoa bụng Lư Đình Thiên thích ăn Thịt đã trư phơi khô cùng bánh đối với đang tại đập vạc Lư Đình Thiên nói đến.

"Đã đến. . ."

Lư Đình Thiên đồng dạng một cái trên nhảy, không một người trong trở mình, vững vàng rơi trên mặt đất, không có dính màu xám tro, đưa tay sờ một chút mồ hôi trên mặt, hắc hắc đối với Hà Hoa nở nụ cười.

"Mẫu thân hẳn, đã ăn xong, đem Hồ Oa quần áo chỉnh đốn xuống, lại chuẩn bị điểm lương khô cái gì đấy, ngày mai sẽ dẫn hẳn đi Thanh Dương võ quán!"

Lúc ăn cơm, Lư Lão Thực đối với Hà Hoa nói đến.

"Ừ. . . Tốt!"

Hà Hoa sùng sốt một chút, lập tức khôi phục bình thường.

"Cha, nương, các người yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo học đấy, phát triển bản lĩnh liền mang theo cha cùng nương đi ra ngoài khắp nơi đi chơi!"

Lư Đình Thiên phát giác được Hà Hoa không bỏ được, mở miệng an ủi.

"Ừ, Thanh Dương võ quán tuyển nhận điều kiện đâu. . ."

Lư Lão Thực lại đem lúc trước lấy được tin tức lần nữa lặp lại cho Hà Hoa cùng Lư Đình Thiên nói một lần, đi tìm Trụ Tử ngày đó, Lư Lão Thực sau khi trở về liền đem tình huống cho Hà Hoa nói một lần, hơn nữa xuất ra cổ ý mang hoa quả bánh ngọt cho Hà Hoa, Hà Hoa ngoài miệng nói qua Lư Lão Thực lãng phí tiền, trong nội tâm âm áp âm áp đấy.

"Cha, đồng cấp một năm năm lượng, Thiết Cấp một năm mười lượng, đây cũng quá mắc đi!"

Lư Đình Thiên nghe Lư Lão Thực nói xong, kinh nghi mà hỏi, tại hẳn ánh giống như trong, năm lượng bạc cũng không phải là một số lượng nhỏ, càng đừng đề cập mười lượng rồi.

Cha hẳn nương trông trượt một năm, thu hoạch tốt cũng liền có thể kiếm năm sáu lượng bạc, thu hoạch không tốt, có thể đã khó nói, cái này võ quán một năm không phải là năm lượng chính là mười lượng đấy, đây cũng quá đắt tiền rồi a.

"Tiền không cần người quan tâm, cha có thể kiếm đấy!"

Lư Lão Thực an ủi Lư Đình Thiên nói, quả thật có điểm nhiều, nhưng vì Hồ Oa tiền đồ, đập nồi bán sắt đều được cung cấp lấy hẳn đi.

"Cha, ta đây nếu đi vào liền lấy đến ngân quang cấp, có phải hay không không cần giao tiền, còn có tiền cầm đây?"

Lư Đình Thiên suy nghĩ một chút hướng Lư Lão Thực xác nhận nói.

"Nào có tốt như vậy cảm, người Trụ Tử ca đều ba năm rồi, mới bắt được ngân quang cấp, người đừng lòng quá tham, có thể bắt được đồng cấp ta liền rất vui vẻ rồi, ta và người nương đã chuẩn bị mười lượng bạc, người yên tâm đi!"

"Ừ ừ. . ."

Lư Đình Thiên biết rõ người nhà tình trạng kinh tế, có thể xuất ra mười lượng bạc mấy có lẽ đã là toàn bộ gia sản rồi, trong nội tâm có chút chấn sợ, vì mình, cha mẹ đây là liền vốn ban đầu đều lấy ra rồi, trong nội tâm đối với chính mình nói nhất định phải đem hết toàn lực, muốn không phụ lòng cha mẹ phần này tâm.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Hà Hoa liền rời giường bắt đầu với điểm tâm, Lư Lão Thực cùng Lư Đình Thiên cũng rời giường rửa mặt, ăn xong điểm tâm, chân trời mới lộ ra màu trắng bạc.

Trải qua cả ngày hôm qua chỉnh đốn, đồ vật đều chuẩn bị xong, Lư Lão Thực vác trên lưng cái sọt, chuẩn bị đi ra ngoài.

"Nương, Hồ Oa cũng nên đi, nhất định sẽ nỗ lực đấy, sẽ không gây tai họa lại để cho nương lo lắng! Về sau chỉ cần nghĩ ta sẽ trở lại nhìn nương!"

Lư Đình Thiên ôm Hà Hoa khóc nói đến.

"Người đưa nhỏ này, người đây là đi học bản lĩnh, nương như thế nào không hiểu cái này, đi ra ngoài bên ngoài, bản thân nhiều chiều cổ bản thân, đôi bụng mệt mỏi hãy về nhà, nương làm cho người người thích ăn, nghe lời, đừng khóc. . ."

Hà Hoa cũng chảy nước mắt, vừa nói, đi một bên lau Lư Đình Thiên gương mặt, nước mắt càng lau càng nhiều.

"Này, không có gì, rồi đi cùng thân cận, về sau muốn Hồ Oa rồi, ta dẫn người đi trên thị trấn nhìn hán!"

Lư Lão Thực ánh mắt cũng ẩm ướt, an ủi bọn hán nương lưỡng đến.

"Đi đi đi đi, đi nhanh đi, hôm nay là ngày cuối cùng, đừng làm đã muộn!"

Hà Hoa xoa xoa nước mắt, bụng lấy Lư Đình Thiên khuôn mặt nhỏ nhắn, cười đối với hán nói.

"Ừ, nương, cái kia ta đi trước, người đang ở đây nhà nhiều chú ý thân thể!"

Các loại Lư Đình Thiên nói xong, Hà Hoa quay người liền đi vào phòng, không quá nhẩn tâm nhìn xem phân biệt một màn.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thượng Quan Ngọc

Lư Lão Thực lưng đeo ba lô mang theo Lư Đình Thiên đi vào Thanh Dương trấn, lúc này còn chưa tới buổi trưa, đại khái mười giờ hơn bộ dạng, thẳng đến Thanh Dương võ quán.

Võ quán trước cửa hai con lớn sư tử bằng đá vẫn như cũ uy vũ khí phách đứng thẳng đứng ở đó trong, uy phong凛凛, đại môn tám biển trên viết Thanh Dương võ quán bốn cái màu vàng chữ to, đầu bút lông mạnh mẽ hữu lực.

Cũng không có Lư Lão Thực trong tường tượng người ta tập nập, trước cửa ngoại trừ đứng đấy hai gã khỏe mạnh đại hán bên ngoài, nhập lại không một người.

"Xin hỏi, vị này Tiểu ca, chúng ta là báo lại đạo đấy, là ở chỗ này đưa tin sao?"

Lư Lão Thực lấy ra một tờ tờ giấy, trên đó viết Lư Đình Thiên tên, tuổi vân vân tin tức, đúng là tiểu cô nương kia cho cái kia trương bằng chứng.

"A, đại thúc, người chờ một chút, ta đi vào thông báo tiếp!"

Một gã tráng hán tiếp nhận tờ giấy, nhìn thoáng qua về sau, đối với Lư Lão Thực nói xong, liền đi vào.

"Đại thúc, ngài đã tới, mau vào, một hồi sẽ qua liền bỏ lỡ, ta còn lo lắng người đừng tới đây?"

Chỉ chớp lát, Lư Lão Thực báo danh ngày đó cho hán lục tin tức tiểu nha đầu vội vã mà từ trong cửa lớn chạy đến về mặt tràn đầy mỉm cười nói đến.

Tiểu nha đầu da trắng nõn nà, một đôi mắt to đen nhánh có thần, cái miệng anh đào nhỏ nhắn đỏ au đấy, nhọn cái cằm, tiêu chuẩn mỹ nhân phôi.

Tết tóc đuôi ngựa đuôi sam, một thân trường bào màu trắng, thoáng có chút hở ra chỗ ngực thêu lên Thanh Dương trấn tiêu chí tính kiến trúc Thanh Dương tháp, màu bạc Thanh Dương Tháp Đồ cái bàn làm nổi bật tại áo bào trắng lên, phi thường tốt nhìn. Bên hông thắt một cái màu trắng phân bố chất đai lưng, hai đầu buộc lên hai khóa màu đỏ anh rồi, ăn mặc một đôi trắng giày.

"Nha đầu, không phải nói hôm nay là cuối cùng báo danh mặt trời sao, như thế nào không phát hiện người a, là chúng ta bỏ qua thời gian sao?"

Lư Lão Thực tâm thần bất định hồi nghi ngờ trong lòng, có chút lo lắng đem Lư Đình Thiên giao cho Thanh Dương võ quán, cái này một người đều không có, chẳng lẽ chỉ có Lư Đình Thiên một người báo danh, cái này võ quán có phải hay không không tốt lắm, Lư Lão Thực trong lòng thâm thi.

"Đại thúc, ta là Thượng Quan Ngọc, người gọi ta Ngọc nhi là được rồi! Người không cần lo lắng, hôm nay là cuối cùng bình xét cấp bậc thời gian, lần này tổng cộng có hơn bốn trăm người báo danh, những người khác sớm sẽ tới báo cáo, đại bộ phận người đã trải qua bình xét cấp bậc rồi, hôm nay là cuối cùng bình xét cấp bậc cuộc sống, nếu như người sẽ không, thật có thể bỏ qua thời gian!"

Thượng Quan Ngọc tựa hồ nhìn ra Lư Lão Thực lo lắng.

"Ha ha, đa tạ Thượng Quan cô nương, không có chậm trễ là tốt rồi, đó là ở nơi nào bình xét cấp bậc nha?"

Lư Lão Thực yên lòng, có hơn bốn trăm người báo danh, có lẽ không có vấn đề.

"Người chính là Lư Đình Thiên sao?"

Thượng Quan Ngọc nhìn xem đứng ở Lư Lão Thực một bên Lư Đình Thiên, đen sẫm gầy teo đẫy, mặc một bộ da thú quần áo, nhìn qua một bức thợ săn cách ăn mặc.

Cái kia da thú quần áo đúng là đem qua bị Hà Hoa suốt đêm chinh đồn và cái cách đi ra đây, so với Hồ tiên sinh vừa làm tốt khi đó tốt hơn không ít.

"Ta chính là Lư Đình Thiên! Thượng Quan tỷ tỷ tốt!"

Lư Đình Thiên không kiêu ngạo không siểm nịnh đối với Thượng Quan Ngọc vừa chấp tay, không có chút nào làm ra vẻ cùng thẹn thùng.

"Ừ, nhìn cái đầu không giống tám tuổi nha?"

Thượng Quan Ngọc đối với Lư Đình Thiên biểu hiện như thế hào phóng hơi có chút kinh ngạc, những ngày này nhìn thấy quá nhiều mười tuổi trở xuống hài tử, lúc mới tới có nhắn nhủ nhỏ nhỏ đây, có lớn tiếng khóc rống đây, có hung phần dị thường đây, giống như Lư Đình Thiên bình tĩnh như vậy hào phóng ngược lại là ít thấy.

"Hắn xác thực chỉ có tám tuổi, đầu dài vóc không trường thật!"

Lư Lão Thực trong lòng có chút rất nhiều tâm thần bất định, cũng khó trách, Lư Đình Thiên so với cùng tuổi hài tử ít nhất phải cao hơn đi hơn nửa cái đầu, liếc mắt nhìn qua xác thực không giống như là cái tám tuổi tuổi hài tử, cái này khả năng cùng Lư Lão Thực quanh năm đối với hắn đi cọc gỗ, đập nước vạc có một ít nguyên nhân.

"Đi theo ta, ta dẫn hắn đi xếp hàng làm bình xét cấp bậc!"

Thượng Quan Ngọc vây quanh Lư Đình Thiên rồi đi một vòng, cũng không có phát hiện cái gì không đúng, mở miệng nói đến.

"Đa tạ Thượng Quan tỷ tỷ!"

Lư Đình Thiên như trước một bức nhìn không ra hi nộ biểu lộ, bình tĩnh cảm tạ đến.

"Ừ, không khách khí, đi thôi!"

Thượng Quan Ngọc có chút ngoài ý muốn, cái này Lư Đình Thiên xác thực so với bạn cùng lứa tuổi muốn thành quen thuộc quá nhiều.

Một nhóm ba người tiến vào đại môn, hướng bên trái đi đến, cái này Thanh Dương võ quán xác thực rất lớn, dọc theo đường trên dựng phải rất nhiều ăn mặc đồng dạng áo bào trắng người, chẳng qua là chỗ ngực Thanh Dương tháp màu sắc bất đồng, có màu đồng cổ cũng có hắc thiết màu đỏ, phạm là gặp người trên đều đối với Thượng Quan Ngọc đánh lên một tiếng mời đến, có hô Tiểu sư muội đây, cũng có hô tiểu sư tỷ đây.

"Xem ra cái này Thượng Quan cô nương tại Thanh Dương võ quán nhân duyên rất không tồi."

Lư Lão Thực trong lòng yên lặng nghĩ đến.

Rời đi gần chừng mười phút đồng hồ, nghe thấy xa xa truyền đến từng đợt âm thanh ủng hộ, bầu không khí vô cùng nhiệt liệt.

"Đại thúc, phía trước chính là bình xét cấp bậc địa phương, bọn hắn đang tiến hành bình xét cấp bậc!"

Thượng Quan Ngọc xoay đầu lại, đối với Lư Lão Thực giải thích nói.

Nhìn theo tay nàng chia chia hướng phương hướng nhìn lại, xa xa trông thấy một vòng hàng rào gỗ vây quanh một cái thật lớn khu vực, hai cây lớn cột gỗ con cái phân tả hữu đứng ở đó trong, chính giữa treo một cái hình vòm tám ván gỗ, ba khối sâu sắc hình tròn trên ván gỗ viết Diễn Võ Trường ba chữ to, đỏ tươi ướt át.

Diễn Võ Trường trong đầu người tích lũy động, cái kia từng trận âm thanh ủng hộ chính là từ nơi ấy truyền tới đây, cách thật xa đều có thể cảm giác được bầu không khí tương đối nhiệt liệt.

"Đại thúc, nơi đó là Diễn Võ Trường, chúng ta đi mau! Ta còn muốn đi trước đem Lư Đình Thiên tên cho báo lên!"

Thượng Quan Ngọc trên mặt vui vẻ càng đậm đối với Lư Lão Thực nói đến, tựa hồ bị cái này nhiệt liệt bầu không khí làm cho lây nhiễm, hướng về Diễn Võ Trường nhỏ chạy tới.

"Cha, nơi đây nữ hài tử cũng luyện võ sao?"

Lưu Đình Thiên nhỏ giọng hỏi Lưu Lão Thực, tại hắn sinh hoạt Lưu gia thôn, chưa từng có nhìn thấy qua nữ hài tử luyện võ đấy, bình thường đều là ở nhà học một ít may vá vãn vãn.

"Nơi này là trên thị trấn, cùng Lưu gia thôn có thể không giống nhau, trên thị trấn nhà người có tiền nữ hài tử cũng đọc sách biết chữ đấy, luyện chút ít võ nghệ cũng không phải quá kỳ quái sự tình."

Lưu Lão Thực giải thích nói, hắn đi qua xa nhất địa phương cùng Hà Hoa giống nhau, cũng chính là cái này Thanh Dương trấn, chẳng qua là số lần so với Hà Hoa nhiều, hàng năm có bao nhiêu lương thực hoặc là đánh tới tốt thổ sản vùng núi sẽ tới trên thị trấn ra bán.

"Ừ!"

Lưu Đình Thiên gật đầu đáp ứng nói, lần đầu tiên tới trên thị trấn, lần thứ nhất đến Thanh Dương võ quán, cảm thấy hết thảy đều rất mới lạ, hết thảy đều cùng Lưu gia thôn không giống nhau, nhưng sâu tận xương tủy cảnh giác làm cho hắn bảo trì tỉnh táo.

"Đại thúc, các người nhanh lên!"

Đã chạy có chút xa Thượng Quan Ngọc xoay đầu lại, đối với Lưu Lão Thực cùng Lưu Đình Thiên vẫy tay.

Lưu Lão Thực nghe thấy Thượng Quan Ngọc tiếng la, cùng Lưu Đình Thiên nhanh hơn bước chân, hướng Diễn Võ Trường đi đến.

"Tiểu sư muội, bây giờ còn có người muốn làm bình xét cấp bậc? Lập tức sẽ phải kết thúc!"

Diễn Võ Trường nơi cửa, có bàn lớn, một gã tướng mạo tuấn lãng mười bốn mười lăm tuổi thiếu niên chính ngồi ở chỗ kia, mày rậm mắt to, mặc một bộ nhẹ trường bào màu xám, ngực Thanh Dương thấp hiện ra màu vàng, kim quang róc rách, sử dụng tơ vàng thêu đấy, cầm trong tay Thượng Quan Ngọc đưa tới bằng chứng, chính cười hi hi nhìn xem Thượng Quan Ngọc.

"Đại sư ca, bọn hắn đến có chút muộn, bằng chứng ta tự mình xét duyệt qua, không sai đấy!"

Thượng Quan Ngọc hai con mắt cười đã thành hình trăng lưỡi liềm, chỉ chỉ chính theo kịp Lưu Lão Thực cùng Lưu Đình Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Diễn Võ Trường

Đại sư này ca gọi là Dương Tông, là Thanh Dương võ quán chủ Thượng Quan Tín thu nhập thất đệ tử, là cô nhi, bảy tuổi năm đó ăn xin té xỉu ở Thanh Dương cửa võ quán, bị quán chủ cứu sống về sau, mà bắt đầu tại võ quán không có học võ nghệ.

Tư chất cùng tốt, từ lúc hai năm trước liền đã đạt tới kim cấp, một mực không muốn ra võ quán, bây giờ đang ở bên trong võ quán làm giáo tập.

"Tốt, người chờ một lát!"

Dương Tông xuất ra một cái thẻ gỗ, ở phía trên đã viết một cái số lượng, đưa cho Thượng Quan Ngọc.

"Cảm ơn đại sư ca, ta đi thôi!"

Thượng Quan Ngọc tiếp nhận mộc bài, đưa cho đã đi tới bên người nàng Lưu gia phụ tử.

"Cái này người lấy được, đợi chút nữa nghe được cái số này, liền đến phiên người bình xét cấp bậc rồi!"

Thượng Quan Ngọc đem mộc bài đưa cho Lưu Đình Thiên.

"Ừ, cảm ơn Ngọc tỷ!"

Lưu Đình Thiên tiếp nhận mộc bài, vào tay hơi lạnh, trên đó viết một cái số lượng, bốn trăm hai mươi năm.

"Đại thúc, nhiều người ở đây, các người theo sát rồi!"

Thấy Lưu Đình Thiên cầm chắc mộc bài, Thượng Quan Ngọc dẫn đầu hướng Diển Võ Trường trong đi đến, Lưu Lão Thực lôi kéo Lưu Đình Thiên đuổi theo sát.

"Nhường một chút. . . Nhường một chút. . ."

Thượng Quan Ngọc không ngừng trong đám người xuyên qua, cái này Diển Võ Trường hôm nay người đoán chừng không dưới bảy tám trăm người, không chỉ có mới vào quán học viên mới đều tại, đã liền một ít học viên cũ vẫn là tại xem náo nhiệt.

Thanh Dương võ quán hai năm mới tuyển nhận một lần đệ tử, tự nhiên mà vậy loại này học viên mới vào quán bình xét cấp bậc hai năm mới một lần, mà nhằm vào học viên cũ bình xét cấp bậc cũng liền cùng nhau khai triển, một ít yêu tham gia náo nhiệt đã bình luận qua cấp bậc học viên cũ tự nhiên sẽ không bỏ qua cái này xem náo nhiệt cơ hội.

"Ngọc nhi, người lại đang hồ đồ?"

Đợi đến lúc Thượng Quan Ngọc mang theo Lưu gia phụ tử rút cuộc chui vào Diển Võ Trường bên trong lúc, đi vào một gã ba bốn mươi tuổi trung niên nhân sau lưng, miệng lớn thở phì phò.

Trung niên nhân kia đúng là Thượng Quan Tín, dáng người gầy, mặc một bộ thuần thanh màu trường bào, chỗ ngực Thanh Dương tháp cũng là màu vàng đấy, đang ngồi ở một trương trên mặt ghế thái sư, bên người ngồi không ít ăn mặc nhẹ trường bào màu xám người, chính uống trà, có liếc không có liếc chú ý trong tràng tình huống.

"Cha. . . Ta nào có hồ đồ, ta là dẫn người đến bình xét cấp bậc rồi, bọn hán đã tới chậm điểm, đã bắt được số bài rồi!"

Thượng Quan Ngọc có chút mất hứng Thượng Quan Tín nói năng, chu cái miệng nhỏ nhắn, tiểu nữ nhi thần thái lộ ra, gây Thượng Quan Tín nở nụ cười.

"A? Đó là phụ thân trách oan người rồi, bắt quá người một cô nương nhà đấy, ở chỗ này chui tới chui lui không giống cái bộ dạng!"

Thượng Quan Tín nói xong đứng dậy.

"Lão ca khổ cực rồi!"

Rồi hướng lấy Lưu Lão Thực vừa chấp tay, sau đó nhìn về phía đứng ở một bên Lưu Đình Thiên.

"Quán chủ khách khí!"

Lưu Lão Thực tranh thủ thời gian đáp lễ chấp tay nói.

"Đem người số bài cho ta."

Thượng Quan Tín nói xong bàn tay hướng Lưu Đình Thiên.

"Làm phiền quán chủ!"

Lưu Đình Thiên sừng sốt một chút, vội vàng đem mộc bài đưa tới, Thượng Quan Tín cũng là thoáng sừng sốt, sau đó tiếp nhận mộc bài, nhẹ gật đầu.

Tiếp nhận mộc bài Thượng Quan Tín đi đến một gã mặc Thanh trường bào màu xám trung niên nhân bên người, đem mộc bài đưa cho hắn, hai người ở đằng kia đảo một cái sổ sách loại đồ vật, tựa hồ tại kiểm chứng lấy cái gì.

Lưu Đình Thiên hướng trong tràng nhìn lại, chỉ thấy toàn bộ trong tràng bị chia làm bốn khối, bên sân phân biệt đứng thẳng một mặt cờ xí, phân biệt viết kim, ngân quang, đồng, sắt bốn chữ to, nhìn tới đây chính là bình xét cấp bậc cụ thể địa phương.

Chỉ thấy Thiết Cấp trong sân có mười mấy người, đồng cấp trong sân có hơn hai mươi người, ngân quang cấp trong sân chỉ có năm người, mà kim cấp trong sân một người đều không có, lộ ra dị thường quanh quẩn.

Thiết Cấp trong sân, khắp đều là bãi cỏ, chỉ có một cái đường đất, quanh co khúc khuỷu đấy, có một chút tiếp cận cao một thước tường gỗ không có quy tắc dọc tại đường đất chính giữa, nhỏ nhỏ hơn, ước chừng có mười mấy, còn có một chút vùng nước đọng độ rộng chiếm hết đường đất, vùng nước đọng phía trên có một cây cầu, cầu thân chỉ có một cây Viên Mộc, có người thành niên cánh tay kích thước, ước chừng có năm sáu cái như vậy vùng nước đọng.

Thiết Cấp trong tràng mười mấy người, chỉ có hai gã ăn mặc trường bào màu trắng, tuổi mười mấy tuổi, đã chạy đã qua hơn nửa đường đất, xem ra hẳn là hai gã học viên cũ, một gã đang tại Viên Mộc trên cầu đưa hai tay chậm rãi đi lên phía trước lấy, đây là cuối cùng một cây cầu, một gã khác đã vượt qua tất cả chương ngại, đang cố gắng hướng tới hạn chạy tới.

Đường đất tới hạn chỗ đang cầm cái kia trương viết chữ Thiết cờ xí, lá cờ dưới có một cái bàn, một người mặc nhẹ trường bào màu xám giáo tập ngồi ở bên cạnh bàn bên cạnh, trên mặt bàn bày biện một cái vò cùng bút, đang nhìn hướng hán đã chạy tới tên kia mặc áo bào trắng đệ tử.

Những người còn lại ăn mặc đủ loại quần áo, tuổi đều còn hơi nhỏ, hẳn là cùng Luru Đình Thiên giống nhau, là lần này báo danh đệ tử.

Có đang cố gắng đào tường gỗ, có chút đang tại đi Viên Mộc cầu, có ngã sắp xuống tại dưới cầu trong nước, ngồi ở trong ao khóc, khóc một sẽ phát hiện không ai để ý, lại trông thấy những người khác đều đang cố gắng đi phía trước, lại đứng lên một lần nữa đi Viên Mộc cầu.

"A. . ."

một tiếng từ đồng cấp sân bãi truyền đến, đám người vây xem cũng phát ra một tiếng không nhỏ sợ hãi thán phục, chỉ thấy một gã mười mấy tuổi thân mặc áo bào trắng đệ tử từ một tòa thổ sơn trên rút xuống, trên lưng buộc lên một sợi dây thừng, đứng ở phía dưới một gã hai mươi tuổi giáo tập mãnh liệt một cái trên tháo chạy, ôm lấy đến rơi xuống đệ tử, một cái trở mình tháo bỏ xuống tiếp hướng độ mạnh yếu, vừng vàng rơi trên mặt đất.

Vây xem đám người bộc phát ra một hồi âm thanh ủng hộ, giáo tập đem đệ tử nhẹ nhẹ đặt ở trên mặt đất, cười sờ lên đầu của hắn, đệ tử cười khổ hướng giáo tập vừa chấp tay, sau đó đi về hướng chọc vào ở một bên cờ xí, cờ xí trên viết một cái sáu sắc đồng chữ, cờ xí ở dưới bên cạnh bàn một gã giáo tập cười hi hi an ủi đệ tử, đồng thời tại trên bàn vẽ trên viết cái gì.

Đồng cấp trong sân có một tòa một hai chục mét cao viên trụ hình thổ sơn, thổ sơn nhấp lại không chặt chẽ, dường như tùy ý chồng chất lấy đấy, đang có hơn hai mươi người đang tại bò thổ sơn, hầu như đều mặc lấy áo bào trắng, chỉ có một gã ăn mặc màu đen áo dài đệ tử pha trong đó, rất là dễ làm người khác chú ý.

Từng đệ tử trên tay nắm hai cây que gỗ, dụng cả tay chân trở lên bò, đại bộ phận người thoát nhìn có chút cố hết sức, nhưng đều nỗ lực cắn răng kiên trì lấy.

"Tốt. . ."

Một hồi âm thanh ủng hộ từ ngân quang cấp trong sân truyền ra, chỉ thấy một gã áo bào trắng thiếu niên một cái trên lật, trên không trung vòng một trăm tám mươi độ, đã rơi vào dưới chân Vòng Tử lên, tránh thoát vừa rồi thiếu chút nữa dẫm lên côn gỗ con cái, đang tại Vòng Tử trên miệng lớn thở phì phò, mặt khác bốn người bởi vì Vòng Tử lắc lư, chính đang cực lực ổn định thân hình.

Ngân quang cấp trong sân, bốn hèo lính đều cầm lấy một cây dài hơn hai mét cột gỗ con cái, một trương mạng lưới khổng lồ bị bốn cây cột treo ở, cách mặt đất ước chừng hai mét bộ dạng, lao đảo đấy.

Vòng Tử phía dưới không có quy luật chút nào dụng thẳng lấy bày đặt vô số trường thương, đầu thương đều bị tháo bỏ xuống rồi, chỉ chừa lấy báng thương cùng Hồng Anh, nhìn xem cũng không sai biệt lắm hai mét bộ dạng, cán trên đầu vuốt tro trắng, từ xa nhìn lại, một mảnh màu đỏ trắng luân chuyển lấy, rất là đồ sộ.

Luru Đình Thiên lại nhìn hướng cuối cùng một mảnh sân bãi, kim cấp trong sân không có bất kỳ Lục sắc, ngoại trừ bày đặt trên mặt đất mười tám cái Mộc Đầu Nhân lấy bên ngoài, lại không bất kỳ vật gì, lộ ra trống rỗng đấy, mà nhìn kỹ những cái kia Mộc Đầu Nhân, cũng không có nhìn ra cái gì hiểm có và kỳ lạ địa phương có quái, liền chữ vàng đại kỳ ở dưới bên bàn đều không có người đang tại bảo vệ, có phần có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Bình Xét Cấp Bậc

"Người gọi Luru Đình Thiên đi!"

Chẳng biết lúc nào Thượng Quan Tín đã đi về tới, Chính Nhất mặt nghiêng ngằm nhìn về mặt ngưng trọng Luru Đình Thiên.

"Ừ. . . Đúng vậy, quán chủ!"

Luru Đình Thiên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thượng Quan Tín, lễ phép liền ôm quyền hồi đáp.

"Ừ, tốt, cái này một đồng đệ tử bình xét cấp bậc hoàn hậu, người có thể lên, ta trước với các người giảng tiếp quy tắc!"

"Tất cả mới vào quán đệ tử đều là phải từ Thiết Cấp Diễn Võ Trường mà bắt đầu bình xét cấp bậc, sau khi thông qua lại là đồng cấp, ngân quang cấp cùng kim cấp, chỉ có thể từng bậc từng bậc trở lên bình luận, không thể vượt qua cấp, có thể mình lựa chọn tiếp tục hoặc là buông tha cho."

"Đối với đã bình luận qua cấp bậc năm thứ hai còn muốn bình xét cấp bậc, cũng chỉ có thể trực tiếp khiêu chiến bản thân trước mắt cấp bậc, người có

thể nghe rõ sao?"

Thượng Quan Tín nói xong, nhìn xem Lưu Đình Thiên, rất nhiều tuổi còn nhỏ đệ tử lúc mới tới có chút sợ người lạ, nghe không được rõ ràng lắm, vì vậy Thượng Quan Tín dừng lại xác nhận xuống.

"Quán chủ, đã minh bạch!"

Lưu Đình Thiên không kiêu ngạo không siểm nịnh hồi đáp.

"Ừ, tốt! Người xem cái kia Thiết Cấp Diễn Võ Trường bên trong, từ đường đất đầu kia bắt đầu, không thể đụng vào đến bên cạnh bãi cỏ, nếu như đụng phải bãi cỏ, coi như là thất bại."

"Một đường chỉ có thể ở cái kia đường đất trên chạy trốn, bay qua những cái kia tường gỗ, đi qua Viên Mộc cầu, cuối cùng đến cái kia trước mặt viết chữ Thiết cửu xỉ xuống, coi như là vượt qua kiểm tra rồi, có hay không không rõ ràng lắm địa phương?"

Thượng Quan Tín kiên nhẫn giảng giải, nói xong cũng nhìn xem Lưu Đình Thiên.

"Quán chủ, rút xuống Viên Mộc cầu một lần nữa đi qua, tính thất bại sao?"

Lưu Đình Thiên trông thấy lại có một gã mới vào quán đệ tử đến rơi xuống, chỉ vào hỏi Thượng Quan Tín.

"Không tính, nhưng mà sở hữu cấp bậc sân bãi đều có thời gian hạn chế!"

Nói xong hắn liền chỉ vào vừa rồi đem một bài giao cho tên kia ăn mặc Thanh trường bào màu xám trung niên nhân, trung niên nhân bên cạnh trên mặt bàn bày biện một cái lư hương, bên trong đốt hương, trước mắt nhìn hương đã đốt đi một nửa bộ dạng.

"Đã minh bạch, quán chủ!"

Lưu Đình Thiên gật gật đầu.

"Thông qua được Thiết Cấp Diễn Võ Trường, có thể lại vòng tiếp theo tiến vào cao hơn cấp một đồng cấp, sẽ một lần nữa đốt hương, đồng cấp Diễn Võ Trường cần bỏ qua này tòa thỏ sơn, từ đỉnh núi cái kia cây then chạy đi đầu xuống coi như là thành công, ngoại trừ hai cây còn gỗ bên ngoài, leo núi trên đường không thể sử dụng những vật khác, nếu không coi như là không tuân theo quy định, lão ca yên tâm, không có nguy hiểm đấy, trên người sẽ buộc lên dây thừng, phía dưới cũng sẽ có người tiếp ứng!"

Thượng Quan Tín nhìn ra Lưu Lão Thực lo lắng thần sắc, giải thích nói.

"Vây là tốt rồi. . . Vây là tốt rồi. . ."

Lưu Lão Thực trầm ngâm nhẹ gật đầu.

"Ừ, đã minh bạch, quán chủ!"

Lưu Đình Thiên lộ ra thần sắc hoài nghi, không thích hợp, cái này núi có cỏ quái, ngay tại vừa rồi, thì có hai gã áo bào trắng đệ tử rút xuống, tựa hồ càng lên cao lại càng cỏ quái.

Lưu Đình Thiên trả lời xong về sau, một mực không có nghe thấy Thượng Quan Tín tiếp tục nói đi xuống, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Thượng Quan Tín đã tại vị trí của mình ngồi xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm trong tràng, tựa hồ nhập lại không có tính toán tiếp tục giảng xuống dưới bộ dạng.

Thượng Quan Ngọc ở một bên cũng nhìn xem trong tràng, cũng không có đối với nàng mang tới Lưu gia phụ tử lại có quá nhiều chú ý.

"Hồ Oa, đừng lo lắng, cái kia hai cửa quan không tính khó, chẳng qua là cái kia thỏ sơn có chút kỳ quái, bọn người sẽ cũng nên cẩn thận!"

Lưu Lão Thực sờ lên Lưu Đình Thiên đầu, nhỏ giọng đối với hắn nói đến, hắn đối với Lưu Đình Thiên thân thù rất

"Ừ, cha yên tâm, ta sẽ cẩn thận đấy!"

Lưu Đình Thiên nhẹ gật đầu.

"Xin hỏi quán chủ, cái kia ngân quang cấp Diễn Võ Trường là cái gì tiêu chuẩn?"

Lưu Đình Thiên đợi một hồi, thấy Thượng Quan Tín thực không có ý định nói, chủ động mở miệng hỏi.

"A?"

Thượng Quan Tín quay đầu, nghi hoặc nhìn Lưu Đình Thiên, nói như vậy có thể xông qua đồng cấp Diễn Võ Trường học viên mới ít càng thêm ít, trên cơ bản đều là khoa trước nhân vật trong truyền thuyết, Thanh Dương võ quán đã thật nhiều giới không có thứ nhất là xông qua đồng cấp đệ tử.

Lần này tuyển nhận đệ tử đến trước mắt bình xét cấp bậc tốt nhất một tên là kém một ít đến thổ sơn đình, cuối cùng kiệt lực rớt xuống, dù sao cũng còn phải không đến mười tuổi tiểu hài tử. "Cái này ngăn quang cấp Diễn Võ Trường mà khảo thí chính là nhanh nhẹn tốc độ, từ Võng Tử cái này một mặt đi về hướng chọc vào cờ xi bên kia một mặt, không thể đến rơi xuống, và lại lòng bàn chân không thể dính tro trắng vũng vàng rơi xuống đất mới có thể tính vượt qua kiểm tra."

Thượng Quan Tín tuy rằng không tin Lưu Đình Thiên có thể qua được rồi thổ sơn, nhưng vẫn là rất nghiêm túc giảng giải.

"Về phần cái kia kim cấp Diễn Võ Trường, chỉ cần thông qua mười tám mộc nhân trận coi như là thành công!" Thượng Quan Tín chỉ vào kim cấp trong sân cái kia mười tám cái Mộc Đầu Nhân.

"Mười tám mộc nhân trận?"

Lưu Đình Thiên đối với mấy cái này trận pháp các loại tính là lần đầu tiên tiếp xúc, không quá lý giải.

"Ừ, đúng, cái này mười tám mộc nhân trận là do cơ quan khổng chế, đệ tử sau khi tiến vào, cơ quan khởi động, cái kia mười tám cái mộc nhân sẽ vận chuyển lại, công kích xông cửa người, chỉ có không bị bọn hắn đụng phải, cuối cùng đến cái kia trước mặt cờ xi tiếp coi như là thành công. Một cửa ải này là có nhất định nguy hiểm đấy, không nên đơn giản đi ném thử!"

Thượng Quan Tín dặn dò đến.

"Đa tạ quán chủ, ta đều đã minh bạch!"

Lưu Đình Thiên gật gật đầu, đối với Thượng Quan Tín vừa chấp tay.

Thượng Quan Tín cũng gật gật đầu, nghiêng đầu đi, cầm lấy đặt ở trên bàn bát trà, uống.

Lưu Đình Thiên nhìn kỹ trong sân đang tiến hành bình xét cấp bậc đệ tử, nhìn vô cùng cẩn thận, một chút cũng chưa từng có, trong đầu không ngừng đang suy tư ứng với làm như thế nào qua.

"Hồ Oa đừng lo lắng, hết sức nỗ lực là tốt rồi!"

Lưu Lão Thực thấy Lưu Đình Thiên có chút dáng vẻ khẩn trương, trấn an hắn đến.

"Cha, ta có nắm chắc, chẳng qua là cái kia cuối cùng. . . Mộc nhân trận, cái kia là vật gì?"

Lưu Đình Thiên nhỏ giọng nói đến.

"Cha cũng không biết, chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy vượt qua kiểm tra đấy, cha hiện tại cũng nhìn cũng không được gì!"

Lưu Lão Thực nhìn xem cái kia vẫn không nhúc nhích xử tại đó mười tám cái Mộc Đầu Nhân lắc đầu.

"Không có việc gì cha, ta hết sức qua ba thứ hạng đầu cửa quan là tốt rồi, như vậy cũng đừng có học phí rồi, hàng năm còn có thể đến chút ít ngân lượng đâu!"

Lưu Đình Thiên nở nụ cười.

"Không thể chủ quan, không nên cậy mạnh, cha có thể kiểm tiền, cung cấp lên người!"

Lưu Lão Thực mặc dù biết Lưu Đình Thiên nói cũng không phải là khoác lác, nhưng mà nhưng có chút bận tâm, cái kia thổ sơn quả thật có chút cổ quái.

"Keng. . . Keng. . . Keng. . ."

Ngay tại Lưu Đình Thiên vẫn còn cùng Lưu Lão Thực thảo luận Diễn Võ Trường bên trong đủ loại, vang dội cái chiêng âm thanh truyền đến.

Vây xem trong đám người cũng truyền ra một hồi thốn thức thanh âm, có tiếc hận đấy, có hưng phấn đấy, có đám ngực dậm chân đấy, xem ra trận này bình xét cấp bậc kết thúc.

"Trận này bình xét cấp bậc kết thúc, Thiết Cấp tổng cộng tham dự nhân số ba mươi người, thông qua mười một người, đồng cấp tổng cộng tham dự nhân số hai mươi một người, thông qua bảy người, ngăn quang cấp cung cấp tham dự nhân số năm người, thông qua một người, kim cấp không người tham gia."

"Thông qua Thiết Cấp danh sách có trưng toàn bộ, Lý Thiết trưng. . ."

Cũng không lâu lắm, tên kia cùng Thượng Quan Tín nói chuyện với nhau trung niên nhân đứng lên, lớn tiếng tuyên bố kết quả.

Trong đám người yên tĩnh cấp, vậy mà không có phát ra một tia thanh âm, đợi đến lúc trung niên nhân tuyên bố xong xong, trong đám người đột nhiên bộc phát ra một hồi hoan hô, những thứ kia thông qua được bình xét cấp bậc học viên mới gia trưởng.

"Tốt rồi, hiện đang chuẩn bị tiến hành trận tiếp theo bình xét cấp bậc, vừa rồi thông qua đệ tử muốn vào đi vòng tiếp theo khiêu chiến đấy, đến nơi này của ta báo danh!"

Trung niên nhân kia các loại bầu không khí hơi chút hòa hoãn một lát sau lại mở miệng nói đến.

Đám người bắt đầu khởi động đứng lên, chỉ chốc lát liền vây tới đây mười cái đệ tử, vây quanh trung niên nhân báo danh đứng lên.

"Này vắng bình xét cấp bậc cùng sở hữu hai mươi người vừa báo tên tham gia, trong đó Thiết Cấp hai gã, bốn trăm hai mươi bốn số Trần Đạt, bốn trăm hai mươi năm số Lưu Đình Thiên, tham dự đồng cấp cùng sở hữu mười một người. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cứu Trần Đạt

"Keng. . ."

Theo một tiếng cái chiêng vang, cái này một vòng bình xét cấp bậc chính thức đã bắt đầu, bốn cái trong sân đệ tử cũng bắt đầu bắt đầu chuyển động.

Thiết Cấp trong sân cũng chỉ có hai người, Lưu Đình Thiên cùng tên kia gọi là Trần Đạt hài tử, nhìn tuổi xem chừng dục vọng tuổi, so với Lưu Đình Thiên thấp một ít, cũng là đen sẫm gầy teo đấy, có lẽ cùng Lưu Đình Thiên giống nhau hôm nay vừa mở cửa tin đấy.

Đồng cấp trong sân có mười một người, đúng là vừa rồi thông qua được Thiết Cấp đám người kia, ngân quang cấp trong sân có bảy người, cũng là vừa rồi thông qua được đồng cấp đấy, tên kia ăn mặc màu đen áo khoác hài tử đã ở, chính run run rẩy rẩy đứng ở Vòng Tử trên tìm được điểm thăng bằng.

Kim cấp sân bãi cái kia duy nhất một gã ăn mặc trường bào màu trắng đệ tử, chính đang do dự, trong sân mười tám cái Mộc Đầu Nhân đã bắt đầu chuyển động, vung vẩy lấy mảnh gỗ cánh tay tới lui lui vận động, mặt đất phát ra xoẹt xoẹt~ xoẹt xoẹt~ âm thanh.

Lưu Đình Thiên nghe được cái chiêng thanh âm, đối với Trần Đạt thoáng cười cười, Trần Đạt cũng gật gật đầu, có chút không được tự nhiên cười cười, sau đó hai người bắt đầu dọc theo cái kia duy nhất một cái đường đất về phía trước song song chạy.

Rất nhanh, khối thứ nhất tường gỗ xuất hiện ở hai người trước mắt, Trần Đạt thoáng do dự, đối với Lưu Đình Thiên khẽ vươn tay, cười cười, làm ra một cái mời thủ thế.

Lưu Đình Thiên thấy vậy, cũng không do dự, trực tiếp một cái đi nhanh đi phía trước xông lên, hai tay bới ra tại tường gỗ trên nhất phương hướng, hai tay một dùng sức, hai chân đạp một cái, trở lên nhảy lên, không một người trong trở mình, trực tiếp vượt qua tường gỗ, văng văng đã rơi vào trên mặt đất, gọn gàng.

Trong đám người truyền đến một hồi âm thanh ủng hộ, Lưu Lão Thực một mực chú ý Lưu Đình Thiên, thấy hần như thể rơi xuống đất vững vàng, cũng nhẹ gật đầu.

Trần Đạt thấy Lưu Đình Thiên đã qua, mình cũng đi phía trước xông lên, hai tay bới ra ở tường gỗ, hai tay ra sức trở lên khẽ chống, hai chân kẹp lấy, trực tiếp ngồi ở tường gỗ lên, sau đó xuống nhảy lên, cũng rơi xuống đất, sau đó trực tiếp về phía trước chạy tới.

Lúc này Lưu Đình Thiên đã đi tới đệ nhất cây Viên Mộc cầu, mở ra hai tay, về phía trước chậm rãi đi đến, viên kia cây có thể là quá nhiều người đi qua, phía trên rất trơn, Lưu Đình Thiên cẩn thận ứng phó, không dám có chút chủ quan.

Giờ phút này Trần Đạt cũng tới đến Viên Mộc cầu, nhập lại đi thẳng về phía trước, Trần Đạt nhập lại thật không ngờ Viên Mộc cầu sẽ như vậy trượt, chân trái vừa trượt, toàn bộ người trọng tâm bất ổn, trực tiếp đầu hướng xuống xuống té xuống.

"A. . ."

Trong đám người có người nhìn thấy này, kinh hô lên, Thượng Quan Tín cũng nhìn thấy Trần Đạt tình cảnh, hai mắt đột nhiên tròn to, đôi tay vịn ghế bành cọ một cái đứng lên, nếu là có đệ tử tại bình xét cấp bậc trong quá trình bị thương, không chỉ có không tốt làm cho người ta cha mẹ nói rõ, đối với Thanh Dương danh dự của võ quán cũng không tốt, có thể hần khoảng cách quá xa, muốn thò tay cứu trợ đã tới không vội, nếu quả thật chính là đầu rơi xuống đất, thương thế sẽ rất nặng.

Ngay tại Trần Đạt trên Viên Mộc cầu lúc, Lưu Đình Thiên cũng đã phát hiện, tại hần chân trái vừa trượt lúc, đầu hướng xuống xuống té xuống lúc, Lưu Đình

Thiên đột nhiên quay đầu, hai chân đạp một cái, mãnh liệt hướng về phía sau nhảy lên đi ra ngoài, phương hướng đúng là Trần Đạt rơi xuống đất phương hướng.

"Hồ Oa. . ."

Lưu Lão Thực thấy Lưu Đình Thiên hướng phía dưới đánh tới, khăn trương cầm hai tay, nháy mắt một cái không nháy mắt nhìn chăm chăm vào Lưu Đình Thiên, sợ hãi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Oa. . ."

Trong đám người ngay sau đó lại bộc phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Lúc này Lưu Đình Thiên đã sờ đến Trần Đạt mắt cá chân, mà Trần Đạt đến cùng đã nhanh dụng phải phía dưới nước cạn ao rồi, chỉ thấy Lưu Đình Thiên hai tay níu lại Trần Đạt mắt cá chân, mãnh liệt trở lên nhắc tới, xuống chút nữa nhấn một cái, mượn nhờ thân thể sức nặng đem Trần Đạt áp...mà bắt đầu.

Trần Đạt mượn này độ mạnh yếu, trên thân trở lên mãnh liệt nhảy chồm, trực tiếp bị dụng lên, mà Lưu Đình Thiên bởi vì hướng phía dưới ấn xuống một cái, đầu hướng xuống rơi đi.

"Đừng. . ."

Trần Đạt quỳ một chân trên đất, vũng vàng rơi vào màu xanh nhạt trong ao, ti tiện lên một ít nước, sau đó lập tức quay đầu hướng phía dưới nhìn lại, vừa rồi Trần Đạt trong lòng cũng là khăn trương không được, bản thân không nghĩ qua là trượt một cái, đầu hướng xuống xuống ngã quỵ.

Đang tại hoang mang lo sợ thời điểm, trên chân có hết sức, mãnh liệt trên nhảy lên, mới miễn cưỡng né qua một kiếp, mà có thể cứu hãn ngoại trừ tại trước mặt hãn Lưu Đình Thiên còn có thể là ai.

Chỉ nhìn thấy Lưu Đình Thiên hai tay chống đỡ, một cái trước nhào lộn tháo bỏ xuống tiếp hướng độ mạnh yếu, tại màu xanh nhạt trong ao đánh cho cái cú, đứng lên, toàn thân dục vọng đầy, trên người da thú quần áo đã bị làm ướt.

Lưu Đình Thiên cũng quay đầu lại, trông thấy chính quay đầu Trần Đạt, trông thấy hãn không có việc gì, mỉm cười, gật gật đầu.

"Cảm ơn!"

Trần Đạt thấy vậy cũng là cười cười, đứng lên.

"Không khách khí!"

Lưu Đình Thiên nói xong, hướng bên cạnh ao đi đến, Trần Đạt cũng nhanh đi theo tới đây.

Trong đám người yên tĩnh cấp, vừa rồi phát sinh một màn quá đột nhiên, nhưng Trần Đạt rồi lại được cứu xuống, hai người cũng không có bị thương.

Cái kia cứu người bốn trăm hai mươi năm gào to Lưu Đình Thiên hải từ năng lực phản ứng cũng quá nhanh rồi, nếu không vừa rồi nhất định phải gặp chuyện không may nguyên do rồi, đứng ở cò xí tiếp đăng ký giáo tập đều kinh sợ đứng lên.

Bọn hãn tự hỏi vừa rồi nếu như là chính bọn hãn, có hay không có thể có đồng dạng tốc độ phản ứng, đã cứu được người, mình cũng không có bị thương.

"Thờ ra. . ."

Lưu Lão Thực thờ dài một cái, treo lấy tâm buông xuống. Lưu Đình Thiên chiêu thức ấy nhìn là nhẹ nhàng linh hoạt, chẳng qua là nhắc tới chút xuống, nhưng mà đối với độ mạnh yếu nắm giữ cùng phương hướng đem không chế yêu cầu cùng nghiêm khắc.

"Đa tạ rồi!"

Thượng Quan Tín xoay người lại đối với Lưu Lão Thực cung kính thi cái lễ, lấy nhãn lực của hãn như thế nào lại nhìn không ra vừa rồi Lưu Đình Thiên chiêu thức ấy ngấm kim sở lượng có bao nhiêu nặng.

"Quán chủ khách khí, là Hồ Oa vận khí tốt mà thôi!"

Lưu Lão Thực tranh thủ thời gian trả thi lễ.

Thượng Quan Ngọc tức thì hai mắt vụt sáng lên nhìn xem Lưu Lão Thực, vừa nhìn về phía đứng ở màu xanh nhạt trong ao Lưu Đình Thiên, không biết đang suy nghĩ gì.

Lưu Đình Thiên đi ra nước cạn ao, đi vào Viên Mộc cầu trên cầu chỗ, nhìn thấy trên người đều làm ướt, lắc đầu trên tóc giọt nước, dứt khoát đem da thú quần áo cởi ra, đem đã ướt đầm giày cũng cởi ra, cẩn thận chôn tốt, đặt ở đường đất trên.

Đám người vây xem trong đột nhiên bộc phát ra một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tất cả mọi người ánh mắt đều nhìn về này cái đã cởi vớ giày cùng da thú

quần áo, cởi bỏ cánh tay Lư Đình Thiên.

Một cái vừa đen vừa gầy tiểu nam hài, trên cổ mang theo một khối náo nhiệt màu Cổ Ngọc, tay trái cánh tay còn có ba đạo kinh khủng vết thương, ngẩng đầu lên đối với cái này bốn phía cười chấp tay, lập tức cởi bỏ chân hướng Viên Mộc trên cầu đi đến, Trần Đạt bị một đám người nhìn chăm chú lên, thoáng có chút lúng túng, theo sát lấy cũng lên cầu.

Lư Đình Thiên rất nhanh đi qua Viên Mộc cầu, lúc này đây có chuẩn bị Trần Đạt rất vững vàng đi qua Viên Mộc cầu, cũng không lại ra cái gì ngoài ý muốn.

Trong lúc bất tri bất giác, vậy xem đám người chú ý điểm đều đặt ở Lư Đình Thiên trên người, chỉ trò chuyện với nhau, mà Lư Đình Thiên đối với cái này nhìn như không thấy, cũng không có người vì cứu người mà có chút ảnh hưởng, toàn lực ứng phó ở đằng kia đầu uốn lượn đường đất trên trên nhảy tránh đảo tường gỗ, trải qua Viên Mộc cầu, mà sau lưng Trần Đạt cũng không có lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, theo sát phía sau.

Lư Lão Thực đối với cái này cũng hơi khê gật đầu, trên khuôn mặt mang theo ti tia tiểu ý, trông thấy Lư Đình Thiên trên cánh tay tổn thương, Lư Lão Thực muốn, lần này lên núi tuyết đối sẽ không chẳng qua là hái thuốc đơn giản như vậy, Lư Đình Thiên biến hóa quá rõ ràng, không kiêu ngạo không nóng nảy, {không là không vì} ngoại vật hấp dẫn, Lư Đình Thiên bị Hồ tiên sinh mang quả thật không tệ.

Làm Lư Đình Thiên đến viết chữ Thiết cò xí ở dưới thời điểm, giáo tập liên tục gật đầu, đối với Lư Đình Thiên ánh giống như coi như không tệ, đăng ký sau khi hoàn thành, Trần Đạt cũng tới đến cò xí xuống, cũng bắt đầu đăng ký.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ngoài Ý Muốn

Lư Đình Thiên đứng ở cò xí xuống, nhìn về phía lư hương công chính đốt hương, hương đại khái đốt một nửa.

Lại còn lại ba khối sân bãi, đồng cấp trong sân, thổ sơn trên chỉ còn lại có năm người, đều đang ra sức mà trở lên bờ, nhanh nhất chính là cái người kia đã tiếp cận đỉnh núi rồi, cò xí phía dưới sáu người khác đều là ủ rũ đấy, hiển nhiên đã bị đào thải.

Ngân quang cấp trong sân, lưới lớn trên chỉ còn lại có hai người, đều mặc lấy trường bào màu trắng, tên kia mặc màu đen áo khoác thiếu niên đang ngồi ở cò xí phía dưới.

Hai người đang không ngừng bảo trì cân bằng, mặt sắc mặt ngưng trọng đi lên phía trước lấy, trên mặt mồ hôi đều chảy đã thành dòng suối nhỏ, không ngừng chảy xuống, đem trường bào màu trắng trước ngực đều làm ướt, chỗ ngực màu đen Thanh Dương Tháp Đồ ký hiệu đều bị thấm ướt, liền qua hai cửa quan, đối với thể lực của bọn họ cùng lực ý chí khảo nghiệm xác thực rất lớn. Hai người đều cắn răng kiên trì lấy, cũng không có buông tha ý định.

Kim cấp trong sân, cái kia duy nhất một học viên lúc này còn đang lồi vào không ngừng người quan sát, bồi hồi, cái kia mười tám bộ Mộc Đầu Nhân cũng đang không ngừng mà di động, Lư Đình Thiên cũng tò mò chăm chăm hướng những cái kia di động Mộc Đầu Nhân, không có chút quy luật, lại giống như có quy luật, tả hữu càng không ngừng di động, Lư Đình Thiên nhắm mắt lại, trầm xuống tâm, dùng lỗ tai cẩn thận nghe.

Dường như hết thảy đều biến chậm...mà bắt đầu, đám người tiếng âm ỹ, học viên há mồm thở dốc thanh âm, mồ hôi giọt rơi xuống rơi trên mặt đất thanh âm, giáo tập uống nước lúc trà che đậy phải chén trà thanh âm, mười tám Mộc Đầu Nhân vận động thanh âm.

Đúng, Lư Đình Thiên bất chính là cái này thanh âm, đều muốn tìm ra có cái gì quy luật.

Chỉ thấy hán hai mắt nhắm nghiền, lông mày nhíu chặt, trước mặt sắc mặt ngưng trọng, giống như rất thống khổ bộ dạng.

"Lư Đình Thiên, ngươi làm sao vậy?"

Một bên Trần Đạt thấy vậy, cho là hán không thoải mái, vội vàng ân cần hỏi han.

"Ta không sao. . ."

Lư Đình Thiên mở to mắt, cười đối với Trần Đạt nói, hán thật sự nghe không xuất ra cái gì quy luật, xem ra chỉ có thể đợi lát nữa lại nghĩ biện pháp rồi.

"Vậy là tốt rồi, ta còn chưa khỏe hảo cảm đa tạ ngươi vừa rồi ân cứu mạng đâu!"

Trần Đạt về mặt cảm kích.

"Không có việc gì, đừng để trong lòng, ta cũng liền vỗ nhẹ nhẹ xuống, còn là dựa vào chính người mới cứu mình."

Lưu Đình Thiên cười hi hi trả lời, cũng cảm giác không phải mới vừa hẳn bình thường.

"Phanh. . ."

Từng tiếng vang truyền đến, là kim cấp trong sân truyền tới đây, Lưu Đình Thiên cùng Trần Đạt nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía kim cấp sân bãi, tên kia mặc áo bào trắng người thanh niên bắt đầu xông mười tám mộc nhân trận, đang bị một cái mộc nhân trái cánh tay đánh trúng, hướng lui về phía sau đi, đằng sau đã vẩy vượt qua hai cái cây người đã ra tay, phong bế đường lui của hắn, mắt thấy muốn đánh đến người nọ sau lưng đeo.

"Rắc rắc. . ."

Một tiếng cơ rộng rãi thanh âm truyền ra, mười tám mộc nhân lập tức đình chỉ vận động, vẫn không nhúc nhích đứng tại nguyên chỗ, người nọ phía sau lưng đâm vào một cái Mộc Đầu Nhân vung vượt qua trên cánh tay, may mắn đóng cửa cơ quan, bằng không thì lần này xuống dưới, người nọ khẳng định phải bị thương.

Đâm vào mộc nhân trên cánh tay người thanh niên cười khổ lắc đầu, hắn đã lấy hết toàn lực, lần này qua ngân quang cấp, lấy được ngân quang cấp đẳng cấp đã không tệ, hướng về phía cờ xí phía dưới giáo tập cúi đầu xoay người vừa chấp tay, sau đó chậm rãi đi về hướng cờ xí, rất rõ ràng, hắn đã thất bại.

"Keng. . . Keng. . . Keng. . ."

Đội đến lúc lư hương trong hương đốt hoàn hậu, cái chiêng âm thanh lại vang lên, còn là trung niên nhân kia, còn là cái kia âm điệu.

"Trận này bình xét cấp bậc kết thúc, Thiết Cấp tổng cộng tham dự nhân số hai người, thông qua hai người, đồng cấp tổng cộng tham dự nhân số mười một người, thông qua hai người người, ngân quang cấp cung cấp tham dự nhân số bảy người, không người thông qua, kim cấp tham dự một người, không người thông qua."

"Thông qua Thiết Cấp danh sách có Lưu Đình Thiên, Trần Đạt, thông qua đồng cấp danh sách có Trương Trọng, Vương Dịch."

Cái này một vòng tổng cộng liền bốn người, các loại trung niên nhân niệm xong danh sách, ngay sau đó còn nói đến.

"Đã đến buổi trưa, năm nay bình xét cấp bậc lập tức tới ngay cuối, ban giám khảo sẽ quyết định tiếp tục cử hành, vì nhanh hơn tiến độ, quy luật hơi chút sửa sửa, nếu có đệ tử có thể sớm hoàn thành, như vậy cũng có thể sớm tiến vào trận tiếp theo khảo hạch, các người bốn người có thể nghe rõ chưa vậy?"

Trung niên nhân nhìn về phía cái này một vòng thông qua bốn người.

"Minh bạch!"

Bốn người trăm miệng một lời đến.

"Tốt, cái kia liền bắt đầu đi! Cần ăn cơm có thể tự do tiến về trước tiệm cơm, cùng lúc trước quy củ giống nhau, không được chen chúc, không được huyên náo!"

Trung niên nhân rồi hướng lấy vây xem quần chúng mở miệng nói, nhưng rồi lại không ai rời đi, đều đối với một năm nay một lần bình xét cấp bậc rất cảm thấy hứng thú, cũng đứng vừa rồi cái kia cứu người tiểu hài tử có chút hứng thú, lấy thân thủ của hắn, không biết có thể tới cấp bậc gì.

"Chẳng lẽ hắn thật có thể thông qua đồng cấp?"

Thượng Quan Tín hai con mắt hí lại nhìn xem Lưu Đình Thiên, cũng có được hứng thú không nhỏ, trong lòng thầm thì.

"Cẩn thận a, Hồ Oa!"

Đứng ở một bên Lưu Lão Thực trong nội tâm chưa kịp Lưu Đình Thiên lo lắng, vừa rồi mười một người bỏ thổ sơn, cũng chỉ qua hai người mà thôi, cái kia núi xác thực không tốt bỏ, có thể đừng làm ngại rồi.

Đứng ở Thượng Quan Tín bên kia Thượng Quan Ngọc nghiêng đầu, một tay sờ sờ cằm, không biết đang trầm tư mấy thứ gì đó, khuôn mặt nghi hoặc.

"Keng. . ."

Một tiếng cái chiêng vang, bình xét cấp bậc lại bắt đầu rồi.

Lưu Đình Thiên cùng Trần Đạt đi vào đất chân núi, hai gã giáo tập đem hai ngón tay kích thước dây thừng phân biệt cột vào hai người trên lưng, có cho hai cái hai cây que gỗ, sau đó liền rời đi, Lưu Đình Thiên cầm lấy hai cây côn gỗ nhìn kỹ một chút, chính là rất bình thường côn gỗ, sau đó bóp trong tay.

"Cẩn thận một chút. . ."

Lưu Đình Thiên đối với một bên đã chuẩn bị cho tốt Trần Đạt cười cười.

"Ừ, người cũng là!"

Trần Đạt cũng là cười cười, mà bắt đầu leo núi thổ sơn, có thể sớm chút bò quá khứ, có thể sớm chút tiến vào tiếp theo cấp.

Lưu Đình Thiên kiểm tra rồi bên hông dây thừng, phát hiện rất kiên cố, liền yên lòng, vây quanh thổ sơn nhìn nhìn, chọn lấy một cái lúc trước đã chọn xong phương hướng, hướng lên bò lên.

Thổ sơn nhấp lại không có bất kỳ thụ lực lượng điểm, đều dựa vào lấy trong tay hai cây côn gỗ với tư cách điểm chống đỡ, Lưu Đình Thiên cõng bỏ cánh tay, cõng bỏ bàn chân, giống như đầu Viên Hầu giống như, dụng cả tay chân, hai tay luân chuyển hướng lên, hai chân dán chặt lấy vách núi, tốc độ rất nhanh hướng lên bò đi.

Rất nhanh liền vượt qua sớm đã bắt đầu bò Trần Đạt, muốn nói Trần Đạt tốc độ kỳ thật cũng cũng không chậm, chẳng qua là Lưu Đình Thiên tốc độ quá nhanh, hai so sánh với, dĩ nhiên là không chiếm ưu thế.

Ngân quang cấp sân bãi, Trương Tượng cùng Vương Dịch đã đứng ở lưới lớn lên, đều mở rộng lấy hai tay, tận lực bảo trì thân thể cân bằng, cẩn thận chú ý dưới lòng bàn chân thoa tro trắng trường thương cán, một chút đi lên phía trước lấy, thần sắc khẩn trương.

"Oa. . ."

Vây xem trong đám người tiếng kinh hô truyền đến, Lưu Đình Thiên bò thật nhanh, đã qua nửa rồi, tốc độ không giảm, trực tiếp hướng đỉnh núi bò đi.

Sau đó không lâu tựu đi tới lúc trước có nghi hoặc địa phương, nơi này cách đỉnh núi đã không xa, cũng liền không đến một mét bộ dạng, Lưu Đình Thiên chậm lại tốc độ, tay trái cầm lấy cắm vào thổ sơn trong đồng một cây côn gỗ, tay phải cầm một cần khác côn gỗ cẩn thận hướng lên phương hướng thổ nhưỡng trong cắm tới.

"Đừng. . ."

Đột nhiên một thanh âm vang lên, một tay cầm lấy cái kia cây côn gỗ đột nhiên từ trong bẻ gãy, bất thành linh một thanh âm vang lên, lại để cho Lưu Đình Thiên sau lưng tóc gáy dựng đứng, quyết đoán đem tay phải côn gỗ cắm vào thổ nhưỡng trong, tay trái buông ra đứt gãy côn gỗ, đã ngừng lại vừa muốn trượt thân thể, một tay cầm côn gỗ treo trên bầu trời tại đó, đứt gãy côn gỗ hướng phía dưới bay xuống mà đi.

"A. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Khiêu Chiến Ngân Quang Cấp

"A. . ."

Trong đám người một hồi kinh hô.

"Hồ Oa. . ."

Lưu Lão Thực khẩn trương há mồm nghẹn ngào hô lên, thần sắc khẩn trương, duỗi ra hai tay đã nghĩ muốn đi tiếp Hồ Oa bộ dạng, nhưng là quên mất hẳn khoảng cách thổ sơn còn xa lấy.

Thượng Quan Tín cũng là cả kinh, lông mày nhíu chặt, nhưng cũng không có từ trên mặt ghé thái sư lại một lần đứng lên, sự tình có chút đột nhiên, thổ sơn chỗ khó không ở chỗ này nha, côn gỗ làm sao sẽ đứt rời đây?

Thượng Quan Ngọc giương cái miệng anh đào nhỏ nhắn nắm chặt nắm tay nhỏ, ánh mắt tròn luu tròn, thì cứ như vậy nhìn xem treo trên bầu trời Lưu Đình Thiên, dường như ngốc trệ bình thường, côn gỗ đứt gãy, đây là năm nay bình xét cấp bậc phát sinh đệ nhất lên.

Đồng cấp trong sân giáo tập đã sớm ở phía dưới chuẩn bị kỹ càng, tùy thời tiếp ứng lấy lập tức sẽ phải đến rơi xuống Lưu Đình Thiên.

"Tinh táo!"

Treo trên bầu trời Lưu Đỉnh Thiên nhập lại không có quá lâu thở thời gian, bản năng tinh táo lại.

Phải tay nắm lấy cái kia cây côn gỗ buông lỏng rồi, cắm vào bùn đất cái kia cắt ra côn gỗ đi xuống...mà bắt đầu, đó là một mảnh sống đất, ban đầu xếp đặt thiết kế chính là đến khảo nghiệm người khiêu chiến tại đột phát dưới tình huống phản ứng.

Chỉ cần nhanh chóng đem mặt khác côn gỗ rất nhanh cắm vào bên cạnh trong đất bùn, như thế ba lượt luân chuyển có thể bò qua cái này khỏi sống đất, đến đỉnh núi.

Mà Lưu Đỉnh Thiên tay trái cũng không có côn gỗ rồi, không có biện pháp tiếp tục trở lên rồi, đất chân núi giáo tập đã làm tốt sung túc chuẩn bị.

Từ côn gỗ buông lỏng trước tiên, Lưu Đỉnh Thiên liền cảm ứng được, không kịp làm bất luận cái gì suy nghĩ, hai chân luân chuyển hướng thổ son trên đạp đi, tay trái nắm ngón tay uốn lượn, thành ưng trào hình dáng trực tiếp chụp vào cái kia mảnh sống đất.

"Phốc. . ."

Nắm ngón tay đều đâm vào phía trên sống trong đất, cả hai tay mãnh liệt vừa dùng lực, xuống hết sức kéo một cái, Lưu Đỉnh Thiên hung hăng mà cắn răng, mượn cái này cô lực đạo bằng không trở lên nhảy lên đi.

Tay phải côn gỗ rút cuộc chống đỡ không nổi, cũng hướng tiếp rơi xuống suy sụp, tất cả mọi người ngừng thở, nhìn trước mắt phát sinh hết thảy, đều quên kinh hô.

Hai cây côn gỗ đều rơi xuống, khoảng cách đỉnh núi còn có một thước khoảng cách, hơn nữa hơn phân nửa đều là sống đất tầng, trải qua đồng cấp Diễm Võ Trường khảo nghiệm người, đều trong lòng cam chịu, gia hỏa này lần này chỉ sợ là không qua được rồi.

Lưu Đỉnh Thiên trên nhảy lên thân thể chậm rãi đình trệ trên không trung, có hạ thấp xu thế, Lưu Đỉnh Thiên đem hai tay lần nữa cắm vào trong đất, hai chân lại mãnh liệt đạp một cái, lúc này đây mượn nhờ cái này cô độ mạnh yếu, trực tiếp là nhảy lên, không một người trong trở mình, văng vẳng đã rơi vào trên đỉnh núi, lúc này về mặt tràn đầy mồ hôi, toàn thân mồ hôi đầm đìa, vừa rồi đúng là mạo hiểm muôn phần.

"Thờ ra. . ."

Lưu Lão Thực thấy vậy, treo lấy tâm rút cuộc buông xuống, thật dài thở một hơi, lại nhìn không được gạt đầu, trên mặt hiện lên vẻ mỉm cười.

Xác thực, vừa rồi cái kia tình cảnh, coi như là là chính bản thân hắn, cũng không có nắm chắc có thể giải quyết như vậy hoàn mỹ, Lưu Đỉnh Thiên không để cho hắn thất vọng.

Trong đám người bộc phát ra siêu cấp tiếng vỗ tay nhiệt liệt, ánh mắt mọi người lại một lần bị cái này đen sẫm gầy teo tiểu nam hài hấp dẫn.

Quá rung động, cái này tốc độ phản ứng, quả đoán quyết định biện pháp, không phải là tất cả mọi người chỗ tại loại này trong hoàn cảnh đều có thể giống như này tinh táo biểu hiện, tất cả mọi người tại vì Lưu Đỉnh Thiên biểu hiện reo hò khen hay.

Cái này so với vừa rồi Viên Mộc cầu cứu Trần Đạt nguy hiểm hơn, cũng càng là thân thể hiện ra phản ứng cùng tốc độ, mọi người đối với Lưu Đỉnh Thiên kỳ vọng trong lúc bất tri bất giác gia tăng, đều muốn biết tiểu gia hỏa này đến cùng có thể đi đến một bước kia.

Thượng Quan Tín cũng gạt đầu, trong lòng nhìn không được khen ngợi đứng lên, biểu hiện vượt ra khỏi hắn mong muốn, là một cái thật tốt hạt giống, Thượng Quan Tín nhìn về phía trung niên trưởng bối người, hai người bốn mắt tương đối, đều gạt đầu, lộ ra hài lòng mỉm cười.

Thượng Quan Ngọc về mặt tươi cười, hai mắt ngoắt đã thành Liễu Diệp, không biết là bởi vì Lưu Đỉnh Thiên không có đến rơi xuống vui vẻ, hay là bởi vì hắn vượt qua kiểm tra rồi vui vẻ.

Lưu Đỉnh Thiên sờ soạng đem mồ hôi trên mặt, quay đầu lại nhìn xuống nhìn, Trần Đạt đã bò vượt qua một nửa, đang tại kiên cường nỗ lực hướng lên leo lên lấy, bình tĩnh nhập lại vững vàng.

Quay đầu đi lên đỉnh núi một bên then, hướng phía dưới đi đến, chỉ chốc lát tự đi tới chân núi cờ xí xuống, hướng về phía về mặt tươi cười giáo tập cung kính vừa chấp tay.

"Giáo tập, ta muốn đi ngân quang cấp sân bãi thử xem!"

Lưu Đỉnh Thiên đối với giáo tập nói đến."Người không cần nhiều nghỉ ngơi một chút sao, cái này leo núi đối với thể lực tiêu hao thể nhưng là không nhỏ a, đợi lát nữa đi mạng lưới cũng là phi thường hao phí thể lực đấy!"

Giáo tập hảo tâm nhắc nhở, hắn đối với Lưu Đỉnh Thiên vừa rồi biểu hiện xác thực cũng là bội phục nhanh.

"Đa tạ giáo tập, đã qua buổi trưa rồi, cha ta buổi sáng trời chưa sáng ăn điểm tâm, ta muốn sớm chút làm xong, dẫn ta cha sớm chút đi ăn cơm!"

Lưu Đỉnh Thiên trong nội tâm cũng hiểu rõ giáo tập là vì hắn tốt, chẳng qua là quả thật có chút lo lắng Lưu Lão Thực, ngẩng đầu nhìn dưới Thái Dương

về sau, đối với giáo tập giải thích.

"A, như vậy a, được rồi, ta mang người qua! Tiểu Trương, người chăm sóc tiếp nơi đây, ta lập tức sẽ trở lại!"

Giáo tập phân phó xong, mang theo Lưu Đình Thiên hướng ngân quang cấp sân bãi đi đến.

"Hồ Oa. . ."

Lưu Lão Thực nhìn thấy Lưu Đình Thiên bị mang đi ngân quang cấp sân bãi, nội tâm lại khó tránh khỏi có chút bận tâm đứng lên.

"Cái gì, hán muốn khiêu chiến ngân quang cấp. . ."

"Người xem cái kia, hán đều đi tới. . ."

"Không phải chứ, vừa tập võ hai cửa quan, hiện tại lại đi xông ngân quang cấp, có rất ít người như vậy đi?"

"Cái gì rất ít, ta đến võ quán ba năm rồi, cũng một lần chưa thấy qua đâu!"

"Hán lá gan cũng quá lớn đi, hán thể lực có thể ăn hết được sao?"

"Xem ra chúng ta võ quán năm nay muốn ra yêu nghiệt nha!"

"Nói nhỏ chút, hán đã lên mạng rồi, lập tức muốn bắt đầu, đều và lại hãy chờ xem. . ."

Vậy xem quần chúng trong từng đợt xi xào bàn tán, đều bị trước mắt gia hỏa này cử động khiến cho trong lòng ngũ vị tạp trần, ghen ghét đấy, hâm mộ đấy, hoài nghi đấy, nhưng nhao nhao ngậm miệng lại, ánh mắt đều đặt ở đã lên mạng đang tại ổn định thân hình Lưu Đình Thiên trên người.

Lưu Đình Thiên bị đồng cấp sân bãi giáo tập dẫn tới ngân quang cấp sân bãi, cùng ngân quang cấp sân bãi giáo tập nói rõ tình huống, một phen giao tiếp về sau, đem hán đưa lên đại võng, bắt đầu ngân quang cấp sân bãi khảo hạch.

Đại võng trên chỉ còn lại có một người, chạy tới trong lưới lúc giữa rồi, nơi đó là sau cùng chỗ trống, cách mặt đất ở dưới trường thương cán gần nhất địa phương, cũng là chỗ nguy hiểm nhất.

Lưu Đình Thiên không có tùy tiện bắt đầu hành động, khoảng cách gần cần thận quan sát gom lại mà, Võng Từ chỉ dùng đề rất thô dây thừng ngang tung cột đây, Võng Từ chính giữa khe hở rất lớn, so với Lưu Đình Thiên toàn bộ chân còn lớn hơn, chỉ cần một cước đạp không, xác định vững chắc trực tiếp xuất cục.

Phía dưới bày đặt trường thương cán rất dày đặc, không có quá nhiều quy luật, đại bộ phận đều tập trung ở chính giữa lõm hình chỗ đó, đúng là đại võng trên đang tại đi người nọ hiện tại đứng yên địa phương.

Lưu Đình Thiên cõng bỏ bàn chân, tại đại võng trên liếm, cảm giác được đại võng trên cũng không quá trơn, đang chuẩn bị đặt chân bắt đầu xông cửa.

Võng Từ một hồi lắc lư, Lưu Đình Thiên tranh thủ thời gian ổn định thân hình, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy tên kia trong lưới chỗ trống tên kia áo bào trắng đệ tử nằm ở trên võng trạm, đã đạp trống rỗng, một chân treo ở Võng Từ phía dưới, trên chân sớm đã dính vào tro trắng.

Đệ tử bắt đầu đi lắc đầu, thu hồi chân, đứng lên, hướng Võng Từ biên giới chỗ đi đến, lập tức nhảy xuống, cả trong cả quá trình, Lưu Đình Thiên không có chút động tác, nhìn chăm chăm vào Võng Từ chính giữa chỗ trống không biết đang suy tư cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Khác Loại Xông Cửa

"A. . . Hán muốn làm gì?"

"Điên rồi sao?"

"Như vậy lắc lư làm sao có thể qua?"

"Đúng vậy a, gia hỏa này vừa rồi biểu hiện rất tốt nha, như thế nào hiện tại?"

"Ai biết được, nói không chừng hắn có phương pháp của mình, người xem hắn vừa rồi cứu người cùng tự cứu lúc như vậy ổn, hắn không phải là xúc động đấy, nhìn lại một chút đi, nói không chừng hắn thật đúng là có thể tìm ra phương pháp qua đâu!"

"Đúng vậy a, nếu như hắn có thể qua, sang năm chúng ta cũng có thể dùng phương pháp này qua, như vậy có thể lên tới ngân quang cấp!"

Vậy xem trong đám người lại là một hồi kinh hô, các loại tiếng thảo luận liên tiếp, mọi người đều có lấy tâm tư, nhìn xem cái này tiểu thiếu niên thái quá mức khác thường biểu hiện.

Thượng Quan Tín thấy vậy, xác thực nhẹ gật đầu, lại lắc đầu, tựa hồ nhìn ra Lưu Đình Thiên ý định, nhưng lại không quá có thể tin tưởng hắn thật sự qua đi.

Cái này ngân quang cấp đại võng khảo hạch cài đặt nhiều năm như vậy, sớm liền biến thành phân chia chính thức mạnh yếu đường ranh giới, có thể qua đúng là ngân quang cấp, tiết kiệm học phí là thứ yếu đấy, chủ yếu hơn tại bên trong võ quán sẽ phải chịu những người khác phát ra từ nội tâm tôn trọng, học thành sau cũng có thể có so với những người khác càng đỡ một ít tiền đồ.

Lưu Lão Thực rồi lại không có gì quá nhiều biểu lộ, từ Lưu Đình Thiên bắt đầu lay động Võng Từ bắt đầu, trong lòng của hắn đã mơ hồ đoán được Lưu Đình Thiên ý định, mặc dù có chút ra ngoài ý định, nhưng đúng là cái thật tốt biện pháp, cùng hắn bình thường huấn luyện là một cái đường đi, vì vậy hắn không phải là quá lo lắng, chẳng qua là có chút lo lắng Lưu Đình Thiên bị thương.

Thượng Quan Ngọc một bức gấp quỹ biểu lộ xử tại đó, trong ánh mắt chất đầy nghi hoặc, không biết cái này cời bỏ cánh tay thiếu niên đang làm gì đó, chẳng lẽ ý định buông tha cho, cái này cùng lúc trước hắn hai trận lại không quá phù hợp, hắn đến cùng đang làm không đây?

Giờ phút này đang đứng tại Võng Từ biên giới chỗ Lưu Đình Thiên chính ra sức xuống giẫm phải Võng Từ, mỗi lần đều là Võng Từ tại điểm cao nhất lúc dùng sức xuống đạp, rất có quy luật.

Võng Từ hiện ra gọn sóng hình dáng nhất khởi nhất phục cao thấp đúng đưa, Lưu Đình Thiên như trước không có đình chỉ ý định, như trước lặp lại làm lấy tiếp đạp động tác.

Đám người sôi trào lên, lú lú tiếng thảo luận loạn thành một bầy, tất cả mọi người đang suy đoán Lưu Đình Thiên ý định, chưa từng có người làm như vậy qua, cũng không biết hắn đến cùng ý định như thế nào qua, chẳng lẽ thực ý định cứ như vậy giẫm phải qua, cái kia phải cần nhiều tốc độ nhanh a.

Lưu Đình Thiên đối với đây hết thấy dường như đưa như không nghe thấy, hoàn toàn không để ý tới, hết sức chăm chú làm lấy chuyện của mình, mồ hôi trên người không ngừng chảy xuống phun đầy, ánh mắt lại chăm chú nhìn chỗ trùng phập phóng trạng thái, dường như đang chờ đợi cái gì.

Mấy phút đồng hồ sau, Lưu Đình Thiên rốt cuộc động thân, tại một lần tiếp đạp sau khi hoàn thành, hắn mãnh liệt về phía trước chạy tới, thân thể nghiêng về phía trước, mũi chân chuẩn xác rơi vào mạng lưới dây thừng giao nhau chỗ, hư không giẫm mạnh liền mượn lực ly khai xông về phía trước.

Lúc này Võng Từ vẫn còn có quy luật dao động, cao thấp phập phồng, mà Lưu Đình Thiên tốc độ cực nhanh, mỗi một lần điểm dừng chân đều giẫm ở hiện lên đến Võng Từ đỉnh phong chỗ, mượn lực đi phía trước chạy trốn, mà mượn này né tránh phía dưới trường thương cán cùng tro trắng.

Phương pháp kia đúng là Lưu Đình Thiên cái khó ló cái khôn tạm thời nghĩ ra được, làm tên kia ở vào chỗ trùng đệ tử đạp không lúc, đưa tới Võng Từ chấn động. Lưu Đình Thiên liền chú ý tới Võng Từ chấn động tình hình đặc biệt lúc ấy có bộ phận trường thương cán xông tới, chỗ đó rất khó bình thường đi qua.

Mà khi hắn nhảy xuống mạng lưới lúc, Võng Từ chấn động rõ ràng hơn, chỗ trùng có chút Võng Từ cách xa phía dưới trường thương cán, có một chút trường thương cán rồi lại vươn ra thêm nữa.

Lưu Đình Thiên nhìn rành mạch, lại nghĩ tới Lưu Lão Thực huấn luyện hắn đạp cọc gỗ chính là luyện một cái đặt chân cho phép, đạp vạc luyện đúng là cước pháp nhanh, kết hợp những thứ này, Lưu Đình Thiên quyết đoán cao thấp lắc lư nổi lên Võng Từ, cố ý chế tạo phập phồng, làm cho Võng Từ có quy luật ly khai dưới mặt đất trường thương cán, cho mình chế tạo cơ hội thông qua.

Rất nhanh, Lưu Đình Thiên liền chạy tới Võng Từ chỗ trùng, ngừng thở, dồn khí đan điền, mở ra hai tay, tốc độ đột nhiên tăng lên, bước chân nhanh nhẹn, liền nhanh chóng như vậy thông qua được chỗ trùng, một cây trường thương cán không có đụng, một chút tro trắng không có dính.

"Ừm. . ."

Lưu Đình Thiên một cái trên nhảy, mãnh liệt không một người trong ba trăm sáu mươi tốc độ lớn trở mình, hai chân rơi trên mặt đất.

Đi phía trước một cái vô cùng thuần thực trước nhào lộn về sau, tháo bỏ xuống trên người độ mạnh yếu, vững vàng đứng ở cờ xi xuống, đây chính là hắn mỗi ngày đạp vạc sau xuống chuẩn bị ăn điểm tâm lúc động tác.

Trên người có chút ít bẩn, vốn trên người mồ hôi là hơn, trên mặt đất màu xám tro lại quá lớn, xa so ra kém nhà mình Hà Hoa chính đồn đến tiểu viện từ sạch sẽ.

Lưu Đình Thiên trên mặt đất lăn một vòng, trên cánh tay trên lưng đều dính màu xám tro, cùng mồ hôi một hỗn hợp, đều biến thành bùn, vô cùng bẩn

đấy, từ xa nhìn lại, cùng cái bùn hàu không có gì khác nhau.

Vây xem trong đám người lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy gió nhẹ mon trớn cờ xí thanh âm, đều như vậy nhìn xem cái kia bùn hàu bình thường thiếu niên, há to mồm, trừng to mắt, khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi, thật sự quá là nhanh, mọi người đều quên thảo luận, quên mất vỗ tay, thậm chí ngay cả hô hấp đều quên.

Lưu Lão Thực nhập lại không có quá nhiều kinh ngạc, cái này cùng Lưu Đình Thiên mỗi ngày luyện tập so với, thực không coi vào đâu, nhìn thấy hấn rơi xuống đất không có bị thương, cũng liền yên lòng.

"Đừng. . . Đừng. . . Đừng. . ."

Thượng Quan Tín đứng lên, có tiết tấu vỗ tay lên.

Giống như khóa Hoả Tinh đốt lên toàn bộ thùng thuốc súng, toàn trường tất cả mọi người đứng lên, đều vỗ tay đứng lên, thậm chí bắt đầu hét to đứng lên, cũng không biết hô mấy thứ gì đó, hỗn tạp đang kịch liệt trống trong tiếng vỗ tay.

Thật sự là quá đặc sắc rồi, nguyên lai cái này ngân quang cấp còn có thể như vậy qua, thật sự là mở rộng tầm mắt, mọi người trong nội tâm đều có rất lớn cảm xúc, cái này ngân quang cấp từ thiết trí bắt đầu, đều không có người như vậy đi xông qua cửa quan, hơn nữa vẫn xông qua rồi.

"A. . ."

Thượng Quan Ngọc cũng cùng theo lớn tiếng quát lên, vui sướng, khiếp sợ, hưng phấn, kích động, hỗn tạp cùng một chỗ, đơn giản là cái kia bùn hàu vừa rồi biểu hiện.

Trần Đạt đã đến đỉnh núi, bị đột nhiên xuất hiện mãnh liệt tiếng vỗ tay cả kinh khê run rẩy, thiếu chút nữa không có đứng vững té xuống, tranh thủ thời gian nằm ở trên đỉnh núi, từ trên hướng xuống nhìn xem đã đứng ở ngân quang cấp sân bãi cờ xí ở dưới Lưu Đình Thiên, rất là hâm mộ hấn.

Hấn biết rõ người xem tiếng vỗ tay không phải là cho hấn đấy, tất cả mọi người ánh mắt đều nhìn về ngân quang cấp sân bãi.

Tuy rằng hấn vừa rồi leo núi lúc cũng biểu hiện phi thường tốt, cũng thiếu chút té xuống, thật vất vả mới leo đến đỉnh núi, nhưng tiếng vỗ tay rồi lại cũng không thuộc về hấn, mọi người lực chú ý đã bị hấp dẫn đi qua.

Trần Đạt đã không có quá nhiều thê lực, bỏ cái này thổ sơn đã lại để cho hấn mỗi một không chịu nổi, tại trong tiếng vỗ tay hấn thời gian dần qua tung hoành cây trên đi xuống.

Lưu Đình Thiên cũng bị đột nhiên xuất hiện cực lớn tiếng vỗ tay kinh ngạc một cái, lập tức vỗ vỗ trên người bần, đập hai tay đều là bần cũng không có đập sạch sẽ, dứt khoát mặc kệ, hắc hắc nở nụ cười.

Hấn vượt qua kiểm tra rồi, có thể vì người nhà tiết kiệm không ít bạc, hấn rất vui vẻ, tuy rằng hấn biết rõ Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa vô luận như thế nào đều cung cấp hấn đấy, nhưng hấn không muốn làm cho cha hấn nương như thế vất vả.

Hôm nay, ngân quang cấp đã qua, học phí không cần giao rồi, hàng năm còn có thể cầm lấy bạc về nhà hiếu kính cha mẹ, Lưu Đình Thiên phát ra từ nội tâm vui vẻ nở nụ cười.

"Chúc mừng ngươi, qua ngân quang cấp, thật sự là vậy mới tốt chứ!"

Đang lúc Lưu Đình Thiên vẫn còn cười ngây ngô lúc, cờ xí tiếp đã đứng lên giáo tập đối với hấn chúc mừng nói.

"Giáo tập khách khí, may mắn mà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Bỏ Cuộc

"Giáo tập khách khí, may mắn mà thôi!"

"Các ngươi đoán, hấn có thể qua kim cấp sao?"

"Không phải chứ, đều liền qua tam cấp rồi, vừa tới liền ngân quang cấp, ta đều hai năm rồi, mới đồng cấp, lần này cũng không có trở ngại ngân quang cấp. . ."

"Hắn đã như vậy yêu nghiệt rồi, nói không chừng thật đúng là có thể nhóm. . ."

"Cho tới bây giờ chưa nghe nói qua có người có thể một lần qua bốn cửa quan, chúng ta võ quán chưa từng có phát sinh qua đi?"

"Cái kia nói không chừng lần này liền đã xảy ra đâu!"

"Đúng vậy a, người xem hắn qua ngân quang cấp, vậy đơn giản là. . ."

Tiếng vỗ tay dần dần yếu đi xuống dưới, vậy xem đám người tiếng thảo luận rồi lại lớn lên, nói cái gì đều có, các loại suy đoán, các loại nghị luận.

"Keng. . . Keng. . . Keng. . ."

Cái chiêng tiếng vang lên rồi, lư hương trong hương lại một lần đốt đã xong.

Nghe thấy cái chiêng thanh âm, lúu rúu sôi trào tiếng thảo luận im bật mà dừng.

Mọi người mới ý thức tới, đã đến giờ rồi, lại ý thức được cái này đen sẫm gây teo bần hầu giống nhau gia hòa tại thời gian một nén nhang trong, thậm chí ngay cả qua hai cửa quan, gia hòa này thật đúng là không phải là một cây đèn đã cạn dầu, mọi người vừa bình phục tâm tình lại tuyên lên không nhỏ gọn sóng.

"Trận này bình xét cấp bậc kết thúc, Thiết Cấp không người tham gia, đồng cấp tổng cộng tham dự nhân số hai người, thông qua hai người, ngân quang cấp cung cấp tham dự nhân số. . . Ba người, thông qua một người, kim cấp không người tham gia."

"Thông qua đồng cấp có Lưu Đình Thiên, Trần Đạt, thông qua ngân quang cấp có Lưu Đình Thiên."

Tên kia ăn mặc Thanh trường bào màu xám trung niên nhân lại đứng lên, không mang theo bất luận cái gì cảm giác dục vọng màu ngữ điệu niệm xong bình xét cấp bậc kết quả.

"Các người vẫn muốn tiếp tục khiêu chiến sao?"

Trung niên nhân nhìn về phía trong tràng hai người.

"Ta. . . Muốn. . . Thử xem. . ."

Toàn trường không ai nói chuyện, một cái rồi lại thừa dạ thanh âm truyền đến.

Là Trần Đạt thanh âm, trung niên nhân gật gật đầu tựa hồ rất lý giải Trần Đạt Lựa Chọn, đã đến một bước này rồi, không hợp lại một cái không thể nào nói nổi.

Nhìn Trần Đạt ăn mặc cùng da tay nắm đen, liền có thể xác định hắn cùng Lưu Đình Thiên giống nhau, cũng là đến từ Thanh Dương trấn phía dưới cái nào đó nhỏ nông thôn, điều kiện kinh tế cũng không phải đặc biệt tốt, người nhà có thể xuất ra năm lượng bạc đã thuộc không dễ, ở chỗ này khi có cơ hội bỏ cuộc, xác thực không phải là hắn có thể thừa nhận.

"Vậy còn người?"

Trung niên nhân nhìn về phía Lưu Đình Thiên, trong giọng nói mang ra một tia chờ đợi.

"Đa tạ giáo tập, ta không có ý định tiếp tục, ta bỏ cuộc!"

Lưu Đình Thiên trầm ổn hồi đáp, đối với trung niên nhân vừa chấp tay.

Lưu Lão Thực nghe được Lưu Đình Thiên nói như vậy, thoáng có chút kỳ quái, nhưng lại cũng không có quá giật mình, có thể tới một bước này đã vượt ra khỏi hắn mong muốn, không chỉ có không có bị thương, còn có thể tiết kiệm không ít học phí.

Về nhà nói cho Hà Hoa nghe, có thể làm cho Hà Hoa cao hứng tốt một hồi, nghĩ tới đây, Lưu Lão Thực trên mặt cũng lộ ra vui mừng đáng tươi cười.

Một bên Thượng Quan Tín cũng lộ ra một tia chán chờ, tốt như vậy một cái cơ hội, đều muốn lại khiêu chiến, có thể phải chờ tới sang năm bình xét cấp bậc lúc sau, nhìn Lưu Đình Thiên ba thứ hạng đầu trận biểu hiện, không giống như là như vậy mà đơn giản buông tha người, loại cơ hội này hắn có lẽ bản thân sẽ nắm chặt lấy, làm sao sẽ nói ra những những lời này đây?

Đứng ở Thượng Quan Tín sau lưng một bên Thượng Quan Ngọc lại một lần bị khiếp sợ, đôi mắt tuyệt cảnh chưa từng bỏ cuộc, hiện tại cơ hội tại trước mắt rồi lại dễ dàng buông tay, gia hòa này đầu óc đến cùng như thế nào dài?

Vậy xem trong đám người bởi vì Trần Đạt đều muốn tiếp tục khiêu chiến ngân quang cấp mà có chút thoáng nhỏ giọng tiếng thảo luận, giờ phút này đột

nhìen yên tĩnh lại, mọi người lại một lần bị chấn động đã đến, đều chạy tới một bước này rồi, vô luận như thế nào cũng muốn liều mạng, tại sao phải bỏ cuộc?

Bọn hắn vừa rồi tất cả thảo luận cũng không nghĩ tới gia hỏa này sẽ buông tha cho khiêu chiến kim cấp cơ hội, hắn đến cùng nghĩ như thế nào hay sao?

"Hà?"

Trung niên nhân hiển nhiên cũng bị kinh sợ rồi, phát ra một tiếng kinh nghi thanh âm.

"Tốt, vậy ngươi lui ra ngoài đi, Trần Đạt, ngươi đi chuẩn bị đi. . ."

Trung niên nhân rất nhanh khôi phục thần sắc, đối với Trần Đạt phân phó nói.

"Vâng!"

Lưu Đình Thiên trả lời về sau, liền hướng trận đi ra ngoài, đường xá đựng phải từ giáo tập mang theo tới đây ngân quang cấp sân bãi Trần Đạt, mỉm cười hướng hắn gật gật đầu, Trần Đạt cũng cười gật đầu đáp lễ.

Lưu Đình Thiên ra ngân quang cấp sân bãi, ngẩng đầu nhìn về phía Thiết Cấp sân bãi, giày của hắn bắt đầu da thú quần áo đã không tại đó rồi, đang lúc hắn có chút kinh nghi thời điểm, Thiết Cấp sân bãi tên kia giáo tập rồi lại bước nhanh tới, ôm hắn quần áo, cười đưa tới.

"Cảm ơn giáo tập!"

Lưu Đình Thiên cười đối với giáo tập thi cái lễ, mới tiếp nhận quần áo, trên người hắn quá rồi, hơi hơi khô đi một tí bần đồ mồ hôi dính tại trên thân thể, cũng không dám trực tiếp đem y phục mặc đứng lên, cứ như vậy ôm đi về hướng Lưu Lão Thực.

"Keng. . ."

Cái chiêng âm thanh lại một lần vang lên, mới bình xét cấp bậc lại bắt đầu rồi, Lưu Đình Thiên đối lập không có phản ứng chút nào, cười hi hi đi vào Lưu Lão Thực bên người, đem quần áo đều đưa cho Lưu Lão Thực, Lưu Lão Thực cười ha ha nhận lấy, ôm vào trong ngực.

Vây xem trong đám người đại bộ phận ánh mắt của người hay là vây quanh ở Lưu Đình Thiên trên người, đều rất nghi hoặc gia hỏa này kế tiếp chuẩn bị làm gì, đối với đang tại ngân quang cấp trong sân ổn định thân hình Trần Đạt nhập lại không có quá nhiều chú ý.

"Quán chủ, xin hỏi tiệm cơm ở nơi nào? Cha ta cùng ta buổi sáng trời chưa sáng sẽ lên đường chạy đi, cha ta lớn tuổi, mong rằng quán chủ có thể cho phép chúng ta trước đi ăn cơm!"

Lưu Đình Thiên đối với Thượng Quan Tín chấp tay nhỏ giọng hỏi thăm đến. Thời gian sớm đã vượt qua buổi trưa, vừa rồi trung niên nhân kia cũng nói có thể tự hành tiến đến tiệm cơm ăn cơm, cho nên Lưu Đình Thiên trực tiếp hỏi.

"A? Xin lỗi lão ca, là ta cân nhắc không chu toàn rồi! Ngọc nhi. . ."

Thượng Quan Tín lông mày nhíu lại, đứng dậy đối với Lưu Lão Thực nói, lập tức quay đầu hô một tiếng Ngọc nhi, chuẩn bị phân phó nàng mang Lưu gia phụ tử đi ăn cơm.

"Ta mang bọn ngươi tiến đến, ngay tại không xa. . ."

Thượng Quan Ngọc còn chưa có đợi đến lúc Thượng Quan Tín phân phó, chủ động mở miệng đảm nhiệm nhiều việc đứng lên.

"Ha ha, Ngọc nhi, nhớ kỹ ăn xong mang Đình Thiên đi rửa!"

Thượng Quan Tín ha ha cười cười, nói tiếp đến.

"Đa tạ quán chủ rồi!"

Lưu Lão Thực vừa chấp tay cảm tạ đến.

"Đa tạ quán chủ!"

Lưu Đình Thiên chấp tay nói xong, cũng không do dự nữa cái gì, quay người đi theo Thượng Quan Ngọc sau lưng, nắm Lưu Lão Thực thủ đi theo.

Thượng Quan Tín thấy bọn họ rời đi, một lần nữa ngồi trở lại ghế bành, nâng chung trà lên, nhấp một ngụm trà, sau đó híp mắt nhìn xem đã dần dần đi xa Lưu Đình Thiên.

Trong lòng suy tư về đứa nhỏ này rút cuộc là thật sự bởi vì lo lắng Lưu Lão Thực đã đói bụng vì vậy buông tha cho kim cấp khiêu chiến, hay là sợ khiêu chiến bất quá, có tổn hại thể diện cố ý tìm ra như vậy một cái lý do đến qua loa tắc trách bản thân.

Nếu như là người phía trước, đứa nhỏ này xác thực rất hiểu thuận, nếu như là người sau, cái kia tâm cơ của hắn thật đúng là có điểm ác độc.

Ngay tại Thượng Quan Tín một người tại đó suy đoán lung tung thời điểm, Lưu Đình Thiên đã theo Thượng Quan Ngọc đi ra đám người. Đến mức, đám người chủ động tránh ra một con đường, đều cười đối với Lưu Đình Thiên một đoàn người gật gật đầu.

Ánh mắt của mọi người cũng đều theo Lưu Đình Thiên đi xa mà thu hồi, nhìn về phía ngân quang cấp Diễn Võ Trường bên trong, chỗ đó năm nay cuối cùng một gã xông cửa người đang tại trong sân nỗ lực.

"Oa. . ."

Mọi người lại kinh hô lên, đương nhiên cùng vừa rồi so với, lần này kinh hô hiển nhiên nhỏ rất nhiều.

Chỉ thấy đại võng lên, Trần Đạt đã nhanh đến chỗ trống rồi, đột nhiên dừng lại thân hình, chậm rãi ngồi xổm xuống, duỗi ra hai tay cũng chộp vào Võng Tử lên, tứ chi căng ra, đều muốn dùng cái này đến giảm bớt thụ lực lượng điểm.

Tự như cùng người đang trên mặt băng như vậy, nằm xuống gia tăng thụ lực lượng diện tích sẽ giảm bớt mặt băng lẻ điểm thụ lực lượng điểm.

Trần Đạt muốn dùng chiêu này, tận lực lại để cho tứ chi bắt lấy bốn cái điểm rồi xa phía dưới trường thương cán, trên lý luận là có thể thực hiện đấy, lúc trước cũng có người như vậy thử qua, chỉ là như vậy đối với tứ chi cân đối tính yêu cầu rất cao, cũng không phải là quá dễ dàng qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bình Xét Cấp Bậc Kết Thúc

"Ài, Lưu Đình Thiên, ngươi vì sao buông tha cho kim cấp trận đấu nha? Sẽ không cũng bởi vì đã đói bụng đi?"

Mới ra đám người, Thượng Quan Ngọc liền không thể chờ đợi được mà hỏi nghi vấn trong lòng.

"Hắc hắc, cái kia quá khó khăn, hơn nữa cha ta cùng ta cũng đều đói bụng, ngươi xem, hiện tại Thái Dương đều đến chỗ ấy rồi!"

Lưu Đình Thiên hay là một phúc hậu cùng vô hại đáng tươi cười.

Thượng Quan Ngọc ngẩng đầu nhìn Thái Dương, có hoài nghi nhìn một chút Lưu Đình Thiên, lại nghĩ không ra không đứng chỗ nào, đành phải lắc đầu ở phía trước mang theo đường tới.

Lưu Lão Thực trên đường đi đều cười ha hả đấy, một tay nắm Lưu Đình Thiên, một tay ôm hán đã bị ướt nhẹp quần áo, trên lưng còn đeo ba lô, bên trong chứa Hà Hoa ngày hôm qua cho Lưu Đình Thiên chỉnh đốn một ít đồ giặt quần áo cùng làm một ít lương khô cùng hán thích ăn nhất Dã Trư thịt.

Đi ngang qua Diễn Võ Trường đại môn lúc, Thượng Quan Ngọc chỉ nhìn thấy một trương trông tròn bàn đọc sách cùng đầu băng ghế, nhập lại không nhìn thấy đại sư ca Dương Tông, nghĩ thầm cũng có thể là đi ăn cơm đi, cũng quả thật có điểm đã chậm.

Kỳ thật Lưu Đình Thiên cũng không phải sợ hãi kim cấp Diễn Võ Trường bên trong cái gọi là mười tám mộc nhân trận, hán cẩn thận quan sát qua vị kia áo bào trắng Học Viện xông cửa trải qua, đã từng cẩn thận lắng nghe qua mộc nhân di động lúc phát ra thanh âm, trong lòng tính toán, nếu quả thật muốn đi xông mà nói, bằng tốc độ của hán bây giờ thân thủ, có bảy tám phần nắm chắc có thể vượt qua.

Hán cũng không phải là vì lo lắng Lưu Lão Thực đã đói bụng liền chủ động buông tha cho, ba trận cũng chờ rồi, cuối cùng một trận lấy tốc độ của hán rất nhanh thông qua cũng chậm trễ không được thời gian quá dài.

Lưu Đình Thiên kỳ thật trong nội tâm tính toán hai chuyện.

Đệ nhất đầu là thời gian xác thực không còn sớm, Lưu Lão Thực về nhà còn muốn hai ba canh giờ, hán ngày hôm qua cùng mẫu thân hán nói chuyện phiếm lúc, mẫu thân hán nhắc tới lần trước Lưu Lão Thực mua về hoa quế bánh ngọt ăn thật ngon, mặc dù chỉ là tùy ý nhắc tới, nhưng Lưu Đình Thiên rồi lại đặt ở trong lòng, nghĩ đến đợi lát nữa phụng bồi Lưu Lão Thực cùng một chỗ lại đi đông phố lão Lý nhà mua điểm hoa quế bánh ngọt, lại để cho cha hán mang về cho hán nướng ăn.

Kể từ đó sẽ chậm trễ Lưu Lão Thực thời gian đi đường, bởi đen chạy đi hán không yên lòng, đêm nay Lưu Lão Thực không quay về là không thể nào đấy, Hà Hoa ở nhà một mình một mực chờ đợi đến hừng đông đấy, cùng hán cha mẹ so sánh với, tại Lưu Đình Thiên trong nội tâm kim cấp căn bản là không tính là cái gì.

Thứ hai đầu rồi, đã qua ngân quang cấp, học phí đã miễn đi, đạt đến hần mục tiêu của mình, từ vì mô quần chúng làm cho bộc phát trong tiếng vỗ tay có thể nghe ra, mọi người rất rung động, tuy rằng hần không rõ mọi người vì cái gì rung động, chẳng lẽ chẳng qua là hần chạy đến tương đối nhanh?

Nhưng mà mẫu thân hần đã từng đã nói với hần, làm người không thể quá tham lam, tham thì thâm.

Nói trở lại, nếu như lần này chưa cùng lấy Hồ tiên sinh cùng một chỗ tiến Dã Trư Sơn, không có những cái kia bên bờ sinh tử giãy giụa cùng trước khi chết xúc động, Lưu Đình Thiên không có sâu như vậy cảm ngộ, lần này gặp phải như vậy tốt một cái cơ hội, hần quả quyết là sẽ không buông tha cho đấy, coi như là cuối cùng khiêu chiến đã thất bại cũng không sao cả, ít nhất cũng là ngân quang cấp.

Nhưng đúng là cái kia mười ngày một mình sâu vào núi rừng trải qua cùng với đàn sói sinh tử chém giết trong nháy mắt, lại để cho hần hiểu được rất nhiều, mục tiêu rõ ràng, hiểu được bỏ cuộc.

"Trong lòng mỗi người đều có một cái dục vọng chi hà, sâu cạn không đồng nhất mà thôi, như không tự mình trải qua một lần, tất nhiên muốn khe khó bình, đặt mình trong trong sông, tâm như bàn thạch, thủ vững bản tâm, không bị ngoại vật hấp dẫn mới có thể qua!"

Hồ tiên sinh đoạn văn này đã thật sâu dung nhập hần trong xương tủy đi.

Bản thân tính toán hai chuyện đều đạt đến, hà tất lại tham luyến cái kia hư danh đầu rồi, vì vậy Lưu Đình Thiên quyết đoán lựa chọn bỏ cuộc.

Hần đã vượt qua bạn cùng lứa tuổi rất nhiều nhiều nữa..., ở phương diện khác so với một ít người trưởng thành đều muốn thành thực rất nhiều, ví dụ như đối với dục vọng khổng chế.

Hồ tiên sinh nếu như lúc này chứng kiến cảnh này, tất nhiên cũng sẽ gật đầu khen ngợi, đây chỉ là một mới tám tuổi hài tử.

Nếu để cho Thượng Quan Tín đã biết Lưu Đình Thiên chân thật ý tưởng, không biết hần sẽ có cảm tưởng thế nào, hần hai loại suy đoán đều sai rồi.

Ngay tại Lưu Đình Thiên nắm Lưu Lão Thực thủ cười ha hả rồi đi đám người không lâu, chính bước về phía tiệm com lúc, sau lưng vây xem trong đám người truyền đến thờ dài một tiếng âm thanh.

"Ài, kém một điểm đã trôi qua rồi, không nghĩ tới Trần Đạt cũng thiếu chút qua ngân quang cấp. . ."

"Đúng vậy a, thể lực tiêu hao thật lợi hại, tập võ ba cửa ải quả thật có điểm miễn cưỡng. . ."

"Đúng vậy, có thể nghĩ đến năm sắp lấy qua, cũng là một cái đầu óc linh hoạt đấy. . ."

"So với Lưu Đình Thiên kém một chút như vậy điểm, vừa rồi giống như chứng kiến bọn hần hướng tiệm com đi, đoán chừng cũng là đói không nhẹ. . ."

"Chúng ta cũng nhanh tiệm com đi, đợi lát nữa nhiều người, lại không có thức ăn. . ."

"Đi mau đi mau, lần này chúng ta vô quán thế nhưng là chiêu đã đến một gã liên xông ba cửa ải yêu nghiệt, trở về được cho bọn hần hảo hảo nói một chút, bọn hần hôm nay không có tới nhìn, khẳng định phải hối hận chết. . ."

"Hặc hặc, đi mau á..., mọi người động đi lên, nắm chặt thời gian. . ."

Trần Đạt hay là bởi vì thể lực tiêu hao quá nghiêm trọng, tuy rằng nghĩ ra được biện pháp không tệ, nhưng mà cũng phí thể lực, đối với vốn đã rất mệt a Trần Đạt mà nói quả thật có điểm quá hà khắc, một cái sai lầm dưới chân đạp không, mất đi cân bằng nằm ở trên mạng, chân dính tro trắng.

Qua thời gian rất lâu mới chậm rãi đứng lên, đi đến mạng lưới bên cạnh, chậm rãi nhảy xuống, ánh mắt có chút màu đỏ, như là đã khóc giống nhau.

Mọi người không đợi trung niên nhân kia mở miệng tuyên bố trận đấu kết quả, đã đành liền tản ra, chạy về phía tiệm com, sau lưng mơ hồ truyền đến trung niên nhân tuyên bố kết quả thanh âm.

Theo trung niên nhân tuyên bố, năm nay bình xét cấp bậc coi như là hạ màn, có vui vẻ đấy, có tiếc nuối đấy, có âm thầm thề nỗ lực đấy, cũng có nói chuyện phiếm trêu chọc đấy, các loại tâm tính đều có, nhưng hiện tại cũng chạy một mục tiêu chạy như điên lấy, cái kia chính là tiệm com, đến tranh thủ thời gian đi, đi trễ có thể đã bị người khác cướp sạch rồi.

Tiệm com bên trong, Lưu Lão Thực nắm Lưu Đình Thiên theo Thượng Quan Ngọc đi vào mua com địa phương, chỉ thấy tiệm com bên trong hai bên trái phải bày biện hai trương dài mảnh cái bàn, bên trái trên mặt bàn một dãy bày đều là từng cái một thùng gỗ, bên trong thừa lúc đầy com, bên phải trên mặt bàn để đó đều là từng cái một hình chữ nhật lớn sắt chén đĩa, bên trong chứa các loại đồ ăn có cái trắng, có củ cái trắng, cũng có cá, có thịt, cũng là một dãy gạt ra.

Chính giữa để đó rất nhiều trương hình vuông cái bàn, có mấy người mặc áo bào trắng đệ tử cùng Thanh trường bào màu xám giáo tập ở bên trong đang ăn com, Dương Tông thỉnh linh liền ở trong đó vui đầu ăn, trước mặt bày biện một cái cái chén không, ăn tốc độ rất nhanh, cảm giác có người ở thúc hần bình thường.

"Thượng Quan cô nương, xin hỏi cái này ăn com muốn bao nhiêu tiền vậy?"

Lưu Lão Thực thấy tiệm cơm bên trong cũng không có ai quản lý, cũng không có yết giá, mở miệng hỏi đã dừng bước lại Thượng Quan Ngọc.

"A? Ha ha, đại thúc, tuyền nhận học viên mới trong lúc nơi đây ăn cơm là không cần tiền đấy, tùy tiện ăn, người cứ yên tâm ăn đi!"

Thượng Quan Ngọc nói xong đi qua một bên cầm lấy một cái chén gỗ, ưu nhã thừa lúc cơm, sau đó đi đến một mặt khác đã ra động tác đồ ăn, đồng chọn tây chọn kẹp lấy mình thích ăn đồ ăn.

Lưu Đình Thiên cùng Lưu Lão Thực liếc nhau, hai người đều vui mừng như rồng mây, buổi sáng bởi vì vội vã chạy đi, hai người cũng không có ăn quá no bụng, lại rời đi hai ba canh giờ đường, hiện tại đã qua buổi trưa, nói không đói bụng cái kia thật đúng là giả dối, đặc biệt là Lưu Đình Thiên đã sớm trước ngực dán phía sau lưng rồi, vừa thấy nhiều như vậy ăn, bụng đã sớm xì xào thẳng kêu.

Lưu Lão Thực tại gần đây một cái bàn bên cạnh buồng xuống ba lô, cùng Lưu Đình Thiên cùng một chỗ vội vàng cầm bát, xông về chất đồng cơm thùng gỗ, bọn hắn đã nghe thấy được như thủy triều tiếng bước chân từ nơi không xa truyền đến, đất rung núi chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Ăn Cơm

Thượng Quan Ngọc giặt mình nhìn lên trước mặt hai người, một già một trẻ, đúng là Lưu Lão Thực cùng Lưu Đình Thiên phụ tử.

Lúc này tiệm cơm vợ âm thanh huyền ảo, tất cả mọi người chen lấn làm một đoàn, đoạt cơm đoạt cơm, đoạt đồ ăn đoạt đồ ăn, cũng bất kể là không phải mình thích ăn, trước cướp được trong bát rồi hãy nói, tựa như cùng một đám đói bụng Dã Lang gặp được màu mỡ dê béo như vậy.

Thượng Quan Ngọc cùng Lưu Lão Thực cùng Lưu Đình Thiên ngồi ở một cái trên mặt bàn, nhìn trước mắt trên mặt bàn chất đồng tám cái cái chén không, vẫn thừa lúc tràn đầy cơm bốn cái chén lớn cùng một cái tràn đầy các loại đồ ăn lớn chén gỗ.

Cái này hai cha con cũng quá có thể ăn đi, chẳng lẽ ba ngày chưa ăn cơm? Thượng Quan Ngọc nhìn xem ăn tốc độ không giảm trong lòng hai người lung tung phỏng đoán đến.

Làm Lưu Lão Thực buông xuống ba lô, hai người cầm lấy bát vớt tới xới cơm trước thùng gỗ mà bắt đầu xốc lại cơm, Lưu Đình Thiên nước miếng thiếu chút nữa nhỏ giọt trong thùng gỗ rồi, một chén, hai chén. . . Không ngừng đốt lên, tổng cộng đánh cho mười bốn bát cơm đặt tới trên mặt bàn, lại vội vàng cầm cái cái chén không đi đánh đồ ăn, mặc kệ cái gì, nâng lên đến liền hướng trong bát thả.

Thượng Quan Ngọc ở một bên nhìn xem, phát hiện thật giống như không có hắn không ăn đồ vật.

Ngay tại Lưu Đình Thiên đánh xong chén thứ nhất đồ ăn đem về, đang chuẩn bị lại đi đánh chén thứ hai đồ ăn thời điểm, đám người tràn vào tiệm cơm, Hồ phân phạt rồi đoạt bát, luống cuống tay chân mua cơm đánh đồ ăn, người thật sự nhiều lắm, nhìn xem như vậy hỗn loạn tình cảnh, chuẩn bị lần nữa đi ra ngoài đánh đồ ăn Lưu Đình Thiên bị Lưu Lão Thực kéo lại, hai người rất nhanh bắt đầu ăn.

Thượng Quan Ngọc nhìn bọn họ ăn, đều quên mình cũng chính ăn, cái này hai cha con đều không thể nào dùng bữa, trực tiếp liền rút ra cơm trắng hương trong bụng nhét, ngẫu nhiên kẹp một cọng đồ ăn ăn, hai người tốc độ tương đối, một chén tiếp theo một chén ăn, đều đã đến thứ năm bát.

"Hồ Oa, ăn nhiều một chút đồ ăn!"

Lưu Lão Thực ăn xong thứ năm bát cơm, hơi chút hoạt động một chút cánh tay về sau, trông thấy Lưu Đình Thiên đang cùng thứ năm chén cơm chiến đấu, gấp một cọng cái trắng đến Lưu Đình Thiên trong bát.

"Ừ. . . Ừ. . . Cha. . . Ngươi. . . Ăn. . ."

Lưu Đình Thiên mơ hồ không rõ thanh âm truyền tới, cũng không có người này chậm lại tốc độ.

Cái này đều là cơm trắng a, chỉ có lẽ mừng năm mới lúc Hà Hoa mới có thể làm hai bữa cho hắn giải đỡ thèm, như thường ngày người nhà làm bánh bột ngô đều là đem gạo cạo sát thành phần, lĩnh hội vào đại lượng rau đại, sau đó châm nước cùng hiếm, làm tiếp thành bánh đến ăn, như vậy mới miễn cưỡng đủ ăn, lúc nào bái kiến cơm trắng quần đủ tình huống a, loại cơ hội này có thể không thể bỏ qua.

"Thượng Quan cô nương, hôm nay đề không cần tiền, vậy sau này đâu rồi, như thế nào thu phí nha?"

Lưu Lão Thực ăn lưỡng dạ, thật sự chẳng qua là lưỡng dạ, xuống đất làm việc người lương cơm ăn đều lớn.

Trong nội tâm có chút lo lắng, cái này võ quán đều là ăn cơm trắng, không biết bao nhiêu tiền một chén.

"Ừ. . . Đại thúc, bình thường mà nói, là dựa theo mình lựa chọn thu phí đây, chọn không giống nhau giá cả cũng không đồng dạng như vậy!"

Thượng Quan Ngọc phục hồi tinh thần lại, nói xong cũng hướng trong miệng hung hăng bới một cái cơm, bản thân ăn nhiều năm như vậy, cũng không có phát hiện cái này cơm có bao nhiêu ăn ngon a, cái này Lưu Đình Thiên đồ ăn đều không cần, cứ như vậy đi đến bên trong nuốt lấy, ăn thom như vậy.

"Một chén cơm muốn bao nhiêu tiền a?"

Lưu Lão Thực vẫn là không yên lòng, bụng thứ sáu bát cơm cũng không có bắt đầu ăn.

"Ừ. . . Không có việc gì. . . Đại thúc. . . Hắn lấy được ngân quang cấp. . . Mỗi tháng đều có tiền phụ cấp cho hắn đấy. . ."

Thượng Quan Ngọc nuốt xuống cơm trắng, cũng không có phát hiện có bao nhiêu ăn ngon, bị ghen thẳng nhủ mày.

"Ngọc nhi tỷ tỷ, cái này cơm có thể mang về sao?"

Lưu Đình Thiên chiến thắng thứ năm bát cơm về sau, bụng thứ sáu bát cơm lúc đột nhiên hỏi.

"Cái này hay giống như không được. . ."

Thượng Quan Ngọc bị hỏi ngây ngẩn cả người, mang về làm gì vậy? Nhưng mà xác thực chưa từng có người có thể ăn như vậy qua, cũng chưa từng có người hỏi qua năng vấn đề này.

Lưu Lão Thực cũng ngừng lại, hắn tự nhiên biết rõ Lưu Đình Thiên hỏi như vậy nguyên nhân, kỳ thật ngay từ đầu hắn liền định hỏi, lại không mở được cái kia cửa, nhớ tới còn chưa tính, hiện tại Lưu Đình Thiên hỏi lên, cũng khẽ động nội tâm của hắn nhớ thương nhất Hà Hoa, bọn hắn thậm chí nghĩ đem cơm trắng mang về cho Hà Hoa ăn.

"Được rồi, Hồ Oa, ngươi về sau tại võ quán, người nhà lương thực cũng liền nhiều một ít, về nhà ta cho ngươi nướng nhiều mấy ngừng cơm trắng ăn!"

Lưu Lão Thực lại cho Hồ Oa trong bát gấp một cọng đồ ăn, có chút bất đắc dĩ nói đến, trên thị trấn võ quán đều có thể bữa bữa cơm trắng rồi, so với bọn hắn trong đất kiếm ăn đúng là mạnh hơn quá nhiều, nội tâm cũng càng thêm xác định tiền đưa Lưu Đình Thiên đến võ quán tuyệt đối là lựa chọn chính xác, cũng hoài niệm lên cảm kích Hồ tiên sinh đến.

Không phải là Hồ tiên sinh làm như thế quy hoạch, hắn khả năng còn phải đợi một hai năm mới có thể tiền đưa Lưu Đình Thiên đến võ quán, hài tử đang tại dài thân thể thời điểm, ăn nhiều chút ít cơm trắng mới có thể dài ra rắn chắc thân thể.

"Đại thúc, cơm trắng cũng không khá lắm ăn a?"

Thượng Quan Ngọc nghe của bọn hắn nói chuyện, có chút khó hiểu.

"Ha ha. . ."

Lưu Lão Thực lúng túng cười nói, lập tức lại cho Lưu Đình Thiên gấp một cọng đồ ăn, bản thân trong đầu buồn bực bắt đầu ăn, trong lòng suy nghĩ cái này người trong thành chính là không giống nhau a, cơm trắng đều cảm giác không được khá ăn, nhất định phải đem Lưu Đình Thiên biến thành người trong thành.

Lưu Đình Thiên có chút kỳ quái nhìn thoáng qua Thượng Quan Ngọc, cái gì cũng không nói, tiếp tục trong đầu buồn bực bắt đầu ăn, chẳng qua là tốc độ càng ngày càng chậm, trong nội tâm rất là cảm khái, nhà mình cố gắng như vậy, cũng chỉ có thể miễn cưỡng sống tạm, lễ mừng năm mới mới có thể ăn được cơm trắng ở chỗ này có thể tùy tiện ăn, đáng tiếc mẫu thân hắn không có tới, bỏ lỡ cho ăn bữa tiệc lớn, về sau nhất định phải có tiền đồ, lại để cho cha hắn cùng mẫu thân hắn bữa bữa đều có thể ăn được cơm trắng.

"Hồ Oa, ngươi ách?"

Lưu Lão Thực phát hiện có chút không đúng.

"Há? Không có, cha, ta ăn no rồi!"

Lưu Đình Thiên buông đã ăn xong thứ sáu đầu bát, đánh cho trọn vẹn nấc, đối với Lưu Lão Thực cười nói.

"Ngươi ăn nữa một chén, cha cũng ăn không hết rồi!"

Lưu Lão Thực cười sờ lên Lưu Đình Thiên đầu.

"Hắc hắc, cha, ta thực ăn no rồi, đợi lát nữa ngươi còn muốn đi hai ba canh giờ đường, ngươi ăn nhiều một chút!"

Nói xong cũng đem cuối cùng một chén cơm đổ lên Lưu Lão Thực trước mặt, đem chén kia không có ăn bao nhiêu đồ ăn cũng đẩy tới.

Thượng Quan Ngọc mơ hồ phát giác được mấy thứ gì đó, khả năng cùng bản thân mới vừa nói mà nói có chút quan hệ, cũng có chút lúng túng không biết như thế nào mở miệng giảm bớt.

Lưu Lão Thực cũng không có ở đây đẩy kéo, bưng lên cuối cùng một chén cơm bắt đầu ăn, tốc độ cũng thả chậm xuống, không biết là thật sự ăn no rồi hay là nội tâm tại cảm khái mấy thứ gì đó.

Ngay tại Lưu Đình Thiên bọn hắn tại tiệm cơm cảm khái đang ăn cơm lúc, Diễn Võ Trường trình diễn lấy khác phong cảnh.

Làm trung niên nhân kia tuyên bố lúc, người đã chạy không sai biệt lắm, đợi đến lúc hắn tuyên bố xong, trong tràng đệ tử cơ bản chạy xong rồi, nhưng không kể cả Trần Đạt.

Lúc này Trần Đạt thực tại bị giáo huấn khiển trách, bị một cái cùng hắn diện mạo có điểm giống trung niên nhân, đồng dạng cũng là ngăm đen màu da, cũng lưng đeo một cái ba lô, đúng là Trần Đạt phụ thân.

"Người như thế nào như vậy không cẩn thận, vốn đang trông chờ người có thể hàng năm tránh ít bạc đấy, hiện tại khen ngược, còn muốn lãng phí năm lượng bạc? Người nói, người còn có thể có điểm có tác dụng ... gì? A? Đường người còn có cái gì dùng?"

Trần Đạt cha không lưu tình chút nào răn dạy lấy Trần Đạt, theo lý thuyết liền qua hai cấp, coi như là thật tốt thành tích, nhưng Trần Đạt cha nhập lại chưa đủ.

Trần Đạt cúi đầu, không nói tiếng nào, toàn thân run rẩy, cắn môi cố nén, nước mắt tại trong hốc mắt đốt lên chuyển.

"Vị này lão ca, nếu không đi trước tiệm cơm ăn cơm đi! Đã ăn xong rồi hãy nói!"

Thượng Quan Tín đi lên trước, đối với Trần Đạt cha vừa chấp tay.

"A, không phiền toái, chúng ta còn muốn vội vàng trở về, quá muộn phải đi đường ban đêm, sẽ không phiền toái!"

Trần Đạt cha nói xong cũng đi kéo Trần Đạt, một bức cực độ không vui bộ dạng.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Cha Trần Đạt

"Lão ca, người đây là định đem Trần Đạt mang về sao?"

Thượng Quan Tín như trước vẻ mặt tươi cười đối với Trần Đạt cha lần nữa vừa chấp tay.

"Không quay về làm gì vậy, hắn cái này đồ vô dụng, lại không có khảo thi qua!"

Trần Đạt cha có chút không kiên nhẫn nói đến.

"Lão ca, ta cảm thấy đến Trần Đạt hôm nay biểu hiện rất không tồi a, liền qua hai cấp, liền kém một ít liền xông qua ngân quang cấp, hắn cái này thành tích tại lúc này đây tuyến nhận đệ tử trong cũng coi như trên là người nổi bật rồi, vô cùng có tiền đồ đấy, thêm chút bồi dưỡng, tốt nghiệp về sau có thể có cái thật tốt tiền đồ, lão ca cứ như vậy bỏ cuộc, có chút thật là đáng tiếc!"

Thượng Quan Tín vẫn đang an ủi, bên cạnh một ít giáo tập cũng chậm chậm vây đi qua.

"Ài, ta nói, chúng ta không hơn rồi, còn không được sao? Nhà của chúng ta sự tình, muốn người tới quản?"

Trần Đạt cha gặp người đều vây đi qua, có chút bối rối, khẩu khí càng phát ra không khách khí, lớn tiếng hướng về phía Thượng Quan Tín rống lên.

"Lão ca xin bớt giận, ta là Thanh Dương võ quán quán chủ, cảm thấy đứa bé này tính bền dẻo cũng không tệ lắm, đáng giá bồi dưỡng, người có cái gì khó khăn có thể nói ra?"

Thượng Quan Tín không phiền muộn không giận, như trước khuyên giải lấy Trần Đạt cha.

"Người chính là quán chủ? Nhà của chúng ta không có tiền, cầm không xuất ra năm lượng bạc, người nếu có thể miễn mất học phí, mỗi tháng một lần nữa cho ít bạc ta, ta đem hẩn lưu lại!"

Trần Đạt cha từ trên xuống dưới đánh giá liếc Thượng Quan Tín, đưa ra yêu cầu của mình, khuôn mặt chờ mong thần sắc.

"Ha ha, lão ca, võ quán chiêu sinh là có tương quan quy định, người nào cũng không có thể phá quy định, như vậy liên loạn sáo, người nói có đúng hay không?"

Tên kia Thanh trường bào màu xám trung niên nhân mở miệng giải thích nói.

"Vậy các người vẫn phí nói cái gì, các người vây quanh chúng ta làm gì vậy? Tránh ra. . ."

Trần Đạt cha vô cùng không khách khí quát, một bên Trần Đạt đầu áp thấp hơn, anh anh khóc thành tiếng.

"Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc, người đồ vô dụng, còn không mau cùng lão tử đi, tại đây mất mặt xấu hổ!"

Trần Đạt cha thò tay vịn hướng Trần Đạt lỗ tai, trong miệng tức giận mắng lầy.

"Ài, lão ca, làm cái gì vậy, hẩn vẫn chỉ là đứa bé, hôm nay biểu hiện cũng không tệ. . ."

Trung niên nhân thò tay kéo qua Trần Đạt, ngăn ở phía sau, ngăn trở Trần Đạt cha hung ác.

"Liên quan gì đến người, ai cần người lo? Người tính cái thứ gì?"

Không đợi trung niên nhân nói dứt lời, Trần Đạt cha mở miệng nhục mạ nói.

"Người. . ."

Trung niên nhân đột nhiên bị người như thế nhục mạ, thực có chút tức giận, trên mặt biểu hiện ra tức giận thần sắc, vừa muốn mở miệng nói cái gì đó.

"Được rồi, Hạ trường lão, bớt tranh cãi!"

Thượng Quan Tín thấy vậy, mở miệng ngăn trở tiếp chuẩn bị nói chuyện Hạ trường lão, Hạ trường lão gọi là hạ Phi Long, rất sớm ngay tại Thanh Dương võ quán nhậm chức rồi, thuộc về võ quán bên trong lão nhân, hơi có chút uy vọng, lần này bình xét cấp bậc chính là do hẩn chủ trì.

"Hừ!"

Thấy quán chủ mở miệng, cũng liền không nói thêm gì nữa, hướng về phía Trần Đạt cha hừ lạnh một tiếng.

"Lão ca, quy củ định ra rồi là không thể tùy ý sửa chữa đấy, người hỏi một chút Trần Đạt, nhìn chính hẩn có nguyện ý hay không lưu lại?"

Thượng Quan Tín vẫn đang không muốn bỏ qua Trần Đạt cái này thì một cái tốt hạt giống, mặc dù có Lưu Đình Thiên cái này yêu nghiệt phía trước, nhưng Trần Đạt đến biểu hiện cũng trung quy trung củ, tính bền dẻo mười phần.

"Ta là cha hẩn, ta nói nguyện ý liền nguyện ý, ta nói không muốn chính là không muốn, người ở đây phí nói cái gì? Đi!"

Trần Đạt cha hướng Thượng Quan Tín rống xong, lại hướng Trần Đạt quát.

"Người có đi hay không? Có tin ta hay không quát chết người?"

Trần Đạt cha lúc giữa Trần Đạt không có động tĩnh, như trước run lấy bảy thùng thùng trốn ở hạ Phi Long sau lưng, không muốn đi ra.

"Cha. . . Ta muốn. . . Ở tại chỗ này. . . Học võ. . ."

Nhỏ yếu thanh âm từ hạ Phi Long sau lưng truyền đến.

"Ở lại đây? Đồ vô dụng, người còn dám mạnh miệng, lão tử quát chết người!"

Trần Đạt cha nói xong cũng thò tay đi bắt trốn ở hạ Phi Long sau lưng Trần Đạt, hạ Phi Long rồi lại không có chút nào muốn tránh thoát ý tứ, liền ngăn tại Trần Đạt trước mặt.

"Lão ca lão ca, giảm nhiệt, như vậy đi. . ."

Thượng Quan Tín cũng tiến lên ngăn cản chuẩn bị cầm Trần Đạt Trần Đạt cha.

"Ta xác thực nhìn đến trên đứa nhỏ này thiên phú, học phí xác thực cũng không có thể bớt, trong nhà người có chút khó khăn, cái này năm lượng bạc, tự

chính mình bù vào, người xem coi thế nào?"

Thượng Quan Tín nói xong cũng từ hông lúc giữa một cái trong bao vải móc ra năm lạng bạc.

"Cái kia. . . Không phải đã nói rồi, mỗi tháng còn có bạc sao?"

Trần Đạt cha nhìn thấy năm lạng bạc, ánh mắt liền chuyển không ra rồi, được một tắc lại muốn tiến một thước đưa ra yêu cầu.

"Người không nên được một tắc lại muốn tiến một thước!"

Hạ Phi Long thật sự là không thể nhịn được nữa, cũng không trách hấn, cho dù tốt tính khí người đưng phải người như vậy, cũng khó tránh khỏi sẽ xảy ra khí, nội tâm cũng vì Trần Đạt cảm thấy bị ai.

Mà Trần Đạt cha hoàn toàn không để ý tới hạ Phi Long, ánh mắt trực câu câu nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Tín.

Thượng Quan Tín nhìn Trần Đạt cha đối với hạ Phi Long lời hoàn toàn không thêm nhìn, vẫn đang nhìn qua hấn, trong lòng thầm nghĩ, cái này Trần Đạt cha tuy rằng tính khí nóng nảy, làm người lỗ mãng, nhưng lại cũng không ngốc, hấn biết rõ biết rõ cuối cùng phách bản quyền liền tại trên tay mình, cho nên mới phải có như thế ánh mắt cùng biểu lộ.

"Hặc hặc, lão ca, chúng ta võ quán cũng không phải là bán hải tử địa phương a. . ."

Thượng Quan Tín nở nụ cười, trong lòng cũng đúng bắt lại chuyện này đã có một cái sơ bộ phán đoán cùng nắm chắc.

"Ai nói ta bán hải tử, là tự người nói người muốn bù vào đấy, ta lại không có bức người, như thế nào, người muốn đổi ý?"

Trần Đạt cha ngữ khí có chút hòa hoãn, đảo khách thành chủ nói.

"Ta Thượng Quan Tín nói ra được lời nói, sẽ không có đổi ý qua! Nhưng mà ta nói rồi ta chỉ là ứng ra, tiền là phải trả đấy!"

Thượng Quan Tín trịnh trọng nói muốn, nhìn về phía trốn ở hạ Phi Long sau lưng Trần Đạt.

"Đi đi đi, ta không có thời gian tại cái này cùng người mò mẫm chậm trễ công phu, toàn bộ kéo chút ít không có tác dụng đâu! Trần Đạt, đi!"

Trần Đạt cha nghe xong chuyện đó, có chút thẹn quá hoá giận, hướng về phía Thượng Quan Tín thẳng khoát tay, một bức khinh thường bộ dạng, sau đó hướng về phía nhưng trốn tránh Trần Đạt hét lớn một tiếng.

"Ài. . . Lão ca, ta lời còn chưa nói hết đâu! Trần Đạt, người có nguyện ý hay không tại võ quán làm lấy việc vật lợi nhuận chút ít bạc?"

Thượng Quan Tín trực tiếp hỏi hướng Trần Đạt.

"Hả? Ừ. . . Ta nguyện ý!"

Nghe thấy cha hấn tiếng rống giận dữ, vừa mới chuẩn bị theo cha hấn về nhà Trần Đạt, nghe nói như thế, sững sờ, sau đó liền vội vàng gật đầu đáp ứng, thanh âm run rẩy lớn tiếng nói đến.

Hấn cũng biết đây là hấn cơ hội duy nhất rồi, cùng cha hấn trở về cho ăn đánh khẳng định không thể thiếu, về sau cũng rất khó còn có cơ hội như vậy, khua lên đứng khi trả lời, sau đó trọn tròn mắt nhìn về phía cha hấn.

Trần Đạt cha nghe Thượng Quan Tín trong lời nói, cái này bạc có thể tại võ quán tránh đem về, cũng có chút buông lỏng, cũng không tái mở miệng ngăn trở cái gì, ánh mắt quay tròn chuyển, không biết đang suy nghĩ gì.

"Quán chủ, cái kia làm một tháng đại khái có thể kiếm đến bao nhiêu bạc?"

Tất cả mọi người trầm mặc, nhìn xem Trần Đạt cha, đối với hấn như thế hơi có chút bất đắc dĩ, trong lòng đối với Trần Đạt cũng nhiều hơn một ít thương cảm.

"Lão ca, cái này có thể không có bao nhiêu bạc có thể kiếm lấy, chủ yếu rảnh rồi chút thời gian giúp đỡ làm lấy việc vật vãn, chủ yếu vẫn là muốn lấy bản thân học tập làm chủ, cái này còn muốn khấu trừ hấn tại võ quán mỗi ngày cơm canh chi tiêu. . . Lão ca nhìn xem, nếu như nguyện ý liền lưu lại, không muốn ta cũng không nói thêm lời rồi!"

Thượng Quan Tín cũng có chút im lặng, cái này Trần Đạt cha tập trung tinh thần trông chờ Trần Đạt kiếm tiền đến đấy, tuy rằng hấn đối với Trần Đạt hôm nay biểu hiện rất xem trọng, nhưng xác thực không thể bởi vì này cái mà phá hủy quy củ.

Vậy vượt qua người càng ngày càng nhiều, dứt khoát trực tiếp đem lời nói làm rõ, không muốn nhiều hơn nữa xoắn xuýt, đến lúc đó truyền đi, cũng bắt lợi với võ quán hằng ngày quản lý.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Việc Riêng

Lưu Lão Thực tại tiệm com ăn xong cuối cùng một chén com trắng, trong lòng suy nghĩ tuy rằng không thể cho Hà Hoa mang một ít com trắng về nhà hơi có chút tiếc nuối.

Nhưng là hôm nay Lưu Đình Thiên liên tiếp qua tam cấp, biểu hiện phi thường tốt, không chỉ có chuẩn bị mười lượng bạc học phí tiết kiệm rồi, về sau còn có thể ăn vào com trắng, trong lòng vẫn là hết sức cao hứng đấy, cũng không hề thương cảm, cũng không hề tiếc nuối, rất nhanh ăn xong, trên mặt lại nổi lên vui vẻ đáng tươi cười.

"Thượng Quan cô nương, không biết cái này trú ngụ vô quán như thế nào thu phí hay sao?"

Đang tại bởi vì nói sai lời nói mà hơi có chút lúng túng Thượng Quan Ngọc nghe thấy Lưu Lão Thực câu hỏi, trong giọng nói cũng mang theo cao hứng, ngẩng đầu nhìn thấy hắn vẻ mặt tươi cười cũng yên lòng.

"Đại thúc, người yên tâm, đình thiên đã thông qua được ngân quang cấp khảo hạch, hẳn là lần này chiêu sinh biểu hiện sau cùng xông ra học viên! Vô quán đối với ngân quang cấp trở lên học viên là bao ở túc đấy, chẳng qua là thu ăn com phí nấu ăn, ta có thể đề cử Đình Thiên đi ra cái này tiệm com đến hỗ trợ, như vậy tuy rằng tránh tiền không nhiều lắm, nhưng là có thể bao một ngày hai bữa com canh!"

Thượng Quan Ngọc cũng rất giống đã bị bị nhiễm tựa như, dần dần nở nụ cười.

"A? Cái kia tại tiệm com hỗ trợ, có thể hay không ảnh hưởng đến việc học nha? Có mệt hay không?"

Lưu Lão Thực tuy rằng nghe được có thể quán mỗi ngày thức ăn, có chút động tâm, Lưu Đình Thiên công năng lượng com ăn trong lòng của hắn rất rõ ràng, như vậy nuôi com sự tình tốt, nhất định là Thượng Quan Ngọc cố ý vì bọn họ suy tính, trong lòng có chút cảm kích, nhưng vẫn có chút bận tâm sẽ ảnh hưởng đến Lưu Đình Thiên việc học.

"Đại thúc yên tâm, ở chỗ này làm việc, sẽ không chậm trễ bình thường giáo tập đấy, chính là buổi sáng, giữa trưa cùng buổi tối tới đây hỗ trợ, không phải là quá mệt mỏi sống, cũng chính là giúp đỡ nhặt rau rửa chén các loại việc vặt vãnh."

Thượng Quan Ngọc rất nghiêm túc nói đến.

"Hồ Oa, ngươi cảm thấy thế nào?"

Lưu Lão Thực nội tâm cũng hiểu được không tệ, nhưng không có một lời đáp ứng, quay đầu hỏi hướng Hồ Oa.

"Cha, ta cảm thấy rất khá, lại không chậm trễ giáo tập, còn có thể bao ăn, ta xong rồi rồi, đa tạ Ngọc nhi tỷ tỷ, hi hi. . ."

Lưu Đình Thiên cũng hiểu được phi thường hài lòng, trong nội tâm cũng hiểu rõ vừa rồi bọn hắn hai cha con tương ăn, khả năng thật sự làm sợ Thượng Quan Ngọc rồi, cho nên hắn mới nghĩ đến nơi tốt này cho hắn, trong lòng cũng là tràn đầy cảm kích.

"Hi hi. . . Không có việc gì, chúng ta tiếp phải ngươi đem thủ tục làm, trú ngụ địa phương chúng ta tiếp dẫn ngươi đi, xế chiều hôm nay có lẽ có thể toàn bộ làm xong rồi!"

Thượng Quan Ngọc cũng rất vui vẻ có thể giúp đỡ đến Lưu Đình Thiên, cái này nhỏ nằng ba tuổi nam hài tử trên người làm cho biểu hiện ra ôn trọng cùng sáng sủa làm cho nàng chung đụng rất là thoải mái.

"Ngọc nhi tỷ tỷ, Ấc. . . Ta được hay không được xin phép nghỉ, đợi chút nữa lại tới tìm ngươi đi làm đề ý trú ngụ sự tình?"

Lưu Đình Thiên như cũ nở nụ cười đối với Thượng Quan Ngọc xin phép nghỉ nói.

"A, có thể a, ta đi giúp ngươi làm tốt, bọn ngươi sẽ trực tiếp tới tìm ta là được rồi, đem ngươi số bài cho ta!" Thượng Quan Ngọc hơi chút sững sờ, sau đó đưa tay ra.

"Đa tạ Ngọc nhi tỷ tỷ!"

Lưu Đình Thiên đem bản thân cái kia khối viết bốn trăm hai mươi năm số bài đưa cho Thượng Quan Ngọc.

Một bên Lư Lão Thực tuy rằng không biết Lư Đình Thiên vì sao thứ nhất là xin phép nghỉ, nhưng cũng không mở miệng cắt ngang hẳn cùng với Thượng Quan Ngọc nói chuyện, vẫn là về mặt đáng tươi cười nhìn bọn họ nói chuyện.

"Đi thôi, cha, chúng ta đi giúp đỡ nương mua hoa quế bánh ngọt đi!"

Lư Đình Thiên đem cái chén không đều lồi đứng lên, ôm đi về hướng chạy xe không bát địa phương, hẳn nhìn thấy mọi người sau khi ăn xong đều là đem cái chén không đặt ở nơi nào đấy.

"A? Ha ha, tốt, đi!"

Lư Lão Thực trên mặt đáng tươi cười càng sáng lạn, đứng dậy công lên ba lô.

Thượng Quan Ngọc nghe thấy Lư Đình Thiên xin phép nghỉ là vì cho hẳn nương mua hoa quế bánh ngọt, nhớ tới lần trước báo danh lúc Lư Lão Thực hỏi qua nàng địa chỉ lúc, thoáng chút đắm chiêu, đối với Lư Đình Thiên ấn tượng lại sâu hơn một ít, kiều ngạo mà không nóng nảy, ngạo mà hữu lễ.

"Cái kia đa tạ Thượng Quan cô nương rồi, chúng ta tự đi trước rồi!"

Lư Lão Thực sau khi chuẩn bị xong, cùng Lư Lão Thực cùng một chỗ hướng Thượng Quan Ngọc chấp tay cáo từ, cũng cảm tạ nàng cho tới nay trợ giúp.

"Đại thúc không nên khách khí, Đình Thiên tư chất tốt như vậy, về sau tiền đồ không thể hạn lượng đấy, ta tiễn đưa hai vị đi ra ngoài!"

Thượng Quan Ngọc cũng chấp tay nói đến.

Lư Lão Thực cũng biết tại người khác bên trong võ quán bộ khắp nơi xông cũng không quá phù hợp, vì vậy cũng không có cự tuyệt Thượng Quan Ngọc đề nghị, mở miệng cảm ơn về sau, đi theo Thượng Quan Ngọc sau lưng đi ra ngoài.

Cách thật xa, Thượng Quan Ngọc cùng Lư Lão Thực liền chứng kiến Diễn Võ Trường chỗ đó một đám người vây tại đó, mà Lư Đình Thiên sắc mặt có chút cổ quái, hiển nhiên hẳn nghe thấy được cái gì.

Theo dần dần đến gần, chỉ nghe thấy hạ Phi Long đang tại nói cùng Trần Đạt cha tại đó lý luận, Thượng Quan Ngọc nhanh hơn bước chân đuổi tới, Lư Đình Thiên lôi kéo Lư Lão Thực thủ.

"Ách, Hồ Oa?"

Lư Lão Thực dừng bước lại, nhìn xem Lư Đình Thiên.

"Cha, bạc có trọng yếu như vậy sao?"

Lư Đình Thiên ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Lư Lão Thực hỏi ra một câu không hiểu thấu mà nói.

"Hả? Không thể nghĩ như vậy, bạc tuy trọng yếu, nhưng quân tử ái tài lấy chi có đạo, so với bạc trọng yếu đồ vật có rất nhiều, theo chân bọn họ so với, bạc có thể cái gì cũng không tính. . ."

Lư Lão Thực hơi chút sững sờ, lập tức suy nghĩ một chút sẽ hiểu.

Lư Đình Thiên nhất định là nghe thấy được đám người vây quanh chỗ đó đối thoại, còn nhiều nữa cùng bạc có quan hệ.

"Ừ, cha, ta nhớ kỹ rồi!"

Lư Đình Thiên đột nhiên rất nghiêm túc đối với Lư Lão Thực bái, hẳn phát hiện Trần Đạt cha đối với Trần Đạt cùng Lư Lão Thực đối với chính mình, cái kia hoàn toàn không thể so sánh, trong lòng cảm khái muôn phần.

"Ngươi đứa nhỏ này, đây là làm gì vậy, mau đứng lên!"

Lư Lão Thực tranh thủ thời gian đem Lư Đình Thiên nâng dậy, trong lòng cũng đại khái đoán xảy ra sự tình đại khái ngọn nguồn, chỗ đó hơn phân nửa là vì hải tử trên võ quán bạc sự tình tại cái lộn.

"Chỉ cần ngươi có thể có bình an đấy, ta và ngươi nương liền thỏa mãn, tiễn đưa ngươi tới võ quán cũng là muốn cho ngươi phát triển kiến thức, về sau a, có thể làm người trong thành, không dùng giống như cha như vậy cả ngày trong đất kiếm ăn ăn, về sau cũng không cần khổ cực như vậy rồi. . . Lần này ngươi miễn đi học phí, cha có thể vui vẻ, ngươi cũng không nên đem bạc nhìn quá nặng đi!"

Lư Lão Thực sờ lên Lư Đình Thiên đầu, biết rõ hẳn cũng rất hiếu thuận, cũng hiểu chuyện, sợ hẳn thái quá mức coi trọng bạc, mở miệng an ủi.

"Cha yên tâm, ta nhớ kỹ rồi!"

Nói xong cũng cười đùa tí từng lôi kéo Lư Lão Thực thủ đi lên phía trước đi, nội tâm của hẳn rất là cảm động, từ nhỏ sẽ không đi qua một chút tâm, người nhà cũng cũng không sẽ bị đối hẳn, Hồ tiên sinh cũng chưa từng đã từng nói qua về bất luận cái gì bạc sự tình.

"Vậy được rồi, hấn liền để lại, Trần Đạt, ngươi tới đây. . ."

Trần Đạt cha thấy Thượng Quan Tín đã nói như vậy, tranh thủ thời gian đã đáp ứng, dù sao người nhà thiếu đi há miệng ăn cơm, hấn lúc ban đầu tiễn đưa Trần Đạt tới thử xem mục đích cũng liền đã đạt thành, trong lòng của hấn cũng hiểu rõ, lại cò kè mặc cả việc này hơn phân nửa liền thất bại.

Nói xong đem ba lô buông, xuất ra một cái bao đưa cho Trần Đạt sau lại đem ba lô trên lưng.

"Quán chủ, ta đây đem hấn giao cho ngươi rồi, ta đi về trước!"

Trần Đạt cha ngữ khí cũng bằng phẳng xuống, không hề giống như vừa rồi như vậy kích động.

"Lão ca, ăn cơm lại đi đi?"

Thượng Quan Tín mở miệng nói đến.

"Ách. . . Không được, ta còn vội vàng trở về, trong đất cũng không có thiếu sự tình. . ."

Trần Đạt cha cũng có chút thật xin lỗi, nói xong quay người liền hướng lúc đến phương hướng đi đến.

"Mọi người tất cả giải tán đi, Trần Đạt, ngươi theo ta đi ăn cơm!"

Hạ Phi Long thấy Trần Đạt cha dần dần đi xa, đối với càng vậy càng nhiều người bày nói, lại lôi kéo Trần Đạt hướng tiệm cơm đi đến.

"Cha!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Ly Biệt

"Cha!"

Thượng Quan Ngọc thấy Thượng Quan Tín sắc mặt không quá bình thường, có chút thất thần, đi đến bên cạnh hấn, nhẹ giọng hô.

"A. . . Ngọc nhi. . ."

Thượng Quan Tín phục hồi tinh thần lại, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua đã theo hạ Phi Long đi xa Trần Đạt.

Mà Luru Lão Thực cũng Luru Đình Thiên cũng đã cùng theo Thượng Quan Ngọc đã đi tới, Luru Đình Thiên cũng nhìn xem Trần Đạt đi xa bóng lưng, lắc đầu, về mặt nghi hoặc.

"A, lão ca, Đình Thiên. . . Các ngươi đây là?"

Trông thấy Luru Lão Thực lưng đeo ba lô, nắm Luru Đình Thiên một bức phải ly khai bộ dạng.

"Cha, Đình Thiên muốn đi mua hoa quế bánh ngọt, cho hấn nướng mang về, ta tiễn đưa bọn hấn đi ra ngoài, thủ tục chúng ta tiếp phải!"

Thượng Quan Ngọc tranh thủ thời gian cướp hỏi đáp.

"A, hặc hặc, tốt, tốt, tốt, thật là một cái hiếu thuận hài tử, đông phố lão Lý nhà hoa quế bánh ngọt là tốt nhất ăn, nhiều mua điểm, mang về cho ngươi nướng ăn!"

Thượng Quan Tín thay đổi vừa mới có chút không vui sắc mặt, nói liên tục ba cái hảo chữ, cười mở cười ha ha.

Đề ý quan ngọc có chút mờ mịt, không biết cha nàng đây là thế nào!

"Cái kia liền đa tạ quán chủ rồi!"

Lưu Lão Thực cũng phụ họa nở nụ cười hai tiếng vừa chấp tay.

"Ngọc nhi, người mau đi đi!"

Thượng Quan Tín cũng vừa chấp tay.

"Đa tạ quán chủ!"

Lưu Đình Thiên cũng cung kính vừa chấp tay về sau, theo Thượng Quan Ngọc cùng Lưu Lão Thực hướng chỗ đại môn đi đến.

Thượng Quan Tín đang nhìn đến ba người đi xa bóng lưng, có khi một hồi cảm khái, trên mặt đáng tươi cười nhẹ gật đầu, đi theo sau đó xoay người hướng tiệm cơm đi đến.

Lưu Lão Thực mang theo Lưu Đình Thiên tại Thanh Dương võ quán cửa lớn cùng Thượng Quan Ngọc chào từ biệt về sau, hai người liền hướng đông phố lão Lý nhà hoa quế bánh ngọt cửa hàng đi đến, trên đường đi Lưu Đình Thiên đều có được hoảng hốt, không biết suy nghĩ cái gì.

"Hồ Oa, người ách? Có tâm sự?"

Lưu Lão Thực giống nhau vừa rồi giống nhau, vừa đi vào đề tùy ý mà hỏi, mỗi lần Lưu Đình Thiên có tâm sự thời điểm, đều là cái dạng này, một bức không tập trung biểu lộ.

"Cha, ta cảm thấy đến vừa rồi thật kỳ quái, Trần Đạt không có đi lưu lại cha hấn ăn cơm, cũng không có tiễn đưa cha hấn, càng không có cảm tạ nhiều như vậy người mà giúp đỡ hấn, nương nói, người muốn hiểu cảm ơn, bằng không thì liền biến thành người vong ân phụ nghĩa rồi, thiên địa không dễ cho đấy!"

Lưu Đình Thiên nói ra bản thân nghi vấn trong lòng.

"Mọi nhà có vốn khó đọc kinh! Mẹ người nói đúng, không cần cùng người khác so với, bản thân hiểu được cảm ơn là tốt rồi, người khác thế nào, ta cũng không tốt nhiều quần. . ."

Lưu Lão Thực nắm liền Lưu Đình Thiên đi lên phía trước.

"Ừ, ta cũng hiểu được mẹ ta là rất đúng, người vốn là có lẽ phải biết rằng cảm ơn! Cha, người yên tâm đi, ta sẽ biết cảm ơn đấy, liền muốn biết cha mẹ công ơn nuôi dưỡng, biết rõ tiên sinh giáo dục chi ân!"

Lưu Đình Thiên nói xong lại cười hi hi đứng lên, nhưng nhắc tới Hồ tiên sinh lúc, trong lòng có chút thấp thỏm nhớ mong, bình thường thời điểm này, Hồ tiên sinh nhất định là mang theo bản thân nằm ở cỏ tranh ngoài phòng cái kia hai cái trúc ghế nằm trên chiếu nắng lấy Thái Dương ngữ, cũng không biết Hồ tiên sinh hiện tại đang làm gì đó!

"Nhớ tiên sinh?"

Lưu Lão Thực cũng nở nụ cười.

"Ừ, không biết tiên sinh ăn chưa? Cũng không biết lúc nào mới có thể gặp lại đến tiên sinh?"

"Ha ha, Hồ tiên sinh là có đại năng nhìn người, đối không đến bản thân đấy, các loại tiên sinh đã trở về, người có thể gặp được. . ."

Hai cha con thì cứ như vậy một đường hướng đông phố lão Lý nhà đi đến, có ý nhiều mua đi một tí hoa quế bánh ngọt, lại dẫn Lưu Đình Thiên đi Hồng Phong võ quán đi tìm Trữ Tử, nhưng mà Trữ Tử theo giáo tập đi ra ngoài áp xe đi, cũng không tại bên trong võ quán.

"Hồ Oa, đi thôi, cha. . . Đi trở về!"

Hồng Phong cửa võ quán, Lưu Lão Thực đem vì Lưu Đình Thiên chuẩn bị đồ vật lấy ra giao cho hấn, có chút không muốn đối với Lưu Đình Thiên nói.

"Cha, ta không cần bạc, võ quán nói bao ăn đấy, bạc người mang về!"

Lưu Đình Thiên đem trong bao quần áo bạc lấy ra, thả lại trước mặt ba lô trong, càng làm Hà Hoa chuẩn bị bánh cùng Dã Trư thịt cũng thả trở về, chỉ để lại đôi tấm giặt quần áo cùng một bao tã ra nhân nhặt mùi thuốc miếng vải đen bao bọc.

"Người đưa nhỏ này, cái này Dã Trư thịt thế nhưng là mẹ người chuyên môn vì người làm đấy, cảm lấy!"

Lưu Lão Thực chuẩn bị đem Dã Trư thịt lấy thêm ra đến.

"Cha, không cần, người mang theo trên đường ăn, trở về cùng nương nói, ta có thời gian trở về nhìn nàng!"

Lưu Đình Thiên thò tay ngăn cản Lưu Lão Thực, ngẩng đầu lên nhìn xem Lưu Lão Thực.

"Khóc cái gì, đi, đều tùy ngươi, đừng khóc a, Hồ Oa!"

Chỉ thấy hai hàng nước mắt treo ở Hồ Oa trên mặt, đang cố gắng cắn môi, Lưu Lão Thực vội vàng đem Hồ Oa ôm lấy, nhẹ giọng mà an ủi, ánh mắt của mình cũng hồng nhuận.

"Cha, đi thôi, bằng không thì trở về quá muộn, mẹ ta nên lo lắng!"

Lưu Đình Thiên xóa sạch roi nước mắt đem trong ngực ôm quần áo cùng được liệu bao bọc cùng một chỗ đóng gói, vượt qua tại bản thân trên bờ vai.

"Được, cha sẽ không tiễn ngươi đi qua, chính ngươi coi chừng, tại võ quán trong cũng không so với người nhà, nghe giáo tập lời nói, không cần cùng người tranh chấp, phạm là nhường nhịn. . ."

Lưu Lão Thực công lên ba lô, lại quay tới dặn dò Lưu Đình Thiên.

"Cha, ta đã biết, ngươi cứ yên tâm đi!"

Lưu Đình Thiên cười đã cắt đứt Lưu Lão Thực mà nói, những lời này từ ngày hôm qua bắt đầu, cho tới hôm nay trên đường đi nói không dưới ba bốn lượt, Lưu Đình Thiên đã sớm có thể bị đi ra.

"Ha ha, tốt, cha biết rõ ngươi hiểu chuyện, cái kia cha rồi đi, ngươi cũng đi thôi, có chuyện gì liền tới tìm ngươi Trụ Tử ca, hân đối với trên thị trấn quen thuộc, ngươi hai một cái thôn lớn lên, đa hướng hân thỉnh giáo!"

Lưu Lão Thực cười sờ lên Lưu Đình Thiên đầu, nói xong có chút do dự, nhưng vẫn là quay người hướng về quay về đường đi tới.

"Cha, ngươi trên đường cẩn thận! Ta sẽ cố gắng đấy!"

Lưu Đình Thiên nhìn thấy Lưu Lão Thực bóng lưng rồi đi có chút cô đơn, lớn tiếng ở phía sau hô, nói xong nước mắt lại không hăng hái tranh giành chảy ra, như thế nào khắc chế đều dừng không được, hân cũng rất cuộc hiểu rõ Hồ tiên sinh tại sao phải Lựa Chọn không thấy mặt lý khai, cuối cùng là phải lý khai đây, thấy cùng không thấy có gì khác biệt, tăng thêm bi thương mà thôi!

Lưu Lão Thực nghe thấy Lưu Đình Thiên mà nói, bước chân một chút ngừng, lập tức đưa lưng về phía khoát tay áo, liền nhanh hơn bộ pháp đi phía trước rất nhanh rồi đi, không đành lòng quay đầu nhìn lại Lưu Đình Thiên.

Lưu Đình Thiên rất nhớ chạy tới lại cho tiễn đưa cha hân, cố nén bản thân nội tâm xúc động, đứng ở chỗ này liền nhìn xem cha hân bóng lưng rồi đi, tầm lưng kia càng ngày càng nhỏ thẳng đến cuối cùng cái gì cũng nhìn không tới.

Lưu Đình Thiên quay người hướng về Thanh Dương võ quán đi đến, trên đường đi nội tâm có chút thất lạc, cúi đầu, đi rất chậm.

"Lưu Đình Thiên. . ."

Vừa chứng kiến cái kia hai con lớn sư tử bằng đá, chỉ nghe thấy Thượng Quan Ngọc cách thật xa hướng hân hô, cũng khó trách, lần này tới sở hữu đệ tử trong cũng liền hân ăn mặc da thú quần áo, cách thật xa có thể trông thấy.

Lưu Đình Thiên vội vàng thu thập quyết tâm tình, bước nhanh đi thẳng về phía trước.

"Ngươi ách? Khóc? Ai nha, không có việc gì, võ quán mỗi tháng đều thả một lần nghi phép, đến lúc đó có thể nhìn thấy ngươi cha mẹ rồi!"

Thượng Quan Ngọc nhìn xem Lưu Đình Thiên còn có chút màu đỏ ánh mắt, an ủi đến.

"Cũng không có biện pháp, các ngươi ở xa cũng chỉ có thể ở tại võ quán, ở tại trên thị trấn cùng khoảng cách thân cận đệ tử, mỗi sáng sớm tới chậm lần trước đi, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cha mẹ mình, cũng xác thực muốn tốt rất nhiều. . ."

Thượng Quan Ngọc nói qua nói qua cũng có chút đồng tình đứng lên.

"Ta không sao, Ngọc nhi tỷ tỷ, ta muốn trước mang thứ đó phóng tới chỗ ở, lại đi tắm, trên người ta có chút ô uế!"

Lưu Đình Thiên vội vàng đem chủ đề gạt ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Làm Công

"Ta chính là tại đây chuyên môn chờ ngươi đấy, chỗ ở đều an bài cho ngươi tốt rồi, cần ngươi ký tên! Đi thôi!"

Thượng Quan Ngọc cũng nở nụ cười, mang theo Lưu Đình Thiên lần nữa đi vào.

Lúc này đẩy vào cửa sau là hướng phải đi, sau đó không lâu lại tiến vào một cái cửa nhỏ, sau đó đã nhìn thấy từng dãy lầu nhỏ, cửa ra vào có không ít ăn mặc áo bào trắng đệ tử tại đó lẫn nhau đùa giỡn lấy.

"Hạ thúc thúc, ta mang Lưu Đình Thiên tới đây đưa tin!"

Thượng Quan Ngọc cười hi hi nói xong, đem cái kia mộc bài đưa tới.

"Ha ha, ngươi nha đầu kia, lúc nào như vậy chịu khó rồi. . ."

Đúng là Hạ Phi Long thanh âm.

"Đa tạ giáo tập!"

Lưu Đình Thiên thu hồi ánh mắt, trông thấy Hạ Phi Long đang ở nơi đó đăng ký, tranh thủ thời gian vừa chấp tay cảm tạ đến.

Chỉ thấy cửa nhỏ bên cạnh có mấy gian nhà trệt, mà Hạ Phi Long hiện tại làm cho ngồi địa phương đang tại cửa nhỏ bên cạnh độc lập đi ra một cái phòng nhỏ, bên trong lấy một cái bàn, trên mặt bàn có một chén đèn dầu cùng giấy và bút mực, Hạ Phi Long chính trên giấy viết, bên cạnh để đó hán cái kia khối thẻ gỗ.

"Ha ha, không khách khí, cầm lấy, bên trong là y phục của ngươi!"

Hạ Phi Long cười đưa qua một cái bao.

"Giường của ngươi Phò là lầu số bảy, lầu hai, mười một phòng, đây là chìa khoá, ngươi cất kỹ!"

Nói xong cũng đưa qua một cái chìa khoá, từ một cây nhỏ dây thừng chuỗi lấy.

"Ở chỗ này ở cũng có quy củ của nơi này, thông thường giặt quần áo xếp chăn đều phải tự mình, buổi sáng năm giờ cái cửa này mới có thể mở ra, mười giờ tối cửa liền đóng, vô có không được ra ngoài, nhớ kỹ chưa?"

Nói lên quy củ, Hạ Phi Long thanh âm liền trở nên cùng Diễn Võ Trường trên giống nhau.

"Đều nhớ kỹ, đa tạ giáo tập!"

Lưu Đình Thiên gật gật đầu.

"Ừ, đi đi, Ngọc nhi, ngươi cũng đừng có tiến vào, nữ hài tử mọi nhà đấy. . ."

Trông thấy Thượng Quan Ngọc chuẩn bị mang Lưu Đình Thiên đi vào, Hạ Phi Long tranh thủ thời gian ngăn cản đến.

"Đa tạ Ngọc nhi tỷ tỷ!"

Lưu Đình Thiên nghe thấy Hạ Phi Long nói như thế, liền đối với lấy vừa mới chuyển thân chuẩn bị nói chuyện Thượng Quan Ngọc vừa chấp tay.

"Được rồi, cái kia chính ngươi đi đi, làm cho đã xong đi tiệm cơm tìm ta, ta giới thiệu làm việc đại sư phụ cho ngươi nhận thức!"

Nói xong cười đối với Hạ Phi Long thề lười liền đi ra ngoài, gây Hạ Phi Long một hồi cười to, mà lúc này Lưu Đình Thiên đã đi tại tiến về trước lầu số bảy trên đường.

Lưu Đình Thiên càng chạy càng gần, tại trước lầu vui cười đùa giỡn đám người chậm rãi yên tĩnh trở lại, đều hướng Lưu Đình Thiên nhìn lại.

Lưu Đình Thiên cũng dừng một chút, không biết vì cái gì, chẳng qua là phát hiện mọi người ăn mặc áo bào trắng đều là mới tinh đấy, ngực có màu đen đấy, cũng có màu đồng cổ đấy, hán phán đoán những thứ này có lẽ đều là nhóm này mới vào quán đệ tử.

Lưu Đình Thiên hướng về phía mọi người cười cười, vừa chấp tay, phát hiện tất cả mọi người không nói gì, cũng không có ai dặn dò.

"Xin chào, xin hỏi lầu số bảy ở nơi nào?"

Lưu Đình Thiên hỏi hướng rồi đi gần nhất một người.

"Chỗ đó chính là lầu số bảy!"

Người nọ chỉ vào bên cạnh một tòa lầu, cái kia lầu chia trên dưới hai tầng, thang lầu thì ở lầu một bên trái chỗ.

"Cảm ơn!"

Lưu Đình Thiên nói xong, liền hướng lầu số bảy đi đến.

Chờ Lưu Đình Thiên lên lầu, tìm được số 10 gian phòng, trở ra, ngốc trệ trong đám người khai thủy thảo luận.

"Hắn chính là kia cái buổi sáng tập võ ba cửa ải Lưu Đình Thiên? Cũng không nhìn ra có cái gì không đồng dạng như vậy nha?"

"Đúng vậy a, ta xem người còn rất hòa khí đấy!"

"Trực tiếp liền an bài đến lầu số bảy rồi hả?"

"Lầu số bảy làm sao vậy?"

"Người còn không biết a, ta cũng là nghe một cái học trưởng nói, lầu số bảy là một người một gian phòng, so với chúng ta bốn người người một gian muốn tốt không ít đâu!"

"Oa, như vậy thoải mái nha, ta lúc nào mới có thể vào ở lầu số bảy nha?"

"Cái kia lầu số bảy cũng không hay ở, muốn ngân quang cấp trở lên mới được. . ."

Mọi người người một lời ta một câu tại đó thảo luận, mà Lưu Đình Thiên cũng đem mọi người thảo luận đều nghe xong đi, cười một tiếng, bắt đầu đi lác đầu, lòng hiếu kỳ cũng để xuống, tiếp theo thu thập.

Đợi đến lúc Lưu Đình Thiên tìm được tắm rửa địa phương, tắm rửa xong, càng làm món đồ da thú quần áo giặt, chiếu nắng...mà bắt đầu, ăn mặc mới chia hần thêu lên màu bạc Thanh Dương tháp áo bào trắng đi ra lầu số bảy, hướng tiệm cơm đi đến thời điểm, đã tiếp cận lúc ăn cơm tối rồi, hần tranh thủ thời gian nhanh hơn bước chân đi về hướng tiệm cơm, Thượng Quan Ngọc chính ở chỗ này chờ hần.

"Ngọc nhi tỷ tỷ, người làm sao vậy?"

Làm Lưu Đình Thiên tìm được đang tại tiệm cơm cửa ra vào chờ hần Thượng Quan Ngọc lúc, nguyên bản bởi vì các loại có chút không kiên nhẫn Thượng Quan Ngọc trông thấy Lưu Đình Thiên lúc, há to miệng, có chút không thể tin.

Chỉ thấy tắm rửa xong mặc vào áo bào trắng Lưu Đình Thiên nhẹ nhàng gầy teo đấy, ngọc thụ lâm phong, tóc sau khi tắm, một lần nữa ghim...mà bắt đầu, trước trán nghiêng tóc cắt ngang trán từ trái sang phải, vừa vặn ngăn cản áp ở bên phải lông mi lên, sắc mặt vẫn đang có màu đen, nhưng so với buổi sáng muốn làm sạch rất nhiều, nơi hông buộc lên phát màu trắng đai lưng, đem cao cao gầy teo Lưu Đình Thiên phụ trợ có khác một phen phong cảnh, lộ ra rất tinh thần, rất lão luyện.

"Hặc hặc, không có phát hiện a, người sau khi tắm còn rất soái sao!"

Thượng Quan Ngọc vây quanh Lưu Đình Thiên dạo qua một vòng, tỉ mỉ trước trước sau sau nhìn một lần về sau, phá lên cười.

"Ngọc nhi tỷ tỷ, người cũng đừng trêu chọc ta, hiện tại dẫn ta đi gặp đại sư phụ đi!"

Lưu Đình Thiên trên mặt hơi có chút nóng lên, đây là đầu một hồi bị nữ hài tử vây quanh kích lệ, tranh thủ thời gian giặt ra chủ đề.

"A, đi thôi!"

Thượng Quan Ngọc đã đem đợi nhanh hơn một canh giờ không kiên nhẫn vút xuống lên chín tầng mây, cười hi hi mang theo Lưu Đình Thiên hướng tiệm cơm nơi cửa sau đi đến.

"Vị này chính là Phạm đại trù!"

Thượng Quan Ngọc đối với Lưu Đình Thiên giới thiệu đến, một cái bốn mươi tuổi ăn mặc áo khoác trắng trung niên nam tử, dáng người hơi mập, vẻ mặt đáng tuổi cười, đang ở nơi đó cất lấy cái trắng.

"Phạm đại trù, hần chính là Lưu Đình Thiên, đến nơi đây làm việc đệ tử!"

Thượng Quan Ngọc rồi hướng Phạm sư phó giới thiệu Lưu Đình Thiên.

"Phạm đại trù tốt!"

Lưu Đình Thiên cung kính lễ phép đối với Phạm sư phó xoay người thi cái lễ.

"Ài ài ài, đừng đừng đừng, mau đứng lên!"

Phạm sư phó tranh thủ thời gian để dao xuống thò tay đi đỡ, bàn tay đến một nửa lại tranh thủ thời gian thu đem về, ở một bên khăn mặt trên xoa xoa thủ.

"Đình Thiên, chuyện của người Ngọc nhi cô nương đều nói với ta, ủy khuất người rồi, tại đây trong phòng bếp làm việc, người yên tâm, chuyện nơi đây không nhiều lắm, đều là chút ít rửa bát sự tình, sự tình khác sẽ không để cho người làm đấy, cũng sẽ không chậm trễ người luyện võ đấy. . . Ở chỗ này tiền công không nhiều lắm, nhưng bao ăn bao ăn no!"

Phạm đại trù nghiêm trang nói về sau trong phòng bếp muốn làm việc vất vả, đối với Lưu Đình Thiên cung kính thái độ trong nội tâm cũng thật cao hứng.

"Phạm đại trù yên tâm, ta sẽ dùng tâm làm việc đấy, làm không tốt mong rằng đầu bếp thông cảm!"

Lưu Đình Thiên rồi hướng lấy Phạm đại trù vừa chấp tay.

"Ai nha nha, hặc hặc, người đứa nhỏ này, đừng quá khách khí, đi ăn cơm đi, chỗ đó có bát, muốn ăn cái gì bản thân đi đánh, đợi lát nữa hỗ trợ bắt nó cùng một chỗ mang ra đi!"

Phạm đại trù thật cao hứng, bình thường võ quán đệ tử cũng không đối với một cái đầu bếp khách khí như vậy, bởi vì bọn họ về sau đều có thật tốt đường ra.

Nhưng hôm nay Lưu Đình Thiên đối với hắn cái kia là phi thường khách khí, huống chi hắn buổi sáng xông cửa sự tình tại Thanh Dương võ quán đã là mọi người đều biết rồi, đã có không nhỏ nổi tiếng.

"Cái kia liền đa tạ Phạm đại trù rồi!"

Không đợi Lưu Đình Thiên nói xong, Thượng Quan Ngọc lôi kéo hắn liền hướng thả bát đĩa phương đi đến, nàng nhìn thấy nàng mình thích ăn rau xào thịt.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Luyện Công Buổi Sáng

Lưu Lão Thực thiên đã hoàn toàn đêm đen lúc đến mới về đến nhà, Hà Hoa một mực nóng người chờ hắn, ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi bỏ sung lấy quần áo.

Lưu Lão Thực vào cửa về sau, ba lô thả trên mặt đất, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, đêm hôm nay Lưu Đình Thiên biểu hiện lấy dễ nghe mặt mày hơn hờ nói cho Hà Hoa nghe.

Lại lấy ra hoa quế bánh ngọt cùng bạc cườ ha hả giao cho Hà Hoa, Hà Hoa cũng thật cao hứng, Lưu Đình Thiên như vậy không chịu thua kém, nàng đánh trong tưởng tượng cao hứng.

Sau khi ăn xong thu thập xong, hai người ngồi ở chỗ kia đều không có nói một lời, người nhà thiếu đi Lưu Đình Thiên, bọn hắn có chút không thói quen, dường như thiếu đi rất trọng yếu đồ vật.

"Yên tâm đi, võ quán điều kiện thật không qua, bữa bữa cơm trắng đấy, người cũng đừng quan tâm!"

"Ài, quan tâm có thể có cái gì hữu dụng!"

"Tốt rồi tốt rồi, ngủ đi, không còn sớm!"

"Ừ. . ."

Ngay tại hai vợ chồng người tưởng niệm Lưu Đình Thiên lúc, Lưu Đình Thiên cũng nằm ở hắn bảy tòa nhà lầu hai mươi một phòng gian phòng trên giường, tưởng niệm lấy Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa.

"Cha có lẽ đến nhà, có lẽ đã ăn xong, nương có lẽ tại bổ sung y phục của ta. . ."

Nghĩ đi nghĩ lại Lư Đình Thiên nước mắt lại chảy ra, đây là lần lần thứ nhất rời xa cha mẹ, không có Hồ tiên sinh, một thân một mình tại địa phương xa lạ ngủ, tuy rằng nơi đây rất an toàn, nhưng nội tâm của hắn cũng không an bình, một mực tưởng niệm lấy cha mẹ cùng Hồ tiên sinh.

Lư Đình Thiên xoa xoa nước mắt, cánh tay đập phải chỗ ngực, đập phải một phong thơ, đó là Hồ tiên sinh ghi đây, đặt ở Thanh trên bàn đá, còn có đưa cho hắn giải độc thánh dược Thánh Tiên Hoàn, cái kia lọ thuốc bây giờ đang ở hắn trong bao quần áo để đó tại.

Lại nghĩ tới Hồ tiên sinh dạy tu luyện khẩu quyết, tuy rằng không biết là cái gì khẩu quyết, nhưng là từ Hồ tiên sinh cẩn thận trong giọng nói có thể nghe được, cái này khẩu quyết có lẽ không đơn giản, nghĩ vậy, dù sao hiện tại cũng ngủ không được, dứt khoát luyện tiếp cái kia vô danh khẩu quyết.

Lư Đình Thiên ngồi dậy, hai đầu gối ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, điều chỉnh trạng thái, dần dần yên tĩnh trở lại, hô hấp cũng dần dần vững vàng xuống, trong lòng nói thầm khẩu quyết, nho nhỏ nhận thức lấy.

Trong cơ thể đã luyện ra được cái kia một tia như có như không thể khí lại trong người du động đứng lên, nhìn theo kinh mạch chậm rãi lưu động, thì cứ như vậy, dựa theo khẩu quyết vận chuyển một vòng thời kỳ về sau, Lư Đình Thiên mở to mắt, cảm giác được hơi mệt, nằm lý ở trên giường ngủ rồi.

Ngày hôm sau trời chưa sáng Lư Đình Thiên liền tỉnh, lúc ở nhà hắn cũng là cái này điểm đứng lên, sau đó luyện trên một canh giờ, hiện tại tỉnh lại cũng ngủ không được, dứt khoát rời giường rửa mặt hoàn tất, chậm rãi ra khỏi phòng, dọc theo đường đi hướng cái kia cửa nhỏ.

Cửa nhỏ đã mở ra, Lư Đình Thiên đang nghĩ ngơi đi ra ngoài, chuẩn bị đi tiệm cơm đi hỗ trợ, tuy rằng Phạm đại trù chẳng qua là yêu cầu hắn giữa trưa cùng buổi tối muốn đi qua hỗ trợ, nhưng tỉnh dậy cũng không có việc gì, đi xem có cái gì không bản thân có thể giúp.

"Lư Đình Thiên, dậy sớm như thế a?"

Một cái thanh âm quen thuộc truyền đến, là đại sư ca Dương Tông, đang tại cửa nhỏ bên cạnh cái kia rửa mặt.

"Đại sư ca sớm, ta tỉnh, ngủ không được chuẩn bị đi tiệm cơm nhìn xem có cái gì không có thể giúp?"

Lư Đình Thiên mặt lộ vẻ mỉm cười hướng về phía Dương Tông gật gật đầu.

"Tiệm cơm? Tiệm cơm buổi sáng không dùng hỗ trợ a, Phạm đại trù chưa bao giờ lại để cho đệ tử buổi sáng đi hỗ trợ đây!"

Dương Tông có chút nghi hoặc, lúc trước hắn đã ở tiệm cơm làm công kiếm tiền qua.

"Không phải là Phạm đại trù yêu cầu, là tự chính mình ngủ không được cũng không có chuyện gì, liền định đi xem, nhìn có cái gì có thể giúp! Đại sư ca cũng dậy sớm như thế a?"

Lư Đình Thiên gãi gãi đầu, có chút kỳ quái Dương Tông vì sao cũng dậy sớm như thế, gà cũng còn không có gáy mình, hắn dậy sớm như thế là vì ở nhà sáng sớm luyện thói quen.

"Ta muốn đi luyện công buổi sáng, ngươi cũng cùng đi, trở về thay y phục rồi, lấy thêm cái khăn lông, cùng ta cùng đi!"

Dương Tông cũng không có dùng thương lượng ngữ khí, trong lời nói mang theo một tia không có thể nghi ngờ ngữ khí.

"Ừ. . . Tốt. . . Ta đây trở về đi đổi bộ y phục! Đại sư ca chờ một lát!"

Lư Đình Thiên nghe được Dương Tông trong lời nói mệnh lệnh ngữ khí, nghĩ thầm cái này có thể là làm giáo tập thời gian dài nguyên nhân, bản thân vừa tới, cũng không tốt trực tiếp cự tuyệt, đồng thời đầu bản thân cũng muốn đi xem nhìn Dương Tông vì đại sư này ca luyện công buổi sáng rút cuộc là chuyện gì xảy ra, đều luyện mấy thứ gì đó, có thể hay không cũng có đập cái cọc hoặc là đập vạc.

"Ừ, nhanh đi, ta liền tại chỗ này chờ ngươi!"

Dương Tông rửa mặt xong, một bên ôm theo khăn mặt, vừa nói.

Rất nhanh, Lư Đình Thiên liền thay đổi một kiện có chút cũ nát áo ngắn cùng quần đùi, tay áo trên có hai cái miếng vá, mang theo một cái khăn lông, thay đổi một đôi mới giày vải, đây là Hà Hoa tại hắn lên núi thời điểm chuyên môn vì hắn làm đây, rất rắn chắc rất nhện cọ sát.

Tuy rằng hắn bình thường sáng sớm đứng lên giáo tập lúc cũng không giày, nhưng hôm nay trông thấy Dương Tông cũng ăn mặc một đôi giày vải, nghĩ thầm luyện công buổi sáng có lẽ muốn giày, vì vậy sẽ đem cái này đôi hắn một mực không có cam lòng mặc giày vải mặc đi ra.

"Đi thôi!"

Dương Tông nhập lại không có quá lâu chú ý Lư Đình Thiên ăn mặc, trên cổ treo khăn mặt dẫn đầu liền hướng cửa nhỏ đi ra ngoài, Lư Đình Thiên vội vàng đuổi kịp.

Trên đường đi Dương Tông cũng không lại nói tiếp chỉ lo chạy đi, vô cùng lo lắng chạy tới ngày hôm qua ban ngày Diễn Võ Trường, Lư Đình Thiên ở

phía sau mấy lần chuẩn bị mở miệng hỏi tiếp về buổi sáng luyện công buổi sáng sự tình, đều không tìm được cơ hội.

Đã đến Diễn Võ Trường, thiên đã có một tia ánh sáng, ngẫu nhiên hai tiếng gáy âm thanh cũng rộn ràng tự nhiên truyền đến, Diễn Võ Trường bên trong chỉ có vụn vặt lẻ tẻ mấy người đang ở nơi đó luyện lấy, cách quá xa, thấy không rõ lắm là ai, cũng thấy không rõ lắm tuổi, không có người yêu cầu, không có người giám sát, mình ở chỗ đó luyện lấy.

"Đại sư ca, người đây là ở làm gì?"

Lưu Đình Thiên trông thấy Dương Tông đang tại hướng trên bàn chân buộc bao cát, có chút khó hiểu.

"Buộc bao cát a,, giúp ta cầm trên tay trời vào. . ."

Dương Tông trên đùi bao cát đã buộc đã xong, đang tại hướng trên cánh tay cột bao cát.

"Đại sư ca, buộc cái này có cái gì dùng?"

Lưu Đình Thiên đi tới giúp lấy Dương Tông cột lên người cuối cùng bao cát, mở miệng hỏi.

"Người cũng cột lên thử xem, đây là khinh thân một loại rèn luyện phương pháp, buộc đã xong liền theo kịp, đừng tụt lại phía sau rồi! Nhanh lên a. . ."

Dương Tông dọc theo Diễn Võ Trường bắt đầu chạy, truyền đến thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Lưu Đình Thiên nhìn xem dần dần đi xa Dương Tông, như có điều suy nghĩ, cột như thế nặng bao cát tiến hành huấn luyện, đối với tốc độ tăng lên sẽ gia tăng rất mạnh khó khăn.

Nhưng nếu như thích ứng loại này phụ trọng trạng thái ở dưới tốc độ, cái kia tháo bỏ xuống bao cát về sau, đối với người tốc độ, nhanh nhẹn, phản ứng có lẽ không nhỏ chỗ tốt, khó trách đại sư ca muốn buộc bốn cái bao cát rồi.

Rất nhanh Lưu Đình Thiên liền đem Dương Tông buộc bao cát nguyên nhân đoán dực vọng không rời mười, sau đó mình cũng cầm lấy trên mặt đất bao cát hướng trên đùi trời lại, có chút trầm, đây là hấn cầm lấy bao cát lúc cảm giác đầu tiên, xem chừng có một hai chục cân nặng, ngẩng đầu nhìn đã biến mất trong bóng đêm Dương Tông, Lưu Đình Thiên cắn răng một cái, liền trời lại.

Học Dương Tông, tại trên thân thể trời lại bốn cái bao cát, người cuối cùng là cầm hàm răng giúp đỡ cùng một chỗ trời vào dây thừng.

"Thở ra. . ."

Lưu Đình Thiên thở dài một cái, dùng đeo trên cổ khăn mặt thói quen xoa xoa nhấp lại không tồn tại mồ hôi, sau đó hít sâu một hơi, hướng về Dương Tông chạy tới phương hướng chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đừng Tụt Lại Phía Sau

Lưu Đình Thiên vừa chạy lúc cảm thấy vẫn không có gì, chẳng qua là cảm thấy mỗi lần nhấc chân, chân đều rất nặng, cánh tay cũng thế, nhưng còn có thể tiếp tục lấy.

Dọc theo Diễn Võ Trường chạy một vòng về sau, thiên đã thả sáng, Diễn Võ Trường người cũng dần dần nhiều hơn, Lưu Đình Thiên đối với mấy cái này hiện tại cũng là không rảnh chú ý, cất bước càng ngày càng trầm trọng bộ pháp không ngừng đi phía trước, Dương Tông ngay tại không xa phía trước.

"Kiên trì. . . Đừng tụt lại phía sau. . . Kiên trì. . . Đừng tụt lại phía sau. . . Kiên trì. . ."

Lưu Đình Thiên hiện tại cái gì cũng muốn không được, trong đầu liền hai chữ này, đầu nâng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía trước, nhìn xem Dương Tông bóng lưng.

Lúc này Lưu Đình Thiên toàn thân sớm đã ướt đẫm, khăn mặt căn bản cũng không có tác dụng, bởi vì hiện tại nhớ giờ cánh tay lên đi lau tiếp mồ hôi trên mặt cũng là một loại hy vọng xa vời, cánh tay đã đau nhức vô cùng, thì cứ như vậy tùy ý mồ hôi chảy xuôi tại trên mặt.

"Hắn như thế nào còn không ngừng a!"

Hồ tiên sinh bốn năm dạy bảo, đã đem kiên trì sáp nhập vào huyết mạch của hắn bên trong, Lưu Đình Thiên nhìn xem Dương Tông bóng lưng, trong nội tâm cảm khái, hy vọng Dương Tông tranh thủ thời gian dừng lại, nếu tiếp tục chạy nữa thật sự theo không kịp, cũng không biết tụt lại phía sau sẽ như thế nào, cái này đồng cát thật sự là quá nặng đi.

"Ài, đó là ai a, như thế nào cũng dám cho mình buộc bốn cái đồng cát a?"

"Cái nào a? Chúng ta vô quán lúc nào lại xuất hiện mãnh nhân?"

"Tên kia là ai a, lúc trước chưa thấy qua a!"

"Nhìn hắn vóc dáng không sai biệt lắm cũng có hơn mười tuổi đi, không thể nào là mới tới nha? Ta thế nào nhìn xem lạ mắt đây?"

"Vô quán lớn như vậy, người có thể đều biết sao? Hơn nữa, mới tới làm sao vậy, ngày hôm qua chẳng phải ra một cái yêu nghiệt sao?"

"Này, sao có thể cùng yêu nghiệt so với, rồi đi rồi đi, không còn sớm, ta đi luyện thương đi. . ."

"Cùng một chỗ nha, chờ ta một chút. . ."

Theo thiên dần dần tiến Diễn Võ Trường người tiên hành chuẩn bị người luyện thân dần dần nhiều hơn.

Mọi người luyện gì đó đều có, có luyện thương đấy, có luyện đao đấy, có luyện thân pháp đấy, hơn nữa là đến chạy bộ đấy, nhưng mà buộc đồng cát không nhiều lắm, buộc bốn cái chỉ có Dương Tông cùng Lưu Đình Thiên.

Mỗi khi có người đi qua Lưu Đình Thiên bên người, đều đi vòng qua, cũng không đi đụng vào hắn, hiền lành hướng hắn gật gật đầu, sau đó tiếp tục đi phía trước.

Lưu Đình Thiên vẫn đang tại kiên trì, đã là thứ sáu vòng rồi, hắn mình đã hoàn toàn không để ý đến khoảng cách, hắn duy nhất biết rõ đấy chính là phía trước cái kia bóng lưng, muốn đuổi kịp cái kia bóng lưng, hắn thể lực sớm đã hao hết, hiện tại dựa vào đúng là một cỗ nghị lực, cái kia bóng lưng cũng chạy càng ngày càng chậm.

Giờ phút này đã không còn sớm, tiệm cơm Phạm đại trù mần thầu cũng đã toàn bộ làm xong, đang tại hiệu kỳ đầu rồi, hôm nay như thế nào không ai tới đây ăn mần thầu đầu rồi, chẳng lẽ là ngày hôm qua mần thầu làm không thể ăn.

Bản thân cảm lấy một cái ăn vài miếng, ăn rất ngon nha, mềm đấy, ngọt ngào đấy, không có phát hiện vấn đề gì a, hôm nay làm sao lại không ai đến đầu rồi, cũng không có gặp Lưu Đình Thiên, hắn rất ưa thích cái kia lễ phép hải tử, hôm nay đặc biệt cho hắn một mình chuẩn bị mấy cái lớn điểm mần thầu.

Quán chủ Thượng Quan Tín chính là sớm nhất đến người luyện thân một trong, trong bóng đêm luyện lấy luyện lấy một thanh trường kiếm, không có gì đặc thù sự tình, đây là hắn mỗi ngày nhất định luyện đấy.

Nhưng hiện tại hắn đứng ở đường băng bên cạnh, con dòng chính thân nhìn qua đường băng trong hai người, Dương Tông bây giờ là hắn quan môn đệ tử, hắn có bao nhiêu cân lượng Thượng Quan Tín trong nội tâm rất rõ ràng, như vậy phụ trọng chạy cái bốn năm vòng coi như là cực hạn, hôm nay chạy sáu vòng rồi, sớm đã vượt qua cực hạn của hắn.

Nhưng Lưu Đình Thiên một cái vừa tới đấy, chỉ có tám tuổi hải tử, so với Dương Tông nhỏ hơn năm tuổi, cũng có thể một mực kiên trì đến bây giờ quả thật có chút vượt qua tưởng tượng của hắn, Lưu Đình Thiên nghị lực cùng tính bền dẻo có lẽ tại phía xa Trần Đạt phía trên.

Trần Đạt cũng trong đám người, lẳng lặng yên nhìn xem Lưu Đình Thiên, không có bao nhiêu thần sắc, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Tất cả giáo tập đều tại, vậy tại một chỗ nhìn xem đường băng bên trong hai người, không ngừng gật đầu lại lắc đầu, một hồi nhìn xem cái này, một hồi nhìn xem cái kia.

Diễn Võ Trường bị vây cái ba tầng trong ba tầng ngoài, nhưng không ai lên tiếng, từng cái một đều nhìn chăm chăm vào Diễn Võ Trường đường băng trên chỉ ven ven có hai người, chẳng biết lúc nào, những cái kia đã từng chạy qua bên cạnh hắn những cái kia các sư huynh cũng không trông thấy rồi.

Đối với cái này, Lưu Đình Thiên một chút cảm giác đều không có, trong mắt của hắn chỉ còn lại có một cái bóng lưng, một cái hắn cũng không biết tại sao phải một mực ở trước mặt hắn bóng lưng.

"Gia hỏa này như thế nào vẫn cùng theo ta. . ."

Đã quỳ nằm trên mặt đất Dương Tông cũng rất phiền muộn, từ khi vòng thứ hai lúc hắn phát hiện Lưu Đình Thiên trên người cũng cụp bốn cái đồng cát, một mực đi theo phía sau hắn, cùng theo bước tiến của hắn không nhanh không chậm đấy, hắn liền có chút tò mò đứng lên.

Cũng có chút buồn bực, hắn cũng không có lại để cho hắn một mực cùng theo bản thân chạy a, mệt mỏi không biết nghỉ ngơi sao?

Vừa mới bắt đầu là một loại hiếu kỳ muốn nhìn tiếp cái này yêu nghiệt có thể chạy hay không xong một vòng, càng về sau liền biến thành bị ép rồi, bản thân với tư cách Đại sư huynh không có khả năng bị một cái mới tới tiểu sư đệ cho vẽ mặt rồi a.

Giáo tập bày trong truyền đến một hồi thôn thức thanh âm, có người vui vẻ, nhưng đại bộ phận người đã có điểm uể oải, một cái trong đó người đưa thủ đắc ý loạng choạng cười hi hi tìm bên cạnh tên kia ừ ừ không ngừng lắc đầu giáo tập muốn cái gì.

Thượng Quan Tín nhìn thấy Dương Tông quỳ rạp xuống đất lên, vội vàng tự mình đi tới, Thượng Quan Ngọc thấy vậy, cũng đi theo, nàng thể nhưng là chưa từng có thấy đến đại sư ca chạy nằm sấp qua.

"Rốt cuộc muốn chạy đã xong. . ."

Lưu Đình Thiên có chút hưng phấn, thở hào hển tiếp tục kiên trì, nhìn xem phía trước Dương Tông rốt cuộc ngừng lại, nằm té trên mặt đất.

Hiện tại nơi này bóng lưng rốt cuộc đình chỉ vận động, rốt cuộc ngã xuống, hẳn rất vui vẻ, còn dư lại khoảng cách cũng chỉ có nửa vòng không tới, nội tâm vui vẻ nở nụ cười.

"Thờ ra. . ."

Nghẹn lấy một hơi rốt cuộc buông lỏng xuống, nhưng giờ lên chân trở nên trầm trọng vô cùng đứng lên, hai cái cánh tay bị kéo đau quá, Lưu Đình Thiên cũng đứng vững, cái kia khẩu khí tháo bỏ xuống rồi, hẳn thật sự là quá mệt mỏi, hẳn rất tưởng niệm trong nhà hẳn cái kia cái giường, mặc dù không có hiện tại trong tức xá lớn, nhưng mà cái kia trên đệm chăn đều là mẹ của hắn mùi vị.

Vốn Thượng Quan Tín phụ nữ là định đem Dương Tông nâng xuống dưới nghỉ ngơi thật tốt đấy, nhưng mà Dương Tông cự tuyệt, hắn muốn hảo hảo nhìn xem đằng sau cái này đã dừng lại tiêu tử đến cùng có thể hay không tiếp tục đã chạy tới.

Đám người cũng dừng lại xuống, đều nhìn chăm chăm vào ngày hôm qua cái yêu nghiệt, nhìn xem hắn liền đứng ở nơi đó.

"Không được, ta muốn theo sau, vừa tới liền tụt lại phía sau về sau thời gian không tốt qua a!"

Lưu Đình Thiên hết sức lắc cẳng trầm trọng đầu, trợn mắt nhìn về phía cái kia bóng lưng ngã xuống đất chỗ, hai cái thân ảnh quen thuộc hiện ra tại đó, dật dểu lấy Dương Tông, đứng ở nơi đó, chỗ đó phải là cuối cùng điểm rồi.

"Khí. . ."

Lưu Đình Thiên đột nhiên nghĩ đến cái gì, vừa rồi nhẹ nhàng thờ ra, khiến cho hiện tại chính mình liền chân đều bước không xuất ra đi, hắn đột nhiên nghĩ đến tối hôm qua mình luyện chính là cái kia khẩu quyết, không phải là cũng sẽ trong thân thể sinh ra một tia khí sao.

"Thử xem đi, còn nước còn tát đi. . ."

Lưu Đình Thiên nội tâm hạ quyết tâm, ngoại trừ cái này, cũng chỉ có thể buông tha cho, chung quanh nhiều người như vậy cứ như vậy nhìn mình, cũng không biết bọn hắn vì cái gì không dùng chạy?

Quán chủ cùng Ngọc nhi tỷ cũng đứng ở tới hạn nhìn mình, lúc này thời điểm bản thân như xe bị tuột xích theo không kịp, vậy sau này tại võ quán làm sao bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Kỳ Quái Khẩu Quyết

Lưu Đình Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, vững vàng hô hấp, trong lòng lặng yên niệm khẩu quyết, không có bất kỳ dùng tay ra hiệu, trực tiếp bắt đầu vận chuyển lại.

Cái kia ti thể khí tự phản búng chậm rãi lưu động đứng lên, lần này cũng không có dọc theo cố định tuyến đường di động, ngược lại là phân biệt nhanh chóng chảy về phía treo bao cát tứ chi, Lưu Đình Thiên kinh nghi bất định.

Đêm qua có thể không phải như thế, hắn tranh thủ thời gian đình chỉ khẩu quyết tu luyện, nhưng mà thể khí chảy qua, tứ chi cái loại này nhức mỏi đau đớn đã nhận được rất lớn giảm bớt, thoải mái Lưu Đình Thiên toàn thân run lên, dài hít mạnh một hơi.

Thấy bản thân không có địa phương nào không thoải mái, ngược lại hóa giải đau đớn, Lưu Đình Thiên dứt khoát mặc kệ, từ nào đó thể khí bản thân lưu

động, mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Dương Tông đứng yên địa phương, nỗ lực lần nữa mở ra trầm trọng đôi mắt phải.

"Động rồi, hấn lại động rồi. . ."

"Ta đã nói rồi, yêu nghiệt liền là yêu nghiệt. . ."

"Ài, hấn thế nhưng là hôm qua mới vào quán đây, ta đều đến ba năm rồi, thật sự là người so với người giận điên người. . ."

Trong đám người phát ra từng đợt tiếng bàn luận xôn xao, sau đó mọi người rất nhanh tuân hướng đường băng, tại đường băng hai bên càng không ngừng vì Lưu Đình Thiên kiên trì bắt đầu kêu gào quát lên.

"Cố gắng lên. . . Cố gắng lên. . ."

Dần dần đây, tiếng hò hét biến thành nhất trí rồi, tiếng la rung trời, liền tiệm cơm còn đang ngăn người Phạm sư phó cũng từ ngăn người trong bị đánh thức, nhìn chăm chăm vào Diễn Võ Trường phương hướng nhìn quanh, không biết chỗ đó chuyện gì xảy ra.

"Thờ ra. . ."

Dương Tông từ Lưu Đình Thiên một lần nữa mở ra chân cái kia một thoáng cái kia, thở dài.

"Đại sư ca, người làm sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?"

Thượng Quan Ngọc ở một bên nghe thấy tiếng thở dài, quan tâm nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi.

"Tiểu gia hỏa này quả nhiên là cái yêu nghiệt, khẩu khí này tiết lộ lại vẫn có thể kiên trì, điểm này coi trọng ta không bằng hấn, ngày đó sau thành tựu tất nhiên tại ta phía trên!"

Dương Tông nhẹ gật đầu, có chút khen ngợi.

Thượng Quan Ngọc nghe xong cũng nghi hoặc nhẹ gật đầu, quay đầu nhìn về phía đã chạy đứng lên Lưu Đình Thiên, nàng là rõ ràng Dương Tông đây, có thể làm cho hấn nói ra những lời này, nói rõ hấn thật sự rất xem trọng Lưu Đình Thiên.

"Ừ!"

Thượng Quan Tín cũng gật gật đầu, mặt bên trên không nhịn được lộ ra có chút thương thức đáng tươi cười, sau đó nhìn về phía đã đứng tại chính mình bên cạnh Hạ Phi Long, Hạ Phi Long con mắt nhìn qua quét đến, cũng nhẹ gật đầu.

Lưu Đình Thiên hiện tại cảm giác rất kỳ quái, bản thân chỉ là bởi vì bị đại sư ca yêu cầu cùng theo đuổi tụt lại phía sau mà một mực kiên trì, như thế nào hiện tại nhiều người như vậy đều vây ở chỗ này hướng về phía hấn hô cổ gắng lên, vừa rồi hấn vẫn nhìn thấy chui vào Trần Đạt.

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc bất định, nhưng vẫn hướng về phía trước chạy tới.

Theo cái kia thể khí không ngừng chạy tại toàn thân tất cả xương cốt tứ chi, tốc độ càng lúc càng nhanh, Lưu Đình Thiên cơ bắp cảm nhận sâu sắc cùng mỗi một cảm giác đã nhận được thật lớn giảm bớt, chạy tốc độ thêm mau đứng lên, gây cổ gắng lên đám người tiếng la càng lớn lên.

"Đại sư ca, người chạy quá nhanh, ta có chút ít theo không kịp. . ."

Làm Lưu Đình Thiên đến Dương Tông bên cạnh lúc, thở hổn hển, co quắp ngồi dưới đất, đối với đã có thể bản thân đứng yên Dương Tông ngẩng đầu nói ra.

Dương Tông về mặt lúng túng, hấn không nghĩ tới bản thân tùy ý một câu "Đuổi kịp, đừng tụt lại phía sau!" Lại để cho với cái gia hỏa này đuổi theo bản thân chạy sáu vòng nhiều.

"Vậy mới tốt chứ! Hí...iiiiii. . ."

Dương Tông gật gật đầu, nhớ thò tay đi đỡ Lưu Đình Thiên, rồi lại kéo cơ bắp một hồi đau đớn, sắc mặt có chút khó coi.

"Đều đừng lo lắng rồi, nhanh, Hạ trưởng lão, đem trên người hấn bao cát cởi xuống, tranh thủ thời gian tiễn đưa hai người bọn họ quay về đi nghỉ ngơi, còn lại giáo tập mang theo mới học viên cũ đi ăn điểm tâm, sau đó bắt đầu hôm nay việc học. . ."

Thượng Quan Tín đối với vậy của bọn hấn đã bội phục đầu rạp xuống đất đám người phân phó nói, sở hữu giáo tập bắt đầu đầu vào đây xua tán nhưng đưa đầu đi đến bên trong nhìn quanh đệ tử, ngày hôm qua cũng đã phần tốt tổ, tất cả giáo tập bắt đầu đọc danh sách, tình cảnh hỗn loạn lên.

Hạ Phi Long tranh thủ thời gian tiến lên, giải hết bao cát, dắt díu lấy hướng Lưu Đình Thiên, Thượng Quan Tín dắt díu lấy Dương Tông, bốn người tiến về trước ký túc xá.

Nằm trên giường, Hạ trưởng lão dặn dò vài câu sau liền rời đi.

Lưu Đình Thiên toàn thân trầm tĩnh lại, đã cảm thấy cơ bắp bầy truền vượt qua cái loại này đau đớn cảm giác, hẳn rõ ràng đây là cơ bắp lập thương tạo thành di chứng, có thể phối trí một ít được đến giảm bớt đau đớn, nhanh hơn cơ bắp chữa trị.

Nhưng nhưng bây giờ không có khí lực đứng lên, vừa rồi đến tới hạn lúc cái kia ti thể khí lại biến mất rồi, hẳn cứ như vậy nằm, cảm thụ được toàn thân cao thấp đau đớn cảm giác, mí mắt trở nên trầm trọng, hẳn quá mệt mỏi.

Hắn nhớ nhà, nhớ hẳn cha mẹ, thường ngày thời điểm này, cha hẳn đã xuống đất đi, mẫu thân hẳn có lẽ trong nhà chỉnh đốn lấy, hẳn có lẽ đã đến Hồ tiên sinh cô tranh phòng rồi, nhìn xem cái kia vốn xem qua nhiều lần thánh thủ y kinh, Hồ tiên sinh đâu rồi, trái xem phải xem, như thế nào cũng tìm không thấy Hồ tiên sinh?

Thiếu chút nữa ngũ Lưu Đình Thiên mãnh liệt mở mắt, hô hấp dồn dập, trên trán chảy ra nhè nhẹ mồ hôi lạnh, vừa rồi hẳn bị dọa.

Hô hấp dần dần khôi phục vững vàng, hẳn nhớ tới Hồ tiên sinh, nhớ tới lá thư này, trong thư muốn hẳn hảo hảo tu luyện khẩu quyết.

Cái kia khẩu quyết, cái kia ti thể khí, Lưu Đình Thiên lại nghĩ tới vừa rồi cũng bởi vì cái kia ti thể khí, bằng không thì hẳn thật sự rất không có khả năng bước mở bộ pháp, nghĩ đến chỗ này, Lưu Đình Thiên giây giữa lấy ngòai dậy, khoan chân mà ngồi, chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm lên khẩu quyết, dựa theo khẩu quyết tu luyện.

Rất nhanh, cái kia ti thể khí lại từ vùng đan điền chui ra, bất đồng dĩ vãng, lần này thể khí trở nên dị thường cuồng bạo, dọc theo cố định kinh mạch trái trùng phái đụng, Lưu Đình Thiên bị hù ra một thân mồ hôi lạnh, kinh mạch nếu như tổn hại, chữa trị đứng lên thật là phiền toái.

Hắn mặc dù không có chính thức trải qua kinh mạch tổn hại, thế nhưng vốn thánh thủ y kinh trong rồi lại là có thêm kỹ càng ghi chép, cùng hẳn hiện tại đáng về rất giống, nhưng hẳn cũng không có tu luyện bất luận cái gì nội công tâm pháp nha, chẳng lẽ Hồ tiên sinh truyền thụ cho cái kia khẩu quyết là nội công tâm pháp, vậy tại sao hẳn lúc ấy không nói rõ ràng đây?

Lấy hẳn đối với Hồ tiên sinh rất hiểu rõ, nếu thật là hẳn nhất định sẽ nói, hơn nữa sẽ nói cho hẳn biết một ít chú ý hạng mục công việc, nhưng mà Hồ tiên sinh cũng không có nói.

Đội không được Lưu Đình Thiên suy nghĩ cẩn thận đến cùng là chuyện gì xảy ra, kinh mạch cảm giác đau đớn càng ngày càng mạnh, đây là kinh mạch sẽ phải vỡ tan điểm báo, đầu lớn mồ hôi từ trên trán chảy ra, rậm rạp chẳng chịt, Lưu Đình Thiên đã đình chỉ tu luyện, thế nhưng thể khí rồi lại càng thêm cuồng bạo, hẳn cắn chặt răng, quyết định chắc chắn, tiếp tục tu luyện lên khẩu quyết, trong lòng suy nghĩ, nếu như không luyện cuồng hơn bạo, vậy chạy đến, tiếp tục luyện, chắc chuyên biến tốt đẹp.

Lưu Đình Thiên trầm xuống tâm, tiếp tục nhanh hơn tu luyện, thân thể dần dần khô nóng đứng lên, toàn thân hẳn tâm vui đầu vào trong khi tu luyện, cũng không có chú ý tới từ trong phòng của hẳn chính ngưng tụ ra một tia màu trắng thể khí, hướng về thân thể của hẳn du đăng tới đây, trôi lơ lửng ở thân thể của hẳn bốn phía, theo hô hấp của hẳn tiến vào trong cơ thể hẳn.

Theo Lưu Đình Thiên không ngừng tu luyện, kinh mạch cảm giác đau đớn quả nhiên giảm bớt, cỗ khí kia thân thể lại dần dần trở nên dịu dàng ngoan ngoãn đứng lên, nhìn theo kinh mạch chậm rãi lưu động, hô hấp cũng vững vàng, một lúc lâu sau, Lưu Đình Thiên thật dài mà thở ra một hơi, chậm rãi mở mắt.

Quả nhiên tu luyện cái này khẩu quyết có thể khống chế cỗ khí kia thân thể, nếu không kinh mạch của mình lần này hơn phân nửa muốn tổn hại, đến lúc đó thì phiền toái, cỗ khí kia thân thể hơn phân nửa chính là cái gọi là chân khí.

Tuy rằng thánh thủ y kinh bên trong có trị liệu kinh mạch tổn hại phương pháp, nhưng có phải thế không nhất thời nửa khắc có thể giải quyết đây, nghĩ tới đây, trong lòng của hẳn có chút sau sợ lên, cái này khẩu quyết rút cuộc là cái gì, như thế nào kỳ quái như thế đây?

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Phần Cơm

Lưu Đình Thiên nghĩ nửa ngày cũng không có suy nghĩ cẩn thận, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Còn muốn tiếp tục hay không tu luyện? Hồ tiên sinh nhất định là sẽ không hại ta đây, vậy ta còn mỗi lúc trời tối luyện tiếp đi.

"Cô. . . Cô. . ."

Lưu Đình Thiên cúi đầu nhìn thoáng qua bụng của mình, đã nhanh giữa trưa, hẳn lập tức muốn tới Phạm đại trù nơi nào đây hỗ trợ, nhưng hẳn liền điểm

tâm cũng chưa ăn nữa, thật đói a!

"Thật là khó ngủi. . ."

Lưu Đình Thiên nghe nghe trên người mình, một cổ mùi mồ hôi bãn, có một chút dính dãn đồ vật dính tại trên thân thể, cảm giác dính dính đấy, hiện tại cái dạng này đi tiệm cơm, cái này sợ mùi vị, hay là trước đi tắm, lại đi hỗ trợ, hôm nay ăn cơm lên giá bạc, không giúp đỡ cũng không cơm ăn.

Lưu Đình Thiên chậm rãi đứng lên, thân thể đã không có vừa rồi như vậy đau đớn, giống như tu luyện cái kia khẩu quyết có thể giảm bớt đau đớn bộ dạng, trong lòng của hắn suy nghĩ miên man, cảm khăn mặt mặc quần áo phục đi tắm rửa đi.

Lưu Đình Thiên tắm rửa xong sẽ đem quần áo sau khi tắm, thời gian đã qua buổi trưa, hắn ăn mặc chia hắn trường bào màu trắng vội vã chạy tới tiệm cơm, đi rồi trước mặt đi vào, vừa mới vào đi lại gặp phải đang tại cái kia chỉ huy Phạm đại trù.

"Người không nghỉ ngơi thật tốt, đến nơi đây làm gì vậy?"

Phạm đại trù có chút kinh nghi nhìn xem Lưu Đình Thiên.

"Hắc hắc, Phạm đại trù tốt, ta đã tới chậm điểm, mời Phạm đại trù thứ lỗi!"

Lưu Đình Thiên nói xong, hắc hắc cười không ngừng gãi gãi đầu.

"Ai nha, ta cũng biết rồi, người hôm nay đem Dương Tông cho cả gục xuống, vốn ta còn không tin, bây giờ nhìn gặp người còn có thể đi năng động đấy, xem ra là sự thật!"

Phạm đại trù cười ha ha.

"Là đại sư ca nhường cho của ta. . ."

Lưu Đình Thiên cũng cười theo cười.

"Ít đến rồi, Dương Tông ta còn không biết, hắn sẽ để cho người? Nằm mơ đi, tiểu tử kia tại ta đây giúp hai năm bề bộn, hắn cái gì tánh tình ta lại không biết. . ."

Dương Tông tại tiệm cơm đám này qua hai năm bề bộn, xác thực không phải là cái thua thiệt chủ, từng để cho Phạm đại trù đầu thương yêu không dứt.

"Phạm đại trù, ta có thể làm chút gì đó?"

Lưu Đình Thiên các loại Phạm đại trù sau khi nói xong, chủ động mở miệng nói, cũng không có biện pháp, trên người hắn nửa lượng bạc đều không có, muốn ăn cơm, vậy trước tiên làm việc, cái này khẳng định không sai được, trong lòng của hắn nghĩ như vậy đến.

"Hôm nay không cần người làm gì, người đều mệt mỏi thành như vậy, còn muốn lấy tới đây hỗ trợ, là một cái chịu khó hài tử, đói bụng không, ta buổi sáng cố ý cho người chuẩn bị bánh bao lớn, cầm lấy, ăn đi!"

Phạm đại trù từ một bên nóng lấy trong nồi lấy ra một cái chén lớn, bên trong chứa vẫn bốc hơi nóng mấy cái bánh bao lớn, đưa cho Lưu Đình Thiên, hắn đối với đứa nhỏ này ánh giống như lại tốt hơn nhiều.

"Cảm ơn Phạm đại trù rồi, ta là có chút đói, hắc hắc, ta đã ăn xong mà bắt đầu làm việc, người yên tâm, ta cái gì cũng có thể làm đấy."

Lưu Đình Thiên tiếp nhận chén lớn, liền bắt đầu ăn đứng lên, hắn xác thực đói bụng lắm.

"Không có việc gì, hôm nay Thượng Quan cô nương tới đây chào hỏi, cho người đã xin nghỉ, bảo là muốn cho người lưu lại đồ ăn đưa qua đâu rồi, người xem, nàng chính ở nơi nào ăn đâu!"

Phạm đại trù chỉ hướng ngồi ở tiệm cơm ăn cơm Thượng Quan Ngọc.

". . . Ủ. . . Ta. . . Đợi lát nữa. . . Qua. . . Cùng nàng. . . Nói. . ."

Lưu Đình Thiên ngồi chồm hóm trên mặt đất, trong miệng đều đứt lấy màn thầu, trên tay vẫn cầm lấy một cái đang tại đi đến bên trong nhét.

"Ai ôi!!!, người ăn từ từ, coi chừng nghẹn, tiểu Trương, đi cho đánh chén canh tới đây, đừng cho ế. . ."

Phạm đại trù trông thấy Lưu Đình Thiên tương ăn, lại nở nụ cười, hắn biết rõ, đây là cực đói biểu hiện.

"Đến, húp chút nước, ăn từ từ, ta lại không đoạt người màn thầu!"

Chỉ chốc lát tiểu Trương liền bưng một chén canh đã tới, trông thấy Lưu Đình Thiên ăn chặt vật, nhin không được trêu ghẹo nói.

"Ủ. . . Ủ. . . Cảm ơn. . ."

Lưu Đình Thiên bưng qua nước canh, ọt ọt ọt ọt xuống uống, nuốt trong miệng màn thầu.

Chỉ chốc lát, mấy cái bánh bao lớn liền được giải quyết, Lưu Đình Thiên vẫn chưa thỏa mãn chép miệng đi lấy miếng.

"Chỗ đó có bát, cái kia trong nồi cho người lưu lại đồ ăn, chính người đi ăn, ta trước bận rộn ha. . ."

Nhìn thấy Lưu Đình Thiên nhanh như vậy liền đã ăn xong lớn như vậy mấy cái bánh bao, đối với chính mình làm màn thầu như vậy ưa thích, Phạm đại trù nhìn một cái tới đây nhỏ giọng nói đến.

"Cảm ơn Phạm đại trù. . ."

Lưu Đình Thiên khẽ giật mình, vui mừng nhường này, tranh thủ thời gian nhỏ giọng nói đa tạ, hắn chưa ăn no, đang do dự lấy có muốn hay không mở miệng, kết quả nghe thấy Phạm đại trù lời này, trong nội tâm cái kia cao hứng, đồng thời cũng càng cảm kích Phạm đại trù.

Phạm đại trù gật gù đầu, cười quay người rời đi bận rộn đi, mà Lưu Đình Thiên tranh thủ thời gian đứng lên, đi qua cầm chén, hắn tịnh không để ý Phạm đại trù trong nồi lưu lại cái gì đồ ăn, có thể làm cho ăn được trắng bóng cơm trắng, hắn liền rất vui vẻ rồi.

Lưu Đình Thiên ngồi xồm hậu trù, hai chén cơm gió cuốn mây tan giống như vào trong bụng, rút cuộc ăn no rồi, lại cầm một cái cái chén không, giả bộ cái một đây bát cơm, đặt ở cái kia nồi nấu trong, vừa hết bận, lại dụng phải đến hậu trù tìm Phạm đại trù Thượng Quan Ngọc.

"Ồ, người như thế nào tại đây?"

Thượng Quan Ngọc trừng trừng mắt, một bức không thể Tư Tư nghị bộ dạng

"Ngọc nhi tỷ, hắc hắc, ta là tới đây giúp. . ."

Lưu Đình Thiên có chút ngượng ngùng, cái gì sống đều không làm sao, trước ăn no bụng.

"Người không sao?"

Thượng Quan Ngọc đối với Lưu Đình Thiên lời hoàn toàn không thèm để ý, vây quanh hắn nhìn trái nhìn phải nhìn, xác thực không có phát hiện cái gì dị thường.

"Ta không sao a, ta thật là để làm sự tình đấy, không phải là đến ăn không ngồi rồi đấy. . ."

Lưu Đình Thiên bị chăm chăm trong nội tâm có chút sợ hãi.

"A, Thượng Quan cô nương a, cái kia lưu đồ ăn không cần đưa qua, hắn đã ăn. . ."

Phạm đại trù trông thấy để ở một bên cái chén không cùng chiếc đĩa, biết rõ Lưu Đình Thiên đã ăn xong.

"Người như thế nào tốt nhanh như vậy hay sao? Chẳng lẽ. . . Người biết y thuật? Có phải hay không? Có phải hay không?"

Thượng Quan Ngọc đột nhiên một cái nhảy dựng lên, trừng trừng mắt về mặt chờ đợi nhìn xem Lưu Đình Thiên.

"Ách. . . Ta biết. . . Một chút. . ."

Lưu Đình Thiên cũng không biết Thượng Quan Ngọc vì cái gì đột nhiên biến thành như vậy, bản thân chỉ bắt quá ăn mấy cái bánh bao hai chén cơm, không đến mức cùng y thuật nhắc lên cái gì quan hệ đi, lấp bấp hồi đáp.

"Thật sự, ta nói đâu rồi, người làm sao sẽ tốt nhanh như vậy, đại sư ca hiện tại nằm ở trên giường thẳng hừ hừ đâu rồi, cha ta lại để cho Hạ thúc thúc đi mời lang trung rồi, bảo là muốn qua đến cấp người cùng đại sư ca trị liệu trị liệu. . ."

Thượng Quan Ngọc có chút đắc ý nói, vì chính mình có thể đoán đúng hơi có chút cao hứng.

"A. . . Phạm đại trù, ta ăn no rồi, người xem, ta có thể làm chút gì, rửa chén bát sạch đều được!"

Lưu Đình Thiên nghe xong cùng bản thân không có quan hệ gì, liền tranh thủ thời gian hướng Phạm đại trù hỏi thăm đến.

"Không được, người lập tức đi với ta xem đã đại sư ca, người có thể tốt nhanh như vậy, người cho hắn cũng nhìn một cái, đi thôi!"

Thượng Quan Ngọc nghiêm túc nói xong, lôi kéo Lưu Đình Thiên liền đi ra ngoài.

"Người đi đi, không có việc gì, nơi đây sự tình không nhiều lắm, tranh thủ thời gian đi cho Dương Tông tiểu tử kia nhìn xem. . ."

Phạm đại trù trông thấy Lưu Đình Thiên tuy bị lôi kéo đi ra ngoài nhưng ánh mắt nhưng nhìn mình, mở miệng nói muốn, nhẹ gật đầu, thỏa mãn cười cười.

Đi qua cầm lấy cái chén không cùng chiếc đĩa, thấy chỉ có một bát lại đi qua mở ra nắp nồi, chuẩn bị cầm đi mặt khác cái đĩa bộ đồ ăn bát đi giặt sạch. Chỉ thấy trong nồi bày biện hai cái bát, chén kia đồ ăn cần bản không nhúc nhích, bên cạnh để đó một chén cơm, thừa lúc đến tràn đầy, vẫn bốc hơi nóng.

"Tiểu tử này. . ."

Phạm đại trù căng thẳng trong lòng, cái này rõ ràng chính là để lại cho hắn, nhìn về phía đã bị lôi ra cửa sau dần dần đi xa Lư Đình Thiên, nhẹ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Làm Khó Dễ

"Ngọc nhi tỷ tỷ, tự chính mình có thể đi. . ."

Bị Thượng Quan Ngọc lôi kéo Lư Đình Thiên có chút xấu hổ, dọc theo con đường này đã rước lấy không ít com nước xong xuôi chính ở bên ngoài đi bộ các sư huynh ánh mắt.

"Cái kia bị Thượng Quan Ngọc lôi kéo không phải là Lư Đình Thiên sao?"

"Đúng vậy a, Tiểu sư muội đây là muốn làm gì vậy, như vậy lôi kéo cũng bị quán chủ nhìn thấy, có nói. . ."

"Ta nghe nói đại sư ca vẫn nằm ở trên giường đâu rồi, hắn như thế nào vui vẻ hay sao?"

"A? Đại sư ca nằm xuống? Người ở đâu ra tin tức?"

Mọi người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận tại đó tán gẫu.

"A, người nhanh lên đi, đại sư ca vẫn nằm ở đây!"

Thượng Quan Ngọc thả thủ, bước nhanh hướng ký túc xá phương hướng đi đến, Lư Đình Thiên tranh thủ thời gian đuổi kịp.

"Cha. . ."

Thượng Quan Tín đang đứng tại bên giường, một cái đại phu bộ dáng người ngồi ở trên ghế đầu đang tại cho Dương Tông nhìn.

Lư Đình Thiên tiến vào Dương Tông gian phòng, gian phòng bày biện so với chính hắn muốn hướng mặt trời một ít, có một trương kê chuyện bàn, để đó giấy và bút mực, một chén đèn dầu, còn có một chậu hoa, nuôi một chậu hoa lan.

Thượng Quan Tín cùng Hạ Phi Long đều đứng ở bên giường, cái kia đại phu đang tại cho Dương Tông bắt mạch, Dương Tông nằm ở trên giường, thỉnh thoảng lại truyền ra một ít thống khổ tiếng hừ lạnh.

"Không sai a, cơ bắp lạp thương, muốn bắt mạch làm gì?"

Lư Đình Thiên trong nội tâm đang tại buồn bực.

"A, Ngọc nhi a, ồ. . ."

Thượng Quan Tín nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy Lư Đình Thiên, ánh mắt trùng hình cầu đá, cùng Thượng Quan Ngọc vừa mới nhìn rõ hắn cũng không kém nhiều lắm thần sắc, trong ánh mắt đều là kinh nghi.

"Ồ. . ."

Quay đầu quay tới Hạ Phi Long cũng là kinh nghi bất định.

"Quán chủ tốt! Hạ trưởng lão tốt!"

Lư Đình Thiên vừa chấp tay, trong lòng tuy có nghi kị, nhưng hoặc nhiều hoặc ít đoán được một ít, chẳng lẽ mình khôi phục nhanh như vậy cùng cái kia

khẩu quyết có quan hệ.

"Cha, Lưu Đình Thiên biết y thuật. . ."

Thượng Quan Ngọc có chút đắc ý nói đến.

"A, người cũng biết y thuật?"

Đang tại cho Dương Tông bắt mạch đại phu bị quấy rầy, trong lòng có chút thoải mái, bản thân dầu gì cũng là Thanh Dương trấn được cho danh hào đấy, bị người quấy rầy, trong giọng nói mang ra một tia khinh thường.

"A, lý đại phu, nhiều có đắc tội, mong được tha thứ! Ngọc nhi, Đình Thiên, vị này chính là Thanh Dương trấn số một số hai lý đại phu, tại lão nhân gia người trước mặt, không được vô lễ!"

Thượng Quan Tín nghe được lý đại phu trong lời nói mang theo khinh thường.

"Lý đại phu tốt!"

Thượng Quan Ngọc cùng Lưu Đình Thiên đối với lý đại phu vừa chấp tay, đứng ở bên cạnh không nói thêm gì nữa.

Chỉ thấy cái kia lý đại phu, hơn sáu mươi tuổi bộ dạng, lưu lại chòm râu dê, râu ria hoa râm, một bức tiên phong đạo cốt bộ dáng.

"Ừ!"

Lý đại phu tùy ý trả lời một tiếng, liền có híp mắt tiếp tục đem lên mạch đến.

Thượng Quan Tín cùng Hạ Phi Long tuy rằng nội tâm kinh nghi, nhưng có lý đại phu lúc trước biểu hiện ở trước, cũng vẫn là không tốt nói thêm cái gì, dù sao cái này lý đại phu tại Thanh Dương trấn danh khí vẫn là rất lớn, Hạ Phi Long cũng là tổn không ít khí lực mới bắt hẩn cho mời được bên trong võ quán vì Dương Tông nhìn một cái.

"Ừ. . ."

Lý đại phu đem xong mạch sau suy nghĩ một chút, mở mắt ra, đang chuẩn bị tiếp tục nói đi xuống, trợn mắt nhìn thấy Lưu Đình Thiên hiện ra tại đó chính nhìn xem hẩn bắt mạch.

"Người biết y thuật?"

Lý đại phu ngẩng khí khá hơn một chút, đối với Lưu Đình Thiên đột nhiên hỏi một câu như vậy.

"Ừ. . . Chỉ hiểu chút ít da lông. . ."

Lưu Đình Thiên bị đột nhiên hỏi sững sờ, nhìn thấy lý đại phu chính nhìn mình, tại chỗ chấp tay nói.

"A? Vậy người vội tới nhìn xem!"

Lý đại phu cũng chẳng biết tại sao, có thể là mới vừa rồi bị quấy rầy, nội tâm vẫn có chút không vui.

Nói xong liền đứng lên, mang trên mặt một ít khinh thường, hẩn không quá tin tưởng Thượng Quan Ngọc tìm đến đấy, trước mặt chỉ có mười mấy tuổi tiểu hài tử hiểu được y thuật, cố ý làm khó dễ đến.

"Cha. . ."

Thượng Quan Ngọc có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng là nghe được lý đại phu khẩu khí trong khinh thường cùng làm khó dễ.

Mà Thượng Quan Tín cùng Hạ Phi Long liếc nhau, yên lòng, lý đại phu dám như thế, nói rõ trong lòng đã có nắm chắc có thể trị tốt Dương Tông, hẩn hơn phân nửa sẽ không cảm danh dự của mình đến hòn dỗi, mà cố ý làm khó dễ Lưu Đình Thiên.

"Đình Thiên, không thể ăn nói bậy bạ, tại lý đại phu trước mặt vọng nói chuyện gì y thuật!"

Lưu Đình Thiên cũng không lỗ mắng tiến lên khám và chữa bệnh, đối đãi các người lý đại phu nói xong, vẫn nhìn Thượng Quan Tín.

Thượng Quan Tín tuy rằng cũng nghe được lý đại phu trong giọng nói làm khó dễ chi ý, bởi vì lý đại phu không có tiếp tục trị liệu Dương Tông mà có chút tội tự khó chịu, nhưng lại không nghĩ bởi vậy đắc tội lý đại phu, quay đầu đối với Lưu Đình Thiên trầm giọng nói đến.

"Cha, hẩn cùng đại sư ca chạy giống nhau nhiều, đều là bị nâng trở về, mới không đến hai canh giờ, hẩn hiện tại cũng đã tại tiệm cơm ăn cơm xong rồi, vui về đấy, liền là chính bản thân hẩn trị liệu đấy. . ."

Thượng Quan Ngọc có chút gấp, rồi hướng lý đại phu với tư cách có chút bất mãn.

"Câm miệng!"

Không đợi Thượng Quan Ngọc nói xong, Thượng Quan Tín trầm giọng quát.

"A, người cũng chạy, thân thể lạp thương bị bản thân hai canh giờ trị? Hặc hặc. . . Lão phu làm nghề y nửa đời người, có thể chưa từng thấy qua, trẻ em, đừng vội ăn nói bừa bãi. . . Hặc hặc. . ."

Lý đại phu tựa hồ rất vui vẻ, giống như bắt được Lưu Đình Thiên nói bậy nhược điểm, tại đó cười ha ha.

Lưu Đình Thiên lúc này nội tâm cực độ buồn bực, hắn cũng không ngốc, từ vào cửa sau lý đại phu khinh thường, càng về sau làm khó dễ, lại đến vừa rồi dục vọng trắng trợn cười nhạo.

Hắn đứng ở nơi đó từ đầu tới đuôi đã nói hai câu nói, một câu vấn an một câu trả lời, cũng không có trêu chọc bất luận kẻ nào, hắn không rõ lý đại phu lớn như thế phản ứng từ đâu mà đến, hắn nhớ tới Hồ tiên sinh, Hồ tiên sinh tuy rằng bình thường nghiêm khắc, nhưng là từ sẽ không đối với hắn trách móc nặng nề cùng cười nhạo, có đều là cổ vũ cùng phạm sai lầm lúc trừng phạt.

Hắn cũng nhớ tới cha hắn cùng mẫu thân hắn, nếu như cha mẹ lúc này, quả quyết biết quát bảo ngưng lại lý đại phu cười nhạo đấy, vô luận là nguyên nhân gì, chẳng lẽ cái này là Hồ tiên sinh trong thư nói lòng người dễ thay đổi sao?

"Này, nói người đâu rồi, còn chờ cái gì nữa?"

Lý đại phu thanh âm có chút lớn, mang theo một tia nộ khí.

"Lý đại phu bớt giận, hắn vẫn chỉ là đứa bé, có thể có thể biết chút da lông, sao có thể cùng so với đâu! đừng nóng giận, hay là sớm đi vì Dương Tông trị liệu, cũng làm cho hắn ít thụ chút ít đau khổ!"

Hạ Phi Long thấy Lưu Đình Thiên phục hồi tinh thần lại, mở miệng điều giải đến.

"Hừ, cái gì gọi là biết rõ chút da lông, lão phu từ y hơn bốn mươi năm, mới dám nói hơi thông con đường, liền hắn chỉ có mười mấy tuổi, coi như là đánh trong bụng mẹ mà bắt đầu học y, cũng không quá đáng hơn mười năm, cũng dám tự xưng biết rõ chút da lông?"

Lý đại phu vẫn đang nộ khí chưa tiêu.

Lưu Đình Thiên cũng không biết hắn cái này nộ khí từ đâu mà đến, mình cũng không có trêu chọc hắn, trong nội tâm cũng tới hòa khí, một mình đi ra phía trước.

"Hào hào hảo, lão phu ngược lại muốn nhìn, người là như thế nào khám và chữa bệnh đấy, người muốn có thể nói ra cái một chút, lão phu hôm nay không lấy một xu!"

Lý đại phu không giận ngược lại nở nụ cười, đã ngồi ở trước bàn chuẩn bị khai căn con cái, để bút xuống, đứng lên, là ở chỗ đó nhìn xem Lưu Đình Thiên.

Thượng Quan Tín đang chuẩn bị mở miệng ngăn trở, lại bị Hạ Phi Long một chút ngăn lại, Thượng Quan Ngọc cũng đầy mặt chờ mong nhìn xem đi qua Lưu Đình Thiên.

Lưu Đình Thiên đi tới, cũng không có nói bất luận cái gì lời nói, thực chất bên trong về này con cái bướng bỉnh kinh phong bị xúc động rồi, từ nhỏ đến lớn, hắn khi nào bị như thế đã cười nhạo.

Nội tâm của hắn cũng rất tò mò, Dương Tông dựa theo đạo lý mà nói có lẽ chỉ có thể coi là cơ bấp lạp thương, sẽ không giống như bây giờ nằm ở trên giường đau thẳng hừ hừ.

Hắn ngón trở cùng ngón giữa khoác lên Dương Tông trên mạch môn.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Trị Liệu Dương Tông

Cực kỳ không ổn định mạch giống như từ trên ngón tay truyền đến, Lưu Đình Thiên mở hai mắt ra, có chút nghi hoặc, đây là nội thương.

Từ mạch giống như nhìn lên, kinh mạch có chút tổn thương, hơn nữa không phải là gần nhất tổn thương, đã thương có thời gian nhất định rồi, chân trái bấp chân đã từng đoạn qua, có rất nhiều năm.

"Đại sư ca có nội thương, không phải là gần đây gây thương tích, ít nhất có một tháng thời gian. . ."

Lưu Đình Thiên thu tay lại ngón tay, đối với lý đại phu nói đến.

Thượng Quan Tín cùng Hạ Phi Long tất cả giật mình, chẳng lẽ nói Lưu Đình Thiên thật đúng là hiểu y thuật?

Dương Tông một tháng trước luyện nội công lúc không cẩn thận bị phản chấn, đã thương kinh mạch, việc này toàn bộ võ quán cũng chỉ có hai người bọn họ biết rõ, liền Thượng Quan Ngọc đều chưa từng nói với.

"Chân trái bấp chân đã từng đoạn qua, xương cốt có chút sai chỗ, nếu như không còn sớm trị liệu, về sau sẽ rất phiền toái. . ."

Lưu Đình Thiên nhìn xem lý đại phu nói tiếp đi, trong lời nói không mang theo bất luận cái gì ngừ khí.

Lý đại phu lúc này đã hoàn toàn kinh sợ rồi, tròng lớn hai mắt, khẽ nhếch miệng, một bức bất khả tư nghị bộ dạng, trên mặt có hoài nghi, có giật mình, mang theo một ít phần nộ.

"Nói xương dễ nói, nhưng trong lúc này tổn thương phải mau chóng trị liệu, kéo thời gian càng dài, kinh mạch bị tổn thương về sau càng khó khôi phục, sẽ trở thành bệnh không tiện nói ra! Lần này bộc phát, cũng là bởi vì thể lực hao hết, chân khí không cách nào áp chế tạo thành."

Nói xong Lưu Đình Thiên đi về hướng cái kia cái bàn lớn, trên mặt bàn để đó lý đại phu làm nghề y rượu, hắn đến võ quán cũng không mang theo làm nghề y rượu, hắn bỗng ý chẳng qua là luyện thật giỏi võ, không cô phụ Hồ tiên sinh cùng cha hắn mẹ một phen tâm ý.

Mở ra lý đại phu làm nghề y rượu, xuất ra một cái bao, mở ra, một loạt chọc ở trên vài ngân châm sáng đi ra, tại dưới ánh sáng lộ ra ngân quang lóng lánh. Lưu Đình Thiên rút ra ba cây ngân châm, lại đốt ngọn đèn, tại ngọn đèn dầu trên nóng bị phỏng, sau đó đi về hướng Dương Tông,

"Đại sư ca, ta trước giúp ngươi ngừng thống khổ!"

Lưu Đình Thiên biết rõ Dương Tông chẳng qua là đau nói không ra lời, ý thức hay là thanh tỉnh đấy.

Nói xong ba cây kim nhanh chóng cắm vào Dương Tông trên người, phong bế ba chỗ huyết đạo, lập tức Dương Tông trên mặt thần sắc thống khổ liền giảm bớt, chậm rãi mở mắt, hô hấp trở nên vững vàng, hướng về phía Lưu Đình Thiên cười cười.

Thượng Quan Tín đã hoàn toàn hôn mê rồi, thẳng đến Dương Tông cười rộ lên mới hồi phục tinh thần lại.

"Tông nhi, ngươi cảm giác như thế nào đây?"

Thượng Quan Tín nhìn xem Dương Tông, vẫn đang có lo lắng.

"Quán chủ, tốt hơn nhiều, đa tạ Đình Thiên rồi. . ."

Dương Tông thanh âm rất yếu ớt.

"Đại sư ca. . ."

Thượng Quan Ngọc cũng vây tới.

"Ngươi thầy xuất hà môn?"

Lý đại phu đã từ Lưu Đình Thiên tiếp châm phương pháp trông được ra hắn tuyệt không phải hơi hợ thể hệ, cái này ba chỗ huyết đạo bị phong ấn, đúng là biến tướng phong bế kinh mạch bị tổn thương, điều này cần đối với người thân thể kinh mạch huyết vị vô cùng hiểu rõ, ít nhất lý đại phu mình là thật không ngờ chiêu thức ấy đấy, bằng không thì cũng sẽ không khiến Dương Tông nằm ở trên giường một mực thống khổ như vậy, cái này muốn truyền đi, có tổn hại danh dự của hắn.

"Ta chỉ là tạm thời phong bế huyết vị, phòng ngừa. . . Chân khí. . . Tán loạn, trị phần ngọn không trừ gốc rễ, lại không có thể thời gian dài phong bế, nếu không biết triệt để như ý hòng, tới đa phong bế hai canh giờ, nhớ kỹ bản thân nhỏ. . ."

Lưu Đình Thiên không quá nhớ trả lời lý đại phu câu hỏi, nội tâm đối với hắn cũng không có hảo cảm.

"Ta hỏi ngươi thầy xuất hà môn?"

Lý đại phu cũng không có quá lớn tiếng, cũng không có quát lớn, vẫn là cái kia vừa rồi cái kia hỏi thăm khẩu khí.

"Bản thân lung tung học đấy, không có sư môn!"

Lưu Đình Thiên cũng không nhớ bại lộ Hồ tiên sinh, tiên sinh đã từng cố ý dận dò qua.

"A. . . Vậy người có bằng lòng hay không cùng ta học y?"

Lý đại phu nói ra một cái làm ở đây mọi người khiếp sợ mà nói, tuy rằng lời nói mang theo một ít đùa giỡn hành hạ thành phần.

"Ta không muốn!"

Lưu Đình Thiên không ngẩng đầu, trực tiếp liền cự tuyệt, trong giọng nói không mang chút nào tâm tình.

Người chạy tới bên bàn, cầm lên đặt ở trên bàn bút, bắt đầu viết rồi.

Đối với Lưu Đình Thiên trả lời, Thượng Quan Ngọc nhập lại không kỳ quái, nàng đối với lý đại phu vừa rồi thái độ cũng là oán khí rất sâu.

Mà Thượng Quan Tín cùng Hạ Phi Long tức thì vẻ mặt khiếp sợ, lý đại phu tại Thanh Dương trấn thanh danh có thể thực phải không nhỏ, như thường ngày nhớ bái tại hần môn hạ học y người nhiều vô số kể, cái này Lưu Đình Thiên trực tiếp liền đem cơ hội như vậy cự tuyệt, chỉ có hai loại khả năng, hoặc là Lưu Đình Thiên còn đang bị tức giận ở bên trong, hoặc là hần thật là có khả năng xuất từ danh sư tay, chướng mắt lý đại phu y thuật.

Nhưng nhìn Lưu Đình Thiên bây giờ trạng thái, không hề giống là bị tức giận, rất nghiêm túc trên giấy viết cái gì, ngoại trừ nhận thức thực không dư thừa chút nào biểu lộ, nhưng nếu như nói là người sau, hần bằng chừng ấy tuổi, thì có như vậy y thuật, người sau khả năng nhiều một ít, không thể nào là tự học đấy.

Dương Tông trong phòng ngủ ngoại trừ bút lông viết chữ thanh âm, lại không có thanh âm nào khác, trong phòng Lưu Đình Thiên rất nghiêm túc viết, còn lại năm người đều đều có tâm tư không có phát ra cái gì âm thanh.

"Đem người kê đơn thuốc phương hướng ta xem tiếp!"

Đợi đến lúc Lưu Đình Thiên viết xong, buông bút lông, đối với viết tờ giấy kia chính thời điểm, lý đại phu đi tới, thò tay đi lấy Lưu Đình Thiên đang tại thời bút tích chưa khô phương thuốc, ngữ khí không phải là rất hòa thuận.

Đối với Lưu Đình Thiên hoàn toàn không thêm nhìn tự mình nghĩ chiêu hần làm học đồ sự tình trên mặt mũi có chút không nể được, Lưu Đình Thiên đối với cái này cũng không có chút ngăn trở, cũng không có nhìn lý đại phu, phối hợp đi ra ngoài cửa, vừa mới xảy ra rất nhiều chuyện, tâm hần hơi mệt, muốn tìm một chỗ không người lặng lẽ suy nghĩ tưởng tượng.

Lý đại phu xem hết phương thuốc, có chút khiếp sợ, từ phương thuốc kẻ trên được liệu đến xem, hần là trị liệu nội thương được, chẳng qua là phương thuốc này lúc trước hần cũng chưa từng biết kiến.

Trong lòng cẩn thận cân nhắc, đây thật là thích hợp nhất trước mắt Dương Tông sở thụ nội thương đơn thuốc. Trong lòng của hần cũng đã có phán đoán, trước mặt đứa bé này tuyệt đối không phải là cái gì bản thân học y thuật, y thuật cao như thế trong suốt, nhất định là có người dạy bảo, nếu không không có khả năng tuổi còn trẻ thì có như thế đỏ xanh chi thuật, lúc này đây hần nhìn lầm rồi!

Ngay tại lý đại phu mặt tím tím xanh xanh một hồi trắng một hồi lúc, Lưu Đình Thiên chạy tới Dương Tông gian phòng chỗ đại môn rồi, tốt như nhớ tới cái gì, dùng bước, xoay người lại.

"Quán chủ, Hạ trưởng lão, ta hơi mệt chút, đi về nghỉ trước rồi!"

Lưu Đình Thiên cũng không nhìn Thượng Quan Tín cùng Hạ Phi Long ánh mắt, cung kính nửa cúi đầu sau cũng không đợi trả lời, quay người liền ra đại môn, bên ngoài bản thân ký túc xá đi đến, hần đối với nơi đây chưa quen cuộc sống nơi đây đấy, suy nghĩ một chút cũng chỉ có chỗ ở có thể an tĩnh chút, cũng may chỉ có một mình hần ở.

Thượng Quan Tín từ lý đại phu sắc mặt trên đã đoán được đại khái, xem ra, Lưu Đình Thiên mở đơn thuốc có thể trị tốt Dương Tông nội thương.

Lý đại phu khả năng mình cũng mở không đi ra như vậy đơn thuốc, nếu không chiếu theo hần vừa rồi như vậy làm khó dễ Lưu Đình Thiên tình huống đến xem, hần không có khả năng dễ dàng như vậy buông tha Lưu Đình Thiên.

"Lý đại phu, người xem phương thuốc này?"

Hạ Phi Long thấy trong phòng yên tĩnh có chút đáng sợ, Lưu Đình Thiên cũng đã đi xa, mở miệng hỏi thăm đến, ngữ khí tự nhiên vững vàng, chẳng qua là ngữ khí thiếu đi một tia kính trọng, lý đại phu hôm nay xác thực quá mức.

"A. . . A. . . Đơn thuốc không có vấn đề, theo như phương hướng bốc thuốc đi. . ."

Lý đại phu nhìn chăm chăm vào Lưu Đình Thiên đi xa bóng lưng, nội tâm ngũ vị tạp trần, trong thanh âm mang theo một ít bất đắc dĩ, đem đơn thuốc thả lại trên mặt bàn, thu thập xong, mang theo cái hòm thuốc liền định lý khai.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Suy Nghĩ Cùng Quyết Định

"Lý đại phu chờ một lát. . ."

Thượng Quan Tín tiến lên, từ trong lòng xuất ra đã sớm chuẩn bị cho tốt một cái ngân quang cái túi về mặt tươi cười đưa tới.

"Quán chủ làm cái gì vậy?"

Lý đại phu vội vàng ngăn trở đến, nhưng trên mặt cũng hiện ra nở nụ cười, không hề giống vừa rồi như vậy lúng túng.

"Lý đại phu không chối từ vất vả, trung tâm buổi trưa chạy tới, cho Tông nhi tiêu, liền cơm cũng không ăn, như thế nào cũng muốn ăn rồi hãy nói, ta đã phân phó Phạm đại trù, đã chuẩn bị xong rượu và thức ăn. . ."

Thượng Quan Tín còn chưa nói xong, cũng đã đem cái kia bao tiền cường ép nhét vào lý đại phu trong tay.

"Hạ trưởng lão, người tranh thủ thời gian an bài người theo như phương hướng bốc thuốc, cũng làm cho Tông nhi ít chịu khổ một chút! Ngọc nhi, người ngay ở chỗ này chiếu cố Tông nhi!"

Thượng Quan Tín thân là quán chủ, tự nhiên không có khả năng thật sự đem lý đại phu lời thề thật đúng, thật sự đi đắc tội hấn, võ quán thường xuyên cùng người đánh nhau, cùng đại phu quan hệ chỉ có thể làm tốt, không thể nào cứng.

Lý đại phu cười cười, cũng không có đẩy chối từ, cùng Thượng Quan Tín hàn huyên lấy, đem túi tiền thu vào trong ngực, không chút nào xách vừa rồi lời thề của mình, theo Thượng Quan Tín cùng một chỗ đi ra ngoài.

Hạ Phi Long cầm lấy bàn bôi thuốc phương hướng, đi ra ngoài tìm người đi hiệu thuốc bốc thuốc đi.

Thượng Quan Ngọc vẫn chỗ đang khiếp sợ ở bên trong, nàng thật không ngờ Lưu Đình Thiên y thuật vậy mà so với lý đại phu cao hơn, đồng thời rồi hướng lý đại phu với tư cách vô cùng khinh bỉ.

Lưu Đình Thiên mặc dù cách đi, nhưng đối với Dương Tông trong phòng nói chuyện lại nghe rõ ràng rành mạch, càng không hiểu rồi, lắc đầu, nhanh hơn bước chân hướng gian phòng của mình đi đến.

Trở lại gian phòng, phòng của hấn lấy ánh sáng sẽ không có Dương Tông trong phòng tốt, đóng kỹ cửa lại, Lưu Đình Thiên nằm ở trên giường, tròn tròn mắt, bắt đầu chài vuốt nghĩ vấn trong lòng.

"Vì cái gì lý đại phu sẽ như thế làm khó dễ bản thân?"

Đây là Lưu Đình Thiên trong lòng lớn nhất nghi vấn.

Hấn tỉ mỉ nhớ lại từ mình ở tiệm cơm ăn cơm đựng phải Thượng Quan Ngọc bắt đầu, đến tiến vào Dương Tông gian phòng về sau, làm lý đại phu nghe được Thượng Quan Ngọc hô ra bản thân biết y thuật lúc, lý đại phu liền lộ ra khinh thường thần tình.

"Hấn tại sao phải khinh thường đây? Nếu như là Hồ tiên sinh, hấn sẽ như thế nào đi phân tích đây?"

Lưu Đình Thiên tiếp tục xuống nhớ lại, làm lý đại phu hỏi hấn sẽ hay không y thuật lúc, hấn là khẳng định trả lời, nhưng bản thân của ta xác thực biết, đó là lý đại phu mà bắt đầu làm khó dễ rồi.

Hấn bắt đầu lấy Hồ tiên sinh tư duy bắt đầu suy nghĩ vấn đề.

"Ta biết y thuật sẽ phải làm khó dễ ta sao? Vì cái gì?"

Tiếp theo xuống hấn không tin mình hai giờ liền khôi phục, tuy rằng hiện tại cơ bắp nhưng có chút đau nhức, nhưng cũng không có quá lớn ảnh hưởng tới.

"Chẳng lẽ cái này là dục vọng sao? Hấn đến cùng nghĩ muốn cái gì đây?"

Lưu Đình Thiên nghĩ đến mình mới lần thứ nhất cùng lý đại phu gặp mặt, lý đại phu lại có thể từ trên người hấn được cái gì đây? Hồ tiên sinh tiếng người tâm mới là khó khăn nhất đoán, hấn đến cùng nghĩ muốn cái gì đây?

"Hắn tại sao phải cười nhạo ta đây? Ta vốn là biết y thuật a, lại không có nói sai, tại sao phải cười nhạo đây?"

Lưu Đình Thiên có chút nghĩ mãi mà không rõ, hắn phát triển tám năm thời gian trong, chưa từng có qua tình huống, Hồ tiên sinh đã dạy người khác thất tình lục dục, nhưng hắn vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được loại này bị người cười nhạo tư vị, rất khó chịu.

"Hắn có lẽ từ đầu tới đuôi đều không có đã tin tưởng ta hiểu y thuật. . ."

Lưu Đình Thiên nằm ở trên giường nỗ lực tự hỏi, đối với tại hắn hiện tại mà nói, muốn suy nghĩ cẩn thận những thứ này quả thật có chút không dễ dàng, nhưng hôm nay xúc động hiện tại quả là quá lớn một chút, dồn ép hắn có không thể không suy nghĩ.

"Hắn thân thể hắn là mặt mũi, cho là ta ở trước mặt hắn nói hiểu nghệ y thuật, có chút lại để cho do mặt mũi hắn không nhận được, hắn tiến vào dục vọng chỉ hà, không thể thủ vững bản tâm, muốn khoe khó bình. . ."

Cuối cùng Lưu Đình Thiên đối với lý đại phu tại sao phải như thế cho ra đáp án của mình, từ Hồ tiên sinh đã nói trong đại khái đã minh bạch nguyên nhân, lại dùng Hồ tiên sinh tư tưởng đi phân tích nghĩ vấn trong lòng, càng thêm tưởng niệm lên Hồ tiên sinh, Hồ tiên sinh chưa bao giờ như thế đối với hắn, có chăng qua là yêu mến cùng cổ vũ.

"Vậy tại sao quán chủ cũng không tin ta đây?"

Lưu Đình Thiên lại nghĩ tới mặt khác vấn đề, lại bắt đầu dựa theo Hồ tiên sinh mạch suy nghĩ bắt đầu suy nghĩ vấn đề.

Thượng Quan Tín từ hắn vào cửa lúc có chút kinh nghi, nghe được Thượng Quan Ngọc sau cũng không lộ ra tin tưởng thần sắc, nhưng làm lý đại phu có chút tức giận về sau, hắn cũng rất dễ trong lòng lý đại phu tâm tình, thẳng đến cuối cùng còn đem bạc cường ép kín đáo đưa cho hắn, đây cũng là tại sao vậy chứ?

"Quán chủ quan tâm chính là đại sư ca, quan tâm Thanh Dương võ quán. . ."

Lúc này đây cũng không lâu lắm, Lưu Đình Thiên liền suy nghĩ minh bạch tầng này.

"Hạ trưởng lão quan tâm cũng là đại sư ca cùng Thanh Dương võ quán. . ."

"Ngọc nhi tỷ quan tâm chính là đại sư ca. . ."

Lưu Đình Thiên cũng không có đối với Thượng Quan Ngọc cùng Hạ Phi Long sinh ra một tia bất mãn, nếu như đổi lại là hắn, với tư cách quán chủ, đem võ quán lợi ích đặt ở vị thứ nhất, đây là nhất định.

Đối với Thượng Quan Ngọc càng thêm không có oán hận rồi, nàng cùng Dương Tông từ nhỏ cùng nhau lớn lên, như là huynh muội, loại quan tâm này lại bình thường nhất.

Bây giờ Lưu Đình Thiên nghi hoặc chính là một chuyện khác tình.

"Tại sao phải không giống nhau đây?"

Lưu Đình Thiên hiện tại một mực đang suy nghĩ cái gì vì cái gì hắn cùng với Dương Tông nội lực biết không giống nhau đâu.

Ngay tại hắn cho Dương Tông bắt mạch lúc cảm giác được Dương Tông Chân khí trong cơ thể cùng hắn trong cơ thể mình hoàn toàn khác nhau, lúc trước hắn vẫn cho rằng Hồ tiên sinh cho miệng của hắn bí quyết là nào đó nội công tâm pháp khẩu quyết.

Khả năng tương đối thần bí vì vậy Hồ tiên sinh mới chưa nói cho hắn biết tên cùng tác dụng, nhưng là hôm nay Dương Tông trong cơ thể tán loạn chân khí thật sự nói cho hắn biết, trong cơ thể hắn cũng không phải chân khí.

"Không là chân khí, cái kia lại có thể là cái gì đây?"

Lưu Đình Thiên tóc đều nhanh cảm mất, còn không có nghĩ mãi mà không rõ, trong lòng thờ dài.

"Ài, mặc kệ nó, dù sao tiên sinh sẽ không hại ta, hơn nữa ta có thể nhanh như vậy khôi phục, phải là cái này khẩu quyết tác dụng, luyện tiếp chính là, không, ta muốn càng nỗ lực mới được, bằng không thì các loại tiên sinh đã trở về, không tốt nói rõ. . ."

Hắn càng thừa nhận tiếp tục tu luyện cái này vô danh khẩu quyết quyết tâm.

"Hồ tiên sinh bây giờ đang ở làm gì đây?"

Lưu Đình Thiên ngồi dậy, đối mặt lý đại phu với tư cách, hắn càng thêm ưa thích cùng Hồ tiên sinh cùng một chỗ cảm giác, hắn lâm vào cùng Hồ tiên sinh đã từng cùng một chỗ sinh hoạt từng lý từng tỳ.

Lưu Đình Thiên trong lúc vô tình đã bắt đầu học dựa theo Hồ tiên sinh suy nghĩ hình thức cần nhắc sự tình, đối mặt áp lực lúc không kiên nại không siêng năng, không nóng không vội, bắt đầu học được một mình suy nghĩ một ít phức tạp vấn đề, mà không phải giống như trước như vậy, không hiểu liền

trực tiếp hỏi Hồ tiên sinh.

Bắt đầu tự mình suy nghĩ tự mình học tập, cũng bắt đầu học được bảo vệ mình, hẳn không muốn bại lộ bản thân vật gì đó khác, đặc biệt là trong bao quần áo giải độc thánh dược Thánh điển viên cùng cái kia hai mươi chín gốc hai mươi năm lấy bồi thuốc vật liệu.

Người đầu cũng có dự vọng đầy, từ lý đại phu trên người hẳn có thể cảm giác được, bởi vì trong lúc vô tình bại lộ bản thân biết y thuật, liền rước lấy như thế phiền toái, thực phải biết rằng hẳn người mang trọng bảo, Hồ tiên sinh nói hoài bích kỳ tội phải là đạo lý này rồi.

Lưu Đình Thiên bụng bắt đầu không hăng hái tranh giành kêu lên, thở dài ra một hơi, xuống giường, mở cửa, thiên đã bắt đầu tối, hẳn còn muốn đi tiệm cơm hỗ trợ, thu thập tâm tình, đóng cửa lại, hướng tiệm cơm đi đến.

Hết thầy truyền thụ đều là nguyên thạch, mà sinh hoạt là tốt nhất đánh bóng cơ, chỉ có đã trải qua sinh hoạt, mới có thể trở lại như cũ nguyên thạch vốn khuôn mặt.

Lưu Đình Thiên đang tại trải qua lấy đây hết thầy, hẳn bây giờ tổng hợp năng lực đã vượt xa bạn cùng lứa tuổi.

Rất nhiều năm sau, khi hẳn vận người nhìn chăm chú đứng ở Kim Tự Tháp đỉnh lúc, nhất cảm tạ nhưng là tại Thanh Dương võ quán đoạn này thời gian, hẳn một mình đối mặt, một mình suy nghĩ, đối với hẳn ngày sau tính cách đáp nặn nổi lên máu chốt tính tác dụng.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Nhiệm Vụ

Khi Lưu Đình Thiên giúp đỡ Dương Tông chữa cho tốt nội thương, lại lần nữa gỡ đoạn bắp chân trái xương cốt, thay Dương Tông một lần nữa nói lại về sau, Lưu Đình Thiên tại Thanh Dương võ quán đã hơn bốn tháng rồi.

Ngay tại Lưu Đình Thiên vào quán lúc mang đến oanh động hiệu ứng dần dần yếu bớt lúc, hẳn biết y thuật tin tức cũng không biết làm sao lại truyền ra ngoài, giống như dài quá chân giống nhau, tại Thanh Dương võ quán truyền ra, lại một lần đưa tới oanh động.

Đối với cái này, Lưu Đình Thiên chẳng qua là cười nhạt một tiếng, cũng không làm bất kỳ giải thích nào.

Lưu Đình Thiên vẫn đang như là thường ngày như vậy, sáng sớm đứng lên luyện công buổi sáng, ăn điểm tâm, tại đi giáo tập chỗ đó học tập chính quy võ học, nói chính quy cũng chính là so với Lưu Lão Thực huấn luyện muốn tốt rất nhiều, đao thương kiếm kích mọi thứ đều có, hẳn đều có luyện tập, mà Thanh Dương võ quán khinh thân phương pháp cũng hoàn toàn chính xác danh bất hư truyền, so với Lưu Lão Thực truyền thụ cho muốn toàn diện rất nhiều.

Giữa trưa đi tiệm cơm hỗ trợ, buổi chiều tiếp tục luyện tập, buổi tối giúp đỡ xong bè bọn sau đó ngay tại chỗ ở tu luyện Hồ tiên sinh cho cái kia đoạn khẩu quyết.

Hiện tại Lưu Đình Thiên trong đan điền cái kia tí hơi thở mong manh thể khí cũng trở nên hùng hồn đứng lên, mà lúc tu luyện vận chuyển chu kỳ cũng trở nên càng lúc càng ngắn.

Mỗi ngày hết bận sau mệt mỏi xương cốt đều muốn rời ra từng mảnh, chỉ cần đem thể khí quanh thân vận chuyển một lần, một nhọc tiêu hết, lại có thể tinh thần vô cùng phấn chấn, khí này thân thể ngoại trừ tại tự mình chữa trị trên có chút ít công hiệu, một mực cũng không có phát hiện có những tác dụng khác.

Lưu Đình Thiên mỗi ngày đều rất nỗ lực, phảng phất có dùng không hết khí lực như vậy, dốc sức liều mạng học, dốc sức liều mạng luyện, phát triển thật nhanh, các vị giáo tập đối với cái này liều mạng như vậy hải tử cũng là càng ngày càng thoả mãn, không kiêu ngạo không nóng nảy, làm gì chắc đó.

"Đứa nhỏ này là thật trưởng thành nha!"

Phạm đại trù tại nội tâm cảm thán.

Hắn rất hài lòng, Lưu Đình Thiên làm việc hoàn toàn chính xác rất chịu khó, từ không lười biếng, hiện tại lại truyền ra hẳn tinh thông y thuật, tuy rằng Phạm đại trù nói chuyện phiếm lúc hỏi hẳn có phải thật vậy hay không, hẳn chẳng qua là cười cười cũng không có khẳng định, nhưng cũng không có chối bỏ.

Thượng Quan Tín đối với Lưu Đình Thiên biểu hiện cũng là phi thường hải lòng, chẳng qua là cảm giác, cảm thấy Lưu Đình Thiên đối với hắn cách mấy thứ gì đó, mỗi lần gặp mặt đều là dị thường cung kính, có đôi khi hắn thấy trời chưa sáng Lưu Đình Thiên sẽ tới luyện công buổi sáng, tiến lên dặn dò, hắn cũng là cung kính nói lời cảm tạ, lại để cho Thượng Quan Tín trong nội tâm dù sao vẫn là cảm thấy thiếu một chút cái gì.

Thượng Quan Ngọc đã mười hai tuổi, là đại cô nương, bị Thượng Quan Tín giam trong nhà, mời Tú Nương ở nhà chỉ đạo châm châm, xuất hiện ở võ quán thời gian càng ngày càng ít.

Dương Tông hiện tại đã hoàn toàn khôi phục, đối với Lưu Đình Thiên cũng là phi thường cảm tạ, không chỉ có chữa khỏi nội thương của hắn, càng ngay cả sai chỗ gãy xương cũng cho hắn một lần nữa nối lại, mỗi lần luyện công buổi sáng cũng sẽ ở nơi cửa nhỏ chờ Lưu Đình Thiên cùng một chỗ, mà Lưu Đình Thiên cùng Dương Tông quan hệ cũng càng ngày càng tốt.

Lưu Đình Thiên thời gian rảnh đi Hồng Phong võ quán tìm Trụ Tử, Trụ Tử đối với hắn có thể lấy ngân quang cấp tiền Thanh Dương võ quán hết sức vui vẻ, hai người hàn huyên tốt một hồi, Trụ Tử cũng đem cái này Thanh Dương trấn một ít chuyện giảng cùng Lưu Đình Thiên nghe.

Cái gì một võ quán cùng một võ quán bí mật tại địa phương khác lại đã làm một trận, đi ra ngoài áp tiêu gặp sơn tặc, hắn như thế nào như thế nào dũng mãnh, mọi việc như thế, mà Lưu Đình Thiên cũng chỉ có cùng Trụ Tử ở chung lúc mới sẽ lộ ra nụ cười vui vẻ.

Lưu Đình Thiên mỗi lần võ quán nghỉ đều về nhà, dùng bản thân tránh tiền cho hắn nướng mang chút ít trên thị trấn ăn ngon đấy, mang chút ít phân bố trở về, sau đó lại đánh lên hai cân thiêu đao tử rượu cho hắn cha mang về.

Hôm nay lại là Thanh Dương võ quán nghỉ thời gian, Lưu Đình Thiên mang theo hắn ngày hôm qua liền nhờ cậy Phạm đại trù giúp hắn mua đồ tốt chuẩn bị về nhà.

"Đình Thiên, ta đang chuẩn bị tìm người đâu rồi, người đây là muốn về nhà?"

Lưu Đình Thiên vừa đi ra cửa nhỏ, trước mặt đụng phải chính đi tới Thượng Quan Tín.

"Quán chủ tốt, ta ý định trở về xem đã cha mẹ ta!"

Lưu Đình Thiên vô cùng cung kính đối với Thượng Quan Tín thi cái lễ.

"Ha ha, tốt, thật là một cái có hiếu tâm hảo hài tử. . ."

Thượng Quan Tín khen ngợi gật đầu.

"Không biết quán chủ tìm ta có chuyện gì?"

"A, là như vậy, chúng ta võ quán tiếp cái nhiệm vụ, ngày mai giúp đỡ Uy Vũ tiêu cục đi một chuyến tiêu, đường xá có chút xa, năm nay thời tiết có chút khác thường, ta lo lắng trên đường đi mọi người có một đau đầu nhức óc đấy, người tinh thông y thuật, hãy theo đi một chuyến đi, lần này Dương Tông cũng biết đi, lần này cũng là hắn cố hết sức đề cử người đấy!"

Thượng Quan Tín nói xong, nhìn xem Lưu Đình Thiên.

"Đương nhiên, đi lần này tiêu đại khái lên giá nửa tháng tả hữu thời gian, nhưng mà trên đường đi an toàn người không cần cân nhắc, lần này từ Hạ trường lão dẫn đội, tổng cộng có ba mươi sư huynh đệ, mỗi người đều có thể bắt được nhất định được trả thù lao!"

Thượng Quan Tín thấy Lưu Đình Thiên có chút do dự, nói tiếp đến.

"Đa tạ quán chủ tín nhiệm! Chỉ là của ta phải về nhà một chuyến, hồi lâu không có gặp cha mẹ rồi, ngày mai, chỉ sợ thời gian trên không còn kịp rồi!"

Lưu Đình Thiên quơ quơ xách ở trên tay đồ vật.

Tại võ quán ngày người hơn bốn tháng, hắn cũng biết rất nhiều về võ quán sự tình, võ quán biết định kỳ tiếp một ít nhiệm vụ, giúp đỡ tiêu cục hộ tổng một ít gì đó, hoặc là bảo hộ trong một thời gian ngắn những người khác an toàn vân vân, vội tới đệ tử chế tạo càng nhiều nữa tiếp xúc giang hồ cơ hội.

Các học viên đối với cái này đều rất tích cực chủ động, cái này không chỉ là bạc sự tình, càng là một cái kiểm nghiệm cùng biểu hiện mình vũ đài.

"Ha ha, không có việc gì, ta lại để cho người chăn ngựa tiễn đưa người trở về, như vậy so với người đi trở về nhà phải nhanh không ít, ngày mai hùng đông ta lại để cho người chăn ngựa đi đón người, người xem coi thế nào?"

Thượng Quan Tín vẫn đang khuyên giải, vốn hắn là ý định mời một gã đại phu đi theo đội, nhưng Dương Tông cố hết sức đề cử, lại tăng thêm Thượng Quan Tín từ Lưu Đình Thiên thái độ trong đã nhận ra một tia khoảng cách, cũng muốn nhân cơ hội này cùng hắn gần hơn một ít.

"Cái kia liền đa tạ quán chủ rồi, ta đi!"

Lưu Đình Thiên cũng không do dự nữa, vốn loại cơ hội này bình thường đều ưu tiên chọn lựa nhanh tốt nghiệp đệ tử, như vậy về sau bọn họ đường ra sẽ tốt hơn, lần này nếu như không phải là Dương Tông tiến cử, cơ hội rất khó biết rơi xuống trên đầu của hắn.

Hắn cũng cùng Trụ Tử ca tán gẫu qua, làm loại nhiệm vụ này có thể gia tăng không ít giang hồ lịch duyệt, so với tình khiết tại võ quán luyện mạnh hơn nhiều, vì vậy cũng không có cự tuyệt nữa cái gì.

"Hặc hặc, tốt, có người cùng đi, ta cứ yên tâm hơn nhiều, mau đi đi, người chăn ngựa đã tại cửa lớn chờ người rồi, ta còn tìm Dương Tông có chút việc!"

Thượng Quan Tín thoả mãn gật đầu.

"Đa tạ quán chủ, quán chủ thấy đến đại sư ca, giúp ta nói tiếng đa tạ!"

Lưu Đình Thiên cung kính thi cái lễ.

"Ừ, mau đi đi!"

Nói xong Thượng Quan Tín liền cười triều cửa nhỏ đi đến.

Lưu Đình Thiên đưa mắt nhìn Thượng Quan Tín sau khi rời đi, quay người hướng về tiệm cơm bước nhanh tới, hắn muốn trước cùng Phạm đại trù nói một tiếng, tuy rằng hắn tại tiệm cơm mỗi ngày cũng chỉ là đánh làm việc lật vặt, nhưng có việc sớm thông báo cũng là đối với hắn người một loại tôn trọng. Lưu Đình Thiên đang không ngừng hoàn thiện lấy hành vi của mình chuẩn tắc.

Phạm đại trù nghe xong Lưu Đình Thiên ngày mai sẽ phải đi theo đội đi ra ngoài làm nhiệm vụ, thực vì hắn cao hứng, dặn dò một ít chuyện về sau, nghe nói hắn ngồi xe ngựa trở về, lập tức cho hắn bao hết một lớn bao hôm nay vừa làm được trắng đấng đấng bánh bao lớn, giúp đỡ hắn cùng một chỗ thả ở trên xe ngựa, đưa mắt nhìn hắn đi xa sau mới đi trở về, tại võ quán ngày người nhiều năm như vậy, Lưu Đình Thiên là hắn gặp phải sau cùng tôn trọng người của hắn, hắn cũng phát ra từ nội tâm ưa thích đứa bé này.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ngồi Xe Ngựa Về Nhà

"Ài, Hà Hoa, ta đã trở về. . ."

Lưu Lão Thực khiêng cái cuốc đẩy cửa ra, bờ môi có chút phát khô, thần tình có chút ảm đạm đối với đang ở sân trong vội vàng quét dọn đình viện Hà Hoa nói, lúc này thời gian khoảng cách buổi trưa còn sớm.

"Đã trở về, như thế nào đây?"

Hà Hoa ngừng tay trên sông, tranh thủ thời gian đi lấy Lưu Lão Thực chén nước, cho hắn đưa qua.

"Ài, không được a, lão thiên gia không mưa, nước sông đều nhanh khô rồi, năm nay hơn phân nửa là đại hạn chi niên, trong đất hoa màu xem ra không bảo vệ được. . ."

Lưu Lão Thực tại góc tường buông cái cuốc, đi đến trong sân cái ghế bên cạnh, đặt mông ngồi xuống, có chút bực bội.

"Đến, uống nước, lão thiên gia sự tình, người đừng quá sốt ruột phát hỏa rồi, gấp cũng vô dụng. . ."

Hà Hoa đem chén trà đưa cho Lưu Lão Thực.

"Ừ, chúng ta không có gì, người nhà còn có chút tồn tại lương thực, còn có chút bạc, trong thôn già yếu không ít, lão thôn trưởng đều hơn tám mươi rồi, Xuyên Trụ Thúc niên kỷ cũng lớn, muốn nhiều suy nghĩ chút biện pháp giúp đỡ cùng một chỗ vượt qua đi mới là!"

Lưu Lão Thực nói xong, từng ngụm từng ngụm uống lên nước đến.

"Nếu không trước dùng người nhà bạc đi trên thị trấn nhiều mua chút ít lương thực đem về đôn đứng lên, đằng sau đoán chừng phải phát triển giá. . ."

Hà Hoa đứng ở Lưu Lão Thực bên cạnh, tiếp nhận hắn đưa tới chén nước.

"Ừ, là muốn sớm làm chuẩn bị, lương thực năm nay hơn phân nửa muốn phát triển giá, đợi lát nữa ta liền đi tìm lão thôn trưởng thương nghị một cái. . ."

Lưu Lão Thực đứng dậy, hoạt động tiếp gân cốt, đi đến Lưu Đình Thiên như thường ngày luyện đi cái cọc địa phương, vuốt những cái kia đã hơn bốn tháng không ai giẫm qua cọc gỗ.

"Thì đồ ta Hồ Oa không chịu thua kém, tiết kiệm mười lượng bạc, còn có thể võ quán ăn được cơm trắng, rất lâu không có gặp hán, lần này đi mua lương thực, ta đi xem thật kỹ nhìn hán. . ."

Lưu Lão Thực nói qua nói qua nở nụ cười, vừa rồi sầu lo tan thành mây khói, tâm tình cũng khá.

"Hồ Oa xem chừng liên hai ngày này đã trở về, người đi trên thị trấn, vừa dễ dàng đem hán mang về, bớt hán đi đường đem về, vừa đi hai canh giờ. . ."

Hà Hoa buông chén nước, thấy Lưu Lão Thực tâm tình đã chuyển biến tốt đẹp, lại tiếp theo thu lại sân nhỏ đến.

Vừa mới bắt đầu Hà Hoa đối với Lưu Đình Thiên không ở nhà vô cùng không thích ứng, về sau Lưu Đình Thiên mỗi tháng đều trở về một lần, Hà Hoa mới dần dần thích ứng xuống.

Lưu Đình Thiên mỗi lần về nhà đều ở lại nhà cũng không ngoài ra chơi, hãy theo của bọn hán lão hai phần, dường như rất ưa thích cùng cha mẹ sống chung một chỗ cảm giác.

"Yên tâm đi, Hồ Oa tại võ quán đây chính là bánh trái thơm ngon, đói không đến, đông lạnh không đến, người không phát hiện, hiện tại mỗi lần đem về, biến hóa đều đặc biệt lớn, dài rắn chắc rồi, cũng biến trầm ổn. . ."

Lưu Lão Thực an ủi Hà Hoa, tuy rằng Hà Hoa ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại vô cùng tưởng niệm Lưu Đình Thiên, Lưu Lão Thực trong nội tâm vô cùng rõ ràng điểm ấy.

"Cha. . . Nương. . . Ta đã trở về. . ."

Cách thật xa, một chiếc xe ngựa đuổi đến nhanh chóng, hướng phía Lưu gia thôn đã chạy tới.

"Ồ, ta như thế nào nghe thấy thanh âm, hình như là Hồ Oa nha?"

Hà Hoa đột nhiên ngừng tay trên sông, ngẩng đầu, hướng về ngoài cửa ngắm đi.

"Người nghe lầm, Hồ Oa mỗi lần đem về đều là buổi trưa, có hơn mười dặm đường đâu rồi, không có nhanh như vậy đấy!"

Lưu Lão Thực cũng nhìn về phía sân nhỏ đại môn, hán cũng hoảng hốt nghe thấy thanh âm, lắc đầu, cười cười, có thể là quá nhớ Lưu Đình Thiên rồi.

"Du. . . Du. . ."

Ngựa hiihi...i-it... âm thanh tại sân nhỏ truyền ra bên ngoài đến.

"Cha. . . Nương. . . Ta đã trở về. . ."

Lưu Đình Thiên thanh âm hưng phấn truyền vào.

"Hồ Oa. . ."

Hà Hoa ném điều cây chổi, vội vã mà liền hướng sân nhỏ chỗ đại môn chạy tới.

Lưu Lão Thực có chút kinh nghi, cũng vội vàng đi về hướng chỗ đại môn.

"Nương. . ."

Đại môn mở ra, Lưu Đình Thiên đã nhìn thấy Hà Hoa, trong tay mang theo đồ vật, hướng về phía Hà Hoa vui tươi hơn hờ cười ngây ngô.

Hà Hoa một chút kéo qua Lưu Đình Thiên, chăm chú mà đem hán ôm vào trong ngực, thấp giọng khóc lên.

"Nương. . . Ta đã trở về, đừng khóc. . ."

Lưu Đình Thiên cũng ôm thật chặt Hà Hoa, không ngừng an ủi nàng.

"Ài, Hồ Oa đã trở về, người thế nào vẫn khóc, đến đến đến, toàn bộ mau vào, người nhanh đi nấu cơm, sớm như vậy đem về khẳng định đói bụng, liền làm hán thích nhất Thịt đã trư phơi khô ăn. . . Hắc hắc. . ."

Lưu Lão Thực cũng tới đến chỗ đại môn, trong lòng cũng rất cảm xúc, đuổi vội mở miệng an ủi nói.

"Tốt, nương đi làm cơm, làm người thích ăn nhất. . ."

Hà Hoa bụng lấy Lưu Đình Thiên mặt, trong mắt nước mắt hạnh phúc mà nói.

"Nương, ta không đói bụng, ta ăn điểm tâm trở về, ngươi xem, ta cho ngươi mang cái gì đã trở về. . ."

Lưu Đình Thiên giơ tay lên trên bao lấy một lớn bao hoa quế bánh ngọt, hân mang qua rất nhiều thứ, Hà Hoa thích ăn nhất chính là chỗ này hoa quế bánh ngọt.

"Ngươi đưa nhỏ này, lại mò mầm mua, cái kia bạc là ngươi vất vả tránh đấy, lưu lại nhiều mua chút ít bản thân thích ăn. . ."

Hà Hoa càng phát ra yêu thương vuốt Lưu Đình Thiên mặt, lại đem hân ôm vào trong ngực.

"Hặc hặc. . . Ai nha, thiếu đao tử rượu. . . Thứ tốt a. . ."

Lưu Lão Thực trông thấy Lưu Đình Thiên trong tay vẫn mang theo hai bình rượu, thoải mái cười ha hả.

Đồ vật không có ở đây giá cả thế nào, tâm ý là vô giá đấy, Lưu Đình Thiên mỗi tháng tránh bạc cũng không nhiều, nhưng cũng không phung phí, mỗi lần đem về đều mua vài món đồ, sẽ đem còn lại ít đến thương cảm bạc giao cho Hà Hoa.

"Vị này chính là?"

Lưu Lão Thực trông thấy một cái người chần ngựa bộ dáng trung niên nhân, mang theo một cái túi lớn khóa xuất hiện ở Lưu Đình Thiên sau lưng, về mặt tràn đầy chongchắt lấy dáng tươi cười, đối với Lưu Lão Thực gật gật đầu.

"A, cha, vị này chính là võ quán Mã thúc thúc, chính là hân vội vàng xe ngựa đưa ta về!"

Lưu Đình Thiên mở miệng giải thích nói, Hà Hoa vừa thấy vẫn có người ngoài, cái này mới nhớ tới vừa rồi ngựa tiếng kêu, tranh thủ thời gian đối với thi cái lễ.

"Ài ài ài, không đảm đương nổi không đảm đương nổi. . ."

Người chần ngựa nguyên danh ngựa lớn, tại võ quán đuổi xe ngựa cũng có chút lâu lắm rồi, thấy Hà Hoa thi lễ, cuống quýt nói đến.

"Ta đây may mắn có thể đưa nhỏ thần y đem về, là vinh hạnh của ta, người cũng đừng gầy giat rồi, ta không đảm đương nổi, ta chính là một cái nhỏ nhỏ người chần ngựa. . ."

Ngựa lớn về mặt tràn đầy tươi cười Tương đáp lễ, thế nhưng là trên tay ôm cái kia đóng gói lấy bánh bao lớn bao bọc.

"Này, người cái này nói chuyện này, đến đến đến, bên trong mời, trước uống ngụm nước, ăn chút cơm, dọc theo con đường này tiến đưa Hồ Oa đem về, khổ cực rồi. . ."

Lưu Lão Thực về mặt tươi cười nói đến, nói xong đưa tay đón ngựa lớn trên tay bao bọc.

Hà Hoa đã hướng đi phòng bếp, Lưu Đình Thiên cười hi hi mang theo đồ vật cùng một chỗ tiến về trước.

"Ta đến ta đến. . ."

Ngựa lớn vội vàng lại để cho qua Lưu Lão Thực đuổi vượt qua thủ, trên mặt dáng tươi cười rất chân thành, hân thật sự từ nơi này nhà trên thân người cảm nhận được phát ra từ nội tâm nhiệt tình.

Lưu Đình Thiên vừa mới vào võ quán chính là ngân quang cấp, hiện tại lại là võ quán công nhận nhỏ thần y, tiền đồ có thể nói là không thể hạn lượng, mà hân người một nhà đối đãi hân cũng không giống như đối đãi hạ nhân như vậy, lại để cho nội tâm của hân cũng là có chút ít cảm động.

"Lão ca, ta sẽ không ăn cơm!"

Ngựa lớn đem bao bọc cẩn thận đặt ở trong sân trên mặt bàn, định trực tiếp rời đi.

"Không nên không nên, cơm lập tức liền quen thuộc, ăn một miếng lại đi đi, không nhanh cái này một hồi!"

Lưu Lão Thực tranh thủ thời gian lôi kéo ngựa lớn cánh tay, đưa hân ừ tại trên ghế đầu, lại cho hân rót một chén nước, hai người liền trong sân hàn huyên, nói chuyện đều là về Lưu Đình Thiên tại võ quán sự tình, thỉnh thoảng truyền đến từng đợt cười to.

"Tốt rồi, đến đến đến, không có gì đồ ăn, đều là chút ít chuyện thường ngày, người chấp nhận lấy ăn!"

Cũng không lâu lắm, Hà Hoa cùng Lưu Đình Thiên liền bụng bốn cái trên mâm đã đến, bên trong thì có Lưu Đình Thiên thích ăn nhất Thịt dã trư phơi khô.

"Đại tỷ, đã làm phiền ngươi, cái này đã rất phong phú rồi, ta cảm tạ vẫn không kịp, ở đâu là liền đem!"

Ngựa lớn đứng lên, giúp đỡ cùng một chỗ tiếp nhận chén đĩa, Lưu Lão Thực đã đem bát đĩa cầm tới, bốn người liền bắt đầu ăn đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Khúc Mắc

Lưu Đình Thiên bởi vì đã một tháng không có nhìn thấy Hà Hoa cùng Lưu Lão Thực, hôm nay nhìn thấy, ăn vô cùng vui vẻ.

Hà Hoa cười liên tục nhìn xem Lưu Đình Thiên, vẻ mặt tràn đầy đều là hạnh phúc.

Lưu Lão Thực cùng ngựa lớn một người một ít chén đốt đao rượu ở đằng kia uống vào, cũng là khuôn mặt cao hứng, lại gặp được Lưu Đình Thiên so sánh với thứ trường rắn chắc đi một tí, hấn đánh trong tưởng tượng cao hứng.

Ngựa lớn là bởi vì nhận lấy tôn trọng, lại gặp được cả nhà bọn họ người vui vẻ hòa thuận bộ dạng, lại để cho hấn cũng nhớ tới vợ con, lão bà hấn phụng bồi con của hấn chính trong thôn độc giả tư thực, hấn cũng đã lâu không có thấy bọn họ rồi.

"Lần này phiền toái Mã tiểu ca rồi!"

Lưu Lão Thực nâng chén kính hướng ngựa lớn, khuôn mặt đáng tuổi cười.

"Không được không được!"

Ngựa lớn tranh thủ thời gian nâng chén, cùng Lưu Lão Thực đụng một cái, hấn nhìn ra, Lưu Lão Thực đáng tuổi cười là phát ra từ nội tâm đấy, cũng không phải là cái loại này qua loa.

"Mã tiểu ca, hỏi người chuyện này?"

Hai người đều uống một ngụm về sau, Lưu Lão Thực đặt chén rượu xuống, có chút khàn trương nhìn về phía ngựa lớn.

"Lão ca đừng khách khí, người nói!"

Ngựa lớn đặt chén rượu xuống, thái độ rất thành khẩn.

"Làm nhiệm vụ có thể bị nguy hiểm hay không a?"

Lưu Lão Thực có chút lo lắng thần sắc, vừa rồi cùng ngựa lớn nói chuyện phiếm lúc cũng đã biết vì sao lần này biết dùng xe ngựa tiễn đưa Lưu Đình Thiên trở về nguyên nhân.

Nghe được Lưu Lão Thực vấn đề, Hà Hoa có chút ngây người, có chút nghi hoặc nhìn Lưu Đình Thiên, nhưng cũng không có cắt ngang Lưu Lão Thực cùng ngựa lớn nói chuyện.

Lưu Đình Thiên hướng về phía Hà Hoa cười hắc hắc dưới, tiếp tục vui đầu ăn cơm, cũng không mở miệng giải thích.

Trải qua thời gian dài, người nhà khách đến thăm, Lưu Lão Thực cùng khách nhân nói chuyện lúc, Hà Hoa cùng Lưu Đình Thiên cũng không xen lời, đây cũng là Hà Hoa hằng ngày trong thường xuyên dặn dò Lưu Đình Thiên đấy.

"Ha ha, lão ca yên tâm, nhiệm vụ này bình thường đều là đến võ quán ba năm trở lên đệ tử mới có thể có cơ hội đi đấy, võ quán chỉ là vì cho sắp tốt nghiệp đệ tử chế tạo một ít cơ hội, để cho bọn họ sớm đi tiếp xúc đến thế giới bên ngoài, tiếp nhiệm vụ không phải là vì kiếm tiền, tương đối đơn giản, bình thường không có gì nguy hiểm, hơn nữa lần này đi người tương đối nhiều, từ Hạ trưởng lão dẫn đội, hấn thế nhưng là người từng trải. . ."

Ngựa lớn vừa nói lấy, Lưu Lão Thực ở bên cạnh cẩn thận nghe, không ngừng gật đầu, Hà Hoa cũng nghe được cái đại khái, chẳng qua là trong đầu buồn bực ăn cơm.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, cái gì bạc không bạc đấy, chỉ cần không có nguy hiểm, sớm chút tiếp xúc đến xã hội đúng là chuyện tốt. . ."

Các loại ngựa lớn nói xong, Lưu Lão Thực cân nhắc về sau, lại gật đầu một cái.

"Ừ, đúng vậy a, loại chuyện này càng sớm càng tốt, đỉnh trời mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng y thuật hoàn toàn chính xác rất cao minh, liền trên thị trấn nổi danh lý đại phu đều không so được, về sau có thể khó lường!"

Ngựa lớn hơi có chút hâm mộ.

"Này, đều là trẻ con con cái làm càn, chủ yếu vẫn phải cảm tạ Thượng Quan quán chủ nâng đỡ,, uống rượu!"

Lưu Lão Thực tranh thủ thời gian chuyển hướng chủ đề, Hồ tiên sinh chuyên môn dặn dò qua không được tiết lộ.

"Uống!"

"Mã tiểu ca, những thứ này chẳng qua là chút ít Dã Trư thịt, lấy về ném thử!"

Ăn com xong, Lưu Lão Thực cười ha hả đứng ở đại môn ra tiễn đưa ngựa lớn, đem một bao dùng lá sen gói kỹ Dã Trư thịt bỏ vào xe ngựa trong xe, Hà Hoa cùng Lưu Đình Thiên đứng ở một bên.

"Lão ca, ngươi quá khách khí! Đây cũng ăn lại cảm đấy, ta đều ngưng ngưng!"

Ngựa lớn khuôn mặt đáng tươi cười.

"Thâm sơn cùng cốc đấy, cũng không có gì thứ tốt, chính là chút ít hong gió Dã Trư thịt, mùi vị cũng không tệ lắm, mang về ném thử. . ."

Lưu Lão Thực vẫn như cũ là cười ha hả đấy.

"Ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh rồi, vẫn có chút việc hãy đi về trước rồi, ngày mai sáng sớm, ta liền tới ngay tiếp Đình Thiên!"

Ngựa lớn đối với Lưu Lão Thực vừa chấp tay, sau đó lại chuyển hướng Hà Hoa cùng Lưu Đình Thiên gật gật đầu, quay người ngồi lên xe ngựa xe viên, lái xe dọc theo lại lịch đi xa.

Lưu Lão Thực người một nhà trở lại trong sân, Lưu Đình Thiên giúp đỡ Hà Hoa chỉnh đốn bát đĩa, Lưu Lão Thực đem sân nhỏ sửa sang lại quấy rầy xuống, lại dẫn Lưu Đình Thiên đi xem lão thôn trưởng Lưu Thư Hương cùng Lưu Xuyên Trữ, lại đi Hồ tiên sinh cỏ tranh phòng nhìn nhìn, Hồ tiên sinh chưa có trở về, cỏ tranh phòng như trước đứng thẳng đứng ở đó trong, không có chút nào biến hóa.

"Trời đã tối rồi, ta lại đi đem thức ăn nóng nóng lên!"

Hà Hoa tại nhà mình trước cổng chính nhìn quanh thật lâu, rốt cuộc đợi đến lúc bọn hán hai cha con đem về, mặc dù biết Lưu Đình Thiên liền trong thôn, tâm vẫn như cũ rất lo lắng.

"Nương, ta cùng cha đi xem tiếp Hồ tiên sinh cỏ tranh phòng, làm chậm chút, hắc hắc. . ."

Lưu Đình Thiên cười hắc hắc.

Đợi đến lúc người một nhà bắt đầu ăn com chiều, thiên đã màu đen xuyên qua rồi, nhà chính bên trong, đậu nành dưới đèn, người một nhà ăn com, bầu không khí có chút nặng nề.

"Hồ Oa, ngươi có tâm sự?"

Lưu Lão Thực đánh vỗ nặng nề.

Lưu Đình Thiên dừng một chút, nhưng cũng không có mở miệng nói, chẳng qua là ăn nhanh hơn.

"Cha hán, ngươi nói gì thế, Hồ Oa, ngươi ăn từ từ, coi chừng nghẹn!"

Hà Hoa tranh thủ thời gian mở miệng khuyên giải, có chút khẩn trương nhìn xem Lưu Đình Thiên.

"Nương, ta không sao. . ."

Lưu Đình Thiên buông bát, lúc này đã lệ rơi đầy mặt.

"Hồ Oa, ngươi ách, chỗ nào không thoải mái sao? Cùng nương nói!"

Hơi yếu dưới ánh đèn, Hà Hoa thấy Lưu Đình Thiên lưu lại nước mắt, rất là khẩn trương, tranh thủ thời gian đứng dậy, đem Hồ Oa đầu ôm vào trong ngực, không ngừng vuốt hán mặt, giúp hán lau nước mắt.

Lưu Lão Thực cũng là khẽ giật mình, hán cũng cảm giác được Lưu Đình Thiên mỗi lần đem về đều rất không muốn xa rồi, không muốn xa rồi hán, không muốn xa rồi Hà Hoa, không muốn xa rồi cái nhà này, thậm chí có chút ít không muốn xa rồi toàn bộ thôn.

Trên cây cột lần quay về đưa cho hán cha Lưu Đại Toàn nói chuyện phiếm lúc, đề cập tới cảm giác Lưu Đình Thiên tâm sự rất nặng, như thế nào hỏi cũng không nói, Lưu Đại Toàn cùng Lưu Lão Thực nói chuyện phiếm lúc chuyện môn đề cập qua chuyện này.

"Cha, vì sao võ quán người cùng ta người trong thôn không quá giống nhau đây?"

Lưu Đình Thiên bình phục tâm tình về sau, bắt đầu mở rộng cửa lòng, cũng chỉ có trong nhà, hắn mới có thể cảm giác được cái loại này phát ra từ nội tâm yêu mến, hắn rất hưởng thụ loại này yêu mến, hắn cần những thứ này, dù sao hắn chỉ là một cái mới không đến chín tuổi hài tử.

"Hả? Có cái gì không giống nhau, ngươi nói một chút!"

Lưu Lão Thực nội tâm cũng là cảm xúc rất nhiều, nhưng hắn biết rõ, nhất định phải coi bỏ Lưu Đình Thiên nội tâm khúc mắc, nếu không đứa nhỏ này biết rơi vào đi.

"Có phải hay không tại võ quán có người khi dễ ngươi rồi?"

Hà Hoa cũng đã ngồi trở về, có chút khẩn trương nhìn xem Lưu Đình Thiên.

"Không có, nương, tại võ quán không ai khi dễ ta, chỉ là có chút sự tình nghĩ mãi mà không rõ!"

Lưu Đình Thiên lắc đầu, có chút trầm tư, Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa cũng không đi quấy rầy hắn.

"Cha, vì cái gì võ quán người so với Lưu gia thôn người phức tạp nhiều?"

Cũng không lâu lắm, Lưu Đình Thiên đình chỉ trầm tư, trong mắt nghi hoặc nhìn về phía Lưu Lão Thực.

"Như thế nào phức tạp?"

Lưu Lão Thực vốn có chút lo lắng để đứa xuống nhìn xem trong trầm tư Lưu Đình Thiên, thấy hắn mở miệng, ha ha nở nụ cười, một lần nữa cảm thấy lên bắt đầu ăn.

"Nói không ra, ta càng ưa thích ở lại nhà!"

Lưu Đình Thiên trong nội tâm có chút cảm xúc nói đến.

"Tại sao vậy chứ?"

Lưu Lão Thực như trước không nhanh không chậm đáp.

"Cảm giác người nhà càng tự do, cũng càng ấm áp! Võ quán tuy lớn, nhưng ta cũng không có người nhà như vậy tự do, người mặc dù nhiều, nhưng ta càng ưa thích cùng cha, cùng nương, cùng Hồ tiên sinh sống chung một chỗ cảm giác!"

Lưu Đình Thiên trả lời vô cùng chăm chú, tuy rằng hắn đã từng trải qua nhân tính tham lam, đã minh bạch hoài bích kỳ tội đạo lý, hưởng thụ qua cô độc, đã biết tuyệt vọng, đã minh bạch sinh tử, hiểu được giang hồ, nhưng vẫn nhưng đối với cái này bốn tháng tại Thanh Dương võ quán sinh hoạt tràn đầy nghi hoặc cùng khó hiểu.

"Hồ Oa, ngươi trưởng thành, người trưởng thành sẽ có đủ loại nghi hoặc!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Lo Sợ Không Đâu

"Hồ Oa, ngươi trưởng thành, người trưởng thành sẽ có đủ loại nghi hoặc cùng phiền não!"

Lưu Lão Thực buông đứa xuống, rất nghiêm túc nói.

"Mỗi người đối với sinh hoạt yêu cầu đều không giống nhau, Lưu gia thôn bình tĩnh ở chỗ mọi người không có bao nhiêu yêu cầu, trông coi nhà mình một mẫu ba phần đấy, qua cuộc sống của mình, Thanh Dương trấn nhiều người, đối với sinh hoạt yêu cầu cũng nhiều, tự nhiên cùng Lưu gia thôn bất đồng. ."

Lưu Lão Thực nói tiếp đi.

"Thanh Dương võ quán ở vào trong giang hồ, cạnh tranh lớn, thị phi tự nhiên nhiều, quy củ sẽ nhiều, bằng không thì võ quán như thế nào mở xuống dưới? Tại võ quán không có nhà tự do vậy rất bình thường, võ quán không có khả năng chiêu cố đến nhiều người như vậy đấy, đây là chuyện rất bình thường!"

"Người chính là ta và người nương sinh mệnh kéo dài, hơn nữa người đánh nhỏ liền cùng chúng ta sinh hoạt chung một chỗ, cảm tình tự nhiên thâm hậu rất nhiều, Hồ tiên sinh truyền y thuật của người, bốn năm nay đối đãi người như thân sinh, cảm tình tự nhiên cũng so với những người khác thâm hậu, sống chung một chỗ rất thoải mái đó là rất bình thường! Võ quán người đều có các mà tính cách, người chẳng qua là không có thích ứng, người cứ nói đi?"

Lưu Lão Thực rất bình tĩnh nói xong, sau đó nhìn Lưu Đình Thiên.

Hà Hoa vẫn còn có chút khấn trương, đặc biệt là Lưu Lão Thực mới vừa nói sinh mệnh kéo dài lúc, Hà Hoa mí mắt trực nhảy, rồi lại không dám nói lời nào, lo lắng thời điểm này nói với Lưu Đình Thiên chân tướng có thể hay không lại để cho hắn nhất thời không cách nào tiếp nhận.

"Cha, chẳng lẽ lớn lên liền nhất định có những thứ này nghi hoặc sao?"

Lưu Đình Thiên thoáng chút dăm chiêu, nhưng vẫn nhưng có chút nghi hoặc hỏi.

"Hặc hặc. . . Nào có nhiều như vậy nghi hoặc, thế gian vốn vô sự, lo sợ không đâu chi! Người cảm thấy đó là nghi hoặc chỉ là bởi vì người vẫn không thích ứng hoặc là nói cùng người nhà cảm giác chênh lệch quá lớn tạo thành!"

Lưu Lão Thực thoải mái cười ha hả, không ngừng gật đầu, nội tâm rất vui mừng, Lưu Đình Thiên đứng là lớn lên.

"Thế gian vốn vô sự, lo sợ không đâu chi. . ."

Lưu Đình Thiên tái diễn những lời này, lâm vào trầm tư, không ngừng gật đầu, sau cùng đi theo phía sau Lưu Lão Thực cùng một chỗ phá lên cười.

Hà Hoa cũng nở nụ cười, tuy rằng nàng không hiểu nhiều, nhưng là thấy đến Lưu Đình Thiên không hề rơi lệ, vui vẻ cười rộ lên, nàng cũng cùng theo cười rộ lên, tại đậu nành đèn yếu ớt dưới ánh đèn, khóe mắt phát ra lờ lờ ánh sáng.

"Hồ Oa, nói một chút, tại võ quán thế nào hình dáng?"

Lưu Lão Thực các loại Lưu Đình Thiên chính thức buông xuống, vừa ăn đồ ăn vừa hỏi.

"Cha, ta tại võ quán kỳ thật rất tốt, lúc trước chỉ là có chút sự tình không có suy nghĩ cẩn thận, cha câu này thế gian vốn vô sự, lo sợ không đâu chi, sẽ khiến ta giống như đột nhiên đã minh bạch, đây hết thảy chỉ là của ta bản thân vẫn còn xoắn xuýt, là tự chính mình vẫn còn cố chấp, là ta quá quan tâm người khác đối với cái nhìn của ta, do đó ảnh hưởng đến bản thân, thật sự là không nên. . ."

Lưu Đình Thiên có loại sáng tỏ thông suốt cảm giác, bắt đầu nói...mà bắt đầu.

Lưu Đình Thiên bỗng nhiên minh bạch, hết thảy đều phiền não đều là của mình xoắn xuýt, là của mình để trong lòng, là mình đem mình bức đến trong ngõ cụt, hiện tại phổ nhỏ bức tường bị Lưu Lão Thực mấy câu cho đỡ xuống rồi, trong nội tâm cái loại này bị cưỡng ép áp chế phát điên bị triệt để phóng thích mất.

"Nương, ta muốn uống chút rượu. . ."

Lưu Đình Thiên cười hi hi đối với Hà Hoa nói.

"A? Người muốn uống rượu?"

Hà Hoa ngậy ngậy cả người, Lưu Đình Thiên ở nhà cho tới bây giờ không say rượu.

"Ta cũng muốn uống điểm, liền uống Hồ Oa hôm nay mang về thiêu đao tử rượu, rượu kia hương. . ."

Lưu Lão Thực cũng cười ha hả đấy, hẳn hiểu được Lưu Đình Thiên nội tâm khúc mắc thật sự cởi bỏ rồi.

Hà Hoa cười đi lấy ly, cầm rượu, sau đó cho hai cái trong chén đầu ngược lại hơi có chút chút rượu, sau đó liền đem bình rượu cho thu lại.

"Nương, cái này quá ít. . ."

Lưu Đình Thiên khôi phục lúc trước bộ dạng, cùng trước kia bọn hắn lễ mừng năm mới lúc Hà Hoa chỉ cấp nửa bát cơm trắng một cái thần tình.

"Hặc hặc. . . Rượu này tác dụng chậm lớn, người uống ít một chút, ta có thể uống nhiều điểm. . ."

Lưu Đình Thiên thần tình nhắm trúng Lưu Lão Thực nở nụ cười.

"Người cũng không có, cứ như vậy nhiều, hai người các người uống không uống, không uống ta gục đi trở về. . ."

Hà Hoa cười nhìn bọn họ phụ tử, ba người đồng thời cười ha hả.

"Cha, nương, ta mời các người, ta làm đi!"

Lưu Đình Thiên hai tay bưng chén rượu, hào khí vượt mây một cái tiêu diệt chén rượu bên trong rượu.

"Khục khục. . . Khục. . ."

Lưu Đình Thiên bị sặc không nhẹ, Hà Hoa tranh thủ thời gian cho hắn gấp đồ ăn.

"Dùng bữa dùng bữa, áp chú xuống. . ."

Lưu Lão Thực cũng bưng chén rượu lên, nhẹ nhàng tư một cái.

"Hồ Oa, uống rượu, chính là nam tử hán rồi, nhưng cha hay là muốn dặn dò người vài câu, người trong giang hồ, thân bất do kỷ thời điểm, ngàn vạn không thể làm thương thiên hại lý sự tình, người kêu gào, cả đời vài thập niên, nhaoáng một cái đã trôi qua rồi, nhưng mà nhất định phải làm đến không thẹn với lương tâm, thiếu cái gì cũng không thể thua lỗ lương tâm. . ."

Lưu Lão Thực trong nội tâm rõ ràng, Lưu Đình Thiên từ nhỏ đến lớn giọt rượu không dính, hôm nay muốn uống rượu, nhập lại không phải là bởi vì hắn tham niệm cái này trong chén chi vật, mà là coi bỏ khúc mắc, chính thức suy nghĩ minh bạch đạo lý trong đó, hắn trưởng thành.

"Cha, ta. . . Nhớ kỹ. . ."

Đợi đến lúc Lưu Lão Thực phối hợp nói nói qua, Lưu Đình Thiên đã nằm ở trên mặt bàn say ngược lại rồi.

Hà Hoa không có chút phàn nàn, triu mến nhìn xem nằm ở trên bàn Lưu Đình Thiên, nghe Lưu Lão Thực nhưng tại đó không ngừng nói qua, trong nội tâm tràn đầy hạnh phúc.

Rượu không say người người tự say, không phải là thân sinh hơn hẳn thân sinh.

Lưu Lão Thực cũng say, khuôn mặt đặc ý, hừ hừ lấy không biết vẫn đang nói cái gì.

Hà Hoa nhìn xem nàng sinh mệnh hai cái trọng yếu nam nhân say nằm ở trên mặt bàn, xoa xoa khóe mắt nước mắt, đưa bọn chúng phụ tử đỡ đến gian phòng nghỉ ngơi, đắp kín mền về sau, lại phản hồi nhà chính bắt đầu thu thập.

Ngày hôm sau trời chưa sáng, Hà Hoa đã rời giường, bắt đầu công việc lu bù lên, ngựa lớn ngày hôm qua nói sáng sớm hôm nay liền sẽ đi qua tiếp Đình Thiên.

Lúc này đây muốn đi ra ngoài hơn nửa tháng, đường xá may mắn đau khổ, nàng muốn nhiều chuẩn bị điểm Lưu Đình Thiên ưa thích Dã Trư thịt cùng khô bánh, lại để cho hắn mang theo ra đi, mặc dù biết hiện tại Lưu Đình Thiên mỗi ngày đều là ăn gạo cơm, nhưng nàng như trước làm lấy bản thân có thể cho hắn tốt nhất.

"Nương. . . Thế nào không nhiều lắm ngủ hội. . ."

Lưu Đình Thiên đi lên, thiên vẫn màu đen lấy, hắn mỗi ngày đều cái này điểm rời giường, đã thành thói quen, đến giờ liền tỉnh. Chứng kiến trong phòng bếp có ánh lửa, nhào nặn đầu đi vào phòng bếp, đầu có chút chóng mặt trầm, say rượu đi chứng.

"Khó chịu đi, đem cái này uống!"

Hà Hoa thấy Lưu Đình Thiên nhào nặn đầu, cười đưa qua một cái lớn từ bát, bên trong thừa lúc tràn đầy mà đường trắng nước, Hà Hoa sáng sớm liền cho tan ra rồi, cho Lưu Đình Thiên chuẩn bị.

Lưu Đình Thiên bưng tới đây, từng ngậm từng ngậm uống vào, không có một hồi liền uống xong, đem bát buông, sau đó ngồi ở lò trước, đi đến bên trong nhét lên củi lửa, sau đó nhìn mẹ nàng tại đó hướng trong nồi dán bánh, ánh lửa chiếu vào trên mặt, tràn đầy mà đều là hạnh phúc đáng tươi cười.

"Hồ Oa, rời giường á..., luyện cái cốc á!"

Lưu Lão Thực đề thấp thanh âm bên ngoài vang lên, trước kia sáng sớm Lưu Đình Thiên nằm ý lúc, Lưu Lão Thực đều là như thế này tại cửa ra vào gọi hắn rời giường.

"Đi đi, nhanh đi luyện, luyện đã xong ăn điểm tâm, nương làm cho người người thích ăn nhất Thịt dã trư phơi khô!"

Hà Hoa cũng cười nhìn xem Lưu Đình Thiên.

"Ừ!"

Lưu Đình Thiên một cái nhảy lên, hướng trong sân đi đến, Lưu Lão Thực đã bắt đầu chuẩn bị, hết thấy như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Xuất Phát

Thiên đã thả sáng, đợi đến lúc Được Vương Đình bên trong lúc hương cháy hết về sau, Lư Đình Thiên một thân mồ hôi, cười hi hi từ vạc trên nhảy xuống tới.

"Thanh Dương võ quán quả nhiên danh bất hư truyền a, người mỗi tháng đem về, tiến bộ đều rất lớn, người không có lười biếng. . ."

Lư Lão Thực cùng Lư Đình Thiên đều sát đồ mồ hôi, Hà Hoa đã đem điểm tâm làm tốt bày trong sân, mang trên đường ăn lương khô cùng Thịt đã trư phơi khô cũng dùng bao phục gói kỹ rồi, chính ngồi ở chỗ kia bổ sung quần áo.

"Cha, người hôm nay không là muốn đi trên thị trấn mua lương thực sao, đợi lát nữa cùng ta cùng một chỗ ngồi xe đi đi!"

Lư Đình Thiên một bên miệng lớn xé rách lấy một trương bánh, vừa hướng Lư Lão Thực nói.

"Không được a, ta mua lương thực không nhiều lắm, người ta không nhất định tiến đưa, ta còn là đem xe đẩy đi, như vậy ổn thỏa chút ít. . ."

Lư Lão Thực lắc đầu.

"Cha, năm nay đầu xuân cũng không có mưa rơi, xem ra năm nay thu hoạch sẽ không quá tốt. . ."

"Ài, lão thiên gia nếu không trọn mắt, chúng ta cũng không có biện pháp, chúng ta còn có mười mấy lượng bạc, không có vấn đề gì, nhưng trong thôn mặt khác nhà liền không dễ chịu lắm, hôm qua đã cùng lão thôn trưởng nói, tất cả nhà tất cả hộ trước đòn điểm lương thực, đằng sau lương thực giá hơn phân nửa muốn phát triển. . ."

"Ừ, cha, ta nhiệm vụ lần này cũng có bạc, lần sau lúc trở lại ta đều mua thành lương thực mang về. . ."

"Hặc hặc. . . Người nha, nhiều cho mình mua thêm điểm quần áo, người dựa vào ăn mặc ngựa dựa vào yên, người khác đều chú ý cái này. . ."

"Ta mới không đâu rồi, mẹ ta làm quần áo là dưới đời này sau cùng ảm áp đấy, lại nhin mặc, đúng không, nương!"

"Ha ha, ăn nhiều một chút cái này, người thích ăn nhất. . ."

"Ừ, nương, người cũng ăn. . ."

...

"Du. . . Du. . ."

Ngựa hiihi...i-it... âm thanh tại sân nhỏ truyền ra bên ngoài đến.

"Lão ca. . ."

Người một nhà com nước xong xuôi, thu thập xong cũng không lâu lắm, ngựa lớn thanh âm truyền đến.

Lư Lão Thực mang theo bao phục đi nhanh lên qua đi mở cửa, Hà Hoa nắm Lư Đình Thiên cũng đi tới cửa.

"Mã tiểu ca. . ."

Lư Lão Thực mở cửa, hướng ngựa cười lớn gật gật đầu.

"Hô Oa, đi thôi, trên đường đi nhiều nghe nhìn nhiều, ít nói chuyện, muốn nghe giáo tập đám bọn chúng lời nói!"

Lại xoay người lại, đối với Lư Đình Thiên nói.

"Lão ca không cần quá lo lắng, Lư Đình Thiên có thể là chúng ta võ quán nhỏ thân y. . ."

Ngựa lớn cười ha hả kéo xe ngựa ngăn cản mảnh vải.

"Cha, nương, ta rời đi, các người yên tâm, ta sẽ chiếu cố đường như mình đây!"

Lưu Đình Thiên xách qua Lưu Lão Thực trong tay bao phục, có chút không muốn chui vào xe ngựa.

"Chúng ta đây tự đi trước rồi, võ quán bên kia chờ tại!"

Ngựa lớn vừa chấp tay, cũng leo lên ngồi xe ngựa xe viên.

"Làm phiền Mã tiểu ca rồi!"

Lưu Lão Thực cũng vừa chấp tay.

"Giá. . ."

Theo ngựa lớn một tiếng giá, xe ngựa bắt đầu chuyển động, về phía trước sử dụng đi.

"Vào đi thôi, đã đi xa, ta lại đi trong đất nhìn xem. . ."

Lưu Lão Thực nhẹ giọng đối với vẫn đang nhìn qua xe ngựa rời đi phương hướng Hà Hoa, lúc này xe ngựa đã chạy đến không thấy rồi.

Xe ngựa một đường chạy vội hướng phía Thanh Dương trấn mà đi, rất nhanh liền đạt tới chỗ mục đích, Uy Vũ tiêu cục trước cửa, mọi người chính đang chuẩn bị, Lưu Đình Thiên chui vào ra xe ngựa.

"Đình Thiên, mau tới đây!"

Dương Tông trông thấy Lưu Đình Thiên, la lớn, hắn đang tại một chiếc xe bên cạnh cột dây thừng, trên xe già bộ năm cửa rương lớn.

Giống như vậy xe ngựa cùng sở hữu năm chiếc, đều là không có xe mở mui đấy, tất cả sư huynh đệ đang tại cái kia bận việc lấy, còn có một chiếc mang xe mở mui xe ngựa tại phía trước nhất.

"Hắc hắc, đại sư ca. . ."

Lưu Đình Thiên cười ha hả bước nhỏ chạy tới, đem bao phục vượt qua tại trên cánh tay.

"Ồ, mang Dã Trư thịt chưa, lần trước cái kia thịt vừa vặn rất tốt ăn!"

Dương Tông trông thấy Lưu Đình Thiên trên cánh tay bao phục, trêu ghẹo nói.

"Yên tâm đi, dẫn theo, lần này so sánh với lần thi đỡ ăn. . ."

"Hắc hắc, vậy là tốt rồi, chiếc xe kia, mang xe mở mui cái kia chiếc, người đem bao phục phóng tới trên chiếc xe kia, sau đó qua tới giúp ta cùng một chỗ đem xe khóa lại, ta dạy cho người khóa nút thắt."

"Ài. . . Ta lập tức tới ngay!"

Lưu Đình Thiên cười ha hả chạy tới. Đang tại khóa xe Dương Tông có chút nghi hoặc nhìn đi xa Lưu Đình Thiên, hắn cảm giác về nhà một chuyến sau gia hỏa này có chút không quá giống nhau, sáng sủa rất nhiều, lúc đầu tiếp theo khóa dây thừng.

"Chuyến này làm phiền mọi người, ta đợi mọi người tin tức tốt!"

Uy Vũ tiêu cục Chương môn nhân tên là Vương Uy vũ, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, một tay sáng tạo Uy Vũ tiêu cục, người diện mạo là người cao mã đại, trên thân tả hữu giao nhau treo hai cây móc treo, một thân quả cầu thịt, một cây đại đao nắm trên tay, rất là uy vũ khí phách, hướng đoàn người trầm giọng nói xong, liền ôm quyền, gợn găng.

"Vương chương môn mời thoải mái, buông lỏng tinh thần. . ."

Thượng Quan Tín hướng Vương Uy vũ vừa chấp tay, sau đó hướng Hạ Phi Long gật gật đầu.

Lúc này trời nhanh đến trưa, hai mươi lăm cửa rương lớn đều bị an ổn cột vào năm cổ xe ngựa lên, Hạ Phi Long cười một thót cường tráng vàng buru lập tức, người mặc một bộ năm lĩnh giáp, sau lưng lưng đeo song đao, chân đạp da báo giày, được kêu là cái uy phong lẫm lẫm.

"Xuất phát!"

Theo Hạ Phi Long ra lệnh một tiếng, kéo một phát dây cương, quay đầu ngựa, xung trận ngựa lên trước hướng phía trước đi đến, ba mươi tên sư huynh đệ áp lấy sáu cổ xe ngựa sau đó mà đi, toàn bộ đội ngũ đều vào đấy, không người huyền áo.

"Bên trong mời!"

Vương Uy vỗ thấy vậy cũng nhẹ gật đầu, sau đó hướng Thượng Quan Tín vừa chấp tay, khẽ vờn tay.

"Khách khí. . ."

Thượng Quan Tín cùng Vương Uy vỗ hai người liền tiến vào Uy Vũ tiêu cục.

Ra Thanh Dương trấn, bầu không khí thời gian dần trôi qua sống nhảy lên, trong đội ngũ có bộ phận người cũng là lần đầu tiên làm nhiệm vụ, đối với cái này khó tránh khỏi có chút hưng phấn cùng khẩn trương, bắt đầu hướng bên cạnh có kinh nghiệm sư huynh đệ thỉnh giáo đứng lên.

"Đại sư ca, vừa rồi nói chuyện đúng là Uy Vũ tiêu cục Chương môn sao?"

Tất cả mọi người trò chuyện mở, thấy Hạ trưởng lão cũng không mở miệng ngăn cản, như cũ xung trận ngựa lên trước đi ở phía trước, Lưu Đình Thiên đi đến cuối cùng một chiếc xe bên cạnh, Dương Tông chính chịu trách nhiệm bọc hậu.

"Ừ, người nọ gọi là Vương Uy vỗ, đạo pháp không tệ, làm người trượng nghĩa, tự nghĩ ra Uy Vũ tiêu cục, tại đây đi trong thanh danh không tệ, chúng ta theo chân bọn họ hợp tác cũng không phải lần đầu tiên rồi. . ."

Dương Tông ánh mắt càng không ngừng tại bốn phía khắp nơi chuyển trợt lấy, một bên cùng Lưu Đình Thiên nói chuyện phiếm.

"Hạ trưởng lão hôm nay vì sao lưng đeo song đao? Lúc trước không gặp hẳn dùng qua đao a?"

Lưu Đình Thiên hỏi tiếp.

"Đó là người không biết, Hạ trưởng lão trên giang hồ cũng là nổi tiếng đấy, Sử Song đao, người giang hồ xưng đôi phong đao, cái kia hai thanh đao vũ đứng lên, hai trượng bên trong không người dám tới gần. . ."

Dương Tông nói lên cái này không ngừng gật đầu, vẻ mặt bội phục thần sắc.

"Ta tại dưới tay hắn đi bắt quá ba mươi hiệp. . ."

"A, cái kia tại võ quán như thế nào không thấy Hạ trưởng lão dùng đao?"

Lưu Đình Thiên nghe thấy Dương Tông nói như vậy, hơi có chút ngạc nhiên, Dương Tông hiện tại đã là kim cấp, vẫn đi bắt quá ba mươi hiệp, cái kia Hạ trưởng lão muốn khủng bố đến mức nào.

"Cất, người nào quy định nhất định phải tại võ quán dùng đao, chúng ta võ quán trọng điểm chính là khinh thân chi thuật, hơn nữa, bên trong võ quán ngoại trừ quán chủ, cũng không ai dám cùng Hạ trưởng lão so chiêu a. . ."

"Đó cũng là, Đại sư huynh, chúng ta lần này tiến đưa là vật gì a?"

Lưu Đình Thiên có chút nghi hoặc nhìn bên người xe ngựa trên rương hòe.

"Cái này không thể hỏi, cũng không có thể nhìn, chúng ta chẳng qua là chịu trách nhiệm, đây là quy củ, người xem cái kia giấy niêm phong, nếu như hàng đến thời điểm phát hiện giấy niêm phong bị phá hư rồi, chúng ta đây võ quán có thể đã thanh danh quét sân. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ba Năm Khô Hạn

"A, vậy tại sao muốn tìm chúng ta vận a, Uy Vũ tiêu cục có thể bản thân đi vận a?"

Lưu Đình Thiên tiếp tục hỏi.

"Sinh ý tốt, có chút bận không qua nổi, sẽ đem một vài nhận đến thủ linh hoạt đi ra cho những người khác làm, cái này Vương Uy vỗ trên giang hồ danh tiếng cũng không tệ lắm, tìm Uy Vũ tiêu cục không ít người, vì vậy một phát phân bổ nhiệm vụ, liền có không ít người có thực lực trở về nhận nhiệm vụ."

Dương Tông một bên chú ý bốn phía, một bên cho Lưu Đình Thiên giảng giải lấy, hần phát hiện về nhà một chuyến về sau, Lưu Đình Thiên biến thành hiền hoà rồi, lời nói biến khá hơn rồi, không giống lúc trước như vậy nặng nề.

"Vậy có người nào sẽ đi đón?"

"Cái kia liền có hơn, bình thường võ quán đều nguyên ý tiếp Uy Vũ tiêu cục sống, dù sao Vương Uy võ thanh danh đã đánh ra, trên đường cũng an toàn chút ít, chúng ta quán chủ cùng Vương chương môn quan hệ vô cùng tốt, vì vậy bình thường biết ưu tiên cho chúng ta võ quán!"

"A, người khác làm sao biết ai vậy rương hòm?"

"Người xem lần đầu tiên một chiếc xe ngựa trên chóc vào hai mặt lá cờ, về lấy Thanh Dương tháp đúng là chúng ta Thanh Dương võ quán đấy, cái kia trước mặt viết uy vũ đúng là Uy Vũ tiêu cục đấy. . ."

Dương Tông kiên nhẫn giảng giải lấy.

"Ngừng. . ."

Chỉ nghe phía trước nhất Hạ Phi Long một tiếng ngừng, đội ngũ ngừng lại, Lưu Đình Thiên cũng đình chỉ cùng Dương Tông nói chuyện phiếm, nhìn về phía trước chuyển qua đầu ngựa Hạ Phi Long.

"Phần hai nhóm người, Dương Tông, người mang một nhóm người ngay ở chỗ này vui nôi nấu com, những người còn lại cùng ta cùng một chỗ cánh giới, một lúc lâu sau Khải Trình!"

Nói xong Hạ Phi Long như trước ngồi trên lưng ngựa, mười mấy người tản ra, tay cầm vũ khí đem xe vây vào giữa, những người còn lại bận việc đứng lên, có kinh nghiệm mang theo không có kinh nghiệm bắt đầu chuẩn bị nấu com, đào động đào động, nhóm lửa nhóm lửa, bẻ bộn chết đi được.

"Đình Thiên, ăn nhiều một chút, bữa tiếp theo có thể sẽ đã khuya!"

Dương Tông đang ăn com, dặn dò Lưu Đình Thiên.

"Vì sao?"

Lưu Đình Thiên tự nhiên sẽ không khách khí, miệng lớn ăn.

"Đọc theo con đường này nhiều đường núi, buổi tối trong núi qua đêm không an toàn, muốn đi đến bên kia trong thôn trang tá túc, nhanh ăn đi, đã ăn xong đi thay bộn hần!"

Dương Tông miệng lớn ăn, ngẩng đầu nhìn như cũ vây quanh ở bên cạnh xe ngựa một cái khác nhóm người.

Thời gian thì cứ như vậy im hơi lặng tiếng đi qua, Lưu Đình Thiên trên đường đi từ Dương Tông chỗ đó cũng học được rất nhiều đồ vật, đồng thời mọi người cũng phát hiện Lưu Đình Thiên chỗ đặc thù, đối với trên núi trái cây, cây nấm nào tham ăn, nào không có thể ăn đều có thể phân biệt ra được, đối với các loại động vật phân và nước tiểu cũng có thể phân chia đi ra, có thể làm cho chút ít món ăn dân dã.

Gây Dương Tông một hồi hâm mộ, công bố về sau đều muốn mang theo Lưu Đình Thiên, ăn món ăn dân dã cùng trên núi cây nấm tổng so với ăn những cái kia lung tung làm được đồ ăn hương hơn.

Trong lúc cũng có hai cái sư huynh đệ thân thể không khỏe, một cái tiêu chảy, một cái đầu chóng mặt, bị Lưu Đình Thiên thuốc đến bệnh trừ, rất dễ dàng liền trị.

Về sau lại đề nghị nấu thuốc nước canh, tiến hành chống, mỗi người mỗi ngày đều uống một chén, bị tập thể tán thành, Lưu Đình Thiên đọc theo đường hái được, chế biến thành được - thuốc pha chế sẵn nước canh, trên đường đi không còn có thân thể không khỏe xuất hiện.

Thì cứ như vậy, trên đường đi vô kinh vô hiểm đạt tới chỗ mục đích, đã là mười ngày sau rồi, giao hoàn hàng, tất cả mọi người rất hưng phấn, Hạ trưởng lão mang theo mọi người cùng nhau đi ăn xong bữa tốt, nói là cho mọi người giải đỡ thêm.

Hồi trình liền nhanh rồi, chỉ tốn sáu ngày thời gian liền chạy về Thanh Dương trấn.

Trên xe ngựa dẫn theo một đồng đồ vật, cái gì cũng có, võ quán nhận nhiệm vụ sau thì có như vậy tiện lợi, có thể từ các nơi mang một ít đặc sản trở về, đưa cho thân bằng hảo hữu, hoặc là mang một ít Thanh Dương trấn khan hiếm đồ vật trở về giá cao bán đi kiếm lấy nhất định chênh lệch giá.

Càng về sau diễn biến thành có chút Thanh Dương trấn Thương gia tuyên bố nhiệm vụ, muốn cái gì vậy, bị võ quán hoặc là tiêu cục thuận đường liền tiếp, thường xuyên qua lại chậm rãi liền đã đạt thành hợp tác quan hệ, cùng có lợi cùng có lợi.

"Cha, nương, ta đã trở về. . ."

Khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ đã qua nửa tháng, Lưu Đình Thiên lại nghỉ, thở hồn hển, đứng ở cửa lớn lớn tiếng hô hào, lúc này đúng là buổi trưa.

"Hô Oa. . ."

Hà Hoa vội vàng chạy ra, Luru Lão Thực cũng chạy theo đi ra.

"Ta đến ta đến. . ."

Luru Lão Thực thấy Luru Đình Thiên lưng đeo một cái túi lớn, thoát nhìn có chút nặng, tranh thủ thời gian chạy tới nhận lấy.

"Lại để cho nương nhìn xem. . ."

Hà Hoa ôm Luru Đình Thiên đầu, nhìn trái nhìn phải nhìn, trong mắt bất tri bất giác lại có lệ quang.

"Tốt lắm a, gì thế nha, là gạo?"

Luru Lão Thực ôm có chút nặng.

"Hắc hắc, đều là gạo, cần làm nhiệm vụ tiền mua, quá nặng đi, vác không động. . ."

Luru Đình Thiên lại lấy ra một ít tiền ra bạc vụn hai đưa cho Hà Hoa.

"Mau vào đi, chúng ta chính ăn đầu rồi, nghĩ đến người ngày mai mới đem về!"

Hà Hoa tiếp nhận bạc, lôi kéo Luru Đình Thiên liền tiến vào sân nhỏ.

"Hắc hắc, cách thật xa đã nghe thấy, thơm quá. . ."

Luru Đình Thiên ôm Hà Hoa cánh tay đi vào trong lầy.

"Bọn người biết, ta đi làm người thích ăn Dã Trư thịt, người đi trước rửa!"

Hà Hoa cười sò lên Luru Đình Thiên đầu, Luru Đình Thiên càng ngày càng cao, đã mau cùng Hà Hoa cao không sai biệt cho lắm rồi.

Hạ qua đông đến, xuân đi mùa thu, hoa nở hoa tàn, ba năm thời gian rất nhanh đã trôi qua rồi, Luru Đình Thiên mười một tuổi hơn nhiều, có thể là mỗi ngày đều luyện, trong nhà ăn cơm trắng ăn, hiện tại diện mạo đó là rắn rắn chắc chắc, cái đầu đã sớm vượt qua Hà Hoa, cùng Luru Lão Thực cao không sai biệt cho lắm rồi, nhìn qua cùng bình thường mười lăm mười sáu tuổi hải từ bình thường.

Thì cứ như vậy, Luru Đình Thiên không có nhiệm vụ lúc này tại Thanh Dương võ quán luyện công buổi sáng lấy, cùng theo giáo tập luyện lấy võ nghệ, đi tiệm cơm giúp đỡ Phạm đại trù bề bộn, buổi tối mình luyện cái kia vô danh khẩu quyết.

Có nhiệm vụ lúc này theo đội ngũ cùng một chỗ làm nhiệm vụ, cũng là vẫn luôn bình an vô sự.

Luru Đình Thiên võ nghệ tiến triển rất nhanh, năm thứ hai khảo hạch lúc liền phá mười tám mộc nhân trận, lấy được kim cấp, ngực Thanh Dương tháp biến thành màu vàng, ánh vàng rực rỡ vô cùng là đẹp mắt.

Lấy không đến mười tuổi bắt được kim cấp, sáng tạo ra Thanh Dương võ quán trẻ tuổi nhất kim cấp người đoạt được, trong lúc nhất thời tại Thanh Dương võ quán thậm chí Thanh Dương truyền xôn xao, cũng biết Thanh Dương võ quán lúc này ra một thiên tài.

Vô danh khẩu quyết không có rơi xuống, tại Luru Đình Thiên không gián đoạn luyện tập xuống, cổ khí kia dần dần trở nên hùng hậu đứng lên, mỗi lần vận chuyển một vòng thời kỳ thời gian cũng càng ngày càng ít.

Thẳng đến hơn nửa năm trước Luru Đình Thiên phát hiện cổ khí kia đã thời gian rất lâu không có biến hóa rồi, nhưng mà hắn lại cũng không sốt ruột, hay là không ngừng luyện lấy, mỗi ngày một vòng thời kỳ không được liền hai cái, hai cái không được liền ba cái, không ngừng lặp lại luyện lấy.

Trụ Tử cũng tốt nghiệp, đi sát vách trấn tiêu cục làm chính thức tiêu sư, đãi ngộ rất là không tệ, lại để cho Luru Đại Toàn cùng Luru Đông Mai trong nội tâm rất vui vẻ cũng rất tự hào.

Lão thôn trưởng Luru Thư Hương đã cùng già rồi, ngẫu nhiên có chút phạm hồ đồ, trong thôn việc lớn việc nhỏ đều giao cho Luru Lão Thực xử lý.

Luru Xuyên Trụ cũng già rồi, hai tóc mai tóc trắng đã lốm đốm xuất hiện, như cũ ưa thích ngồi xổm cửa thôn viên kia lão cây hòe tiếp rút lấy cái nôi, viên kia cây hòe không có thay đổi gì, như là thủ hộ giống như ngày qua ngày năm phục một năm đứng ở nơi đó.

Hồ tiên sinh như trước chưa có trở về, cô tranh trước nhà bàn đá ghế đá đã bắt đầu Trường Thanh rêu, Luru Đình Thiên mỗi lần đem về rất hi hoan đến cô tranh trước phòng đi dạo, quét dọn một cái bàn đá ghế đá, quét dọn hạ viện con cái, có khi biết ngồi ở ghế đá phát ngẩn người, rất là hoài niệm.

Lão thiên gia rất không nề tình, mấy năm liên tục ba năm đại hạn, đặc biệt là năm nay, ruộng trong cơ hồ là viên bi không thu, lương thực giá cả cũng là không ngừng dâng lên.

Tuy rằng Luru Đình Thiên mỗi tháng đều cầm lại một ít lương thực cùng bạc, nhưng mà đối với toàn bộ Luru gia thôn mà nói, cũng là xa xa không đủ, Luru Lão Thực tập hợp trong thôn thanh tráng lao động xây dựng thợ săn đội, chuyên môn lên núi săn Dã Trư để lột da, dùng này đến vượt qua thiên tai.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Thanh Phong Tiêu Cục

"Đình Thiên, lần này áp xe ngươi đi sao?"

Thiên có chút đen, Lưu Đình Thiên từ tiệm cơm giúp đỡ xong bề bộn, vừa mới vào cửa nhỏ, trước mặt đụng phải Trần Đạt.

Ba năm võ quán kiếp sống, võ quán đi vào trong hai nhóm đệ tử, lại tới nửa hai nhóm, Trần Đạt hiện tại cũng không phải lúc trước đến chính là cái kia đen sẫm gây teo thiếu niên rồi, hiện tại diện mạo cũng là cường tráng tráng, mỗi ngày luyện tập cũng rất nỗ lực, trên người vẻ này con cái sự dẻo dai cũng làm cho võ quán giáo tập đám rất hài lòng.

Năm thứ hai bình xét cấp bậc lúc qua ngân quang cấp, dừng bước tại kim cấp, năm trước hay là không có qua.

Trần Đạt bình thường biểu hiện coi như là vô cùng ưu tú, đầu năm nay lúc theo đội ngũ bắt đầu cùng một chỗ làm nhiệm vụ, cùng Lưu Đình Thiên cùng một chỗ áp qua bốn lần xe, coi như là có kinh nghiệm.

"Đi a, lão thiên gia đui mù, đại hạn ba năm, ta muốn nhiều tránh ít bạc mua lương thực cầm lại nhà!"

Lưu Đình Thiên cười cười.

"Đó là Hạ trưởng lão dẫn đội sao?"

Trần Đạt tiếp tục hỏi.

"Đúng nha, lần này chính là Hạ trưởng lão dẫn đội! Ngươi đi sao?"

Lưu Đình Thiên có chút nghi hoặc Trần Đạt, nhưng cũng không có đi truy cứu.

Nhiệm vụ hơn thời điểm, các học viên là có thể mình lựa chọn đi theo cái nào Trưởng lão đi ra ngoài làm nhiệm vụ.

"Ta không đi, ta phải về nhà một chuyến!"

Trần Đạt có chút xấu hổ, trong ánh mắt mang theo chút ít lúng túng, nhưng lại không hoàn toàn là, mang theo một tia áy náy.

"Ha ha, tốt, là muốn nhiều trở về trở về, sang năm liền tốt nghiệp, trở về cơ hội tự ít đi rồi. . ."

"Ừ, ta vẫn có chút việc, đi trước!"

Nói xong Trần Đạt trực tiếp liền sát bên người rồi đi, Lưu Đình Thiên nghi hoặc nhìn Trần Đạt đi xa bóng lưng, cảm giác, cảm thấy là lạ ở chỗ nào, suy nghĩ biết cũng nghĩ không ra cái gì, nghi hoặc hướng bản thân ký túc xá đi đến.

Lưu Đình Thiên ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường, ý định tiếp tục luyện tập Hồ tiên sinh truyền thụ cho vô danh khẩu quyết, tuy rằng nửa năm thời gian cái kia ti thể khí không có chút biến hóa, nhưng Lưu Đình Thiên bản thân tự mình nhận thức qua, hần ngũ quan cảm thụ cùng lúc trước đã có rất biến hóa lớn, thính giác, thị giác, vị giác, khứu giác, tri giác năm loại cảm giác có dần dần dung hợp xu thế, so với trước chỉ một giác quan mạnh hơn rất nhiều.

Đồng thời thân thể chữa trị năng lực cùng độ nhạy cũng đang không ngừng siêu cường, loại này biên độ tăng trưởng cực kỳ bé nhỏ, nhưng mà Lưu Đình Thiên chỉ cần không làm nhiệm vụ, mỗi lúc trời tối đều kiên trì luyện cái này vô danh khẩu quyết, ba năm thời gian, tích lũy đứng lên tiến bộ cũng không phải chuyện đùa.

Ngồi xếp bằng bắt đầu vận chuyển, trong phòng cái kia ti sương mù màu trắng nhập lại quay chung quanh tại Lưu Đình Thiên bên cạnh, theo hô hấp của hần, từ miệng mũi đi vào, lại từ miệng mũi đi ra.

Vận chuyển một chu thiên về sau, thân thể mỗi một dần dần biến mất, lại trở nên tinh lực dồi dào đứng lên, sâu thở ra một hơi, chậm rãi mở mắt, hai tay ra sức thân thân, duỗi lưng một cái, toàn thân thoải mái, thấy thời gian còn sớm, lại tiếp tục luyện hai cái chu thiên về sau, mới đứng dậy đi rửa mặt.

Rửa mặt xong Lưu Đình Thiên nằm ở trên giường, hồi tưởng đến hôm nay làm cho chuyện đã xảy ra, cái này đã đã thành nương theo hần mỗi ngày tiến

vào ngủ mơ phương thức, không ngừng tìm ra căn cái tiến đấy, tổng kết học được.

Bỗng nhiên, hắn nhớ tới Trần Đạt cuối cùng ánh mắt, có chút trốn tránh, có chút lúng túng, còn có một chút áy náy, hắn tại áy náy cái gì?

Lưu Đình Thiên đứng dậy, đem đặt ở đáy hòm Bạo Vũ Lê Hoa Châm đem ra, sáng tỏ dưới ánh trăng, cẩn thận vuốt ve cái này tứ tứ phương phương hộp gỗ, liền nghĩ tới Hồ tiên sinh, nhớ tới lúc trước thiếu chút nữa chết ở Dã Trư Sơn, cũng nhớ tới cái kia màu bạc Đầu Lang.

Bây giờ Lưu Đình Thiên chỉ cần phát hiện có một tia không đúng, đều làm tốt mười phần chuẩn bị, hắn nhớ kỹ Hồ tiên sinh đã từng nói cho hắn biết, nhân tâm là khó khăn nhất đoán.

Đem Bạo Vũ Lê Hoa Châm thiếp thân cất kỹ, lại lấy ra còn sót lại hai gốc hai mươi năm dược liệu dùng cái bọc gói kỹ, bỏ vào sớm đã chuẩn bị cho tốt quần áo trong bao quần áo, lại lấy ra Hồ tiên sinh tiền đưa giải độc thánh dược Thánh điển viên, đem bình nhỏ thiếp thân giấu kỹ.

Làm xong đây hết thảy, hắn lại lần nữa nằm biết mặc vào, vuốt chỗ ngực, thời gian dần qua tiến nhập mộng tưởng, chỗ ngực trong túi áo để đó Hồ tiên sinh cuối cùng lưu lại thư.

Làm nhanh ba năm nhiệm vụ, cũng phát sinh qua một ít nửa đường cắt ra tiêu sự tình, vô quán đệ tử ngẫu nhiên đau đầu nhức óc tìm đến Lưu Đình Thiên, mặc dù lớn bộ phận là có thể tại tiệm thuốc đơn giản mua được, nhưng có khi bản thân dược liệu cũng biết dùng tới một ít, thì cứ như vậy dược liệu bị dần dần tiêu hao hết, chỉ còn lại có cuối cùng hai gốc.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Lưu Đình Thiên rời giường cùng thường ngày tiến hành luyện công buổi sáng, ngoài ý muốn đụng phải Dương Tông.

"Đại sư ca, đã lâu không gặp, như thế nào cam lòng đến luyện công buổi sáng rồi!"

Lưu Đình Thiên trêu chọc Dương Tông nói.

Từ khi đầu năm nay Dương Tông cùng Thượng Quan Ngọc lập gia đình đến nay, hắn cũng rất ít đến luyện công buổi sáng rồi.

Kết hôn ngày đó, toàn bộ Thanh Dương võ quán đều náo điên rồi, Dương Tông hiện tại diện mạo là càng suất khí rồi, Thượng Quan Ngọc cũng mười lăm rồi, lớn lên duyên dáng yêu kiều, bị giam tại trong khuê phòng luyện hai năm thù, cuối cùng bị Thượng Quan Tín rất nhiều cho Dương Tông, rất có đem Thanh Dương võ quán giao cho Dương Tông ý tứ.

Mà Dương Tông cùng Thượng Quan Ngọc cũng coi là trai tài gái sắc kim ngọc lương duyên, cũng đã trở thành Thanh Dương trấn một đoạn giai thoại.

"Hặc hặc, là Đình Thiên a, hay là sớm như vậy, ai nha, ta là đã nhìn ra, người tính bền dẻo so với Trần Đạt còn mạnh hơn, ít nhất Trần Đạt rất ít sớm như vậy đến luyện công buổi sáng qua, người thế nhưng là một ngày không có rơi xuống nha!"

Dương Tông đối với Lưu Đình Thiên trêu chọc nhập lại không có có chút, hắn trước khi kết hôn một mực cùng Lưu Đình Thiên cùng một chỗ làm nhiệm vụ, đối với năng lực của hắn vô cùng nhận thức, quan hệ của hai người cũng phi thường tốt.

"Ngày hôm qua đụng phải Trần Đạt rồi, hắn nói hắn phải về nhà một chuyến. . ."

Lưu Đình Thiên hướng trên người cột bao cát.

"Gia hỏa này gần nhất thần thần bí bí đấy, luôn ra bên ngoài chạy, cũng không biết làm sao vậy, có phải hay không là người nhà xảy ra vấn đề gì rồi hả?"

Dương Tông cũng bắt đầu trối lại bao cát.

"Đội lần này làm xong nhiệm vụ đem về, ta tìm thời gian cùng hắn tâm sự! Đại sư ca, ta chạy trước ha ha, người đuổi kịp, đừng tụt lại phía sau a! Hặc hặc. . ."

Lưu Đình Thiên tiếp theo trêu chọc Dương Tông, tựa như lần thứ nhất chạy bộ lúc Dương Tông đối với hắn nói chuyện như vậy, nói xong cũng bắt đầu chạy.

"Người tên tiểu tử thú, người theo ta chờ. . . Hặc hặc. . ."

Dương Tông cũng buộc đã xong bao cát, đuổi theo Lưu Đình Thiên cùng một chỗ chạy tới rồi, trên bãi tập vẫn màu đen đưa tay không thấy được năm ngón, rồi lại truyền đến hai người lẫn nhau trêu chọc cũng không ngừng cười vui âm thanh.

Thái Dương được đưa lên, Lưu Đình Thiên cùng Dương Tông sớm kết thúc luyện công buổi sáng, đi tiệm cơm ăn điểm tâm, cùng Phạm sư phó chào hỏi sau hãy cùng Dương Tông cùng một chỗ hướng Thanh Dương võ quán cửa lớn đi đến.

Không có một hồi, quán chủ Thượng Quan Tín cùng Trường lão Hạ Phi Long cũng dắt ngựa đi ra, Hạ Phi Long như cũ là cái kia thân trang bị, nắm một thót cương trắng vàng bu rập tức, người mặc một bộ năm linh giáp, sau lưng lưng đeo song đao, chân đạp da báo giày, uy phong凛凛, Thượng Quan Tín kiểm lại nhân số, gặp người đều đến đông đủ, trở mình lên ngựa.

"Đi!"

Nói xong cùng Hạ Phi Long cùng một chỗ nhập lại đầu hướng Thanh Phong Tiêu Cục mà đi, Lưu Đình Thiên cùng Dương Tông theo mọi người lên xe ngựa, nắm cổ xe ngựa hướng Thanh Phong Tiêu Cục chạy băng băng mà đi.

Như cũ là kiểu cũ quá trình, chẳng qua là lúc này đây áp xe rương hòm muốn nặng rất nhiều, cũng không biết bên trong chính là mấy thứ gì đó.

Đội cho sở hữu rương hòm đều giả bộ lên xe ngựa, buộc kiên cố rồi, Thanh Phong Tiêu Cục Chương môn đi ra cũng là một thông hàn huyền, đây không phải cùng Thanh Phong Tiêu Cục lần thứ nhất hợp tác rồi, Thanh Phong Tiêu Cục cũng là tầm mười năm trước mới cất tiêu cục, Chương môn tổng gió mát, diện mạo rất gây, thiện sử dụng một thanh trường kiếm, trên giang hồ cũng là có chút danh tiếng khí.

Lưu Đình Thiên bốn phía quan sát đến, cũng không có phát hiện cái gì chỗ không đúng, nhưng cảm giác, cảm thấy trong nội tâm không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Song Long Sơn

"Xuất phát!"

Đội đến lúc hết thấy quá trình đi đến, Hạ Phi Long trầm giọng một câu, ngồi ở trên ngựa phải tay khẽ vẩy, tay trái kéo động dây cương quay đầu ngựa, đi lên phía trước đi.

Xe ngựa theo sau Hạ Phi Long cùng một chỗ, hướng Thanh Dương bên ngoài trấn chỉnh tề sử dụng đi, Dương Tông cười Thượng Quan Tín cái kia con vàng buru ngựa tại đuôi xe áp trận, Lưu Đình Thiên như trước đi theo cuối cùng một chiếc xe bên cạnh, càng không ngừng hướng sau ngắm lấy Dương Tông cười trộm.

Dương Tông cũng có chút lúng túng, ngồi trên lưng ngựa không được tự nhiên, ngựa này là cha vợ mạnh mẽ kín đáo đưa cho hấn đấy, là một loại yêu mến, càng là một loại uy vọng bồi dưỡng, lúc trước làm nhiệm vụ lúc hấn đều cùng Lưu Đình Thiên đi tại cuối cùng một chiếc xe sau áp trận.

Ra Thanh Dương trấn, đội ngũ lệ cũ lại từ từ náo nhiệt lên, lúc này đây tổng cộng cùng đi ra ba mươi lăm người, còn không tính áp trận hai người, đội hình coi như là rất cường đại rồi.

Lần này áp xe không lâu sau, đem đồ vật đưa đến sát vách trên thị trấn giao cho địa phương thương hội là được rồi, chỉ cần bay qua hai tòa núi, vì vậy lần này mang nhiều đi một tí không có gì nhiệm vụ kinh nghiệm đệ tử đi ra, để cho bọn họ tiên kiến từng trải.

"Đại sư ca, ta như thế nào cảm giác, cảm thấy sự tình không hợp lắm?"

Lưu Đình Thiên thả chậm bước chân, đi tới Dương Tông bên cạnh ngựa bên cạnh, trên mặt có chút ít lo lắng.

"Ách? Cảm giác được cái nào không đúng?"

Dương Tông ép xuống eo nhẹ giọng hỏi, hấn cùng với Lưu Đình Thiên cùng một chỗ làm nhiệm vụ rất nhiều lần rồi, vô cùng rõ ràng hấn cũng không phải ăn nói bậy bạ người.

"Lần này cần bay qua Song Long Sơn, cái kia hai ngọn núi tuy rằng không cao, tuy rằng toàn bộ hành trình có bốn cái chỗ ngã ba, nhưng lượn quanh không ra sơn cốc, sơn cốc kia chỗ là một chỗ tuyệt hảo phục kích đấy, dọc theo con đường này cũng không có gì thôn, chúng ta còn muốn trong núi qua đêm, lúc này đây đi ra đệ tử hơn phân nửa là lần đầu tiên làm nhiệm vụ. . ."

Lưu Đình Thiên nhỏ giọng nói.

Nói lên cái này Song Long Sơn, nhìn từ xa như là Song Long Xuất Hải, khi Thái Dương hoặc là ánh trăng đi đến hai ngọn núi chính giữa lúc, lại như cùng song long hí châu như vậy, rất đúng ngạc nhiên.

Trên núi xanh um tươi tốt cây cối tươi tốt, thừa thãi gỗ sam, quanh năm đều có vật liệu gỗ thương nhân đến thu vật liệu gỗ, gần nhất ba năm này khô hạn, thường xuyên nghe thấy có một chút người ở chỗ này cần đường ăn cướp, nhưng cũng không có đã thương tính mạng người sự tình truyền tới, hơn phân nửa đều là do mà nông dân thật sự không có đường sống, đi ra nguy trang thành thổ phi kiếp chút ít tiền tài.

"Song Long Sơn chúng ta lúc trước cũng đi qua, ngoại trừ núi chỗ trùng chỗ đó có chút hiểm yếu, địa phương khác hoàn toàn chính xác thì đỡ, chúng ta nhiều người như vậy, nghĩ đến những cái kia thổ phi chắc có lẽ không như vậy không có mất đến cướp đường."

Dương Tông cũng gật gật đầu, nhưng cũng không thái quá mức lo lắng, Thanh Dương võ quán tên tuổi bên ngoài, bình thường thể lực sẽ không vô có đặc tội.

"Ừ, hy vọng như thế đi, Hạ trưởng lão khẳng định cũng biết trong đó lợi hại quan hệ, nghĩ đến sẽ không tại núi chỗ trống qua đêm, né qua cái kia một đoạn, có lẽ vấn đề không lớn!"

Lưu Đình Thiên lắc đầu, hắn cũng không biết cái loại này bất an từ đâu mà đến, cũng thật có chút không hiểu thấu, Hạ trưởng lão quanh năm bên ngoài đi giang hồ, mấy thứ này cũng không cần quá nhiều nhắc nhở.

"Ài, Đình Thiên, ta nghe nói ngươi phi tiêu hiện tại thế nhưng là luyện xuất thần nhập hóa, lúc nào hai ta lại tỷ thí một chút!"

Dương Tông cười hi hi nhìn xem Lưu Đình Thiên, trong giọng nói tràn đầy khiêu khích.

Lưu Đình Thiên tại võ quán tuy rằng đao thương kiếm kích các kiểu kỹ năng đều có liên quan đến, nhưng chính thức chủ luyện hay là phi tiêu, nguyên do cũng là tới từ ở Hồ tiên sinh.

Hồ tiên sinh tại Dã Trư Sơn dùng phi tiêu từng đánh chết cái kia bốn gã ý đồ mưu hại Lưu Đình Thiên thợ săn, cũng dùng phi tiêu dọa ròi đi màu bạc Đầu Lang, Lưu Đình Thiên rất là hướng tới, vì vậy bản thân lên lút vụng trộm luyện phi tiêu.

"Đại sư ca, đừng đùa ta! Ngươi nhuyển kiếm đó mới là xuất quỷ nhập thần, ta lần trước nghe nói, ngươi cùng quán chủ so chiêu, cũng có thể không chia trên dưới rồi!"

Dương Tông nhuyển kiếm như thường ngày liền giấu ở trên lưng, vũ động đứng lên, lá rụng tơ bông, chỉ thấy quang ảnh không thấy kiếm, tốc độ cực nhanh.

Dương Tông thường xuyên kéo Lưu Đình Thiên tại võ quán vụng trộm tỷ thí, nhìn đồng hồ trước mặt không chia trên dưới, kỳ thật Lưu Đình Thiên một mực ở căn cứ Dương Tông thực lực che giấu thực lực chân chính của mình.

Từ khi hắn luyện cái kia vô danh khẩu quyết về sau, ngũ quan đều cảm giác không ngừng tăng cường, nhìn Dương Tông vũ động nhuyển kiếm cũng trở nên dần dần chậm lại, như là động tác chậm giống nhau, rất dễ dàng tìm đến tiến công phương hướng, cũng rất dễ dàng có thể tìm tới lỗ thủng đem phi tiêu bay vụt tiến vào.

Lưu Đình Thiên mỗi lần đều cùng Dương Tông cùng một chỗ tỷ thí, nhưng chưa bao giờ hiển lộ qua thực lực chân chính của mình.

"Đó là ta nhạc phụ nhường cho ta, chính thức động thủ, ta đoán chừng chỉ sống không qua năm mươi hiệp!"

Dương Tông ưa thích luyện võ, nhưng làm người cũng không có trong truyền thuyết như vậy tranh cường hảo thắng, rất có tự mình biết rõ, đây cũng là Lưu Đình Thiên mỗi lần bị lôi kéo tỷ thí chưa bao giờ cự tuyệt nguyên nhân.

"Ngươi đừng khiêm nhường rồi, ta còn có thể không biết ngươi nhuyển kiếm, ngươi cùng quán chủ tỷ thí khẳng định không dám dụng hết toàn lực, vạn nhất nếu người bị thương quán chủ, Ngọc nhi tỷ tỷ có thể sẽ không bỏ qua ngươi, hặc hặc. . ."

Lưu Đình Thiên giảm thấp xuống thanh âm, vẻ mặt tràn đầy đùa giỡn đáng tươi cười, hướng về phía Dương Tông thẳng run lông mi.

"Hắc, ngươi tiểu thí hài, dám cầm đại sư ca mở chà, gan biến mập nha. . ."

Dương Tông cũng nở nụ cười, sau đó kẹp lấy ngựa bụng, đi phía trước tiến đến, đem Lưu Đình Thiên đặt xuống tại đằng sau, hai người bọn họ nói chuyện, đã khoảng cách đoàn xe có một khoảng cách rồi.

"Ài ài ài. . . Đại sư ca. . . Ngươi chờ ta một chút. . ."

Lưu Đình Thiên vội vàng về phía trước chạy, đuổi theo đoàn xe.

Đoàn xe một đường đi về phía trước, một đường vô sự, giáo giáo lần thứ nhất làm nhiệm vụ đệ tử một ít cơ bản thường thức, giao nhau ăn cơm, phân biệt rõ đồ ăn nguồn nước có độc hay không vân vân.

Ngày thứ ba buổi sáng liền tiến vào Song Long Sơn, cây cối rậm rạp, vốn khô trời nóng khí cũng trở nên lạnh mau đứng lên, tâm tình của mọi người trở nên càng thêm vui sướng, mà Lưu Đình Thiên lông mày rồi lại nhíu lại.

"Đại sư ca. . ."

Lưu Đình Thiên bước nhanh đi đến Dương Tông bên cạnh, thanh âm có chút dồn dập.

"Làm sao vậy?"

Trên ngựa cảnh giác nhìn xem bốn phía Dương Tông thấy Lưu Đình Thiên như thế, thần sắc khẽ động.

"Đằng sau có người cùng theo, hai dặm tả hữu, chúng ta lên núi bọn hấn vẫn cùng theo rồi, bọn hấn cũng đem xe đẩy, không nhanh không chậm một mực đi theo chúng ta đằng sau. . ."

Lưu Đình Thiên thấp giọng nói.

"A?"

Dương Tông theo bản năng hướng sau nhìn nhìn, cái gì cũng không thấy được, trên núi cây cối mọc phát, đừng nói hai dặm đấy, coi như là 100m bên ngoài cũng thấy không rõ lắm, nhưng mà Dương Tông cũng xác thực biết rõ Lưu Đình Thiên có phương diện này năng lực, đã từng áp xe lúc cũng nghiệm chứng qua, hơn nữa Lưu Đình Thiên từ chưa bao giờ nói láo tính cách, Dương Tông trước tiên lựa chọn tin tưởng hấn.

"Người xem rồi, ta đi rất Hạ trưởng lão nói rằng!"

Dương tông cũng giảm thấp xuống thanh âm, sau đó thúc giục vàng buru ngựa đi thẳng về phía trước, tốc độ cũng không quá nhanh, trên mặt nhập lại không có quá lâu thần sắc khẩn trương, dù sao trong đội ngũ những học viên này đại đa số đều là lần đầu tiên làm nhiệm vụ.

"Làm sao vậy?"

Hạ Phi Long ngựa tốc độ không giảm, thoáng nghiêng người, nhỏ giọng hỏi hướng đã đuổi đi lên Dương Tông.

"Đằng sau có người cùng theo, hai dặm đấy, đè nặng xe, lên núi liền theo ở phía sau. . ."

Dương Tông cũng hạ giọng.

"Đình Thiên nói?"

Hạ Phi Long trong ánh mắt lộ ra ngưng trọng, hấn đối với Lưu Đình Thiên cảm giác năng lực đã từng rất hoài nghi, nhưng trải qua thực tế kiểm nghiệm về sau, không thể không phục, về sau tổng kết vì đó là bởi vì Lưu Đình Thiên thợ săn xuất thân nguyên nhân.

"Ừ!"

Dương Tông gật gật đầu.

"Lên núi đường không chỉ có cái này, hơn nữa từ lên núi bắt đầu liền theo ở phía sau, không thể không phòng, đi truyền tin mọi người, tăng thêm tốc độ, phía trước giao lộ đổi con đường!"

Hạ Phi Long trầm ngâm một lúc sau, đối với Dương Tông phân phó nói.

"Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Bao Giáo Tử

"Vâng!"

Dương Tông gật gật đầu, quay đầu ngựa hướng về phía sau đi đến.

"Mọi người tăng thêm tốc độ chạy đi. . ."

Dương Tông thanh âm không lớn, cũng rất có uy nghiêm, cỡi ngựa hướng sau chạy tới, tốc độ so với vừa rồi nhanh không ít, truyền lại mệnh lệnh.

Mọi người đang tại thoải mái nhàn nhã tiêu sái lấy, đã nghe được Dương Tông mệnh lệnh, từng làm qua nhiệm vụ có kinh nghiệm đệ tử lập tức đem tùy thân mang theo vũ khí nắm ở trong tay, thúc giục xe ngựa tăng tốc đi tới.

Lần thứ nhất làm nhiệm vụ đệ tử có chút khẩn trương, nhìn thấy mới vừa rồi còn nói chuyện vui vẻ ra mặt các sư huynh đệ đang thúc giục động xe ngựa tăng tốc đi tới, cũng rất nhanh tiến vào trạng thái, tất cả tỵ gia chức.

Dương Tông đã đến đội đuôi, giữ chặt dây cương, quay đầu ngựa lại, đối với sớm đã chuẩn bị sẵn sàng Lưu Đình Thiên nhẹ gật đầu.

Đội ngũ tốc độ đi tới tăng lên, cũng không có người ăn nói bậy bạ, tất cả mọi người đề cao cảnh giác, thúc giục xe ngựa rất nhanh tiến lên, cũng không lâu lắm, xuất hiện cái thứ nhất ba chỗ rẽ, Hạ trưởng lão cũng không có Lựa Chọn đổi đường, như trước dọc theo trước kia kế hoạch tốt tuyến đường đi phía trước rất nhanh đi về phía trước.

Rồi đi không bao lâu, đội đuôi Lưu Đình Thiên phát hiện đằng sau những người kia cũng đi con đường này, nhưng mà tốc độ nhập lại không có gì quá biến hóa lớn.

"Đại sư ca, bọn hấn cũng là con đường này, vẫn theo ở phía sau, tốc độ không thay đổi. . ."

Lưu Đình Thiên trong giọng nói không có mang bao nhiêu cảm giác dục vọng màu, Dương Tông minh bạch, đây là Lưu Đình Thiên rất tinh táo lúc nghĩ khí, đã từng cũng đã gặp loại tình huống này.

"Ừ, tiếp tục đi phía trước, phía trước ba chỗ rẽ nhiều, đổi lại phương hướng!"

Dương Tông nói xong ra roi thúc ngựa đuôi hướng mặt trước cùng Hạ Phi Long thương nghị.

Hơn một canh giờ sau đã đến thứ hai chỗ ngã ba, Hạ Phi Long điều chỉnh phương hướng, không có dựa theo sớm định ra kế hoạch tuyến đường chạy, rất nhanh liền biến mất tại thứ hai chỗ ngã ba.

"Bọn hấn cũng lựa chọn con đường này, hay là theo ở phía sau, tốc độ nhanh hơn. . ."

Lưu Đình Thiên phát giác được cái kia nhóm người vẫn theo ở phía sau, trầm giọng hướng Dương Tông nói đến.

Dương Tông nghe xong đã biết rõ cái này cũng không phải trùng hợp, bọn họ bị người theo dõi, sắc mặt âm trầm xuống, biết rõ bọn hấn lần này cụ thể nhiệm vụ địa điểm người không nhiều lắm, đã liền đệ tử cũng là đã ra Thanh Dương trấn sau mới có thể dần dần nói mờ, cái này là võ quán cho tới nay quy củ.

Sau khi vào núi bọn hấn trắng trợn theo ở phía sau, mà hai ngày trước cũng không có phát hiện bọn hấn, rất hiển nhiên bọn hấn một mực mai phục tại lên núi cửa phụ cận, tụt đội đến Thanh Dương võ quán đoàn xe tại, đây là có dự mưu đấy.

Nhưng mà một mực theo ở phía sau, sự tình chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, phía trước nhất định có mai phục, Trường đưa bọn chúng vòng vạy ở bên trong, phía trước chạy nửa hai canh giờ đi ra cái thứ ba chỗ rẽ chỗ, một con đường đi thông sơn cốc chỗ, xa hơn sau liền vùng đất bằng phẳng, thẳng đến cuối cùng một tiết đường đến đệ tử chỗ rẽ, phân biệt thông hướng hai cái bất đồng cửa ra vào.

Một con đường khác đi thông mặt khác trấn, lại đường vòng đi chỗ mục đích, khẳng định không thể đúng giờ mang thứ đó đưa đến, đây đối với Thanh Dương võ quán thanh danh là một loại chối bỏ.

"Vết bánh xe ấn! Bọn họ là cùng theo vết bánh xe ấn theo kịp đấy!"

Lưu Đình Thiên một bên chạy chậm lấy, một bên cùng Dương Tông nói.

"Chỉ sợ không còn kịp rồi, ta đi cùng Hạ trưởng lão nói rằng! Người nhìn chăm chăm vào điểm đằng sau, có biến lớn tiếng gọi ta là. . ."

Dương Tông lại nhanh hơn ngựa tốc độ hướng phía Hạ Phi Long cấp tốc chạy đi.

"Hạ trưởng lão, đằng sau cái kia nhóm người có chuẩn bị mà đến, theo kịp rồi. . ."

Dương Tông có chút cấp bách, phía trước cái thứ ba chỗ rẽ chỗ thật muốn lách qua đi, đối với Thanh Dương danh dự của võ quán đã kích không thể nghi ngờ phi thường lớn, đằng sau cái kia nhóm người nhằm vào bọn họ mà đến, nếu quả thật có có cơ hội như vậy, bọn họ không có khả năng không lợi dụng.

"Bình đến tướng chắn, nước đến đất chặn, coi như là lần này trốn đi qua, vẫn có lần sau, không bằng mặt đối mặt nhìn xem, rút cuộc là ai muốn đối với chúng ta Thanh Dương võ quán ra tay. . ."

Hạ Phi Long hai mắt lộ ra hung ác ánh mắt.

"Đi truyền tin mọi người chuẩn bị sẵn sàng, qua phía trước cái thứ ba giao lộ đi ra sơn cốc, bọn hấn nên muốn động thủ. . ."

Hạ Phi Long ngựa tốc độ không giảm, hai mắt nhìn chăm chăm vào phía trước.

"Hạ trưởng lão, bọn hấn cùng theo vết bánh xe ấn đến đấy, chúng ta chém chút ít nhánh cây, che đây xuống xe triệt ẩn, để cho bọn họ tại cái thứ ba giao lộ chia?"

Dương Tông một bên đề nghị đến.

"Đằng sau có lẽ chẳng qua là chút ít lính tôm tướng cua, sẽ phải cùng người phía trước liên hệ, nhân vật chính có lẽ đã ở đuôi hướng mặt trước bố trí mai phục, chúng ta chỉ có tăng thêm tốc độ, nếu như có thể đuổi khi bọn hắc lúc trước hướng ra khỏi sơn cốc, tự không khả năng bị băng bó sùi cào, bọn hắc nếu như ra chiêu, chúng ta tận lực bồi tiếp! Lại để cho mọi người nhanh lên nữa! Giá. . ."

Hạ Phi Long nói xong lại tăng thêm tốc độ đi phía trước chạy như bay.

Lúc này thời điểm xác thực chỉ có cái này biện pháp, hiện tại lộn trở lại đi hưng sư vấn tội cũng không có khả năng, người ta hoàn toàn có thể không thừa nhận, ngược lại rơi xuống mương có.

Dừng lại cũng không thực tế, làm trễ nải thời gian, không thể đúng hạn đem đồ vật đưa đến đối với thanh danh ảnh hưởng quá lớn, chỉ có thể gia tốc rất nhanh thông qua sơn cốc, đi suốt đêm hướng lối đi ra.

Đã đến lối đi ra người liền có hơn, đường liền chiều rộng, cũng sẽ không thể nào bị toàn diệt, đối phương động thủ khả năng sẽ không cao, đồng thời cũng biết rút cuộc là ai muốn nhắm vào Thanh Dương võ quán.

"Tăng thêm tốc độ, hết tốc độ tiến về phía trước. . ."

Dương Tông thanh âm trầm thấp, trên mặt đã đen lại.

Đoàn xe tốc độ lại một lần tăng lên, nhanh chóng chạy tới cái thứ ba chỗ rẽ, mọi người hầu như đều chạy nhanh đứng lên, cũng may tất cả mọi người là la cã ở võ quán hơn ba năm lâu nhân, như thường ngày võ quán đối với thể năng huấn luyện cũng không ít, hiện tại cũng có thể đuổi kịp.

Mọi người từ Dương Tông lời nói cùng trong thần sắc đã đại khái minh bạch tính nghiêm trọng của sự việc, tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng là tuyệt đối không là chuyện nhỏ.

Cấp tốc đi về phía trước hơn nửa canh giờ, có vài học viên chống đỡ không nổi rồi, mạnh như vậy tốc độ đi vội, đối với thể lực tiêu hao thực không nhỏ, Lưu Đình Thiên đi theo mặt sau cùng, nhập lại không có gì cảm giác nhiều lắm, như thường ngày huấn luyện của hắn số lượng có thể lớn hơn so với cái này hơn.

"Toàn bộ người lên xe ngựa, tốc độ cao nhất thông qua sơn cốc. . ."

Dương Tông thấy bắt đầu có đệ tử tụt lại phía sau, đã đem ngựa của mình để cho đi ra, sau đó lại để cho toàn bộ thành viên lên xe ngựa, đây là muốn một chết ngựa tiết tấu.

Nhưng hiện vào lúc đó cũng chỉ có thể như vậy, Lưu Đình Thiên vừa rồi đã nói cho hắn biết, người phía sau đã ở tăng tốc đi tới rồi, cũng không có Tương cho bọn hắc thờ đốc thời gian.

Thì cứ như vậy hết tốc độ tiến về phía trước tiếp thông qua được cái thứ ba chỗ ngã ba, cấp tốc hướng sơn cốc chỗ chạy đi, lúc này trời đã chậm rãi tối xuống, trên xe ngựa mọi người đã riêng phần mình ăn lương khô, bắt đầu chuẩn bị bó đuốc, người kéo xe ngựa một mỗi thở hổn hển, khóe miệng bên cạnh đều là bọt mép.

Mỗi chiếc xe hoá trang năm cửa rương lớn, so với dĩ vãng đều nặng, vẫn đã ngồi sáu bảy người, con ngựa kia sao có thể không tốn sức, Dương Tông thấy rất đau lòng, nhưng không có biện pháp.

"Phía trước có người, khoảng cách hai dặm đây, hai mươi người, cưỡi ngựa, tốc độ rất nhanh, người rất phân tán, kéo vô cùng dài!"

Lưu Đình Thiên đột nhiên quay đầu ngồi đối diện ở một bên Dương Tông nói đến.

"Hay là không có tránh thoát đi, đã như vậy, chỉ có đánh cược một lần rồi. . ."

Dương Tông trong mắt cũng lộ ra ánh mắt sắc bén.

"Tiểu Thất, đi truyền tin Hạ trưởng lão, phía trước hai dặm mà có người, có hai mươi người, cưỡi ngựa tốc độ rất nhanh, người rất phân tán, hướng bên này đã tới."

"Vâng!"

Tên kia ngồi ở Dương Tông vàng bưu lập tức tên kia có chút hơi mập kim cấp Trưởng lão thấp giọng trả lời, rất nhanh cưỡi ngựa về phía trước đi truyền tin Hạ Phi Long

Chương 76: Cuồng Dao Vũ Quán

Sự tình đã rất rõ ràng rồi, bọn hắn đã bị chặn đường, vây ở trong sơn cốc.

"Phía trước góc rẽ ngừng. . ."

Tiểu Thất thanh âm chậm rãi truyền đến, góc rẽ đích xác là cái thật tốt địa phương, có thể để tránh cho hai mặt thụ địch.

Rất nhanh đã đến góc rẽ, tất cả mọi người xuống xe ngựa, tay cầm vũ khí bốn phía cảnh giác, sở hữu đệ tử trải qua cái này một hồi chạy như điên, đã sớm không hề giống như vừa mới vào núi lúc như vậy nhàn nhã, hiện tại cũng là tinh thần cao độ tập trung, lần thứ nhất làm nhiệm vụ đệ tử đều có chút khẩn trương.

"Không phải sợ, một ít bọn đạo chích thế hệ mà thôi, trước đốt đuốc, đem tất cả bó đuốc đều nhen nhóm!"

Hạ Phi Long như cũ ngồi trên lưng ngựa, bắt đầu an ủi mọi người, trong thanh âm không khẩn trương chút nào ngữ khí.

"Vâng!"

Mọi người cùng kêu lên trả lời đến, lúc này thời điểm nếu như muốn một mình hướng trên núi chạy trốn, coi như là sống sót về sau cũng không mặt mũi làm người, về sau không có bất luận cái gì tiêu cục hoặc là võ quán sẽ thu lưu, hiện tại chỉ còn lại có đồng tâm hiệp lực, cùng một chỗ vượt qua cửa ải khó rồi.

"Các người năm cái đem xe ngựa dời đến góc rẽ, mỗi chiếc xe kết thúc công việc lưu lại khe hở, đem ngựa cỡi xuống, đặt ở tận cùng bên trong nhất, nhớ kỹ không cần dán tại trên vách núi đá, lưu lại hai người rộng đích khoảng cách. . ."

"Dương Tông, người mang mười người đi phía trước chém chút ít nhánh cây, đem trên đường toàn bộ dùng nhánh cây ngăn cản đứng lên, phòng ngừa đội kỵ mã trùng kích. . ."

"Tiểu Thất, người mang mười người về phía sau chặn cản. . ."

"Đỉnh Thiên, người mang những người còn lại đem xe ngựa khe hở chỗ dùng nhánh cây nhét ở. . ."

Theo Hạ Phi Long đầu vào đẩy một thông an bài, mọi người tâm cũng an định lại, tất cả ty gia chức chuẩn bị đứng lên, Hạ Phi Long xuống ngựa xếp bằng ở trong sân lúc giữa, rút ra song đao nhắm mắt dưỡng thần.

"Đất đất. . . Đất đất. . ."

Ngay tại Dương Tông cùng Tiểu Thất đem hai bên đường dùng nhánh cây vừa ngăn chặn, phía trước tại trên con đường kia truyền đến tiếng vó ngựa, từ xa mà đến gần, tiếng vó ngựa nghe có chút lộn xộn.

Phía trước đội kỵ mã dần dần đi vào ngăn trở nhánh cây trước, ngừng lại, hai mươi người toàn bộ thân mặc hắc y quần đen, miếng vải đen che mặt, cũng không có người mở miệng nói chuyện, đều ngồi ở trên ngựa lẳng lặng yên nhìn xem bó đuốc chiếu sáng trong Thanh Dương Vũ Quán một đoàn người.

Lúc này trời đã tối rồi xuống, Hạ Phi Long đã một lần nữa kỵ tại mã thượng, tay cầm song đao nhìn chăm chăm vào cầm đầu Hắc y nhân.

"Các hạ là người phương nào, vì sao bố trí mai phục ta Thanh Dương Vũ Quán?"

Hạ Phi Long trầm giọng hỏi.

Đối phương trầm mặc đã làm rõ rồi, đối phương liền là hướng về phía Thanh Dương Vũ Quán đến đây, lúc này thời điểm rồi hãy nói trên giang hồ lời khách sáo, khí thế trên liền lộ ra có chút yếu đi, hiện tại đã mặt đối mặt rồi, gọn gàng dứt khoát càng đỡ một ít.

Cầm đầu Hắc y nhân cũng không trở về lời nói, chẳng qua là nhìn chăm chăm Thanh Dương Vũ Quán một đám người.

"Đất đất. . . Đất đất. . ."

Đằng sau tại trên con đường kia cũng truyền đến tiếng vó ngựa, xen lẫn bánh xe rất nhanh chuyển động mang đến xoẹt xoẹt~ âm thanh.

Rất nhanh mấy cỗ xe ngựa lôi kéo hơn hai mươi người cũng bị chặn đằng sau thả đầy nhánh cây trên đường, cầm đầu giải thích cường điệu, một bức thương nhân cách ăn mặc.

"Người đã đến đông đủ, các hạ, thể hiện thái độ đi, hà tất che che lấp lấp!"

Hạ Phi Long hướng về phía Hắc y nhân như trước bất ôn bất hỏa nói đến.

"Hắc hắc. . . Không hổ là Song Phong Đạo, quả nhiên có chút nhân lực. . ."

Cầm đầu Hắc y nhân lớn tiếng nở nụ cười.

"Là ngươi, Kim Đạo?"

Hạ Phi Long trong giọng nói lộ ra một tia kinh nghi, cái này Kim Đạo đúng là Cuồng Đạo Vũ Quán quán chủ, đã từng cùng Thanh Dương Vũ Quán vì tranh đoạt đệ tử mà đánh đập tàn nhẫn, tạo thành mọi người sinh ý đều ngày càng suy bại.

Về sau Thượng Quan Tín cùng Kim Đạo đạt thành nhất trí, liên hiệp Thanh Dương trấn sở hữu võ quán xây dựng võ quán liên minh, từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, bình an vô sự đã nhiều năm.

"Hắc hắc. . . Hạ trưởng lão, đã lâu không gặp, ngươi chạy thật là nhanh, nếu như không phải là các ngươi còng lấy hàng hóa, thật đúng là bị các ngươi chạy đi ra. . ."

Cầm đầu Hắc y nhân lộ xuống màu đen lớp vải bố bên ngoài, lộ ra bộ mặt thật, quả nhiên là Cuồng Đạo Vũ Quán quán chủ Kim Đạo, chỉ thấy Kim Đạo trên mặt chất đầy dử tợn, rất là dử tợn, trong ánh mắt lộ ra thần sắc tham lam, còn lại người bị mặt cũng lộ xuống lớp vải bố bên ngoài.

"Ta nghe nói các ngươi trong có cái gọi là Lư Đình Thiên đấy, có thể cảm giác đến hai dặm địa ngoại sự vật, xem ra quả nhiên không giả, vị nào là Lư Đình Thiên?"

Kim Đạo một bức nắm chắc khí thế.

"Kim quán chủ nâng đỡ rồi, ta chính là Lư Đình Thiên!"

Lư Đình Thiên tiến về phía trước một bước, ôm quyền trầm giọng hồi đáp.

"Tốt, tiểu tử, ngươi muốn thì nguyện ý quy thuận ta Cuồng Đạo Vũ Quán, ta có thể cho ngươi một cái Trưởng lão vị trí, so với ngươi đang ở đây Thanh Dương Vũ Quán đãi ngộ tốt hơn nhiều, như thế nào đây?"

Kim Đạo mở miệng hấp dẫn đến.

Dương Tông thấy vậy, kệp lấy ngựa bụng chuẩn bị tiến lên, bị Hạ Phi Long đưa tay ngăn lại.

"Hắc hắc, kim quán chủ vẫn thật sự là hào phóng, mở miệng liền cho Trưởng lão vị trí, thật đúng là hấp dẫn chứ. . . Ủ. . . Nhưng mà ta không đi, bất quá đầu. . . Ngươi muốn thì nguyện ý đem quán chủ vị trí nhường cho ta, ta vẫn là có thể miễn cưỡng cân nhắc ở dưới. . . Hắc hắc. . ."

Lư Đình Thiên bắt đầu một bức rất không nỡ bỏ bộ dạng, sau đó lại ti tiện hề hề trêu chọc lên Kim Đạo, gây đoàn người một hồi cười vang.

"Hừ, ngươi tính cái thứ gì, dám như vậy cùng ta cha nói chuyện, ngươi muốn chết sao?"

Kim Đạo bên cạnh một tuổi trẻ kín người mặt nộ khí, cầm lấy một cây đao, chỉ hướng Lư Đình Thiên, người này đúng là Kim Đạo nhi tử, Cuồng Đạo Vũ Quán ít quán chủ kim tuần, tuổi vừa mới mười bảy, diện mạo tuấn tú lịch sự, thân thể khôi ngô hữu lực.

"Ha ha, người trẻ tuổi mới vào giang hồ, không cần bộc lộ tài năng, nếu không có thể sống không lâu lâu!"

Kim Đạo đưa tay ngăn cản kim tuần, nhìn về phía Lư Đình Thiên trong ánh mắt lộ ra sát cơ.

"Kim Đạo, chúng ta Thanh Dương Vũ Quán cùng ngươi Cuồng Đạo Vũ Quán cùng một chỗ xây dựng võ quán liên minh, từ trước đến nay bình an vô sự, ngươi bây giờ dẫn người vây quanh chúng ta, là có ý gì?"

Hạ Phi Long nói chuyện, trên tay cầm lấy đao trên không trung vẽ lên vẽ, đây là ám hiệu, nhắc nhở mọi người chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị ác chiến.

"Hắc hắc. . . Hạ Phi Long, hà tất như thế, ta có hơn bốn mươi tên hảo thủ, ngươi nơi đây đều là tiểu hài tử Bình, cần gì phải gây giết đây? Buông binh khí đi, ta cam đoan tha các ngươi một con đường sống!"

Kim Đạo tràn ngập hấp dẫn tính lời nói lớn tiếng truyền ra.

"Như thế thấp kém thủ đoạn hay là ít lấy ra khoe khoang, ta Thanh Dương Vũ Quán cũng không phải là ngươi ba hai câu nói có thể châm ngòi đấy!"

Dương Tông kệp lấy ngựa bụng, về phía trước hai bước, quát lớn, bọn này không có bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ đệ tử mặc dù không đến mức lập tức đầu hàng phản bội địch, nhưng bao nhiêu trong nội tâm sẽ có chút ít do dự, Kim Đạo không hổ là người từng trải.

"Là ngươi, Dương Tông, không phải là ngươi hư mất chuyện tốt của ta, hôm nay như thế nào lại có như vậy sự tình?"

Kim tuần tròn mắt nhìn chăm chăm vào Dương Tông, trên mặt có đắc ý cùng trào phúng.

"Ta nguoi xau chuyện gì tốt?"

Dương Tông nhập lại bất vi sở động, mặt không đổi sắc mà hỏi.

"Hừ, cũng không sao cả, các loại giết nguoi, Thượng Quan Ngọc liền biến thành quả phụ, giống nhau cũng trốn không thoát lòng bàn tay của ta, hặc hặc. . ."

Kim tuần có chút cuồng vọng lớn tiếng nở nụ cười, trong tiếng cười tràn đầy dục vọng mùi vị.

"Nguyên lai nguoi sớm có dự mưu, lúc trước sai người nhắc tới thân cũng là có dự mưu đấy, Kim Đao, nguoi ván này phân bố lớn như vậy, thật sự là dụng tâm lương đau khổ a!"

Hạ Phi Long nghe xong kim tuần mà nói, trong nháy mắt đã minh bạch nguyên do trong đó, không khỏi lắc đầu, cái này Kim Đao tâm cơ quả nhiên rất sâu, vì mưu đồ Thanh Dương Vũ Quán bố cục nhiều năm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Thời Khắc Nguy Cơ

Cũng bởi vì Kim Tuần câu nói kia, cả cái sự tình mạch lạc đã toàn bộ bày ra mở.

Cuồng Đao Vũ Quán chưa từng có bỏ cuộc qua cùng Thanh Dương Vũ Quán tranh đấu, nhưng về sau ác tính cạnh tranh xác thực đem toàn bộ lớn hoàn cảnh làm kém, cũng đúng Cuồng Đao Vũ Quán đã tạo thành không nhỏ ảnh hưởng, Kim Đao không thể không cùng Thượng Quan Tín liên thủ xây dựng võ quán liên minh, tăng cường trật tự, nhưng một mực không có hơi thở tiêu diệt thay vào đó tâm tư.

Lúc trước cũng là cân nhắc đến Thượng Quan Tín chỉ có một con gái Thượng Quan Ngọc, từ nhỏ liền dài không sai là một cái mỹ nhân phối, mà Kim Đao có một đứa con trai Kim Tuấn, người cũng như tên diện mạo hoàn toàn chính xác rất anh tuấn, ít nhất so với Dương Tông đẹp trai hơn khi không ít, so với Thượng Quan Ngọc lớn hai tuổi.

Vốn Kim Đao nghĩ đến đi Thanh Dương Vũ Quán cầu hôn, muốn cùng Thượng Quan Tín kết thành nhi nữ thân gia, tái sinh tiếp theo con trai nửa nữ, như vậy có thể biến tướng đem Thanh Dương Vũ Quán biến thành Kim gia sản nghiệp.

Mưu kế là mưu kế hay, cũng hoàn toàn chính xác không ngừng lấy, nhờ người tới cửa đi cầu hôn, thế nhưng là Thượng Quan Tín một mực lấy Thượng Quan Ngọc tuổi còn nhỏ cho cự tuyệt mất.

Thượng Quan Ngọc cùng Dương Tông đánh nhỏ chính là thanh mai trúc mã, đầu năm nay, Thượng Quan Tín đem Thượng Quan Ngọc rất nhiều cho Dương Tông, kết thành lương duyên, Dương Tông chỉ là một cái Thượng Quan Tín nhặt được hải tử, không quyền không thế, đoạn hôn nhân này cũng trở thành Thanh Dương trên thị trấn một cái cộc câu chuyện mọi người ca tụng.

Nhưng cái này rồi lại mãnh liệt đã kích thích quyền lực dục vọng đã cực độ bành trướng Kim Đao cùng đầy trong đầu âm uế tư tưởng Kim Tuấn, lại để cho nội tâm đã đem Thanh Dương Vũ Quán do... quản lý vì chính mình thế lực Kim Đao phát điên không thôi.

Vốn hấn mình tối dùng sức các loại thủ đoạn, đến lúc lập gia đình nam tử trong cũng liền chỉ cần Kim Tuấn có thể xứng được với, đây cũng là Kim Đao một mực ẩn nhẫn, cùng Thanh Dương Vũ Quán bình an vô sự nguyên nhân, hiện tại đã bị đánh vỡ, tự nhiên lại khởi động mặt khác phương thức để đạt tới mục đích.

Tiêu cục tuyên bố nhiệm vụ về sau, tất cả mọi người có thể tiếp, lần này Thanh Phong Tiêu Cục tuyên bố dễ dàng như vậy nhiệm vụ rồi lại đã rơi vào Thanh Dương Vũ Quán trên đầu, nghĩ đến Kim Đao ở trong đó cũng đã làm nhiều lần tay chân.

Mà Thanh Dương Vũ Quán xuất phát lộ tuyến cũng chỉ có có hạn mấy người biết rõ, nhân viên an bài chỉ có Thanh Dương Vũ Quán người một nhà biết rõ, Lưu Đình Thiên loại này năng lực đặc thù người biết ít hơn, hiện tại Kim Đao không chỉ đã biết đám người này đều là tiêu hải tử Bình, càng là đã biết Lưu Đình Thiên tồn tại, Thanh Dương Vũ Quán tất có nội ứng.

"Thanh Phong Vũ Quán nhiệm vụ là nguoi ra tay?"

Hạ Phi Long là người từng trải, tại Kim Tuấn nói dứt lời, hấn sẽ đem cả chuyện này đoán dục vọng không rồi mui.

"Đúng, cũng không đúng, tổng giác mất nguyên bản chính là của ta người, mười mấy năm trước ta giúp hắn thành lập Thanh Phong Tiêu Cục, nhiệm vụ này coi như là tự chính mình tuyên bố đấy!"

Kim Dao thu hồi nghiêng ngẫm, bình tĩnh nói đến, nhưng trong ánh mắt sát khí càng ngày càng nặng, hắn vốn không có ý định lưu lại người sống, đầu là một loại mèo chơi con chuột tâm tính, hiện tại bị vạch trần, sát cơ càng đậm.

"Người đón mua người nào?"

Hạ Phi Long nắm chặt song đao, dùng sức bóp lấy không khí, trên mặt tràn đầy phẫn nộ, cái này cục rõ ràng từ mười mấy năm trước mà bắt đầu bố trí, thật sự là lòng muông dạ thú.

"Ha ha, Hạ Phi Long, người sắp chết đến nơi, hà tất biết rõ nhiều như vậy, làm quý hồ đồ cũng chưa hẳn không là một chuyện tốt. . ."

Kim Dao nhìn xem Hạ Phi Long phẫn nộ khuôn mặt, thanh âm trở nên vận mong đứng lên, ánh mắt cũng càng phát ra hung tàn.

Lời còn chưa nói hết đột nhiên nhìn thấy Thanh Dương Vũ Quán đệ tử mãnh liệt cùng một thời gian nhảy vào xe ngựa vây quanh chính là cái kia vòng tròn trong, chỗ đó Hạ Phi Long lúc trước làm cho người ta để lại khoảng cách vách núi hai người rộng đích khoảng cách, vừa rồi Hạ Phi Long huy động song đao động tác chính là ám chỉ sau lưng đệ tử lập tức trốn vào trong vòng.

"Động thủ!"

Kim Dao trong mắt lửa giận hiện lên, hét lớn một tiếng, trước sau hai con đường người trên đều giơ tay lên trong nỏ cung, bắt đầu bóp cò.

Gần như vậy khoảng cách, hơn bốn mươi đem nỏ cung thành hình quạt vây quanh, đồng thời kích phát, nếu như không né đi vào, một vòng xuống có thể người còn sống sót liền không nhiều lắm, càng đừng đề cập những người này đại bộ phận đều chỉ là lần đầu tiên làm nhiệm vụ đệ tử.

Một khi hỗn loạn lên, gặp phải cũng chỉ có thể là toàn quân bị diệt, Hạ Phi Long đúng là rõ ràng ý thức được điểm này, cho nên mới lập tức dùng tay ra hiệu mệnh lệnh sở hữu đệ tử lập tức trốn vào đi.

Chạy thật nhanh một đoạn đường dài không có khả năng mang quá nhiều tên nỏ, chỉ cần tránh thoát tên nỏ bắn chum, luôn có người có thể còn sống lao ra.

"Vèo. . . Vèo. . . Vèo. . ."

Hơn bốn mươi đầu tên nỏ bay đầy trời bắn mà đến, Hạ Phi Long vũ động động song đao trước người, không hổ là Song Phong Đao, chỉ thấy ánh đao tại Hạ Phi Long trước mặt vậy mà tạo thành một cái bình chướng.

Tại bó đuốc chiếu xuống, tạo thành một cái màu vàng tấm gương, chiếu rọi ra Hạ Phi Long cái kia trương kiên nghị cẩn thận mặt, đó là đao pháp nhanh đến cảnh giới nhất định sau mới có thể làm được đấy.

"Keng keng keng keng keng. . ."

Có năm miếng tên nỏ bị Hạ Phi Long song đao ngăn lại.

Vòng thứ nhất bắn chum xong, may mắn các học viên sớm nửa bước trốn vào xe ngựa về sau, đại bộ phận tên nỏ đều bị xe ngựa cùng rương hòm chặn, chỉ có hai học viên bị tên nỏ xuyên thấu bả vai, đều cắn răng không có lên tiếng.

To như hạt đậu mồ hôi chảy ra cái trán, nói rõ này loại thống khổ cực độ, khoảng cách gần như vậy, tên nỏ xuyên thấu lực lượng rất mạnh.

"Đều trốn tốt rồi, đừng thò đầu ra, bọn hắn không có bao nhiêu tên nỏ, chịu đựng đi qua là có thể sống. . ."

Dương Tông vô cùng tinh táo thanh âm vang lên, trong mắt của hắn đã bắt đầu đỏ lên, đây là nỗi giận tiết tấu.

"Hạ trưởng lão, mau vào!"

Thừa dịp đối phương một lần nữa lên nỏ mũi tên, Tiểu Thất vội vàng ló, đối với Hạ Phi Long hô, nếu như không phải là Hạ Phi Long vừa rồi nhắc nhở, cái này một vòng xuống, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

"Kết. . ."

Vừa ngủ lại đến Hạ Phi Long mãnh liệt đã nghe được một tiếng cơ rộng rãi thanh âm, tâm đến không tốt, vội vàng lần nữa vũ động song đao, hay là chậm nửa nhịp.

"Phốc. . ."

Một cái tên nỏ bắn vào Hạ Phi Long chỗ đùi, xỏ xuyên qua trong đó, kẹt tại chân chính giữa không có xuyên thấu.

"Ừ... Đùng..."

Hạ Phi Long một tiếng kêu đau đớn truyền đến, ngay sau đó bị thói quen mang ngược lại, hướng về phía sau ngưỡng ngã xuống đất, lúc này Cuồng Dao Vũ Quán mọi người đã tốt nhất tên nó, chuẩn bị tiến hành đợt thứ hai bắn chum.

Mà lần này rất rõ ràng trong tay bọn họ tên nó biết trọng điểm chiếu cổ ngưỡng té trên mặt đất Hạ Phi Long, thật muốn bắn tới trên người, hơn phân nửa sẽ biến thành gai nhím, tuyệt không còn sống khả năng.

"Hạ trưởng lão..."

Dương Tông khoảng cách gần nhất, nghe được cơ rộng rãi thanh âm lúc, đã nhảy dựng lên, hay là kém một bước, không có đỡ lấy ngã xuống đất Hạ Phi Long.

Mũi tên kia là Kim Dao phóng tới đây, hẳn biết rõ Hạ Phi Long song đao lợi hại, thật muốn mặt đối mặt đi đánh, tuy nói không e ngại bọn họ, nhưng nhất định không có khả năng nhẹ nhàng như vậy, tổn thương không thể tránh được.

Hắn một mực ở chờ cơ hội này, đem Hạ Phi Long quật ngã, đám người này cũng chỉ có thể là dê đội làm thịt, nhận thức hẳn giết.

"Hặc hặc, ta liền trước hết giết ngươi, Ngọc nhi liền là của ta, đây chính là cái tiểu mỹ nhân... Hặc hặc..."

Kim Tuấn mang theo dâm cười nhe răng cười lấy bóp cò, mục tiêu đúng là đã đi tới Hạ Phi Long bên người Dương Tông, hẳn vừa rồi cũng lưu lại tên nó không bắn.

"Vèo... Keng..."

Dương Tông rút ra trên lưng nhuyễn kiếm, đã ngăn được bay tới tên nó.

"Ngươi mau tránh đi vào, bằng không thì cũng không có tính mạng..."

Hạ Phi Long vội vàng hai tay cầm đao, vội vàng đối với Dương Tông nói đến, hẳn hiện tại đùi bị thương, đã là hẳn phải chết tình hình, không cần phải lôi kéo Dương Tông cùng một chỗ.

Nhưng Dương Tông cũng không để ý tới, hai mắt đỏ bừng, sát khí tiết ra ngoài nhìn chăm chăm vào Kim Tuấn, ý định lấy mạng đổi mạng rồi, vừa rồi Kim Tuấn lời nói trong tràn đầy đối với Thượng Quan Ngọc thêm thương, Dương Tông thân là Thượng Quan Ngọc trượng phu, khẩu khí này là tuyệt đối nuôi không trôi đây.

"Giết hắn cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Dùng Dao Mỏ Trâu Cắt Tiết Gà

"Giết hắn cho ta!"

Kim Tuấn tên nó bị keng, giận không kìm được, hạ lệnh đến, bản thân tức thì lập tức đem thứ hai đầu tên nó lên tới nó trên cung.

"Vèo... Vèo... Vèo..."

Mọi người đợt thứ hai tên nó đã đến, toàn bộ cấp tốc bay về phía chính ngòi chòm hỏm trên mặt đất Dương Tông cùng nằm ở bên cạnh hẳn Hạ Phi Long, lúc này đây là chạy trời không khỏi nắng rồi.

Chỉ thấy Hạ Phi Long đột nhiên mãnh liệt chân sau đạp đất, trở mình đánh về phía ngòi xỏm bên cạnh hẳn Dương Tông, một tay lấy Dương Tông áp đến trên mặt đất, dùng thân thể chặn đại bộ phận phóng tới tên nó.

"Hạ trưởng lão..."

Dương Tông hoàn toàn không nghĩ tới Hạ Phi Long có thể như vậy, trừng to mắt nhìn xem phóng tới mũi tên, chỉ tới kịp hô lên ba chữ kia, lúc này đây

Hạ trường lão chết chắc rồi, có thể hay không bảo vệ ở hán vẫn là hai chuyện khác nhau.

"Keng keng keng keng keng keng keng . . ."

Một hồi dồn dập kim chúc tiếng va đập truyền đến, tất cả tên nô tại sẽ phải đứng phải Hạ Phi Long lúc bị toàn bộ cản lại, tốc độ thật nhanh, chính xác càng là không thể chê, không một lọt lưới.

"Đỉnh Thiên?"

Dương Tông nghi hoặc hô một tiếng, vừa rồi hán bị Hạ trường lão áp dưới thân thể, thấy rất rõ ràng, ngăn lại tên nô là một thanh đem nhỏ phi tiêu, phần đuôi có Hồng Anh, hán vô cùng quen thuộc, đúng là hán như thường ngày cùng Lưu Đỉnh Thiên vụng trộm luận bàn lúc bãi kiến phi tiêu.

"Nguyên lai nguoi mới là cái này ẩn núp sâu nhất đây. . ."

Kim Dao nhìn chăm chăm vào đã đứng lên Lưu Đỉnh Thiên, vừa rồi cái kia một tay tương đối xinh đẹp, trong nháy mắt đem hơn bốn mươi cây bay vút tên nô đồng thời đánh rớt, coi như là hán mình cũng không cách nào làm được.

"Kim quán chủ, hà tất đuổi tận giết tuyệt, Thanh Dương Vũ Quán cùng ta có dạy bảo chi ân, mong rằng. . ."

Lưu Đỉnh Thiên có chút nghi hoặc nhìn một chút hai tay của mình, lời còn chưa nói hết, hai con tên nô lúc lên lúc xuống bay vút mà đến, đúng là Kim Dao cùng Kim Tuấn, cái này thời cơ cầm thực là không thể bắt bẻ, đúng là Lưu Đỉnh Thiên có chút Phán Thần thời điểm.

"Keng keng "

Hai tiếng kim chúc va chạm, hai con tên nô bị lên tiếng bắn rơi, Lưu Đỉnh Thiên bắt đầu cười cười lắc đầu, hán vốn không muốn giết người, tuy rằng hán ba năm trước đây liền giết qua một người, khi đó hán chỉ có tám tuổi, nhưng bản tính ở bên trong, hán cũng không thích giết người.

"Đỉnh Thiên, việc này không có cách nào khác bỏ qua, bọn hán không có ý định lưu lại người sống. . ."

Dương Tông đã đem Hạ Phi Long lật qua, máu tươi nhuộm hồng cả Dương Tông áo bào, Hạ Phi Long càng là đau ngất đi thôi, vừa rồi cái kia bỏ nhào về phía trước, áp đã đến trên đuôi mũi tên, đem đuôi tên cánh lại đi trong chọc vào sâu đi một tí, Hạ Phi Long cũng bị đau ngất đi thôi.

"Kim quán chủ, xem ra nguoi không có ý định cân nhắc ý kiến của ta rồi. . . Vèo. . . Vèo. . . Vèo. . . Vèo. . ."

Lưu Đỉnh Thiên lời còn chưa nói hết, thủ đã gương cao...mà bắt đầu, hơn bốn mươi miếng phi tiêu cấp tốc hướng về vòng vây hơn bốn mươi người vọt tới, sau đó lại lần dương tay, hướng về phía Kim Dao cùng Kim Tuấn lại ném đi qua bốn miếng.

"A . . . A . . . A . . . Keng . . . A . . ."

Một hồi tiếng kêu thảm thiết cùng một thời gian truyền đến, xen lẫn một tiếng kim chúc tiếng va đập.

Kim Dao chặn quả thứ nhất bay tới phi tiêu, biết rõ gấp cộng rom hơi cứng con cái, đang chuẩn bị quay đầu ngựa quay đầu chạy trốn, bị theo sát lấy mà đến hai quả phi tiêu bắn trúng, lên tiếng mới ngã xuống đất.

"A . . . A . . . A . . . A . . ."

Từng đợt tiếng kêu thảm thiết từ vòng vây trên mặt đất truyền đến, vừa rồi vòng vây thành hình quạt Cuồng Dao Vũ Quán mọi người đã không có một cái nào đứng đây hoặc là ngồi ở trên lưng ngựa đấy, tất cả đều nằm trên mặt đất rên rỉ, Lưu Đỉnh Thiên cũng không muốn giết quá nhiều người, hán dù sao vẫn chỉ có mười một tuổi, chỉ là choai choai hài tử.

"Mọi người đưa bọn chúng trở lại, đều cẩn thận một chút, buộc chặt điểm. . ."

Lưu Đỉnh Thiên nói xong đi nhanh lên đến Dương Tông bên cạnh, Dương Tông nhưng cảm giác có chút khó tin, nhìn xem Lưu Đỉnh Thiên ngồi xổm người xuống nhìn nhìn Hạ Phi Long chân.

"Mũi tên có độc, làm bị thương xương cốt, có chút phiền toái. . ."

Lưu Đỉnh Thiên nói xong, liền ý bảo Dương Tông trước xem trọng Hạ Phi Long, sau đó đi về hướng Kim Dao cùng Kim Tuấn bên người, hai người này đã khi tuyệt bỏ mình, Lưu Đỉnh Thiên từ đã từng Đầu Lang tập kích trong mình bạch một cái đạo lý, có thể buông tha đi theo người, nhưng mà nhất định phải giết cầm đầu đấy, nếu không đi họa vô cùng, vì vậy hán cũng không có buông tha hai người bọn họ.

Tại hai người bọn họ trên người sờ soạng cả buổi, lấy ra hai cái bình nhỏ, mở ra nắp bình hít hà, biết rõ cái này là mũi tên trên xóa sạch độc giải được, tranh thủ thời gian nhanh cầm lấy cái chai đi trở về.

"Đại sư ca, đề lại Hạ trường lão, đừng cho hán động. . ."

Lưu Đỉnh Thiên nói xong, mãnh liệt một tay lấy nhưng chọc ở Hạ Phi Long trên đuôi mũi tên một chút rút ra.

"A. . ."

Hạ Phi Long lại bị đau tình lại, máu tiêu đi ra, rơi xuống mặt đất, lại ở tại Lư Đình Thiên trên người, tại áo bào trắng trên vẽ ra từng điểm huyết hoa.

Dương Tông liều mạng ôm Hạ Phi Long, không cho hắn lộn xộn, còn lại đang tại trời người đệ tử nghe được Hạ Phi Long tiếng kêu thảm thiết đều quay đầu.

Nhìn thấy Lư Đình Thiên đang tại trở lên vung được, cúi đầu hết sức hướng nằm trên mặt đất thẳng hừ hừ Cuồng Đao Vũ Quán trên thân người ngoan đập hai chân, từng đợt tiếng rên rỉ truyền đến.

Đội đến lúc Lư Đình Thiên đem Hạ Phi Long băng bó kỹ, lại cho hai gã khác đệ tử cùng băng bó kỹ về sau, ngoại trừ Kim Đao cùng Kim Tuấn bên ngoài, còn lại Cuồng Đao Vũ Quán mọi người bị trói lại, bị ném cùng một chỗ làm thành một đồng.

Thanh Dương Vũ Quán các học viên vây của bọn hắn, tay cầm vũ khí, trong mắt đều toát ra phần nộ thần sắc, vừa rồi bọn hắn đúng là cảm thấy từ vong khí tức, bọn hắn không có ý định lưu lại người sống, nếu như không phải là Lư Đình Thiên đột nhiên ra tay, hiện tại nằm trên mặt đất đem là bọn hắn đang tại dần dần lạnh như băng thi thể.

"Đình Thiên, lần này nhờ có ngươi rồi. . ."

Dương Tông cùng Tiểu Thất vịn Hạ Phi Long chậm rãi đứng lên.

"Hắc hắc, đại sư ca, là bọn hắn bức ta đấy, ta cũng không có biện pháp. . ."

Lư Đình Thiên gãi gãi đầu, lại lộ ra cái kia phù hợp nụ cười sáng lạn, dường như vừa rồi giết người đã thương người sự tình cùng hắn không sao bình thường.

"Cát, ngươi ít đến, đừng giả bộ, cảm tình lúc trước chúng ta tỷ thí ngươi cũng làm cho lấy ta tại. . ."

Dương Tông thấy Lư Đình Thiên cái này bức thần thái, cũng nở nụ cười, trêu chọc lên hắn, bầu không khí bị hai người bọn họ nói chuyện hòa hoãn, nếu không một cái sơ sẩy, đám này đã cực độ nghĩ mà sợ đệ tử thật đúng là khả năng sắp bị cột không hề có lực hoàn thủ hơn bốn mươi người tập thể đồ sát hầu như không còn.

"Đình Thiên, lần này thật đúng là nhiều lắm đa tạ ngươi a, nếu không phải ngươi, chúng ta Thanh Dương Vũ Quán lần này liền thật sự bại. . ."

Hạ Phi Long sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng trong thanh âm rồi lại tràn đầy cảm kích.

"Hạ trưởng lão, người đừng khách khí, Thanh Dương Vũ Quán đối với ta có dạy bảo chỉ ân, ta cũng là Thanh Dương Vũ Quán người, một ngày là cả đời chính là, quả quyết không dám có cảm tạ mà nói!"

Lư Đình Thiên đối với Hạ Phi Long vừa chấp tay, rất cung kính nói đến.

"Tốt, không hổ là chúng ta Thanh Dương Vũ Quán trẻ tuổi nhất thiên tài. . ."

Hạ Phi Long cười gật gật đầu, có thể ra thiên tài như vậy đệ tử, lấy lực lượng một người ngăn con sóng dữ phá giải tình thế nguy hiểm, đối với võ quán mà nói tuyệt đối là một kiện thiên đại chuyện may mắn.

"Hạ trưởng lão muốn nhiều chú ý, tuy rằng đáp giải được, nhưng trong cơ thể dư độc còn chưa hoàn toàn thanh trừ, tên nó xỏ xuyên qua đùi, tổn thương đến xương cốt, cần tĩnh dưỡng, ven đường nhớ lấy không thể lác lư, nếu là bị thương lần nữa, sẽ rất khó giải quyết, nhớ lấy không thể dính nước, nhớ lấy. . ."

Lư Đình Thiên chậm rãi nói, giống như một người vợ bà giống như lộ ra có chút lải nhải trong bá lăm điều đấy.

"Tốt, đều nghe Lư thần y đấy!"

Dương Tông ở một bên trêu ghẹo cười nói, mọi người cũng cùng theo một lúc nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Thu Dọn

Kỳ thật Lưu Đình Thiên cũng thật không ngờ bản thân có thể một lần làm mất hơn bốn mươi miếng cao xạ tốc tên nỏ, trên tay hấn phi tiêu là tìm trên thị trấn thợ rèn hỗ trợ chế tạo đây, đều là dùng vô cùng bình thường quặng sắt đá.

Bởi vì Hồ tiên sinh nguyên nhân, Lưu Đình Thiên đối với phi tiêu vô cùng yêu tha thiết.

Chế tạo mỗi một cái phi tiêu cũng không lớn, chỉ có ngón tay dài, phần đuôi buộc lên Hồng Anh, Lưu Đình Thiên tổng cộng mời thợ rèn chế tạo một trăm miếng.

Lưu Đình Thiên mỗi lần luyện tập lúc cũng chỉ là đem lực đạo ngưng tụ nơi cánh tay, sau đó mãnh liệt dùng sức vung ra, đối với cùng một cái bia ngắm liên tiếp đem phi tiêu tìm đến bắn xuyên qua, chủ yếu luyện chính là chính xác cùng tốc độ, tối đa một lần cũng chỉ là liên tục phóng mười miếng, chưa từng có một lần liên phóng hơn bốn mươi miếng phi tiêu ý tưởng.

Lúc này đây cũng là tình huống thật chặt nóng này, hấn cùng theo mọi người cùng nhau trông thấy Hạ Phi Long thủ thế, nhanh chóng trốn vào phía sau xe ngựa, căn bản là phản ứng không kịp nữa, trong điện quang hỏa thạch tên nỏ liền bắn đi qua.

Khi Hạ trưởng lão bị bắn bị thương về sau, Lưu Đình Thiên cũng bị chọc giận, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào người xung quanh, tinh thần cao độ tập trung, hết thấy đều trở nên chậm...mà bắt đầu, có thể là thân thể bản thân cũng ý thức được nguy hiểm, cũng có thể là Lưu Đình Thiên lúc ấy quá hết sức chăm chú, tồn tại ở đan điền cổ khí kia thân thể bị kích phát.

Không đến một cái hô hấp lúc giữa, thể khí đã đi khắp toàn thân, sau cùng sau khi ngưng tụ tại trái phải cánh tay, cánh tay trở nên có chút phồng lên đứng lên, Lưu Đình Thiên bản thân cảm giác hai tay tràn đầy lực lượng vô cùng.

Khi đợt thứ hai bắn chum lúc bắt đầu, Lưu Đình Thiên trong mắt trông thấy chính là hơn bốn mươi cây tên nỏ chậm tốc độ trên không trung chậm chạp trượt, mũi tên bắn về phía đã úp sấp Dương Tông trên người Hạ Phi Long phía sau lưng.

Lưu Đình Thiên không do dự nữa, nín thở Ngưng Thần nhanh chóng đem phi tiêu nhắm ngay những cái kia mũi tên từng cái bắn đi ra ngoài, đem hơn bốn mươi cây tên nỏ toàn bộ đánh rớt, bởi vì tốc độ quá nhanh, người ở bên ngoài xem ra tựa như cùng cùng một thời gian bắn ra hơn bốn mươi miếng phi tiêu đánh rớt bay vụt mà đến tên nỏ, lại để cho Dương Tông kinh nghi bất định.

Mà Lưu Đình Thiên cũng bởi vậy cảm thấy cổ khí kia thân thể cái khác chỗ tốt, thấp xuống tốc độ của đối phương hoặc là nói trên phạm vi lớn gia tăng lên hấn tốc độ của mình.

Quyền pháp chú ý vững vàng nhanh, đạo pháp chú ý chính là đại khai đại hợp, cái này khinh thân phương pháp chú ý chính là một cái nhanh ngoan cho phép, khí này thân thể đối với Lưu Đình Thiên tốc độ biên độ tăng trưởng không khác đem Khinh công của hấn phương pháp đồ lên một cái cực hạn tình trạng.

Đội đến lúc Dương Tông cùng Tiểu Thất đem Hạ trưởng lão đặt ngang đến đằng sau truy binh mang đến trên xe ngựa về sau, lại ở bên cạnh dâng lên đồng lửa.

"Hạ trưởng lão, vậy bọn họ làm sao bây giờ?"

Tiểu Thất nhẹ giọng hỏi Hạ Phi Long, đã không có vừa rồi buộc bọn hấn lúc như vậy thô bạo, Dương Tông ở một bên chiếu cố Hạ Phi Long.

Vừa rồi sống chết trước mắt, Hạ Phi Long có thể làm như thế, tuy rằng không nhất định thật có thể bảo trụ Dương Tông, thế nhưng phần xả thân cứu mạng ân tình quả thực lại để cho Dương Tông nội tâm kích động không thôi, cũng không phải mỗi người đều có thể tại sống chết trước mắt làm ra chuyện này.

"Tiễn đưa quan phủ đi!"

Hạ Phi Long có chút suy yếu, Lưu Đình Thiên đã bắt đầu nấu thuốc, đem trên người mang hai gói dược liệu cùng tùy thân mang theo một ít bán thành phẩm dược liệu phối trí một nồi thanh nóng giải độc, an thần bổ sung thân dược, đang tại cái kia ráng chịu đi.

Đồng thời đã ở Hạ Phi Long trên đùi trói lại bốn cây lớn côn gỗ, dùng để cố định đùi, không cho tùy ý lộn xộn.

"Hạ trưởng lão, uống chút dược, có thể giúp đỡ thanh trừ dư độc, nhanh hơn miệng vết thương khôi phục!"

Lưu Đình Thiên bụng một chén bốc hơi nóng dược tới đây, đưa cho một bên Dương Tông, đối với Hạ trưởng lão gật gật đầu, lại đi trở về nấu thuốc bên cạnh đồng lửa, hướng trong bình thuốc tiếp tục châm nước.

"Đình Thiên, chúng ta cũng muốn uống sao?"

Tiểu Thất đi tới, trông thấy Lưu Đình Thiên hướng trong bình thuốc châm nước, có chút nghi hoặc, ngay tại Lưu Đình Thiên đem dược bụng cho Hạ Phi Long lúc, đã phân phó người đem mặt khác hai chén dược bụng cho bị thương hai học viên, một đoàn người trong nháy mắt lại không có người lại bị thương hoặc là không thoải mái.

"Các ngươi không cần uống, ta cho bọn hán cũng trị liệu trị liệu, miễn cho lây nhiễm. . ."

Lưu Đình Thiên rất bình tĩnh chỉ vào bị vây tại một chỗ đã không có bao nhiêu lực lượng hàm hừ Cuồng Đao Vũ Quán một đám người nói.

"A? Trả lại cho hán đám trị liệu, bọn hán vừa rồi muốn giết chúng ta, Đình Thiên, ngươi hồ đồ rồi?"

Tiểu Thất có chút kích động cũng có chút nghi hoặc, thanh âm có chút lớn, không quá lý giải vì cái gì Lưu Đình Thiên phải cứu những địch nhân này, hán giết lòng của bọn hán đều có, còn lại Học Viện cũng đều quay đầu nhìn về phía Lưu Đình Thiên, trong ánh mắt đều là khó hiểu.

"Thầy thuốc, tâm lòng của cha mẹ, ừ, không tệ. . ."

Hạ Phi Long tại Dương Tông dưới sự trợ giúp đem được thang uống vào bụng, sắc mặt hơi chút hồng nhuận một ít, nghe thấy bọn họ đối thoại, hướng Lưu Đình Thiên nhẹ gật đầu, cười cười, sau đó tại Dương Tông dưới sự trợ giúp một lần nữa nằm xuống.

"Tiểu Thất, liền theo như Đình Thiên làm, Kim Đao cùng Kim Tuấn đã bị chết, bọn hán cũng chỉ là tông phạm, giao cho quan phủ xử lý đi, niên kỷ cũng không nhỏ, trên có già dưới có trẻ đấy, coi như hết!"

Dương Tông mở miệng tiếp tục khuyên giải Tiểu Thất cùng mọi người.

Vốn đang có chút thấp giọng rên rĩ Cuồng Đao Vũ Quán mọi người cũng đem đối thoại của bọn họ toàn bộ nghe xong đi vào, trở nên yên tĩnh im ắng, sau đó có thấp giọng tiếng khóc truyền đến.

Cuối cùng những thứ này bị trói lấy các hán tử đều khóc lên, không biết là vì quán chủ cùng ít quán chủ chết thút thít gì non, hay là bởi vì đã nghe được Thanh Dương Vũ Quán mọi người đối thoại.

Bọn hán đều mới hai ba mươi tuổi, trẻ trung khỏe mạnh, trên có già dưới có trẻ, là chèo chống gia đình mình trụ cột, mặc kệ đã từng như thế nào hồng, mặc kệ bọn hán trải qua như thế nào một loại vết đao thê lương ra liếm máu thời gian.

Nhưng mà vừa rồi bọn hán cũng hoàn toàn chính xác cảm nhận được tử vong khí tức, lại bị Dương Tông mà nói khơi gợi lên đối với cha mẹ con cái tưởng niệm, không khỏi đau buồn từ tâm, khóc ồ lên.

"Ài, được rồi, ta giúp ngươi đi. . ."

Tiểu Thất cũng đành chịu thở dài, sau đó bắt đầu giúp đỡ Lưu Đình Thiên đi qua cho đám người kia nhỏ trên người phi tiêu, bắt đầu băng bó lại, còn lại đệ tử cũng tham dự tiến đến, mọi người im ắng làm lấy đồng dạng sự tình, một đám người khuôn mặt trầm trọng thoáng chút đăm chiêu, khác một đám người lệ rơi đầy mặt về mặt sám hối.

Đợi đến lúc Cuồng Đao Vũ Quán tất cả mọi người băng bó kỹ về sau, Lưu Đình Thiên được cũng nấu tốt rồi, đem được thang phân biệt dứt vào nhiều người trong dân cư về sau, Lưu Đình Thiên bắt đầu thu thập bản thân phi tiêu, đem Kim Đao cùng Kim Tuấn trên người sáu miếng cũng lấy xuống, chà lau sạch sẽ sau một lần nữa bỏ vào trong tay áo.

Những cái kia cùng tên nô va chạm nhau phi tiêu hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tổn thương, lại để cho Lưu Đình Thiên có chút đau lòng, đây đều là hán hoa bạc mời người chế tạo đấy, đối với hán đình đầu cái kia ít bạc mà nói có thể không rẻ.

Sau đó cầm cái cuốc đang ở đó mảnh góc rẽ bắt đầu (đào) bảo vững hồ, ba năm trước đây hán cùng với Hồ tiên sinh lên núi lúc bị người ăn cướp bị ép giết người về sau, Hồ tiên sinh một bên đào lấy vững hồ, một bên nói cho hán biết người chết vì lớn nhập thổ vì an đạo lý, về sau lại chôn kĩ trùng độc bỏ mình bốn cái vốn muốn ăn hán Sói, nói bị mặt khác động vật làm ăn biết bị độc chết, nói cho hán biết muốn tôn trọng sinh mệnh.

Cũng không lâu lắm, Tiểu Thất cũng cầm lấy cái cuốc tới đây hỗ trợ, thời gian dần qua tất cả mọi người tới đây hỗ trợ, hai cái hồ to rất nhanh liền đào tốt rồi, lại đem Kim Đao cùng Kim Tuấn dùng trên xe ngựa mang theo miếng vải đen bao gồm, nhẹ nhàng đặt ngang ở trong hầm, bắt đầu vùi lấp, ngoại trừ lấp đất sần sật âm thanh cùng trong đồng lửa cũi dùng thanh âm, không tiếp tục mặt khác âm thanh.

Bị trói lấy đã bị băng bó qua Cuồng Đao Vũ Quán mọi người lẳng lặng nhìn bận rộn Thanh Dương Vũ Quán mọi người, nội tâm ngũ vị tạp trần.

Xấu hổ, hối hận, cảm kích, rung động, bất đắc dĩ, dù sao rất không phải là tư vị.

Nếu như hôm nay đắc thủ chính là hán đám, Thanh Dương Vũ Quán mọi người chỉ có thể bị mất ở nơi này cho ăn... Dĩ nhiên, Kim Đao biết đưa bọn chúng đào huyết vùi lấp sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Thưởng Thức

Đội đến lúc Lưu Đình Thiên một đoàn người đem Kim Đao cùng Kim Tuấn vui tốt về sau, hai cái sườn núi nhỏ đột ngột còn tại đó, Thanh Dương Vũ Quán mọi người thu thập chỉnh đốn, liền hướng cạnh đồng lửa đi đến.

Hôm nay ở trên xe ngựa lác lác mấy canh giờ, lại đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cùng tử thần gần mà qua, nếu như không phải là Lưu Đình Thiên, bọn hắn hiện tại đã nằm ở chỗ này tùy ý đã thú gặm ăn.

"Chúng ta đều thụ qua Kim Đao ân huệ, nghĩ tới đi cuối cùng cho hắn dập đầu cái đầu. . ."

Trong hắc y nhân có người hô hào nước mắt khăn cầu đến.

Mọi người trầm mặc nhìn bọn họ, đang lúc Lưu Đình Thiên chuẩn bị mở miệng đáp ứng.

"Ừ, đều là có tình có nghĩa hán tử, dập đầu cái đầu vẫn cái ân tình, về sau hảo hảo làm người. . ."

Dương Tông mở miệng đáp ứng nói.

"Đa tạ Dương thiếu hiệp, đa tạ Thanh Dương Vũ Quán, về sau ta kẻ thù năm nếu là cạ nửa một kiện thương thiên hại lý sự tình, nhất định sẽ khiến ta chết không yên lành. . ."

Tên kia nói chuyện Hắc y nhân giãy giụa đứng lên, đôi tay bị trói tại sau lưng, quỳ một chân trên đất, hướng về phía mọi người cúi đầu, sau đó đi đến Kim Đao cùng Kim Tuấn trước mộ phần, hai đầu gối quỳ xuống đất, thấp giọng hào khóc lên.

Một lát sau bình phục lại, dứt khoát đứng lên, đi trở về vị trí cũ, ngồi xếp bằng xuống, thần sắc buông lỏng và lại cảm kích.

Những người còn lại cũng liên tiếp đứng lên, đi đến Kim Đao cùng Kim Tuấn trước mộ phần hoặc quỳ xuống đất hào khóc hoặc đứng tại cúi đầu ba cái, sau đó tự giác đi về tới xếp bằng ở tại chỗ, cũng không có lúc trước áp lực, trên mặt đều trở nên buông lỏng đứng lên.

"Cho bọn hắn cây đuốc chôn cất đốt, điểm bốn cái, trong đêm lạnh. . ."

Tiểu Thất cũng là rất được cảm xúc, vừa rồi nhìn thấy rõ ràng là từng cái một sắt boong boong hán tử, trọng cảm tình giằng nghĩa khí, tại vừa rồi loại tình huống đó tiếp vẫn không quên tình cũ, rất khó, bọn hắn chẳng qua là bị ân tình hoặc là lý do khác bất cóc mà Lựa Chọn quên một ít đạo đức tiêu chuẩn cùng chuẩn tắc.

Rất nhanh đồng lửa đã bị điểm đứng lên, đêm cũng thâm, ngoại trừ canh gác bốn người, còn lại mọi người dần dần lâm vào trầm mặc, không người nói chuyện không người ồn ào, đều đang lẳng lặng thưởng thức chuyện ban ngày, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Bất kể là Thanh Dương Vũ Quán hay là Cuồng Đao Vũ Quán, bọn hắn hôm nay thân thể cùng trên tinh thần đều mệt mỏi muốn chết rồi.

Chịu trách nhiệm canh gác trong bốn người không có Lưu Đình Thiên, hắn ngồi ở cạnh đồng lửa nhắm mắt lại, thời khắc cảm giác lấy chung quanh hết thấy động tĩnh, tuy rằng từ cuồng phong vũ quán mọi người vừa rồi biểu hiện nhìn, bọn hắn đúng là tại hồi cải, nhưng ba năm nửa kiếp sống giang hồ lại để cho Lưu Đình Thiên sẽ không chút nào buông lỏng cảnh giác.

Tuy rằng biểu hiện ra nhìn dường như ngủ rồi, nhưng trên thực tế chính cảnh giác bốn phía, chài vuốt lấy chuyện đã xảy ra hôm nay, trở về chỗ thể khí tràn ngập cánh tay tràn ngập lực lượng cảm giác.

Lưu Đình Thiên trong cơ thể cái kia ti thể khí đã một lần nữa về tới trong đan điền, Lưu Đình Thiên tại loại trường hợp này tiếp là tuyệt đối sẽ không tùy tiện đi tu luyện cái kia vô danh khẩu quyết đấy, chẳng qua là tại ti mi hồi tưởng cái kia ti thể khí làm sao sẽ đột nhiên lên đến trên cánh tay, hắn đề nén nội tâm muốn thử một lần xúc động, chậm rãi bình phục lấy tâm tình.

Bất tri bất giác liền nghĩ tới Hồ tiên sinh, ba năm rồi, Hồ tiên sinh còn chưa có trở lại, cũng không biết gần nhất được không, đang làm lấy cái gì, Hồ tiên sinh nói tới đa ba năm sẽ trở lại, Hồ tiên sinh chưa bao giờ lừa gạt hắn, có lẽ mau trở lại rồi a.

Các loại Hồ tiên sinh đã trở về, hắn muốn nói với Hồ tiên sinh hắn rất tưởng niệm hắn, có thật nhiều thật nhiều lời nói muốn nói với hắn, bản thân nhưng những năm qua, có thật nhiều nghi vấn muốn hỏi Hồ tiên sinh, đặc biệt là cái kia khẩu quyết, rút cuộc là lấy làm gì đấy, như thế nào thần kỳ như vậy.

Lại nghĩ tới cha hắn Lưu Lão Thực cùng mẫu thân hắn Trần Hà Hoa, có hơn nửa tháng, vũ quán rất nhanh lại muốn nghỉ, lúc này đây muốn nhiều mua chút ít lương thực trở về, Phạm đại trù lần này cần bản thân hỗ trợ mang từ áp tiền đưa chỗ mục đích cho hắn mang một ít đặc biệt đồ vật.

Ngày mai cũng không biết vẫn áp không áp, nếu như áp mà nói mua được đồ vật không cần Phạm đại trù tiền, tìm Phạm đại trù đòi hỏi một ít mần thầu trở về, Phạm đại trù làm mần thầu không công mà mềm đặc biệt ăn ngon, mẫu thân hắn cùng cha hắn đều rất thích ăn.

Năm nay là ngay cả lấy năm thứ ba khô hạn rồi, lão thiên gia đây là muốn hướng trong chết bức tiết tấu, nhà bọn họ thì đỡ, mỗi tháng tổng có thể mang

về một ít lương thực, Đại Toàn thúc nhà vẫn là tốt.

Trụ Tử ca hiện tại đã là chính thức tiêu sư, vào Nam ra Bắc, lần trước áp xe đi hán chỗ trấn, nhìn thấy Trụ Tử ca, cười con ngựa cao to, mặc cảm y trường bào rất là uy phong, tránh bạc còn nhiều, tổng hội mua lương thực gửi người cho đưa trở về.

Nhưng mà Lư gia thôn có ba bốn mươi hộ, hơn trăm mười miệng ăn, luôn luôn khó khăn đấy, lão nhân cũng không ít, lão thôn trưởng càng ngày càng già rồi, trong thôn hiện tại liền cha hán đang quản sự tình, năm trước giữa năm liền đem người nhà còn sống bạc toàn bộ mua lương thực, có khó khăn từng nhà tiền đưa lương thực, dùng để vượt qua thiên tai.

Vẫn xây dựng chuyên nghiệp thợ săn đội không hoàn toàn ra vào Dã Trư Sơn, mặc kệ Dã Trư thỏ rừng, bắt lượn lớn nhỏ, chỉ cần đoán được đều đánh trở về, cuối cùng vẫn tổ chức người đi đánh Sói chủ ý, da sói bắt được trên thị trấn đi bán đi đổi về lương thực, miễn cưỡng mới đưa năm trước cho vượt qua đi.

Năm nay đầu xuân vừa không có mưa rơi, cho tới bây giờ trời mưa cũng ít, trong đất hoa màu xem ra lại không thừa nổi bao nhiêu, cha hán có lẽ lại muốn mang theo thợ săn đội lên núi đi săn rồi.

Chẳng qua là cái này khô hạn ảnh hưởng đến không chỉ là Lư gia thôn một cái thôn, mười dặm tám hương đều không mưa, ảnh hưởng đến xung quanh rất nhiều thôn trấn, dựa vào Dã Trư Sơn thôn đều xây dựng đội ngũ lên núi đi săn.

Hiện tại ở gần chỗ Dã Trư càng ngày càng ít, đều muốn nhiều đánh chút ít con mồi, chỉ có thể không ngừng đi vào trong, núi ở chỗ sâu trong hồ báo sai lang cũng nhiều, quá nguy hiểm.

Hơn nữa nguy hiểm nhập lại không chỉ là đến từ những thứ này dã thú, càng nhiều nữa đến từ chính lên núi người, bộ ngựa bắt ve chim sẽ núp đằng sau sự tình cũng lúc có phát sinh, nửa đường ăn cướp đánh đập tàn nhẫn sự tình cũng bên tai không dứt.

Kỳ thật cũng không hoàn toàn là đói đấy, người cực đói rồi, thiếu khuyết đạo đức ước thúc dưới tình huống, xác thực cầm lấy dao bầu búa sự tình gì cũng dám làm.

Nhưng hiện tại chỉ cần dám vào núi, nhiều tìm kiếm, hoặc nhiều hoặc ít vẫn có thể đánh một ít con mồi hoặc là hái một ít trái cây trở về, không đến mức tay không mà về, nhưng tổng là có người chuyên môn liền ưa thích thừa dịp làm loạn chút ít không biết xấu hổ da sự tình, ăn có sẵn đấy.

Lần trước về nhà lúc ăn cơm cùng Lư Lão Thực nói chuyện phiếm lúc, liền đề cập tới Trình gia thôn có nhất hóa nhân thanh danh liền không tốt lắm, ưa thích mạnh mẽ đoạt người khác đã đánh tới con mồi hoặc là hái đến trái cây.

Bởi vì bọn họ có hai ba mươi người, thân thể khỏe mạnh trẻ tuổi hán tử chiếm đa số, hơi có không từ, liền côn bồng gia tăng, chuyên đoạt những cái kia lạc đàn hoặc là mấy người mười mấy người tiểu đội, gây án buồn thui, có tiếng xấu.

Mẫu thân hán vẫn nhắc nhở cha hán đừng cho người lên xung đột, cha hán chẳng qua là ha ha cười cười, nói chúng ta Lư gia thôn thợ săn cái kia đều là hảo thủ, cũng có chừng ba mươi người, bọn hán không dám khi dễ.

Vừa nghĩ, một bên cảnh giới lấy, thời gian qua vô cùng nhanh, thiên vẫn màu đen lấy, nhưng đã đến Lư Đình Thiên mỗi ngày rời giường canh giờ.

Hán sửa sang lại tiếp suy nghĩ, đưa tay ra sờ lưng mồi, trợn mắt nhìn lại, Dương Tông cũng ngồi xuống, hướng hán cười cười, sau đó đi xem nhìn nằm ở trên xe ngựa Hạ Phi Long, thấy hán ngủ vô cùng an tâm cũng liền yên lòng.

"Đình Thiên, tỉnh. . ."

Dương Tông đi tới ngồi ở Lư Đình Thiên bên cạnh, đốt lên cáp cắt tại trên đồng lửa sưởi ấm, trên núi biểu lộ khí rất nặng cảm giác mát rất nặng.

"Ừ, đại sư ca, người tới hôm qua nói nói mới rồi. . ."

Lư Đình Thiên về mặt cười xấu xa.

"A? Ta nói gì?"

Dương Tông có chút nghi hoặc nhìn Lư Đình Thiên, thấy hán cười xấu xa, biết không hay, vừa ý định mở miệng ngăn trở.

"Ngọc nhi. . . Ngọc nhi. . ."

Lư Đình Thiên học có tiếng có hình dáng, bắt chước tới hôm qua Dương Tông trong lúc ngủ mơ la lên, tưởng niệm mà vội vàng.

Chương 81: Quyết Sách

Đợi đến lúc Dương Tông che Lưu Đình Thiên miệng lúc, đã có mấy cái đệ tử cùng Hắc y nhân bị đánh thức, đều kinh ngạc nhìn xem hai người, sau đó mạnh mẽ nghẹn lấy tại đó buồn cười.

Hiển nhiên người ở chỗ này cũng biết Dương Tông cùng Thượng Quan Ngọc hôn sự, toàn bộ Thanh Dương trấn người không biết đoán chừng cũng không có mấy cái, mọi người buồn cười trong mang theo một tia ghen ghét cũng có một tia hâm mộ.

"Người tiểu thí hài, không cho phép học. . ."

Dương Tông nhập lại không có sinh khí, hấn cùng với Thượng Quan Ngọc hai nhỏ vô tư thanh mai trúc mã, ngủ muốn bản thân cười hỏi đảng hoàng vợ cũng không mất mặt.

"Hi hi. . ."

Lưu Đình Thiên vẫn còn cười trộm

"Lại nói người cũng không nhỏ, chừng hai năm nữa thì có thể làm cho cha người nói với người phòng vợ rồi, ai nha, đến lúc đó đoán chừng người liền nói đều đi không dạng. . ."

Dương Tông cũng bắt đầu trêu chọc lên Lưu Đình Thiên.

"Ta mới sẽ không đâu. . ."

"Người liền mạnh miệng đi, đến lúc đó người sẽ biết, ài, ta nghe nói cô nương đối với người rất có ý tứ, bề ngoài giống như rất thích người, người muốn chẳng phải từ rồi a. . ."

"Ai nói đấy, làm sao có thể, cô nương mới mười tuổi, thì có hơn một trăm cân. . ."

Cô nương là trấn trên đồ tể con gái, Lưu Đình Thiên có đôi khi giúp đỡ Phạm đại trù đi mua thịt bái kiến, rất ưa thích cười rất đáng yêu, nhưng chính là có chút quá mập.

"Hắc hắc. . ."

Dương Tông cười đắc ý.

Thiên chậm rãi phát sáng lên, tất cả mọi người đi lên, riêng phần mình thu thấp, nhiều ra đến không ít ngựa, chuyến này đường xá muốn tạm biệt không ít.

"Hạ trưởng lão, ta cảm thấy đến hay là đem đồ vật đúng hạn đưa đến, cũng không có thể chỉ nghe thư Kim Đào lời nói của một bên, coi như là thật sự, nhưng nhiệm vụ này không giả, nếu như không đem đồ vật đưa qua, chỉ sợ đối với chúng ta Thanh Dương danh dự của võ quán có ảnh hưởng!"

Hạ Phi Long đã bị vịn ngồi dậy, chính uống vào Lưu Đình Thiên buổi sáng nấu tốt được, Dương Tông ở một bên một bên hầu hạ vừa nói.

"Đại sư ca, rương hòm như vậy trầm, chỉ sợ những thứ này trong rương hành trang đều là tảng đá, nhiệm vụ chỉ là nguy trang, chúng ta hay là sớm làm trở về, truyền tin quán chủ sớm làm chuẩn bị, Kim Đào đã chết Cuồng Dao Vũ Quán lần này chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu, Thanh Dương trên thị trấn võ quán nhiều như vậy, chỉ sợ có đại sự muốn phát sinh."

"Huống hồ những người này muốn sớm chút giao cho quan phủ, kéo đến thời gian dài chỉ sợ có biến. . ."

Tiểu Thất ở một bên đề nghị đến.

"Đình Thiên, người tới đây!"

Hạ Phi Long nghe xong hai người bọn họ phân tích cũng uống xong xong, cầm chén thuốc đưa cho Dương Tông, mở miệng hô Lưu Đình Thiên.

"Hạ trưởng lão, đại sư ca, Tiểu Thất ca. . ."

Đang tại sửa sang lại xe ngựa Lưu Đình Thiên nghe được tiếng la, đã đi tới.

"Đình Thiên, người xem chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ?"

Hạ Phi Long tại ngày hôm qua Lưu Đình Thiên một loạt biểu hiện về sau, đối với hấn rất là xem trọng, bình thường loại này Quyết Sách tính thảo luận

cũng chỉ là Trưởng lão lúc giữa tiến hành, Lưu Đình Thiên chẳng qua là đệ tử, tuy rằng hắn đã đạt tới kim cấp, nhưng chỉ là đệ tử.

Lưu Đình Thiên nhìn nhìn Hạ trưởng lão, có chút kinh ngạc, hắn cũng không nghĩ tới Hạ trưởng lão sẽ hỏi hắn vấn đề này, đã làm rất nhiều lần nhiệm vụ, đây là đầu một hỏi, sau đó lại nhìn một chút Dương Tông cùng Tiểu Thất.

"Hạ trưởng lão, nơi đây khoảng cách áp xe chỗ mục đích chỉ có không đến một ngày đường trình, buổi tối hôm nay có thể đi đến, đi trở về muốn ba ngày thời gian mới có thể đi đến Thanh Dương trấn, nhưng mà người chân không thích hợp chạy thật nhanh một đoạn đường dài, cũng cần tìm được thêm nữa được liệu tiến hành điều trị, nếu không biết lưu lại hậu hoạn. . ."

Lưu Đình Thiên tối hôm qua liền đã hiểu rõ các mặt cùng tất cả loại khả năng tính, đây cơ hồ đã thành hắn ngũ trước môn bất buộc, tổng kết cùng ngày.

"Chúng ta tốt nhất Bình chia làm hai đường, nơi này cách ra khỏi cửa đã rất gần, không có quá lớn nguy hiểm, rất ít người áp lấy xe, mang Hạ trưởng lão hướng chỗ mục đích đi, kết giao hàng hóa sau đó, liền ngay tại chỗ trên thị trấn tiến hành khám và chữa bệnh, được liệu cũng không phải phí một ít, không đến mức lưu lại hậu hoạn, mặt khác đại bộ phận người cười ngạo áp lấy Cuồng Đao Vũ Quán người đường cũ phản hồi, giao cho quan phủ, truyền tin quán chủ sớm làm chuẩn bị!"

Lưu Đình Thiên đối với Dương Tông cùng Tiểu Thất nói xong, vừa vỗ tay đứng ở một bên.

"Ừ, cần nhắc chu toàn, tâm tư tinh tế tỉ mỉ, liền theo như Đình Thiên nói làm!"

Hạ Phi Long gật gật đầu đầy cõi lòng vui mừng cười cười, tuy rằng Lưu Đình Thiên nói không nhiều lắm, nhưng những câu đánh trúng chỗ hiểm, nội tâm cũng sinh ra đem Lưu Đình Thiên ở lại Thanh Dương Vũ Quán tâm tư.

Lưu Đình Thiên tâm tư tinh tế tỉ mỉ, đối xử mọi người chân thành, thủ quy củ, giảng đạo lý, võ nghệ phi phàm, với hắn phụ tá, Dương Tông về sau tiếp quản Thanh Dương Vũ Quán cũng có một lớn trợ lực.

"Vâng!"

Ba người trầm giọng trả lời đến.

"Dương Tông, Tiểu Thất hai người các ngươi mang hai mươi sáu người cười ngạo đem Cuồng Đao Vũ Quán người mang về, tốc độ nhất định phải nhanh, muốn đuổi tại tin tức truyền ra trước đem sự tình từ đầu chí cuối nói với quán chủ!"

Hạ Phi Long một bên trầm ngâm một bên tiếp tục phân phó nói.

"Hạ trưởng lão, chỉ để lại ít như vậy người, muốn đuổi sáu chiếc xe, quá nguy hiểm, an toàn của ngài là vị thứ nhất đấy, không thể còn có nửa điểm sơ xuất!"

Dương Tông có chút gấp, ân cần mà nói, Tiểu Thất cũng thần sắc sốt ruột, như vậy quá mức nguy hiểm.

"Hặc hặc. . . Đình Thiên, ngươi theo giúp ta đi áp xe, có người đang ở đây, ta đây bị thương bọn hắn cũng có thể yên tâm. . ."

Hạ Phi Long rất vui mừng, hắn nhìn ra được Dương Tông cùng Tiểu Thất là phát ra từ nội tâm quan tâm.

"Có Đình Thiên tại, dọc theo con đường này an toàn liền không cần quá lo lắng rồi. . ."

Hạ Phi Long tiếp theo đối với Dương Tông cùng Tiểu Thất nói đến, nói xong nở nụ cười gật gật đầu.

"Vâng! Đình Thiên, Hạ trưởng lão liền giao cho ngươi rồi!"

Dương Tông trầm ngâm một lát, đây đã là trước mắt biện pháp tốt nhất rồi, hắn xác thực cũng nghĩ không ra mặt khác biện pháp tốt hơn.

"Vâng! Làm phiền Đình Thiên rồi!"

Tiểu Thất cũng trầm tư sau trả lời đến, sau đó vỗ vỗ Lưu Đình Thiên bả vai, lần này may mắn mà có hắn, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ghi ở trong lòng là tốt rồi, bọn hắn sư huynh đệ lại càng không có cần phải rồi, vì vậy cũng không làm làm.

"Vâng! Hạ trưởng lão yên tâm, chỉ cần trên thị trấn được liệu đủ, rất nhanh có thể lại để cho người khỏi hắn!"

Lưu Đình Thiên đối với y thuật của mình vẫn rất có tự tin.

"Yên tâm đi, đại sư ca, Tiểu Thất ca, ta biết hoàn thành nhiệm vụ!"

Lưu Đình Thiên đối với Dương Tông cùng Tiểu Thất cười hắc hắc.

"Hặc hặc. . . Tốt, các loại đi trở về, dẫn người đi tìm cô nương. . ."

Dương Tông trêu chọc nói.

Lưu Đình Thiên về mặt tràn đầy hắc tuyến, về mặt lúng túng, Hạ Phi Long cùng Tiểu Thất sững sờ về sau, nhìn xem Dương Tông khuôn mặt cười xấu xa, đều nở nụ cười, Lưu Đình Thiên cũng nở nụ cười.

Hạ Phi Long đối với Lưu Đình Thiên càng thêm thoải mái, một lòng tính toán như thế nào lưu lại Lưu Đình Thiên.

Đội đến lúc mọi người thu thập xong, nắm qua điểm tâm, dựa theo Quyết Sách Dương Tông cùng Tiểu Thất mang người, cưỡi ngựa, mang theo Cuồng Dao Vũ Quán xe ngựa đem người đều giả bộ lên xe ngựa hoặc là sau lưng ngựa.

"Hạ trưởng lão, chúng ta đi về trước, các người một đường cẩn thận, Đình Thiên, đoàn người liền giao cho người rồi!"

Dương Tông cười hắc hắc cha vợ cái kia con vàng buru ngựa, đối với Hạ Phi Long cùng mọi người vừa chấp tay, quay đầu ngựa hướng về lúc đến phương hướng vội vã mà đi.

"Chúng ta cũng đi thôi!"

Hạ Phi Long thấy bọn họ đã đi xa, mở miệng mệnh lệnh đến, tăng thêm chính hắn tổng cộng còn thừa lại đến chín người, hai gã bị thương đệ tử cũng lưu lại cùng Hạ Phi Long cùng một chỗ nằm ở trên xe ngựa, sáu cỗ xe ngựa sáu người, một người một chiếc xe chậm rãi chạy hướng lần này áp xe chỗ mục đích.

Mặc dù không có người đi xách Thanh Dương Vũ Quán có nội gian sự tình, nhưng mà tin tưởng Thượng Quan Tín sẽ có thích đáng an bài cùng xử trí, Lưu Đình Thiên trong lòng tuy có nghi hoặc, nhưng cự tuyệt sẽ không dễ dàng đi hoài nghi huynh đệ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Xảy Ra Chuyện Lớn

Hai nhóm người trên đường đi đều vô kinh vô hiểm đấy, Lưu Đình Thiên một đoàn người bởi vì bận tâm đến Hạ trưởng lão thương thế, đi rất chậm, vào lúc ban đêm đã khuya mới đi đến chỗ mục đích.

Thì cứ như vậy cũng so với trước kia nhiệm vụ trên yêu cầu thời gian sớm cả ngày, trực tiếp đem hàng hóa giao phó, tuy rằng giao phó lúc đối phương ánh mắt có chút lập lòe, nhưng Lưu Đình Thiên cũng không mải mê theo đuổi cái gì, trong lòng hắn, những thứ này đều không trọng yếu.

Lưu Đình Thiên hiện tại cả nhà tâm tư muốn tranh thủ thời gian chữa cho tốt Hạ trưởng lão cùng bị thương hai học viên, lại đem Phạm đại tru muốn đồ vật đoạt tới tay, sau đó liền về sớm một chút nhận được phần thưởng ngân quang đi mua lương thực.

Hắn có chút bận tâm cha hắn nướng, cũng không biết tại sao, tổng cảm giác tinh thần có chút hoảng hốt.

Đêm hôm đó, Lưu Đình Thiên tìm khách sạn đem Hạ trưởng lão cùng hai gã thương binh dàn xếp tốt về sau, lập tức mang theo còn lại năm người vội vàng xe đem năm xe hàng hóa giao phó.

Sau đó suốt đêm gõ hiệu thuốc đại môn, tại chủ quán tất cả không kiên nhẫn dưới tình huống mưa toàn bộ cần thiết dược liệu, suốt đêm bắt đầu nấu thuốc cùng khám và chữa bệnh, uống thuốc uống thuốc, thoa ngoài da thoa ngoài da, đêm đó liền đem ba người thương thế xử lý thỏa đáng, không có chậm trễ một lát.

Trở lại gian phòng, rửa mặt xong, nằm ở trên giường, Lưu Đình Thiên vẫn còn có chút hoảng hốt, đã qua nửa đêm, trải qua ngày hôm qua cùng hôm nay hai ngày bốn ba, tối hôm qua lại không ngủ, Lưu Đình Thiên rất có chút ít vất vả, nhưng Lưu Đình Thiên khoanh chân ngồi dậy, bắt đầu giáo tập cái kia sớm đã thuộc lâu vô danh khẩu quyết.

Vận chuyển một chu thiên về sau, mỗi một cảm giác biến mất, bối rối còn đang, Lưu Đình Thiên mặc quần áo nằm xuống trực tiếp liền ngủ mất rồi.

Bên kia Dương Tông cùng Tiểu Thất mang theo nhiều binh sĩ một đường bay nhanh, bởi vì đã không có trầm trọng rương hòm, ngựa lại nhiều, thay phiên lấy kéo xe, trở về tốc độ gần đây lúc muốn nhanh hơn rất nhiều.

Đã trải qua loại này sinh tử khảo nghiệm, lần thứ nhất đi ra làm nhiệm vụ đệ tử cũng trở nên ổn định, đối với bọn họ phát triển xác thực rất mới có lợi.

Trưa ngày thứ ba, Dương Tông một đoàn người đã đến Thanh Dương trấn, Dương Tông một thân một mình chạy tới Thanh Dương Vũ Quán, Tiểu Thất

mang theo hai mươi sáu học viên đề nặng hơn bốn mươi người chạy tới trên thị trấn quan phủ.

Dương Tông tại Thượng Quan Tín trong phòng đem sự tình trước trước sau sau đều đầu đuôi gốc ngọn nói cho Thượng Quan Tín nghe, nghe Thượng Quan Tín phía sau lưng chầy rọc mồ hôi lạnh.

Nghĩ đến Kim Đào bố trí cục diện cũng có chút nghĩ mà sợ, may mắn Lưu Đình Thiên ra tay, nếu không lần này Thanh Dương Vũ Quán thật có thể bị Cuồng Dao Vũ Quán phá đổ rồi.

Tiểu Thất bên này, Hồ phản phạt rồi đã đến hơn mười người, đều là trấn trên nổi danh Thanh Dương Vũ Quán cùng Cuồng Dao Vũ Quán người, chẳng qua là Cuồng Dao Vũ Quán mọi người bị trời lấy hai tay, Trấn Trường Chu Cường tự mình tiếp đãi.

Tiểu Thất tại quan phủ đem sự tình đại khái khai báo một lần, Chu Trấn Trường kinh hãi, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ, ảnh hưởng rất lớn, Thanh Dương trên thị trấn đã nhiều năm không có phát sinh đại sự như vậy rồi.

Chu Trấn Trường lập tức an bài nhân thủ bắt đầu làm đăng ký, đem Cuồng Dao Vũ Quán người xung quanh các loại tiến hành thẩm vấn, đám kia hán tử cũng thú nhận bộc trực, trực tiếp bị Chu Trấn Trường tạm thời bắt giữ.

Mà Tiểu Thất bọn người ở tại quan phủ nha môn cũng bị đề ra nghi vấn một ngày, thẳng đến tối trên mới bụng đói kêu vang tiêu sái ra nha môn, hướng Thanh Dương Vũ Quán đi đến, tất cả ngựa, xe ngựa đều bị bắt giữ.

Trong nha môn cả đêm đèn đuốc sáng trưng, Chu Trấn Trường tại trước bàn viết cái gì, mấy ngày hôm trước mới phát sinh qua hai cái thôn thôn dân tập thể đánh nhau ẩu đả, còn xảy ra nhân mạng, không biết như thế nào liên kinh động đến huyện nha, đã đến cái chủ bộ, đem hồ sơ đều điều rồi đi.

Hiện tại lại xảy ra lớn như vậy sự tình, hẳn hay là trực tiếp báo cáo huyện nha, mời huyện nha tăng số người nhân thủ càng thêm ổn thỏa, chỉ là hẳn nghe Tiểu Thất lúc nói đã biết rõ sự tình quá lớn, cân bằng bị đánh vỡ.

Một khi Thanh Dương Vũ Quán hoặc là mặt khác võ quán vì tranh giành đoạt địa bàn nào đứng lên, cục diện liền phức tạp, sự tình liền lớn hơn, lấy Thanh Dương trấn năng lực vẫn không cách nào dẹp loạn loại này cấp bậc bạo động, hẳn chỉ có nhanh chóng đến truyền tin huyện nha, lại để cho huyện nha đến tiến hành chủ đạo xử lý.

Đồng thời cũng phái ra khoái mã, chạy tới Tiểu Thất nói địa điểm, muốn hiện trường khảo chứng xuống, mặc dù nói đã tốt thì tốt rồi, hiện trường khả năng sớm được phá hư hầu như không còn, nhưng đây là nhất định quá trình.

Hắn phải tại sự tình còn không có hoàn toàn bộc phát không khống chế được trước đem có thể làm một chuyện trước an bài tốt, đợi đến lúc sự tình trở nên phức tạp, hẳn chỉ sợ muốn bề bộn sút đầu mẻ trán rồi.

Các loại Tiểu Thất một đoàn người trở lại Thanh Dương Vũ Quán, ăn xong Phạm đại trù có ý cho lưu đồ ăn về sau, rồi lại không có tìm được Dương Tông, quán chủ cũng không thấy rồi, rất là kỳ quái, theo lý thuyết lúc này thời điểm đúng là cần người quán chủ trấn giữ thời điểm.

"Tiểu Thất, người cuối cùng là đã trở về, còn muốn phiền toái người một chuyện!"

Ngay tại Tiểu Thất một đoàn người đang tại miêng lớn ăn thời điểm, võ quán một người trưởng lão khác Vương Lăng vô cùng lo lắng đã chạy tới.

"Vương trưởng lão, làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Thất có chút gấp, đưa trong tay bát dưa buồng, tranh thủ thời gian đứng lên, còn lại chính đang dùng com đệ tử cũng đều ngừng lại, khẩn trương nhìn xem Vương Lăng.

Vương Lăng niên kỷ thiên đại, người rất ôn trọng, tại Thanh Dương Vũ Quán cũng rất có chút ít lâu lắm rồi, xưa nay không gặp hắn như vậy bối rối qua.

"Còn phải phiền toái người lại đi tìm Lưu Đình Thiên, Dương Tông phân phó suốt đêm xuất phát, cần phải mau chóng đem Lưu Đình Thiên tìm trở về?"

Vương Lăng thở hổn hển.

"Đình Thiên? Người nào bị thương, là quán chủ hay là đại sư ca?"

Tiểu Thất cũng nóng nảy, Lưu Đình Thiên tại võ quán riêng có nhỏ thần y danh xưng, như vậy vội vã tìm hắn, có lẽ cùng y thuật của hắn có quan hệ, trước mắt võ quán là quan trọng nhất ba người, Thượng Quan Tín cùng Dương Tông hai người không thấy bóng dáng, Hạ trưởng lão đi theo Lưu Đình Thiên bên người.

"A? Không ai bị thương, là Đình Thiên nhà đã xảy ra chuyện!"

Vương Lăng sửng sốt, lập tức giải thích nói.

"Gặp chuyện không may? Xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Thất hai mắt trừng trừng, còn lại đệ tử cũng nhao nhao đứng lên, như vậy Vương Lăng có chút nghi hoặc, Vương Lăng vẫn không rõ ràng lắm Lưu Đình Thiên tại trước đây không lâu cứu được đại gia hỏa tính mạng, hẳn chỉ biết là lần này bị Cuồng Dao Vũ Quán Kim Đào xếp đặt thiết kế ám toán

rời, sự tình rất lớn.

Thượng Quan Tín cùng Dương Tông mật đàm hoàn hậu, tìm được Vương Lăng, đại khái nói tiếp sự tình, phân phó hần tọa trấn võ quán, bản thân vội vàng đi tìm Hồng Phong võ quán cùng mật khác mấy cái võ quán người thương nghị sự tình đi, đến bây giờ cũng không có đem về.

Vương Lăng tự nhiên biết rõ lúc này đây tính nghiêm trọng của sự việc, nếu như vạch tìm tòi da mặt, mà Kim Dao cùng Kim Tuấn đều chết hết, nhằm vào Cuồng Dao Vũ Quán đã kích nhất định không thể miễn.

Mà Thượng Quan Tín chưa có chạy bao lâu, Lưu gia thôn lại đây người tìm Lưu Đình Thiên rồi, lúc này đây tay áo trên đeo lụa trắng, đúng là Lưu Đại Toàn, trên đầu đeo băng, cánh tay cũng gãy xương, bị dán tại trên cổ, thần sắc uể oải, hai mắt đỏ thẫm.

Hai ngày trước, Lưu Đại Toàn liên suốt đêm đã tới tìm Lưu Đình Thiên, đêm khuya mới đến, biết được Lưu Đình Thiên làm nhiệm vụ đi, để lại lời nhắn, lại để cho Lưu Đình Thiên hoá tốc về nhà, người nhà có đại sự xảy ra.

Từ lúc ấy canh công lão Dương đầu về sau miêu tả, Lưu Đại Toàn lúc ấy cánh tay liền đứt gãy, một thân vết máu, một mực kéo lấy một đường đi tới, nói xong cũng vội vàng rời đi.

Lão Dương đầu vừa rạng sáng ngày thứ hai liền đem sự tình hồi báo cho đi lên, lúc ấy võ quán cũng không có dư thừa nhân lực, Thượng Quan Tín biết được về sau, an bài ngựa lớn tiến về trước Lưu Đình Thiên nhà xem xét, sau khi trở về mới biết được Lưu Đình Thiên nương Trần Hà Hoa bị giết rồi, cha hần Lưu Lão Thực trọng thương.

Thượng Quan Tín tranh thủ thời gian tìm lang trung, an bài mấy cái đệ tử trước đi hỗ trợ, thẳng đến sáng hôm nay Lưu Đại Toàn đeo lụa trắng lần thứ hai tới đây.

Dương Tông tại cửa lớn thấy Lưu Đại Toàn, trong lòng đã hiểu, Lưu Đình Thiên cha hần Lưu Lão Thực cũng đi, vội vã mà tìm đến xe ngựa, còng lấy Lưu Đại Toàn một đường bay nhanh chạy tới Lưu Đình Thiên nhà.

Đồng thời lại để cho lão Dương đầu truyền tin trấn giữ Vương Lăng, các loại Tiểu Thất đem về, lại để cho hần lập tức tiến đến tìm Lưu Đình Thiên, lại để cho hần toàn bộ mau trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Song Thân Chi Tử

"Ai nha, người liền đừng hỏi nữa, nhanh lên lên đường đi, Đình Thiên cha mẹ. . . Đều bị người giết. . ."

Vương Lăng có chút gấp, thanh âm đều có được run rẩy, từ khi ngựa lớn sau khi trở về, sự tình cũng truyền ra, từ ngựa lớn trong miệng biết được Lưu Đình Thiên cha mẹ đều là uổng mạng, đặc biệt là mẫu thân hần, cái chết rất thê lương.

"Cái gì?"

Tiểu Thất có chút khiếp sợ, Lưu Đình Thiên cha hần báỉ kiến, thường xuyên sẽ đến cho Lưu Đình Thiên tiến đưa chút ít quần áo hoặc là ăn, người vô cùng hòa khí, tại võ quán nhìn thấy ai cũng là cười ha hả đấy, thoạt nhìn phi thường thành thật một người, thành thật như vậy một người rất không có khả năng đi gây người khác, bây giờ lại bị người giết.

Tiệm com mọi người cũng là rất khiếp sợ, quá ngoài dự đoán của mọi người, trong lúc nhất thời đều ngây ngẩn cả người, toàn bộ tiệm com trong lúc đó lộ ra phải vô cùng yên lặng, nhưng có một cỗ đề nén không được bầu không khí đang nổi lên.

"Tiểu Thất, người đừng lo lắng rồi, tranh thủ thời gian suốt đêm xuất phát, ngựa đã cho người chuẩn bị tốt, liền ở ngoài cửa!"

Vương Lăng thấy Tiểu Thất cùng mọi người còn có chút ngây người, tranh thủ thời gian thúc giục đến.

"Ta cũng đi, ta cũng đi. . ."

Tất cả mọi người có chút phẫn nộ, nhao nhao muốn cùng Tiểu Thất cùng đi.

"Mọi người đừng có gấp, lúc này đây chẳng qua là đi đem Lưu Đình Thiên tìm trở về, mọi người thì không nên đi, nhiều người ngược lại không tốt,

Cuồng Dao Vũ Quán sự tình tất cả mọi người là kinh nghiệm bản thân người, đằng sau chúng ta toàn bộ Thanh Dương Vũ Quán đều có thể rung chuyển bất an, cần mọi người đồng tâm hiệp lực cùng một chỗ vượt qua. . ."

Vương Lăng dần dần thở gấp đều đặn khí tức.

"Mặt khác, Cuồng Dao Vũ Quán sự tình tạm thời không cần truyền ra bên ngoài, trong quán có người cho Kim Dao mật báo, các loại quán chủ tin tức sau lại cái khác an bài, đều minh bạch chưa?"

Vương Lăng ngữ khí có chút uy nghiêm, nhìn chung quanh mọi người.

"Vâng!"

Mọi người liếc nhau, trăm miệng một lời nói, bọn họ đều là kinh nghiệm bản thân người, tình hình lúc đó vẫn đang rõ mồn một trước mắt, tự nhiên đối với gian tế sự tình lòng dạ biết rõ.

"Vương trưởng lão, ta đi đầu một bước, lập tức xuất phát, Đình Thiên cha mẹ nơi đó còn là trước muốn an bài người đi hỗ trợ, sự tình chân tướng đi muốn cần thận nghe ngóng, lần này không có Đình Thiên, chúng ta cũng đã khai báo! Đại sư ca đã tiến đến Lưu gia thôn, chúng ta phải người đi đón đáp ứng càng thêm ôn hòa!"

Tiểu Thất hướng về phía Vương Lăng vừa chấp tay, sau đó hướng trong ngực cầm đi một tí màn thầu, điện thoại cầm một cái tràn đầy nước dây lưng con cái, liền vội vàng vàng hướng ngoài cửa tiến đến.

Hắn muốn suốt đêm xuất phát, đem tin tức mang cho Lưu Đình Thiên, trong lòng của hắn có chút sợ hãi, lấy Lưu Đình Thiên cùng ngày trong đêm bày ra võ công nhìn, hắn thật không biết Lưu Đình Thiên biết rõ chân tướng về sau, sẽ làm ra cử động gì.

"Vương trưởng lão, Tiểu Thất nói có đạo lý, nghe lão Dương đầu nói Lưu gia thôn giữa trưa cũng người đến, liền là trước kia hơn nửa đêm gõ cửa chính là cái người kia, hay là an bài người đi giúp đỡ chút, giúp đỡ chuẩn bị tiếp chiếu ứng lấy điểm, ài, đây là tạo cái gì nghiệt ôi!!!. . ."

Phạm đại trù chẳng biết lúc nào cũng đứng ở trong đám người, hắn sớm đã biết được Lưu Đình Thiên chuyện trong nhà, trong nội tâm càng là đáng thương đứa nhỏ này.

"Ừ, không tệ, ta cũng đang có quyết định này muốn an bài nhân thủ qua đi hỗ trợ, như vậy, Triệu Nguyên Khang, Lưu Minh toàn bộ, lý chí lớn, Khang vĩnh hằng, các người bốn người tuổi lớn nhất, ngày mai sáng sớm các người lại đề cho ngựa lớn dùng xe ngựa tiễn đưa các người đi Lưu gia thôn, trợ giúp Lưu Đình Thiên nhà xử lý hậu sự, lại đi đi sự tình chân tướng làm rõ ràng, rõ chưa?"

Vương Lăng gật gù đầu, tiếp tục phân phó nói, hắn cũng xác thực muốn tìm người đi hỗ trợ.

"Vâng!"

Lấy Triệu Nguyên Khang cầm đầu bốn người trình trọng gật đầu trả lời, việc này không phải chuyện đùa, Lưu Đình Thiên mới đã cứu mạng của bọn hắn, bọn hắn nhất định phải đem sự tình làm rõ ràng.

"Loại chuyện này chẳng lẽ quan phủ sẽ không quản sao?"

Một cái trong đó đệ tử có chút phẫn nộ.

"Ài, một lời khó nói hết, ngựa lớn nói, vào lúc ban đêm Lưu gia thôn hơn tám mươi tuổi thôn trưởng liền đánh xe xe ngựa đến trên thị trấn nha môn báo án, nha môn đêm hôm đó liền xuất động bộ khoái đều muốn đem hung thủ giết người tróc nã quy án, vốn đã đem cầm đầu bắt lại, về sau không biết chuyện gì xảy ra, kinh động đến huyện nha, đã đến cái chủ bộ, đem bản án cầm tới, thủ tục đầy đủ hết, Chu Trấn Trường cũng không dám làm trái, hiện tại chủ kia sổ ghi chép ngay tại Trình gia thôn trong thiết lập công đường, sự tình phía sau cũng không rõ ràng rồi. . ."

Phạm đại trù trầm thấp thanh âm, có chút thê lương, cũng có chút bất đắc dĩ.

Lấy Phạm đại trù lịch duyệt, rất rõ ràng hắn biết rõ là chuyện gì xảy ra, cái này hỏi đầu trên đầu con rận rõ ràng, Trình gia thôn người cùng huyện nha có chút quan hệ, hoặc là cùng chủ kia sổ ghi chép có chút quan hệ, vụ án này muốn dựa theo bình thường quá trình đi tra xét đã rất không có khả năng, đến cuối cùng hơn phân nửa là bồi thường hai cái tiền, dàn xếp ôn hòa.

"Ài, đáng thương hài tử nha. . ."

Vừa nghĩ tới Lưu Đình Thiên, Phạm đại trù nhin không được cảm thán.

Ba năm trước đây Lưu Đình Thiên vừa tới thời điểm liền vô cùng hiểu chuyện, vượt xa quá cùng một đám vào đệ tử, hiện tại bị này biến cố, cũng không biết sẽ đối với hắn tạo thành cái dạng gì đã kích.

"Chủ bộ làm sao vậy, chẳng lẽ hắn còn dám làm việc thiên tư trái pháp luật hay sao? Thực nếu như vậy, chúng ta liền đi huyện nha báo hắn!"

Có một kích động đệ tử có chút phẫn Thanh nói đến.

"Đúng, bọn hần thực nếu như vậy, chúng ta liền đi huyện nha. . ."

Tình cảm quần chúng kích động đứng lên, mọi người bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận nói...mà bắt đầu.

"Tốt rồi tốt rồi tốt rồi, mọi người không cần tiếng động lớn náo, chuyện này rút cuộc là thế nào, còn có đối đãi các người điều tra, Triệu Nguyên Khang, các người bốn người lần này tiến đến, muốn nặng điều tra việc này, mọi người cũng khổ cực rồi, tranh thủ thời gian rửa đi nghỉ ngơi đi. . ."

Vương Lăng gặp người bảy có chút không khống chế được, lại lo lắng bọn này người thiếu niên có chút hết sức lông bông, thực làm ra cái gì khác người sự tình, sẽ không tốt thu tràng, tranh thủ thời gian dặn dò mọi người sớm đi đi nghỉ ngơi.

"Là. . ."

Mọi người tuy rằng không tình nguyện, nhưng mà Vương Lăng uy nghiêm vẫn còn là đấy, như thường ngày cũng ôn trọng lấy xưng, các học viên một thông thừa thốt tiếng trả lời, lộ ra hữu khí vô lực.

"Đi nhanh đi, sớm chút nghỉ ngơi!"

Vương Lăng nhìn xem một đám người kéo lấy một mồi thân thể hướng ký túc xá mà đi, cũng có chút bất đắc dĩ lắc đầu, Phạm đại trù trong nội tâm rõ ràng, hần thì như thế nào lại không biết là tình huống như thế nào.

Dương Tông vội vàng xe ngựa đi theo Lưu Đại Toàn đi vào Lưu Đình Thiên nhà, một mảnh tan hoang cảnh tượng, lúc này người nhà trên cửa chính đã phủ lên màu trắng đèn lồng, trong sân rất nhiều người, đang tại thảo luận cái gì, nhà chính trong hai phần tối như mực quan tài bái phỏng tại chính giữa.

"Thôn trưởng, Trình gia thôn khinh người quá đáng, chúng ta giờ lên quan tài trực tiếp đi huyện nha, mời Huyện thái gia đi ra chủ trì công bằng. . ."

Hầu Từ lòng đầy căm phẫn, trên người hần cũng có tổn thương, trên cánh tay một đầu dài diện mạo vết đao, còn không có đóng vảy, nhìn ra được, lúc ấy tổn thương cũng không nhẹ.

"Đúng vậy a, thôn trưởng, chúng ta cùng Trình gia thôn từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, hần trình thép lần này hơi quá đáng, không thể cứ như vậy được rồi. . ."

Lưu đại nhân Thiết Đầu trên bao lấy băng bó, vẫn chảy ra nhè nhẹ vết máu, trong thanh âm cũng tràn đầy phẫn nộ.

Trong sân đứng đấy không ít người, đều hoặc nhiều hoặc ít mang theo một ít tổn thương, đều là Lưu gia thôn trẻ trung khỏe mạnh thể hệ, cũng là thợ săn đội chủ yếu thành viên.

Một ít nhóm đàn bà con gái trong sân bận việc lấy, cắt giấy thù, ánh mắt đều màu đỏ màu đỏ đấy, có một chút một bên cắt một bên như cũ chảy nước mắt, có chút các lão nhân cũng đang giúp đỡ, khuôn mặt bi ai.

"Thôn trưởng, Đại Toàn đã đi tìm Hồ Oa rồi, thời tiết nóng bức, cứ như vậy để đó không phải là chuyện này!"

Nói chuyện đúng là cụt một tay Lưu Xuyên Trụ, chỉ vịn vịn có một cái cánh tay cũng bị treo ở cổ, khuôn mặt vẻ bi thống.

"Thôn trưởng. . . Ta đã trở về. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hồ Tiên Sinh Trở Về

"Thôn trưởng. . . Ta đã trở về. . ."

Lưu Đại Toàn mang theo Dương Tông đứng ở Lưu Đình Thiên cửa nhà, mới mở miệng, ngữ khí nhện không được lại có chút ít nghẹn ngào.

"Đại Toàn a, Hồ Oa đây?"

Lưu Xuyên Trụ nghe thấy Lưu Đại Toàn thanh âm, xoay người, nhưng không có phát hiện Lưu Đình Thiên thân ảnh, thanh âm có chút vội vàng.

"Hồ Oa còn chưa có trở lại, vị này chính là Hồ Oa đại sư ca Dương Tông. . ."

Lưu Đại Toàn thanh âm có chút run rẩy xoay người giới thiệu Dương Tông, mỗi lần nhìn thấy nhà chính bên trong hai cỗ quan tài, hẳn dù sao vẫn là nhìn không được, từng ly từng tý rõ mồn một trước mắt.

Trước đây không lâu hai người vẫn còn trong viện tử này uống qua rượu, nói riêng phần mình hài tử tương lai, nói lão thiên gia vì sao ba năm không mưa, nói Lưu gia thôn tương lai, nhưng là bây giờ, Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa đã nằm ở lạnh như băng trong quan tài rồi.

"Dương thiếu hiệp, không biết Hồ Oa lúc nào có thể trở về đến?"

Lưu Xuyên Trụ mở miệng hỏi, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn, đây đã là lần thứ hai đi tìm Lưu Đình Thiên, kết quả hay là không có đem về.

Lúc trước Lưu gia thôn sự tình trên cơ bản đều là Lưu Lão Thực tại quản lý, hiện tại đã xảy ra chuyện, Lưu Xuyên Trụ đem trách nhiệm vượt qua...mà bắt đầu.

Lưu Thụ Hương vốn niên kỷ liền lớn hơn, tăng thêm lúc này đây thương tâm quá độ, trạng thái thật không tốt, Trương thần y cũng được mời tới, cho mọi người trị thương, một mực ở chiếu cổ Lưu Thụ Hương.

"Vị lão bá này, chuyện là như vậy, Đình Thiên cùng theo chúng ta cùng một chỗ áp xe đi sát vách trấn, ta đã phái người một đường khoái mã tiến đến truyền tin, trên đường có ba ngày lộ trình, qua lại cần sáu ngày, coi như là sai nha, ít nhất cũng cần năm ngày. . ."

Dương Tông tự nhiên nghe được Lưu Xuyên Trụ trong lời nói không kiên nhẫn, nhưng hẳn cũng có thể hiểu được, ra chuyện lớn như vậy, mọi người làm sao có thể vẫn nổi lòng bình tĩnh.

"Cái gì, còn muốn năm ngày?"

Lưu Xuyên Trụ có chút giật mình, giật mình không chỉ là Lưu Xuyên Trụ, mọi người ở đây đều ngừng lại, đều nhìn xem nói chuyện Lưu Xuyên Trụ cùng Dương Tông.

Mọi người trong nội tâm minh bạch, năm thiên thời gian quá dài, thời tiết nóng bức, thời gian trên không cho phép nhà chính bên trong quan tài để đặt quá lâu, quan tài đã đổ hai ba ngày rồi, Lưu Đình Thiên là vô luận như thế nào không đuổi kịp rồi.

"Đúng, đây đã là khoái mã tốc độ!"

Dương Tông tự nhiên cũng là muốn minh bạch điểm này đây, nhưng cũng không có biện pháp nào khác, lúc này thời điểm chỉ có thể chi tiết bẩm báo.

"Ài. . ."

Lưu Thụ Hương nước mắt tuôn đầy mặt, ngửa đầu nhìn lên trời, bất đắc dĩ thở dài.

"Đát đát. . . Đát đát. . ."

Có tiếng ngựa truyền đến, tại Lưu Đình Thiên trước cửa nhà cách đó không xa ngừng lại, có người xuống ngựa, lại có chút ít dòn dập chạy tới, mọi người ngẩng đầu nhìn lại.

"Hồ tiên sinh, là Hồ tiên sinh. . ."

Lưu Đại Toàn có chút kích động thật nhanh nghênh đón tiếp lấy.

Hồ tiên sinh cũng không có dừng bước lại, cũng không có mở miệng nói chuyện, bước nhanh đi đến cửa lớn, nhìn về phía trong nội viện, chỉ thấy nhà chính bên trong hai phần lễ loi tro troi quan tài, hơi có vẻ thê lương.

"Ai làm hay sao?"

Hồ tiên sinh lời nói rất bình tĩnh, giống nhau hẳn lúc trước như vậy, nhưng lại có chút không bình tĩnh, mang theo một chút tức giận.

Hắn cũng không có sớm nhận được tin tức, chỉ là thấy đã đến cửa lớn treo màu trắng đèn lồng, lại gặp được nhà chính trong bày đặt hai phần quan tài.

Lưu Lão Thực người một nhà là ân nhân cứu mạng của hắn, hắn đối đãi các người Lưu Đình Thiên cũng như thân sinh vậy, sớm đã vượt ra khỏi thầy trò quan hệ, tuy rằng hắn đã từng phát quá nặng thề, này sinh không hề thu đồ đệ, nhưng ở sâu trong nội tâm sớm đã đem Lưu Đình Thiên coi là y bát truyền nhân.

Mà Hồ tiên sinh vô cùng rõ ràng, Lưu Lão Thực người một nhà làm người thiện lương, tuyệt sẽ không chủ động cùng người tranh đấu, hiện tại một cái hai phần quan tài, hình thế giống nhau lớn.

Mặc dù không có nhìn thấy Lưu Đình Thiên, nhưng hẳn gặp được Trương thần y, nghĩ đến không phải là chết bệnh, trong lòng của hắn ở đâu còn có không rõ ràng làm ân nhân cứu mạng của hắn Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa là bị người mưu hại đây.

"Hồ tiên sinh, là Trình gia thôn Trình Cương dẫn người làm. . ."

Lưu Đại Toàn nói qua nói qua, có chút nghẹn ngào, nhìn không được nước mắt chảy ròng.

"Trình gia thôn Trình Cương?"

Hồ tiên sinh lập lại một cái, phảng phất là đang suy tư cái gì, nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra được là ai.

"Phát sinh chuyện gì?" Hồ tiên sinh liền đứng ở chỗ đại môn, nhìn chăm chăm bày ở nhà chính bên trong hai phần quan tài, phảng phất muốn nhìn thấu quan tài bình thường.

"Hồ tiên sinh, chuyện đã xảy ra là loại này. . ."

Lưu Xuyên Trữ thấy Lưu Đại Toàn có chút nghẹn ngào, đã đi tới, cũng không có thủ thi lễ, chỉ có thể hướng về phía Hồ tiên sinh gật gật đầu, Hồ tiên sinh ánh mắt vẫn không có rời đi cái kia hai cỗ quan tài, trên mặt nhìn như không có chút tâm tình chấn động.

Nhưng người ở chỗ này cũng biết Hồ tiên sinh cùng Lưu Lão Thực một nhà quan hệ, Hồ tiên sinh nội tâm tuyệt đối không giống biểu hiện ra nhìn bình tĩnh như vậy.

Dương Tông nhìn xem Hồ tiên sinh lúc cảm giác được một loại nguy hiểm mùi vị, chẳng biết tại sao, loại cảm giác này so với ba ngày trước ngộ phục lúc càng làm cho hắn sồn hết cả gai ốc.

"Liên tục ba năm khô hạn, hiện tại đúng là thời kì giáp hạt thời điểm, trong thôn tồn tại lương thực đã không nhiều lắm, Lão Thực liền mang theo thợ săn đội càng không ngừng lên núi săn bắn, đánh tới dã vật đến vượt qua lần này nạn đói, Dã Trư Sơn phụ cận Dã Trư đều bị đánh hết, nếu muốn mạng sống, cũng chỉ có thể xâm nhập Dã Trư Sơn. . ."

Lưu Xuyên Trữ êm tai nói tới, trong thanh âm đạo toàn bộ thể lương.

"Mấy lần trước thì đỡ, mỗi lần đều có thể mang ra một ít dã vật bán đi đổi về lương thực, phân cho mọi người cùng nhau vượt qua cửa ải khó, nhưng lúc này đây. . ."

Lưu Xuyên Trữ nói đến đây dừng lại một chút, dường như mang theo vô tận hận ý.

"Ba ngày trước, Lão Thực lại dẫn mọi người lên núi rồi, bọn hắn lúc này đây tại Dã Trư Sơn ở chỗ sâu trong đánh tới tổng cộng đánh tới ba con Dã Trư, hai lớn một nhỏ, lớn hai đầu chừng ba bốn trăm cân, nhỏ nhất cũng có hơn một trăm cân."

"Tất cả mọi người thật cao hứng, nghĩ thầm lúc này đây thu hoạch không nhỏ, bắt được trên thị trấn đi bán đi, có thể đổi không ít lương thực đem về, ai ngờ, tại sắp rồi núi thời điểm, đụng phải Trình Cương. . ."

Lưu Xuyên Trữ nói đến đây lúc, có chút kích động, không có cánh tay cái kia không tay áo khế chấn động lấy.

"Trình Cương trước kia là Trình gia thôn thợ săn đội người, về sau không biết tại sao thoát ly đi ra, tìm mấy cái bốn gia, kéo hai mươi mấy người người bản thân mang theo đội ngũ, tại Dã Trư Sơn trong thanh danh cũng không tốt, thường xuyên làm một ít ăn cướp mặt khác thợ săn đội sự tình."

"Nghe nói muối muối của hắn gả cho huyện nha bên trong một vị quý nhân, vì vậy như thường ngày đại gia hỏa bị đánh cướp đi một tí dã vật cũng liền nhìn, sự tình cũng không nào lớn, nhưng là chưa bao giờ đi tìm chúng ta Lưu gia thôn phiền toái. . ."

"Trình Cương chứng kiến chúng ta cái kia ba đầu Dã Trư về sau, người của hắn liền vây chúng ta, để cho chúng ta đem hai đầu lớn giao ra đây, mới thả chúng ta qua, Lão Thực tự nhiên không chịu, song phương giằng co."

"Bởi vì chúng ta cũng có hơn ba mươi người, vì vậy Trình Cương lúc ấy cũng không có mạnh mẽ, hắn khiến cho người chặn rồi núi cửa đường không để cho chúng ta xuống núi, về sau sắc trời cũng đen lại, người cũng càng ngày càng nhiều, rốt cuộc có người bắt đầu điều giải đứng lên, cuối cùng hiệp thương đem đầu kia nhỏ cho Trình Cương, mới thả chúng ta xuống núi."

"Mọi người lúc ấy liền khí không nhẹ, Lão Thực cuối cùng vẫn là đem nhỏ nộp ra, lựa chọn dàn xếp ổn thỏa. . ."

"Lão Thực đó là không muốn mọi người sống mái với nhau, thật muốn hợp lại, nhân số chúng ta nhiều tự nhiên không sợ, nhưng bị thương sẽ thấy làm cho khó tránh khỏi rồi, hơn nữa Trình Cương muối phu. . ."

Lưu Xuyên Trữ cũng có chút bất đắc dĩ, nhập lại không phải là bởi vì sợ phiền phức, mà là không muốn gây chuyện trên thân, mang đến vô vị phiền toái, đặc biệt là tại hiện tại thời kì giáp hạt thời điểm.

Nếu như đại đa số người bị thương, không có cách nào khác lên núi đi săn, thôn này bên trong lão nhân tiểu hài liền thật sự không chỉ chẳng qua là chịu đói đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Táng Tận Thiên Lương

"Cuối cùng mọi người bình yên vô sự xuống núi, tuy rằng thiếu đi một đầu Dã Trư, mọi người có chút tức giận, nhưng vẫn là có hai đầu lớn đấy, có sáu bảy trăm cân nặng."

"Cùng ngày sau khi trở về, Lão Thực liền đem Dã Trư thả trong sân, ý định ngày hôm sau hay dùng lão thôn trưởng xe ngựa đem Dã Trư kéo vào thành bán đi đổi về lương thực, mọi người cũng nhìn thấy hy vọng, cũng sẽ không có đi nhiều so đo ban ngày sự tình. . ."

Lưu Xuyên Trụ nói qua có chút hồi hận toát ra đến.

Lúc ấy hẳn tại cửa thôn lão cây hòe tiếp hút thuốc túi, nhìn thấy hào hứng nhập lại là rất cao một đám người giờ lên nặng trĩu hai đầu Dã Trư vào thôn, trong nội tâm cao hứng nhanh, cũng liền không có quá lâu đến hỏi chuyện gì xảy ra, hiện tại nói cái gì nữa cũng tới không vội.

"Cùng ngày trong đêm, đại khái giờ Tý, Trình Cương dẫn người lên lên tiến vào thôn, đem Lưu Lão Thực nhà vây, ý định vụng trộm đem trong sân hai đầu Dã Trư trộm đi, lại không nghĩ làm ra tiếng động, bị Lưu Lão Thực phát hiện, mang theo đao sẵn liền vọt ra, cùng Trình Cương lớn tiếng lý luận đứng lên."

"Trình Cương trực tiếp liền xuống tay độc ác, cùng Lưu Lão Thực đấu, nhưng quả bất địch chúng, tổng cộng đã đến hai mươi sáu cá nhân, cuối cùng. . ."

Lưu Xuyên Trụ trong mắt nổi lên nước mắt.

Dương Tông nghe thế cũng không khỏi xiết chặt nắm đấm, ba ngày trước buổi tối, đúng là Lưu Đình Thiên phi tiêu cứu được đoàn người thời điểm, hẳn vẫn đào hai cái vũng hồ, chôn Kim Dao cùng Kim Tuấn, lại không nghĩ cha hắn nương đã ở đêm đó bị hiệp người làm hại.

Hồ tiên sinh như trước đứng đấy không hề động, chẳng qua là sắc mặt không còn bình tĩnh nữa, đầu không lần át được vẻ phẫn nộ tự nhiên sinh ra.

"Hà Hoa cũng vọt ra khỏi phòng, cầm lấy một cái kéo, đâm bị thương Trình Cương cánh tay, thẹn quá hoá giận Trình Cương mệnh lệnh bọn thủ hạ đem Hà Hoa loạn đao chém chết, Hà Hoa trên người tổng cộng trong bốn mươi bảy đao. . ."

Lưu Xuyên Trụ nói đến đây lúc, đã khóc không thành tiếng rồi, đây cũng quá hung tàn rồi, một đám hoàn toàn diệt tuyệt nhân tính súc sinh.

Trong sân phụ nữ cùng các lão nhân đã thấp giọng khóc ồ lên rồi, Hà Hoa thảm trạng bọn hắn về sau tận mắt nhìn thấy, cuối cùng là Đồng Mai cho Hà Hoa thu liệm thi thể, trên người sẽ không có một khối nguyên vẹn chút ít da thịt rồi.

Trong sân các nam nhân cũng đều đỏ tròng mắt, hốc mắt ướt át, nắm chặt nắm đấm.

"Ài. . ."

Lưu Thư Hương hơn tám mươi tuổi, tóc trắng xóa, nước mắt tuôn đầy mặt, ngồi trong sân lúc giữa thân thể không ngừng run rẩy thở dài một hơi, không biết là cảm thán vận mạng bất công hay là cảm thán lão thiên gia vì cái gì dui mù, lại để cho Lưu Lão Thực một nhà uổng mạng.

"Phanh. . ."

Chỉ thấy Hồ tiên sinh tay phải một quyền đánh tới hướng một bên tường đất, tường đất trên thình lình một cái xâm nhập ba phần đầu quyền, hai mắt tràn đầy phẫn nộ.

Dương Tông nghe được Lưu Xuyên Trụ mà nói, lửa giận trong lòng trong đó, nắm đấm bóp cách băng vang lên, trong mắt tựa hồ muốn phun ra lửa.

Lại nghe thấy phịch một tiếng vang, đầu mắt nhìn lại, gặp được cái kia đầu quyền, ngược lại hít một hơi khí lạnh.

Tường đất rất rắn chắc, cái kia đầu quyền rõ ràng có thể thấy được, chung quanh tường đất trên không có chút vết rách, dường như cái kia tường đất lúc kiến tạo thì có cái này nắm đấm bình thường.

Hơn nữa một quyền xuống dưới, cũng không có nửa điểm bụi bặm giờ lên, đó là dùng nội lực tập trung ở trên nắm tay, trong nháy mắt kích phát mới có thể làm được, đối nội lực lượng không chế có thể nói hoàn mỹ, coi như là quán chủ Thượng Quan Tín cũng làm không được một bước này, cái này Hồ tiên sinh rút cuộc là người nào?

Lưu gia thôn tại sao có thể có cao thủ như thế? Hồ tiên sinh cùng Lưu Đình Thiên lại là quan hệ như thế nào? Lưu Đình Thiên tay kia quỷ thần khó lường

phi tiêu cùng vị này Hồ tiên sinh có thể hay không có liên quan?

"Đội đến đoàn người nghe được động tĩnh chạy tới lúc, Trình Cương đã mang người vội vàng xe ngựa kéo lấy Dã Trư chạy. . ."

Bình phục tâm tình Lưu Xuyên Trụ tiếp tục mở miệng nói đến, như là hấn năm đó cánh tay đứt rời chính là cái kia buổi tối như vậy bị thống.

"Đại Toàn cái thứ nhất đi đến, trông thấy đang chuẩn bị chạy trốn xe ngựa, mang theo đao săn đỏ hồng mắt liền vọt tới, kết quả bị cho ăn mãnh liệt đánh, thù đều bị cắt đứt rồi."

"Không phải là chạy nhanh, đoán chừng cũng sẽ không bỏ qua hấn, bọn hấn lúc này mới nghe ngang rồi đi, thật sự là táng tận thiên lương a. . ."

Lưu Xuyên Trụ vừa bình phục tâm tình lại có chút ít kích động phập phồng.

"Chúng ta đến thời điểm, Hà Hoa cũng sớm đã không còn thở, Lão Thực tổn thương vô cùng nặng, chảy rất nhiều máu chỉ còn lại có một hơi, không có sống quá đêm đó, trời chưa sáng sẽ theo lấy Hà Hoa cùng đi. . ."

Lưu Xuyên Trụ lại nghẹn ngào, lúc ấy trong sân đều là máu, chảy đầy đất đều là, rất nhiều phụ nữ chứng kiến hiện trường sau trực tiếp liền nhỏ ra.

"Hầu Tử mang người Tề ngựa đêm hôm khuya khoắt liền giết hướng Trình gia thôn, muốn đi cho Lão Thực báo thù, lão thôn trưởng mang theo Lưu Đại Toàn đi trên thị trấn báo án. . ."

"Kết quả Trình Cương vẫn không tìm được, Trình gia thôn thôn trưởng thấy hơn nửa đêm nhất hỏa nhân cầm lấy khí giới phần nộ đi vào Trình gia thôn, liền triệu tập thôn dân, đem Hầu Tử bọn hấn ngược lại vây ở Trình gia thôn, về sau song phương đều lựa hợp lại, đều có không ít người bị thương, từ đầu tới đuôi đều không có gặp Trình Cương. . ."

"Lão thôn trưởng suốt đêm đến trên thị trấn Chu Trấn Trưởng chỗ đó báo cái bản, bởi vì ra nhân mạng, Chu Trấn Trưởng suốt đêm khiến cho người đến điều tra, làm hồ sơ về sau, lại phái người đi Trình gia thôn bắt người, Trình gia thôn thôn trưởng lúc này mới tin tưởng Trình Cương bọn hấn thật sự giết người."

"Bộ khoái đem Hầu Tử bọn hấn mang trở về, nhưng mà Trình Cương không thấy bóng dáng, chỉ đem mặt khác hai mươi lăm người cho bắt hết, chuẩn bị đội đến lúc hùng đông liền áp trở về trấn trên nha môn, trời đã sáng, huyện nha trương chủ bộ đã tới rồi, đồng thời còn dẫn theo một đám nha dịch, tiếp quản vụ án. . ."

"Về sau chúng ta mới biết được, cái kia trương chủ bộ đúng là Trình Cương muội phụ, mà theo trương chủ bộ nói, Trình Cương đã nhốt tại huyện nha trong, nói là chính bản thân hấn đầu án tự thú đấy, vụ án từ trương chủ bộ thẩm tra xử lý, liền trực tiếp tại Trình gia thôn thiết lập công đường, một mực cũng không có tra xét ra cái như thế về sau, một mực kéo đến bây giờ. . ."

Sự tình chân tướng đã rất rõ ràng rồi, Dương Tông cũng rơi lệ, cái này trương chủ bộ xem ra là muốn một mực mang xuống rồi, một mực đội đến lúc người hạ táng về sau, lại chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ coi như không có, cái này thật là làm cho Dương Tông có chút bất đắc dĩ.

"Bây giờ thiên khí nóng bức, thi thể không thể lâu thả, Trình gia thôn lại một thẳng không có tin tức, Hồ Oa ít nhất còn muốn năm ngày mới có thể trở về, đoàn người chưa kịp đây là sầu muộn đâu!"

Lưu Xuyên Trụ cũng đành chịu thờ dài, từ xưa dân không cùng quan đầu, vấn đề này như vậy kéo lấy, thật sự không phải là cái biện pháp, nhưng là bọn hấn vừa không có biện pháp tốt hơn.

"Người chết vì lớn, nhập thổ vì an, chôn đi. . ."

Hồ tiên sinh lẳng lặng yên nói ra, trong thanh âm băng hàn chỉ ý lại để cho Dương Tông không khỏi đánh cho cái ve mùa đông, giống như nóng bức mùa trong nổi lên hàn phong, tiếp nổi lên lông ngỗng tuyết rơi nhiều như vậy.

"Đứng, Hồ tiên sinh. . ."

Lưu Xuyên Trụ tự nhiên biết rõ Hồ tiên sinh cùng cái này một nhà quan hệ, vô cùng rõ ràng Hồ tiên sinh cùng Lưu Đình Thiên cảm tình, Hồ tiên sinh vừa rồi nhìn như bình tĩnh khuôn mặt tổng cho hấn một loại cực kỳ mãnh liệt nguy hiểm cảm giác.

"Nơi này có chút ít bạc, hiện tại dẫn người đi trên thị trấn mua chút ít vàng bạc giấy mỏng, nhiều mua một ít, đem vợ chồng bọn họ nỏ mảy nỏ mặt an táng, hơn bạc nhiều mua chút ít lương thực. . ."

Hồ tiên sinh nói xong đi trở về hấn kỵ binh đen nhánh màu bên cạnh ngựa bên cạnh, từ trên lưng ngựa lấy tiếp một cái túi lớn, rào rào bạc tiếng va đập truyền đến.

Dương Tông trông thấy màu đen ngựa lúc ánh mắt lại là sáng ngời, con ngựa này là thượng hạng thuần chủng đen câu ngựa, sức chịu đựng vô cùng nhất xông ra, toàn bộ Thanh Dương trấn đều không có một thốt.

Hấn cũng là ở bên ngoài làm nhiệm vụ lúc này mấn đã từng gặp một lần, mà từ cái kia túi lớn lắng đọng trạng thái cùng truyền ra thanh âm phán đoán, không ít hơn ba trăm lượng, mà Hồ tiên sinh không có chút do dự.

Hơn nữa chỉ có một thủ rất tùy ý đem bạc lấy xuống, phóng tới trong sân, như là trên tay mang theo chẳng qua là một quyển sách, cái này Hồ tiên sinh tuyệt đối không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Hạ Táng

Dương Tông trong nội tâm mình bạch chuyện này tuyệt đối sẽ không thì cứ như vậy bỏ qua, võ công cao cường, xem tiền tài như cặn bã, xử sự tỉnh táo, loại người tài giỏi này là chân chính nguy hiểm, làm việc không bám vào một khuôn mẫu, yêu ghét rõ ràng.

Càng là mặt ngoài trong bình tĩnh tâm càng là kích động, hần từ Hồ tiên sinh trên người cảm thấy Lưu Đình Thiên mùi vị, nhưng ba năm qua chưa từng có nghe Lưu Đình Thiên đề cập tới người này, xem ra quan hệ giữa bọn họ tuyệt đối không giống bình thường.

"Phiền toái các vị liền nhau rồi, đêm nay chuẩn bị thỏa đáng, sáng mai hạ táng!"

Hồ tiên sinh đối với mọi người vừa chấp tay, ngữ khí bình tĩnh nói đến, mọi người cả kinh, bọn họ cũng đều biết Hồ tiên sinh cùng Lưu Lão Thực một nhà quan hệ không giống bình thường.

Năm đó bị Lưu Lão Thực lưng rời núi cứu được một mạng, về sau lại cứu Lưu Đình Thiên một mạng, Lưu Đình Thiên một thân y thuật cũng đều là Hồ tiên sinh truyền lại thụ, nhưng người trong thôn cũng không biết Hồ tiên sinh đã đem Lưu Đình Thiên xem như của mình, hôm nay Hồ tiên sinh thái độ rồi lại rõ ràng biểu lộ hần loại thái độ này.

Nói dứt lời Hồ tiên sinh quay người đi đến bên cạnh ngựa, trở mình lên ngựa, động tác gọn gàng làm liền một mạch, Dương Tông ở một bên một mực quan sát đến Hồ tiên sinh, càng xem càng cảm thấy thần bí.

"Đem Lưu Lão Thực đao sẵn lưu lại, lại lưu lại Hà Hoa yêu mến nhất chi vật, các loại Hổ Oa đem về lưu lại cái ý muốn. . ."

Hồ tiên sinh ngồi ở trên lưng ngựa, đối với mọi người phân phó nói, hần tự nhiên biết rõ Lưu Lão Thực yêu mến nhất chi vật chính là chỗ này đem tở truyền đao sẵn rồi.

Mỗi lần Lưu Đình Thiên muốn vào núi lúc, Lưu Lão Thực đều muốn đao sẵn giao cho Lưu Đình Thiên, Lưu Đình Thiên đã từng cũng đã nói, Lưu Lão Thực bảo bối nhất đúng là cái thanh này đao sẵn rồi.

"Trình gia thôn đi như thế nào?"

Kéo qua dây cương, Hồ tiên sinh âm cái này mặt ánh mắt có chút tinh quang bắn ra bốn phía, dùng nghiêm túc ngữ khí nói đến.

"Đọc theo phía đông con đường kia, qua hai cái thôn đã đến, thôn trước có một trình chữ!"

Hầu Tử mở miệng hỏi đáp, mang theo một ít tiếc nuối, hần không thể vì hần kính trọng nhất Lưu Lão Thực báo thù, ngược lại bị Trình gia thôn người gây thương tích.

"Giá. . ."

Theo cả đời gầm lên, Hồ tiên sinh tựa hồ muốn nghẹn tại trong lòng cái kia khẩu khí nhỏ ra, dồn dập tiếng vó ngựa dần dần đi xa.

"Hồ tiên sinh cẩn thận. . ."

Lưu Xuyên Trụ tự nhiên mình bạch Hồ ý của tiên sinh, đây là muốn vì Lưu Lão Thực một nhà đòi lại cái công bằng, chưa phát giác ra lúc giữa lệ rơi đầy mặt, hần tự nhiên không biết Hồ tiên sinh bản lĩnh chân chính, đối phó những người này, sự lo lắng của hần là dư thừa.

Theo tiếng vó ngựa dần dần biến mất ở phương xa, sắc trời cũng trở nên chậm rãi âm đạm xuống, mọi người cũng thu hồi trông về phía xa ánh mắt.

"Dương thiếu hiệp, đa tạ!"

Lưu Xuyên Trụ bình phục tâm tình, hướng về phía Dương Tông gật gật đầu, trong giọng nói đã không có lúc trước thô bạo, Hồ tiên sinh đến một lần nữa cho Lưu gia thôn người tín tâm.

"Lão bá khách khí, ta cùng với Đình Thiên là huynh đệ, Đình Thiên đã cứu mạng của ta, người không muốn cùng ta khách khí, đầu là hôm nay vừa trở về, có chút đã muộn. . ."

Dương Tông cung kính vừa chấp tay, vô luận là đốt lên bằng bó đi tìm Lưu Đình Thiên Lưu Đại Toàn, hay là trước mắt cụt một tay đại bá, đều cho thấy Lưu gia thôn cứng cỏi cùng bất khuất, cùng ông trời đối kháng lấy, cùng không công bằng đối kháng lấy, tuy rằng rất nhỏ yếu.

"Tốt, Thiên nhân thấy sẽ phải đen, chúng ta còn muốn sớm làm chạy tới Thanh Dương trấn đi mua sắm lấy đồ vật, Dương thiếu hiệp đường quen thuộc, vậy phiền toái Dương thiếu hiệp cho chúng ta mang dẫn đường, không biết Dương thiếu hiệp ý như thế nào?"

Lưu Xuyên Trụ cũng không có người vì Dương Tông mà nói đối với hắn gây mệnh lệnh, chẳng qua là mang theo thương lượng ngữ khí.

"Lão bá yên tâm, chính là người không nói, ta cũng tự nhiên tiến về trước!"

Dương Tông như trước cung kính chấp thủ.

"Sắc trời cũng không sớm, Hầu Tử, ngươi mang mấy người cùng Dương thiếu hiệp tiến đến Thanh Dương trấn mua sắm cần thiết vật phẩm, Đại Toàn ngươi mang người thừa dịp còn có chút ánh sáng, đi nghĩa địa đã chọn địa phương tốt đào huyệt đi, sáng mai hạ táng. . ."

Lưu Xuyên Trụ nhìn xem nhà chính bên trong hai cỗ quan tài, thanh âm càng ngày càng thấp trầm, dường như những lời này rút sạch khí lực toàn thân.

"Mọi người tất cả giải tán đi, sáng mai chúng ta nở mày nở mặt tiễn đưa Lão Thực ca cùng Hà Hoa tỷ ra đi. . ."

Lưu Đại Toàn ẩn chứa nước mắt bị thống nói đến.

Dương Tông cùng Hầu Tử mang theo sáu người vội vàng hai cỗ xe ngựa tiến về trước Thanh Dương trấn, Lưu Đại Toàn mang theo mấy người hướng cầm lấy cái cuốc cùng cái xẻng hướng nghĩa địa đi đến, mọi người dần dần tản đi.

Lưu Thư Hương bị hai người giữ lên đi về, trên đường đi hay là khóc sụt sướt, Trương thần y ở một bên không ngừng an ủi chiều cổ.

Lưu Đình Thiên người nhà chỉ còn lại có mấy cái lão nhân như cũ tại đó bận việc lấy, không có người nói chuyện, bầu không khí hơi có chút trầm trọng.

Mà Thanh Dương Vũ Quán bên này, Tiểu Thất đã Khải Trình, ra roi thúc ngựa chạy tới sát vách trấn, đi tìm Lưu Đình Thiên.

Hạ Phi Long tổn thương không có nhanh như vậy tốt, nhập lại không lo lắng sẽ cùng Lưu Đình Thiên ở nửa đường trên bỏ qua, vì vậy hắn lựa chọn gần nhất con đường kia một đường chạy như điên, không ngừng nghỉ chạy đi.

Mà Lưu Đình Thiên bên này đầu rồi, đã ba ngày rồi, Hạ trưởng lão cùng hai gã khác học viên tổn thương tại Lưu Đình Thiên chăm sóc tiếp rất tốt nhanh, Hạ trưởng lão đã có thể đơn giản xử lý Quái Côn đi bộ.

Lưu Đình Thiên cũng đã mua đủ Phạm đại trù cần có đồ vật, có chút chờ mong chờ đợi sau khi trở về có thể vì người nhà mang nhiều quay về một ít lương thực.

Nhớ tới đã nhanh gần một tháng không có gặp cha hắn mẹ, cũng không biết cha hắn thế nào? Lên núi có hay không gặp được nguy hiểm? Có thể hay không gặp được đầu kia màu bạc Đầu Lang? Mẫu thân hắn hiện tại đang làm gì đó?

Mấy ngày nay Lưu Đình Thiên tâm dù sao vẫn là không an tĩnh được, cũng không biết làm sao vậy, ngoại trừ luyện cái kia vô danh khẩu quyết lúc có thể hơi chút yên tĩnh một chút, còn lại thời khắc cảm giác, cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Mà chính hắn đem loại này không đúng quy nạp đến hắn lại giết người, bằng không thì không có khả năng từ đêm đó bắt đầu tâm thần không yên.

Lưu Đình Thiên cũng không biết, ngay tại cùng một ngày cùng một buổi tối, ngay tại bị hắn giết chết Kim Dao cùng Kim Tuấn về sau, cha hắn Lưu Lão Thực cùng mẫu thân hắn Trần Hà Hoa bị Trình gia thôn Trình Cương dẫn người cũng đã giết.

Lưu Đình Thiên một người khoanh chân ngồi ở trên giường, bắt đầu không ngừng luyện trên cái kia khẩu quyết, chỉ có như vậy mới có thể để cho nội tâm của hắn tạm thời bình tĩnh trở lại.

Thanh Dương trấn, Dương Tông đã mang theo Hầu Tử cùng mọi người đi tới Thanh Dương trấn, bắt đầu thừa dịp lúc ban đêm mua sắm cần thiết vật phẩm, có chút đã đóng cửa Thương gia cũng bị cưỡng ép gõ mở cửa, tại đem đồ vật đều mua thỏa đáng về sau, có đi lương thực khách điểm, mua một lớn xe lương thực, Lưu gia thôn hôm qua đã cạn lương thực rồi.

Dương Tông cuối cùng trở về một chuyến vũ quán, vũ quán đã đóng cửa, gõ mở đại môn, về nhà cùng Thượng Quan Ngọc cùng đơn giản khai báo chuyện đã trải qua về sau, cảm đôi tấm giặt quần áo liền lại vội vàng rời đi.

Thượng Quan Ngọc bị khiếp sợ có chút hoảng hốt, ban ngày ban mặt ban ngày ban mặt, Thanh Dương trấn phía dưới thôn trang vậy mà sẽ phát sinh loại chuyện này, ra nhân mạng quan tòa, đã ba ngày rồi, lại vẫn không có kết án, còn không có làm cho người ta một cái công bằng, thật sự là có chút không thuộc mình nghe nói.

Lưu Đại Toàn đã dẫn người đem vũng hồ đào tốt, Hồ tiên sinh sau nửa đêm cỡi ngựa chạy về Lưu Lão Thực người nhà, liền ngồi một mình ở trong sân một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, mọi người thức dậy cũng rất sớm, tính tốt ngày tốt giờ lành, mỗi cửa quan tài từ tám người giờ lên, mọi người đầu đội khăn trắng, Hồ tiên sinh toàn thân màu trắng cỏ, trên đường đi vung lấy tiền giấy diễn tấu sáo và trống đi vào nghĩa địa, đem hai phần quan tài bỏ vào tới hôm qua đã đào tốt hố ở bên trong, bắt đầu diễn vui đứng lên.

Lại đem chuẩn bị cho tốt Mộ Bia đứng ở trước mộ phần, mọi người đều bị rơi lệ, mà lão thiên gia tựa hồ cũng nhìn không được rồi, sấm dậy đất bằng vang, sau đó mưa như trút nước mưa to bắt đầu rơi xuống.

Không hạn ba năm, đều chưa thấy qua lớn như thế mưa, cái này lão thiên gia không biết là đột nhiên mở mắt ra không đành lòng nhìn thấy nhân gian khó khăn mà tại tháng sáu thiên rơi xuống lớn như thế mưa hay là bởi vì Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa uống mạng, trời mưa tiền đưa bọn hắn đoạn đường.

Mọi người đứng dưới trận mưa to, tùy ý mưa rơi vào trên mặt, mưa hỗn hợp nước mắt, tiếng sấm che lấp tiếng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Ngũ Lô Oanh Đỉnh

Sáng sớm, Thượng Quan Ngọc đã tìm được Vương Lăng, đem hôm qua Dương Tông sau khi về nhà theo như lời tình huống nói cho Vương Lăng, Vương Lăng thần thức không thôi, nhưng vẫn là lại đề cho Triệu Nguyên Khang bốn người hoá tốc tới đây, nhìn có thể giúp đỡ trên cái gì, bốn người và ngựa lớn một đường bay nhanh chạy tới Lưu gia thôn.

Đội đến lúc Thanh Dương Vũ Quán Triệu Nguyên Khang bốn người thừa lúc ngựa lớn xe ngựa đi đến Lưu gia thôn lúc lớn, mưa đã rơi xuống, ngựa lớn lái xe đi vào Lưu Lão Thực trước cửa nhà, chỉ một người cũng không có gặp, chỉ nhìn thấy cửa lớn hai con màu trắng đèn lồng tại trong cuồng phong chấp chôn, mọi người ngồi ở trên xe ngựa, tại cửa lớn một mực chờ.

"Có người đến!"

Lưu Minh toàn bộ cách có chút khoảng cách xa, mơ mơ hồ hồ dưới trận mưa to trông thấy rất nhiều người hướng bên này đi tới.

"Đại sư ca!"

Các loại khoảng cách tới gần, Triệu Nguyên Khang bốn người nhìn thấy không riêng gì Dương Tông, rất nhiều người đều gọi mưa, chỉ có một chút năm lão nhân bị người dắt díu lấy đánh cho cái dù, bốn người tranh thủ thời gian chui vào ra xe ngựa, cùng đứng ở Dương Tông sau lưng.

"Cảm tạ mọi người, tất cả giải tán đi, các loại Hồ Oa đem về rồi hãy nói!"

Hồ tiên sinh bị mưa to xối toàn thân ướt đẫm, không có bất kỳ tâm tình ngừ điệu, hướng về phía mọi người vừa chấp tay.

"Nghe Hồ tiên sinh đấy, tất cả giải tán đi!"

Lưu Xuyên Trụ niên kỷ cũng không nhẹ rồi, toàn thân bị mưa ướt nhẹp, hẩn lo lắng là trong thôn các lão nhân, ví dụ như Lưu Thụ Hương, vừa rồi hạ táng lúc đã khóc ngất đi thôi.

Mọi người dần dần tản đi, lương thực hôm qua đã phân phát đến tất cả nhà tất cả hộ, coi như là không có lương thực, mọi người cũng cũng không có người vì trời mưa ruộng trong có hi vọng mà trở nên hân hoan vui vẻ, ngược lại bởi vì mưa to trở nên càng thêm nặng nề.

"Người cũng trở về đi, mang theo bọn hắn cùng đi đi, Thanh Dương Vũ Quán hảo ý tâm linh, đầu là sự tình này các người giúp không được gì, cũng không cần dính vào, Lưu Đình Thiên nếu như trở về vô quán, lại đề cho hắn hoá tốc về nhà, nói cho hắn biết, tiên sinh đã trở về, hết thảy có tiên sinh. . ."

Hồ tiên sinh bình tĩnh nói xong, ngửa đầu nhìn trời, tùy ý mưa nện ở trên mặt, sau đó đi vào Lưu Lão Thực người nhà, cũng không để ý tới vẫn đang đứng ở trong mưa Dương Tông.

"Vâng!"

Dương Tông cũng không kéo dài, chấp tay đối với bóng lưng bái, Triệu Nguyên Khang bốn người thấy vậy lấp bắp kinh hãi, khi nào bái kiến Dương

Tông đối với người cúi đầu thi lễ, bốn người tranh thủ thời gian cũng đồng dạng chấp tay cúi đầu đối với đã vào nhà Hồ tiên sinh thi cái lễ, sau đó điều khiển hai cỗ xe ngựa hướng Thanh Dương trấn chạy trở về.

Mưa to một mực ở xuống, liên tục hai ngày, căn bản không có ngừng ý tứ, lão thiên gia tựa hồ muốn duy nhất một lần đem thiếu mưa đều vung vãi, lại tựa hồ tại vì Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa thút thút nỉ non, cũng vì Lưu Đình Thiên mất đi song thân mà thút thút nỉ non.

Hạ táng về sau, không lâu Lưu Đại Toàn đám người lại đây đến Lưu Lão Thực trong nhà, muốn đi Trình gia thôn đi lấy cái thuyết pháp, Hồ tiên sinh vuốt ve Lưu Lão Thực cái thanh kia đao sẵn, lắc đầu, đầu nói một câu "Đội Hồ Oa đem về!" Liền không bao giờ nữa tại nói.

Một mực ngồi ở Lưu Lão Thực nhà nhà chính trong lau sạch lấy cái thanh kia như thế nào cũng chà lau không đủ đao sẵn.

Mọi người bất đắc dĩ, đành phải rời đi, cũng may chỉ có bốn ngày Lưu Đình Thiên sẽ trở lại rồi.

Hồ tiên sinh hiểu rõ Lưu Đình Thiên, loại này huyết hải thâm cừu hấn chắc là sẽ không không báo đũa, hấn biết rõ khi Lưu Đình Thiên biết được tin tức về sau, biết liệu lĩnh đi báo thù, đặc biệt hay là Hà Hoa thân nặng bốn mươi bảy đao, cái chết là như thế tàn nhẫn.

Hồ tiên sinh đêm đó đi Trình gia thôn, đem địa hình và tạm thời đại đường đều điều tra một lần, cũng nhìn thấy trương chủ bộ cùng Trình Cường muội muội trên giường dục vọng lộ cốt đàm tiếu, căn bản cũng không dùng chứng minh là đúng, là hấn biết kết cục đại khái sẽ như thế nào!

Hồ tiên sinh cố nén lúc ấy đã nắm ở lòng bàn tay phi tiêu, lại lặng lẽ rời đi.

Đi xem giam giữ hai mươi lăm người địa phương, rời rạc trông giữ, trống rỗng tạm thời trông giữ làm cho, Hồ tiên sinh lắc đầu liền cười ngựa đuổi đến trở về, nội tâm tại hồ hết.

"Trương chủ bộ, đáng chết!"

Mưa to liên miên không dứt có thể khổ chính chạy tới sát vách trấn Tiểu Thất, trên núi có mưa trở nên rất ẩm ướt, quần áo đều dán tại trên người dính dính, rất là khó chịu.

Trên đường càng thêm lầy lội, Tiểu Thất ngày đêm liên tục, hai ngày ba đêm chạy tới sát vách trấn, một sáng sớm đã tìm được đang tại cho Hạ trưởng lão thay thuốc Lưu Đình Thiên, mà hấn dưới háng ngựa cường tráng ngựa cũng rút cuộc mệt mỏi gục xuống, nằm trên mặt đất miệng sùi bọt mép, toàn thân run rẩy liên tục.

"Đình Thiên. . ." Tiểu Thất vừa hô ra miệng, thanh âm có chút nghẹn ngào.

"Tiểu Thất, sao ngươi lại tới đây? Xảy ra chuyện gì?"

Hạ Phi Long nhìn thấy toàn thân ướt sũng, rất là chật vật Tiểu Thất, có chút khẩn trương đứng lên, hoàn toàn quên mất miệng vết thương của mình và đang tại cho mình thay thuốc Lưu Đình Thiên, trong nội tâm một lộp bộp, chẳng lẽ lại là trên đường lại có biến cố gì? Cuồng Dao Vũ Quán còn có hậu chiêu?

"Tiểu Thất ca?"

Nghe thấy Tiểu Thất tiếng la, Lưu Đình Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác đứng lên, có chút nghi hoặc nhìn Tiểu Thất, chỉ có Tiểu Thất một người, ngoài cửa vẫn nằm một thót một mỏi gục xuống ngựa, cũng không có cảm giác được có những người khác.

"Đình Thiên, ngươi mau trở về đi thôi, nhà của ngươi. . . Đã xảy ra chuyện. . ."

Tiểu Thất cũng không để ý toàn thân chật vật bộ dạng, đi nhanh lên đến Lưu Đình Thiên trước mặt, đo hồng mắt nhìn xem hấn.

Hạ trưởng lão vừa buông tâm lại một lần nhắc lên, chỉ là không có vừa rồi khẩn trương, từ trước mắt nhìn Thanh Dương Vũ Quán có lẽ không có việc gì, tin tức có lẽ bị mang cho Thượng Quan Tín, Lưu Đình Thiên người nhà có lẽ ra chút ít biến cố.

Là biến cố gì lại để cho Tiểu Thất vội vã như thế vô cùng lo lắng chạy tới? Hạ Phi Long trong nội tâm lại có chút ít nghi hoặc!

"Nhà ta? Xảy ra chuyện gì?"

Lưu Đình Thiên mở to hai mắt nhìn, có chút khẩn trương nhìn chăm chăm vào Tiểu Thất đỏ lên ánh mắt, bản thân mắt phải da cũng không ngừng nháy nháy lên, tuyệt đối là đại sự, bằng không thì Tiểu Thất sẽ không gấp gấp như vậy hướng trở về.

"Cha ngươi. . ."

Tiểu Thất có chút nghẹn ngào.

"Cha ta? Cha ta làm sao vậy?"

Lưu Đình Thiên có chút kích động, đi nhanh lên qua, hai tay dùng sức cầm Tiểu Thất cánh tay.

"Cha người . . Hòa . . Mẹ người . . Bị người . . Giết . ."

Tiểu Thất rất khó khăn nói xảy ra sự tình, trên mặt tràn đầy vẻ thống khổ.

Hạ Phi Long khẩn trương trừng lớn hai mắt, tin tức này quá làm cho hắn chấn kinh rồi, đã hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, trong lúc nhất thời lại để cho hắn có chút ngốc trẻ, trong sân mặt khác sư huynh đệ cũng trong lúc nhất thời phản ứng không kịp.

"A . . ù . ."

Tiểu Thất tiếng kêu thảm thiết đánh thức Hạ Phi Long.

Chỉ thấy Lưu Đình Thiên lúc này hai mắt tròn lên, khuôn mặt dữ tợn, nắm bắt Tiểu Thất hai tay thủ vừa dùng lực, đau Tiểu Thất kêu lên thảm thiết, to như hạt đậu mồ hôi xuất hiện, lẫn vào tiền vẫn còn mặt cháy xuôi không biết mưa hay là mồ hôi ở bên trong, tí tách hương trên mặt đất nhỏ xuống.

"Đình Thiên . ."

Hạ Phi Long vội vàng tiến lên, cũng không để ý trên đùi miệng vết thương, gấp vội vàng nắm được Lưu Đình Thiên thủ, hiện tại Lưu Đình Thiên ở vào nỗi giận ở bên trong, lấy hắn đêm hôm đó làm cho biểu hiện ra đi ra phi tiêu chi thuật, võ công tuyệt đối không giống như thường ngày tại võ quán trong làm cho bày ra như vậy, tại đây hình dáng bốp xuống dưới, Tiểu Thất cánh tay không ngừng cũng phể đi.

Lưu Đình Thiên lúc này giống như ngũ lõi oanh đình bình thường, đầu trống rỗng, thần tình hoảng hốt, nghe được Hạ Phi Long tiếng quát tháo, mới hồi phục tinh thần lại, thở hắt ra.

"Ai làm hay sao?"

Lưu Đình Thiên chậm rãi buông lỏng tay ra, sắc mặt bình tĩnh trở lại, nhưng trong ánh mắt lửa giận rồi lại đốt càng thêm tràn đầy, nhìn Tiểu Thất toàn thân tóc gáy dựng đứng, dường như một đầu nổi giận Mãnh Hổ chính tròn mắt nhìn mình chằm chằm.

"Không rõ ràng lắm, ta nhận được tin tức lập tức liền chạy tới, đại sư ca và mấy cái sư huynh đệ đã chạy tới Lưu gia thôn!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Cục Diện Hỗn Loạn

"Không rõ ràng lắm, ta nhận được tin tức lập tức liền chạy tới, đại sư ca và mấy cái sư huynh đệ đã chạy tới Lưu gia thôn!"

Tiểu Thất tựa hồ quên mất đau đớn, nội tâm bị sợ hãi nhồi vào.

Lưu Đình Thiên nghe xong, không hề nói, mang theo đầy người nô khí trực tiếp đi ra ngoài cửa, cỡi xuống buộc ở ngoài cửa cọc buộc ngựa trên ngựa, trở mình lên ngựa, vội vã mà đi.

Hắn người thân nhất xảy ra chuyện, cái này là trời sập xuống đại sự, sở hữu sự tình khác đều muốn đứng sang bên cạnh rồi.

"Đình Thiên, trên đường cẩn thận a!"

Hạ Phi Long tiếng la tại Lưu Đình Thiên sau lưng vang lên, nương theo lấy dồn dập tiếng vó ngựa dần dần đi xa.

"Tiểu Thất, xảy ra chuyện gì vậy?"

Hạ Phi Long thu hồi ánh mắt, vội vàng hỏi hướng Tiểu Thất.

Tiểu Thất đang tại nhào nặn cánh tay, vừa rồi nội tâm bị sợ hãi tràn ngập, quên mất đau đớn, theo Lưu Đình Thiên rời đi, cảm giác đau đớn lại dần dần hiện ra rõ ràng.

"Chúng ta trở lại Thanh Dương trấn về sau, ta liền mang theo người đi Chu Trấn Trường chỗ đó báo án, đại sư ca quay về võ quán đi tìm quán chủ. . ."

Tiểu Thất đem hắn biết sự tình trước trước sau sau nói một lần, vừa nói một bên nhào nặn cánh tay.

"Ừ, tốt, Tiểu Thất ngồi nghỉ ngơi trước xuống, ba người chúng ta tổn thương đã tốt không sai biệt lắm, nơi đây không thích hợp ở lâu, ngày mai sẽ lái xe chạy về Thanh Dương Vũ Quán. . ."

Hạ Phi Long nghe xong Tiểu Thất giảng thuật trầm tư một chút sau phân phó mọi người đến.

"Vâng!"

Tiểu Thất ở bên trong mọi người vừa chấp tay trả lời, đầu Tiểu Thất thẳng nhếch miệng, trong lòng nói thầm, cái này Lưu Đình Thiên lực tay cũng quá lớn.

Thanh Dương trấn đã xảy ra đại sự, đầu tiên là Cuồng Đao Vũ Quán đột nhiên đối ngoại tuyên bố muốn dời xa Thanh Dương trấn, nhắm trúng một hồi xôn xao.

Đầu tiên là đệ tử, Cuồng Đao Vũ Quán vốn là Thanh Dương trên thị trấn số một số hai võ quán, bên trong võ quán còn không có tốt nghiệp đệ tử nhân số phân đông, lần này liên nổ nôi, nơi khác và ở nông thôn những học viên kia vẫn không sao cả, nhưng là trấn trên đệ tử nhân số không ít, muốn tập thể dời xa đến địa phương khác đi, cái này quá đột nhiên, gây một ít bản địa đệ tử náo loạn lên.

Sau đó Thanh Dương Vũ Quán liên lạc Hồng Phong võ quán và bàn thạch võ quán cùng với khác hai nhà võ quán, đột nhiên khẩn cấp gọi mở võ quán liên minh đại hội, kết quả biết trên không có phát hiện Cuồng Đao Vũ Quán Chương môn Kim Đao, chỉ có Đại trưởng lão Lý Phong tham dự hội nghị.

Biết trên làm cho túi bụi, thiếu chút nữa liên động võ, cái lộn chủ yếu nội dung chính là Cuồng Đao Vũ Quán đi lưu lại vấn đề, mọi người lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, xem ra Cuồng Đao Vũ Quán tuyệt đối là đã xảy ra chuyện.

Thượng Quan Tín bên này đầu rồi, chủ trương Cuồng Đao Vũ Quán không thể dời, vẫn tại nguyên chỗ, hết thảy quy luật không thay đổi, đầu là quán chủ vị trí từ võ quán liên minh cùng chung đảm nhiệm, cái này biến tướng chính là tan rã Cuồng Đao Vũ Quán thế lực, trực tiếp tóm thâu.

Mà Lý Phong cũng không ngốc, tại hần cùng Kim Đao thời gian ước định không có gặp Kim Đao đem về, đã biết rõ đã xảy ra chuyện, trực tiếp dựa theo lúc trước thảo luận qua khẩn cấp phương pháp trực tiếp tuyên bố dời xa Thanh Dương trấn tin tức, bỏ xe bảo vệ soái, lưu lại Cuồng Đao Vũ Quán hỏa chủng.

Lý Phong vốn cũng chợt dạ, bọn họ nguyên bản kế hoạch là giết chết Hạ Phi Long cùng Dương Tông, tái tạo dư luận bôi đen Thanh Dương Vũ Quán, gọi mở võ quán liên minh đại hội, bức bách Thượng Quan Tín giao ra quán chủ vị trí, toàn bộ tiếp thu Thanh Dương Vũ Quán.

Nhưng nhưng lại không biết xảy ra điều gì duyên cớ, Kim Đao và Kim Tuấn không còn tin tức, tìm hơn bốn mươi hạo thủ toàn bộ bị Chu Trấn Trường đóng lại, Cuồng Đao Vũ Quán cũng là một phương thế lực, tại trong nhà môn không có khả năng không có người, biết rõ tin tức này cũng không kỳ lạ quý hiếm, hơn nữa cùng Kim Đao ước định cuối cùng thời gian cũng đã qua, vì vậy liên trực tiếp khởi động khẩn cấp dự bị phương án.

Hội nghị vừa mới bắt đầu hãy tiến vào gay cấn, Cuồng Đao Vũ Quán lấy đã sớm tuyên bố tin tức đi ra ngoài, người giang hồ không thể nuốt lời vì từ cự tuyệt Thượng Quan Tín ý kiến, yêu cầu kiên quyết dời xa Thanh Dương trấn.

Nhập lại ném ra ngoài một cái mồi nhử, hứa hẹn về sau không hề xanh trở lại Dương trấn, tính cả Cuồng Đao Vũ Quán địa chỉ và đã có đệ tử chuẩn bị cùng một chỗ chinh thể bán ra, tin tức này khiến cho phần đông môn phái nhỏ Chương môn rục rịch.

Có thể làm trên từng cái võ quán Chương môn, đều cũng có nhất định được bốn sự cùng đã tâm, Cuồng Đao Vũ Quán hứa hẹn tự nhiên đốt lên trong bọn họ tâm dục vọng.

Thượng Quan Tín nhìn thật sâu liếc Lý Phong, hần việc này trên nước và mồi nhử xác thực rất cao minh, trong nháy mắt liền đem nhằm vào Cuồng Đao Vũ Quán mấy cái vấn đề lớn đã tiến hành lần lộn, tình cảnh trong lúc nhất thời hỗn loạn lên.

Tuy rằng Hồng Phong võ quán và bàn thạch võ quán lúc trước liền cùng Thượng Quan Tín đã đạt thành nhất trí, nhưng lại đầu là như thế nào phân chia đã có đệ tử, sân bãi các loại một loạt lợi ích vấn đề, hiện tại Cuồng Đao Vũ Quán trực tiếp khai ra bán ra Cuồng Đao Vũ Quán ý tưởng, nhắm trúng trong bọn họ tâm cũng bắt đầu trầm ngâm.

Dù sao Cuồng Đao Vũ Quán vị trí địa lý phi thường tốt, sân bãi cũng rất lớn, có thể đem mảnh đất này lấy xuống, cho mấy năm thời gian, tuyệt đối có thể phát triển so với hiện tại tốt hơn nhiều.

Nhưng mà Cuồng Đao Vũ Quán bán tuyệt đối không rẻ, cái này là so đầu tài lực vấn đề, nhưng mà coi như là gom góp đã đủ rồi bạc mua Cuồng Đao Vũ Quán, đằng sau muốn phát triển không có bạc mà nói cũng là không thể nào phát triển tốt, Thượng Quan Tín trong lòng thầm than một tiếng, Cuồng Đao Vũ Quán quả nhiên dự mưu đã lâu.

Cái này võ quán liên minh đại hội tại trong mật thất nói chuyện luận liên thảo luận hai ngày hai đêm, như trước không có cho ra cái gì có kết luận tính đề nghị, mọi người cuối cùng chia làm ba phái, tranh giành chính là mặt đỏ tới mang tai.

Hồng Phong võ quán liên hiệp bàn thạch võ quán muốn liên hợp ăn cuồng phong võ quán, mặt khác phần đông Tiểu Vũ quán cũng liên hợp lại theo bắt phân lại để cho, bọn hần đều rõ ràng, nếu để cho Thanh Dương Vũ Quán đạt được Cuồng Đao Vũ Quán, hậu quả đáng sợ hơn, chỉ sợ cái này Thanh Dương trấn sẽ không có bọn hần đặt chân địa phương.

Thượng Quan Tín và Lý Phong lặng lẽ yên uống trà, lẫn nhau đối với nhìn xem, trong mắt đều có được không nhỏ sát khí, đồng thời cũng nhìn xem đang tại lẫn nhau tranh luận mọi người.

Thượng Quan Tín hơi có chút bất đắc dĩ, Thanh Dương trấn trấn mắt đầu nhiều năm, phát triển đến bây giờ, cùng Thanh Dương Vũ Quán cũng không phải là là chút nào không quan hệ, mà Lý Phong mắt lạnh nhìn cái lộn mọi người, trong ánh mắt hơi có chút đáng tiếc, bất đắc dĩ cùng với một ít nghi hoặc.

Nhưng hiện tại hắn vẫn không rõ ràng lắm đến cùng kế hoạch thất bại ở nơi nào, bọn hắn vì kế hoạch này mưu đồ rất nhiều năm, rất lớn một bộ phận nguyên nhân chính là nhìn đã mình bạch Thanh Dương trấn cục diện hỗn loạn, mới dám như thế, chẳng qua là không biết ở đâu ra chỗ sơ suất.

Không đợi mọi người thảo luận ra kết quả, huyện nha nha dịch đã đi tới Thanh Dương trấn, một ngày trước buổi tối thu được Chu Trấn Trưởng báo cáo, Huyện lệnh một đêm không ngủ.

Thanh Dương trấn liên tiếp ra mấy chuyện, thôn tên vừa ẩu đầu xong còn xảy ra nhân mạng, bên này Cuồng Đảo Vũ Quán quán chủ lại chết, hay là dự mưu đều muốn đi cả Thanh Dương Vũ Quán, cuối cùng ngược lại mình bị giết, vẫn bị bắt hơn bốn mươi người.

Huyện lệnh có chút căm tức, tự mình dẫn theo nha dịch tọa trấn Thanh Dương trấn, kết quả vẫn trước khi đến Thanh Dương trấn trên đường, bầu trời liên đánh xuống mưa to, điều này làm cho Huyện lệnh vẫn là rất vui vẻ, khô hạn hồi lâu, năm nay lão thiên gia muốn mở mắt, các thôn dân đã có ăn, có lẽ tự cũng không nháo sự.

Huyện lệnh đã đến, đầu tiên liền phái người đi thăm dò phong Cuồng Đảo Vũ Quán, chỉ thấy bên trong võ quán một mảnh hỗn độn, sở hữu Trưởng lão cũng không trông thấy rồi, mang đi bộ phận mặt khác trấn và ở nông thôn đệ tử, còn có một bộ phận tự nguyện đi theo đệ tử.

Cơ hồ là trong vòng một đêm liền dời xa Thanh Dương trấn, để lại một ít không muốn rời đi bản địa đệ tử, đều là chút ít choai choai hài tử, mười mấy tuổi, tại bên trong võ quán tìm không thấy người, liền trực tiếp về nhà tìm gia trưởng.

Cái này sự tình liền động tĩnh quá lớn, các gia trưởng ra bạc đầy, vốn trông cậy vào hài tử tốt nghiệp có thể có tốt tiền đồ, hiện tại nhìn qua quân sự cũng không trông thấy rồi, liền đều đến võ quán nháo sự, cũng tìm không ra người, mà bắt đầu phá phách cướp bóc đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Nửa Đêm Về Đến Nhà

Huyện lệnh cũng bị cảnh tượng trước mắt khiếp sợ trợn mắt há hốc mồm, tranh thủ thời gian phân phó bọn nha dịch khuyên can mọi người, trong mưa to phần nộ quân chúng dần dần được vỗ yên xuống.

Nhìn thấy Huyện lệnh đã đến, rầm rầm quỳ đầy đất, một chút nước mũi một chút nước mắt bắt đầu khóc lóc kể lể, Huyện lệnh tốt nói Tướng Úy, tại trong mưa to khuyên rời đi mọi người, hứa hẹn mau chóng giải quyết vấn đề, càng là trực tiếp tại Cuồng Đảo Vũ Quán khai ban đứng nhà, tạm thời báo án.

Lại phái người lập tức truyền tin tất cả nhà võ quán quán chủ đến đây thương lượng chuyện quan trọng, như vậy liền kinh động đến đang tại trong mật thất thảo luận người xung quanh các loại.

Mọi người theo nha dịch đi vào Cuồng Đảo Vũ Quán, cũng bị trước mắt rách nát cảnh tượng làm chấn kinh, coi như là Lý Phong bản thân nội tâm sớm có chuẩn bị, cũng bị trước mắt một màn kinh hãi có chút ngây người.

Cái này vốn chính là của hắn kéo dài chi thuật, tranh thủ thời gian một ngày, đem toàn bộ Trưởng lão và bộ phận nguyện ý đi đệ tử chuyển dời đến địa phương khác.

Kim Đảo tại đó đã sớm bí mật chuẩn bị một cái khác võ quán, chỉ cần người mang qua, thực lực mặc dù sẽ chịu ảnh hưởng, nhưng tốt xấu là còn sống sót, hắn vì kế hoạch này chuẩn bị nhiều năm, tự nhiên cũng chuẩn bị xong sau khi thất bại đường.

Thượng Quan Tín chứng kiến này, ở đâu còn có không hiểu đạo lý, cảm thấy lại bị Lý Phong lừa bịp, trong ánh mắt lộ ra sát khí càng thêm nồng hậu dày đặc, mà Lý Phong đối với cái này làm như không thấy.

Mọi người thăm viếng xong Huyện lệnh, Huyện lệnh lại bắt đầu giảng hoà xử lý lên chuyện này, khi không rõ chân tướng võ quán quán chủ nghe nói Kim Đảo tìm người ám sát Thanh Dương Vũ Quán mọi người, rồi lại ngược lại bị giết chết về sau, đều có được khiếp sợ.

Bởi vì dính đến quá nhiều người, cuối cùng từ Huyện lệnh chủ đạo mở đường công khai thẩm tra xử lý, phần đông đệ tử cùng gia trưởng đều tới nghe tra xét.

Kinh hai ngày nửa thẩm kế và hiệp thương, cuối cùng đã đạt thành nhất trí, Cuồng Đao Vũ Quán gấp đôi bồi thường võ quán học viên học phí, đệ tử phân biệt tiến vào còn lại võ quán khảo hạch kế tục giao tiền học tập thẳng đến tốt nghiệp, võ quán không được khác mất đối đãi, không được vô cớ làm khó dễ.

Lý Phong đưa ra Cuồng Đao Vũ Quán không có bao nhiêu bạc, thỉnh cầu đầu giá võ quán sân bãi, bán của cải lấy tiền mặt thành hiện ngân quang bồi thường đưa cho nhiều người đệ tử.

Huyện lệnh cũng biết rõ Thanh Dương trấn võ quán ngành sản xuất rắn mất đầu nhiều năm, nhất định phải nhất thống, nếu không lại là hỗn chiến không ngớt, lại không thể lại để cho hãn một nhà độc đại, cuối cùng vẫn là quyết định đem sân bãi bán cho Thanh Dương Vũ Quán.

Lại cổ vũ phần đông Tiểu Vũ quán liên hợp lại, hướng Thanh Dương Vũ Quán học tập, chế định Thanh Dương Vũ Quán chiêu sinh danh ngạch không thể tiếp tục mở rộng quy định, cuối cùng trấn an đã xong mọi người.

Lưu Đình Thiên không tâm tư đi quản Thanh Dương trấn một đám võ quán người lừa ta gạt sinh tử tồn vong, hãn tập trung tinh thần chạy đi, thăm nghĩ nhanh lên đi đến nhà.

Trên đường đi Tinh Thần lực độ cao tập trung, đem phạm vi năm trăm mét sở hữu sự vật đều thu nạp trong đầu, Lưu Đình Thiên vận chuyển kinh thân phương pháp, lại đem vô danh khẩu quyết càng không ngừng trong người vận chuyển, không ngừng tránh đi nguy hiểm.

Không ngừng gia tốc một đường chạy như điên hướng Lưu gia thôn, ngựa mệt môi trắng nôn bọt mép, rốt cuộc bỏ ra hai ngày hai đêm thời gian, tại hơn nửa đêm chạy tới Lưu gia thôn trong nhà mình, ngựa cũng là mệt mỏi trực tiếp ngã xuống đất run rẩy.

Lúc này khoảng cách Lưu Lão Thực cùng Hà Hoa hạ táng đã qua ba ngày thời gian rồi.

Lưu Đình Thiên hai mắt chứa đựng nước mắt, khiếp sợ nhìn xem treo ở tự trước cửa nhà trắng đèn lồng, vô lực đẩy cửa ra.

"Tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên nghẹn ngào, hãn nhìn thấy tiên sinh ngồi ở nhà mình nhà chính bên trong bên cạnh bàn bên cạnh, điện thờ phía trên một chút lấy ba con hương, bày biện một cái giấy ghim màu trắng nhỏ phòng ở, đằng sau là một khối tối như mực bài vị.

Trên mặt bàn đốt một chén đèn dầu, bên cạnh để đó người nhà luyện công lúc dùng chính là cái kia hương, để đó một chút Dương Giác sơ, đó là mẫu thân hãn Hà Hoa đồ cưới, Hà Hoa xuất giá lúc, mẹ nàng cho nàng đấy, Hà Hoa rất ưa thích, một mực dùng nó chài đầu.

Vấn đề đó một chút đao sẵn, đúng là hãn cha Lưu Lão Thực yêu mến nhất chi vật, hãn mỗi lần lên núi cha hãn đều lại để cho hãn mang theo, Hồ tiên sinh đang tại cẩn thận sát thân đao, là nhiều như vậy hết sức chăm chú.

"Hồ Oa. . ."

Nghe thấy Lưu Đình Thiên tiếng la, Hồ tiên sinh ngăn người, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy chặt vật không chịu nổi Lưu Đình Thiên, thả tay xuống trong đang tại chà lau đao, vội vàng chạy tới, một tay lấy đã chạy tới Hồ Oa ôm vào trong ngực.

"Ô. . . Ô. . ."

Lưu Đình Thiên ôm Hồ tiên sinh lớn tiếng khóc lên, dường như bị đè nén hồi lâu ủy khuất tại trong nháy mắt đã tìm được chỗ tháo nước, nước mắt như là nước lũ gồng như trong nháy mắt liền chảy xiết mà ra. Hồ tiên sinh cũng không có an ủi cái gì, chẳng qua là ôm Lưu Đình Thiên càng không ngừng lấy tay vuốt ve Lưu Đình Thiên phía sau lưng, ánh mắt cũng ướt át.

Hãn biết rõ thời điểm này nói cái gì cũng không có dùng, phải lại để cho hãn phát tiết đi ra, bằng không thì động lại trong lòng xảy ra đại sự.

"Tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên khóc trọn vẹn thời gian chừng nửa nén hương mới dần dần bình phục lại.

Lưu gia thôn mấy ngày nay một mực ở vào một loại bầu không khí áp lực ở bên trong, quan phủ còn không có cho ra kết luận, lưu đại nhân đình thiên vẫn chưa về, Hồ tiên sinh lại không nói một lời, chẳng qua là không ngừng lặp lại câu kia "Đội Hồ Oa đem về. . ."

Mọi người đang áp lực trong dần dần có chút phần giãn lên.

Trải qua chuyện này, Lưu gia thôn người trở nên rất tĩnh lặng, có ít người cũng không có ngủ hơn an tâm, hơn nửa đêm nghe thấy được tiếng vó ngựa, Lưu Đại Toàn tự đứng lên, mang theo đao sẵn ra cửa, giờ bó đuốc, hướng Lưu Đình Thiên nhà đi đến.

Rất nhiều hộ mọi người đốt sáng lên đèn, đồng thời hướng Lưu Đình Thiên nhà đi đến, chỗ đó truyền đến tiếng khóc, rất giống Lưu Đình Thiên đấy, hơn nửa đêm tại Lưu Lão Thực nhà như thế khóc rống rồi, ngoại trừ Lưu Đình Thiên còn có thể là ai.

"Là Hồ Oa, nhanh, Hồ Oa đã trở về. . ."

Mọi người đến gần chút ít, xác định cái kia chính là Hồ Oa tiếng khóc, bước nhanh hơn, đi vào trước cửa, trông thấy nằm trên mặt đất phun bọt mép ngửa.

Trong lòng mọi người đều đã minh bạch, Lưu Đình Thiên đây là liều mạng hướng trở về, lại nghe thấy được bi thống tiếng khóc, nhiều người lỗ mũi người lại là đau xót.

Đám người dần dần lại một lần tụ tập đến Lưu Lão Thực cửa nhà, có bảy người, lẳng lặng yên nhìn xem, nghe Lưu Đình Thiên ôm Hồ tiên sinh thút thít nỉ non, không ít người cũng bắt đầu rơi lệ, giờ bỏ đuốc liền đứng ở nơi đó.

Lưu Đình Thiên sờ lên nước mắt, ba năm Thanh Dương Vũ Quán sinh hoạt lại để cho hắn càng thêm cảm nhận được nước mắt thì không cách nào giải quyết bất cứ vấn đề gì.

Bi thống cần phát tiết, nhưng nhập lại không giải quyết được vấn đề, vấn đề cuối cùng cần dựa vào chính mình đi giải quyết.

Lưu Đình Thiên hướng về phía Hồ tiên sinh thật sâu bái, tuy rằng hắn còn không biết đến cùng xảy ra chuyện gì, nhưng đến nhà, nhìn thấy Hồ tiên sinh, hắn dường như thì có lực lượng vô cùng.

Sau đó lại hướng về phía đã đứng ở trong sân mọi người thật sâu bái, hắn hiểu được những người này nhất định giúp nhà hắn đại ân, có không ít người vẫn mang theo tổn thương.

"Cho người cha mẹ trên ba đốt hương. . ."

Hồ tiên sinh nói xong, quay người hướng phía điện thờ đi đến, cầm ba đốt hương bắt đầu điểm.

"Phù phù. . . Phanh. . . Phanh. . . Phanh. . ."

Lưu Đình Thiên phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất lên, cung kính dập đầu lạy ba cái, lệ rơi đầy mặt nhìn xem điện thờ trên bài vị, lò mờ ngọn đèn tiếp Lưu Đình Thiên tựa hồ nhìn thấy Lưu Lão Thực và Trần Hà Hoa, chính hướng về phía hắn cười, trong mắt tràn đầy cung chiều.

Đứng người lên, tiếp nhận Hồ tiên sinh đưa tới ba đốt hương, dừng ở bài vị, một lúc sau mới đưa hương cắm vào trước mắt lư hương trong.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Báo Thù

"Ngồi đi, ta đã nói với người nói. . ."

Hồ tiên sinh đối với Lưu Đình Thiên nhẹ nói xong lại chuyển hướng nhưng đứng ở trong sân mọi người.

"Đoàn người tiến đến ngồi đi, trời chiều rồi, hàn khí nặng. . ."

Hồ tiên sinh một bức chủ nhà khí độ, nhưng đoàn người cũng không có cảm thấy không thích ứng, nhao nhao vào phòng bên trong ngồi xuống.

Hồ tiên sinh bắt đầu giảng giải sự tình từ đầu đến cuối, nói rất chậm, một khi Lưu Đình Thiên thần sắc kích động, hắn liền đình chỉ lại để cho hắn chậm rãi khôi phục về sau, lại tiếp tục xuống đem, đến cuối cùng từ trong lòng ngực xuất ra một tấm vải.

"Cái này là Trình gia thôn bản đồ địa hình, Trương chủ bộ thiết lập đứng tạm thời công đường ở nơi này con trai, chính hắn ở ở bên trong, mang theo Trình Cương muội muội cùng một chỗ, còn có một năm tuổi lớn hài tử. . ."

Hồ tiên sinh đem phân bố mở ra tại trên mặt bàn, dùng ngón tay chỉ vào trên bản đồ một vòng tròn vòng.

"Nơi này là giam giữ mặt khác hai mươi lăm người địa phương, đáng tiếc lần trước ta đi thời điểm, nơi đó là trống không, hơn phân nửa ở nhà, ta cũng không có biện pháp điều tra rõ ràng, danh sách tại Trương chủ bộ trên tay. . ."

Hồ tiên sinh chỉ vào mặt khác một chỗ vòng tròn vòng nói đến.

"Trình Cương nhốt tại huyện nha trong phòng giam, ta đem qua đi nhìn rồi, phòng chữ Địa mười sáu phòng. . ."

Nói xong Hồ tiên sinh liền nhìn xem Lư Đình Thiên.

Mọi người có ngốc cũng hiểu rõ Hồ tiên sinh ý đồ, đây là muốn đi trả thù, hơn nữa Hồ tiên sinh đem Trình Cương cùng Trương chủ bộ tình huống đều quen với rồi, điều này nói rõ chính hắn có thể ra tay, chẳng qua là đang đợi Lư Đình Thiên đem về.

Toàn bộ trong phòng lâm vào một hồi yên tĩnh, không có bất kỳ người nào nói xong.

"Tiên sinh, chờ ta báo xong kẻ thù, ngươi dẫn ta ly khai ở đây đi! Ta muốn đi núi bên kia nhìn xem. . ."

Một lát sau về sau, Lư Đình Thiên trên mặt phun đầy nước mắt, mở miệng bình tĩnh đối với Hồ tiên sinh nói đến, ngữ khí bình tĩnh có chút dọa người, mọi người ở đây đều cảm thấy một hồi cảm giác mát, hắn mới mười một tuổi nhiều không đến mười hai tuổi, lạnh như vậy yên tĩnh cùng tuổi của hắn tuyệt không tương xứng hợp.

"Ngươi xác định sao?"

Hồ tiên sinh trong giọng nói không mang bao nhiêu tâm tình.

"Ừ! Cha mẹ ta không thể chết vô ích, đã tám ngày rồi. . ."

Lư Đình Thiên nói rất đúng lời nói thật, cự ly này cái kinh khủng ban đêm đã tám ngày rồi, một mực cũng không có tin tức và kết luận.

"Tốt, ta cùng ngươi đi, không lạm sát kẻ vô tội, không giết phụ nữ nhi đồng, không giết lão nhân, không giết kẻ yếu, hiểu rõ sao?"

Hồ tiên sinh một đã sớm biết Lư Đình Thiên nhất định sẽ như thế, tám năm ở chung hắn biết rõ đứa nhỏ này tính nết, cũng biết Lư Lão Thực và Hà Hoa tại hắn trong suy nghĩ địa vị, vì vậy hắn sáng sớm nghiên cứu tốt rồi lộ tuyến, chờ Lư Đình Thiên mình làm quyết đoán.

"Ừ!"

Lư Đình Thiên trả lời đến, hắn cũng không phải là khát máu người, chẳng qua là cái này giết cha giết mẹ chỉ kẻ thù không đội trời chung, không thể không có báo.

"Các vị, lần này sau đó, ta sẽ dẫn lấy Hồ Oa ly khai một đoạn thời gian, về sau bốn mùa tam tiết mong rằng mọi người có thể nhìn tại Lư Lão Thực ngày xưa ân tình trên mặt, nhiều hơn chăm sóc một chút!"

Hồ tiên sinh đứng dậy, hướng về phía mọi người xoay người bái, cái này tại Lư gia thôn vẫn là lần đầu tiên, Hồ tiên sinh đến Lư gia thôn vài chục năm rồi, chưa bao giờ đối với bất kỳ người nào xoay người cúi đầu qua.

"Hồ tiên sinh làm cái gì vậy? Lão Thực ca như thường ngày đối đãi các người mọi người không tệ, lại là vì Lư gia thôn các vị hương thân mà gặp nạn, tiên sinh coi như là không nói, chúng ta cũng quả quyết sẽ không để cho Lão Thực ca và Hà Hoa tỷ dưới mặt đất bất an yên tĩnh đấy. . ."

Lư Đại Toàn vội vàng tiến lên đỡ lấy Hồ tiên sinh, không nói chuyện mặt khác, Hồ tiên sinh đã dạy Lư Đình Thiên y thuật, chữa cho tốt qua trong thôn không ít người, liền hướng điểm này, người trong thôn cũng biết nhớ kỹ cảm ơn cả đời.

Hướng chỉ Lư Lão Thực như thường ngày đối với thôn dân tốt như vậy, lại là vì thôn dân bụng vấn đề mà chết, như thế nào lại quên vợ chồng bọn họ ân tình.

"Hồ Oa, ngươi thực ý định. . ."

Nâng dậy Hồ tiên sinh về sau, Lư Đại Toàn có chút lo lắng nhìn xem Hồ Oa, mọi người ở đây tự nhiên minh bạch Lư Đình Thiên chuẩn bị làm gì, tuy rằng hắn tại võ quán luyện ba năm, nhưng không có khả năng đánh thắng được Trình Cương và nhiều người như vậy.

"Thúc, cha mẹ ta cái chết không minh bạch, ta muốn đi hỏi thăm rõ ràng, thân là con của người, cha mẹ uống mạng, ta nếu không thể vì bọn họ báo thù, vẫn có tư cách gì dựng ở này thiên địa lúc giữa!"

Lư Đình Thiên bình tĩnh nói xong, nhưng che giấu hắn không được trong mắt đã dâng lên mà ra sát khí.

"Ừ, tốt, thúc theo ý ngươi, muốn hỏi rõ ràng vì cái gì còn không kết án, lúc nào kết, ngươi nhớ kỹ Hồ tiên sinh mà nói, không thể vọng giết người tốt. . ."

Lư Đại Toàn kỳ thật trong nội tâm minh bạch rất có thể cuối cùng vụ án này liền chuyện lớn hóa nhỏ rồi, nhưng mà từ xưa lưu truyền xuống sâu tận xương tủy quan niệm lại để cho hắn không thể không tiếp tục chờ xuống dưới, hơn nữa Lư gia thôn tổng cộng cũng không có nhiều người, đi ra Lư gia thôn người đã ít lại càng ít, hắn Lư Đại Toàn mặc dù cố tình, cũng vô lực làm cái gì.

"Thúc yên tâm, các vị thúc bá yên tâm, các người đều là xem ta lớn lên đấy, ta không phải là lạm sát người, nhưng là tuyệt đối sẽ không buông tha sát hại cha mẹ ta người!"

Lưu Đình Thiên nói xong, hướng về phía mọi người thật sâu bái.

"Việc này về sau, ta đem ly khai Lưu gia thôn, đằng sau có thể sẽ mang đến một chút phiền toái, mong rằng các vị thức bá nhiều tha thứ. . ."

Lưu Đại Toàn tranh thủ thời gian nâng dậy Lưu Đình Thiên.

"Người oa nhi này, đi ra ngoài ba năm vẫn còn xa lạ, cái gì tha thứ không tha thứ, chúng ta chẳng qua là hận bản thân không có năng lực, nhưng hiện tại cũng không thể cho cha người đem kẻ thù cho báo. . ."

Lưu Đại Toàn nói xong, nhìn xem Lưu Lão Thực và Hà Hoa bài vị, đau buồn từ tâm, không khỏi lại rơi lệ, bọn hắn đã từng dẫn người đi báo thù, bắt đắc dĩ rồi lại không hề kiến thụ.

"Các thức bá đã hết sức, Hồ Oa ghi nhớ trong lòng, chẳng qua là việc này về sau, không thể lại vì song thân giữ đạo hiếu. . ."

Lưu Đình Thiên cũng nhìn về phía bài vị, nước mắt nhịn không được lại giọt rơi xuống.

"Ài, từ xưa thế sự không toàn bộ, cha người nương chúng ta biết chiếu cố thật tốt, sẽ không để cho bọn hắn dưới mặt đất bất an yên tĩnh, người yên tâm đi!"

Lưu Đại Toàn trong lời nói lộ ra một tia bi thương và bất đắc dĩ.

"Đa tạ chư vị rồi, tất cả mọi người quay về đi, chúng ta cái này xuất phát, không có gì bất ngờ xảy ra, buổi sáng ngày mai sẽ trở lại rồi. . ."

Hồ tiên sinh đứng lên, từng bước đi ra ngoài, bước chân trầm trọng, không biết tại suy nghĩ lấy cái gì.

"Hồ Oa, lược là người nương âu yếm chi vật, đao sẵn là người cha coi trọng nhất đấy, người đều mang theo đi, lưu lại cái ý muốn, cái đình kia cũng cầm lấy. . ."

Hồ tiên sinh đi tới cửa, xoay đầu lại hướng Lưu Đình Thiên nói đến, nói xong quay đầu triều sân nhỏ đi đến, chỗ đó buộc lên ngựa đen câu ngựa.

"Các vị thức bá, Hồ Oa đi, mọi người khá bảo trọng, về sau có cơ hội, ta nhất định sẽ trở lại gặp mọi người đấy. . ."

Lưu Đình Thiên đem trên bàn Dương Giác sơ cần thận từng li từng tí mà cất vào trong ngực, lại đem đao sẵn treo ở bên hông, một tay nhắc lấy Dược Vương Đình, đi vào cha hắn nương trước bài vị lại quỳ xuống.

"Cha, nương, mối thù của các người hải nhi nhất định cho các người báo, về sau không thể vì cha mẹ giữ đạo hiếu, mong rằng cha mẹ không nên trách tội. . ."

Nói xong trùng trùng điệp điệp dập đầu ba cái.

Đứng người lên, Lưu Đình Thiên cũng không quay đầu lại đi về hướng sân nhỏ, lại đi ra phòng ngoài, Hồ tiên sinh đã đem đen câu ngựa dắt đến ngoài phòng, tốt nhất lập tức yên, ngồi trên lưng ngựa.

Thấy Lưu Đình Thiên tới đây, đưa tay qua, Lưu Đình Thiên cũng không do dự, trực tiếp bắt tay trở mình lên ngựa, hai người cỡi ngựa vội vã mà đi.

"Đoàn người tất cả giải tán đi, buổi tối sự tình đều đừng nói trước đi ra, các loại Hồ Oa sáng mai đem về rồi nói sau. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Thẩm Vấn Bắt Đầu

Hồ tiên sinh và Lưu Đình Thiên cỡi đen câu ngựa một đường bay nhanh, cái này đen câu ngựa sức chịu đựng vô cùng tốt, còng lấy hai người cũng không thấy có hết sức, rất nhanh liền đã đến Trình gia thôn, cách rất xa đã nhìn thấy một cái sâu sắc trình chữ đứng ở đó trong.

Đã đêm khuya, Trình gia thôn hoàn toàn yên tĩnh, Hồ tiên sinh tại thôn bên ngoài liền dừng lại chạy nhanh ngựa, và Lưu Đình Thiên cùng một chỗ xuống ngựa, dắt ngựa đi về hướng trong thôn, bọn hắn không muốn kinh động những người khác.

Đi vào Hồ tiên sinh lúc trước dò xét qua tạm thời công đường chỗ, cửa hai gã nha dịch chính dựa vào bức tường ngủ, ngáy, hoàn toàn không có có ý thức đã có người đã tiếp cận bọn họ.

Buông ra dây cương, Hồ tiên sinh cùng Lưu Đình Thiên liếc nhau một cái, hai người tiến lên, một người một tay đao bổ về phía ngủ, ngáy nha dịch, hai người trong giấc mộng trực tiếp bị đánh hôn mê bất tỉnh, sau đó Hồ tiên sinh nhẹ nhàng đem đại môn khóa ngược lại, từ bên cạnh tường đất bên cạnh thà người nhảy lên, trực tiếp nhảy tới, Lưu Đình Thiên cùng đồng dạng thủ pháp đi theo ở phía sau.

Hồ tiên sinh quen việc dễ làm hướng đi Tây Sương phòng, chỗ đó cũng có hai gã nha dịch đang gõ chộp mắt, cùng Lưu Đình Thiên cùng một chỗ đem cái này hai gã ngủ, ngáy nha dịch lặng yên không một tiếng động đánh ngất xỉu, đi đến bên trong nhìn nhìn, bên trong đen sì một mảnh, không có đốt đèn, thấy không rõ lắm bên trong cái gì tình hình, chỉ nghe thấy một hồi tiếng lẩm bầm, có không ít người.

Lưu Đình Thiên vươn tay, làm ra một cái hai mươi lăm thủ thế, nhắc nhở Hồ tiên sinh bên trong có hai mươi lăm người, Hồ tiên sinh có chút nghi hoặc, lúc trước hắn đến dò xét lúc, Tây Sương phòng chỉ có hai gã nha dịch, bên trong là trống không, hắn cũng không rõ ràng lắm vì cái gì lúc này đây bên trong đóng hai mươi lăm người.

Nếu như không ngoài sở liệu, phải là cái kia hai mươi lăm tên cùng phạm, cũng là loạn đao chém chết Hà Hoa hung thủ.

Vốn bọn hắn trên đường kế hoạch trước tiên là tìm Trương chủ bộ, hỏi rõ nguyên do, bắt được danh sách, lại đi tìm còn lại hai mươi lăm tên tông phạm, cái này ngược lại là tiết kiệm bọn hắn không ít phiền toái.

Kỳ thật bọn hắn lúc trước hoàn toàn chính xác bị Trương chủ bộ thả về nhà, đến một lần đầu hắn là Trình gia thôn con rể, đều quê nhà hương thân đây, đại đa số người hắn đều biết, thứ hai đầu rồi, hắn là Trình Cương muội phụ, Trình Cương giết người xong cũng biết không tốt, vội vàng chạy đến huyện nha đi tìm Trương chủ bộ.

Trương chủ bộ tuy rằng rất tức giận, nhưng sự tình đã xảy ra, hắn lại chịu không được bản thân vợ đau khổ cầu khẩn, suốt đêm bẩm báo Huyện lệnh, chỉ nói là hai thôn thôn dân bởi vì Dã Trư ầu đã đứng lên, thất thủ giết người, hiện tại tới đây đầu án tự thú.

Huyện lệnh cũng biết Trương chủ bộ cùng Trình gia thôn quan hệ, chỉ có thể trước đem Trình Cương bắt giữ tại huyện nha trong phòng giam, lại chỉ thị Trương chủ bộ tự mình thẩm tra xử lý này cái bản, mau chóng kết án, dẹp loạn sự phản nộ của dân chúng.

Sự tình phía sau mọi người đều biết rồi, thẳng đến Huyện lệnh bởi vì Thanh Dương Vũ Quán cùng Cuồng Dao Vũ Quán sự tình tự mình đến đến Thanh Dương trấn xử lý, Trương chủ bộ cái này mới có hơi luồng cuồng.

Một mặt kém nha dịch đem hai mươi lăm người lại lần nữa bắt giữ đứng lên, để ngừa dừng lại Huyện thái gia đột nhiên tới chơi thẩm tra này cái bản, một phương diện khác đầu phái người đi Thanh Dương trấn nhìn chăm chăm vào vụ án tiến triển, để phòng bất trắc.

Đương nhiên, Lưu Lão Thực nhà tình huống hắn đã sớm phái người điều tra rõ ràng, người nhà nhập lại không có người nào, chỉ còn lại có một cái mười một tuổi tiểu hài tử, tại trên thị trấn võ quán học võ nghệ, cũng không biết tại sao một mực không có nhìn thấy hắn?

Mà Lưu gia thôn cũng đã đem Lưu Lão Thực hạ táng rồi, thời gian dài như vậy một mực không ai đến náo loạn, Trương chủ bộ trong nội tâm cũng liền an tâm rất nhiều.

Ngày hôm qua phái đi Thanh Dương trấn người đem về báo cáo, nói Huyện thái gia đem bản án đã thẩm tra xử lý xong rồi, tất cả đều vui vẻ, lại trời ban điểm lành, rồi xuống hai ngày hai đêm mưa to, hóa giải tình hình hạn hán, Huyện thái gia thật cao hứng.

Trương chủ bộ thấy vậy, liền tranh thủ xuất ra trong tay áo ba phần trong báo cáo một phần, phái người ra roi thúc ngựa mang đến Huyện lệnh chỗ, trong báo cáo viết sự tình đã dẹp loạn rồi, người chết đã hạ táng, đang đợi người chết con cái đến đây thương thảo bồi thường sự tình, không có sự phản nộ của dân chúng, trời ban điểm lành đều là Huyện thái gia sáng suốt thần võ cảm động trời xanh, vân vân và vân vân mọi việc như thế đấy.

Muốn nói Trương chủ bộ có thể ngồi đến bây giờ vị trí này, hơn nữa có thể đạt được Huyện lệnh ưu ái cũng không phải là hoàn toàn không học vấn không nghề nghiệp đồ.

Tâm hắn suy nghĩ kín đáo, chuẩn bị chu toàn, ngày thường làm việc rất hợp Huyện thái gia khẩu vị, cũng quả thật có chút bản lĩnh thật sự, trong tay áo ba phần bất đồng báo cáo cũng rất có thể nói rõ vấn đề, chuẩn bị xác thực thỏa đáng, chẳng qua là loại này thông minh kinh phong dùng sai rồi địa phương.

Lưu Đình Thiên mắt lộ ra hung quang, muốn động thủ xông vào, Hồ tiên sinh kéo lại, đối với hắn lắc đầu, chỉ hướng Đông Sương phòng.

Sau đó liền hướng Đông Sương phòng đi đến, ở ngoài cửa cẩn thận nghe ngóng, rút ra một cây nho nhỏ ống trúc, nhẹ nhàng xuyên phá cửa sổ đem trong ống trúc bột phấn chậm rãi thổi đi vào.

Một lát sau, nghe thấy trong phòng đã không có động tĩnh, liền hướng phía nhà giữa đi đến, đứng là Trương chủ bộ chỗ ở, cửa ra vào không có thủ vệ, Lưu Đình Thiên cũng theo tới, dùng thủ thế tỏ vẻ bên trong có ba cái, hai lớn một nhỏ, Hồ tiên sinh gật gật đầu, xuất ra một con dao găm, nhẹ nhàng tưởng môn cạy mở, lách mình đi vào.

Đi vào trong phòng, chậm rãi thích ứng trong phòng ánh sáng, chỉ thấy một cái giường lớn lên, một người nam tử hở ngực biểu lộ nhũ nằm ở nơi đó, rất nhỏ ngáy khò khò, một người con gái diện mạo hơi có chút tư sắc, quần áo không chỉnh tề, đầu mặc một bộ màu đỏ chót cái yếm nằm ở nam tử chỗ ngực, màu đỏ chót cái yếm trên thêu lên một bộ uyên ương nghịch nước đồ án, không cần hỏi, đây chính là Trương chủ bộ vợ chồng.

Bên cạnh còn có một Trương giường nhỏ, ngủ một cái năm sáu tuổi hài tử.

Hồ tiên sinh nhìn về phía Lư Đình Thiên, chỉ chỉ cái kia nhỏ hài tử trên giường, Lư Đình Thiên đi qua, đuổi ra song chỉ, đặt ở cái đứa bé kia chỗ cổ, chỉ chốc lát cái đứa bé kia liền hôn mê bất tỉnh, nhưng hô hấp đều đặn, nhập lại không có gì tri giác.

Hồ tiên sinh chạy tới giường lớn bên cạnh, không có phát ra một tia âm thanh, thấy Lư Đình Thiên đã đi tới, thò tay đẩy Trương chủ bộ.

"A? Người nào?"

Trương chủ bộ trong giấc mộng mơ tới bản thân sâu sắc Huyền thái gia thường thức, một đường thẳng chức, trong lúc bất chợt bị người đánh thức, trợn mắt nhìn qua, bản thân trước giường đứng đầy hai người chính nhìn mình, một cao một thấp, nhất thời hôn phi phách tán.

"A?"

Theo Trương chủ bộ tiếng gào, ngủ ở bên cạnh hán nữ nhân cũng tỉnh, hét lên một tiếng vội vàng kéo qua bên cạnh chắn màn, đem bản thân chăm chú khóa đứng lên, lạnh run.

"Đừng lên tiếng, lại hô trực tiếp giết các ngươi rồi!"

Lư Đình Thiên rút ra cha hán cái thanh kia đao sẵn, chỉ vào trên giường Trương chủ bộ vợ chồng, mũi đao đều nhanh đụng phải Trương chủ bộ lỗ mũi, trong giọng nói mang theo vô biên hàn ý và nồng hậu dày đặc sát khí, trong phòng tức thì trở nên lạnh lạnh lên.

"Hai vị hảo hán, ta là huyện nha Trương Minh, không biết ở đâu đắc tội hảo hán, kính xin chỉ rõ!"

Trương chủ bộ cũng đã gặp một ít việc đời, nhìn thấy vừa rồi kêu to cũng không có khiến cho ngoài phòng nha dịch bất kỳ phản ứng nào, trong nội tâm lộ bộ một cái, ở đâu vẫn không rõ, chỉ sợ bọn nha dịch sớm được thả lạt ra, mà bọn hán cũng không đối với chính mình trực tiếp hạ sát thủ, chỉ sợ là nói ra suy nghĩ của mình.

"Ngươi cũng không muốn ngươi hài tử gặp chuyện không may đi! Có một số việc chúng ta cũng muốn hỏi, ngươi tốt nhất thành thật trả lời, nếu không. . ."

Hồ tiên sinh mở miệng uy hiếp được, sau đó dùng cánh tay đụng một cái Lư Đình Thiên.

"Ừ, hảo hán có chuyện nói thẳng!"

Trương chủ bộ có chút khẩn trương, một mặt là bởi vì vừa rồi bọn hán cầm con của mình uy hiếp bản thân, một phương diện khác nội tâm của hán có chút tâm thần bất định, hán gần nhất cũng không có lỗi người trên giang hồ, chẳng qua là lúc này thảm kịch tình tiết vụ án, đối phương rút cuộc là người nào?

"Ta là Lư Đình Thiên, Lư Lão Thực nhi tử!"

Lư Đình Thiên rất bình tĩnh nói đến, nhưng dấu giấu không được đậm đặc sát ý.

"A?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Lừa Gạt

"A?"

Giật mình không chỉ là Trương chủ bộ, còn có ở bên cạnh hán lạnh run nữ nhân kia, nàng tự nhiên biết rõ Lư Lão Thực là ai, đúng là hán huynh trưởng giết chết cái kia thị sấn.

"Lên tiếng nữa, ta trước hết làm ngươi!"

Lưu Đình Thiên lửa giận trong lòng trong đó, đem đao chỉ hướng bên cạnh nữ nhân, nữ nhân bị dọa đến run rẩy lợi hại hơn rồi, không ngừng gật đầu.

Nàng cũng từ trong lời nói nghe được chính thức sát ý, thực sự không phải là uy hiếp, bản thân huynh trưởng giết người cha mẹ song thân, sao có thể không có giết ý.

Lưu Đình Thiên nghĩ tới bản thân nương thân trúng bốn mươi bảy đao mà chết, trong lòng thì có vô biên tức giận.

"Ta hỏi, ngươi đáp!"

Lưu Đình Thiên lại đem đao chỉ hướng Trương chủ bộ, thanh âm bằng phẳng đi một tí.

"Tiểu huynh đệ mời nói!"

Trương chủ bộ cái trán bắt đầu đổ mồ hôi, trong nội tâm rất nhanh suy nghĩ lấy đối sách, chuyện này cũng đúng là Trình Cương không đúng, nhưng mình lại là hân mục phu, hắn cũng kinh không ngừng vợ đau khổ cầu khẩn những nhoe cứng rắn bong bóng, cuối cùng lựa chọn làm như vậy.

"Cha mẹ ta đã bị giết tám ngày rồi, ngươi chủ thẩm vụ án này, vì sao còn không có kết luận?"

Lưu Đình Thiên bắt đầu đặt câu hỏi.

"Tiểu huynh đệ, là như thế này, thủ phạm chính đã bị giam giữ tại huyện nha trong đại lao rồi, tông phạm cũng đã bị giam giữ thẩm vấn hoàn tất, hiện tại chỉ chờ ngươi đem về, cùng ngươi thương thảo tương quan công việc?"

"Giam giữ? Thương thảo? Từ xưa đến nay, giết người thì đền mạng thiếu nợ thì trả tiền, đạo lý hiển nhiên sự tình, ta chỉ muốn hỏi chuyện này kết luận!"

"Tiểu huynh đệ, sự tình đã xảy ra, cha ngươi nương đã hạ táng, thủ phạm chính cũng bị nhốt lại, tông phạm . . "

"Ta cuối cùng hỏi ngươi một lần, chuyện này cuối cùng kết luận là cái gì?"

"Tiểu huynh đệ, thủ phạm chính đã bị nhốt. . ."

"Xoẹt. . ." Lưu Đình Thiên vết đao lệch lạc, tránh đi động mạch chủ, một đao chém xuống, cắt ra Trương chủ bộ trên cổ một chút da thịt, máu tươi chảy ra.

Trương chủ bộ toàn thân phát run, tóc gáy dựng đứng, chỉ cần chuyển lệch một chút, vừa rồi cái kia đao sẽ phải mạng của hắn, mà một bên nữ nhân vừa khẩn trương muốn kêu đi ra, vừa sợ sợ nhìn xem bên giường hai người, miệng gắt gao cắn chặt môi, không dám phát ra tiếng vang.

"Xem ra, ngươi không có ý định nói với ta lời nói thật, cái kia cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác rồi. . ."

Lưu Đình Thiên trong lời nói đậm đặc sát ý đã phóng ra ngoài, mà Trương chủ bộ trong nội tâm cũng hiểu rõ trước mặt cái này mười mấy tuổi hài tử cũng không phải dễ dàng như vậy lừa dối đây.

"Chậm đã, ta nói. . . Cuối cùng thẩm tra kết quả là hai cái thôn thôn tên bởi vì Dã Trư mà lẫn nhau ấu dâm, Trình Cương sẵn giết Dã Trư, bị Lưu Lão Thực ý vào nhiều người cưỡng ép cướp đi, Trình Cương nửa đêm dẫn người đem Dã Trư cướp về, song phương lẫn nhau ấu dâm, tạo thành Lưu Lão Thực cùng Trần Hà Hoa tử vong."

"Sau Lưu gia thôn thôn dân tập thể đến Trình gia thôn nháo sự, bị vây vây ở Trình gia thôn, cuối cùng bị khu trục, Trình Cương thuộc về ngộ sát, giam giữ ba năm, bồi thường bạc rông năm mươi lượng, tông phạm tông cộng bồi thường bạc rông năm mươi lượng, trước mắt thụ hại quần chúng đã hạ táng chỉ có thể ngươi đem về thương thảo bồi thường công việc!"

Trương chủ bộ rất bình tĩnh nói xong, tuy rằng kết quả phán vô cùng nhẹ, đầu phán quyết ba năm, nhưng chuyện đã trải qua hắn từ Trình Cương chỗ đó nghe tới chính là như vậy, vốn cũng là Lưu Lão Thực đã đoạt người ta Dã Trư, nội tâm của hắn cảm giác mình chẳng qua là từ nhẹ phán quyết chuyện này, hai cái mạng người cũng chỉ giá trị một trăm lượng, vẫn chém Trần Hà Hoa bốn mươi bảy đao.

"Cái gì, cha ta đã đoạt Trình Cương Dã Trư, ai vậy nói?"

Lưu Đình Thiên giận không kim được tiếp, đây quả thực là đổi trắng thay đen, chỉ hươu bảo ngựa.

"Hả?"

Trương chủ bộ cả kinh, trong giọng nói hiện ra rất mạnh nghi kỵ chi âm, quay đầu nhìn về phía trong bóng tối nữ nhân,

"Ngày đó trong đêm Trình Cương tìm đến lúc, ta nhập lại không ở nhà, qua nửa canh giờ mới vừa về, đã nhìn thấy quỷ trên mặt đất Trình Cương và ngươi, Trình Cương đem sự tình giảng thuật một lần về sau, lúc ấy ta cũng có chút nghi vấn, chẳng qua là kinh không ngừng khổ cho của các ngươi đau khổ cầu khẩn, lựa chọn trực tiếp tin tưởng Trình Cương mà nói."

"Đã đến Trình gia thôn, phát hiện bị vây Lưu gia thôn thôn dân đều đỏ hồng mắt, dù cho bị thương cũng muốn chết chiến đấu tới cùng, ta cũng có qua nghi kỵ, chẳng qua là ngươi một mực theo bên người, ta cũng không có đi làm quá nhiều điều tra, thẩm vấn tông phạm, đều là trăm miệng một lời nói là

bọn hấn đánh trước Dã Trư, chẳng lẽ sự tình không phải như vậy? Trương chủ bộ thấp giọng lầm bầm lầu bầu, tựa hồ là tại cùng nữ nhân nói chuyện, lại tựa hồ là tại cùng Lưu Đình Thiên nói chuyện, trong lời nói để lộ ra đều là hối hận.

Trương chủ bộ dường như rất là hối hận, nửa khởi động, có chút phần nộ dùng trái ngón tay ngón tay bên cạnh nữ nhân.

"Người. . . Các người. . . Sao có thể. . . Như vậy. . . Oan uổng ta cả đời tên tuổi anh hùng, liền hủy ở trong tay các người rồi. . ."

Trương chủ bộ thanh âm run rẩy, thậm chí có chút ít nghẹn ngào, bên cạnh nữ nhân run run lợi hại hơn rồi, dường như sự tình bị vạch trần sau cực độ sợ hãi nhìn xem Trương chủ bộ, vừa nhìn về phía Lưu Đình Thiên, trong ánh mắt toát ra đến sợ hãi phi thường cường liệt, gắt gao cản chắn màn, như là còn sống chết đại thù giống nhau, sợ một cái không cẩn thận đã bị phần nộ Lưu Đình Thiên giết chết rồi.

"Ài. . . Điều oán ta. . . Điều oán ta à. . ."

Có thể là hiện tại nhìn thấy Lưu Đình Thiên tức giận như thể chất vẩn, Trương chủ bộ trong nội tâm đột nhiên minh bạch là chuyện gì xảy ra, vậy mà khóc lên.

"Tiểu huynh đệ. . . Người giết ta đi. . . Điều oán ta, thẩm án không rõ, làm việc thiên tư trái pháp luật, đều là lỗi của ta. . . Người giết ta đi. . ."

Trương chủ bộ nói thật nhỏ đến, lên tiếng khóc lên, cảm tình sâu vô cùng, hối hận đến cực điểm.

Lưu Đình Thiên cũng không biết nên làm cái gì bây giờ rồi, cái này Trương chủ bộ rõ ràng bị nữ nhân bên cạnh hấn và Trình Cương hấn vốn lừa gạt rồi, cái này có chút vượt qua dự liệu của hấn rồi, chỉ vào đao cũng không tự chủ chậm rãi để xuống.

Cái này, trong phòng trở nên lúng túng, vốn chuẩn bị muốn đến báo thù người buông xuống đao, vốn cho rằng tội ác tày trời bao che hung thủ người tại đó thút thít ni non, thừa kế tiếp không ngừng lạnh run nữ nhân và không có chút nào biểu lộ Hồ tiên sinh.

"Tiểu huynh đệ, đây hết thảy đều là lỗi của ta, người một đao giết ta đi, chỉ cầu người buông tha phu nhân ta và hài tử, phu nhân ta mặc dù có muôn vàn không đúng, nhưng ta hài nhi còn nhỏ, không thể không có nương, van cầu người buông tha bọn hấn, giết ta cho cha người nương báo thù đi, ta cầu van người. . ."

Nói xong Trương chủ bộ bò lên, quỳ gối trên giường.

Lưu Đình Thiên bị bị hôn mê rồi, triệt để ngốc ngây ngẩn cả người, tại tâm không đành lòng, vội vàng ý định thò tay đi đỡ Trương chủ bộ.

"Chậm đã. . ."

Hồ tiên sinh còn chưa nói xong, chỉ thấy hàn mang lóe lên, hai thanh phi tiêu đã rời khỏi tay, một thanh bắn về phía Trương chủ bộ, mà đổi thành bên ngoài một thanh phương hướng thật là Lưu Đình Thiên.

Lưu Đình Thiên thủ sẽ phải đụng phải Trương chủ bộ rồi, nghe thấy nói Hồ tiên sinh mà nói, dừng lại một chút, đột nhiên nhìn thấy một vòng hắc mang từ quỳ nằm sắp lấy Trương chủ bộ trong tay bắn đi ra, là một cây phi châm, rõ ràng độc, hướng phía Lưu Đình Thiên mặt mà đi, gần như thể khoảng cách, coi như là Lưu Đình Thiên thân thủ như thể nào nhanh nhẹn, cũng tuyệt đối không cách nào tránh đi trước mặt mà đến phi châm rồi.

"Bám. . ." Lưu Đình Thiên cấp tốc ngửa ra sau, toàn thân tóc gáy đều bị dựng lên, phi châm hầu như muốn dán gương mặt của mình lúc, bị Hồ tiên sinh phi tiêu chặn lại, trạch hướng quỹ tích, không biết bắn về phía ở đâu, mà bay tiêu cũng trực tiếp bị đụng dán Lưu Đình Thiên trên mặt bay qua, một bên mồ hôi trên mặt cộng lông bị cúp, mà bay tiêu đâm vào trên cột giường.

Trương chủ bộ đã ngẩng đầu, nghe răng cười lấy nhìn xem đứng ở một bên Hồ tiên sinh, đang chuẩn bị đem một cái việc khác nhắm ngay Hồ tiên sinh, một cái khác miếng phi tiêu hầu như đồng thời trực tiếp xuất tại trên cánh tay của hấn, Trương chủ bộ bị đau, kêu thảm một tiếng, đồ vật đã rơi vào trên giường.

"Hắc hắc, Trương chủ bộ, tốt một chiêu công tâm mà tính, người diễn cũng thật giống, không đi diễn kịch đúng là đáng tiếc. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Sát Nhân Giả Lưu Đình Thiên

"Hặc hặc, Trương chủ bộ, tốt một chiêu công tâm mà tính, người diễn cũng thật giống, không đi diễn kịch đúng là đáng tiếc. . ."

Hồ tiên sinh đã đi tới, lời ra liên tục run rẩy Lưu Đình Thiên bả vai.

Hắn đã bạo nộ rồi, vừa rồi hắn là thật tâm không muốn giết cái này Trương chủ bộ rồi, nhưng mà kết quả lại bị hắn lừa, thiếu chút nữa liên tính mạng đều ném đi.

"Tại sao phải gạt ta?"

Lưu Đình Thiên một lần nữa giờ lên đao, đối diện lấy đã nằm ngửa ở trên giường liên tục khóc rống rên rĩ Trương chủ bộ, vừa rồi hắn rõ ràng đã đắc thủ rồi, Lưu Đình Thiên đã bị hắn lừa gạt xoay quanh, đứng ở bên cạnh chính là cái người kia cũng không có chút nào hoài nghi bộ dạng.

"Van cầu người, không nên. . . Van cầu người. . ."

Trương chủ bộ lúc này chợt bắt đầu hướng bên cạnh phụ nhân sau lưng chui vào, đều muốn đem phụ nhân kia ngăn tại trước mặt.

"Ài, táng tận thiên lương, người thu Trình Cương hai trăm lượng bạc, trợ giúp hắn thoát thân, thiết lập kế hoạch làm giả đưa hắn bắt giữ, chuẩn bị con báo đòi Thái Tử, tìm tên ăn mày thế thân Trình Cương đi ngồi ba năm này lao ngục tai ương. . ."

Hồ tiên sinh chậm rãi nói đến.

"Người làm sao sẽ biết rõ?"

Trương chủ bộ trong giọng nói một bức đã gấp quý bộ dạng, đây đều là cực kỳ che giấu sự tình, hắn không cùng bất luận kẻ nào nói qua.

"Cái kia hai mươi lăm nhân trung đã có mười hai người kết giao tiền, còn có mười ba người tiền không có giao. . ."

Hồ tiên sinh hoàn toàn mặc kệ Trương chủ bộ, hoàn toàn liền là nói cho Lưu Đình Thiên nghe.

"Bọn hắn hai mươi lăm người đi theo Trình Cương cũng không phải là lần thứ nhất làm cái này giết người cướp của hoạt động, trên tay dính máu người cũng không ít, mỗi lần bọn hắn có phiền toái đều là tìm người giải quyết. . ."

"Trình Cương được an bài tại phòng chữ Địa mười sáu gian phòng, mỗi ngày đều có mỹ nữ rượu ngon làm bạn, trôi qua vô cùng tiêu sái, chỉ là bởi vì hắn đã đáp ứng yêu cầu của người, định kỳ giúp người tại Trình gia thôn xem xét trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp nữ nhân tạo điều kiện cho người hưởng lạc. . ."

"Người. . . Người đến cùng là người nào?"

Trương chủ bộ bị vạch trần, giống như một người mặc ngắn nắp xinh đẹp quần áo người, bị người từng kiện từng kiện đem quần áo cởi, lại phát hiện trong quần áo dơ bẩn không chịu nổi, có chút thẹn quá hoá giận đứng lên.

"Các người văng lai thư để lại tại người bàn đọc sách cái thứ ba trong ngăn kéo, liền kẹp ở người sổ sách bên trong, mỗi vừa so sánh với bạc văng lai đều có kỹ càng ghi chép, mà Trình Cương hai trăm lượng bạc để lại tại trong nhà người dưới giường cái kia hộc tối trong, bên trong bạc cũng không ít, chừng hơn nghìn lượng. . ."

Hồ tiên sinh ngữ khí như trước bình thản, không mang theo bất luận cái gì tâm tình.

"Van cầu các người, không nên, bạc cũng có thể cho người, nữ nhân cũng có thể, các người muốn cái gì ta đều đáp ứng, chỉ cần không giết ta!"

Trương chủ bộ gần như gào hét lên, loại này bị người hoàn toàn vạch trần cảm giác lại để cho hắn hầu như muốn điên đứng lên.

"Người không xứng làm người. . ."

Lưu Đình Thiên từng chữ từng chữ nói đến, hắn bị chọc giận, kém một điểm bị loại người này mẩu vụn ám toán đến, cha mẹ mình kẻ thù còn không có báo, mà mình tại sao đại ý như vậy, vậy mà thật sự đã tin tưởng hắn gạt người chuyện ma quỷ.

Một đao vùng xuống, gọn gàng mà linh hoạt, Lưu Đình Thiên chặt đứt Trương chủ bộ đầu lộ ở bên ngoài hai chân, mà nửa người trên sớm đã núp ở phụ nhân sau lưng.

"A. . ."

Trương chủ bộ hai chân bị ngay ngắn hướng chém đứt, nhện không được lớn tiếng đau nhức quát lên.

"A. . ."

Phụ nhân kia cũng bị dọa đến hết rằm lên.

Lưu Đình Thiên mất lộ ra hung quang, sát khí tiết ra ngoài, phụ nhân này cũng không phải đồ tốt, giờ phút này cha mẹ chết thảm, bản thân ngây thơ bị lừa, làm cho Lưu Đình Thiên có chút mất đi lý trí, vùng đao chuẩn bị bổ về phía phụ nhân.

"Đỉnh Thiên. . ."

Hồ tiên sinh như trước thanh âm bình tĩnh vang lên, nhưng từ lần đó ra, cũng không làm ra mặt khác bất luận cái gì cử động.

Lưu Đỉnh Thiên ngẩn ngơ, run rẩy thủ, trên mặt ngũ quan đã vẩn vơ, nội tâm tại làm lấy gian khổ tranh đấu, cuối cùng vẫn là chậm rãi buông xuống đao.

Không vọng giết người tốt, không giết phụ nữ nhi đồng, không giết lão nhân, không giết kẻ yếu, đây là Hồ tiên sinh trước khi đến dạy bảo bản thân đây, hẳn đã sớm biết là như thế này một cái kết cục, chẳng qua là không muốn bản thân biến thành một cái giết chóc máy móc.

"Phốc. . ."

Hồ tiên sinh trong ngón tay bắn ra một cục đá, đánh tới phu nhân trên cổ, phu nhân trực tiếp đã bị đánh ngã đi, vô lực tê liệt ngã xuống ở một bên, lộ ra đang tại thống khổ tru lên Trương chủ bộ.

"Rắc rắc. . ."

Lưu Đỉnh Thiên giờ tay chém xuống, một đao kết liễu Trương chủ bộ, đem đầu lâu của hắn cho bỏ xuống, Trương chủ bộ tiếng quát tháo im bất mà dừng.

Lúc này trong sân cũng xao động, tuy rằng bọn nha dịch đều bị thả lật ra, nhưng mà cái kia hai mươi lăm người cũng không có, giờ phút này đã bị Trương chủ bộ tiếng kêu thảm thiết bùng tỉnh, có chút bạo động đứng lên, mà Hồ tiên sinh lúc trước không đi cửa chính càng muốn leo tường nguyên nhân chỉ sợ sẽ là dự phòng bọn hắn đào tẩu.

"Đa tạ tiên sinh. . ."

Lưu Đỉnh Thiên cung kính xoay người cúi đầu, lúc này hắn tay trái mang theo Trương chủ bộ đầu lâu, tay phải xách đao, đầy người sát khí.

"Đi đi, làm người muốn làm đây, làm người nên làm. . ."

Hồ tiên sinh sờ lên Lưu Đỉnh Thiên đầu, đứa nhỏ này trưởng thành, cũng cao lớn, so với hắn rồi đi lúc cao không ít.

Lưu Đỉnh Thiên không hề nói, đằng đằng sát khí hướng đi sân nhỏ, lúc này cái kia hai mươi lăm người đã đã phá vỡ giam giữ cửa phòng của bọn hắn, xông về đại môn.

Mà phát hiện đại môn rồi lại đóng chặt lại, dưới ánh trắng lại gặp được giống như sát Thần hạ phẩm một thiếu niên lang vọt ra khỏi phòng, trên tay vẫn mang theo một cái chính Tích Huyết đầu người, đúng là Trương chủ bộ, lập tức một đám người bị hù hồn phi phách tán.

"Ta chính là Lưu Lão Thực nhi tử Lưu Đỉnh Thiên, các người giết cha mẹ ta lúc, có từng từng có nửa ngón tay mềm, mẹ ta thân nặng bốn mươi bảy đao, bốn mươi bảy đao a, các người đám này súc sinh, ta muốn vì bọn họ báo thù. . ."

Lưu Đỉnh Thiên xông vào trong đám người, gặp người liền chém, bên cạnh chém vừa nói, phần nộ giống như ác ma phụ thể, hoàn toàn không giảng cứu thủ pháp, chẳng qua là đem tất cả phần nộ đều quán chú ở trên tay đao sẵn lên, thì cứ như vậy một mực chém một mực chém, thẳng đến không có người đứng đây, toàn bộ nằm té trên mặt đất, vẫn tiếp tục chém, thẳng đến nằm trên đất người một chút khí tức đều không có.

Mà trải qua như vậy một thông chém giết, cũng kinh động đến Trình gia thôn, không ít người nhà đều bị bùng tỉnh, điểm nổi lên đèn.

Hồ tiên sinh đứng ở cửa ra vào nhìn xem Lưu Đỉnh Thiên cái này một thông chém lung tung, triệt để đem ở sâu trong nội tâm phần hận phát tiết đi ra, hẳn biết rõ thời điểm này chỉ có máu tươi mới có thể tẩy rửa nội tâm của hắn không cam lòng cùng khuất nhục.

Hắn trước kia cũng nhập lại không có tính toán giết chết cái này hai mươi lăm người, hẳn lúc đầu kế hoạch chẳng qua là muốn giết mất Trương chủ bộ cùng cầm đầu Trình Cương, đồng thời truyền tin Huyện thái gia, vẫn Lưu Lão Thực một nhà trong sạch, mang theo Lưu Đỉnh Thiên lưu lạc chân trời xa xăm mà đi.

Sự tình phát triển tổng không dùng người dự đoán vì đi về hướng, hắn cũng không nghĩ tới Trương chủ bộ vậy mà sẽ chủ động đánh lên, cái này triệt để chọc giận Lưu Đỉnh Thiên, bị Dã Cầu trêu đùa sư tử, nhất định gặp sư tử phần nộ phản kích và cắn xé.

"Đi thôi, đi thị trấn. . ."

Hồ tiên sinh không do dự, trực tiếp đi đến chỗ đại môn, thả người lộn ra ngoài, Lưu Đỉnh Thiên giờ phút này cũng đã bình tĩnh lại, lửa giận bị phát tiết đi ra ngoài, ẩn chứa nước mắt nhìn hướng lên bầu trời, từng điểm Phồn Tinh trong hắn tựa hồ thấy được cha hắn và mẫu thân hắn vui mừng đáng tươi cười.

Cúi đầu nhìn xem đầy sân thi thể, chính thức máu chảy thành sông, Lưu Đỉnh Thiên kéo xuống một khối góc áo, trùm trên mặt đất máu tại đại môn phản diện viết xuống sáu cái chữ.

"Kẻ giết người, Lưu Đỉnh Thiên!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Nhà Tù Báo Thù

Sau đó cũng không do dự nữa, trở mình ra sân nhỏ, Hồ tiên sinh sớm đã ngồi trên lưng ngựa chờ hấn, hai người cưỡi đen câu ngựa tuyết trần mà đi.

Đợi đến lúc Trình gia thôn thôn dân nghe hỏi chạy đến lúc, chỉ thấy cửa ra vào chạy đến hai gã nha dịch, đại môn bị trói chặt ở, từ trong sân truyền đến nồng đậm mùi máu tươi.

Mọi người tranh thủ thời gian mở ra đại môn, chỉ thấy đầy đất vết máu, trải rộng thi thể, nồng đậm mùi máu tươi phát ra.

"Oa. . . Oa. . ."

"Oa. . ."

Không hiềm thấy đến đây cảnh mọi người trực tiếp phun ra, tràng diện này quá kinh khủng, cảm giác như là đi vào Tu La địa vực bình thường, trên mặt đất, trên tường, đồng Tây Sương phòng lên, thậm chí mái hiên Thượng Đô là máu, khắp nơi đều là màu đỏ, vẫn bốc hơi nóng.

Trình gia thôn thôn dân tranh thủ thời gian đi tìm thôn trưởng tới đây, một đêm này Trình gia thôn nhất định là cái không ngủ đêm, huyện nha Trương chủ bộ lúc này thẩm án, vậy mà bị người giết, còn bị cắt mất đầu lâu.

Giam giữ hai mươi lăm tên Trình gia thôn thôn dân cũng toàn bộ bị giết, hiện trường máu tanh đầm đìa, đây tuyệt đối là đại sự, thôn trưởng tranh thủ thời gian phái người đi truyền tin còn đang trên thị trấn Huyện thái gia.

Huyện lệnh bởi vì xử lý Cuồng Dao Vũ Quán bản án, xử lý cũng hoàn toàn chính xác vô cùng thoả đáng, vô luận là từng cái vũ quán, hay là Cuồng Dao Vũ Quán đệ tử, đoàn người cũng đều rất hài lòng, lưu lại Huyện thái gia thịnh tình khoản đãi.

Hạ xuống hai ngày mưa rồi cuộc cũng ngừng, trên bầu trời lộ ra điểm điểm tinh quang, Huyện thái gia thật cao hứng, hấn hy vọng hấn trị liệu tiếp theo mảnh ca múa mừng cảnh thái bình, không có oan án, mọi người vui vẻ hòa thuận thật tốt, liền như hôm nay như vậy, vì vậy Huyện thái gia uống nhiều quá, uống rượu say.

Đợi đến lúc Trình gia thôn thôn dân cỡi ngựa đi đến Thanh Dương trấn, tìm được Huyện lệnh lúc, Huyện lệnh nhưng say mềm bất tỉnh, lại đi tìm Chu Trấn Trưởng, Chu Trấn Trưởng quá sợ hãi, cái này một lớp đã san bằng, một lớp khác lại khởi, lúc này đây thậm chí ngay cả Trương chủ bộ đều bị giết, vẫn đã chết hai mươi lăm người, cái này vẫn còn được.

Trực tiếp một chậu nước lạnh tưới lên Huyện thái gia trên đầu, đưa hấn bừng tỉnh, Huyện lệnh nhưng có chút không tỉnh táo lắm, khi hấn nghe được tình tiết vụ án về sau, uống rượu sớm đã hóa thành mồ hôi lạnh nước nhìn theo tóc gáy chảy ra, bị kinh hãi sửng sờ ngay tại chỗ.

Tại hấn trị liệu xuống, vậy mà xuất hiện dám giết mệnh quan triều đình sự tình, thật sự là nghe rộn cả người, còn dám liên tiếp giết hai mươi lăm người, thật sự là phát rõ to gan lớn mật. Lập tức tự mình an bài, muốn dẫn lấy nha dịch, khám nghiệm tử thi người xung quanh trước ngựa đi Trình gia thôn điều tra nguyên nhân, đuổi bắt hung thủ giết người.

Mà việc này đêm hôm đó ngay tại Thanh Dương trấn bị truyền ra, mọi người nhiều cách nói, nói cái gì đều có, có nói là trời cao sắp xếp đến Thiên binh Thiên tướng làm đây, có nói là yêu ma quỷ quái quấy phá, còn có mà nói. . .

Đây hết thấy Lưu Đình Thiên đều không quan tâm, giờ phút này hấn đang cùng Hồ tiên sinh cưỡi đen câu ngựa, rất nhanh chạy tới huyện nha nhà tù, hấn muốn đi sát hại giết hấn cha mẹ đầu sỏ gây nên, trên đường đi hai người đều không nói chuyện, chẳng qua là một đường bay nhanh.

Đi đến huyện nha nhà tù lúc, nhìn thấy ngủ, ngáy thủ vệ nha dịch, phóng tới về sau, trực tiếp chạy tới phòng chữ Địa mười sáu số nhà tù, trên đường đi thả lạt ra bày trông coi nha dịch, thuận lợi đi vào địa phương.

Trình Cương chính nằm ngáy o..o..., bên cạnh còn có một hồ ngực biểu lộ nữ mỹ phụ nhân, Lưu Đình Thiên một đao bổ ra nhà tù môn, đánh thức Trình Cương, đồng thời bị bừng tỉnh còn có mặt khác nhà tù người.

"Người là người nào, ta là Trình Cương, huyện nha Trương chủ bộ là ta muội phụ?"

Trình Cương thấy hai người lai giả bất thiện, một người toàn thân mùi máu tươi nồng hậu dày đặc, hấn vốn là thợ săn, tự nhiên lập tức đã nghe đi ra, lập

tức chuyển ra Trương chủ bộ.

"Người nói hấn sao?"

Lưu Đình Thiên lúc này trở nên rất tỉnh táo, đã giơ tay lên người trên đầu, đã không hề Tích Huyết, trải qua một đường lặc lư, khuôn mặt có chút dữ tợn.

"A. . . Người giết muội ta phụ, người là người nào, cũng dám sát hại mệnh quan triều đình. . ."

Trình Cương kinh hãi, trong nội tâm hoảng hốt, nhưng mà đang ở trong phòng giam, lại vô kế khả thi.

"Ta là Lưu Lão Thực nhi tử Lưu Đình Thiên, người còn nhớ rõ không?"

Lưu Đình Thiên bình tĩnh như trước trả lời, trải qua vừa rồi một thông mãnh liệt phát tiết, hấn hiện tại đầu muốn giết chết trước mắt cừu nhân này, nhưng nội tâm rồi lại vô cùng bình tĩnh.

"A. . . Người. . ."

Trình Cương kinh hãi, muốn đi tìm chút gì đó đến phòng thân, nhưng thân ở trong phòng giam, bên người không còn có cái gì, chỉ có một nửa thân trần nữ nhân, đang chuẩn bị đem phụ nhân kéo qua ngăn tại trước mặt.

Giờ phút này phụ nhân kia đã sớm tỉnh, gặp được Lưu Đình Thiên trong tay đầu người, cũng nghe thấy bọn họ nói chuyện, ở đầu còn có không hiểu, rất thông minh vội vàng hướng sau trốn đi, một mực trốn được trong góc, khoảng cách của bọn họ rất xa, cũng không lên tiếng, liền co lại trong góc.

Trình Cương thấy vậy, nộ khí dâng lên, vẻ mặt tràn đầy dữ tợn trắng run, đang chuẩn bị đi qua cầm phụ nhân kia, Lưu Đình Thiên một đao vung hướng về phía Trình Cương.

Trình Cương theo bản năng lấy tay đi ngăn cản.

"Xoẹt. . ."

Lưu Đình Thiên một đao kia cực kỳ chú ý, không sâu sâu, mò ra Trình Cương trên cánh tay da thịt, lại cũng không tổn thương hấn gân cốt, máu tươi phốc chảy ra, đau Trình Cương một lão đảo, mồ hôi trên trán xõng ra.

"Mẹ ta thân trúng bốn mươi bảy đao, ta toàn bộ trả lại cho người, không nhiều lắm một đao, cũng không ít một đao. . ."

Lưu Đình Thiên ngữ khí không còn bình tĩnh nữa, mang theo một ít phần nộ, trộn lẫn lấy một ít oán hận.

"Hai đao. . . Tam đao. . . Bốn đao. . ."

"A. . . A. . . A. . ."

Lưu Đình Thiên một đao đao chặt bỏ, mà Trình Cương thì là té trên mặt đất không ngừng kêu thảm, mãi cho đến thứ bốn mươi sáu đao.

Toàn bộ trong phòng giam cũng chỉ còn lại có Trình Cương cuồng loạn tiếng kêu thảm thiết và Lưu Đình Thiên vung vẩy lấy đao săn bỏ về phía Trình Cương thanh âm tại quanh quần.

Nhà tù toàn bộ phạm nhân đã sớm đều tỉnh dậy, cũng cũng nghe được đối thoại của bọn họ, nghe nữa lấy cái này thậm không người cũng chính là tiếng kêu, đều gắt gao đều muốn rời xa ác ma kia, co lại trong góc toàn thân run rẩy, không dám phát ra chút nào âm thanh, sợ gây cái này điên cuồng ác mà mất hứng mà đại khai sát giới.

Nàng kia đã sớm hôn mê bất tỉnh, hấn chẳng qua là bị đội trưởng nhà lao an bài tiến tới hầu hạ Trình Cương đấy, hừng đông phải đi, tuy nói không phải lần đầu tiên khô như vậy sống, cho dù là gan rất lớn, nhưng đúng là vẫn còn chịu không được cái này như giết heo tiếng kêu thảm thiết.

Tình cảnh rất máu tanh, bị cắt bốn mươi sáu đao Trình Cương máu hầu như chảy khô, nhưng Lưu Đình Thiên một mực không có giết chết hấn, giờ phút này hấn còn có một khẩu khí tại, nằm trên mặt đất.

Nhìn xem Lưu Đình Thiên giơ lên đao săn, trong ánh mắt toát ra chính là sợ hãi thật sâu, hấn hồi hận, hết sức hồi hận, đi gây Lưu Lão Thực làm gì, chẳng phải hai đầu Dã Trư sao, hấn lại không thiếu bạc và ăn.

Lúc này hồi hận không có bất kỳ tác dụng, ác giả ác báo.

"Người có thể đi đã chết!"

Lưu Đình Thiên nói xong, một đao chém xuống Trình Cương đầu lâu, máu phun tại trên tường, nhuộm hồng cả nửa năm vách tường, Lưu Đình Thiên nhặt lên Trình Cương đầu lâu, giờ phút này trên mặt của hấn đều là hoảng sợ và hồi hận.

Lưu Đình Thiên lại kéo xuống một mảnh góc áo, tại nhà tù trên tường trám lấy Trình Cương máu viết xuống sáu cái chữ.

"Kẻ giết người, Luru Đình Thiên!"

Hồ tiên sinh toàn bộ hành trình cũng không nói gì một chữ, thì cứ như vậy lẳng lặng yên nhìn xem Luru Đình Thiên giết người viết chữ.

Luru Đình Thiên viết xong, quay người đi ra ngoài, tay trái mang theo hai người đầu, phải tay nắm lấy đao sẵn, nước mắt nhịn không được chảy xuống.

Hồ tiên sinh cùng tại sau lưng, không nói một lời, thì cứ như vậy lẳng lặng yên cùng hắn đi ra ngoài, lúc này không cần nhiều lời, làm bạn chính là tốt nhất thuốc hay.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Tế Bái Song Thân

Hồ tiên sinh cùng Luru Đình Thiên lên ngựa, cấp tốc hướng Luru gia thôn tiến đến, sự tình náo quá lớn, phải nắm chặt thời gian, nếu không bị quan phủ nhìn chăm chăm vào, tuy rằng không sợ, nhưng bọn hắn cũng không muốn lại đã thương người.

Thăng đến hai người cưỡi ngựa đi xa, thời gian rất lâu về sau, trong phòng giam mới truyền ra nồn mưa âm thanh và trầm thấp tiếng khóc, mà tại Trình Cương trong phòng giam phu nhân ngày hôm sau mới tỉnh, nhìn thấy không đầu Trình Cương, nồn người tàn tật hình dáng.

Ngay tại Hồ tiên sinh cùng Luru Đình Thiên chạy về Luru gia thôn một nửa đường xá thời điểm, ngày mới vừa thả sáng.

Mà bên kia, Huyện lệnh triệu tập đội ngũ mới triệu tập đầy đủ hết, vù vù lạp lạp đông dao động tây sáng ngời mở hướng Trình gia thôn.

Cái này cũng không trách mọi người, đêm qua Huyện lệnh bị Thanh Dương trấn mọi người nhiệt tình khoản đãi, tự nhiên cũng không thiếu được muốn hảo tửu thịt ngon khoản tiền chắc chắn đối đãi các người cái này một đám đi theo bọn nha dịch, kết quả mọi người bởi vì Cuồng Đao Vũ Quán bán án đạt được thích đáng giải quyết, trong nội tâm đều rất vui vẻ, mở rộng cái bụng uống, cuối cùng đều ngôn ngang lộn xộn say ngã xuống đất, bỏ ra thật lớn công phu mới đưa bọn chúng cứu tỉnh.

Trời đã sáng, Thanh Dương trấn sinh động đi lên, đầu đường cuối ngõ đều thảo luận tới hôm qua Trình gia thôn chuyện đã xảy ra, mà Dương Tông dậy thật sớm, chuẩn bị hôm nay đi Luru gia thôn nhìn xem.

Nhìn Luru Đình Thiên đã trở về chưa, Cuồng Đao Vũ Quán sự tình đã qua một đoạn thời gian, Thanh Dương Vũ Quán gặp phải học viên mới gia nhập, muốn toàn diện tiếp thu Cuồng Đao Vũ Quán địa bàn các loại một đồng việc vật vãn.

Đoàn người đều rất hưng phấn, đặc biệt là lần này đi ra nhiệm vụ đệ tử, không có ở sâu trong nội tâm đều thấp phần cảm kích Luru Đình Thiên, Thượng Quan Tín cũng như thế, hắn tới hôm qua phụng bồi Huyện thái gia uống nhiều quá, lúc này còn đang ngủ.

"Ít quán chủ, sớm như vậy a, cái này là muốn đi đâu?"

Canh công lão Dương đầu trông thấy Dương Tông dắt ngựa, nhô đầu ra hỏi, hắn rất có ánh mắt kinh, đã sớm biết rõ Thượng Quan Tín chuẩn bị đem võ quán truyền cho hắn, từ khi Dương Tông cùng Thượng Quan Ngọc kết hôn đến nay, hắn mà bắt đầu đổi giọng gọi Dương Tông ít quán chủ.

"A, Dương thúc a, ta đi Luru gia thôn nhìn xem!"

Dương Tông cười cười.

"Ít quán chủ, ngươi còn không biết đi . . ."

Lão Dương đầu hạ giọng, ra vẻ thần bí.

"A? Sự tình gì?"

Dương Tông dừng bước, lão Dương đầu là Thanh Dương Vũ Quán mật thám, các loại tin tức nhỏ nhỏ rất Linh Thông.

"Đêm qua Trình gia thôn Trương chủ bộ bị người giết, đầu bị cắt mất, vẫn giết giam giữ hai mươi lăm người, đúng là lúc trước giết Luru Đình Thiên cha mẹ đám người kia. . ."

Lão Dương đầu một tay ngăn tại bên miệng, thanh âm rất nhỏ nói đến, tựa hồ hần đoán xảy ra điều gì.

"Cái gì?"

Dương Tông kinh hãi, ngoại trừ Lưu Đình Thiên, còn có ai biết theo chân bọn họ có lớn như vậy cừu hận, điều đó không có khả năng là trùng hợp.

"Nhanh. . . Nhanh đi truyền tin quán chủ, nhanh đi. . ."

Nói xong cũng không giải thích, lập tức cười lên ngựa, hướng Lưu gia thôn phương hướng chạy tới.

"Truyền tin quán chủ. . ."

Lão Dương đầu có chút không biết rõ, nhưng vẫn là dựa theo Dương Tông phân phó đi tìm quán chủ, quán chủ say rượu còn chưa tỉnh, hần không có biện pháp, lại đang tiệm cơm đã tìm được Trường Lão Vương làng, đem sự tình nói một bên.

Vương Lão vừa ăn, một bên nghe lão Dương đầu giảng, đột nhiên thần sắc biến đổi, vội vàng đứng lên, vội vã đi ra ngoài.

"Ài, Vương trưởng lão, Vương trưởng lão. . ."

Lão Dương đầu ở phía sau hô vài tiếng, Vương Lão hoàn toàn không để ý tới, đang tại lâm bảm buồn bực.

"Lão Dương đầu, chuyện gì a, tại đây lâm bảm?"

Phạm đại trù trong tay sát một cái màu trắng khăn mặt, chính sát thủ cười hi hi đã đi tới.

Lão Dương đầu lâm bảm lại đem sự tình cho Phạm đại trù nói một lần.

"Đừng. . ."

Phạm đại trù khăn mặt rơi trên mặt đất, thần sắc có chút khản trương, trong lòng của hần rõ ràng đây tuyệt đối chính là Lưu Đình Thiên làm đấy, trừ hần ra còn có thể là ai, tiểu tử này tới hôm qua đã trở về, cho hần cha mẹ báo thù đi.

"Người làm sao vậy, Phạm đại trù, ài. . . Ài. . ."

Lão Dương đầu thấy Phạm đại trù giống như mất hồn giống nhau, càng không ngừng hô hoán.

"A, không có gì, ta còn có việc, ta gấp đi trước. . ."

Nói xong Phạm đại trù nhặt lên trên mặt đất khăn mặt, vội vàng hướng sau trù đi đến, hần muốn đi nhiều chuẩn bị chút ít màn thầu, Lưu Đình Thiên xông lớn như vậy họa, đến tranh thủ thời gian chạy.

Đứa nhỏ này lượng cơm ăn lớn, đến cho hần nhiều chuẩn bị một ít thức ăn trên đường, vạn nhất đã chậm cho quan phủ bắt được, cũng chỉ còn lại có mất đầu cái này rồi, giết mệnh quan triều đình, mặc kệ lý do gì, cũng là muốn mất đầu đấy.

"Ài. . . Ài. . . Phạm đại trù. . ."

Lão Dương đầu càng nghi ngờ, cái này đều là thế nào, không phải là bị giết hai mươi lăm người sao, chẳng lẽ còn thật sự là Lưu Đình Thiên giết hay sao?

Hần mới bao nhiêu a, điều này sao có thể?

Bất đắc dĩ lắc đầu, lão Dương đầu cũng đã đi ra, thủ vững cương vị đi, cũng thuận tiện lại đi nghe ngóng nghe qua mới nhất tin tức.

"Quán chủ, quán chủ, mau tỉnh lại, xảy ra chuyện lớn?"

Vương Lão dùng sức loạng choạng Thượng Quan Tín.

"Thờ ra. . . Ủ. . . A, Vương trưởng lão a, làm sao vậy?"

Thượng Quan Tín hít sâu một hơi, lại phun ra, thân thân lưng mỏi, mở mắt, nhìn thấy sót ruột Vương Lão.

"Quán chủ, Lưu Đình Thiên tới hôm qua khả năng đã đã trở về, Trình gia thôn Trương chủ bộ và giết hần cha mẹ cái kia hai mươi lăm tên tông phạm tới hôm qua bị người giết, Trương chủ bộ đầu bị cắt, chẳng biết đi đâu. . ."

Vương Lão có chút nhanh chóng nói đến, cái này Lưu Đình Thiên là Thanh Dương Vũ Quán đệ tử, nếu như việc này thật sự là hần làm đấy, bọn hần cũng phải giúp trợ Lưu Đình Thiên chạy trốn, coi như là đối với danh dự của võ quán có ảnh hưởng cũng sẽ không tiếc.

"Cái gì?"

Thượng Quan Tín thoáng cái ngồi dậy, trừng trừng mắt tự hỏi sự tình gì.

"Thủ phạm chính Trình Cương đâu rồi, không phải nói nhốt tại huyện nha đại lao sao?"

Thượng Quan Tín vội vàng nhìn về phía Vương Lăng.

"Cái này, vẫn không có nhận được tin tức, Trình gia thôn sự tình là tối hôm qua nửa đêm mới phát sinh đấy. . ."

Wang Lăng cũng ý thức được Lưu Đình Thiên nếu như bắt đầu báo thù, tự không khả năng buông tha thủ phạm chính.

"Nhanh, phái người đi huyện nha tìm hiểu tin tức. . ."

Thượng Quan Tín vội vàng rời giường mặc quần áo vào.

"Còn có, phái người đi Trình gia thôn và Lưu gia thôn tìm hiểu, nếu có tin tức lập tức báo lại, gặp được Lưu Đình Thiên, lập tức đưa hắn ẩn nấp đi, phái người tin cẩn đi. . ."

Thượng Quan Tín đối với đã vội vàng hướng phía ngoài chạy đi Vương Lăng lớn tiếng phân phó nói, hoàn toàn không để ý sẽ hay không bởi vậy rước lấy phiền toái gì, nội tâm của hắn một lòng muốn bảo trụ Lưu Đình Thiên, nếu như lần này không phải là Lưu Đình Thiên ra tay, Thanh Dương Vũ Quán trước mắt chỉ sợ sớm đã không tồn tại.

"Ài. . . Tốt. . ."

Wang Lăng cũng không quay đầu lại ra bên ngoài chạy, dứt quãng trả lời đến.

Ngay tại Dương Tông ra roi thúc ngựa đi đến Lưu gia thôn, đi vào Lưu Đình Thiên nhà lúc, trong nhà lớn cửa mở ra, trong phòng nhập lại không một người, người cả thôn đều tốt giống như không thấy, Dương Tông trong nội tâm quá sợ hãi.

Lập tức tốt giống như nghĩ đến cái gì, vội vàng giục ngựa hướng nghĩa địa chạy đi, Lưu Đình Thiên cha mẹ liền vui tại đó.

Dương Tông rất xa đã nhìn thấy một đám người vây tại đó, nhưng rồi lại nhập lại không có người nói chuyện, Dương Tông hoảng tốc nhảy xuống ngựa, chạy tới.

"Cha, nương, đại thù đã báo, Hồ Oa sắp đi xa, không thể vì cha mẹ giữ đạo hiếu, mong rằng cha mẹ không nên trách tội Hồ Oa. . ."

Lưu Đình Thiên quý gói Lưu Lão Thực và Hà Hoa trước mộ phần, trên quần áo, trên đầu, trên mặt, trên giấy toàn bộ đều là máu, đã khô cạn.

Trùng trùng điệp điệp dập đầu lay ba cái, hai mắt chứa đựng nước mắt, trước mộ phần bày biện hai người đầu, trên mặt tràn đầy sợ hãi và hối hận chi sắc, đúng là Trình Cương và Trương chủ bộ, đảm nhiệm tế phẩm, mà đây cũng là Lưu Đình Thiên lần đầu Tế Bái Song Thân.

Chung quanh vây quanh Lưu gia thôn thôn dân trên mặt đều rung rung nước mắt, thôn trưởng Lưu Thư Hương run run rẩy rẩy bị người vịn, nước mắt tuôn đầy mặt vừa khóc vừa cười, liên tục gật đầu, Lưu Lão Thực và Hà Hoa rốt cuộc có thể nhắm mắt lại rồi.

"Đi thôi, chúng ta nên xuất phát!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tổng Biệt

"Đi thôi, chúng ta nên xuất phát!"

Hồ tiên sinh cũng có chút cảm khái, nhưng xác thực cần phải đi, giết nhiều người như vậy, còn có quan phủ người, sự tình nào quá lớn, nơi này không thích hợp ở lâu.

Cũng không phải sợ quan phủ có thể đem bọn họ dù thế nào, chẳng qua là không muốn lại gây phiền toái, lại tổn thương thêm nữa người vô tội, cũng không muốn liên lụy Lưu gia thôn và Thanh Dương Vũ Quán.

"Đình Thiên, thật là nguoi?"

Dương Tông đến gần, tiến vào trong đám người, bởi vì vài ngày trước Dương Tông đã tới Lư gia thôn giúp đỡ cùng một chỗ cho Lư Lão Thực Hà Hoa hạ táng, Lư gia thôn thôn dân đều biết Dương Tông, vì vậy cũng không có ngăn trở.

Dương Tông gặp được sau lưng đeo cũng đều là vết máu Lư Đình Thiên quỳ gối trước mộ phần, lại nhìn thấy bày đặt tại trước mộ phần hai người đầu, xác nhận suy đoán của mình, có chút bối rối.

"Đại sư ca!"

Lư Đình Thiên đập đầu xong đầu sau đứng lên, xoay người đối với Dương Tông gật gật đầu, ngữ khí bình tĩnh lại dần chút ít kích động.

"Đình Thiên, nguoi giết trong nha môn chủ bộ, vẫn giết Trình gia thôn hai mươi lăm nguoi, bọn hấn sẽ không bỏ qua nguoi, nguoi tranh thủ thời gian chạy, càng xa càng tốt, đi ra ngoài trước trốn trốn, đợi phong thanh qua, ta lại nghĩ biện pháp. . ."

Dương Tông vừa nói vừa từ hông lúc giữa cưỡi xuống bản thân ngân quang túi nhét vào Lư Đình Thiên trong ngực.

"A. . ."

Lư gia thôn thôn dân có chút kinh ngạc, ngược lại hít một hơi khí lạnh, bọn hấn chỉ biết là Lư Đình Thiên tới hôm qua sau khi trở về liền đi báo thù, buổi sáng Lư Đại Toàn đem tất cả tập trung lại, tại Lư Lão Thực và Hà Hoa trước mộ phần chờ Lư Đình Thiên, nhìn thấy hấn máu hồ lô bình thường nhảy xuống ngựa, đem hai cái đầu nguoi bày ở trước mộ phần, vẫn cho là hấn đã giết hai nguoi, lại chưa từng nghĩ đến hấn lần này đem sở hữu tham dự ngày đó hành hung mọi nguoi giết, vẫn giết Trương chủ bộ.

"Khối ngọc này nguoi lưu lại phòng thân, đi ra ngoài bên ngoài, nguoi dùng tiền nhiều chỗ. . ."

Vừa nói, một bên ý định cỡi treo ở trên đai lưng ngọc bội.

Lư Đình Thiên tự nhiên là nhận ra khối ngọc bội này đây, đây là Dương Tông như thường ngày quý trọng nhất và bảo bối nhất đồ vật, quanh năm đeo từ bất ly thân.

"Đại sư ca, bạc ta nhận, ngọc bội cũng không cần rồi, đó là nguoi yêu mến nhất chi vật, ta ý định Tùy tiên sinh đi núi bên kia nhìn xem, lập tức liền định động thân. . ."

Nói xong Lư Đình Thiên cảm Dương Tông đang tại giải ngọc bội thủ, lại đem Dương Tông ngân quang túi bóp trong tay, hấn hay là rất cảm động, hoạn nạn thấy chân tình, huống chi hấn tại vô quán cùng Dương Tông quan hệ vẫn luôn không tệ, Dương Tông cũng một mực đem Lư Đình Thiên coi như đệ đệ đối đãi.

"Các vị thúc bá, Hồ Oa lúc này đi rồi, lần này cho Lư gia thôn mang đến đại phiền toái, mong rằng các vị thúc bá nhiều tha thứ, hết thấy hậu quả, Hồ Oa đến gánh chịu. . ."

Lư Đình Thiên nói xong, cung kính hướng về phía đoàn người cúi người chào, trong lòng của hấn rõ ràng, sự tình tuyệt đối không có chơi, không nói quan phủ, Trình gia thôn liền tuyệt đối sẽ không như vậy từ bỏ ý đồ đây.

"Hồ Oa, nguoi nói cái gì đó, nguoi có thể cho cha nguoi nương báo thù, bọn hấn trên trời có linh thiêng cũng biết vui mừng đây, chúng ta chỉ đồ thừa không có cái kia năng lực. . ."

Lư Xuyên Trụ từ khi Lư Lão Thực sự kiện về sau, thương già hơn rất nhiều, vốn là rộn ràng tự nhiên tóc trắng hiện tại đã biến thành đầu đầy đều là.

Hấn rất hối hận, ngày đó nhìn thấy Lư Lão Thực bọn hấn khi trở về thần sắc có chút không đúng, nhưng hấn vẫn bị đánh đến lớn Dã Trư mà cao hứng không thôi, không để ý đến những thứ này, nếu không cái này bị kịch liền sẽ không phát sinh rồi.

"Trụ gia gia, người đừng nói như vậy, người đối đãi ta cha như thân sinh, đối đãi ta cũng như thân cháu trai giống nhau, phần ân tình này Hồ Oa vĩnh viễn đều ghi ở trong lòng, mặc kệ ta đi tới chỗ nào, ta đều là Lư gia thôn người, sẽ không cho Lư gia thôn bôi đen đây. . ."

Lư Đình Thiên vừa nói vừa chảy nước mắt.

"Hồ Oa, đi nhanh lên đi, chớ trì hoãn rồi, trong thôn sự tình, nguoi yên tâm, thúc tự sẽ an bài, Lư gia thôn không có việc gì, sẽ không để cho nguoi không nhà để về đây, có rảnh rồi thường quay về thôn nhìn xem. . ."

Lư Đại Toàn tiếp nhận vợ hấn Đông Mai đưa tới một cái túi lớn phục, qua tay đưa cho Lư Đình Thiên.

"Nguoi thăm làm cho nguoi một một ít thức ăn, vẫn nóng hổi lấy, nguoi mang theo trên đường ăn. . ."

Tối hôm qua Lư Đại Toàn sau khi về nhà cho Lư Đông Mai nói chuyện này, Lư Đông Mai tự đứng lên, bởi vì tài trí lương thực, Lư Đông Mai suốt đêm mà bắt đầu nhóm lửa, bắt đầu với lương khô, vừng trộn ven sau nửa đêm bánh, tràn đầy mà một đại bao phục.

"Thúc. . . Thâm. . ."

Lưu Đình Thiên nhận lấy nặng trĩu bao phục, vẫn mang theo dư ôn, ánh mắt lại ướt át, hần tự nhiên biết rõ làm nhiều như vậy bánh cần không ít thời gian, Lưu Đồng Mai khẳng định một đêm không ngủ.

"Đi nhanh đi. . . Đi nhanh đi. . ."

Lưu Đồng Mai đã khóc không thành tiếng, nàng cùng Trần Hà Hoa tình cùng tử muội, lúc ấy giúp đỡ Hà Hoa thu liễm thi thể lúc, nhìn thấy trên người nàng bốn mươi bảy đầu mặt sẹo, lúc ấy bị thống tâm tình quả thực là không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, làm những thứ này bánh là nàng hiện tại duy nhất có thể làm được.

"Cái này con đen câu ngựa liền tặng cho người rồi, hảo sinh đối đãi các người nó, mong rằng về sau có thể nhiều chiếu cố một ít Lưu gia thôn!"

Hồ tiên sinh dắt qua đen câu ngựa, đem dây cương đưa cho Dương Tông.

"Như vậy sao được, các người chính cần khoái mã, ta đây con vàng ký hiệu ngựa tuy rằng không đuổi kịp đen câu ngựa, cũng có thể miễn cưỡng dùng một lát. . ."

Nói xong ngược lại đem trong tay mình dây cương đưa cho Hồ tiên sinh.

"Chúng ta lên núi, đi trên núi đi xuyên qua, đại lộ không thể đi. . ."

Hồ tiên sinh lắc đầu, đem đen câu ngựa dây cương ép nhét vào Dương Tông trong tay.

Bọn hần tự nhiên là không thể cưỡi ngựa đi đại lộ, quan phủ nhất định sẽ dán bắt văn thư, khắp nơi thiết lập cửa khẩu, chỉ có thể đi đường nhỏ, mới có thể thoát thân.

"Đi thôi. . ."

Hồ tiên sinh bắt lại cột vào ngựa thân bôi thuốc vương đình, lại tiếp nhận Lưu Đình Thiên trong tay tràn đầy lương khô đại bao phục, vượt qua trên bờ vai, đi thẳng về phía trước.

Lưu Đình Thiên quay đầu lại lần nữa nhìn nhìn cha mẹ phần mộ, quay người dứt khoát đuổi kịp Hồ tiên sinh bước chân.

"Ta đưa tiễn người. . ."

Dương Tông cũng rơi lệ rồi, tuy rằng tự nói với mình không thể rơi lệ, nhưng vẫn là nhịn không được, chuyến đi này, ai biết lần sau gặp trước mặt là lúc nào, khả năng đời này liền sẽ không còn được gặp lại rồi, trong lòng có thể nào không bị thương, thể đạo này là thể nào?

Lưu gia thôn sở hữu thôn dân, kể cả lão thôn trưởng Lưu Thư Hương, đều trên đường đi phụng bồi đi, hướng lên núi giao lộ đi đến, đầu là không có người nói chuyện.

Mọi người đều biết lần này ly biệt khả năng thực đúng là vĩnh biệt, trên núi ở chỗ sâu trong có bao nhiêu nguy hiểm, bọn hần thường tại lên núi đi săn, như thế nào lại không biết, nhưng còn có cái khác đường có thể đi sao?

Lưu Đình Thiên cũng biết lúc này đây theo Hồ tiên sinh xuyên qua Dã Trư Sơn, thật sự sẽ không biết đạo lúc nào mới có thể trở về, nơi này là hần sinh sống mười một năm địa phương, hần đối với nơi này từng cộng cây ngọn cỏ đều là quen thuộc như vậy, như thế không muốn xa rồi.

Nếu như khả năng, hần thật sự không muốn ly khai cái mảnh này sinh hần đường chỗ của hần, nhưng hiện tại hần không thể không rời đi.

Trên đường đi đi rất chậm, nhưng vô luận như thế nào chậm, đường dù sao vẫn là phải đi xong đấy, vô luận người như thế nào không muốn, vô luận người như thế nào thả chậm bước chân.

"Liền đến nơi này đi, tất cả mọi người quay về đi. . ."

Đi vào lên núi cửa, Hồ tiên sinh quay người đối với đoàn người chấp chấp thủ.

"Hồ tiên sinh, Hồ Oa liền giao cho người rồi. . ."

Lưu Xuyên Trụ nhịn không được lớn tiếng khóc lên, còn sót lại một tay nắm Lưu Đình Thiên thủ đưa cho Hồ tiên sinh.

Hần cái này vừa khóc giống như một viên Hoả Tinh, giờ đến rồi Lưu gia thôn thôn dân cái này chồng chất củi khô lên, oanh một cái chính là ngút trời đại hỏa, tiễn đưa đội ngũ vô luận nam nữ lão ấu đều khóc lên.

Lưu Đình Thiên cũng khóc lên, Hồ tiên sinh ánh mắt cũng ẩm ướt, Dương Tông ngựa đầu nhìn bầu trời, nhưng nước mắt hay là từ khóe mắt chảy xuống.

"Ta rời đi, mọi người bảo trọng!"

Lưu Đình Thiên đối với đoàn người vừa chấp tay, lại hướng phía Lưu Lão Thực Hà Hoa phần mộ chỗ phương hướng quan sát, quay người chui vào trên

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Giải Quyết Tốt Hậu Quả

"Mọi người tất cả giải tán đi. . ."

Đội đến lúc đã không thấy được Lưu Đình Thiên thân ảnh rồi, Lưu Xuyên Trụ về mặt tràn đầy vệt nước mắt xoay người, đối với vẫn đang không đành lòng rời đi nhiều người thôn dân nói đến.

Nói xong, Lưu Xuyên Trụ liền đi về, rất nhiều người cũng cùng theo đi về, Dương Tông nhìn thấy bóng lưng của bọn hắn, rất là thê lương, trong lòng cũng xúc động thật lâu.

"Mọi người chờ một chút. . ."

Dương Tông đột nhiên nhớ tới cái gì, lớn tiếng hô một tiếng, tất cả mọi người dừng bước quay đầu lại nhìn về phía Dương Tông.

"Đội lát nữa quan phủ người nhất định sẽ tới đây hỏi thăm, mọi người muốn trước chuẩn bị sẵn sàng, không cần cùng quan phủ người đối kháng, hỏi cái gì đáp cái gì, đã nói không biết Đình Thiên tới hôm qua trở về sự tình. . ."

Dương Tông khua lên dừng khí nói ra, tuy rằng hắn cũng biết như vậy không tốt, nhưng mà lúc này thời điểm hay là muốn cho Lưu Đình Thiên tranh thủ thêm một ít thời gian.

"Dương thiếu hiệp nói cũng đúng, lão phu già nên hồ đồ rồi, vậy mà đã quên chuyện này, tất cả mọi người trở về đi, cứ dựa theo Dương thiếu hiệp nói trả lời thuyết phục thì tốt rồi. . ."

Lưu Xuyên Trụ đắm chìm tại trong bi thống, xác thực quên mất cái này chuyện trọng yếu, đối với Dương Tông cảm kích gật đầu, tuy rằng hắn biết rõ người trong thôn sẽ không ra bán Lưu Đình Thiên, nhưng mà đường kính không thống nhất cũng biết tạo thành rất lớn làm phức tạp.

Kỳ thật Hồ tiên sinh và Lưu Đình Thiên căn bản không có đề ý quan phủ theo dõi, bọn hắn vốn sẽ phải xuyên qua Dã Trư Sơn, quan phủ người cũng sẽ không ngờ đến một đường đi theo xuyên qua Dã Trư Sơn, vì vậy bọn hắn rời đi lúc cũng không nói cái gì.

"Đi người nhà ngồi một chút đi, còn không có ăn điểm tâm đâu đi, đi người nhà chịu chút. . ."

Lưu Đại Toàn đã đi tới, đối với Dương Tông nói đến, trong lời nói có chút cô đơn, không ngừng nhìn về phía Lưu Đình Thiên rồi đi phương hướng.

"Đại thúc, không cần, ta đi Đình Thiên nhà chờ, đội lát nữa đoán chừng quan phủ người đã đến, các người muốn coi chừng, ngàn vạn không cần cùng quan gia đối nghịch, có vấn đề gì có thể trực tiếp tới tìm ta. . ."

Dương Tông lắc đầu, hắn không tâm tư ăn cái gì, thậm chí giúp đỡ Lưu Đình Thiên giải quyết hết còn dư lại phiền toái.

"Lão ca ca, xin hỏi, Lưu Đình Thiên nhà ở đâu?"

Không bao lâu, thì có hai gã nha dịch cười khoái mã đi đến Lưu gia thôn, vô cùng lo lắng khắp nơi hỏi Lưu Đình Thiên nhà ở nơi nào.

"Chỗ ấy, cửa ra vào treo trắng đèn lồng nhà kia là được!"

Nói xong cũng rời đi.

"Cảm ơn lão ca ca rồi, giá. . ."

Nha dịch vội vàng đuổi tới.

"Người chính là Lưu Đình Thiên?"

Hai gã nha dịch trông thấy màu trắng đèn lồng, xuống ngựa, đi vào sân nhỏ, chỉ thấy một người nam tử một thân trường bào màu trắng, chấp tay sau lưng

đứng ở trong sân, ngửa đầu nhìn trời, vẫn không nhúc nhích, đúng là Dương Tông.

"A, hai vị quan sai đại ca tốt, ta không phải là Lưu Đình Thiên, ta là Dương Tông!"

Dương Tông quay mặt lại, cung kính vừa chấp tay, tiêu chuẩn giang hồ tư thế.

"Là người, Dương thiếu hiệp, Lưu Đình Thiên đây?"

Trong đó một vị nha dịch nhận ra Dương Tông, trước muộn bọn hắn vẫn tại uống rượu với nhau, nhưng mà nha dịch vẫn còn có chút sốt ruột, xem ra Huyện thái gia đã thấy được Lưu Đình Thiên ở lại môn sau lưng chữ viết rồi.

"Không biết!"

Dương Tông bình tĩnh hỏi đáp, nhún vai.

"Cái kia người ở đây làm gì vậy?"

Một gã khác nha dịch nhú nhú mày, ngữ khí có chút khó chịu, Huyện thái gia thế nhưng là vẫn còn Trình gia thôn chờ đâu!

"Ta đã ở chờ hắn, ta là hắn đại sư ca, trong nhà hắn xảy ra lớn như vậy sự tình, ta tới đây chiếu ứng một chút. . ."

Dương Tông thủy chung bất ôn bất hòa.

Hai gã nha dịch liếc nhau, rõ ràng biết rõ Dương Tông ở chỗ này tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, nhưng lại cũng không muốn làm khó hắn.

"Dương thiếu hiệp, Lưu Đình Thiên tối hôm qua giết hai mươi sáu cá nhân, còn đem Trương chủ bộ đầu người cắt đi. . ."

Nha dịch thanh âm chậm lại rất nhiều.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, thứ nhất bọn hắn sáng sớm theo Huyện lệnh đi đến Trình gia thôn, nhìn thấy đầy đất đã khô cạn huyết dịch và nằm trên mặt đất hai mươi sáu cỗ thi thể, Trương chủ bộ mang đến Trình gia thôn nha dịch cũng không có đã thương hại một người.

Bốn gã bị đánh ngất xỉu nha dịch và Tây Sương phòng bị thuốc mê mê chóng mặt một đám nha dịch đều bị cứu tỉnh, nhìn thấy đầy sân thi thể có chút ngại người, cũng có chút may mắn. Cái này người rất rõ ràng cũng không phải làm sát kê vô tội thể hệ, chỉ vì báo thù mà đến, trên ván cửa đồ tươi sáu chữ to cũng chứng minh cái này sát thủ rất có đảm đương, bọn nha dịch đối với Lưu Đình Thiên đã có làm cho kính nể.

Lại vào nhà chứng kiến đã không còn đầu lâu Trương chủ bộ nằm ngã xuống giường, bên cạnh té xỉu phu nhân hô hấp đều đặn cũng không có bị tổn thương, mà một bên trên giường Trương chủ bộ nhi tử cũng không có đã bị một điểm thương tổn.

Huyện lệnh đã bị khiếp sợ run rẩy lên, trong nội tâm cũng hoặc nhiều hoặc ít đã minh bạch, hai cái thôn thôn dân ầu đã sự kiện tuyệt đối không phải là đơn giản như vậy, ngày hôm qua Trương chủ bộ còn kém người đưa tới báo cáo, muốn hỏi đề đã toàn bộ giải quyết, chính là như vậy giải quyết?

Bọn nha dịch thấy đến nơi này trong nội tâm ở đâu còn có không hiểu.

Thứ hai đầu rồi, Dương Tông là Thanh Dương Vũ Quán đại sư ca, càng là Thượng Quan Tín con rể, tương lai Thanh Dương Vũ Quán người nổi nghiệp, đêm qua bọn hắn vẫn cùng một chỗ uống qua rượu, mà Thanh Dương Vũ Quán thể lực ngay tại chỗ cũng không nhỏ, nhập lại không muốn bởi vì chuyện này mà đắc tội Dương Tông.

"Dương thiếu hiệp, chúng ta cũng không muốn như vậy, chẳng qua là Huyện lệnh yêu cầu vô luận như thế nào phải đem Lưu Đình Thiên mang về, chúng ta như vậy tay không trở về, không có cách nào khác báo cáo kết quả công tác đây. . ."

Một gã nha dịch đến gần, thấp giọng với Dương Tông nói đến.

"Hai vị đại ca, sẽ chết người đầu người mang về, cũng là một cái công lớn, Lưu Đình Thiên xác thực không trong thôn. . ."

Dương Tông cũng thấp giọng trả lời, nhập lại ý vị thâm trường nhìn nha dịch liếc, hắn rất thông minh, như thế nào không biết bọn nha dịch trong nội tâm nghĩ như thế nào đấy, cách lâu như vậy người tới bắt, Huyện thái gia cũng chỉ là theo như quá trình làm việc, dù sao Trương chủ bộ là trong nha môn người.

"A, người biết đầu người ở đâu?"

Nha dịch có chút động dung, trong ánh mắt có chút lóe sáng.

"Ta nào biết được, chẳng qua là dưới tình huống bình thường báo thù về sau, biết đem cừu gia đầu người với tư cách tế phẩm bày đặt tại mộ phần."

Dương Tông tựa hồ đang làm bầm lâu bầu.

"Cái kia Dương thiếu hiệp cũng biết mộ phần ở đâu?"

Nha dịch cũng không ngờ, nếu như Dương Tông không muốn chính diện trả lời, vậy dứt khoát đã ra động tác bí hiểm.

"Cái này ta biết rõ, lúc trước hạ táng ta còn giúp đỡ cùng một chỗ đâu!"

Dương Tông không có phủ nhận, hẳn muốn mau sớm đem sự tình giải quyết, tránh cho cho Lưu gia thôn mang đến chấn động lớn, lúc này thời điểm chỉ có hiệp trợ giải quyết bản án mới có thể nhanh nhất kết án, cũng mới có thể nhanh hơn vẫn Lưu gia thôn an bình.

"Cái kia Dương thiếu hiệp?"

Nha dịch hỏi thăm đến.

"Ừ, hiệp trợ quan phủ báo án là nên phải đấy, đi, ta mang hai vị đại ca tiến đến!"

Dương Tông nói xong, hướng sân nhỏ đi ra ngoài, lật trên người đen câu ngựa, chạy về phía trước, hai gã nha dịch theo sát phía sau.

Mang theo hai gã nha dịch đi vào Lưu Lão Thực trước mộ phần, nha dịch quá sợ hãi, ngoại trừ Trương chủ bộ đầu người, còn có một, bọn hắn tự nhiên là không biết Trình Cương đấy, nhưng Trình gia thôn chỉ có một cỗ thi thể không đầu, kia đầu lại là ở đâu ra?

"Đó là Trình Cương. . ."

Dương Tông nhìn ra hai gã nha dịch nghi hoặc, trực tiếp nói ra.

Nha dịch nghe xong, trong nội tâm tự nhiên đã minh bạch, Trình Cương là bị nhốt tại huyện nha trong đại lao đấy, hiện tại đầu người tại đây, ở đâu còn có không hiểu.

Đầu là sự tình này quá lớn, bọn hắn phải lập tức chạy tới Trình gia thôn, bẩm báo Huyện lệnh.

"Dương thiếu hiệp, đa tạ, chúng ta cái này trở về phục mệnh. . ."

Hai gã nha dịch cầm lấy đầu người dùng bao vải tốt, lập tức lên ngựa, hướng Trình gia thôn phương hướng vội vã mà đi.

Dương Tông cũng cưỡi đen câu ngựa một lần nữa trở lại Lưu Đình Thiên trong nhà, đem đại môn hờ khép lên, sau đó trở mình lên ngựa.

Cưỡi đen câu ngựa, nắm vàng buru ngựa, hướng Thanh Dương trấn phương hướng khoái mã chạy tới, hẳn muốn sớm chút chạy về võ quán đem sự tình báo cáo cho Thượng Quan Tín, Thanh Dương Vũ Quán cũng muốn muốn làm chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Văn Thư Truy Bắt

Khi Huyện lệnh chứng kiến không đầu Trương chủ bộ về sau, tại chỗ mà bắt đầu hạ mệnh lệnh.

Thứ nhất, lập tức sai người tiến về trước Lưu gia thôn đuổi bắt Lưu Đình Thiên, bất kể như thế nào, trước bắt lại tái thẩm, cũng chính là Dương Tông dụng phải cái kia hai gã nha dịch.

Thứ hai, làm cho người ta đem Trương chủ bộ vợ cứu tỉnh, hải tử trước mang ra khỏi phòng, thu xếp tại những thôn dân khác nhà, nơi đây quá máu tanh, không thể để cho hải tử trông thấy những thứ này.

Thứ ba, phái khám nghiệm tử thi lập tức bắt đầu hiện trường kiểm tra thực hư thi thể, bắt đầu từng bước thanh lý hiện trường.

Thứ tư, phái người điều tra vụ án hồ sơ, muốn một lần nữa thẩm tra xử lý cái này cái bàn, cái kia hồ sơ vụ án để lại trong phòng Trương chủ bộ chủ trên bàn, Huyện lệnh trực tiếp mệnh lệnh đem trên bàn sách tất cả đồ vật đều sửa sang lại đi ra, đưa đến bên cạnh tạm thời dựng xử lý công sân bãi.

Thứ năm, đã viết văn thư, lập tức đem sự tình báo cáo cho thượng cấp, ra chuyện lớn như vậy, phải báo cáo cho thượng cấp biết rõ, một ít chuyện cuối cùng xử lý phương án còn cần thượng cấp đến định đoạt.

Phân phó xong những thứ này, Huyện lệnh nhắc chân đi ra ngoài, tâm tình phức tạp đi vào đã dựng tốt tạm thời văn phòng sân bãi bên cạnh.

Giờ phút này tên kia phụ người đã bị người cứu tỉnh, trông thấy bên cạnh không đầu Trương chủ bộ, bị sợ không nhẹ, vốn cho là mình lần này chết chắc rồi, không nghĩ tới người khác không có giết nằng.

Phu nhân tâm tình phức tạp, cuối cùng trước mắt, Trương chủ bộ rõ ràng cho thấy đem bản thân ngăn cản ở phía trước, dùng thân thể của mình ngăn hãm lại bản thân, và lại bọn hắn nói chuyện phiếm nội dung nằng toàn bộ cũng nghe được rồi, cảm thấy vừa thương xót vừa vui.

Đau buồn chính là cùng giường chung gối nhiều năm như vậy, lại không phát hiện bên gối người là cái này bức sắc mặt, thích là mình còn sống, con của mình mới năm tuổi, nếu như mình cũng bị giết, hài tử nên làm cái gì bây giờ, ở sâu trong nội tâm càng thêm đồng tình lên Lưu Đình Thiên, hắn cũng mới mười một tuổi, cũng vẫn chỉ là cái lớn một chút hài tử mà thôi.

Nha dịch đem nằng đưa đến Huyện lệnh tạm thời chỗ làm việc, nằng không đầu Huyện lệnh hỏi, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, triệt để, đầu đuôi gốc ngọn đem sự tình từ đầu chí cuối đều lời nhả nhả rành mạch rõ ràng.

Huyện lệnh nghe phu nhân giảng thuật thật lâu không nói, bắt đầu dựa theo phu nhân theo như lời tra tìm cái kia sổ sách và thư, sau khi xem xong làm cho người ta đối diện bút ký, trầm mặc thật lâu.

Sai người đem phu nhân theo như lời nói ghi chép thành sách, lại đem một đám vật chứng cùng nhau thích đáng cất kỹ, phu nhân ký tên đồng ý về sau, lại sai người đem nằng dẫn đi hảo sinh trông giữ, đem cái kia đã tỉnh lại hài đồng cũng mang đến, giao cho phu nhân.

Lúc này đi Lưu gia thôn nha dịch đã đem về, mang về Trương chủ bộ và Trình Cương đầu người, Huyện lệnh thấy về sau, cũng không có giật mình, trong lòng của hắn đã đoán được bọn họ có võ công như thế, nếu như động thủ làm sao sẽ buông tha đầu sỏ gây nên Trình Cương, sai người đem người đầu giao cho khám nghiệm tử thi.

Mà đối thành một con khoái mã cũng chạy tới Trình gia thôn, là huyện nha người tới, tối hôm qua Trình Cương tại trong phòng giam bị người tại trên thân thể chém bốn mươi sáu đao, đầu lâu không cánh mà bay, trên tường để lại "Kẻ giết người, Lưu Đình Thiên!" Sáu cái chữ bằng máu.

Trừ này, sở hữu trông coi cũng chỉ là bị đánh gãy xiêu, Huyện lệnh bình tĩnh nghe xong, bắt đầu đi thở dài, đây là dục vọng trắng trợn báo thù.

Tình tiết vụ án đã rất sáng suốt, nhưng Huyện lệnh vẫn là dựa theo trình tự pháp nha dịch đi Lưu gia thôn đem lúc trước và Lưu Lão Thực cùng một chỗ lên núi thôn dân mời đến, đặc biệt dặn dò nhất định phải tốt nói Tướng Úy, không thể ngang ngược vô lý.

Lại phái người đi lên núi miệng há to dán bố cáo, yêu cầu ngày đó bị Trình Cương cùng một chỗ ngăn ở rồi núi cửa thợ săn đến đây bằng chứng phụ.

Phái người tiến đến Trương chủ bộ trong nhà, lên ra giấu ở đây giường hơn một nghìn hai bản ngân quang, làm như vật chứng.

Lại đem Trình gia thôn thôn trưởng tổ chức, bởi vì có liên quan vụ án người xung quanh các loại cũng đã bị Lưu Đình Thiên giết chết, chỉ có thể từ thôn trưởng nơi đây bên cạnh nghe xong giải một cái.

Lại để cho khoái mã báo lại huyện nha nha dịch mang theo một gã khám nghiệm tử thi hỏa tốc quay về huyện nha, đem Trình Cương thi thể thu liễm vận chuyển tới đây.

Cuối cùng lại dựa bản tự mình viết lên bất văn thư, vô luận xuất phát từ nguyên nhân gì, như thế quy mô, như thế máu tanh sát hại nhiều người như vậy, nhất định phải tróc nã quy án đây, Huyện lệnh đem văn thư viết xong, sai người đăng sao mấy trăm lượt, lại phái ra khoái mã thị trấn trong phạm vi bốn phía dán hồ, truy nã Lưu Đình Thiên.

Làm xong đây hết thảy, Lưu gia thôn thôn dân cũng bị bọn nha dịch mời được Trình gia thôn, sắc trời đã dần dần muộn, hai thôn thôn dân gặp mặt hết sức đỏ mắt, song phương giường cung bạt kiếm.

Trình gia thôn một cái đã chết hai mươi sáu cá nhân, đó cũng là hai mươi mấy gia đình, toàn bộ Trình gia thôn kêu trời trách đất đắm chìm tại một mảnh trong bi thương, nhìn thấy Lưu gia thôn người, như thế nào còn có thể có thể lý trí được rồi.

Cuối cùng Huyện lệnh ra mặt tiến hành điều giải, tại đêm hôm đó điểm xảy ra hoạ loạn đem, đêm hôm đó thẩm vấn, sở hữu Trình gia thôn thôn dân đều đến dự thính.

Lưu gia thôn thôn dân quỳ đầy đất, cầu trời xanh đại lão gia làm chủ, cuối cùng đem sự tình đầu đuôi gốc ngọn trở lại như cũ đi ra, lại đem phu nhân mời ra, ở trước mặt lại lặp lại một lần đêm hôm đó tình cảnh, đem sở hữu chứng cứ đều mang lên cái bàn bàn, cái kia một ngàn lượng bản ngân quang đã ở bên trong, rầm rầm chiếm hơn phân nửa cái cái bàn.

Lúc này ngày đó cùng nhau bị Trình Cương ngăn ở rồi núi cửa mấy vị thợ săn cũng bị nha dịch mời được Trình gia thôn, tuy rằng trời chiều rồi.

Nhưng mọi người nghe nói phát sinh chuyện lớn như vậy, suốt đêm liền chạy tới, đối với Huyện thái gia đem ngày ấy sự tình miêu tả một lần, cùng Lưu gia thôn người miêu tả giống như đúc.

Lúc này Trình gia thôn mọi người lâm vào một hồi trong bình tĩnh, bọn họ vẫn cũng biết Trình Cương bên ngoài làm xằng làm bậy, dựa vào bản thân mười phu tại huyện nha khi chủ bộ, trước sau như một hoành hành quê nhà, ức hiếp dân chúng.

Lại nghe đến Trình Cương cùng Trương chủ bộ dơ bản giao dịch đã thư chứng cứ, nội tâm đã sớm đã tin tưởng, đầu là cả thôn bởi vậy chết cái hai mươi sáu người, nhiều ra đến rất nhiều cô nhi quả mẫu, xác thực cũng là một kiện không dễ dàng làm sự tình.

Trình gia thôn người tản đi rồi, cô đơn lạnh lẽo im ắng dần dần tản đi, như thường ngày chỉ biết là nhà mình nam nhân hoặc là hài tử nhà mình cùng theo Trình Cương ra ngoài đi săn, tuy rằng Trình Cương thanh danh bất hảo, nhưng mà mỗi lần đều có thể thắng lợi trở về, cũng liền dần dần yên lòng.

Ba năm khô hạn, nếu không phải các nam nhân ra ngoài đi săn cầm lại con mồi hoặc là lương thực, những thứ này mẹ goá con cô lão ấu đã sớm sống không nổi nữa, nhưng là bọn hán thật sự không biết bọn hán vậy mà cùng theo Trình Cương đi giết người, vẫn chém một nữ nhân bốn mươi bảy đao, cái đứa bé kia mới mười một tuổi.

Trình gia thôn người tuy rằng trong lòng bị thống, nhưng thuộc về không phải là ngang ngược vô lý người, biết được tình tiết vụ án về sau, đều tâm tình phức tạp rồi đi.

Huyện lệnh suốt đêm phái người dùng xe ngựa đem Lưu gia thôn người đưa về, bản thân tức thì suốt đêm viết xong tấu chương, phái người ra roi thúc ngựa mang đến quận phủ nha môn.

Trình gia thôn Huyện lệnh phá án chỗ đèn đuốc sáng trưng, khám nghiệm tử thi nghiệm chứng hoàn tất về sau, đem thi thể thu liễm tốt, đợi cho tất cả mọi chuyện đều xử lý xong thành, trời đã sáng rồi.

Dương Tông bên đó đây, khoái mã chạy về Thanh Dương Vũ Quán, trên nửa đường đụng phải Vương Lăng phái vượt qua người, cùng nhau trở về võ quán, gặp được chính đi qua đi lại Thượng Quan Tín và một bên đứng ngồi không yên Vương Lăng.

Đem sự tình giảng cho Thượng Quan Tín cùng Vương Lăng nghe, hán hai người sau khi nghe xong cũng trầm mặc không nói, thật lâu không muốn nói chuyện.

Lại về sau bắt văn thư liền dán đi ra, toàn bộ trấn đều sôi trào, toàn huyện cũng sôi trào lên, đầu đường cuối ngõ thảo luận đều là sự tình này, Phạm đại trù màn thầu một mực cho Lưu Đình Thiên lưu lại, thẳng đến thật lâu sau ông lão mới ném đi, hán cảm giác, cảm thấy hán còn có thể đem về.

Thanh Dương Vũ Quán cũng không có bị chuyện này làm cho ảnh hưởng đến, cũng không biết tại sao ngược lại là thêm nữa người nguyện ý đem hài tử đưa đến Thanh Dương Vũ Quán luyện tập võ nghệ.

Nội gian cũng không cần cảm, chính là Trần Đạt, hán đã sớm biến mất, về sau mới biết được trong nhà hán sớm đã cạn lương thực.

Đến võ quán năm thứ nhất đã bị Kim Dao đón mua, đảm nhiệm nội ứng, rất nhiều năm sau nghe nói Trần Đạt cuối cùng làm tới Cuồng Dao Vũ Quán quán chủ, làm người lòng dạ độc ác, cừu gia rất nhiều, cuối cùng bị cừu gia giết chết, cái chết cực kỳ thê thảm.

Tất cả những sự tình này, Lưu Đình Thiên đều là cực kỳ lâu sau đó mới biết được, hán hiện tại đang cùng Hồ tiên sinh xuyên qua Dã Trư Sơn, hán gặp phải chính là một cái thế giới hoàn toàn mới, hoàn toàn mới tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Gặp Lại Đầu Lang

Sói loại sinh vật này lại giáo hoạt lại mang thù, khừu giác linh mãnh, hung ác xảo trá, đặc biệt là đàn sói, bình thường trong rừng đám thợ săn tình nguyện gặp được thẳng ngu này, cũng không muốn gặp được đàn sói, gặp được đàn sói tương đối phiền toái, huống chi là một thót mang thù Sói.

Lưu Đình Thiên lúc này chính đối mặt với ba năm trước đây kẻ thù cũ, cái kia màu bạc Đầu Lang, hán cùng Hồ tiên sinh đã hướng Dã Trư Sơn ở chỗ sâu trong rồi đi hơn mười ngày.

Lưu Đình Thiên sớm liền phát hiện có đàn sói cùng ở chung quanh, chẳng qua là không nghĩ tới sẽ là cái này kẻ thù cũ.

Tối hôm đó, Đầu Lang rút cuộc nhìn không được, đàn sói đối với Hồ tiên sinh và Lưu Đình Thiên đã phát động ra tập kích.

Theo lý thuyết Đầu Lang hoàn toàn chính xác rất giỏi về nắm chắc thời cơ, rất xa theo ở phía sau hai ba ngày, lựa chọn hôm nay cái này nguyệt hắc phong cao ban đêm nửa đêm thời gian.

Lưu Đình Thiên bọn hán nắm khung đồng lửa địa phương là một mảnh đất bằng, không che không ngăn đón đẩy, vào lúc này nơi đây phát động tập kích,

có thể từ phía vây quanh con mồi, đem đàn sói công kích triển khai đến lớn nhất, có thể nói là thời cơ tốt nhất.

Muốn nói Lư Đình Thiên cũng không phải lần đầu tiên lên núi, huống chi còn có Hồ tiên sinh vị này kinh nghiệm phong phú người, làm sao sẽ Lựa Chọn tại chỗ như thế qua đêm, không che không ngăn đón đỡ, một khi tao ngộ dã thú tập kích, tuyệt đối là hai mặt thụ địch.

Nguyên nhân là Lư Đình Thiên đem chung quanh đàn sói sự tình nói cho Hồ tiên sinh, Hồ tiên sinh tự nhiên là biết rõ Lư Đình Thiên cái này đặc thù kỹ năng, cho nên mới an bài như vậy một cái bẫy, mà nhị liệu chính là bọn họ bản thân.

Hắn cũng muốn biết, vì cái gì đàn sói theo mấy trời còn chưa có phát động tập kích, chúng nó đến cùng muốn làm gì.

Hiện tại Hồ tiên sinh cùng Lư Đình Thiên đưa lưng về phía lưng bị vây ở đàn sói chính giữa, nhìn thấy đầu kia màu bạc Đầu Lang.

"Ha ha, nguyên lai là nó, khó trách!"

Hồ tiên sinh dùng cánh tay chọc dưới lưng dấn hấn Lư Đình Thiên cười nói đến.

"Ồ, là nó?"

Lư Đình Thiên quay đầu, cũng nhìn thấy cái kia Đầu Lang, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu.

"Sói là mang thù đấy, lúc này đây nó đến có chuẩn bị, người xem bốn phía, quay chung quanh đàn sói phân bố tự động, không có phát ra một chút âm thanh, xem ra lần này, nó là muốn một cái đem chúng ta ăn tươi a. . ."

Hồ tiên sinh trêu ghẹo nói, dọc theo con đường này Lư Đình Thiên tâm tình cũng không tốt, không quá nói chuyện.

"Tiên sinh, ta để đối phó nó!"

Lư Đình Thiên dường như không có nghe thấy Hồ tiên sinh cố ý trêu ghẹo, rất nghiêm túc xoay người qua, mà Hồ tiên sinh bất đắc dĩ cũng xoay người qua, đối mặt với mặt khác một mặt.

Đàn sói tự nhiên nghe không hiểu bọn hắn nói rất đúng cái gì, nhưng Đầu Lang nhìn thấy hai người bọn họ thay đổi một cái trước mặt, trong mắt cũng lộ ra nghi kỵ chi sắc, cũng không có sốt ruột phát động công kích.

Lư Đình Thiên nhìn chăm chăm Đầu Lang, trong ngọn lửa mờ hồ phát hiện, Đầu Lang cũng già đi rất nhiều, một thân màu bạc bộ lông không hề như vậy bóng loáng, trên người cũng có một ít vết sẹo.

Đặc biệt là trên mặt cái kia đạo vết thương vô cùng nhất dữ tợn, từ lông mày chỗ một mực kéo dài đến Sói miệng chỗ đó, ánh lửa chiếu xuống lộ ra rất là khủng bố.

Đầu Lang nhìn thấy Lư Đình Thiên nhìn mình, hung ác lộ ra bén nhọn hàm răng, trong cổ họng cũng truyền đến trầm thấp gào thét, dường như tại thị uy bình thường, hướng về phía Lư Đình Thiên gầm hét lên.

Chung quanh vây quanh đàn sói cũng bắt đầu trầm thấp gầm hét lên, trở nên xao động, trong đêm tối một đôi lục như bảo thạch ánh mắt trở nên hung tàn, vây lấy trong con mắt của bọn họ con mồi bắt đầu chuẩn bị tiến công.

Chỉ cần Đầu Lang ra lệnh một tiếng, bọn hắn sẽ xông lên đem con mồi xé thành mảnh nhỏ.

Cái này nhất định là một trận không công bằng chiến đấu.

Đàn sói gặp phải không phải là bọn hắn như thường ngày gặp phải con mồi hoặc là thợ săn, nếu là như vậy, chúng nó hôm nay chiến thuật và thời cơ Lựa Chọn đều là nhất lưu đấy, chẳng qua là đáng tiếc Hồ tiên sinh và Lư Đình Thiên cũng không phải chúng nó lúc trước gặp phải thợ săn.

"Hồ Oa, trước đó lần thứ nhất cùng một chỗ ăn thịt sói hay là hơn ba năm trước, thế nào, đêm nay lại đến cho ăn?"

Hồ tiên sinh tiếp tục trêu chọc Lư Đình Thiên, những thứ này Sói hắn còn không có để ở trong lòng.

Lư Đình Thiên nghe nói như thế, còn muốn lên ba năm trước đây ăn thịt sói lúc chính là cái kia mùi thơm, nhịn không được nuốt từng ngụm nước bọt.

Từ lần trước nếm qua thịt sói sau sẽ thấy cũng chưa từng ăn rồi, cái kia mùi vị xác thực rất không tồi, so với Dã Trư thịt càng tinh tế tỉ mỉ, so với thỏ rừng thịt càng có nhai kinh phong, càng hương.

"Ừ. . . Lư Đình Thiên liếm liếm bờ môi, trong ánh mắt lộ ra một tia cuồng nhiệt và chờ mong.

"Hắc hắc, người liền nhìn được rồi, trên người ta dẫn theo không ít đồ gia vị, đợi lát nữa nướng ra đến thịt sói khẳng định so sánh với lần còn muốn hương, còn tốt hơn ăn. . ."

Hồ tiên sinh cười đắc ý, chỉ cần bắt đầu điều chỉnh trạng thái là tốt rồi, lo lắng nhất chính là hắn đi không đi ra.

"Đến a. . ."

Lưu Đình Thiên rút ra treo ở bên hông cái thanh kia đao sẵn, đó là Lưu Lão Thực yêu mến nhất đao sẵn, hướng về phía Đầu Lang rống lớn kêu lên.

"Rống. . ."

Theo một tiếng trầm thấp rống lên một tiếng, đàn sói động rồi, bốn phương tám hướng cùng một chỗ đã phát động ra công kích, đều phóng tới đang tại bên cạnh đồng lửa hai cái con mồi.

"Vèo. . . Vèo. . . Vèo. . ."

Ba thanh phi tiêu từ Hồ tiên sinh trong tay bắn ra, đúng là chạy nhanh nhất ba con Sói, nhưng lại cũng không là bắn về phía chỗ yếu hại của bọn hắn, tất cả đều là đánh vào chân trước trên.

"NGAO. . . NGAO. . . NGAO. . . NGAO. . ."

Ba con Sói mãnh liệt ngã xuống đất, trên mặt đất lún thật xa mới dừng lại, kêu thê lương thảm thiết âm thanh truyền tới, đằng sau đang chạy trốn đàn sói nghe được kêu thảm thiết có chút nghi kỵ, chậm lại tốc độ.

Đầu Lang giận không kìm được, đốc sức liều mạng rống kêu lên, bản thân lao đến, mục tiêu đúng là đối mặt hấn Lưu Đình Thiên.

Lưu Đình Thiên không lùi mà tiến tới, một tay xách đao, hướng về Đầu Lang vọt tới, Đầu Lang giao hoạt giải cười, lộ ra vô cùng nhân cách hoá đáng tươi cười, phối hợp nó vết đao trên mặt, lộ ra rất quỷ dị.

Nó tăng thêm tốc độ, trong lúc đó đột nhiên thấp hạ thân, nằm sấp tại đó, thấp giọng rống kêu lên, trong thanh âm mang theo uy nghiêm không thể kháng cự, dường như quân vương bình thường.

Do dự đàn sói triệt để bạo phát, gầm rú lấy vọt lên, hơi có chút đốc sức liều mạng tam lang ý vị, mà Đầu Lang bản thân như trước gục ở chỗ này vẫn không nhúc nhích, chẳng qua là ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào Lưu Đình Thiên.

Nó trước đó lần thứ nhất đã bị thua thiệt, biết rõ trước mặt cái này con mồi trên tay có một cái đồ vật, có thể bắn ra châm nhỏ, nó phải đợi, đợi đến lúc hấn phóng ra sau đó động thủ lần nữa.

Nhưng nó rồi lại đã quên, trước mặt thiếu niên sớm đã không phải là ba năm trước đây thiếu niên rồi, ba năm này Thanh Dương Vũ Quán sinh hoạt, hấn thành thực rất nhiều, học xong rất nhiều, ba năm nhiệm vụ lại để cho hấn đối mặt khốn cảnh càng thêm tinh táo.

Lưu Đình Thiên đột nhiên nhanh hơn bước chân, như là gió mát thổi qua, vô số phi tiêu từ trong cửa tay áo bay ra, mà bản thân hấn tức thì nắm đao lao thẳng tới Đầu Lang.

"Bịch. . . Bịch. . ."

Không ngừng mà có tốc độ cao chạy trốn Sói bị bắn trúng, một tiếng không hừ mồi ngã xuống đất, rút cuộc không đứng dậy được.

Đầu Lang cũng nhảy dựng lên, tại nó trong mắt đối diện con mồi đã không có tất sát kỷ, hiện tại đúng là nó xuất thủ thời cơ tốt, thả người nhảy lên, hướng về đã nhào đầu về phía trước Lưu Đình Thiên cũng nhào tới.

Đột nhiên, Lưu Đình Thiên thân hình nhún xuống, nửa ngòai chồm hồm trên mặt đất, đem đao giơ lên, sắc bén lưỡi đao lóe ra hàn quang, mãnh liệt trở lên vạch tới, đây hết thảy phát sinh quá là nhanh, đã nhảy lên ở giữa không trung Đầu Lang căn bản là không kịp điều chỉnh tư thế, chỉ nghe thấy một thanh âm vang lên.

"Phốc. . ."

Một tiếng vạch phá vài rách thanh âm về sau, Đầu Lang cũng rơi trên mặt đất, quay đầu hung ác trừng mắt Lưu Đình Thiên, không biết thanh âm mới rồi từ đâu truyền đến đây.

"Phù phù. . ."

Ánh lửa xuống, chỉ thấy Đầu Lang ở bụng bị vạch phá, trên bụng từ trên xuống dưới một cái lỗ hồng lớn, tâm can tỷ phối thận lục phủ ngũ tạng phù phù một tiếng mất rồi trên mặt đất, Đầu Lang hừ đều không có hừ một tiếng, trực tiếp mồi ngã xuống đất tắt thở.

Chương 100: Hồ Nhạc Thánh

Đàn sói đã không có còn lại mấy con, quay đầu bỏ chạy, trong nháy mắt sẽ không có âm thanh.

"Không tệ. . ."

Hồ tiên sinh khen ngợi gật đầu, nở nụ cười, vừa rồi Lưu Đình Thiên tay này tương đối xinh đẹp, nắm bắt thời cơ vô cùng cho phép, thân hình chuyển đổi vô cùng trôi chảy, không sâu sâu một đao phá vỡ Sói bụng, hoàn mỹ.

"Hí...iiiiii. . . Có thịt sói ăn. . ."

Hồ tiên sinh chép miệng đi chép miệng đi miệng, làm ra một bức rất thêm bộ dáng tiếp tục đùa với Lưu Đình Thiên, hần dù sao vẫn là có thể tại thỏa đáng thời điểm làm ra thỏa đáng sự tình.

"Xi xào. . ."

Lưu Đình Thiên lại liếm liếm bờ môi, nuốt từng ngụm nước bọt, bụng kêu lên.

"Hặc hặc. . . Đến đến đến, trước bóc lột cái này chỉ là da sói, nội tạng đều mất đi ra, cũng tránh khỏi lại thanh lý rồi. . ."

Hồ tiên sinh nói xong cũng đi đến đầu kia lang thần bên cạnh, ngồi xổm người xuống, nắm bắt chân sau tựa đầu Sói ngược lại cảm lên, nhìn trái nhìn nhìn phải nhìn, sau đó mới bắt đầu bóc lột lên da đến.

"Cùng lần trước giống nhau, những thứ này mà nhỏ rồi, roi tại lang thần lên, ta đi xử lý những thứ khác. . ."

Hồ tiên sinh từ trong lòng ngực móc ra một cái bọc nhỏ, đưa cho Lưu Đình Thiên, lúc này cái kia Sói đã bị toàn bộ gác ở trên đồng lửa, bị Lưu Đình Thiên càng không ngừng cuốn lấy nướng.

"Người lột lấy điểm dừng, đường còn rất dài, hặc hặc. . ."

Hồ tiên sinh đi vài bước lại đột nhiên xoay đầu lại, hướng về phía Lưu Đình Thiên nói những lời này, không hiểu thấu nở nụ cười.

"A, đã biết, tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên đã bị trước mắt bắt đầu bóc lột da thịt sói hấp dẫn nước miếng chảy ròng, bộ dạng rất tron kê, không ngẩng đầu, gắt gao chăm chăm lên trước mắt thịt sói, sợ đang tại nướng thịt sói đã bay.

"Đem cái này chỉ cũng nướng lên, đây chỉ là sau cùng mập đấy!"

Chỉ chớp lát, Hồ tiên sinh lại mang theo một cái bọc lột tốt da mập Sói đã đi tới, Lưu Đình Thiên lại chỉ hai cây côn gỗ hành động cái giá, đem cái kia Sói dùng côn gỗ mặc xong, khung đến phía trên bắt đầu bắt đầu nướng, trợ thủ đắc lực càng không ngừng lăn lộn.

Sói đầu xuất hiện nhỏ tại trên đồng lửa, xì xì vang, tản mát ra vô cùng mê người mùi thơm.

"Người phi tiêu, chính xác cũng không tệ lắm a, đều tại yết hầu chỗ!"

Hồ tiên sinh cười đưa cho Lưu Đình Thiên một chút phi tiêu, đều là từ lang thần trên nhỏ xuống đến đấy, nhưng sau đó xoay người đi đến.

Chỉ chớp lát, Hồ tiên sinh lại kéo chín đầu Sói tới đây, bày tại bên cạnh đồng lửa bắt đầu lột da đứng lên, hai trương vừa lột bỏ đến da sói bình bày trên mặt đất, mới lột tốt thịt sói liền bày ở da sói lên, thẳng đến lại lột hai con về sau, mới dừng tay, bởi vì thịt sói đã nướng chín, khô vàng vàng đấy, rất là mê người.

"Tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên dùng Chủy thủ mảnh tiếp theo mảnh thịt sói đưa cho Hồ tiên sinh, bốc hơi nóng, mùi thịt xông vào mũi.

"Người cũng ăn. . ."

Hồ tiên sinh tiếp nhận Lưu Đình Thiên đưa tới thịt, thổi thổi, một cái ăn.

"Ừ. . . Hương. . ."

Hồ tiên sinh nhắm mắt lại cẩn thận phẩm vị, lúc này thời điểm cái gì đều không trọng yếu, quan trọng là ... Nhắm nháp lửa trên kệ mỹ vị.

Hồ tiên sinh cũng rất cảm khái, ba năm trước đây là hấn mảnh thịt và Lư Đình Thiên ăn, hiện tại Lư Đình Thiên đã có thể nghĩ đến đem đệ nhất mảnh thịt cho hấn ăn.

"Ba năm rồi, đứa nhỏ này trưởng thành a!"

Hồ tiên sinh rất vui mừng nhìn xem Lư Đình Thiên tại đó ăn, trong ánh mắt toát ra đều là trù mến.

"Tiên sinh xem ta làm gì, nhanh lên ăn, thơm quá đấy. . ."

Lư Đình Thiên bái kiến loại này ánh mắt, cha hấn và mẫu thân hấn tại hấn ăn như hổ đói mà thời điểm liền có thể như vậy nhìn xem hấn, cũng giống như vậy ánh mắt, giờ phút này hấn đang cùng thịt sói tranh đấu, miệng đầy chảy mỡ, ăn chết đi được.

"ngươi biết ta là ai sao?"

Hồ tiên sinh mảnh một mảnh thịt, nhét vào trong miệng nhai đứng lên.

"Hà?"

Lư Đình Thiên có chút nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn xem đang tại ưu nhã ăn thịt sói Hồ tiên sinh, trong miệng nhập lại không có đình chỉ nhai và nuốt.

"Ngươi là tiên sinh a!"

Lư Đình Thiên vui đầu tiếp tục vồ đầu.

"Hặc hặc. . . Ngươi liền không muốn biết ta tên gì? Đến từ ở đâu?"

Hồ tiên sinh nở nụ cười, cái này tương ăn cùng ba năm trước đây giống nhau, mà bây giờ Lư Đình Thiên đã mười một tuổi, vì vậy hấn mới nướng hai con Sói, ba năm trước đây hấn cũng có thể làm mất nghiêm chỉnh đầu.

"Tiên sinh không muốn nói, ta tự cũng không hỏi, tiên sinh là ta quan tâm người, ta không muốn câu dẫn ra tiên sinh chuyện thương tâm của!"

Lư Đình Thiên ăn tốc độ không giảm, một bên hướng trong miệng nuốt lấy thịt sói, vừa nói.

"Hặc hặc. . . Ngươi trưởng thành. . ."

Hồ tiên sinh biết rõ Lư Đình Thiên vẫn luôn có cái nghi vấn này, nhưng mà hấn chưa bao giờ hỏi, lúc trước là bởi vì hấn còn nhỏ, không có quá nhiều khái niệm, hiện tại trưởng thành, bắt đầu cân nhắc quan tâm người cảm thụ.

"Ta là Hồ Nhạc Thánh, là thánh thủ cốc người. . ."

Hồ tiên sinh bình tĩnh nói đến, ánh mắt có chút trống rỗng, lâm vào có chút trong hồi ức.

Lư Đình Thiên sững sờ, hấn không nghĩ tới Hồ tiên sinh sẽ chủ động nói ra, trong lòng hấn từng có nghi vấn, nhưng mà về sau hấn suy nghĩ minh bạch.

Không Quản tiên sinh tên gì, cái kia cũng chỉ là cái danh hiệu, hấn chỉ biết là hấn là của mình tiên sinh, dạy dỗ bản thân y thuật, truyền cho mình vô danh khẩu quyết và giải độc thánh dược Thánh diên viên, đối đãi bản thân như là thân sinh, cái kia tên gọi là gì, đến từ ở đâu vẫn trọng yếu sao?

Lư Đình Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy Hồ Nhạc Thánh lâm vào trong hồi ức, cũng đình chỉ ăn như hổ đói, lo lắng thanh âm quá lớn quấy rầy đến Hồ Nhạc Thánh nhớ lại.

"Ngươi thế nào không ăn?"

Chỉ chớp lát Hồ tiên sinh thu hồi suy nghĩ, trông thấy Lư Đình Thiên trên tay cầm lấy thịt, nhưng không có ăn, chẳng qua là nhìn chăm chăm bản thân.

"A, tiên sinh cũng ăn. . ."

Lư Đình Thiên nói xong cũng đưa trong tay có chút lạnh thịt nhét vào trong miệng, hấn từ trước đến nay không kén ăn cái gì đều ăn.

Hồ tiên sinh cũng bắt đầu mảnh thịt, một bên mảnh, vừa nói đứng lên.

"Dã Trư Sơn đầu kia đều thuộc về võ nước phạm vi thế lực, võ nước cùng sở hữu sáu châu hai mươi tư quận, quân thành thuộc về nhanh chóng châu phong hỏa quận một tòa thành trì, liền lần lượt Dã Trư Sơn. . ."

Hồ tiên sinh bắt đầu giảng giải, ngữ khí bằng phẳng, mà Lư Đình Thiên bị triệt để hấp dẫn ở, Hồ tiên sinh đây là đầu một hồi nói cho hấn núi bên kia sự tình, hấn nín thở Ngưng Thần cẩn thận lắng nghe.

"Thánh thủ cốc là quân thành một môn phái, chủ yếu lấy y thuật nghe tiếng tại bên ngoài, hiện giữ cốc chủ lớn lao bằng hữu nghĩa, cũng chính là sư phụ

của ta, của ta một thân y thuật và võ công hơn phân nửa đều là sư phó lão nhân gia người truyền thụ cho."

"Ta còn có một sư ca và một cái sư muội, sư ca tiêu chấn, ta cùng với hân y thuật tương xứng, Tiểu sư muội Mạc Tĩnh san, là sư phó con gái một. . ."

Hồ Nhạc Thánh nhắc tới Mạc Tĩnh san lúc sắc mặt có chút lúng túng, lắc đầu, bắt đầu cười cười, Lưu Đình Thiên rồi lại âm thầm kinh ngạc, cái này thần tình rõ ràng nói rõ hân giờ phút này nội tâm không bình tĩnh.

"Ta từ nhỏ là cô nhi, bị sư phụ thu dưỡng, cùng sư muội cùng nhau lớn lên, cũng coi là thanh mai trúc mã, sư muội diện mạo rất đẹp, tính cách cũng tốt, tính khí bản tính đều là loại thượng thừa, chúng ta thường cùng một chỗ thảo luận y thuật, ta cũng một mực rất ưa thích nàng. . ."

Hồ Nhạc Thánh hơi nhắm mắt lại, lộ ra một vòng nụ cười thần nhiên, trong ánh mắt lộ ra một tia si mê thần sắc.

"Hồi lớn tuổi hơn một chút ta đây, trẻ tuổi khí thịnh, thích đến chỗ du lịch, vào Nam ra Bắc xông xáo bên ngoài, tổng cho là mình có thể xông ra một phen sự nghiệp, thường xuyên không có ở đây thánh thủ cốc ở lại đó, có khi vừa đi ra ngoài chính là hơn nửa năm, mà sư ca tiêu chấn ở nơi này là xông vào sư muội trong nội tâm. . ."

Hồ Nhạc Thánh nói đến chỗ này lúc cũng không có vô cùng kích động, mà là bình tĩnh dị thường, dường như tại giảng thuật những người khác sự tình giống nhau.

"Xông xáo bên ngoài, ta làm quen không ít bằng hữu, cũng đắc tội không ít người, vẫn học sư phó như vậy thu một cái đồ đệ. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tu Tiên Giả

"Xông xáo bên ngoài, ta làm quen không ít bằng hữu, cũng đắc tội không ít người, vẫn học sư phó như vậy thu một cái đồ đệ. . ."

Hồ Nhạc Thánh thần sắc trở nên ngưng trọng lên, ngữ khí lạnh như băng, tựa hồ đó là một đoạn không muốn đi đề cập chuyện cũ, ánh mắt thời gian dần trôi qua đỏ lên, trong mắt không tự chủ ẩm ướt đứng lên, ngửa đầu nhìn lên trời.

"Ài, ta cái kia đồ đệ gọi là Đồng Dao, luyện võ tư chất cũng tốt, thông minh hiểu học, chẳng qua là nhân phẩm không tốt, có chút trộm vặt móc túi, ưa thích tham món lời nhỏ."

"Lúc trước cũng là không có kinh được hân mọi cách cầu ta, ta thấy hân còn nhỏ tuổi, lại tư chất rất tốt, liền nhất thời mềm lòng nhận hân, bắt đầu truyền võ công."

"Ta biết rõ hân không thương học y, đam mê luyện võ, đứa nhỏ này tương đối dụng công, không biết ngày đêm luyện, ta cũng rất vui mừng, cảm thấy đứa nhỏ này không có phụ lòng kỳ vọng của ta. . ."

Hồ Nhạc Thánh cười khổ lắc đầu, bình phục nổi lòng, tiếp tục mạnh mẽ.

"Ta một mực không dám đem Đồng Dao mang về thánh thủ cốc, bởi vì thánh thủ cốc có quy định, sở hữu vào Cốc đệ con cái không có xuất sư trước không được đem thánh thủ cốc y thuật cùng võ công truyền ra bên ngoài người khác."

"Ta lúc ấy một mực không có đem những thứ này cổ xưa khuôn sáo để ở trong lòng, cho nên vẫn là thu Đồng Dao, truyền hân võ nghệ, nhưng cũng không dám đưa hân mang về thánh thủ cốc, ngay tại quân thành tìm một chỗ sơn cốc, tại đó truyền hân võ nghệ. . ."

Hồ Nhạc Thánh vừa ăn, một bên nói tiếp.

"Thẳng đến cái kia một lần ta quay về cốc. . . Ta nhớ được rất rõ ràng, năm đó ta mười chín tuổi, sư muội mười bảy, ta bị kích động mà dẫn dắt một cái khám một viên long nhãn lớn nhỏ trên châu cái trăm cái đầu, rất đẹp cái trăm cái đầu, ta dùng nhiều tiền mời công tượng chế tạo đấy. . ."

"Trong lòng suy nghĩ lần này quay về cốc về sau, liền hướng sư phó đi cầu hôn, ta liền có thể lấy được ta yêu mến nhất sư muội rồi, nhưng quay về cốc về sau, rồi lại vừa vặn đụng phải sư muội đại hôn. . ."

Hồ Nhạc Thánh hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra.

"Sư phó nửa năm trước đã đem sư muội rất nhiều cho sư ca, cùng ngày đúng là hấn đám đại hôn thời gian, cái kia Thiên sư muội mặc một bộ màu đỏ chói quần áo, phía trên dùng kim tuyến thêu lên một đóa rất rất lớn xinh đẹp hoa mẫu đơn, đang đắp màu đỏ khăn cổ đầu, thật đẹp. . ."

"Chẳng qua là bên cạnh chú rể cũng không phải ta, mà là sư ca Tiêu Chấn, sư ca cũng ăn mặc màu đỏ chói trường bào, cưỡi một con ngựa cao lớn, uy phong lẫm lẫm, toàn bộ thánh thủ cốc khắp nơi đều là đến hạ lễ người, vô cùng náo nhiệt. . ."

"Ta lấy lấy cái trâm cài đầu, sững sờ ngay tại chỗ, không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, lúc ấy nộ khí thượng cấp, không quan tâm cái lộn đứng lên, đem vốn vui sướng hơn hờ hớn lễ giầy vò chướng khí mù mịt, ài, ta thiếu nợ bọn hấn một cái nguyên vẹn hôn lễ a. . ."

"Kết quả sư phó giận dữ, sẽ khiến ta dừng tay, ta lúc ấy đã mất đi lý trí không bị khống chế rồi, cùng sư phụ đánh đập tàn nhẫn, cuối cùng bị sư phụ bắt, sư phó khí học máu, đem ta trục xuất sư môn. . ."

Nói xong Hồ Nhạc Thánh từ trong lòng móc ra một cái tinh xảo cái hộp nhỏ, mở ra, bên trong nằm một cái đẹp đẽ cái trâm cài đầu, chế tác tinh tế, viên kia long nhãn lớn nhỏ trên châu màu sắc có chút tối phai nhạt.

Lưu Đình Thiên đem con thứ nhất Sói ném qua một bên, cái kia màu bạc Đầu Lang hiện tại chỉ còn khung xương rồi, tất cả thịt đều tiến vào hai người trong bụng.

Lại đem thứ hai đầu đã nướng chín Sói chuyển dời đến bên này, mảnh một mảnh thịt, đưa cho Hồ Nhạc Thánh.

"Cái kia về sau đây?"

Qua một lúc lâu, Hồ Nhạc Thánh đều đắm chìm ở đằng kia đoạn trong chuyện cũ, không ngừng vuốt ve cái kia cái trâm cài đầu không hề nói, Lưu Đình Thiên thật sự tò mò nhanh, đều quên trong tay có chút lạnh thịt sói, một mực liên nhìn xem Hồ Nhạc Thánh.

"Hả? A. . . Sau thế nào hả. . ."

Hồ Nhạc Thánh bị từ trong chuyện cũ kéo về trong hiện thực, đem cái hộp cẩn thận đắp lên, lại bỏ vào trong ngực, tiếp nhận Lưu Đình Thiên đưa tới nướng thơm ngào ngạt khô vàng thịt sói.

Lưu Đình Thiên suy đoán, Hồ Nhạc Thánh lúc ấy khẳng định thụ đả kích không nhỏ.

Người yêu cùng Đại sư ca của mình kết hôn, từ nhỏ đưa hấn nuôi lớn sư phó đưa hấn trục xuất sư môn, loại này đôi đả kích nặng đối với lúc ấy mười chín tuổi Hồ Nhạc Thánh có lẽ là có tính chất hủy diệt.

"Về sau ta tỉnh táo lại, quỳ gối thánh thủ cốc bên ngoài ba ngày ba đêm, khẩn cầu sư phó tha thứ, nhưng mà sư phó như trước không muốn đi ra thấy ta, ta giống như mất hồn bình thường tại cốc bên ngoài du lang." "

"Ta đánh nhỏ liền sinh hoạt tại thánh thủ cốc, sư phó đối đãi ta như cha, ta rồi lại cùng hấn đánh đập tàn nhẫn, thật sự là bất hiểu, đại sư ca cùng ta tình như thủ túc, ta lại lớn náo hôn lễ của hấn, coi là bất nghĩa, ài. . ."

Hồ Nhạc Thánh có chút hối hận hiển hiện tại trên mặt.

"Về sau, ta có phi hoài bản thân mình ý niệm trong đầu, chuẩn bị tìm một cái vách đá nhảy đi xuống xong hết mọi chuyện, lúc ấy thật sự là mất hết can đảm một lòng muốn chết."

"Ta lúc ấy duy nhất không yên lòng đúng là Đồng Dao, ta cái kia vừa thu hơn nửa năm đồ đệ, ta trở về cái kia mảnh sơn cốc, tìm được Đồng Dao, đem bí tịch võ công toàn bộ truyền thụ cho hấn, hấn vui mừng quá đỗi, ta cũng liền yên lòng, nói cho hấn biết học thành sau tự hành rời đi. . ."

"Ta đã tìm được một chỗ vách đá, rất dốc tiểu, chỉ cần nhảy đi xuống, trăm chết vô sinh, chẳng qua là tại ta đang định nhảy đi xuống trong nháy mắt, ta nghe thấy được một người tiếng rên rỉ, thanh âm kia liền từ bên cạnh ta cách đó không xa truyền đến. . ."

"Ta đi tới, nhìn thấy một người ăn mặc một thân màu xanh nhạt trường bào nằm trong vũng máu, còn có một khẩu khí tại, không ngừng rên rỉ. . ."

"Ta là một cái đại phu, sư phó từ nhỏ sẽ dạy đạo ta thầy thuốc tám lòng của cha mẹ đạo lý, ta muốn đưa hấn chữa cho tốt sau lại chấm dứt bản thân nghiệp chướng nặng nề tính mạng. . ."

Lưu Đình Thiên nghe đến đó lúc, đã bị khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, hấn không nghĩ tới, Hồ Nhạc Thánh vẫn còn có như vậy một đoạn qua lại, cái này so với nghe sách còn muốn đặc sắc.

"Nhắc tới cũng kỳ quái, người này tổn thương rất kỳ quái, cùng ta trong bình thường bá kiến đều không giống nhau, về sau, ta đưa hấn mang về trong sơn cốc, đem hết tất cả vốn liếng, rút cuộc đưa hấn cứu sống lại, mà hấn tình sau đó đi tới, nói ra một cái sẽ khiến ta khiếp sợ tin tức. . ."

"Hấn nói hấn gọi Từ Thông, là Bách Thảo Đường một gã Tu Tiên Giả, lúc này đây ra ngoài hái thuốc, tại Dã Trư Sơn gặp một cây trăm năm Linh dược."

"Đang lúc hấn hái thuốc hoàn thành, chuẩn bị phản hồi thời điểm, bị người đánh trộm, bị thương thật nặng, cuối cùng trước mắt, hấn đem Linh dược ném ra ngoài, bản thân rồi lại trái ngược đào tẩu, cuối cùng khí lực hao hết ngã xuống chỗ đó, bị ta cứu. . ."

Hồ tiên sinh bình tĩnh trở lại, vừa ăn vừa nói.

"Tu Tiên Giả? Đó là đang làm gì?"

Lưu Đình Thiên có chút tò mò, hẳn chưa từng có nghe nói qua còn có cái nghề này.

"Tu Tiên Giả không phải là cái gì chức nghiệp, là một đám thần bí người, ta biết rõ đấy cũng không nhiều, hẳn sau khi nói xong, yêu cầu ta tiễn đưa hẳn quay về Bách Thảo Đường, ta thấy thương thế của hẳn còn chưa khỏe là tốt rồi tâm khuyên hẳn, nhưng hẳn nói hẳn có việc gấp cần lập tức trở về đi, ta cũng không có biện pháp, đành phải đi tìm đến xe ngựa, đưa hẳn đưa về Bách Thảo Đường. . ."

"Cái kia về sau đây?"

"Trên đường đi, lòng ta sự tình trầm trọng, giấu ở trong lòng cũng rất khó chịu, về sau chúng ta bắt đầu nói chuyện phiếm, ta đem sự tình đều nói cùng hẳn nghe, hẳn lại cười, nói tục trần mọi thứ hà tất để ở trong lòng. . ."

Hồ Nhạc Thánh cười lắc đầu.

"Hẳn rất cảm kích ta cứu được hẳn, cũng đồng tình của ta tao ngộ, liền truyền ta một đoạn khẩu quyết, sẽ khiến ta trên đường luyện, nhìn có thể hay không có phản ứng, có phản ứng tức thì nói rõ ta có Linh căn, hẳn có thể đề cử ta tiến vào Bách Thảo Đường."

"Ta lúc ấy đã tuyệt đối với Tiểu sư muội ý tưởng, một lòng chỉ muốn cầu chết, nghe xong chuyện đó, cũng liền không do dự, ở trên xe ngựa mà bắt đầu luyện. . ."

"Không phải là cái kia vô danh khẩu quyết đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Bạch Sắc Quang Điểm

"Không phải là cái kia vô danh khẩu quyết đi?"

Lưu Đình Thiên mở to hai mắt nhìn, trong lòng có chút nghi hoặc ghen ngào hỏi lên.

"Ừ, chính là kia khẩu quyết. . ."

Hồ Nhạc Thánh cười hướng Lưu Đình Thiên gật gật đầu.

"Xem ra, người thật sự có Linh căn!"

Hồ Nhạc Thánh vui vẻ càng đậm, hẳn đã từng hoài nghi tới, Lưu Đình Thiên cốt cách gân mạch khác hẳn với thường nhân, về sau mới nhớ tới cùng hẳn đã từng đã cứu tên kia Bách Thảo Đường Từ Thông có chút giống nhau, nhưng lại không được đầy đủ giống nhau, Lưu Đình Thiên căn cốt càng thêm phức tạp nhiều biến, hẳn liền nghĩ đến qua hẳn khả năng thân có Linh căn, nhưng lại không thể khẳng định.

"Tiên sinh, cái gì là Linh căn a?"

Lưu Đình Thiên đã từng hoài nghi tới cái kia khẩu quyết, mỗi lần mệt mỏi không được, chỉ cần vận chuyển cái kia khẩu quyết có thể giảm bớt mọi mệt cảm giác, hơn nữa luyện cái kia khẩu quyết về sau, bản thân ngũ quan cảm giác càng ngày càng bén nhạy.

Lần trước áp tiêu gặp nạn lúc, duy nhất một lần có thể bắn ra hơn bốn mươi miếng phi tiêu ngăn trở cấp tốc phóng tới tên nô hầy cùng cái này khẩu quyết kiếp trước quan hệ.

"Ta cũng không biết, lúc ấy cũng không có hỏi nhiều hẳn, chẳng qua là trên đường đi càng không ngừng luyện, thẳng đến đem hẳn đưa đến địa phương, cũng không có sinh ra chút nào biến hóa, không có phát hiện cái này khẩu quyết có cái gì hữu dụng."

"Từ Thông có chút tiếc hận nói với ta, ta không chuẩn bị Linh căn, không làm được Tu Tiên Giả, mà Bách Thảo Đường đầu tuyển nhận có Linh căn người. . ."

Hồ Nhạc Thánh có chút tiếc hận.

"Lại về sau, hấn lúc gần đi cho ta nhất trương phù giấy báo đáp ơn cứu mệnh của ta, nói nếu như gặp được chuyện khẩn cấp, có thể đi ước định địa phương nhen nhóm phù chỉ, hấn tự nhiên có thể biết là ta, lập tức liền ra tới giúp ta một lần. . ."

Hồ Nhạc Thánh nói xong từ trong lòng lại móc ra nhất trương phù giấy, cùng bình thường phù chỉ có chút khác nhau, hoàng xán xán, không thấy một chút cũ kỹ bộ dạng, phía trên vẽ lấy màu đỏ thắm dấu vết.

Phù trên giấy phẳng phát có tầng một sương mù lưu chuyển bình thường, lóe nhàn nhát ánh sáng màu xanh, hấn rất quen thuộc, dường như ở đâu bái kiến, rất có chút ít ngạc nhiên.

"Cái kia ánh sáng màu xanh ta rất quen thuộc!"

Lưu Đình Thiên cau mày, cẩn thận nghĩ đến, nhưng như thế nào cũng nhớ không nổi đến.

"Có lẽ với người luyện khẩu quyết có quan hệ, lúc ấy ta nhìn thấy hấn trên ngón tay hiện ra ánh sáng màu xanh hướng chỗ trống phù chỉ trên như vậy mấy vẽ, liền biến thành như vậy. . ."

Hồ Nhạc Thánh cũng có chút ngạc nhiên, suy nghĩ một chút sau nói đến.

"Người luyện một cái cái kia khẩu quyết ta xem một chút!"

Hồ Nhạc Thánh cũng có chút tò mò đứng lên.

"Ừ!"

Lưu Đình Thiên cũng không do dự, thả tay xuống bên trong Chủy thủ, cũng không lau thủ, trực tiếp khoanh chân mà ngồi, nhắm mắt lại điều chỉnh hô hấp, tĩnh tâm vận chuyển lên cái kia khẩu quyết, đây là hấn lên núi đến nay lần thứ nhất luyện cái này khẩu quyết.

Chỉ thấy trong đêm đen, từng điểm Bạch Sắc Quang Điểm hiển hiện mà ra, cùng đồng lửa ánh sáng màu đỏ hoàn toàn bất đồng, cái kia Bạch Sắc Quang Điểm dần dần hội tụ tại Lưu Đình Thiên bên cạnh, theo hô hấp của hấn tiến vào trong cơ thể hấn, lại chậm rãi theo hô hấp của hấn mà ra, lộ ra bình tĩnh mà tường hòa, nhưng ở Hồ Nhạc Thánh trong mắt tình cảnh rất là quý dị, không khỏi kinh hô một tiếng.

"A!"

Hồ Nhạc Thánh trừng lớn hai mắt, chăm chú nhìn khoanh chân mà ngồi Lưu Đình Thiên.

Lưu Đình Thiên khẩu quyết một chu thiên còn không có vận chuyển hoàn thành, nghe thấy Hồ tiên sinh tiếng kinh hô, vội vàng mở mắt, theo ánh mắt hấn mở ra, trong đêm tối cái kia Bạch Sắc Quang Điểm trong chớp lát biến mất không thấy, dường như chưa từng có xuất hiện qua giống nhau.

"Làm sao vậy, tiên sinh?"

Lưu Đình Thiên có chút cấp bách mà hỏi, trong lòng hấn, tiên sinh chưa từng có lớn như thế kinh sợ biến sắc qua.

"A, không có gì, vừa rồi bên cạnh người quay chung quanh rất nhiều Bạch Sắc Quang Điểm, theo hô hấp của người ra ra vào vào. . ."

Hồ Nhạc Thánh nhưng có chút kinh nghi bất định.

"A? Ta như thế nào cảm giác gì đều không có?"

Lần này đến phiên Lưu Đình Thiên kinh nghi.

"Người mở mắt ra thời điểm, những cái kia Bạch Sắc Quang Điểm lại đột nhiên biến mất. . ."

Hồ tiên sinh khôi phục bình tĩnh ngữ điệu, lại mảnh một mảnh đã nướng chín thịt sói.

Lưu Đình Thiên tại trên người mình trái sờ sờ nhìn phải nhìn, cũng không có phát hiện cái gì chỗ không ổn, cũng liền yên lòng, chẳng qua là đem nghi vấn nhét vào trong bụng.

Từ Hồ Nhạc Thánh trong lúc biểu lộ hấn đã biết rõ hấn cũng không rõ ràng lắm, vì vậy cũng không có về vờ cho thêm chuyện ra hỏi lại.

"Xem ra lần này, ta cũng không có trắng trở về một chuyến. . ."

Hồ tiên sinh cười cười, dáng tươi cười có chút bất đắc dĩ, mang theo một tia may mắn, còn kèm theo một chút đắc ý.

"Tiên sinh lần này ly khai, là quay về thánh thủ cốc đi sao?"

Lưu Đình Thiên lại hỏi.

"Ừ, lần này trở về chủ yếu là sư phó lão nhân gia người bệnh nặng, hôn mê lúc một mực nhắc tới tên của ta, đại sư ca phải người khắp nơi tìm ta, một mực tìm không được, cuối cùng lúc gần đi vẫn dặn dò đại sư ca đem ta tìm về đi. . ."

Hồ Nhạc Thánh nói đến đây lúc thần sắc có chút ảm đạm.

"Ta lần trước đi Thanh Dương trấn bán dược liệu, đụng phải một cái phi ngựa giúp đỡ bằng hữu, mới từ trong miệng hắn biết được tin tức này, sư phó lão nhân gia người đã đi về cõi tiên rồi, vì vậy ta mới vội vội vàng vàng liền bay qua Dã Trư Sơn đi trở về, muốn vì lão nhân gia người thủ giữ đạo hiểu. . ."

Hồ tiên sinh thanh âm trở nên rất thấp trầm, có chút cảm tính đứng lên.

Lưu Đình Thiên cũng không biết như thế nào đi an ủi Hồ Nhạc Thánh, nguyên lai tiên sinh là trở về giữ đạo hiểu đi, Hồ Nhạc Thánh tại nhận được tin tức sau vẫn cùng hắn tiến nhập một lần Dã Trư Sơn về sau, mười ngày sau mới rời đi.

Cái kia mười ngày đã dạy hắn rất nhiều thứ, điểm này lại để cho Lưu Đình Thiên rất cảm động, nhưng trong nội tâm khó tránh khỏi nhớ tới cha hắn nương Lưu Lão Thực và Hà Hoa, bản thân rồi lại không có cơ hội khi bọn hắn trước mặt giữ đạo hiểu, nước mắt lại không tự chủ được giọt xuống dưới.

"Ài, sau khi trở về mới biết được, sư phó là bị người đã thương, mới đưa đến trọng thương không tốt hơn, cuối cùng thương tiếc mà đi. . ."

Hồ Nhạc Thánh nói đến đây có chút kích động lên, trong mắt hung quang bại lộ, rất là dọa người.

"Là ai đánh chính là?"

Lưu Đình Thiên cũng lau rơi nước mắt, có chút kinh nghi, Hồ Nhạc Thánh võ công đã xuất thần đẹp như tranh rồi, cái kia dạy võ công của hắn lớn lao bằng hữu nghĩa võ công còn không cao đến không thể tưởng tượng nổi, có thể đem hắn đã thương người, cái kia đến có bao nhiêu lợi hại a.

"Đã thương sư phó đúng là ta cái kia đồ đệ. . . Đồng. . . Dao. . ."

Lưu Đình Thiên từ Hồ Nhạc Thánh lời nói trong nghe được vô biên sát ý, hắn nhận thức Hồ Nhạc Thánh mười mấy năm qua đến nay, chưa bao giờ thấy qua hắn đối với mọi người tràn đầy sát ý.

"Vì cái gì?"

Lưu Đình Thiên rất hiếu kỳ tâm lại bị câu dẫn.

"Ài, đây là cũng oán ta, đều là cái kia đoạn vô danh khẩu quyết cho náo đấy!"

"Ta đem Từ Thông sau khi đưa về, liền quay trở về sơn cốc, gặp được đang tại khắc khổ luyện tập Đồng Dao, trải qua chuyện này, ta cũng dần dần tuyệt tự sát ý niệm trong đầu, chỉ muốn đem Đồng Dao bồi dưỡng được đến."

"Về sau ta không hoàn toàn mang theo Đồng Dao trên giang hồ đi đi lại lại, Đồng Dao biến hóa cũng rất lớn, trở nên hiểu chuyện rồi, trên giang hồ ăn rất mở, ta rất vui vẻ, rốt cuộc có một việc là đáng giá kiêu ngạo rồi. . ."

"Về sau, ta giúp đỡ hắn thu xếp hôn sự, ngay tại hắn đại hôn cùng ngày, ta thật cao hứng, uống nhiều chút ít rượu. . ."

"Ài, nếu như không phải là ta uống nhiều một chút rượu, liền sẽ không phát sinh chuyện kia, ta cũng sẽ không bị hắn đánh rớt vách núi, sư phó cũng sẽ không bị hắn đã thương, chung quy đến cùng, sư phó vẫn bị ta cho hại chết đấy. . ."

Hồ tiên sinh bị phần nước mắt chảy xuống.

"Tiên sinh, ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Chuyện Cũ Không Thể Truy Cứu

"Tiên sinh, ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lưu Đình Thiên có chút tò mò, đến cùng là chuyện gì có thể làm cho Đồng Dao làm ra như vậy khi sư diệt tổ sự tình, hắn cũng hiểu rõ nguyên lai cha hắn năm đó từ Dã Trư Sơn dưới vách núi lưng đi ra Hồ Nhạc Thánh dĩ nhiên là bị hắn đồ đệ của mình đánh rớt xuống sườn núi đấy.

"Ài, đêm đó ta uống rượu say, Đồng Dao đỡ ta tiến gian phòng, ta có chút ít đặc ý, trong lúc vô tình nói ra Tu Tiên Giả sự tình, ta cũng không biết ta nói gì đó, nói bao nhiêu."

"Ngày hôm sau sau khi tỉnh lại, Đồng Dao liền quỳ gối giường của ta trước đau khổ cầu khẩn ta đem cái kia khẩu quyết truyền cho hắn, hắn hôm qua mới vừa kết hôn, ta kinh hãi, nhưng là biết rõ không còn kịp rồi, lúc này cự tuyệt hắn cầu khẩn, nhập lại cảnh cáo hắn không cho phép đem việc này truyền ra bên ngoài. . ."

"Lại về sau, Đồng Dao ân cần đầy đủ, đối với ta cẩn thận, ta biết rõ hắn muốn biết cái kia khẩu quyết, cũng một mực bản thân âm thầm tại điều tra."

"Dã tâm của hắn rất lớn, nhưng mà hắn rồi lại khống chế không nổi dã tâm của mình, một năm sau, hắn cũng làm cha, ta thực vì hắn cao hứng, hài tử Mãn Nguyệt Tửu về sau, hắn đưa ra muốn nhận thức ta làm cha nuôi, hài tử nhận thức ta làm ông nội nuôi, về sau cho ta dưỡng lão tống chung. . ."

"Lúc ấy ta mới ba mươi hai tuổi, Đồng Dao cũng mới mười tám tuổi, bởi vì nhỏ chuyện của sư muội tình, ta quyết định cả đời không cưới, ta cảm thấy khiếp sợ, nhưng không có đáp ứng."

"Ta biết rõ Đồng Dao tâm tư, hắn còn không có bỏ cuộc cái kia đoạn khẩu quyết, nhưng thấy đến vậy đáng yêu hài tử, ta còn là nhìn không được."

"Đến một lần đâu ta muốn Linh căn cũng không phải tùy tiện người nào đều có đấy, thứ hai đâu ta không muốn bởi vì chuyện này ảnh hưởng thầy trò chúng ta ở giữa cảm tình. . ."

Hồ tiên sinh bắt đầu đi thờ dài.

"Về sau, ta liền truyền khẩu quyết cho hắn, nhưng là lưu lại trong đầu, chỉ truyền một phần ba khẩu quyết, nghĩ thầm nếu như hắn luyện có hay không dùng, tự nhiên sẽ bỏ cuộc, đến lúc đó khẩu quyết tự cũng không ảnh hưởng thầy trò chúng ta tình cảm."

"Ta đã ý thức được từ khi ta cự tuyệt làm hắn cha nuôi về sau, hắn cùng với ta không thạo rất nhiều, ta cả đời không có con cái, bị đuổi ra sư môn, cũng chỉ có tên đồ đệ này. . ."

"Không nghĩ tới, Đồng Dao thậm chí có Linh căn, luyện cái kia khẩu quyết về sau, thậm chí có phản ứng, nhưng mà hắn cũng không có nói cho ta biết, hắn cho là ta đã đem biết rõ đấy khẩu quyết đều truyền cho hắn, bắt đầu lên lên lật đồ đạc của ta."

"Thẳng đến có một lần bị ta tại chỗ bắt lấy hắn tại lật túi của ta lúc, ta mới ý thức tới, hắn muốn tìm phải là cái này phù chỉ. . ."

"Hắn vì cái gì không nói cho ngươi hắn có Linh căn đây?"

"Lúc ấy ta cũng không rõ ràng lắm, thẳng đến sau này. . ."

Hồ tiên sinh lộ ra thần sắc thống khổ.

"Tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên đưa tay khoác lên Hồ Nhạc Thánh trên bờ vai, hắn cũng không biết như thế nào an ủi Hồ Nhạc Thánh, nhưng mỗi lần hắn rất khó chịu lúc, tiên sinh đều có thể như vậy an ủi hắn.

"Ta không sao, thẳng đến sau này hắn đem ta đánh rớt xuống sườn núi lúc mới nói ra, hắn đối với bất mãn ta của ta từ xưa đến nay."

"Hắn bất mãn ta một mực trông coi hắn, bất mãn ta khắp nơi ước chế hắn, bất mãn ta không cho khẩu quyết hắn, bất mãn ta không có đem lá bùa kia cho hắn. . ."

Hồ tiên sinh nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng bất định, nỗ lực bình tĩnh lấy kích động tâm tình.

"Hắn sao có thể như vậy, tiên sinh cái này là vì tốt cho hắn a!"

Lưu Đình Thiên cũng trở nên có chút tức giận đứng lên.

"Hắn cùng với ngươi không giống nhau, ngươi tâm địa thiện lương, hắn cũng không phải là, dã tâm rất đại thủ đoạn cũng rất sắc bén, ta đã từng nhiều lần khuyên can qua hắn, nhưng thủy chung không cách nào làm cho hắn có chỗ sửa lại. . ."

Hồ Nhạc Thánh bình phục quyết tâm tình sau nói đến.

"Cái kia về sau đây?"

"Về sau hắn thấy ta đã biết rõ hắn đều muốn phù chỉ sự tình, dứt khoát bắt đầu liên tục ép hỏi ta, còn phải người theo dõi hành tung của ta."

"Ta rất tức giận, cùng hấn ở giữa ngăn cách càng ngày càng sâu, thẳng đến sau này, hấn đối với ta xuất thủ, ta từ không nghĩ tới hấn vậy mà phát rõ đã đến tình trạng như thế. . ."

"Hấn trên giang hồ tìm không ít hảo thủ, thừa dịp ta ra ngoài lúc, nửa đường phục kích ta, chính là kia một lần, ta mới biết được hấn đối với bất mãn ta của ta, có lẽ đây là lão thiên gia tại trừng phạt ta, ta từng tại đại sư ca và Tiểu sư muội hôn lễ hiện trường cũng đứng sư phụ động dậy thủ. . ."

"Ta giết ra lớp lớp vòng vây, đánh chết mấy người, mình cũng bị thương không nhẹ, chỉ có thể hướng Dã Trư Sơn ở chỗ sâu trong chạy tới, Đồng Dao theo sát không tha, lúc này thời điểm ta mới biết được Tu Tiên Giả đáng sợ, hấn trên đường đi đi theo ta đằng sau, không biết mệt mỏi, cuối cùng ta tình bị lực tấn, bị hấn đánh rớt xuống sơn nhai. . ."

"Lại về sau, ta đã bị cha người cấp cứu rồi. . ."

"Đi vào Lưu gia thôn về sau, ta cảm thấy mặt khác một loại bầu không khí, yên tĩnh tường hòa, không hướng bên ngoài như vậy người lửa ta gạt lực đực với nhau, ta tại Lưu gia thôn qua vô cùng thoải mái, đối với Đồng Dao ta cũng không hạ thủ, thời gian dần qua cũng liền phai nhạt."

"Từ cha người và mẹ người trên người cũng suy nghĩ minh bạch rất nhiều chuyện, đã minh bạch cái gì mới gọi là người một nhà, cái gì mới là tương thân tương ái, cũng hiểu rõ Tiểu sư muội vì cái gì nguyện ý gả cho đại sư ca không muốn gả cho ta, nhìn phai nhạt rất nhiều chuyện. . ."

"Thẳng đến lúc này đây trở về, biết rõ sư phó là bị Đồng Dao đã thương, nguyên nhân chính là hấn muốn tìm sư phó muốn cái kia còn dư lại khẩu quyết, sư phó nói không có, hấn liền trực tiếp động thủ, kỳ thật hấn cái này là tại trả thù. . ."

"Đã thương sư phó về sau, ngửa mặt lên trời cười to mà đi, quả thực phát rõ. . ."

"Đại sư ca về sau tìm người điều tra, Đồng Dao không biết thông qua phương pháp gì gia nhập tu Tiên môn phái, đã trở thành Tu Tiên Giả, mà tìm sư phó muốn khẩu quyết cũng chỉ là thuần túy xuất phát từ trả thù tâm lý."

"Trong lòng của hấn là ở hận ta không có sớm chút dẫn hấn tiến vào tu Tiên trong môn phái, làm trễ nải thời gian, mà hấn cho là ta đã bị chết, ta người thân nhất chính là sư phó, hấn cũng biết ta đối với sư phụ có áy náy, vì vậy hấn Lựa Chọn đã thương sư phó đến phát tiết trong lòng ác khí. . ."

"Hấn sao có thể như vậy?"

Lưu Đình Thiên tức giận rồi, đây cũng quá không bằng cảm thú rồi.

"Sư phó trước khi lâm chung, một mực kêu gọi tên của ta, sẽ khiến ta không cần đi báo thù, hấn cùng Đồng Dao qua qua tay, biết rõ ta không phải là Đồng Dao đối thủ, sợ ta không công đi chịu chết, nhưng mà sư phó không biết ta sớm được nghiệt đồ này để xuống vách núi. . ."

"Cái kia Đồng Dao hiện tại người đâu?"

"Không biết, hấn ném vợ bỏ con, gia nhập Tu Tiên Giả, ta tìm hấn ba năm đều không có bất kỳ tin tức, khả năng sớm đã bị lão thiên gia thu đi!"

"Ném vợ bỏ con? Hấn liền lão bà của mình hài tử đều mặc kệ sao?"

Lưu Đình Thiên cảm thấy có chút khó tin.

"Ừ, ta đem mẹ con bọn hấn nhận được thánh thủ cốc, giao cho đại sư ca lại để cho hấn hảo sinh chiếu cố bọn hấn!"

"Ta sớm đã đem cái này phù chỉ giấu ở một trong sơn động, ít ai lui tới, ta cũng là trong lúc vô tình mới phát hiện cái sơn động kia, cái kia nghiệt đồ như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, ta vậy mà đem trọng yếu như vậy đồ vật không tùy thân mang theo, lần này trở về ta đem phù chỉ lấy ra, cuối cùng có thể giúp người làm cuối cùng một việc. . ."

"Tiên sinh? Không thể!"

Lưu Đình Thiên quá sợ hãi, Hồ Nhạc Thánh mới vừa nói đến cuối cùng một việc thời điểm, hấn rõ ràng thấy được một loại kiên quyết và ly biệt, hấn nằm sấp thân về phía trước, gất gao ôm Hồ Nhạc Thánh cánh tay, khuôn mặt vẻ lo lắng.

"A? Ha ha ha ha. . ."

Chương 104: Khuyến Dụ

"A? Ha ha ha ha. . ."

Hồ Nhạc Thánh nhìn thấy Lưu Đình Thiên liều mạng ôm cánh tay của mình, cười lên ha hả, vui.

"Người lo lắng cái gì?"

Hồ Nhạc Thánh cười có chút thờ không ra hơi đến.

"Ta lo lắng. . . Tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên có chút lắp bắp, nhưng cũng không buông lỏng cầm lấy Hồ Nhạc Thánh cánh tay.

"Người sợ ta nghĩ không ra? Ha ha ha ha. . ."

Hồ Nhạc Thánh cười đến càng làm căng, trong đêm tối kinh động đến trong rừng không ít động vật, dẫn phát một hồi bạo động.

"Yên tâm đi, lúc còn trẻ nhất thời nghĩ không ra thiếu chút nữa rồi đi cực đoan, không phải là gặp được Từ Thông ta liền nhảy xuống."

"Trung niên lúc bị bản thân đồ đệ duy nhất đánh rớt vách núi, cũng thiếu chút tự chết rồi, nếu không phải cha người đã cứu ta, ta đã sớm chết rồi, mạng của ta là lão thiên gia cho rồi, như thế nào lại phí hoài bản thân mình? Người cứ yên tâm đi. . . Hắc hắc. . ."

Hồ Nhạc Thánh sờ lên Lưu Đình Thiên đầu, trong nội tâm rất vui vẻ, hẩn nhìn ra, đứa nhỏ này mới vừa rồi là thật sự bị dọa, cho là hẩn tại nói rõ hậu sự.

"Hắc hắc. . . Hắc hắc. . . Tiên sinh ăn thịt. . ."

Lưu Đình Thiên buông ra cầm lấy Hồ Nhạc Thánh cánh tay thủ, có chút lúng túng, vội vàng mảnh một mảnh đã nướng chín thịt đưa cho Hồ tiên sinh.

"Ừ ừ, hắc hắc. . . Đến, ăn thịt. . . Nhớ kỹ. . . Mỗi người tính mạng đều chỉ có một cái, bất cứ lúc nào cũng không thể lời nói nhẹ nhàng bỏ cuộc sinh mệnh. . ."

Hồ Nhạc Thánh nhìn thấy này, nhin không được lại nở nụ cười, trong tiếng cười tràn đầy vui mừng.

"Ừ, tiên sinh, ta nhớ kỹ rồi. . . Hắc hắc. . ."

Lưu Đình Thiên nở nụ cười, chỉ cần tiên sinh không phải là nghĩ không ra liền không có vấn đề, về phần những thứ khác hẩn tạm thời còn không có nghĩ nhiều như vậy.

"Ta muốn tiễn đưa người đi Bách Thảo Đường Từ Thông chỗ đó, người nguyện ý sao?"

Một lát sau, Hồ Nhạc Thánh mở miệng hỏi Lưu Đình Thiên, thần sắc có chút giãy giụa, nhưng cuối cùng vẫn còn hỏi lên.

"Ta không muốn đi!"

Lưu Đình Thiên lắc đầu, tiên sinh không có Linh căn, hẩn đi Bách Thảo Đường, cái kia Hồ tiên sinh đi đâu, hẩn vừa mất đi song thân, hiện tại thân nhất chính là Hồ Nhạc Thánh rồi, tự nhiên không muốn và Hồ Nhạc Thánh tách ra.

Tuy rằng Hồ Nhạc Thánh không có thu hẩn làm đồ đệ, nhưng lại truyền hẩn một thân y thuật và đạo lý làm người chuẩn tắc, trong lòng hẩn đã sớm đem Hồ Nhạc Thánh coi là sư phó.

Hiện tại hẩn lại đã biết Hồ Nhạc Thánh chuyện xưa, trong nội tâm càng là không muốn và Hồ Nhạc Thánh tách ra, hẩn về sau còn muốn cho Hồ Nhạc Thánh dưỡng lão tổng chung đấy, đương nhiên hẩn nhập lại sẽ không nói ra, bởi vì Hồ Nhạc Thánh mới hơn bốn mươi tuổi mà thôi.

"Hùng ưng cần chính là rộng rãi ngao bầu trời, mà không phải ẩm áp tổ chim!"

Hồ Nhạc Thánh tự nhiên biết rõ Lưu Đình Thiên thực sự không phải là sợ hãi mà không đi, ngược lại đứa nhỏ này thực chất bên trong có chút quật cường hòa hảo mạnh mẽ, trong lòng của hẩn vô cùng rõ ràng Lưu Đình Thiên chẳng qua là không yên lòng bản thân, sợ bản thân lẻ loi hiu quạnh không người chiếu cố.

"Thiên hạ lớn như vậy, không nhất định chỉ có tu Tiên một con đường, ta cùng tiên sinh lưu lạc chân trời xa xăm sống nương tựa lẫn nhau cũng là một con đường, chúng ta có thể cùng một chỗ ăn nướng thịt sói, còn có thể cùng một chỗ ăn rất nhiều rất nhiều. . ."

Lưu Đình Thiên hay là không đồng ý, rất nghiêm túc đối với Hồ Nhạc Thánh nói đến, sau đó chỉ chỉ cái kia gác ở trên đồng lửa ăn gần một nửa thịt sói.

"Vậy ngươi không muốn báo thù cho sao?"

Hồ Nhạc Thánh ném ra một sát thủ giản, hẳn biết rõ Lưu Đình Thiên nhất định sẽ đẩy.

"Dĩ nhiên muốn, tiên sinh, ta đã đem cái kia khẩu quyết luyện qua rồi, rất lâu đều không có chút nào tiến triển, chúng ta sau khi rời khỏi đây liền đi tìm Đồng Dao, làm đầu sinh báo thù!"

Lưu Đình Thiên nói cũng đúng lời nói thật, cái kia vô danh khẩu quyết đúng là rất sớm trước cũng đã trì trệ không tiến rồi, vô luận hắn dùng phương pháp gì, cái kia ti thể khí đều không có chút nào biến hóa.

"A? Ngươi đều luyện qua rồi hả?"

Hồ tiên sinh có chút kinh ngạc, Từ Thông từng tại trên đường cùng hắn nói chuyện phiếm lúc đề cập tới, cái kia nhập môn khẩu quyết mặc dù nói cũng không phải rất khó, nhưng tu Tiên một đường cuối cùng là nghịch thiên mà đi, hẳn mặc dù không có Linh căn, không cách nào cảm nhận được cái này khẩu quyết tác dụng, nhưng nghĩ đến có lẽ cũng không quá dễ dàng mới đúng.

"Ừ, đằng sau dù thế nào luyện, trong cơ thể cái kia ti thể khí đều chút nào tiến triển cũng không có!"

Lưu Đình Thiên chỉ tiết mà trả lời.

"Cái kia đã nói lên tư chất của ngươi có lẽ cũng không tệ lắm, ngươi càng có lẽ đi thử một chút, nếu không vậy đáng tiếc!"

Hồ Nhạc Thánh tiếp tục khuyên Lưu Đình Thiên, nội tâm càng xoắn xuýt rồi, hẳn cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, không có con cái, mà Lưu Đình Thiên lại vô cùng hiếu thuận, tuyệt đối sẽ không giống như Đồng Dao như vậy lang tâm cầu phê khi sư diệt tổ.

"Coi như là ta võ công đánh không lại Đồng Dao, ta còn có cái này, một ngày nào đó ta biết đánh bại hắn đấy!"

Lưu Đình Thiên lắc đầu, lại lấy ra bản thân phi tiêu, cầm ở trong tay quơ quơ.

"Ha ha, ngươi đưa nhỏ này, chính thức Tu Tiên Giả cũng không phải là phạm nhân có thể đối phó đấy, coi như là người nhiều hơn nữa, cũng không có khả năng đánh thắng được Tu Tiên Giả."

"Bọn hắn có pháp thuật, ta đã thấy Từ Thông đầu ngón tay trên có thể toát ra lửa, lửa kia nhìn như ôn hòa cũng không có độ nóng, nhưng mà tạo thành lực phá hoại tuyệt đối không phải chúng ta những người phạm tục này có khả năng thừa nhận."

"Đồng Dao nói không chừng còn sống, hắn hiện tại thế nhưng là chính tông Tu Tiên Giả, ngươi những thứ này phi tiêu đoán chừng liền đụng đều không gặp được hắn!"

Hồ Nhạc Thánh lo lắng cũng không phải là không có đạo lý đấy, đương nhiên nội tâm của hắn đối với Đồng Dao cảm tình rất phức tạp, vừa hận vừa yêu, dù sao hắn từ nhỏ đem Đồng Dao mang lớn.

"Ta không sợ, phương pháp dù sao vẫn là có, không được ta đã đi xuống độc, kẻ thù ta là nhất định sẽ báo đấy, nhưng ta không ly khai tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên vẫn là lắc đầu, hẳn biết rõ Hồ Nhạc Thánh sẽ không hại hắn, thân cận Bách Thảo Đường có lẽ là một cái lựa chọn tốt, nhưng mà hắn càng không muốn ly khai Hồ Nhạc Thánh.

"Ngươi đưa nhỏ này, như thế nào như vậy bướng bỉnh đây?"

Hồ Nhạc Thánh đối với lại đề cho Lưu Đình Thiên đi Bách Thảo Đường cũng rất do dự, hẳn thực sự không phải là muốn cho Lưu Đình Thiên vì hắn đi báo thù, chẳng qua là lấy cái này vì lý do, nhưng ở sâu trong nội tâm cũng có chút không muốn.

Chung đụng tám năm, hẳn sớm đã đem Lưu Đình Thiên trở thành thân sinh đấy, dốc lòng dạy bảo, cẩn thận che chở, nhưng mà Lưu Đình Thiên thân có Linh căn, và lại năm đó là từ trên trời giáng xuống, bảo vật hộ thân, thân thể ly kỳ, hơn phân nửa cũng có thể là Tu Tiên Giả hậu nhân.

Nếu quả thật thì cứ như vậy lại đề cho Lưu Đình Thiên cùng tại bên cạnh mình cả đời, hai người trải qua bình thân sinh hoạt, vui vẻ vui vẻ, cũng không phải không thể, nhưng mà vạn nhất có một ngày cừu nhân của hắn tìm đến nên như thế nào bảo trụ Lưu Đình Thiên?

Hắn đem mình sinh tử hắn nhìn vô cùng nhạt, nhưng mà nhất định không thể để cho Lưu Đình Thiên gặp chuyện không may!

Hay hoặc là thân nhân của hắn tìm đến, nhìn thấy hài tử cùng theo bản thân màn trời chiếu đất trải qua phạm nhân sinh hoạt, hẳn thì như thế nào cho Lưu Đình Thiên thân nhân nói rõ?

Cuối cùng Hồ Nhạc Thánh hay là quyết định đem Lưu Đình Thiên đưa đến Bách Thảo Đường đi, nơi đó là hắn làm cho tiếp xúc đến chỗ an toàn nhất rồi, cũng là ổn thỏa nhất phương pháp xử lý.

"Ta sẽ không ly khai tiên sinh đấy, cha mẹ ta đã không có ở đây, tiên sinh chính là ta người thân nhất, ta không ly khai tiên sinh!"

Lưu Đình Thiên thực chất bên trong hoàn toàn chính xác rất quật cường, nhận định sự tình rất khó cái biến, rất có thể kiên trì, điểm này Hồ Nhạc Thánh

vô cùng rõ ràng, nếu không cũng sẽ không không ngừng hấp dẫn hẳn.

"Ài, Đình Thiên. . . Có kiện sự tình. . . Ta một mực cảm bất định chủ ý. . . Có muốn hay không nói cho người biết. . . Tiên đưa người đi Bách Thảo Đường đi cũng cùng chuyện này có quan hệ. . . Chi là. . ."

Hồ Nhạc Thánh sắc mặt rất giấy giữa, do do dự dự nói đến.

"Chi là cái gì? Tiên sinh, là chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Thân Thế Chi Mê

"Chi là cái gì? Tiên sinh, sự tình gì a?"

Lưu Đình Thiên cũng có chút mơ hồ, Hồ Nhạc Thánh nói chuyện lúc nào biến thành như vậy.

"Chẳng qua là người niên kỷ còn nhỏ, ta không biết nên không nên nói cho người biết?"

Hồ Nhạc Thánh nhìn xem Lưu Đình Thiên, thờ dãi.

"Ta không nhỏ, đều nhanh mười hai rồi. . ."

Muốn nói tuổi, Lưu Đình Thiên khả năng xác thực không lớn, nhưng mà vô luận là từ thân cao hay là từ tư duy góc độ, tuyệt đối nếu so với bạn cùng lứa tuổi thành thực rất nhiều nhiều nữa....

Ba năm nhiệm vụ trải qua, vào Nam ra Bắc, cha mẹ song thân bị hại lúc ngũ lôi oanh đình trời sập đất sụt, báo thù cho cha mẹ lúc điên cuồng giết chóc, tuổi còn nhỏ có thể tiếp nhận được những thứ này, tâm trí lên, lực khổng chế lên, nghị lực trên tuyệt đối cũng đã vượt qua một người bình thường mười hai tuổi hài tử.

"Ài. . . Người thiếp thân cái kia khối màu đỏ Cổ Ngọc vẫn còn sao?"

Hồ Nhạc Thánh không đầu không đuôi hỏi một câu.

"Tại a!"

Lưu Đình Thiên móc ra dùng dây đỏ chuỗi lấy đeo trên cổ cái kia khối màu đỏ Cổ Ngọc, dây thừng quá ngắn, căn bản lấy không được, hắn dùng tay cầm về mặt trần đầy nghi hoặc nhìn Hồ Nhạc Thánh.

Cái này Cổ Ngọc từ hắn ghi việc lên vẫn treo ở trên cổ hắn, Hà Hoa nói cho hắn biết ngọc này tuyệt đối không thể rời khỏi người, coi như là tắm rửa cũng phải mang theo, hắn đã từng cũng rất nghi hoặc, càng không ngừng truy vấn Hà Hoa, cuối cùng Hà Hoa nói cho hắn biết đây là thầy bói nói, nói ngọc này có thể bảo vệ bình an, ngàn vạn không thể rời khỏi người, bằng không thì thì có tai nạn trước mắt, hắn cũng liền thư, từ đó về sau rút cuộc không có hái xuống qua.

"Người biết ngọc này là từ đâu đến hay sao?"

Hồ Nhạc Thánh trực tiếp mở miệng hỏi.

"Cha ta nói là tổ truyền đấy, mẹ ta vẫn nói cho ta biết ngọc này không thể rời khỏi người, nếu không thì có tai nạn trước mắt, nói là ta khi còn bé bệnh nặng một trận, về sau xin mời một thầy bói, cái kia thầy bói nói như vậy!"

Lưu Đình Thiên trong nội tâm càng thêm nghi hoặc, cha hắn nương chính là như vậy nói cho hắn biết đấy, chẳng lẽ ngọc này có chút không đúng, bằng không thì Hồ Nhạc Thánh sẽ không vô duyên vô cớ ở thời điểm này nói những thứ này, nhưng mà trong lòng của hắn có nghĩ mãi mà không rõ đến cùng là bởi vì sao.

"Cũng đúng. . ."

Hồ Nhạc Thánh gật đầu cười, hần lúc nào đã thành thầy bói, Lư Đình Thiên năm đó là hần trị tốt, cũng là hần nói với Lư Lão Thực và Hà Hoa ngọc này không thể rời khỏi người, nhưng hần thật không là thầy bói, chỉ là lang trung mà thôi.

"Tiên sinh, đến cùng là chuyện gì a?"

Lư Đình Thiên đem ngọc một lần nữa bỏ vào trong quần áo, thiếp thân cắt kỹ.

"Người năm đó hoàn toàn chính xác bệnh nặng một trận, toàn thân gân mạch cốt cách đứt đoạn. . ."

Hồ Nhạc Thánh khề ngắc đầu, nhìn nhìn như cũ đêm đen như mực không, giống như tại nhớ lại cái kia đoạn thời gian.

"Tiên sinh, bệnh gì có thể làm cho toàn thân gân mạch cốt cách đứt đoạn? Là cái gì bệnh a. . ."

Lư Đình Thiên không quá tin tưởng, hần toàn bộ đến Hồ Nhạc Thánh một thân y thuật, chưa từng nghe nói qua bệnh gì có thể làm cho người toàn thân gân mạch cốt cách đứt đoạn, nhưng Hồ Nhạc Thánh cho tới bây giờ chưa bao giờ nói láo, lại để cho hần trong giọng nói tràn đầy nghi hoặc.

"Năm đó ta nhìn thấy người lúc, người đã hấp hối, chỉ còn lại có nửa sức lực, ta cũng không có nắm chắc mười phần có thể cứu sống người, còn nước còn tát, đem hết toàn thân thế võ cuối cùng mới đưa trị cho người sống lại. . ."

Hồ Nhạc Thánh đem cứu chữa đại khái quá trình giản lược giảng giải một lần, để giải Lư Đình Thiên trong lòng nghi kỵ, những dược liệu kia có thể tạo được cái tác dụng gì, bây giờ Lư Đình Thiên tự nhiên nghe xong liền minh bạch.

"Mà trên người của người cái kia màu đỏ Cổ Ngọc và cái đỉnh này, năm đó là theo người cùng một chỗ từ trời rơi xuống đấy. . ."

Hồ Nhạc Thánh nói xong, cầm qua để ở một bên chính là cái kia đỉnh.

"Cái gì?"

Lư Đình Thiên trừng to mắt, đứng ở chỗ đó, hần hoàn toàn thật không ngờ Hồ tiên sinh nói vậy mà là sự tình này, toàn bộ người đều bị giật mình, hần làm sao sẽ từ trên trời giáng xuống?

Vậy không phải nói mình hần không phải là Lư Lão Thực và Trần Hà Hoa thân sinh hay sao? Điều này sao có thể đây? Bọn hần đối với chính mình tốt như vậy, từ nhỏ có cái gì tốt ăn đều liền hần, như vậy thương thương hần, làm sao có thể không phải là thân sinh hay sao?

Hồ Nhạc Thánh sau khi nói xong, nhìn xem ngốc trệ tại đó Lư Đình Thiên nhập lại không nói tiếng nào, nhưng trong ánh mắt có chút hối hận, hần bắt đầu hoài nghi mình làm là như vậy hay không thật là đối với Lư Đình Thiên tốt, hần là hay không có thể thừa nhận ở.

"Điều đó không có khả năng đấy. . ."

Một lúc sau, Lư Đình Thiên thì thảo lảm bảm.

"Tên của người là lão thôn trưởng Lư Thụ Hương đấy, Đình Thiên Đình Thiên, mang theo đỉnh từ trên trời giáng xuống, lấy chính là cái này ý tứ. . ."

Hồ Nhạc Thánh nhẹ giọng nói, cũng hoàn toàn chính xác, lúc này mới đã trải qua nhiều như vậy đại sự, vẫn cũng không lâu lắm, lại biết mình cũng không phải là thân sinh đấy, hần cũng là không có cách nào, dù sao quan hệ này quá lớn, Hồ Nhạc Thánh hiện tại càng đã hối hận.

Lư Đình Thiên hàng năm lễ mừng năm mới thời điểm đều đi từ đường kính tổ, khi còn bé xác thực tò mò bay qua cái kia bồn tộc phổ, nhìn thấy qua đại danh của mình ghi ở phía trên.

Mặt trên còn có một thứ tên là Lư Hồ tên ghi tại tên hần phía trước, hần về nhà hỏi qua Lư Lão Thực, Lư Lão Thực nói cho hần biết, hần mặt trên còn có một cái ca ca, chính là Lư Hồ, đoàn người cũng gọi hần Hồ Oa, rất nhỏ liền chết non rồi, qua thật lâu mới có hần.

Hần truy vấn ngọn nguồn đuổi theo Lư Lão Thực hỏi, ca ca là như thế nào chết non đấy, Lư Lão Thực không lay chuyển được hần, liền đem Lư Hồ sự tình đều nói cho Lư Đình Thiên, vẫn dặn dò hần ngàn vạn không thể tại Hà Hoa trước mặt nhắc tới chuyện này, bằng không thì Hà Hoa hội thương tâm khổ sở đấy.

Lư Đình Thiên tự nhiên không muốn mẫu thân hần khó chịu, vì vậy một mực không có ở Hà Hoa trước mặt đề cập qua Lư Hồ cái tên này, nhưng trong nội tâm cũng có qua nghi kỵ, vì cái gì nữ danh của mình sẽ rất ca ca giống nhau?

Bây giờ nghe Hồ tiên sinh nói như vậy, chuyện cũ từng mờ mờ hiển hiện tại trước mắt, trong nội tâm đã đã tin tưởng bảy tám phần rồi, chỉ là có chút không thể tiếp nhận, nước mắt lại nhìn theo khuôn mặt chảy xuống.

"Cha người nương đều là người tốt, đối đãi người so với thân sinh còn thân hơn, có phải hay không thân sinh có cái gì khác nhau chứ?"

"Nếu như không phát sinh những chuyện này, khả năng bọn hần cả đời đều không sẽ cho người biết chuyện này, bọn hần thầm nghĩ cho người thật vui vẻ vui vui sướng sướng, có thể kiện kiện khang khang sinh hoạt, học được bản sự, lấy vợ sinh con, bình an qua xuống dưới, nhưng thế sự khó liệu. . ."

Hồ Nhạc Thánh nhìn thấy Lư Đình Thiên đã mở miệng nói chuyện, bắt đầu rơi lệ, từ nhỏ chung đụng kinh nghiệm nói cho hần biết, chỉ cần Lư Đình

Thiên nguyên ý nói chuyện không phải là buồn bực không nói một lời, đã nói lên hẳn hoàn nguyên ý nghe, vì vậy nói tiếp đến, nhưng vẫn xưa cũ có chút bận tâm.

"Ta lúc đầu vốn cũng không Tưởng nói cho ngươi biết những điều này, chẳng qua là cha ngươi mẹ sự tình sẽ khiến ta rất xúc động, thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vì sở cầu, ai có thể cam đoan tương lai ngươi có thể gặp được đến cái gì."

"Ngươi từ trên trời giáng xuống vậy mà không chết, nhà các ngươi hậu viện đều bị ném ra một cái hố to, hiện tại ngươi lại thân có Linh căn, ngươi thân sinh cha mẹ hơn phân nửa cũng là Tu Tiên Giả. . ."

Hồ Nhạc Thánh bắt đầu nói ra trong lòng mình nghi kỵ.

"Nếu như thân phận của ngươi bại lộ, đưa tới cừu gia, ta hữu tâm vô lực a, Tu Tiên Giả thật là đáng sợ, ta chết rồi không có việc gì, nhưng ta không thể để cho ngươi gặp chuyện không may a, bằng không thì như thế nào không phụ lòng cha ngươi nương!"

Hồ Nhạc Thánh nói xong, nhẹ khẽ vuốt vuốt Lưu Đình Thiên phía sau lưng, Lưu Đình Thiên đã an tĩnh lại, lẳng lặng nghe.

"Nếu như ngày nào đó thân nhân của ngươi tìm đến, ta thì như thế nào cho bọn hắn nói rõ, ngươi thân có Linh căn, mà ta lại trùng hợp biết có Tu Tiên Giả tồn tại, cũng có nhất định được nắm chắc cho ngươi tiến vào tu Tiên môn phái, thật sự liên lụy gạt đi không nói cho ngươi, ta không biết đối với ngươi mà nói, có phải hay không công bằng?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Nên Đến Sẽ Đến, Nên Đi Ngăn Không Được

"Tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên một chút bỏ nhào vào Hồ Nhạc Thánh trong ngực, lớn tiếng khóc lên, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, giống như này tiên sinh, mọi chuyện vì chính mình cân nhắc, như thầy như cha, không chỉ có từ nhỏ liền cứu mình tính mạng, càng là truyền thụ một thân y thuật cho hắn, giờ phút này càng làm hắn tại bên cạnh hắn, hắn là thật tâm bỏ không được rồi đi Hồ Nhạc Thánh đây.

"Này. . . Khóc lên thì tốt rồi, đừng nghẹn lấy. . ."

Hồ Nhạc Thánh nhẹ nhàng thờ ra, ôm thật chặt lớn tiếng khóc rống Lưu Đình Thiên, không ngừng vuốt ve phía sau lưng của hắn an ủi hắn.

Từ khi bọn hắn sau khi vào núi, mỗi đêm Lưu Đình Thiên đều làm ác mộng, không ngừng la lên "Cha, nương, chạy mau, chạy mau a. . ." Sau đó từ trong mộng làm tỉnh lại, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

Hồ Nhạc Thánh biết rõ lưu đại nhân đình thiên còn không có hoàn toàn từ bên trong này đi ra, nhưng hắn cũng biết nếu muốn đi ra nào có dễ dàng như vậy.

Hắn năm đó bị đồ đệ Đồng Dao đánh rớt vách núi, bị Lưu Lão Thực cứu sống về sau, lúc đó chẳng phải bỏ ra thời gian rất lâu mới dần dần đi ra, đoạn thời gian kia hắn không thích cùng người nói chuyện, tính tình cổ quái, có lẽ thời gian có thể san bằng đây hết thảy vết thương.

Nhưng mà hắn lại không quá bằng lòng gặp đến Lưu Đình Thiên thống khổ như vậy, năm đó chính hắn mỗi đêm bị ác mộng bưng tỉnh lúc là cái gì cảm thụ hắn khắc cốt铭 tâm nhớ kỹ, mỗi đêm nhìn thấy Lưu Đình Thiên như thế, hắn ở đâu có thể chịu tâm cứ như vậy nhìn xem.

Hắn vốn là muốn lấy tiền đưa Lưu Đình Thiên đi Bách Thảo Đường tìm được Từ Thông, hắn hào hào van cầu Từ Thông, nói không chừng thật có thể lại để cho Lưu Đình Thiên gia nhập Bách Thảo Đường, tuy rằng hắn cùng với Từ Thông chuyện xưa đã qua hơn hai mươi năm, nhưng hắn hay là muốn đi thử một lần, tóm lại vẫn còn có cơ hội.

Nhưng mà Lưu Đình Thiên như thế quật cường, hắn xác thực không có tốt phương pháp xử lý rồi, lại không thể một mình quyết định tương lai của hắn, bởi vì hắn đã biết Tu Tiên Giả lợi hại về sau, không có nắm chắc có thể bảo trụ hắn cả đời.

Nếu như Lưu Đình Thiên chỉ là phạm nhân, hay hoặc là tu luyện khẩu quyết đối với một dạng với hắn không có phản ứng, không có Linh căn, hắn có lẽ thật đúng là không sẽ nói cho hắn biết chuyện này, dẫn hắn đi xa, bình an qua cả đời.

Đầu là phạm nhân lúc giữa sự tình, hắn đời này có lẽ có biện pháp bảo trụ hắn, nhưng sự thật nhập lại không phải như vậy.

"Như vậy đi, chúng ta đi trước tìm xem Từ Thông, nếu như hấn thu, chúng ta liền tiến đi thử một chút, vạn nhất hấn không thu, chúng ta còn muốn biện pháp khác, ngươi xem được sao?"

Hồ tiên sinh thấy trong ngực Lưu Đình Thiên dần dần bình tĩnh trở lại, đưa ra một cái chiết trung (trong những ý kiến không giống nhau tiến hành điều hoà) ý kiến, hấn biết rõ nếu như không phải là lại để cho Lưu Đình Thiên bản thân nguyện ý, mặt khác bất luận cái gì bắt buộc thủ đoạn đều chỉ có thể là nhất thời đấy, đó cũng không phải hấn Từ Thông thấy.

"Tiên sinh, ta tiến vào, ngươi làm sao bây giờ? Ta không muốn tiên sinh một người phiêu bạt bên ngoài!"

Lưu Đình Thiên ngẩng đầu, sờ lên nước mắt trên mặt.

"Đưa nhỏ ngốc, ngươi học được bốn sự, tiên sinh cũng cùng theo hưởng phúc a, đến lúc đó mang ta đi toàn được nhậu nhẹt ăn ngon. . ."

Hồ Nhạc Thánh nở nụ cười, chỉ chỉ trên đồng lửa thịt sói.

"Ta muốn nếu như ngươi thật có thể đi vào học bốn sự, cũng là cha ngươi nương sau cùng nguyện ý thấy, ngươi cũng không muốn bọn hấn trên trời bất an yên tĩnh đi. . ."

Hồ tiên sinh mảnh mảnh thịt sói đưa cho Lưu Đình Thiên, thấy hấn lắc đầu, tự mình ăn lấy.

"Nếu như Từ Thông thực nhận lấy ngươi, ta ý định quay về Lưu gia thôn, tại đó ta trôi qua rất vui vẻ, về sau ta biết tại Lưu gia thôn mở y quán, trị bệnh cứu người. . ."

Hồ Nhạc Thánh vừa nói vừa bắt đầu ăn, nhưng Lưu Đình Thiên biết rõ Hồ Nhạc Thánh là muốn thay mình thủ hộ Lưu gia thôn, không đến mức làm cho mình lo lắng ngày nào về đi không nhà để về, cũng là thay mình trông coi Lưu Lão Thực và Hà Hoa vợ chồng, đây là ở biến tướng thay hấn giữ đạo hiếu, nước mắt không hăng hái tranh giành lại chảy xuống.

"Nếu như Từ Thông không thu, chúng ta đây trước hết quay về thánh thủ cốc, lại cái khác ý định, Đồng Dao cái kia nghiệt đồ đều có thể tìm tới biện pháp tiến vào Tu Tiên giới, không để ý từ chúng ta tìm không thấy đấy. . ."

Hồ Nhạc Thánh tiếp tục nói sắp xếp của mình, Lưu Đình Thiên đã biết Hồ Nhạc Thánh cùng Tiểu sư muội Mạc Tĩnh san quan hệ, nội tâm của hấn hấn là không muốn hỏi thánh thủ cốc đấy, hấn làm đây hết thảy an bài đều là tại quay chung quanh mình ở làm an bài.

"Tiên sinh đại ân, trọn đời không quên. . ."

Lưu Đình Thiên đứng lên, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, trùng trùng điệp điệp dập đầu một cái, đời này hấn lạy trời quỳ xuống đất quỳ tổ tông lạy phụ mẫu, cũng không có cho những người khác quỳ xuống đất dập đầu qua, Hồ Nhạc Thánh là người thứ nhất.

Hấn đã từng cầu qua Hồ Nhạc Thánh chính thức thu hấn làm đồ đệ, nhưng Hồ Nhạc Thánh không có đáp ứng, nói đã từng phát qua thẻ đời này không thu đồ đệ nữa, cũng không có đi lễ bái sư.

"Ngươi làm cái gì vậy, nhanh chóng đứng lên. . ."

Hồ Nhạc Thánh nội tâm rất cảm động, nhưng thật không ngờ Lưu Đình Thiên vậy mà cho hấn dập đầu cái đầu, vội vàng đem hấn nâng dậy đến.

"Mặc kệ ta phải không là cha mẹ thân sinh đấy, tại ta nội tâm bọn họ đều là cha mẹ ta, cả đời đều sẽ không thay đổi. . ."

Lưu Đình Thiên ngồi xuống, từ trong lòng ngực lấy ra một cái bọc nhỏ, mở ra là một thanh Dương Giác sơ, ánh lửa chiếu xạ tại lược lên, phản xạ ra nhàn nhạt ánh sáng màu đỏ, Lưu Đình Thiên cẩn thận sờ lên, sau đó một lần nữa chòng tốt thả lại trong ngực.

Lại lấy ra thả ở bên cạnh cái thanh kia đao sẵn, chính là Lưu Lão Thực yêu mến nhất cái thanh kia, cẩn thận vuốt ve sống dao, ánh lửa xuống, Lưu Đình Thiên tại trên sống đao dường như nhìn thấy Lưu Lão Thực cái kia cười mở mắt tươi cười.

"Ừ, bọn hấn chính là ngươi cha mẹ, về sau nếu như đã tìm được thân sinh cha mẹ, cũng không thể quên bọn hấn, có biết không?"

Hồ Nhạc Thánh biết rõ lấy Lưu Đình Thiên tính tình, hấn quả quyết sẽ không quên, nhưng vẫn là dặn dò một tiếng.

"Ừ, không biết, tiên sinh yên tâm. . ."

Lưu Đình Thiên đem đao buông, ngẩng đầu nhìn Hồ Nhạc Thánh.

"Ta cũng sẽ không quên tiên sinh đấy. . ."

Lưu Đình Thiên hướng về phía Hồ Nhạc Thánh cười cười, hai mắt ẩn chứa nước mắt lại lần nữa cảm lấy Chuỷ thủ bắt đầu mảnh thịt, một bên chảy nước mắt, một bên từng ngụm từng ngụm ăn có chút nướng cháy thịt sói.

"Ừ, hắc hắc. . ."

Hồ Nhạc Thánh nở nụ cười, hắn biết rõ có một số việc có thể con người làm ra giải quyết, có một số việc chỉ có thể từ thời gian đến giải quyết, đốt cháy giai đoạn thực sự không phải là sự tình tốt, lại để cho thời gian đi chậm rãi vượt lên Lưu Đỉnh Thiên nội tâm bi thương, hắn tin tưởng vững chắc Lưu Đỉnh Thiên nhất định có thể đi ra, nhất định có thể đây.

Hai người đem thịt sói ăn xong, đều ăn rất chống đỡ, đặc biệt là Lưu Đỉnh Thiên, tựa hồ cùng cái kia thịt sói có cừu oán, cuối cùng từng ngậm từng ngậm nhai lấy nuốt, Hồ Nhạc Thánh trong nội tâm minh bạch Lưu Đỉnh Thiên nội tâm rất đau khổ, cũng không có ngăn trở, hãy theo lấy hắn ăn, lại để cho thời gian đi giải quyết đi.

Sau khi ăn xong, hai người lại đem Hồ tiên sinh đã bóc lột tốt da Sói, nhét thịt ngon cắt đi một tí, đủ hai người trên đường ăn một đoạn thời gian, Lưu Đổng Mai chuẩn bị lương khô tại hơn mười ngày dọc đường đã ăn không sai biệt lắm, vừa vận bổ sung một ít thịt sói mang theo trên đường ăn.

Cuối cùng như cũ là đào vũng hồ, đem những cái kia không dùng được thịt sói, ăn xong hai bức xương sói khung, lại đem những cái kia da sói cũng cùng nhau vui lấp rồi, nhập lại không phải là không muốn đem da sói mang đi, chẳng qua là không quá thuận tiện.

Bọn hắn còn muốn xuyên qua toàn bộ Dã Trư Sơn, đằng sau khả năng vẫn sẽ xuất hiện truy binh, quần áo nhẹ giản đi mới là thích hợp nhất bây giờ, vì vậy đem trân quý da sói cũng cùng nhau chôn kỹ rồi.

Sau đó hai người mặc quần áo tại bên cạnh đồng lửa nghỉ ngơi, nhưng Lưu Đỉnh Thiên một mực ngủ không được, trừng trừng mắt nhìn qua đêm đen như mực không, nghe chung quanh côn trùng kêu vang.

"Đi ngủ sớm một chút đi, nên đến sẽ đến, nên đi ngăn không được. . ."

Hồ Nhạc Thánh cũng không ngủ, nhàn nhạt nói những lời này, nói là cho Lưu Đỉnh Thiên nghe, cũng là nói cho mình nghe.

"Ừ!"

Lưu Đỉnh Thiên trả lời về sau, dần dần tiến nhập mộng tưởng, đêm nay hắn không có làm ác mộng, hắn mộng thấy vô quán nghỉ hắn về nhà đẩy cửa ra, Lưu Lão Thực và Hà Hoa vui vẻ chạy ra đón chào, người một nhà vui vẻ hòa thuận thật vui vẻ đang ăn cơm, với hắn thích ăn nhất Thịt dã trư phơi khô.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Sơn Cốc Sương Trắng

Một tòa vắng vẻ sơn cốc chỗ, nhìn xem rất hoang vu, nhập lại không có bất kỳ người nào nhà, ngoại trừ sơn cốc chỗ đó một ít đậm sương trắng bên ngoài, nơi này bình thản không có gì lạ, cũng không có mặt khác kỳ lạ chỗ.

Hai người đứng ở sơn cốc sương trắng trước, quần áo tả tơi.

Một trung niên nhân râu ria kéo lau, lưng đeo một cái bao phục, bao phục nặng trĩu đầy, không biết chứa cái gì, một thiếu niên lang quần áo rách bươm, giày đều bị cạt sát phá lộ ra ngón chân lớn, bên hông treo một chút dao săn, trên lưng cũng công một cái phình bao phục, tản ra từng trận mùi thuốc.

Hai người cũng không mặt khác chỗ đặc biệt, đúng là đã xuyên qua Dã Trư Sơn Hồ Nhạc Thánh cùng Lưu Đỉnh Thiên.

Dọc theo con đường này cũng không có phát hiện có truy binh, bọn hắn cũng liền thả chậm bước chân, trên đường đi dựa vào đánh dã vật đỡ đói, cũng là trôi qua rất thoải mái.

Càng đi Dã Trư Sơn ở chỗ sâu trong đi, Lưu Đỉnh Thiên liền phát hiện càng ngày càng nhiều năm ngoái phân thảo dược.

Vừa mới bắt đầu a, hắn vẫn đi hái được vài cọng hai mươi năm tả hữu mỗi năm thảo dược, phải biết rằng cái này tại Dã Trư Sơn bên ngoài đã sớm tuyệt tích rồi, ba năm khô hạn lại để cho thêm nữa mà thợ săn hướng Dã Trư Sơn ở chỗ sâu trong đi, phát hiện được liệu mặc kệ mỗi năm sớm đã bị đào sạch sẽ rồi, nếu phát hiện hai mươi năm thảo dược, có thể bị đám thợ săn đoạt phá đầu.

Càng đi thâm đi, phát hiện hai mươi năm lấy bôi thuốc vật liệu càng nhiều, về sau Lưu Đỉnh Thiên dứt khoát chỉ lấy năm mươi năm lấy bôi thuốc vật liệu.

Luyện cái kia vô danh khẩu quyết về sau, hắn đối với dược liệu cảm ứng cũng trở nên bén nhạy, dọc theo con đường này liền biến thành hắn bày ra thiên phú vũ đài.

Một khi phát hiện năm mươi năm mỗi năm lấy bói thuốc vật liệu, bọn hán liền đuổi qua, được liệu hơn phân nửa đều tại một ít địa phương nguy hiểm, hán cùng với Hồ Nhạc Thánh liền tìm kiếm nghĩ cách mà đem được liệu hái xuống, thậm chí còn thu thập đã đến một cây một trăm năm lấy bói thuốc vật liệu.

Cái kia được tài sinh trưởng ở một vách núi trên vách đá, trên không chạm trời dưới không chạm đất, phát ra mùi thơm, hấp dẫn rất nhiều dã thú hung mãnh tại phụ cận lưỡng lự, bọn hán phí hết sức của chín trâu hai hổ, mới cuối cùng đem được thu thập tới tay, nghe thấy cái kia được tài phát ra mùi thơm làm cho người ta vui vẻ thoải mái, liền Hồ tiên sinh đều chưa thấy qua, tắc tắc kêu kỳ lạ.

Thì cứ như vậy, hai người một đường hái thuốc, một đường chạy đi, rốt cuộc tại ba tháng sau tới nơi này mảnh sơn cốc chỗ, mà nơi đây chính là năm đó Hồ Nhạc Thánh tiền đưa Từ Thông quay về Bách Thảo Đường địa phương, cũng là bọn hán lúc trước ước định địa phương.

"Tiên sinh, chính là trong chỗ này sao?"

Lưu Đình Thiên nhìn trái nhìn phải ngấm ngấm, như thế nào đều cảm thấy nơi này quá hoang vu, không giống như là Tu Tiên Giả làm cho chỗ ở, chẳng lẽ nói Tu Tiên Giả đều ở dưới nền đất không thành.

"Chính là trong chỗ này, ta năm đó chính là đem Từ Thông tiền đưa đến nơi đây, sau đó nhìn hán biến mất ở đằng kia trắng trong sương mù, sẽ không làm đây. . ."

Hồ Nhạc Thánh chỉ chỉ cái kia mảnh sương trắng, sau đó từ trong lòng ngực móc ra cái kia cái phù giấy.

"Đến, bắt nó nhen nhóm. . ."

Hồ Nhạc Thánh một tay cẩn thận cầm lấy lá bùa kia, một bên cũng không quay đầu lại nhìn chăm chăm vào cái kia sương trắng đối với Lưu Đình Thiên phân phó nói.

"Rắc rắc. . . Rắc rắc. . ."

Lưu Đình Thiên lấy ra đánh lửa đá, ở bên cạnh bứt lấy chút ít cỏ khô, bắt đầu điểm xảy ra hỏa hoạn, chỉ chốc lát liền sinh ra lửa, sau đó ném đi củi khô đi vào, Lưu Đình Thiên đối nhau lửa đã sớm quen việc dễ làm rồi.

"Tiên sinh, ta điểm!"

Khi Lưu Đình Thiên dùng một cây đốt lửa nhánh cây, điểm hướng cái kia cái phù giấy dưới đáy lúc, Hồ Nhạc Thánh vẫn đang nhìn không chuyển mắt mà nhìn chăm chăm vào cái kia sương trắng, cũng không biết hán đang nhìn cái gì.

"Ừ. . ."

Nghe thấy Lưu Đình Thiên nói chuyện, thu hồi ánh mắt, nhẹ gật đầu, nhưng mà khuôn mặt lo lắng, hán cũng không có thể xác định, dù sao hán cứu Từ Thông là hơn hai mươi năm trước sự tình rồi.

"Phốc. . ."

Khi lửa vừa đụng phải lá bùa kia dưới đáy lúc, lá bùa kia phù một tiếng liền đốt, biến thành một cái hỏa cầu, trong nháy mắt liền biến mất không thấy rồi.

Hồ Nhạc Thánh chính nắm bắt lá bùa kia một mặt, bị hủ thủ khẽ run rẩy, vội vàng buông tay ra ngón tay, nhưng lại không có có cảm giác đến có chút độ nóng, càng chưa nói tới là bị phỏng rồi, Lưu Đình Thiên cũng rất kinh nghi, không nghĩ tới cái này phù chỉ một chút liền đốt, một đốt liền đốt rụi rồi, liền một chút tro tàn cũng không có lưu lại.

Hai người bốn phía nhìn xem, cũng không có phát hiện bất luận cái gì không thỏa đáng địa phương, sơn cốc này như trước yên tĩnh, cùng mới vừa rồi không có nửa điểm biến hóa, hay là như vậy hoang vu, cái kia sương trắng hay là sương trắng cũng không có chút biến hóa.

Hai người đợi vài phút, còn không có chút nào biến hóa, nhìn nhau, Lưu Đình Thiên nhún vai.

Ba tháng này tại Hồ Nhạc Thánh hữu vô ý chỉ đạo xuống, hán đã chạy ra, vô luận như thế nào, sinh hoạt vẫn phải tiếp tục, người không thể một mực đắm chìm tại bi thống trong chuyện cũ, hán cũng khôi phục ngay xưa cái kia bức biểu lộ, dĩ nhiên muốn đến cha mẹ lúc tâm tình sẽ thay đổi rất thấp rồi.

"Đi thôi, tiên sinh, đoán chừng thời gian quá dài, phù chỉ quá thời hạn rồi!"

Lưu Đình Thiên trên ghé nói, ý định quay người rồi đi.

"Chờ một chút. . ."

Hồ Nhạc Thánh không hề động thân, như trước nhìn chăm chăm vào cái kia sương trắng nhìn, hán nhớ kỹ rất rõ ràng, năm đó Từ Thông chính là trực tiếp đi vào trong sương mù khói trắng, sau đó biến mất không thấy gì nữa đấy, như thế nào hiện tại cái kia sương trắng một điểm động tĩnh cũng không có chứ?

Trong lòng của hán cũng tâm thần bất định bất an, lông mày mắt tự nhiên có chút nhíu lại.

"Ừ!"

Lưu Đình Thiên thấy Hồ Nhạc Thánh trên mặt thần sắc, biết rõ hắn có chút gấp, sẽ không đánh tiếp thú, yên tĩnh đứng ở một bên phụng bồi Hồ Nhạc Thánh cùng một chỗ các loại.

"Ài, được rồi, đi thôi, chúng ta về trước thánh thủ cốc, ta giới thiệu ta sư ca và sư muội cho người nhận thức. . ."

Hồ Nhạc Thánh có chút uể oải, bọn hắn đã đợi thời gian rất lâu rồi, thế nhưng sương trắng rồi lại một chút phản ứng đều không có.

"Những dược liệu kia có thể bán không ít tiền, chúng ta trực tiếp bán cho thánh thủ cốc, có thể trực tiếp bắt được bạc, làm tiếp kia tính toán của hắn đi. ."

Hồ Nhạc Thánh nói xong cũng xoay người ý định rời đi.

"A, không có chuyện gì đâu, tiên sinh, ta cảm thấy đến như vậy cũng rất tốt, có thể cùng tiên sinh cùng một chỗ mới bước chân vào giang hồ, trận chiến đao đi thiên hạ, làm một cái hiệp khách. . ."

Lưu Đình Thiên xoay người lại an ủi Hồ Nhạc Thánh, nói xong làm ra một bộ hiệp khách bộ dạng, phải tay nắm lấy đao, trái tay vất chéo sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, xoay bước về phía trước, mang trên mặt đáng tươi cười.

Trong lòng của hắn minh bạch Hồ Nhạc Thánh lúc này tâm tình khẳng định rất uể oải, nếu là hắn vẫn một bức sa sút bộ dạng, sẽ chỉ làm Hồ Nhạc Thánh trong nội tâm càng khó thụ, vì vậy hắn mới làm ra cái này vừa ra.

"Ha ha, hiệp cái gì khách, hiệp khách không phải người như vậy đấy, bán đi bạc đi tìm người hỏi thăm một chút, tổng có thể nghĩ đến biện pháp. . ."

Hồ Nhạc Thánh bị Lưu Đình Thiên bộ dạng trêu chọc nở nụ cười, tâm tình cũng không có vừa rồi như vậy uể oải rồi, vừa cười nhìn xem Lưu Đình Thiên một bên lắc đầu nhắc chân đi theo.

"Ồ?"

Đi chưa được mấy bước, Lưu Đình Thiên đột nhiên ồ lên một tiếng, đột nhiên dừng bước, hay là vừa rồi cái kia bức biểu lộ, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn xem cái kia sương trắng, về mặt tràn đầy kinh nghi.

"Làm sao vậy?"

Chính theo ở phía sau vừa nhắc chân Hồ Nhạc Thánh nghe được Lưu Đình Thiên ồ lên một tiếng, lại gặp được hắn quay đầu lại, cũng quay đầu lại nhìn xem cái kia đã nhìn chăm chăm thật lâu đều không hề thay đổi sương trắng.

"Như thế nào có người đi ra, vừa rồi chỗ đó rõ ràng không có người hay sao?"

Cửu Đình Thiên thả tay xuống, xoay người lại chăm chú chờ đón cái kia sương trắng, hắn vừa rồi đã cẩn thận cảm ứng qua, không chỉ sương trắng trong không còn có cái gì, toàn bộ cái sơn cốc trong trừ bọn họ ra hai người bên ngoài, cũng một người không có, nơi đây vốn là vắng vẻ, không ai cũng bình thường.

"Mấy người?"

Hồ Nhạc Thánh cũng xoay người, có chút cảm không cho phép.

"Một cái!"

Lưu Đình Thiên đã đi tới, cùng Hồ Nhạc Thánh đứng ở trên một đường thẳng, nắm chặt trên tay đao, cũng đem phi tiêu lặng yên không một tiếng động từ ống tay áo chảy xuống, chuẩn bị kỹ càng, ba năm nhiệm vụ kiếp sống lại để cho thần kinh của hắn giống như tóc gáy giống nhau có thể tùy thời dựng thẳng lên đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Từ Thông

"Hồ Nhạc Thánh?"

Cũng không lâu lắm, trong sương mù khói trắng truyền đến từng tiếng âm, rất trẻ tuổi thanh âm, trực tiếp gọi lên Hồ Nhạc Thánh tên.

"Là ta, là Từ huynh sao?"

Hồ Nhạc Thánh lớn tiếng hồi đáp, trong nội tâm có chút nghi hoặc, năm đó Từ Thông hơn hai mươi tuổi, hiện tại hơn hai mươi năm không gặp, có lẽ có bốn mươi năm mười tuổi rồi, nhưng mà thanh âm này nghe rất rõ ràng chỉ có hơn hai mươi tuổi, tuyệt không giống như một cái bốn mươi năm mười tuổi người thanh âm.

"Hặc hặc, thật là nguoi, ta còn tưởng rằng đời này không có cơ hội trả lại nguoi cái kia đại nhân tình nữa nha!"

Một người bước nhanh đi ra, trong thanh âm dào dạt không ngừng hưng phấn và kích động.

Trong sương mù khói trắng đi ra một người, bước chân rất gấp gấp rút, đi ra về sau, đứng ở nơi đó nhất định mất thấy trước mặt hai cái quần áo tả tơi người.

Lưu Đình Thiên nhìn thấy người tới lúc, hần người mặc một bộ màu xanh trường bào, vô cùng sạch sẽ, không mang theo một tia dơ dáy bẩn thỉu, chỗ ngực thêu lên một mảnh Lục sắc tứ diệp thảo, tại màu xanh phụ trợ tiếp lộ ra sinh cơ dạt dào.

Người tới niên kỷ nhìn qua không sai biệt lắm cũng liền hai mươi tuổi, lông mày xanh đôi mắt đẹp đấy, ngũ quan đoan chính, chính đứng ở nơi đó tò mò chỉ tiết lấy Hồ Nhạc Thánh và hần.

Lưu Đình Thiên chăm chú mà cầm trong tay đao sẵn, đồng thời mấy miếng phi tiêu cũng đã tuốt đến tay mình tâm, bị hần vền vền cầm chặt.

Một khi tình huống không đúng, hần biết trước tiên đem phi tiêu bắn đi ra, đã có lần trước ngộ phục trải qua, hần có nắm chắc tại trong nháy mắt đem phi tiêu toàn bộ ném đi ra ngoài, tương lai người bốn phương tám hướng toàn bộ vây quanh.

"Thật là nguoi, Hồ Nhạc Thánh, hặc hặc, đã lâu không gặp!"

Đối đãi các nguoi người tới nhìn rõ ràng đích xác là Hồ Nhạc Thánh về sau, nhiệt tình đi tới, ôm lấy đang tại giật mình Hồ Nhạc Thánh.

Có thể là kẻ từ bây giờ Hồ Nhạc Thánh trên người đã tìm được có chút tính chất đặc biệt, xác định xuống, cười lớn bước nhanh đi qua, cho Hồ Nhạc Thánh một cái gấu ôm.

Hồ Nhạc Thánh nhìn thấy người tới lúc, liếc liền nhận ra, hần chính là Từ Thông, chẳng qua là hơn hai mươi năm đi qua, một chút cũng không thấy lão, cùng Hồ Nhạc Thánh trong ấn tượng năm đó Thời điểm chia tay diện mạo là giống như đúc, không có chút nào biến hóa.

Lúc ấy liền chấn kinh rồi, cũng không có thể khẳng định hần phải hay không phải Từ Thông bản thân, hoặc là con cháu của hần đồng lứa, không có khả năng hơn hai mươi năm một chút năm tháng dấu vết đều không ở lại a?

"Nguoi làm sao vậy?"

Nhiệt tình Từ Thông thấy Hồ Nhạc Thánh một chút phản ứng không có, tiến đưa mở tay ra, tò mò nhìn Hồ Nhạc Thánh.

"Nguoi thật là Từ Thông?"

Hồ Nhạc Thánh cũng tò mò nhìn Từ Thông.

"A! Đương nhiên a! Nguoi làm sao vậy? Không có sao chứ?"

Từ Thông cảm thấy càng phát ra kì quái.

"Nguoi thấy thế nào đi lên còn trẻ như vậy a, nguoi có lẽ bốn mươi năm mười tuổi nha? Nguoi so với ta lớn nha. . ."

Hồ Nhạc Thánh trong lòng đã khẳng định hần chính là Từ Thông, khản trương tâm cũng để xuống, hần có thể vừa thấy mặt đã nhiệt tình như vậy, xem ra có lẽ bao nhiêu sẽ xem xét thỉnh cầu của mình đấy, nhưng vẫn là cười hỏi trong lòng mình nghi kị, hỏi xong về sau, hướng về phía Từ Thông nhìn trái nhìn phải nhìn.

Mà giờ khắc này Lưu Đình Thiên cũng cơ bản xác định người này phải là Hồ Nhạc Thánh trong miệng chính là cái kia Bách Thảo Đường Tu Tiên Giả Từ Thông, bằng không thì không có khả năng vừa thấy mặt đã nhiệt tình như vậy.

Lưu Đình Thiên tại Từ Thông ôm hướng Hồ Nhạc Thánh thời điểm, rất khản trương, nhưng không có nhìn ra Từ Thông mang theo có bất kỳ binh khí hoặc là ám khí, cũng không có phát hiện có chút không ổn, vì vậy cố nén không có đem phi tiêu bắn đi ra.

Nhưng nắm bắt phi tiêu thủ rồi lại cầm vô cùng nhanh, một khi hấn phát hiện bất luận cái gì không thỏa đáng, liền sẽ lập tức đem phi tiêu bắn đi ra, hấn càng làm nắm không bị thương đến Hồ Nhạc Thánh dưới tình huống, đem Từ Thông ghim thành gai nhím.

Lưu Đình Thiên hiện tại yên lòng, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, vụng trộm đem phi tiêu ả giấu trở về, không có lộ ra một chút dấu vết.

Từ Từ Thông không nhiễm một hạt bụi quần áo đến xem, Lưu Đình Thiên không khó phán đoán, hấn là cái rất chú ý sạch sẽ người, nhưng mà có thể không chút do dự ôm cổ toàn thân vô cùng bắn râu ria kéo lau Hồ Nhạc Thánh, lấy Lưu Đình Thiên kinh nghiệm giang hồ đến xem, người này cũng không bộ đất nịnh bợ.

"A, nguyên lai là cái này nha, khó trách ngươi không dám nhận thức ta, hặc hặc. . ."

Từ Thông sờ lên mặt của mình, suy nghĩ mình bạch cái gì, cười lên ha ha.

"Hặc hặc. . ." Hồ Nhạc Thánh cũng nở nụ cười, triệt để yên lòng, nắm đó hấn cười rộ lên chính là chỗ này bức thần thái, vì vậy hung hăng mà ôm lấy Từ Thông.

"Cái này có thể nói cho ngươi biết, chúng ta Bách Thảo Đường có một loại đan dược, gọi là định nhan đan, tuy rằng rất khó luyện chế, nhưng cũng không phải là không có khả năng, chỉ cần ăn cái này định nhan đan, dung mạo có thể một mực duy trì tại ăn hết một khắc này, cả đời đều sẽ không thay đổi."

"Hơn nữa thanh âm cũng sẽ không biến lão, ta liền đã từng may mắn luyện ra qua một viên, không có cam lòng bán đi, bản thân ăn, vì vậy dung mạo của ta vẫn luôn là như vậy. . ."

Từ Thông có chút đắc chí đứng lên, tại chỗ dạo qua một vòng, cười đắc ý.

"A, nguyên lai là như vậy a, khó trách bộ dáng của ngươi một chút cũng không thay đổi đâu rồi, ta còn thiếu chút nữa không dám nhận biết. . ."

Hồ Nhạc Thánh cũng thật cao hứng, hơn hai mươi năm không gặp, hiện tại loại này tình cảnh xuống, lại để cho hấn hoài niệm lên từng đã là thời gian đến.

"Ngươi thế nhưng là già đi không ít a, đều có tóc trắng rồi, ài, đáng tiếc a, nếu không phải ngươi không có Linh căn, ta liền nhất định sẽ nghĩ biện pháp đem ngươi làm cho tiến Bách Thảo Đường, ngươi cũng sẽ không lão nhanh như vậy rồi!"

Từ Thông có chút cảm khái, nắm đó Hồ Nhạc Thánh cứu mình thời điểm mới chỉ có mười chín tuổi, so với chính mình còn nhỏ không ít, nhưng bây giờ nhìn đến Hồ Nhạc Thánh đã hơn bốn mươi rồi, năm tháng tại trên người hấn khắc xuống thật sâu dấu vết, mà bản thân cùng lúc trước giống nhau, hay là hơn hai mươi tuổi, thật không biết là nên vui hay nên buồn.

"Này, Linh căn đó là ngàn dặm mới tìm được một sự tình, ta nào có vận khí tốt như vậy a, ta cả đời này cũng thấy đủ rồi, không có gì."

Hồ Nhạc Thánh đình đặc mà cười cười.

"Bất quá, Từ huynh, có chuyện, ta được cầu ngươi."

Hồ Nhạc Thánh trên mặt dáng tươi cười càng tăng lên rồi, Lưu Đình Thiên biết rõ, mỗi khi Hồ Nhạc Thánh muốn có chuyện gì muốn lúc nhờ vả người, chính là chỗ này bức bộ dạng, đoán chừng Hồ Nhạc Thánh lập tức sẽ phải mở miệng nói tới chuyện của mình.

"Hồ Nhạc Thánh, ngươi hay là cái này bộ dáng, mỗi lần cầu của ta thời điểm, mặt cười đều cùng đóa hoa tựa như, nói đi?"

Từ Thông cười lắc đầu.

Lưu Đình Thiên từ nói chuyện đến xem đến quan hệ của hai người, nắm đó hoàn toàn chính xác không tệ.

"Ha ha, ta muốn đem hấn giao cho ngươi!"

Hồ Nhạc Thánh vẫn như cũ là cái kia phù hợp dáng tươi cười, chỉ chỉ đứng ở bên cạnh hấn Lưu Đình Thiên.

"Ngươi trong tay áo ẩn núp là cái gì a?"

Từ Thông nghiêng đầu sang chỗ khác, ý vị thâm trường mà cười cười nhìn xem Lưu Đình Thiên, nói ra một câu lại để cho Hồ Nhạc Thánh không hiểu thấu mà nói.

"Từ bá bá mình giám!"

Lưu Đình Thiên cũng sờ, lập tức lập tức cười đối với Từ Thông vừa chấp tay, sau đó đem một quả phi tiêu đặt ở lòng bàn tay, đưa về phía Từ Thông.

Từ Thông khẽ gạt mình, cười cười nhẹ gạt đầu, Lưu Đình Thiên biểu hiện quả thật không tệ, không che giấu không phủ nhận, trực tiếp đem sự tình bày tại bên ngoài.

Hồ Nhạc Thánh vừa thấy trong nội tâm lập tức sẽ hiểu, cười cười sờ lên Lưu Đình Thiên đầu.

"Hắn gọi Lư Đình Thiên, thân có Linh căn, học được ta một thân y thuật."

Hồ Nhạc Thánh bắt đầu cho Từ Thông giới thiệu Lư Đình Thiên đứng lên.

"Người thân có Linh căn?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Linh Căn Bất Thuần

"Người thân có Linh căn? Là của gia tộc nào?"

Từ Thông có chút kinh nghi, theo hắn biết, trong phạm nhân xác thực tồn tại có Linh căn người, nhưng là phi thường thưa thớt, vạn trong không một vẫn chưa thể nói rõ vấn đề, trăm trong vạn người có thể tìm kiếm ra một hai cái liền coi là không tệ.

Tu Tiên môn phái đệ tử chiêu lục đều là từ có Linh căn những đệ tử kia hậu nhân chỗ đó tiến hành trọng điểm chiêu lục.

Nói như vậy vợ chồng hai người đều là Tu Tiên Giả, bọn hắn làm cho sinh con cái trên cơ bản cũng đại khái dẫn đầu là Tu Tiên Giả.

Nếu như chỉ có một phương là Tu Tiên Giả, còn bên kia là phạm nhân, cái kia con gái của bọn hắn trong cũng có nhất định xác suất có thể có Linh căn, nhưng xác suất muốn ít hơn nhiều.

Mặt khác đâu rồi, Tu Tiên Giả tuổi thọ so với người bình thường muốn diện mạo nhiều, vì vậy tuy rằng Tu Tiên giới không có văn bản rõ ràng quy định không cho phép Tu Tiên Giả cùng người phạm kết hợp, nhưng tuyệt đại đa số Tu Tiên Giả nếu quả thật muốn tìm bầu bạn, đều sẽ chỉ ở Tu Tiên Giả trong đi tìm phù hợp bầu bạn, có rất ít đi tìm phạm nhân đấy.

Theo thời gian trôi qua, cũng tự nhiên chậm tạo thành từng cái một tu Tiên gia tộc, có chút chậm rãi tạo thành thế gia, có chút cũng dần dần xuống dốc, gia căn nguyên vẫn còn là tại những gia tộc này trong có hay không có thể có chống đỡ lên cái xà nhà lớn người, Linh khí công pháp cấp bậc, nhân số đều là phi thường mấu chốt tác dụng.

Đương nhiên cũng có rất nhiều xuống dốc gia tộc biết trở về phạm nhân chỗ ở, thời gian dần qua lại lần nữa dung nhập phạm nhân trong sinh hoạt, cũng sẽ có người không cam lòng tại trong phạm nhân tìm kiếm có Linh căn người, sau lại lần nữa phản hồi Tu Tiên giới ví dụ, nhiều vô số kể.

Cho nên khi Từ Thông nghe được Lư Đình Thiên cũng thân có Linh căn lúc, nhận sai vì Lư Đình Thiên là cái nào xuống dốc tu Tiên gia tộc quay trở về trong phạm nhân, về sau lại phát hiện hoặc là sinh ra có Linh căn người, lúc này mới có lần vừa hỏi.

"Gia tộc? Ta là Lư gia thôn Lư Lão Thực nhi tử!"

Lư Đình Thiên thành thật trả lời nói, tuy rằng hắn có chút nghi vấn.

"Lư gia thôn?"

Từ Thông sững sốt xuống, cúi đầu rơi vào trầm tư, dường như đang suy nghĩ gì sự tình.

"Từ huynh, làm sao vậy?"

Hồ Nhạc Thánh nhẹ nhàng hỏi, có chút lo lắng.

"A, không có việc gì, ta nghĩ không ra Lư gia thôn là gia tộc nào rồi, không có việc gì không có việc gì."

Từ Thông phục hồi tinh thần lại.

"Hồ Nhạc Thánh, người như thế nào biết nhận thức tu Tiên người của gia tộc hay sao?"

Từ Thông có chút tò mò nhìn một chút Hồ Nhạc Thánh, lại nhìn xem Lư Đình Thiên.

"A? Cái gì tu Tiên gia tộc? Hẳn chính là Dã Trư Sơn đầu kia một cái trong thôn trang nhỏ hải tử, như thế nào vẫn cùng tu Tiên gia tộc nhắc lên quan hệ?"

Hồ Nhạc Thánh cũng có chút không rõ đứng lên.

"A, như vậy a, ta còn tưởng rằng hẳn là cái nào tu Tiên gia tộc hậu nhân đâu! Hắc hắc. . . Là ta làm. . ."

Từ Thông có chút xấu hổ, bản thân thứ nhất là làm, điều này cũng chẳng trách hẳn, hẳn trên cơ bản cũng rất ít ra Bách Thảo Đường, bình thường tiếp xúc đến đều là tu Tiên gia tộc đệ tử, chính hẳn cũng thế, cũng tham dự qua bao năm qua đến tuyển nhận đệ tử sự tình, cho nên muốn đương nhiên đem Lưu Đình Thiên trở thành cái nào xuống dốc tu Tiên gia tộc đệ tử.

"Làm sao ngươi biết hẳn có Linh căn?"

Từ Thông vẫn còn có chút nghi vấn.

"Ha ha, ngươi đã từng truyền cho ta cái kia khẩu quyết, ta lại để cho hẳn thử thử, kết quả hẳn vậy mà đã luyện thành, ha ha, ta tuyệt đối chỉ làm cho một mình hẳn tập võ cái kia khẩu quyết. . ."

Hồ Nhạc Thánh trên mặt có xuất hiện một đóa hoa, lúc trước Từ Thông dặn dò Hồ Nhạc Thánh không được đem cái kia khẩu quyết truyền ra bên ngoài.

"Ngươi nha, được rồi, đây chẳng qua là nhập môn khẩu quyết trong ba tầng trước khẩu quyết. . ."

Từ Thông cười vẫy vẫy tay.

"Thù cho ta, ngươi vận chuyển tiếp ta xem một chút!"

Từ Thông nghiêng đầu sang chỗ khác đối với Lưu Đình Thiên nói đến.

Lưu Đình Thiên duỗi ra tay trái, nhắm mắt lại bắt đầu vận chuyển cái kia vô danh khẩu quyết, bởi vì là ban ngày, Hồ Nhạc Thánh cũng không có nhìn thấy giống như đêm đó Bạch Sắc Quang Điểm xuất hiện.

Từ Thông một tay khoác lên Lưu Đình Thiên trên mạch môn, cũng nhắm mắt lại bắt đầu cẩn thận cảm ứng.

"Ừ, hoàn toàn chính xác có Linh căn, cũng đem ba tầng trước khẩu quyết luyện thành công, bất quá, lại cảm thấy có chút không giống vậy. . ."

Từ Thông nhẹ gạt đầu, lấy ra khoác lên Lưu Đình Thiên trên mạch môn ngón tay.

"Có chút không giống nhau?"

Hồ Nhạc Thánh vừa buông lỏng tâm lại nhắc lên.

"A, không có gì, có thể là Linh căn không quá tinh khiết nguyên nhân đi!"

Lúc trước cũng có tuyển nhận qua một ít đệ tử mới nhập môn, khả năng bởi vì truyền thừa thực rất nhiều người, cũng có thể là bởi vì nào đó đột biến, đều tạo thành Linh căn cùng bình thường Tu Tiên Giả Linh căn không quá giống nhau, bọn hắn xưng là Linh Căn Bất Thuần.

Lúc trước cũng từng nghe nói qua chuyện như vậy, bình thường Linh Căn Bất Thuần Tu Tiên Giả tu luyện vô cùng khó khăn, càng lên cao càng khó, rất khó có rất lớn với tư cách, mà con gái của bọn hắn cũng không thụ loại ảnh hưởng này, có chút hay là tuyệt hảo Linh căn tư chất.

"Linh căn không quá tinh khiết? Vậy làm sao bây giờ?"

Hồ Nhạc Thánh hỏi, có chút khẩn trương, trong nội tâm lo lắng Bách Thảo Đường không thu.

"Đừng lo lắng, không tinh khiết cũng là linh căn, ngươi đã cứu mạng của ta, ta một mực thiếu ngươi một cái đại nhân tình, đứa bé này nhìn qua hãy cùng ngươi có lớn lao cơ duyên, cái này bề bọn ta tự nhiên sẽ giúp đỡ, ngươi yên tâm đi!"

Từ Thông tự nhiên nhìn ra Hồ Nhạc Thánh rất khẩn trương Lưu Đình Thiên, mà Lưu Đình Thiên xác thực thân có Linh căn, cái này bề bọn hắn tự nhiên sẽ giúp.

"A, vậy là tốt rồi, ta đây vậy cảm ơn rồi."

Hồ Nhạc Thánh nghe được Từ Thông chịu hỗ trợ, cũng không có từ chối, cười hi hi vừa chấp tay.

"Ài, ngươi đừng vội cảm ơn ta, ta còn có mấy cái sự tình muốn hỏi hẳn, sau đó lại đi bẩm báo Chương môn sư huynh, cuối cùng còn muốn Chương môn gạt đầu mới được, bất quá ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ giúp đỡ nói tốt đấy, bình thường có Linh căn người, chỉ cần thân thể trong sạch, đều không có vấn đề gì đấy!"

Từ Thông cho Hồ Nhạc Thánh giải thích xong, nhìn về phía Lưu Đình Thiên.

"Bởi vì ngươi không phải là tu Tiên gia tộc người, ta có mấy vấn đề cần hỏi ngươi, ngươi cẩn thận nghe rõ ràng sau trả lời nữa, minh bạch chưa?"

Từ Thông lúc này trở nên nghiêm trang đứng lên.

"Đã minh bạch, Từ bá bá xin hỏi!"

Lưu Đình Thiên cũng không luống cuống, vừa chấp tay, cung kính hỏi đáp.

"Ừ!"

Từ Thông gật gật đầu, rất hài lòng.

"Tu Tiên một đường chính là nghịch thiên mà đi, đoạt thiên địa tạo hóa đắp nặn bản thân, vất vả dị thường, tuyệt không phải phàm trần trong có thể so sánh, ngươi nghĩ kỹ?"

Từ Thông không nhanh không chậm chậm rãi đã đến.

Lưu Đình Thiên có chút do dự nhìn về phía một bên Hồ Nhạc Thánh, cúi đầu rơi vào trầm tư.

"Ngươi đứa nhỏ này thế nào không lên tiếng đây? Tranh thủ thời gian trả lời ngươi Từ bá bá nha!"

Hồ Nhạc Thánh có chút gấp, kéo Lưu Đình Thiên cánh tay.

"Ừ. . ."

Lưu Đình Thiên khó khăn ân một tiếng.

Từ Thông thở dài, nhìn xem Hồ Nhạc Thánh, lại nhìn xem Lưu Đình Thiên, nhập lại không nói tiếng nào cái gì.

"Cái kia cha mẹ ngươi có từng biết rõ? Bọn hấn có đồng ý hay không?"

Từ Thông hỏi tiếp.

"Cha mẹ ta đã bị ác nhân làm hại, không có ở đây nhân thế rồi!"

Lưu Đình Thiên thanh âm có chút trầm thấp, tuy rằng sự tình qua hơn ba tháng rồi, nhưng mỗi lần nhớ tới nội tâm của hấn như trước rất khó chịu.

"A, như vậy a. . ."

Từ Thông nhẹ gật đầu, trong nội tâm cũng có chút đồng tình Lưu Đình Thiên.

"Gia nhập Bách Thảo Đường về sau, ngươi có bằng lòng hay không tuân thủ đường quy, tôn kính sư trưởng, không được giết hại đồng môn, ngươi đáp ứng sao?"

Từ Thông tiếp tục hỏi.

"Ta đáp ứng, gia nhập Bách Thảo Đường về sau, chắc chắn tôn sư trọng đạo, tuyệt không giết hại đồng môn!"

Lưu Đình Thiên ngữ khí kiên định.

"Ừ, tốt, ta đi cùng Chương môn sư huynh nói một tiếng, các ngươi chờ một lát một lát!"

Từ Thông nói xong cũng ý định hướng sương trắng đi vào trong đi.

"Từ huynh chậm đã, cái này vài cọng dược liệu là trên núi thu thập đấy, mỗi năm coi như cũng được, ngươi không cần chịu không nổi. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Sư Phó

"Từ huynh, chậm đã, cái này vài cọng được liệu là trên núi thu thập đấy, mỗi năm coi như cũng được, ngươi không cần chịu không nổi. . ."

Hồ Nhạc Thánh liền vội vàng tiến lên, từ Lưu Đình Thiên trên người trong bao quần áo xuất ra năm gốc được liệu.

Hắn cùng với Lưu Đình Thiên trên người bởi vì cái kia một cây trăm năm thảo dược, một mực có nhân nhậ mùi thuốc, vừa rồi Từ Thông hữu ý vô ý tại Lưu Đình Thiên và phía sau hắn trong bao quần áo nghiêng mắt nhìn thêm vài lần, bị Hồ Nhạc Thánh chú ý tới.

"Hồ Nhạc Thánh, ngươi đây là làm gì vậy?"

Từ Thông có chút xấu hổ, nhưng mà hắn từ vừa gặp mặt liền nghe thấy được mùi thuốc, thân là Bách Thảo Đường người, đối với mùi thuốc rất mẫn cảm, nhưng lại xấu hổ mở miệng hỏi, thấy Hồ Nhạc Thánh chủ động đưa qua năm gốc được liệu, có chút lúng túng.

"Từ huynh, cái này là trên núi tùy tiện thu thập đấy, cũng không biết đối với ngươi có hữu dụng hay không, Lưu Đình Thiên sự tình còn phải phiền toái Từ huynh đâu!"

Hồ Nhạc Thánh kinh nghiệm giang hồ rất già nói, đem cái kia năm gốc được liệu nhét vào Từ Thông trong tay, khuôn mặt tươi cười thấp giọng nói đến.

"Ngươi nha. . . Hắc hắc. . . Được rồi, vậy cung kính không bằng tuân mệnh rồi, ta đây liền đi, các ngươi chờ một lát!"

Từ Thông đem cái kia năm gốc được liệu thu vào trong tay áo, sau đó liền xoay người hướng trong sương mù khói trắng rất nhanh đi đến.

Hồ Nhạc Thánh cùng Lưu Đình Thiên liền ở tại chỗ chờ, bởi vì đã có vừa rồi các loại Từ Thông đi ra lúc chuẩn bị tâm lý, lần này đi tới đi lui thời gian chắc có lẽ không ngắn, vì vậy lần này hai người bọn họ cũng không nóng nảy, tìm một khối sạch sẽ tí đi địa phương, hai người ngồi xuống.

"Đoán chừng muốn một hồi, chịu chút đi!"

Hồ Nhạc Thánh lấy ra trong bao quần áo còn dư lại một ít đã nướng chín dã trư thịt, đưa cho Lưu Đình Thiên.

"Ta không đói bụng, tiên sinh ăn đi!"

Lưu Đình Thiên lắc đầu, hào hứng không cao, Hồ Nhạc Thánh cất kỹ dã trư thịt, đưa hắn một lần nữa thả lại trong bao quần áo.

"Đều đến một bước này rồi, ngươi liền thanh thân ổn định đi học bốn sự, không cần lo lắng tiên sinh, tiên sinh tại Lưu gia thôn chờ ngươi đem bốn sự học tốt được đem về, đến lúc đó cũng cho tiên sinh biểu lộ hai tay, lại để cho tiên sinh cũng mở mang tầm mắt, ta thế nhưng là báỉ kiến Từ Thông ngón tay bốc hỏa đấy, rất lợi hại đấy. . ."

Hồ Nhạc Thánh khoa trương thanh âm, nói rõ hắn giờ phút này nội tâm cũng không giống hắn bề ngoài nhìn qua như vậy bình tĩnh.

Lưu Đình Thiên còn không có nói chuyện, cúi đầu không ngừng khuấy động lấy ngón tay của mình.

"Đúng rồi, ta sư ca Tiêu Chấn và sư muội Mạc Tĩnh San ngay tại thánh thủ cốc, sư phụ ta lớn lao bằng hữu nghĩa liền chôn ở thánh thủ cốc phía sau núi lên, cách nơi này có chừng hơn một trăm dặm đường, muốn là lúc sau có rảnh rồi, đi giúp ta điểm đốt hương, đốt điểm giấy!"

"Ta sư muội thích ăn ngọt, ngươi đi thời điểm cho nàng mang một ít, ta sư ca không có đặc biệt gì thích ăn, cũng không có đặc biệt yêu thích khác cái gì đấy, liền là ưa thích một ít chữ vẽ, cũng không biết sư muội thế nào nhìn liền trên hắn, không thấy coi trọng ta, hắc hắc. . ."

Hồ tiên sinh phối hợp nói, nói đến Mạc Tĩnh San cùng Tiêu Chấn thời điểm cười lên ha ha, hắn là buồn xuống, nhưng vừa không có toàn bộ buồn.

"Tiên sinh. . ."

Lưu Đình Thiên vành mắt hồng nhuận, hắn hiểu được Hồ Nhạc Thánh trong nội tâm cũng không bỏ xuống được hắn, đây là ở giúp hắn tìm đường lui, nếu như Bách Thảo Đường có cái gì khó khăn, có thể đi tìm Tiêu Chấn và Mạc Tĩnh San hỗ trợ, lẽ gặp mặt dù sao vẫn là không thiếu được.

Hồ Nhạc Thánh tại làm lấy hắn có khả năng vì hắn làm hết thảy, làm sao có thể không cho Lưu Đình Thiên nội tâm cảm động.

"Này, khóc cái gì, đã đến Bách Thảo Đường, nhưng không cho khóc a, ngươi đều nhanh mười hai rồi, để cho người khác nhìn thấy chê cười ngươi. . ."

Hồ Nhạc Thánh nói xong ánh mắt cũng hồng nhuận, nội tâm của hắn cũng là tất cả không nở bở, nhưng cũng biết đây là trước mắt thích hợp nhất một con đường, mặc dù nội tâm không muốn, nhưng không thể chậm trễ Lưu Đình Thiên tiền đồ, cũng vì tương lai nhiều gia tăng một ít bảo đảm.

"Ta không nở bở tiên sinh, nếu không, chúng ta qua một thời gian ngắn lại đến?"

Lưu Đình Thiên thanh âm càng nói càng nhỏ, hắn cũng biết như vậy khả năng không thích hợp, nhưng mà hắn thật sự không nở bở Hồ Nhạc Thánh, bọn hắn vừa mới ra Dã Trư Sơn không bao lâu.

"Người đưa nhỏ này, mò mẫm hồ đồ, điều này có thể là chúng ta định đoạt sao. . ."

Hồ Nhạc Thánh nhập lại không có sinh khí, chẳng qua là sờ lên Lư Đình Thiên đầu, cũng có chút không bỏ được đứng lên.

"Người sớm muộn là phải đi một bước này đây, tiên sinh nhất định sẽ đi tại người phía trước đây, đến lúc đó còn không phải muốn chính người đi đối mặt, còn không bằng thừa dịp còn nhỏ, bắt lấy cơ hội lần này, cũng có thể rất tốt tự bảo vệ mình. . ."

Hồ Nhạc Thánh thần sắc âm đạm, nhìn qua cái kia sương trắng.

"Người yên tâm đi, tiên sinh liền đứng ở Lư gia thôn rồi, lớn tuổi, cái nào cũng không muốn đi, người muốn tiên sinh sẽ trở lại nhìn tiên sinh."

"Nghe từng nghe Từ huynh nói, Tu Tiên Giả có thể thay đổi như chong chóng, tiến triển cực nhanh, thần thông không nhỏ, người đến lúc đó muốn đi qua nhìn tiên sinh, đây còn không phải là rất dễ dàng một việc, đến lúc đó mang tiên sinh cũng đến bầu trời nhìn xem, nghe nói trong mây trước mặt có thần tiên, cũng có cung điện, đến lúc đó mang tiên sinh đi xem. . ."

Hồ Nhạc Thánh nhìn xem bầu trời trong xanh, lăm lăm bầu trời, Lư Đình Thiên liền ở một bên yên tĩnh nghe.

"Có người đi ra!"

Lúc này đây hai người hàn huyên không bao lâu, Lư Đình Thiên liền cảm ứng được Từ Thông chính vội vã từ trong sương mù khói trắng đi ra, Lư Đình Thiên nhìn thoáng qua Hồ Nhạc Thánh, hai người đều trừng mắt nhìn, bình phục một cái nỗi lòng, sau đó từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ trên người đất, đứng ở nơi đó chờ.

"Hồ Nhạc Thánh, đợi lâu, ta rất Chương môn sư huynh nói xuống. . ."

Từ Thông có chút đắc ý, đi ra sau mặt mày hơn hớn đối với Hồ Nhạc Thánh nói đến, mà Hồ Nhạc Thánh thì là vẻ mặt khản trương, tuy rằng từ Từ Thông thần sắc nhìn lại, hình như là không có vấn đề gì, nhưng tại không có nghe được tin tức xác thực trước, hắn treo lấy tâm cũng không thể hoàn toàn buông đi.

"Người cứ yên tâm đi, Chương môn đã đã đáp ứng, ta thế nhưng là thiếu nợ người một cái cứu mạng tình cảnh, người nếu như đã đến, hắn lại phù hợp yêu cầu, ta tự nhiên biết nghĩ biện pháp giúp người. . ."

Từ Thông nhìn Hồ Nhạc Thánh như cũ rất khản trương, cũng không có tiếp tục thừa nước đục thả câu quyết định, nói ra kết quả.

"A, vậy là tốt rồi! Đa tạ Từ huynh rồi!"

Hồ Nhạc Thánh rút cuộc yên lòng, vội vàng chấp tay đa tạ.

"Có cái gì tốt đa tạ đây, ta còn thiếu nợ người nhân tình này đâu. . ."

Từ Thông cười rộng lượng vẫy vẫy tay.

"Nhiều năm như vậy trước sự tình, người liền chớ để ở trong lòng rồi!"

Hồ Nhạc Thánh tranh thủ thời gian dừng lại Từ Thông lời nói, hai người đều nở nụ cười.

"Đình Thiên, nhanh đa tạ người Từ bá bá!"

Hồ Nhạc Thánh bẻ bộn quay đầu đối với Lư Đình Thiên nói đến.

Giờ phút này, Lư Đình Thiên nội tâm đang tại làm lấy đầu tranh, có chút ngây ngời, nghe thấy Hồ Nhạc Thánh thanh âm phục hồi tinh thần lại.

"Đa tạ Từ bá bá!"

Lư Đình Thiên cung kính vừa chấp tay, hắn biết rõ sự tình đã vãn đã đóng thuyền rồi, lúc này đã không cho phép có chút thay đổi rồi, dứt khoát sau khi ổn định tâm thần, tiến nhập sắc mặt, nhìn không ra một chút vừa rồi cùng Hồ Nhạc Thánh khó bỏ khó phân tình cảnh.

Từ Thông thoả mãn gật đầu, Hồ Nhạc Thánh cũng gật đầu, giờ phút này làm như vậy đích xác là sau cùng lựa chọn chính xác.

"Hồ Nhạc Thánh, ta hiện tại sẽ phải dẫn hắn tiến vào, không thể ở chỗ này mãi mơn chờ đợi, vốn là muốn hảo hảo chiêu đãi người đây, chẳng qua là ngựa đang chuẩn bị luyện một lò đan dược, đúng là rút không xuất ra thời gian, người đừng trách ta a. . ."

Từ Thông chậm rãi nói, thật sự là hắn chính đang chuẩn bị muốn khai lò luyện đan, nhận được Hồ Nhạc Thánh trên tay lá bùa kia tin tức, cái này mới có hơi nghi kỵ ra khỏi sơn cốc.

"Từ huynh, người đây là nói chuyện này, ta cảm tạ người vẫn không kịp đâu rồi, ta vừa vặn có chút việc, còn muốn chạy về Lư gia thôn, lần này không thể cùng Từ huynh phải say một cuộc rồi, đưa nhỏ này còn có công lao Từ huynh nhiều chiếu cố một chút. . ."

Hồ Nhạc Thánh cười ha hả nói xong, sau đó đối với Từ Thông vừa chấp tay, Từ Thông tức thì gật gật đầu.

"Ta đây đi về trước, ngươi về sau phải nghe người Từ bá bá mà nói, không thể chọc sự tình sinh sự, chăm chú nỗ lực, siêng năng luyện tập. . ."

Hồ Nhạc Thánh vừa nói một bên đem trên bờ vai một cái túi lớn khóa đưa cho Lưu Đình Thiên, bên trong đúng là Dược Vương Đỉnh.

"Sư phó. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Bách Thảo Sơn

"Sư phó. . ."

Lưu Đình Thiên tiếp nhận Hồ Nhạc Thánh đưa tới bao phục, trên đường Hồ Nhạc Thánh lại lần nữa dặn dò qua hẩn, thứ này ngàn vạn không thể dễ dàng xem tại người trước, cho nên mới dùng lúc trước Lưu Đông Mai cho hẩn chịu trách nhiệm cho đến khi xong lương thực bao phục cho bọc lại rồi.

Lưu Đình Thiên giờ phút này đã không cách nào cố nén nội tâm tình cảm, hai đầu gối quỳ xuống đất, một tiếng sư phó thốt ra.

Tuy rằng Hồ Nhạc Thánh chưa từng có chính thức thu hẩn làm đồ đệ, nhưng mà tại Lưu Đình Thiên trong lòng sớm đã đem Hồ Nhạc Thánh coi là sư phó như vậy đối đãi, đây cũng là hẩn lần thứ nhất hô Hồ Nhạc Thánh sư phó.

Quỳ trên mặt đất Lưu Đình Thiên trùng trùng điệp điệp dập đầu lạy ba cái, hai mắt chứa đựng nước mắt.

"Sư phó đi đường cẩn thận, đồ nhi nhất định sẽ không lười biếng, nhất định sẽ không cho sư phụ mất mặt đấy."

Lưu Đình Thiên quỳ trên mặt đất thanh âm run rẩy nói đến.

"Làm cái gì vậy, mau đứng lên. . ."

Khi Hồ Nhạc Thánh nghe được sư phụ hai chữ này từ Lưu Đình Thiên trong miệng nói ra lúc, nhất thời bị khiếp sợ ở, thần tình có chút hoảng hốt.

"Ta rồi đi. . ."

Hồ Nhạc Thánh thanh âm có chút run rẩy, đem Lưu Đình Thiên đỡ lên về sau, hướng về phía Từ Thông vừa chấp tay, liền xoay người vội vàng rời đi.

"Sư phó, ta nhất định sẽ giúp người thanh lý môn hộ đấy. . ."

Lưu Đình Thiên lớn tiếng tại Hồ Nhạc Thánh sau lưng hô, cái kia đem Hồ Nhạc Thánh đánh rớt xuống sơn nhai, lại đem Hồ Nhạc Thánh sư phó đánh thành trọng thương dẫn đến cuối cùng tử vong Đồng Dao, hẩn là nhất định sẽ không bỏ qua đấy.

Hồ Nhạc Thánh rời đi bước chân dừng một chút, run rẩy nâng lên tay phải bài liễu bài, cũng không quay đầu lại liền nhanh bước rời đi.

"Đi thôi, đều nhìn không thấy rồi. . ."

Hồ Nhạc Thánh đã hoàn toàn không thấy bóng dáng, mà Lưu Đình Thiên vẫn như cũ bình tĩnh nhìn qua Hồ Nhạc Thánh rời đi phương hướng, Từ Thông chậm rãi mở miệng.

Từ Thông hôm nay cũng có chút cảm xúc, bản thân hẩn sinh ra ở tu Tiên thế gia, từ nhỏ nỗ lực tu luyện, chỉ vì có thể đi vào tu Tiên trong môn phái.

Một khi khảo hạch thông qua, người cả nhà đều bị tiếng hoan hô vui vẻ mừng rỡ như điên, hẩn hoàn toàn hiểu rõ lúc trước mình bị Bách Thảo Đường thu nhận sử dụng lúc, người cả nhà là như thế nào cao hứng, tuy rằng Tu Tiên Giả thất tình lục dục có thể so với phàm nhân muốn mong rất nhiều, nhưng mà biết được tin tức cái kia một cái, người cả nhà đều vì hẩn ăn mừng.

Sau đi tới Bách Thảo Đường về sau, cũng tham dự qua rất nhiều lần tân đệ tử tuyển nhận, cơ bản cùng tình hình của hẩn là nhất trí đấy, chưa từng có bất kiến cái kia Tu Tiên Giả bị mướn người sau vẫn như vậy bị thương lý biệt đấy, cái kia đều là không có bị mướn người Tu Tiên Giả tại đó khóc rống chảy nước mắt, hoặc là chúi chân ngừng ngực, chỉ có thể âm thầm rời đi, chờ đợi sang năm chiêu lục.

Hôm nay Hồ Nhạc Thánh cùng Lư Đình Thiên ở giữa ly biệt phương thức, lại để cho hắn có chút xúc động, rất không hiểu xúc động.

"Ừ, làm phiền Từ bá bá rồi!"

Lư Đình Thiên xoa xoa nước mắt trên mặt, xoa người, đối với Từ Thông cung kính nói đến.

"Ừ!"

Từ Thông cũng xoa người, hướng phía sương trắng đi đến.

Lư Đình Thiên quay đầu lại cuối cùng nhìn thoáng qua Hồ Nhạc Thánh rồi đi phương hướng, sau đó xoay đầu lại rất nhanh đuổi kịp Từ Thông bước chân.

Từ nay về sau, Lư Đình Thiên liền chính thức bước chân vào Tu Tiên Giả hàng ngũ, mà sau đó không lâu khi hắn tại nơi này giao diện đại phóng dị sắc lúc, liền Từ Thông vị này linh hồn nhập môn mọi người hoàn toàn thật không ngờ, cái này lúc trước nhìn như rất yếu, mười hai tuổi mới chỉ có ba tầng trụ cột công pháp, hơn nữa Linh Căn Bất Thuần thiếu niên sẽ có thành tựu như vậy.

Lư Đình Thiên theo Từ Thông tiến nhập cái kia trong sương mù khói trắng, một mực cách Từ Thông chỉ có một bước khoảng cách, hắn rất ngạc nhiên Từ Thông mỗi lần như thế nào ra vào đây, hắn cẩn thận quan sát qua cái này sương trắng, không có phát hiện bất cứ dị thường nào.

Chính suy nghĩ miên man, đi ở phía trước Từ Thông dừng bước lại, Lư Đình Thiên kém một điểm liền đâm vào trên người hắn, vội vàng cũng dừng bước, tả hữu cảm ứng, không có phát hiện bất cứ dị thường nào.

Chỉ thấy Từ Thông từ trong lòng xuất ra một khối rất đẹp tản ra thanh sắc quang mang không phải vàng không phải ngọc Lục sắc lệnh bài, phía trên vẽ lấy một cây tứ diệp thảo, cùng Từ Thông trước ngực đồ án giống như đúc.

Hướng trong hư không nhẹ nhàng nhấn một cái, Lư Đình Thiên nghi hoặc nhìn chăm chăm vào phía trước Từ Thông, nghĩ thầm Từ Thông cũng cái gì đối với không khí làm như vậy, cái lệnh bài kia hay là rất tốt nhìn đấy.

"Ồ...ô...n...g..."

Một tiếng cực kỳ hơi yếu âm thanh từ lệnh bài kia chỗ phát ra, chỉ nhìn thấy nguyên bản sương trắng bao phủ địa phương, đột nhiên xuất hiện một cái lỗ thủng hình dạng cánh cổng ánh sáng, chỉ có một người trưởng thành rộng như vậy.

Cánh cổng ánh sáng tản ra nhu hòa ánh sáng màu xanh, cũng không chúm chịt, Từ Thông không có chút gì do dự, trực tiếp một bước liền bước đi vào, vô cơ biến mất.

Lần này lại để cho Lư Đình Thiên lắp bắp kinh hãi, nhưng lập tức lập tức liền đi theo, cũng hướng phía cánh cổng ánh sáng một bước bước đi vào.

Chúm chịt ánh sáng lại để cho Lư Đình Thiên có chút mờ mắt không ra, vội vàng dùng tay phải đi ngăn cản, một lát sau mới dần dần thích ứng cái kia ánh sáng.

Nhìn theo khe hở hít thở hướng rộng rãi nguyên nhìn lại, kỳ thật cũng nhập lại không có gì đặc thù ánh sáng, chính là Thái Dương, chẳng qua là cái này ánh mặt trời nếu so với phía ngoài mãnh liệt không ít, lại để cho đột nhiên vào Lư Đình Thiên có chút trở tay không kịp.

Lúc này Lư Đình Thiên mới chú ý tới xung quanh hoàn cảnh, hắn đứng ở một mảnh màu đen trên đất, hắn làm cho ở chung quanh không còn có cái gì.

Xa xa có tòa núi, rất là nguy nga, cảm giác trong không khí có chút mùi thuốc, ít nhất cũng có tầm mười mỗi năm phần rồi, là từ mặt phía bắc cái kia núi phương hướng chỗ đó truyền tới đấy, cách bọn họ cũng không phải rất xa.

Hắn quay đầu nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy cái kia cánh cổng ánh sáng đã thu nhỏ lại đến chỉ có lớn nhỏ cỡ nắm tay rồi, vẫn còn tiến thêm một bước thu nhỏ lại, rất là thần kỳ.

"Nhanh lên đi, đừng lè mề nữa!"

Từ Thông thanh âm từ đằng xa truyền đến, hai người cách xa nhau đã có một khoảng cách rồi.

"Đa tạ Từ bá bá!"

Lư Đình Thiên bước nhanh chạy tới, phương hướng đúng là mặt phía bắc thuốc kia hương truyền tới địa phương.

"Lần đầu tiên tới cái này, không cần mắt dấu rồi, miễn cho đến lúc đó ta tìm không thấy người người, nơi đây mặc dù không có dã thú, nhưng mà mỗi ngày đều có tuần tra tu sĩ, nếu như người không thể cho thấy thân phận, biết bị coi như tà giáo gian tế bắt lại, đến lúc đó khả năng ngay cả ta đều không nhất định có thể cứu được rồi người..."

Từ Thông đối với Lư Đình Thiên ánh giống như không tệ, lại có Hồ Nhạc Thánh phó thác và cái kia năm gốc được thảo, thấy Lư Đình Thiên rất nhanh đã chạy tới về sau, kiên nhẫn giải thích cho hắn...mà bắt đầu.

"Từ bá bá xin yên tâm, ta vừa rồi chẳng qua là có chút không thích ứng nơi đây ánh sáng, nhất thời bị che ánh mắt, ở chỗ này hết thấy đều nghe Từ bá bá đây, người yên tâm, chắc chắn sẽ không cho ngài rước lấy phiền toái!"

Lưu Đình Thiên không kiêu ngạo không siểm nịnh nói đến, hẳn đã lựa chọn đi vào Bách Thảo Đường, tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó.

"Ừ, tốt!"

Từ Thông cười gật gật đầu, tiếp tục đi lên phía trước đi.

"Đúng rồi, Hồ Nhạc Thánh là sư phụ của ngươi, ngươi học được hẳn một thân y thuật, đối với phân biệt rõ thảo dược có lẽ không xa lạ gì đi?"

Từ Thông vừa đi một bên hỏi.

"Quay về Từ bá bá mà nói, gia sư từ nhỏ dạy ta phân biệt rõ thảo dược, bình thường phạm nhân thảo dược, tiểu chất trên cơ bản đều có thể phân biệt rõ một chút, chẳng qua là không biết Tu Tiên Giả cần phân biệt rõ thảo dược là dạng gì hay sao?"

Lưu Đình Thiên cung kính hồi đáp, nhưng là hỏi trong lòng mình nghi ngại.

"Ừ, Hồ Nhạc Thánh y thuật hoàn toàn chính xác không tầm thường, năm đó có thể đem chỉ có một hơi ta đây cấp cứu sống, ngươi có thể được hẳn y thuật thân truyền, nghĩ đến cũng sẽ không kém."

Từ Thông nhập lại không trả lời thẳng Lưu Đình Thiên vấn đề.

Lưu Đình Thiên thấy vậy, cũng không có hỏi nhiều, một đường cùng theo Từ Thông hướng bắc trước mặt mà đi.

"Cái này là Bách Thảo Sơn!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Bách Thảo Đường

"Đây là Bách Thảo Sơn!"

Không lâu lắm, bọn hắn liền đi tới chân núi, Từ Thông dừng bước lại, nhìn xem Lưu Đình Thiên.

Lưu Đình Thiên cũng dừng bước lại, chỉ thấy chân núi có một cái đường núi, toàn bộ là từ đá xanh xây thành, cũng không biết có bao nhiêu bậc thang, hiện lên một chữ hình một mực trở lên, loáng thoáng trông thấy chỗ đỉnh núi giống như có không ít phòng ở.

Có một tảng đá lớn đứng ở chân núi chỗ, toàn thân hiện lên màu xanh nhạt, thành hình trụ hình dáng, phía trên dựng thẳng lấy viết Bách Thảo Sơn ba chữ to, khí thế tràn đầy.

Vừa rồi chân núi cũng có hai gã mặc màu xanh trường bào, chỗ ngực thêu lên tứ diệp thảo tuần tra đệ tử đi tới, nhìn thấy là Từ Thông, hai người thoáng thi lễ sau liền rời đi.

Mà chân núi bên kia không xa địa phương, có chút một ít mảnh một ít mảnh ruộng đồng, không ít ăn mặc màu xanh quần áo người đang tại ruộng đồng bên trong, không biết vội vàng cái gì.

"Từ bá bá có cái gì phân phó, cứ việc nói thẳng!"

Theo sát phía sau Lưu Đình Thiên thanh âm bình tĩnh nói.

"Là như thế này, nguyên bản đầu phải chờ tới hàng năm một lần chiêu lục thời gian mới có thể chiêu tân đệ tử tiến đến, nhưng ngươi là Hồ Nhạc Thánh đồ đệ."

"Hắn cùng ta có ân cứu mạng, vì vậy lúc này mới đi cầu Chương môn sư huynh, chỉ là có chút quy củ từ xưa đến nay, coi như là Chương môn sư huynh cũng không tốt tự tiện sửa đổi, trùng hợp Trần trưởng lão nhu cầu cấp bách một gã tinh thông dược thảo đồng tử hỗ trợ xử lý dược liệu, vì vậy Chương

môn lần này đặc biệt muốn người người rồi, cho người đi Trần trường lão chỗ giúp đỡ chút. . ."

Từ Thông hỏi thăm Lưu Đình Thiên.

"Tù bá bá khách khí, vậy do Từ bá bá an bài, tiểu chất không có ý kiến!"

Lưu Đình Thiên trong lòng có chút nghi kỵ, cái này Bách Thảo Đường muốn tìm ra một gã tình thông được thảo đệ tử hẳn là kiện rất chuyện dễ dàng, vì sao vì chuyện này đặc biệt muốn người hẳn?

Đến cùng là chuyện gì muốn an bài cho mình như vậy một cái còn không có nhập môn người? Tuy rằng trong lòng có nghi kỵ, nhưng Lưu Đình Thiên nhập lại không có quá lâu biểu lộ ra, ngữ khí như cũ cung kính.

"Ha ha, tốt, người cũng không cần lo lắng, Trần trường lão tuy rằng tính khí có đôi khi hơi bị lớn, nhưng là tuyệt đối không phải là cái người xấu, người chỉ cần dựa theo yêu cầu của hắn đi làm liền không sao. . ."

Từ Thông ngữ khí có chút không được tự nhiên.

"Tù bá bá nói chuyện này, ta có thể đi vào Bách Thảo Đường cũng đã rất cảm kích Từ bá bá rồi, ở đâu còn có thể đối với phân phối nhiệm vụ có dị nghị, hết thầy đều nghe Từ bá bá an bài!"

Lưu Đình Thiên như trước cung kính trả lời, hẳn tại Thanh Dương Vũ Quán làm ba năm nhiệm vụ, vào Nam ra Bắc đấy, nghe thấy Từ Thông nói như thế, trong nội tâm đã có bản thân so đo, nhưng lại cái gì cũng không nói, yên lặng đặt ở trong nội tâm.

"Hặc hặc, tốt, ta đây liền mang người đi trước nhận lấy trụ cột vật phẩm, cho người thêm đi Trần trường lão chỗ, hẳn đang ở nơi đó chờ người, Chương môn sư huynh có chút chuyện trọng yếu đang tại xử lý, về sau có cơ hội gặp lại!"

Từ Thông nói xong, từ hông lúc giữa một cái màu xanh trong túi lấy ra một cái hình bầu dục màu đen vật, lòng bài tay lớn nhỏ, hai đầu đầy đặn, nhìn không ra giống như cái thứ gì.

Chỉ thấy Từ Thông trong miệng nói lầm bầm, đem trong lòng bàn tay màu đen vật hướng không trung ném đi, màu đen kia vật trong nháy mắt liền biến lớn, cũng không thấy nó rơi trên mặt đất, chẳng qua là lẳng lặng yên lơ lửng cách mà không sai biệt lắm năm cen-ti-mét địa phương.

Lưu Đình Thiên cả kinh, lại càng hoảng sợ, cái này lớn cỡ bàn tay đồ vật nháy mắt liền bề ngoài đã thành hiện tại không sai biệt lắm dài hai mét nửa mét rộng lớn như vậy, dụi dụi con mắt, có chút không dám tin tưởng trước mắt chứng kiến đến hết thầy.

"Mau lên đây đi, đừng để cho Trần trường lão đợi lâu, bằng không thì. . ."

Từ Thông thiếu chút nữa nói lộ ra miệng, nhìn thấy Lưu Đình Thiên lên Thiết Mộc thuyền về sau, lập tức ngón tay xuống một chút, chỉ thấy một đạo thanh sắc hào quang từ Từ Thông đầu ngón tay bắn ra, đánh tới dưới chân Thiết Mộc trên thuyền.

"Ta đây Thiết Mộc thuyền tốc độ rất nhanh, người đứng vững vàng!"

Cái kia thuyền cấp tốc lên không dọc theo đường núi hướng phía đỉnh núi bay đi, Lưu Đình Thiên trong lúc nhất thời có chút đứng không vững, sau đó thả thấp trọng tâm, nửa ngồi tại Thiết Mộc trên thuyền.

Lưu Đình Thiên cái này là lần đầu tiên phi hành, tuy rằng tư thế bất nhã, nhưng nhập lại không ảnh hưởng hắn nhìn chung quanh, đối với đây hết thầy đều rất mới lạ.

Thiết Mộc thuyền tốc độ rất nhanh, chỉ thấy núi hai bên đường cây cối rất nhanh hướng về phía sau chạy tới, trên đường ngẫu nhiên cũng có một hai người, đều mặc áo bào xanh, đang tại đá xanh trên sơn đạo hoặc trên hoặc xuống.

Nhìn thấy Thiết Mộc thuyền đều cung kính thi lễ, sau đó rất hâm mộ nhìn xem nửa ngồi tại Thiết Mộc trên thuyền Từ Thông và đằng sau tên kia ăn mặc kỳ quái nửa ngồi lấy thiếu niên.

Đang lúc Lưu Đình Thiên cảm giác phía trước phòng ốc càng ngày càng rõ ràng lúc, Thiết Mộc thuyền tại đột nhiên ngừng lại, dừng ở cái kia đá xanh đường núi tới hạn chỗ.

"Không cần tùy ý đi đi lại lại, không cần lớn tiếng huyên náo, đi theo đằng sau ta!"

Từ Thông và Lưu Đình Thiên từ Thiết Mộc trên thuyền sau khi xuống tới, Từ Thông lại đem Thiết Mộc thuyền nhỏ đi thu hồi bên hông cái kia màu xanh trong túi.

"Vâng!"

Lưu Đình Thiên thu hồi tâm tư, chấp tay trả lời đến.

Bọn hắn dừng lại địa phương là một tòa đình chỗ, có hai cái bên hông treo bội kiếm mặc màu xanh trường bào người đang đứng tại hai bên.

"Từ trưởng lão, người đây là?"

Đợi đến lúc Từ Thông đem Thiết Mộc thuyền thu hồi trong túi, hai người đã đi rồi tới đây, chấp tay hỏi, ánh mắt theo dõi hẩn sau lưng quần áo tả tơi Lư Đình Thiên.

"A, là Chương môn sư huynh an bài, đem người này đệ tử mang đến Trần trưởng lão chỗ hỗ trợ, ta trước dẫn hẩn đi nhận lấy chút ít trụ cột vật phẩm!"

Từ Thông giải thích nói, trên mặt đáng tươi cười.

"Tốt, nếu là Chương môn an bài, Từ trưởng lão mời!"

Hai người cũng không có ở đây hỏi thăm cái gì, trực tiếp lại để cho đã đến con đường, Từ Thông mang theo Lư Đình Thiên đi bộ đi vào, Lư Đình Thiên hướng về phía hai người chấp chấp thủ, gật gật đầu, vẻ mặt tươi cười, mà hai người rồi lại không có quá nhiều biểu lộ, chẳng qua là gật gật đầu.

Kỳ thật loại này nửa đường nhét người vào sự tình, tại Bách Thảo Đường cũng nhập lại không phải lần đầu tiên đã xảy ra, cái này hai gã trách nhiệm đệ tử đã đến có chút lâu lắm rồi, tự nhiên đã sớm nghe nói.

Chương môn đều gật đầu đã đáp ứng, bọn hẩn liền tuyệt đối sẽ không xen vào việc của người khác, huống chi Từ trưởng lão cùng Chương môn thầy ra đồng môn, hẩn tự mình dẫn người, hai người bọn họ cũng chỉ là thông lệ đi lên hỏi thăm một phen.

Lư Đình Thiên theo Từ Thông đi vào trong lấy, qua đình sau không bao lâu đã nhìn thấy một mảnh cao lớn tường viện, đều là từ đá xanh kiến tạo, không có một tia khe hở, hồn nhiên thiên thành(tự nhiên hình thành chính thể) , dường như cái kia tường viện là trực tiếp bổ ra thân núi, dựa vào núi mà xây dựng đấy.

Cách đó không xa tại trong mây mù khí thể tràn đầy khu kiến trúc, tại trong sương mù như ẩn như hiện, Lư Đình Thiên cũng bắt đầu hoài nghi nơi đó là không phải là Tiên cảnh.

Đi đến chỗ đại môn, cao lớn uy vũ trên cửa chính có quét ngang biển, trên đó viết rồng bay phượng múa Bách Thảo Đường ba chữ to, cũng có hai gã ăn mặc màu xanh trường bào người đứng ở trước cửa hai bên trái phải, gặp được chính đi tới Từ Thông và Lư Đình Thiên hai người.

"Từ trưởng lão!"

Hai người đầu là đối với Từ Thông chấp tay thi lễ, cũng không có đề ra nghi vấn vấn đề gì, sau khi nói xong lại đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích.

"Ừ!"

Từ Thông chẳng qua là đơn giản trả lời một tiếng sau gật gật đầu, bước chân càng không ngừng tiếp tục đi vào, Lư Đình Thiên như trước theo ở phía sau, đối với cửa hai người chấp chấp thủ, gật gật đầu, vẻ mặt tươi cười, sau đó theo sát trên Từ Thông bước chân.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Trần Trưởng Lão

Lư Đình Thiên cùng theo Từ Thông tại Bách Thảo Đường trong ghé qua lấy, trên đường đi gặp phải mọi người biết dừng thân hình, cho Từ Thông thi lễ nhập lại cung kính hô một tiếng Từ trưởng lão.

Theo ở phía sau Lư Đình Thiên trên đường đi đều muốn đáng tươi cười treo ở trên mặt, mặt đều nhanh cứng ngắc lại, nhưng mà trong nội tâm cũng cảm khái, xem ra Từ Thông tại Bách Thảo Đường bên trong thân phận không thấp.

Hai người tới một gian đại môn bên cạnh viết một cái từ thường dùng trong phòng, đi vào.

"Từ trưởng lão, hôm nay là gió nào đem người thổi tới!"

Một cái nhìn qua có hơn bốn mươi tuổi trung niên nhân, có chút hơi mập, chính nhàn nhã ngồi ở một cái bàn trước, nhìn thấy Từ Thông mang theo một thiếu niên đã đi tới, cười dịu dàng hướng về phía Từ Thông vừa chấp tay.

Lư Đình Thiên lần đầu tiên liền chú ý tới cái kia bàn lớn, bàn kia con cái là một khối cả chạm ngọc khắc mà thành, óng ánh sáng long lanh, giá trị xa xỉ.

Nhưng lúc này chỉ là dùng để coi như cái bàn sử dụng, phía trên để đó khay ngọc, ngọc ẩm trà, chén ngọc, cùng cái bàn minh cho thấy tự đồng nhất khối ngọc, thấy được Lưu Đình Thiên là sững sờ sững sờ đấy.

Sau đó lại nhìn rõ ràng cả cái gian phòng bố trí, bên trong còn có trong đó lúc giữa, dùng một khối màu xanh phân bố cách, cái kia phân bố cảm giác rất như thường ngày nhìn thấy không quá giống nhau, cảm giác có chút nhìn không thấu.

"Lý lão, người lại mô ta nói giỡn, người một tiếng này Trường lão ta chịu không nổi a. . . Hặc hặc. . ."

Từ Thông tranh thủ thời gian tiến lên, thoáng xoay người thì cái lễ.

Lưu Đình Thiên thấy vậy, kinh ngạc một cái, dọc theo con đường này nhìn thấy mặc kệ trẻ tuổi hay là lớn tuổi mọi người đối với Từ Thông cung kính có gia, cũng đã từng thấy qua nhìn qua tuổi tại năm sáu chục tuổi lão nhân cho Từ Thông thì lễ.

Lúc ấy Lưu Đình Thiên liền có chút kỳ quái, về sau suy nghĩ minh bạch, hẳn là Từ Thông địa vị rất cao, vì vậy mọi người mới đứng hẳn cung kính như thế, hơn nữa Từ Thông đã từng phục dụng qua định nhân đan, vì vậy tuổi không thể lấy bề ngoài để kết luận.

Chẳng lẽ người này họ Lý trung niên nhân thân phận cũng không thể khinh thường? Lưu Đình Thiên ở lâu trong đầu.

"Hặc hặc. . . Ta thế nhưng là nghe nói tiểu tử người gần nhất tiến bộ không nhỏ a, lập tức sẽ phải đột phá Linh Động kỳ trung kỳ cảnh giới, thời điểm này người như thế nào còn có thời gian rồi đến nơi này của ta. . ."

Tên kia họ chỗ ngồi trung niên nhân cười hi hi cùng Từ Thông trêu ghẹo nói.

"A, đây là Lưu Đình Thiên, là Chương môn sư huynh an bài hẳn đến Trần trưởng lão nơi nào đây hỗ trợ. . ."

Từ Thông nghiêng đi thân là Lý lão giới thiệu Lưu Đình Thiên.

"Lý lão tốt, ta là Lưu Đình Thiên!"

Lưu Đình Thiên chấp tay thi cái lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"A. . . Trần lão đầu a. . ."

Lý lão ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Lưu Đình Thiên, sau đó lại nghiêng ngả nhìn thoáng qua Từ Thông.

"Hơi chờ một chút. . ."

Lý lão nói xong cũng quay người đi đến bên trong lúc giữa đi đến, chỉ chốc lát sẽ cầm một cái bao phục lại đi ra, đem bao phục đưa cho Từ Thông, cái gì cũng không nói.

"Cái kia liền tạ Lý lão rồi. . ."

Từ Thông chấp tay cười đáp, trực tiếp nhận lấy bao phục đưa cho sau lưng Lưu Đình Thiên.

Nhìn hai người bọn họ như vậy ẩn ý, Lưu Đình Thiên đại khái cũng đoán được một ít, đến một lần đầu Từ Thông tuyệt đối không phải lần đầu tiên dẫn người đến lĩnh những cơ sở này trang bị, thứ hai đầu Trần trưởng lão chuyện nơi đó tuyệt đối sẽ không đơn giản.

Nói xong Từ Thông liền mang theo Lưu Đình Thiên đã đi ra viết từ thường dùng gian phòng, bắt đầu dọc theo mở đường đi ra ngoài.

Lưu Đình Thiên vác trên lưng lấy hai cái bao phục, trong tay có ôm vừa tới thủ một cái bao phục, đi theo Từ Thông đằng sau, đem một đường chứng kiến đến đều lưu vào trí nhớ trong đầu.

Cái này Bách Thảo Đường xác thực rất lớn, nhưng Lưu Đình Thiên trí nhớ cũng tương đối không tệ, đến lúc này một hồi, hẳn liền đem tiến về trước từ thường dùng gian phòng đường đều nhớ kỹ, hẳn cũng không biết tại sao phải đi nhớ kỹ những thứ này, chẳng qua là đi vào lạ lẫm trong hoàn cảnh một loại phản ứng tự nhiên.

Cũng không lâu lắm, bọn họ lại đây đến đình chỗ, thả ra Thiết Mộc thuyền, hai người lại đứng lên trên, lúc này đây Lưu Đình Thiên đã có chuẩn bị tâm lý, cùng Từ Thông giống nhau thẳng tắp đứng ở phía trên, nhập lại không có chút bối rối.

Đã đến chân núi, Thiết Mộc thuyền hướng đông chuyển một cái hướng, rất nhanh dọc theo chân núi hướng đông trước mặt bay đi.

Trên đường đi Lưu Đình Thiên nhìn thấy tới đa đúng là từng khối ruộng đồng, rất chỉnh tề rất có tự xếp đặt lấy.

Chỉ là có chút hoa tốt ruộng đồng trong xanh um tươi tốt, có chút cũng là mới ra mầm, lại để cho Lưu Đình Thiên rất là kinh ngạc, nghĩ thầm chẳng lẽ nơi đây không bị đến thời tiết ảnh hưởng?

Lại ngẩng đầu nhìn vẫn đang cực nóng Thái Dương, trong lòng tràn đầy nghi vấn, từ khi tiến nhập cái này hoàn cảnh lạ lẫm về sau, trong lòng của hắn có

không ít nghi vấn, nhưng nhìn Từ Thông không muốn nhiều lời bộ dạng, cũng không tốt hỏi nhiều.

"Trần trưởng lão, ta đem Lư Đình Thiên mang tới rồi."

Hai người tới một chỗ cỏ tranh trước phòng, có chênh lệch chút ít tích hoang vu, nhưng cỏ tranh phòng phía trước có rất lớn sân nhỏ, dùng hàng rào ghim lấy, mùi thuốc xông vào mũi, làm cho người ta tinh thần chịu chấn động.

Trong sân tất cả đều đủ loại các loại dược liệu, từng mảnh từng mảnh vô cùng đồ sộ, mỗi năm không đồng nhất, có một hai năm đầy, có vài chục năm đầy, không có nhìn thấy quá nhiều vượt qua hai mươi năm mỗi năm đầy.

Nhưng mà, nơi đây dược liệu không dưới hơn một nghìn gốc, giống đa dạng, có chút Lư Đình Thiên cũng từ chưa thấy qua.

"A, là Từ trưởng lão a. . ."

Cỏ tranh trong phòng đi ra một cái niên kỷ có chút lớn lão đầu, nhìn tuổi chỉ ít có hơn sáu mươi tuổi bộ dạng, nhưng tinh thần rất tốt, mặc trên người cũng là một kiện màu xanh trường bào, chẳng qua là hắc trường bào dính không hơn thảo dược mọc, trên hai tay cũng đều là, cùng Từ Thông đánh xong mỗi đến, liền nhìn về phía đứng ở phía sau hắc Lư Đình Thiên.

"Người chính là Lư Đình Thiên, nghe nói người tinh thông dược lý?"

Trần trưởng lão tò mò nhìn Lư Đình Thiên, cái mới nhìn qua này mới mười lăm mười sáu tuổi hài tử không giống như là tinh thông dược lý bộ dạng.

Hắn nhận được tin tức lúc nội tâm phải không tin, nhưng lại thiếu khuyết dược đồng, như thường ngày tính khí nóng nảy, yêu cầu nghiêm khắc, hơi có sai lầm, những thuốc kia đồng đám liền sẽ phải chịu rất nặng trừng phạt, dẫn đến về sau không có bất kỳ người nào nguyện ý đến hắn dược lư hỗ trợ, tất cả mọi chuyện đều là chính bản thân hắn kinh nghiệm bản thân thân vì, quá chậm trễ thời gian tu luyện.

Lúc này mới đến Chưởng môn chỗ yêu cầu cho hắn phối một cái dược đồng, đang lúc Chưởng môn đau đầu lúc, Từ Thông xông vào, thì cứ như vậy âm soa dương thác Lư Đình Thiên đến nơi này.

"Trần trưởng lão tốt, ta là Lư Đình Thiên, tinh thông chưa nói tới, từ nhỏ cùng theo gia sư học qua một ít, có biết một chút. . ."

Lư Đình Thiên rất cung kính chấp tay hồi đáp.

"Người tới đây, ta thi cử người!"

Trần trưởng lão nói xong cũng đi về hướng một bên Dược Điện, ngồi xổm người xuống, cẩn thận vuốt ve một cây dược thảo, giống như tuyệt thế trân bảo bình thường.

"Phân biệt rõ một cái!"

Trần trưởng lão đứng lên thân, đối với Lư Đình Thiên nói đến.

"Mười lăm năm tả hữu Long Xà Thảo, chủ yếu là trị liệu ngoại thương phụ trợ dược liệu, dược tính ôn hòa, bởi vì bề ngoài giống nhau giống như con rắn, vì vậy gọi là Long Xà Thảo. . ."

Lư Đình Thiên chậm rãi nói, một bên Trần trưởng lão gật gật đầu, nhìn đến trả lời có lẽ không có vấn đề.

"Cái này đây?"

Trần trưởng lão lại chỉ hướng mặt khác một chỗ rất có một chút lớn hoa.

"Một năm không đến Phách Vương Hoa, kia hình thể cực đại, theo mỗi năm gia tăng, biết dần dần thu nhỏ lại hình thể, chủ yếu là trị liệu nội thương phụ trợ dược liệu. . ."

Lư Đình Thiên nhìn thoáng qua sau liền nói thẳng ra đáp án của mình.

"Cái này đây?"

Trần trưởng lão lại chỉ hướng một chỗ khoảng cách cỏ tranh phòng rất gần một cây rất nhỏ gầy dược liệu hỏi.

"Cái này ta chưa thấy qua!"

Lư Đình Thiên Ngưng Thần suy tư một cái, xác định bản thân chưa thấy qua, nói xong thẳng tiếp đi tới, ngồi xổm người xuống, bắt đầu nhìn kỹ đứng lên, nhập lại thò tay thời gian dần qua sờ sờ tới sờ lui, Từ Thông vừa muốn ngăn cản, lại bị Trần trưởng lão thò tay cắt ngang.

"Kia màu xanh sẫm, hơi hoàng ban, mùi vị đau khổ, bề mặt sáng bóng trơn trượt, mỗi năm đại khái tại hai mươi năm tả hữu, có lẽ có trị liệu nội thương công hiệu, Chỉ là. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Hồi Báo

"Kìa màu xanh sẫm, hơi hoàng ban, mùi hơi đau khổ, bề mặt sáng bóng trơn trượt, mỗi năm đại khái tại hai mươi năm tả hữu, có lẽ có trị liệu nội thương công hiệu, Chi là. . ."

Lưu Đình Thiên cau mày có chút nghi hoặc nhìn trước mắt được thảo.

"Chi là cái gì?"

Trần trưởng lão thanh âm có chút dồn dập.

"Chẳng qua là cái này thổ nhưỡng giống như có chút vấn đề, ta đã từng đi theo gia sư lên núi, gặp được qua một ít được thảo, chỉ cần thoát ly trước kia thổ nhưỡng liền không cách nào còn sống, ta xem cái này thổ nhưỡng màu sắc cùng rễ cây trên mang theo bùn đất màu sắc có chút không nhất trí, không biết có phải hay không là nguyên nhân này tạo thành Diệp mặt vàng lốm đốm. . ."

Lưu Đình Thiên vừa nói một lần suy tư, lộ ra phải vô cùng chăm chú.

"Thổ nhưỡng. . . Thổ nhưỡng. . . Ta như thế nào đã quên cái này gốc. . . Thì ra là thế. . . Hặc hặc. . . Hặc hặc. . ."

Trần trưởng lão đột nhiên cười ha hả.

Lưu Đình Thiên cả kinh, vội vàng đứng lên, cũng không lại đi đụng vào bất luận cái gì được liệu, kỳ quái nhìn xem có chút điên cuồng Trần trưởng lão, mà Từ Thông rồi lại dường như thấy nhưng không thể trách bộ dạng, không có chút nào kinh ngạc.

"Trần trưởng lão, ngươi xem?"

Từ Thông đã cắt đứt điên cuồng cười to Trần trưởng lão.

"A, không tệ, để lại. . . Hặc hặc. . . Hặc hặc. . ."

Trần trưởng lão nói xong cũng hướng cô tranh trong phòng đi vào, hoàn toàn đắm chìm tại chính mình vui mừng trong.

"Lưu Đình Thiên, ngươi về sau hãy theo Trần trưởng lão làm việc, có việc đa hướng Trần trưởng lão thỉnh giáo, ta còn có việc, tạm đi trước rồi!"

Từ Thông nói xong cũng thả ra Thiết Mộc thuyền.

"Đa tạ Từ bá bá, tiểu chất nhất định chăm chú làm việc, Từ bá bá đi thông thả!"

Lưu Đình Thiên chấp tay cung kính Từ Thông, nhìn xem hiện tại Thiết Mộc trên thuyền dần dần đi xa Từ Thông, lúc này mới quay người mang theo bản thân mới bao phục đi về hướng cô tranh phòng.

"Trần trưởng lão, vẫn bối. . ."

Lưu Đình Thiên đi vào cô tranh trước phòng, không có tự tiện tiến vào, đứng ở trước cửa đối với bên trong cánh cửa cung kính chấp tay, cửa kia cũng không đóng kỹ.

"A, ngươi tùy tiện, ta đi trước đem cái kia thổ nhưỡng thu hồi, hặc hặc. . ."

Trần trưởng lão cầm trong tay một cái ngọc chất hình vuông cái hộp và một cái ngọc chất cái xẻng nhỏ, hưng phấn hướng phía ngoài chạy đi, lưu lại một mặt kinh ngạc Lưu Đình Thiên.

Nhìn xem dần dần đi xa Trần trưởng lão, Lưu Đình Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, đây quả thực là một cái xem được như mạng lão đầu.

Đi vào cô tranh phòng, một chữ loạn, hai chữ rất loạn, ba chữ vô cùng loạn.

Toàn bộ trong phòng bừa bãi lộn xộn đấy, khắp nơi đều tùy ý bày đặt một ít bình bát a gì gì đó, chính là không phát hiện giường, cũng không có phát hiện đồ dùng nhà bếp.

Lưu Đình Thiên cũng không dám loạn động, hiện tại hắn muốn nhất định là trước tắm rửa, nhìn lại một chút hắn mới được đến trong bao quần áo đều có chút cái gì, lại xử lý tiếp nhỏ trong bao quần áo được liệu đặc biệt là cái kia gốc vượt qua trăm năm đấy.

Lưu Đình Thiên cẩn thận tại cỏ tranh trong phòng tha một vòng, hơi chút quen thuộc tiếp trong phòng hoàn cảnh, sau đó liền ra cỏ tranh phòng, thẳng đến cỏ tranh phòng bên trái.

Hắn tại vừa đi tới nơi này được lúc liền phát hiện tại cỏ tranh phòng bên cạnh chỗ đó có một cái giếng, hắn là dùng để tưới tiêu cái mảnh này Được Điền đấy.

Khi Lưu Đình Thiên vội vã mà chạy đến bên giếng bên cạnh lúc, rồi lại mộng rồi, bên giếng bên cạnh mặc dù không có dây thừng cũng không có thùng các loại dụng cụ đồ vật, cái này như thế nào lấy nước tắm rửa.

Vừa rồi hắn tại cỏ tranh trong phòng cũng không có phát hiện bất luận cái gì thùng hoặc là dây thừng các loại đồ vật.

Hắn đem trên người ba cái bao phục đều đặt ở bên giếng bên cạnh, vòng quanh giếng rồi đi một vòng, cũng không có phát hiện ứng với làm như thế nào lấy nước, thế nhưng miệng giếng xác thực bốc lên ra trận trận cảm giác mát, tại đây nóng bức thời điểm làm cho người ta toàn thân thoải mái.

Ngay tại Lưu Đình Thiên thúc thủ vô sách ý định quay về cỏ tranh phòng đi tìm tiếp thời điểm, Trần trưởng lão kích động chạy đem về.

Người còn chưa tới, tiếng cười tới trước, Lưu Đình Thiên thấy hắn tốc độ rất nhanh, cũng không gặp hắn đến cỡ nào thối, tuyệt không giống như hơn sáu mươi tuổi lão nhân gia, có chút kỳ quái, nhưng vẫn là tiến lên chào.

"Trần trưởng lão!"

Lưu Đình Thiên cung kính chấp tay thi lễ.

"Hắc hắc. . . A, Lưu Đình Thiên đứng không, hôm nay muốn cảm ơn ngươi rồi, bằng không thì ta đây gốc hai mươi năm kiếm ý thảo chỉ sợ thật đúng là liền không sống nổi, đây chính là ta đáp ứng tiền bối đấy, vạn cái chết, ta cũng không hay làm cho người ta nói rõ nha. . ." Trần trưởng lão rất hưng phấn, cũng rất kích động, không đều nói xong, liền đi tới cái kia gốc kiếm ý thảo bên cạnh, ngồi chồm hòm xuống, bắt đầu bận việc đứng lên, cấp cho kiếm ý thảo bồi đất.

"Kiếm ý thảo. . ."

Lưu Đình Thiên thấp giọng lặp lại, vừa cẩn thận hồi tưởng một lần, xác thực chưa từng nghe nói qua, cũng hứng thú, hắn từ nhỏ tiếp xúc được liệu, đối với mấy cái này có thể trị bệnh cứu người thảo dược rất cảm thấy hứng thú.

"Trần trưởng lão, kiếm ý này thảo văn bối lần đầu tiên nghe nói, cũng lần thứ nhất nhìn thấy, có chút tò mò, không biết cỏ này chủ yếu là trị liệu bệnh gì hay sao?"

Lưu Đình Thiên nhìn thấy Trần trưởng lão đã bận việc đã xong, đứng dậy chính hải lòng nhìn xem kiếm kia ý thảo, về mặt thương thức, liền tiến lên hỏi thăm.

"Chữa bệnh?"

Trần trưởng lão có chút kinh ngạc nhìn xem Lưu Đình Thiên, sau đó một bức bưng tỉnh đại ngộ biểu lộ.

"Ngươi vừa tới, cũng khó trách, hôm nay việc này xác thực muốn cảm tạ ngươi, con người của ta cũng không nợ người nhân tình, như vậy đi, ta sẽ đem cái này Bách Thảo Đường một ít quy củ và Tu Tiên giới một ít thương thức nói cho ngươi biết, với tư cách là lần hồi báo, ngươi xem coi thế nào?"

Trần trưởng lão nói xong, nở nụ cười nhìn xem Lưu Đình Thiên, trong tươi cười lộ ra một tia giảo hoạt tà.

Lưu Đình Thiên sững sờ, bị Trần trưởng lão mà nói cho kinh ngạc một cái, hắn chưa từng có nghĩ tới muốn cái gì hồi báo, nhưng trông thấy hơn sáu mươi tuổi Trần trưởng lão một bức khuôn mặt tươi cười bộ dạng, mang theo một tia không dễ dàng phát giác chờ mong thần sắc.

"Cái kia liền đa tạ Trần trưởng lão rồi!"

Lưu Đình Thiên từ khi tiến vào cái kia sương trắng về sau, đối với hết thảy đều tràn ngập tò mò, cái kia Lục sắc lệnh bài mở ra cánh cổng ánh sáng? Bách Thảo Sơn? Bách Thảo Đường? Biết bay Thiết Mộc thuyền? Kiếm kia ý thảo? Cái kia cửa kỳ quái giếng?

Trong lòng của hắn có quá nhiều nghi vấn rồi, chẳng qua là vẫn luôn không có cơ hội hỏi Từ Thông, hiện tại nếu như Trần trưởng lão nguyện ý nói cho hắn biết, hắn cũng cũng không do dự nữa, một lời đáp ứng xuống, coi như là những chuyện này vốn hắn nên có người đến nói cho hắn biết đấy, nhưng hiện tại hắn xác thực đối với nơi này hết thảy đều tràn ngập tò mò và nghi vấn.

"Tốt, đây chính là chính ngươi đáp ứng, ta cũng không bức ngươi!"

Trần trường lão có chút cười đắc ý cười, bắt đầu nói...mà bắt đầu.

"Nơi này là Bách Thảo Sơn, chúng ta môn phái gọi là Bách Thảo Đường, đường huy chính là chỗ này tứ diệp thảo. . ."

Trần trường lão vừa nói, một bên chỉ hướng lồng ngực của mình chỗ, chỗ đó liền thêu lên một cây tứ diệp thảo, nói xong cũng hướng cỏ tranh ngoài phòng bên phải đi đến, chỗ đó có một trương bàn đá và mấy tấm ghế đá con cái.

"Bách Thảo Đường từ xưa đến nay, lấy luyện dược làm chủ, đương nhiên ta nói luyện dược và người nói không giống nhau, người nói luyện dược chủ yếu là trị bệnh cứu người, ta làm cho luyện dược là đem dược liệu luyện chế thành có thể gia tăng công pháp cấp độ đan dược, đại đa số là viên đan dược, cũng có thể là thuốc bột, cái này chủ yếu là căn cứ phương thuốc đến đây. . ."

Trần trường lão chạy tới bàn đá bên cạnh, ngồi ở đá trên ghế.

Lưu Đình Thiên đứng ở một bên, có chút nghi hoặc.

"Có nghi vấn gì?"

Trần trường lão nhìn xem Lưu Đình Thiên nói đến.

"Trần trường lão, cái gì là công pháp cấp độ?"

Lưu Đình Thiên lúc trước nghe Từ Thông nói mình đã có trụ cột ba tầng công pháp, hiện tại Trần trường lão còn nói đan dược có thể gia tăng công pháp cấp độ, đối với công pháp này cấp độ xác thực rất nghi hoặc.

Trần trường lão có chút nghiêng ngả nhìn xem Lưu Đình Thiên, nhìn Lưu Đình Thiên trong nội tâm sợ hãi.

"Đem tay của người cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Ngũ Hành Linh Căn

"Đem tay của người cho ta!"

Trần trường lão ngữ khí tràn ngập nghi kị, lại nghiêm túc.

Lưu Đình Thiên ngoan ngoãn đưa tay phải ra, hắn suy đoán Trần trường lão đoán chừng muốn cùng Từ Thông giống nhau, xem xét trong cơ thể hắn cái kia ti thể khí, các loại Trần trường lão đem ngón tay khoắc lên hắn trên mạch môn về sau, liền chủ động vận chuyển lên cái kia khẩu quyết.

"Ừ, ba tầng trụ cột công pháp, quả nhiên Linh căn có chút không tinh khiết, có thể đạt tới cái này cấp độ, rơi xuống không ít công phu!"

Trần trường lão nói xong cũng cầm mở tay ra.

"Người vận chuyển Linh lực phương thức không đúng, không cần đi vận chuyển khẩu quyết, người đã có ba tầng trụ cột công pháp, ta truyền cho người một đạo khẩu quyết, trực tiếp vận chuyển cái kia ti thể khí thử xem!"

Nói xong cũng đem một đoạn đơn giản khẩu quyết nói cho Lưu Đình Thiên nghe.

Lưu Đình Thiên cẩn thận lắng nghe, đều ghi tạc trong nội tâm, trong lòng một vận chuyển, trong chớp lát cái kia ti thể khí liền vận chuyển tới toàn thân từng cái các đốt ngón tay, hắn trong nháy mắt cảm giác được toàn thân tràn đầy lực lượng.

Cái loại cảm giác này như thường ngày chỉ có đem cái kia khẩu quyết nguyên vẹn vận chuyển một chu thiên sau mới có thể xuất hiện, hơn nữa càng triệt để, hiện tại vô luận nhanh chóng tốc độ hay là kết quả lên, đều làm cho người ta cảm giác không chỉ có lên một tầng nữa.

"Tu Tiên giới công pháp cấp độ đầu rồi, chia làm chín tầng trụ cột công pháp, Linh Động kỳ, linh tụ thời kỳ, linh hình thời kỳ, Hóa Linh thời kỳ." Mỗi đồng thời lại phân bốn thời kỳ, sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và viên mãn."

"Nghe nói đã đến Hóa Linh thời kỳ, chúng ta cái này giao diện liền hòa hợp không được, sẽ phải chịu bài xích, chỉ có tiến vào đến cao hơn giao diện trong mới có thể tiếp tục tu luyện."

"Ta cũng không biết vì cái gì, dù sao ta biết đến linh hình thời kỳ coi như là cái này giao diện cực hạn tu luyện giả rồi, về phần cao hơn giao diện công pháp đẳng cấp, ta cũng không biết, nghe nói đã mấy nghìn năm không có người tiến vào cao giao diện rồi. . ."

Trần trưởng lão nói xong, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, lại có chút ít phiền muộn lắc đầu.

"Ta nghe Từ trưởng lão nói, người chỉ có trụ cột công pháp ba tầng khẩu quyết, ta chỗ này có một quyển trụ cột công pháp khẩu quyết, chín tầng khẩu quyết đều tại, nếu như đột phá cuối cùng tầng một, có thể đạt tới Linh Động kỳ rồi."

"Đương nhiên cái này đột phá cũng không phải là dễ dàng như vậy, ta hiện tại cũng một trăm bốn mươi tuổi, cũng mới tu luyện đến Linh Động kỳ hậu kỳ, Chương môn hiện tại đã đến Linh Động kỳ viên mãn, nghe nói muốn chuẩn bị bế quan trùng kích bình cảnh."

"Nếu như có thể tiến vào linh tự thời kỳ, chúng ta đây Bách Thảo Đường thực lực có thể đi phía trước một bước dài, ít nhất có thể cùng mặt khác bốn phái chống lại, sẽ không giống hiện tại như vậy. . ."

Trần trưởng lão thần tình không thật là tốt, đem trên tay quyển sách kia đưa cho Lưu Đình Thiên, chỉ thấy sách bìa mặt trên dựng thẳng lấy viết trụ cột công pháp bốn chữ to, Lưu Đình Thiên cẩn thận cất kỹ.

"Đa tạ Trần trưởng lão!"

Lưu Đình Thiên đợi đến lúc cái kia ti thể khí lại dần dần trở lại bụng về sau, thấy không có gì không ổn, đối với Trần trưởng lão vừa chấp tay cảm tạ đến.

"Không cần cảm ơn ta, đây là người cứu được cái kia gốc kiếm ý thảo hồi báo, vẫn có vấn đề gì?"

Trần trưởng lão gật gù đầu, tâm tình khôi phục một ít.

"Trần trưởng lão, cái gì là Linh Căn Bất Thuận?"

"Ha ha, người cũng không cần quá lo lắng, cái này tu Tiên đâu rồi, chính là đoạt thiên địa tạo hóa hóa cho mình dùng, vốn là nghịch thiên mà đi sự tình."

"Cái này Linh căn đâu chính là cảm ứng Linh lực trụ cột, nếu như không có Linh căn liền không cách nào cảm ứng được này thiên địa lúc giữa Linh lực, ừ, người xem, đây là Linh lực. . ."

Trần trưởng lão vươn tay, ra bên ngoài phát một cái, chỉ thấy một trận gió hướng ra phía ngoài thổi qua, nhưng mà ở đằng kia gió thổi qua địa phương, mơ hồ có thể nhìn thấy từng điểm bạch quang, tại Thái Dương chiếu xuống, rất yếu ớt, gió sau đó, rất nhanh liền tiêu tán tại nguyên chỗ.

Lưu Đình Thiên cẩn thận mà nhìn đây hết thấy, nhớ tới Hồ tiên sinh đã từng nói qua cái kia Bạch Sắc Quang Điểm, có chút đã minh bạch.

"Này thiên địa lúc giữa đâu nguyên bản có sáu loại nguyên tố, có một loại xưng là linh nguyên tố, đương nhiên ta cũng là tại một quyển sách cổ trên đã từng gặp một đôi lời, hiện tại Tu Tiên giới công nhận chính là năm loại nguyên tố hợp thành chúng ta cái này giao diện, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, vì vậy có thể đối ứng cảm ứng được trong Thiên Địa cái này năm loại nguyên tố Linh căn, liền đối ứng xưng là kim linh căn, Mộc Linh cây vân vân. . ."

"Tu Tiên Giả bình thường liền cảm giữ có một loại Linh căn, như vậy tu hành tốc độ là nhanh nhất đấy, có thể thay đổi rất lớn chuyển hóa chỉ một nguyên tố đến trong cơ thể, rất nhanh tăng cường tu vi của mình."

"Mà vượt qua một loại Linh căn lại xưng vì không thuận linh căn, trụ cột tu luyện công pháp vẫn không có gì lớn trở ngại, nhưng đã đến đằng sau sẽ rất khó tu luyện, đem trong Thiên Địa Linh lực chuyển hóa đến trong cơ thể sẽ càng ngày càng khó khăn, rất khó đột phá đến Linh Động kỳ."

"Có thể là Linh lực Tương lẫn nhau bài xích nguyên nhân, tiến triển sẽ rất chậm, vì vậy bình thường không thuận linh căn người nếu muốn có chỗ thành tựu làm cho trả giá nỗ lực là bình thường Tu Tiên Giả gấp bội. . ."

"Trần trưởng lão, cái kia có hay không đồng thời có được năm loại Linh căn người?"

"Năm loại Linh căn, cái kia xưng là Ngũ Hành Linh căn, ta là chưa thấy qua, đoán chừng liền Chương môn đều chưa thấy qua, song Linh căn người tu luyện đều như vậy tốn sức, Ngũ Hành Linh căn người, đoán chừng còn không có tu luyện qua trụ cột công pháp, tuổi thọ cũng liền kết thúc. . ."

"Trần trưởng lão, tu luyện còn có thể gia tăng tuổi thọ?"

"Đương nhiên, tu luyện một chút, chính là luyện hóa thiên địa linh lực đến cường hóa bản thân, tuổi thọ tự nhiên cùng phạm trần người không thể so sánh với, nhưng là chỉ có đột phá trụ cột công pháp sau đó, mới sẽ bắt đầu gia tăng tuổi thọ, truyền thuyết tu luyện đến cực hạn, có thể cùng thiên địa đồng thọ, không bị ước thúc, đương nhiên, chẳng qua là truyền thuyết, ít nhất đâu rồi, ta là chưa thấy qua đấy. . ."

"Trần trưởng lão, vậy có thể gia tăng bao nhiêu tuổi thọ a?"

"Liền người, Linh Căn Bất Thuận, đột phá trụ cột công pháp khả năng phi thường nhỏ, còn không bằng đem sở hữu tinh lực đều thả đang chiếu cố cái mệnh này Được Điền trên. . ."

Trần trưởng lão biểu lộ làm ra một bộ gian thương sắc mặt, mà Lư Đình Thiên chẳng qua là lúng túng cười cười, gãi gãi đầu.

"Được rồi, nói cho người biết cũng không sao, đừng nói ta không có nhắc nhở người, đừng đem thời gian lãng phí ở phía trên này, đến lúc đó lấy giò trúc mà mức nước công dã tràng. . ."

"Đột phá trụ cột công pháp về sau, đến Linh Động kỳ, tuổi thọ có thể gia tăng gấp đôi nhiều, có thể sống đến một trăm sáu mươi tuổi tả hữu, cái này mỗi người cũng không giống nhau hình dáng, nhưng thân thể to lớn đều không sai biệt lắm, lại hướng lên cũng là không sai biệt lắm, đều là gấp bội trở lên đi, đừng nhìn này thời gian là gấp bội rồi, nhưng mà tu luyện khó khăn cũng không dừng lại tăng lên gấp đôi, không dễ dàng như vậy đấy. . ."

"Ta năm nay cũng một trăm bốn mươi tuổi, trong vòng hai mươi năm đến không được linh tụ thời kỳ, cũng chạy không thoát. . ."

Nói xong, Trần trưởng lão có chút bi thương, hắt tại Linh Động kỳ hậu kỳ bởi hồi nhanh hai mươi năm, tại gần nhất mới va chạm vào đột phá bình cảnh cơ hội.

Coi như là lần này đột phá đến Linh Động kỳ viên mãn, hẳn cũng không có mười phần nắm chắc tại trong vòng hai mươi năm đột phá viên mãn, một khi đột phá không phá được, tuổi thọ gần, như cũ chỉ có thể hóa thành một nắm đất vàng, tiêu tán tại này thiên địa lúc giữa.

Lư Đình Thiên tự nhiên nghĩ tới Trần trưởng lão trong lòng lo lắng, nhưng cũng không biết như thế nào an ủi hẳn, liền yên lặng đứng ở một bên, không dám phát ra cái gì âm thanh.

"Ài, hôm nay chỉ tới đây thôi, ta cũng không thiếu nợ nhân tình của người rồi. . ."

Một lúc sau, Trần trưởng lão hít sâu một hơi.

"Trần trưởng lão, ta ở chỗ này cần làm những thứ gì?"

Lư Đình Thiên thấy Trần trưởng lão thần tình âm đạm, ý định rời đi, vội vàng hỏi.

"Người ở chỗ này của ta cũng chỉ có giúp ta chiếu cố Dược Điền một kiện sự này, một tháng một cái linh tệ, làm tốt, ta có khác khen thưởng, như thế nào đây?"

Đang định đứng dậy rời đi Trần trưởng lão đột nhiên ý thức được còn không có an bài Lư Đình Thiên nhiệm vụ, ngừng lại.

"Vâng! Văn bối không có có dị nghị. . . Chẳng qua là, muốn tưới tiêu Dược Điền, cái này nước ở trong giếng đánh như thế nào đi lên?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Vương Tiểu Thiên

"Vâng! Văn bối không có có dị nghị. . . Chẳng qua là, muốn tưới tiêu Dược Điền, cái này nước ở trong giếng đánh như thế nào đi lên?"

Lư Đình Thiên vội vàng hỏi, chuyện này không giải quyết, hẳn không có biện pháp chiếu cố Dược Điền.

"A, ta thiếu chút nữa đã quên rồi, người cái gì pháp thuật còn không có học, đây cũng là cái vấn đề, như vậy đi, chúng ta tiếp làm cho người ta cho người đưa tới thùng gỗ và dây thùng, còn có một vốn trụ cột pháp thuật khâu quyết, người trước dùng thùng mức nước, chờ người đem lấy nước thuật tu luyện thành, liền không cần khổ cực như vậy rồi. . ."

Trần trưởng lão gật gật đầu, hẳn xác thực không có cân nhắc đến điểm này, hẳn xuất thân tu Tiên thế gia, đánh nhỏ mà bắt đầu tu luyện, lúc còn rất nhỏ bái kiến thùng nước, nhưng hẳn chưa từng có dùng qua thùng nước đánh qua nước.

"Ta lập tức muốn bế quan, cái mảnh này Dược Điền liền tạm thời giao cho người quản lý, cũng không khó, đều rất phiền phức lúc giữa quản lý là giống nhau."

"Ta nói xấu nói ở phía trước, nếu như người con người làm ra hư hao trong đó bất luận cái gì một cây thảo dược, ta nhưng là phải tìm người bồi thường đấy, chính là Từ Thông đến xin tha cũng không được đấy, người tốt nhất đa dụng điểm tâm. . ."

Trần trưởng lão nói đến đây lúc sắc mặt có chút âm trầm, không biết là lo lắng hấn hự hao Dược Điền dược liệu hay là lo lắng cho mình lần này vượt qua ải thành bại.

Nói cho hết lời, Trần trưởng lão cũng không đợi Lư Đình Thiên trả lời thuyết phục, liền trực tiếp phối hợp rời đi.

Tuy rằng Lư Đình Thiên không rõ cái gì là linh tặc, cũng không biết muốn thế nào bồi thường, nhưng nhìn xem tâm tình xuống dốc Trần trưởng lão, không có không biết xấu hổ mở miệng đến hỏi, chỉ có thể trơ mắt nhìn đã đi xa Trần trưởng lão.

"Ài . . "

Lư Đình Thiên tại nội tâm thở dài, đi tới nơi này cái này Bách Thảo Đường cảm giác rất lạ lẫm, loại này lạ lẫm không hoàn toàn là hoàn cảnh nguyên nhân đưa tới, hơn nữa là người nơi này đối xử mọi người xử sự một loại thái độ.

Cảm giác ngoại trừ tu luyện, mặt khác bất cứ chuyện gì đều là chậm trễ bọn hấn tu luyện.

Từ Thông vội vã mà, lại vội vã mà đi, cửa ra vào gác đệ tử cũng là một bức lạnh như băng bộ dạng, không có chút nào nhiệt tình, càng đừng đề cập cái này Trần trưởng lão rồi, không muốn nợ người nhân tình, có thể coi là rành mạch, một mực không ai có thể từ đầu tới đuôi cho mình giảng giải một ít về tu tiên một ít chuyện.

Nhưng ít ra từ Trần trưởng lão vậy hấn cũng đã nghe được một ít Tu Tiên giới cơ bản nhất sự tình.

Sự tình đã như vậy, chỉ có thể chờ, chờ một lát có người sẽ cho hấn đưa tới thùng nước và dây thừng, còn có hấn rất chờ mong trụ cột pháp thuật khâu quyết.

Lư Đình Thiên đối với cái này hứng thú vẫn là phi thường lớn đấy, có thể không dùng nước thùng liền đem nước lấy ra, trên đời này thậm chí có thần kỳ như thế sự tình.

Lư Đình Thiên ngồi xuống, cầm lấy cái kia vốn Trần trưởng lão cho trụ cột công pháp, bắt đầu lật xem.

Nguyên lai đây là một quyển mộc thuộc tính trụ cột công pháp, phía trước cùng Hồ Nhạc Thánh truyền cho hấn cái kia đoạn khâu quyết giống như đúc, Lư Đình Thiên vẫn như cũ tỉ mỉ nhìn, cũng không có buông tha một chữ, cũng không biết nhìn bao lâu thời gian, xa xa truyền đến tiếng bước chân.

"Đình Thiên sư đệ?"

Một gã niên kỷ khả năng tại mười bảy mười tám tuổi thiếu niên đứng ở Dược Điền hàng rào ngoài tường, vẻ mặt nghi hoặc nhìn đã đem sách buông, đứng lên Lư Đình Thiên.

"Ta là Lư Đình Thiên, tới đây giúp đỡ Trần trưởng lão chăm sóc Dược Điền đây!"

Lư Đình Thiên vội vàng đi tới, hấn cũng không biết thiếu niên này là làm sao biết tên hấn đấy, nghĩ thầm có thể là Trần trưởng lão phân phó hấn tới đây tiễn đưa thùng gỗ và dây thừng đấy, nhưng thấy hấn hai tay trống trơn, cái gì cũng không có cầm, trong nội tâm đoán đo không ngừng.

"Ta là năm nay vừa vào đệ tử, ta là Vương Tiểu Thiên, ngươi kêu ta tiểu thiên là được rồi. . ."

Vương Tiểu Thiên nhìn xem một thân rách rưới Lư Đình Thiên, rất có chút tò mò.

"Tiểu Thiên Sư huynh tốt, bên trong mời, ta mới tới thế nào đến, không cách nào từ trong giếng đánh ra nước, còn chưa kịp tắm rửa đổi kiện sạch sẽ xiêm y, lại để cho sư huynh chê cười!"

Lư Đình Thiên gọn gàng dứt khoát nói đến.

"A, đúng rồi, ngươi đợi đấy. . ."

Vương Tiểu Thiên cùng theo Lư Đình Thiên đi vào cái kia bàn đá bên cạnh, giật xuống bên hông treo màu vàng đất cái túi, chỉ vào, cái túi cửa bị mở ra, hấn từ bên trong lấy ra ba đồ tốt, một cái thùng gỗ, một sợi dây thừng, một quyển vàng vàng sách nhỏ, đặt ở trên bàn đá.

"Đây là Trần trưởng lão yêu cầu đưa tới cho ngươi đấy, ngươi xem một chút!"

Vương Tiểu Thiên đem ba đồ tốt giao cho Lư Đình Thiên. "Đa tạ Tiểu Thiên Sư huynh rồi!"

Lư Đình Thiên có chút tò mò nhìn chăm chăm vào Vương Tiểu Thiên trên tay cái túi.

"Tiểu Thiên Sư huynh, cái này cái túi là cái gì a?"

"A, cái này a, đây là Túi Càn Khôn, chủ yếu dùng để bỏ vào thứ kia đấy, đệ tử nhập môn thời điểm đều phát một cái đấy, ngươi cái này trong bao quần áo có lẽ thì có!"

"Ta tìm xem. . ."

Lưu Đình Thiên mở ra bao phục, bày đặt ở phía trên mặt chính là một cái màu vàng đất cái túi, cùng Vương Tiểu Thiên giống như đúc.

"Là như thế này dùng đây, chỉ cần đem Linh lực rót vào Túi Càn Khôn ở bên trong, có thể tự do mở ra Túi Càn Khôn rồi, sau đó có thể xuất ra người cần đồ vật rồi, chúng ta đây là sơ cấp nhất đây, nhưng mà cũng có thể đựng không ít đồ, ta nghe nói Chương môn chính là cái kia là trung cấp đây, có thể đựng đồ vật thêm nữa. . ."

Lưu Đình Thiên dùng Trần trưởng lão dạy khẩu quyết, điều động trong cơ thể cái kia tí Linh lực, nhưng vô luận như thế nào đều không thể đem Linh lực tập trung ở đầu ngón tay.

"Người như vậy không đúng, ta dạy cho người!"

Nói xong, Vương Tiểu Thiên bắt đầu chỉ đạo Lưu Đình Thiên như thế nào đem Linh lực tập trung ở một chút trên.

"Đa tạ Tiểu Thiên Sư huynh."

Lưu Đình Thiên rất nhanh liền học xong, mình cũng có thể đem Túi Càn Khôn mở ra, vô cùng vui vẻ, hướng về phía Vương Tiểu Thiên vừa chấp tay.

"Cái này có cái gì khách khí, vốn những thứ này đều là có chuyên môn sư huynh dạy dỗ đấy, chẳng qua là người không phải là tại chính thức thu nhận sử dụng thời kì vào, khả năng liền sơ sót!"

Vương Tiểu Thiên có chút xấu hổ, hẳn cũng là năm nay mới đến người mới, như thường ngày chỉ có hân cho người khác thi lễ phần, lúc nào cũng bị người thi lễ, có chút không thích ứng.

"Tiểu Thiên Sư huynh, ta có chút ít vấn đề muốn thỉnh giáo người, không biết phương hướng bất tiện?"

Lưu Đình Thiên thấy Vương Tiểu Thiên rất nhiệt tâm, trong lòng mình nghĩ vấn đề cũng đúng là không người nào cho hắn trả lời, cũng chỉ phải thử xem Vương Tiểu Thiên có thể hay không giải đáp hắn một vài vấn đề.

"A? Thỉnh giáo ta a? Ặc. . . Ha ha, tốt, ta biết rõ đấy cũng không nhiều, người hỏi đi, vạn nhất ta cũng không biết đấy, người cũng chớ có trách ta a!"

Vương Tiểu Thiên có chút xấu hổ gãi gãi đầu.

"Sư huynh, cái gì là linh tệ a?"

"A, cái này ta biết rõ, linh tệ chính là Tu Tiên giới dùng để cân nhắc vật phẩm giá trị một loại tiền, cùng phạm nhân ngân lượng là giống nhau."

"Chẳng qua là linh tệ cũng là một loại tiêu hao phẩm, như thường ngày bố trí trận pháp, hoặc là tăng lên bản thân tu vi đều cần linh tệ, mà linh tệ cũng phân là đẳng cấp đấy, có cao, ở bên trong, thấp ba cái cấp bậc, cái này chính là linh tệ!"

Vương Tiểu Thiên từ Túi Càn Khôn trong lấy ra một khối bẹt màu ngà sữa hình tròn đồ vật, phía trên tản ra Linh lực chấn động, như là sương mù bình thường quay quanh ở phía trên.

"Đây là cấp thấp linh tệ, đệ tử tại Bách Thảo Đường là muốn làm việc vất vả đấy, hoặc là chăm sóc linh ruộng, hoặc là tuần tra gì gì đó."

"Mỗi tháng căn cứ làm những chuyện như vậy có thể tại Lý trưởng lão chỗ đó nhận lấy đến nhất định được linh tệ, Lý trưởng lão người nhận thức đi, chính là chia người những cơ sở này trang bị lão đầu kia. . ."

Vương Tiểu Thiên nói xong lời cuối cùng, giảm thấp xuống thanh âm.

"A, nhận thức, chính là đại môn bên cạnh đã viết một cái từ thường dùng trong phòng kia Lý trưởng lão!"

"Đúng đúng đúng, chính là hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Theo Như Nhu Cầu

"Đúng rồi, người lĩnh nhiệm vụ là cái gì?"

Vương Tiểu Thiên mở miệng hỏi.

"Ta còn giống như không có cùng Lý trưởng lão lĩnh nhiệm vụ, Trần trưởng lão nói muốn ta giúp hắn chăm sóc lấy Dược Viên, không cho phép hư hao một cây thảo dược, một thảng một cái linh tề, có con người làm ra hư hao mà nói phải thương thường!"

"A?"

Vương Tiểu Thiên có chút kinh ngạc trừng mắt Lưu Đình Thiên.

"Ta vừa tới, đối với nơi này hết thấy đều chưa quen thuộc, vì vậy đáp ứng!"

Lưu Đình Thiên từ Vương Tiểu Thiên trong lúc biểu lộ nhìn ra bản thân bị Trần trưởng lão cho lừa được, nhưng mà hắn cũng không có chú ý, ngược lại cảm giác mình vừa gia nhập, có thể có như vậy một cái bản thân tương đối am hiểu sự tình làm đã rất tốt.

"A, người vừa mở khả năng không biết, linh tề rất khó tránh đây, một thảng một cái linh tề đã vô cùng cao, ta đã tới nửa năm rồi, làm nhiệm vụ mới buôn bán lời bốn cái linh tề mà thôi, người một thảng một cái đã rất nhiều, chẳng qua là không cho hư hao một cây dược liệu, cái này cũng không phải là một kiện dễ dàng sự tình."

Vương Tiểu Thiên có chút hâm mộ lại có điểm may mắn.

"A?"

Cái này đến phiên Lưu Đình Thiên lấp bắp kinh hãi, hắn còn lấy làm một thảng một cái linh tề rất thấp đâu rồi, kết quả phát hiện không phải như vậy, vậy tại sao không ai để làm đây?

Xem ra cái này chiếu cố Dược Viên cũng không phải là đơn giản như vậy một việc, lấy hắn đối với Trần trưởng lão đệ nhất ánh giống như đến xem, tuyệt đối không phải là cái thua thiệt chủ, sự tình tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

"Sư huynh, chúng ta Bách Thảo Đường có bao nhiêu người?"

Lưu Đình Thiên chuyển hướng chủ đề.

"Tổng cộng có hơn bảy trăm người, Tổ Sư tên là Lý Thanh, là linh tự hậu kỳ cao thủ, Chương môn gọi là ngựa sóng to, là linh động viên mãn thời kỳ, phía dưới thì có hơn hai mươi cái Trưởng lão, đều là Linh Động kỳ đấy, xuống chút nữa chính là đều là đệ tử, có chừng bảy trăm người tới, đều tại trụ cột công pháp giai đoạn. . ."

Vương Tiểu Thiên lại bắt đầu sinh động đứng lên.

"Cái kia sư huynh là trụ cột công pháp cái gì giai đoạn?"

"Ta mới đột phá tầng năm không lâu, đây là trong nhà của ta bỏ ra giá tiền rất lớn tìm người hỗ trợ luyện chế ra một quả tẩy tẩy viên, ta mới may mắn đột phá tầng năm, người thì sao?"

"Ta mới ba tầng!"

Lưu Đình Thiên cười cười xấu hổ, hắn vẫn luôn chỉ biết là ba tầng khẩu quyết, hiện tại mới bắt được nguyên vẹn một thuộc tính trụ cột công pháp.

"Đừng lo, nhìn người tuổi có lẽ mười bốn mười lăm tuổi, cơ hội vẫn rất nhiều. . ."

"Đa tạ sư huynh, ta sẽ cố gắng đấy!"

"Đúng rồi, sư huynh, Tu Tiên giới có môn phái khác sao?"

"Có a, chúng ta võ quốc hữu ngũ đại tu Tiên môn phái, xanh đẳng cung, Bách Thảo Đường, Linh Thú núi, Hồng Phong cốc, phi kiếm phái, cái này nằm trong phái lấy xanh đẳng cung thực lực mạnh nhất."

"Ách. . . Chúng ta Bách Thảo Đường thực lực hơi yếu một ít, nhưng mà ta nghe các sư huynh nói Chương môn chính đang chuẩn bị đột phá Linh Động kỳ viên mãn cảnh giới, nếu như thành công, chúng ta Bách Thảo Đường cũng đem thực lực tăng nhiều!"

"Sư huynh, vì cái gì chúng ta Bách Thảo Đường thực lực yếu nhất a?"

"Bởi vì Bách Thảo Đường này đây luyện chế đan dược nổi danh, mặc dù đang võ nước trong tu tiên giới không người nào dám đắc tội chúng ta Bách Thảo Đường, nhưng mà Tổ Sư chỉ có linh tự trung kỳ cảnh giới, hơn nữa cũng chỉ có Tổ Sư một người mà thôi, còn lại mấy phái đều có hai gã hoặc là hai gã trở lên linh tự thời kỳ cao thủ tọa trấn. . ."

"Xanh đẳng cung trên cơ bản đầu tuyển nhận nữ đệ tử, trừ phi đặc biệt có tiềm lực nam tu sĩ, tuy rằng nhân số không phải là tối đa, nhưng mà tổng hợp

thực lực là mạnh nhất, chủ yếu lấy Thủy thuộc tính làm chủ."

"Chúng ta Bách Thảo Đường chủ yếu là lấy mộc thuộc tính làm chủ, mà Linh Thú núi chủ yếu là bán ra Linh Thú đấy, bọn hần am hiểu đem ra sử dụng Linh Thú tác chiến, có chút cao cấp Linh Thú có thể cực kỳ khủng khiếp, có thể cùng linh tụ thời kỳ cao thủ đối bình mà không rơi vào thế hạ phong."

"Những cái kia Linh Thú da dày thịt béo vô cùng khó đối phó, Hồng Phong cốc và phi kiếm phái tức thì không có cố định thuộc tính, cái gì thuộc tính đều liên quan đến. . ."

Hai người cứ như vậy trò chuyện, Vương Tiểu Thiên đem một ít biết rõ đấy tin tức đều một tia ý thức giảng cho Lưu Đình Thiên nghe, từ khi hần đi vào Bách Thảo Đường, vẫn chưa từng có người biết như vậy rất nghiêm túc nghe hần nói lời nói, hôm nay cái này buổi trưa, thế nhưng là lại để cho hần nói miệng đắng lưỡi khô, vô cùng đã ghiền, thẳng đến sắc trời có chút hồ đồ tối xuống.

"Ai nha, đình Thiên sư đệ, sắc trời không còn sớm, ta buổi tối còn muốn đi tuần tra, sẽ không hần huyên với ngươi, ngươi nếu có chuyện gì, đi ra núi dưới lòng bàn chân một hàng kia có tranh trong phòng đi tìm ta, ngươi vừa hỏi, liền có thể tìm tới ta, ta đi trước Haaaa...!"

Vương Tiểu Thiên có chút không bỏ được, tuy rằng nói rất mệt a, nhưng lại nói rất thoải mái, tốt như vậy người nghe hần có thể là lần đầu tiên gặp được.

"Đa tạ sư huynh!"

Lưu Đình Thiên cũng thật không ngờ Vương Tiểu Thiên như vậy có thể giảng, dứt khoát đem nghi vấn của mình cả đám đều hỏi.

Có chút Vương Tiểu Thiên biết rõ đấy liền cẩn thận giải thích cho hần, không biết Lưu Đình Thiên liền tranh thủ thời gian tìm cơ hội chuyển hướng chủ đề.

Tóm lại đầu rồi, lần này buổi trưa, hần đại khái đem võ nước Tu Tiên giới một ít tình huống căn bản làm cho rõ ràng, đồng thời cũng đem Tu Tiên giới một ít trụ cột thường thức cũng biết rõ cái đại khái, dù sao những thứ này đều không phải là cái gì chuyện bí ẩn tình.

Đưa đi Vương Tiểu Thiên về sau, Lưu Đình Thiên nhìn xem có chút lờ mờ bầu trời, cảm lấy thùng nước và dây thừng đi vào bên giếng bên cạnh, bắt đầu mức nước, hần muốn trước hạo hạo tắm rửa, hần cùng Hồ Nhạc Thánh dọc theo con đường này đều không có hạo hạo rửa.

Đánh lên đến nước, Lưu Đình Thiên đứng ở bên giếng bên cạnh, bắt đầu tắm, tẩy tẩy tẩy bắt đầu tưởng niệm lên Hồ tiên sinh, cũng không biết Hồ tiên sinh hiện tại đi tới chỗ nào rồi hả? Có cái gì không nguy hiểm? Có hay không ăn cái gì?

"Xi xào. . ."

Nghĩ đi nghĩ lại Lưu Đình Thiên bụng kêu lên, hần mới nhớ tới từ giữa trưa đến bây giờ hần vẫn chưa ăn cơm, quả thật có chút đói bụng, vừa rồi cùng Vương Tiểu Thiên chỉ lo hỏi một ít những thứ khác, liền ăn cơm chuyện trọng yếu như vậy đều quên, Lưu Đình Thiên bắt đầu đi lấy đồ ăn.

Các loại Lưu Đình Thiên rửa mặt hoàn tất, ăn mặc trong bao quần áo phát món đồ màu xanh trường bào, trên ngực thêu lên một cây tứ diệp thảo, vẫn ăn mặc một đôi màu xanh giày vải, cũng là trong bao quần áo đấy, trừ lần đó ra, trong bao quần áo sẽ không có những vật khác rồi.

Cái này một thân cách ăn mặc có thể nói là tương đối tươi mát cởi mở, cùng tắm rửa trước quả thực chính là tương như hai người, cảm giác cũng không đều là một người rồi.

Lưu Đình Thiên lấy ra bản thân hai cái bao phục, nhìn chung quanh không có người, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng, ngoại trừ cùng xa xa đang tại tuần tra đi tới người bên ngoài, chung quanh hần nửa dặm mà ở trong không có bất kỳ người nào, lúc này mới yên lòng lại, cẩn thận mở ra Hồ tiên sinh buổi sáng đưa tới cái túi xách kia phục, mở ra.

Chỉ thấy một cái lòng bài tay lớn nhỏ màu bạc Tiểu Đình chính yên tĩnh nằm ở trong bao quần áo, bên cạnh còn có một bọc nhỏ phục.

Lưu Đình Thiên tự nhiên nhận ra, đó là buổi sáng Lưu Đình Thiên chuẩn bị lưu cho Hồ Nhạc Thánh trên đường ăn cuối cùng một chút đã nướng chín đã trư thịt, không biết Hồ Nhạc Thánh lúc nào nhét vào đựng Tiểu Đình trong bao quần áo.

Điều này làm cho Lưu Đình Thiên rất cảm động, cùng Hồ Nhạc Thánh so với, cái này Bách Thảo Đường thật sự là lạnh lùng đủ có thể, hần coi như là chạy ba năm giang hồ lão luyện, vì vậy nhập lại không có để trong lòng, chẳng qua là càng thêm hoài niệm lên Hồ Nhạc Thánh đến.

Đem lòng bài tay lớn nhỏ đỉnh bỏ vào Túi Càn Khôn ở bên trong, lại đem cái kia gốc hơn trăm năm dược liệu lấy ra, chỉ thấy vừa lấy ra, trong nháy mắt mùi thơm xông vào mũi, Lưu Đình Thiên dùng sức nghe nghe về sau, vậy mà không có vừa rồi như vậy đói bụng, sau đó liền đem tất cả dược liệu cũng bỏ vào Túi Càn Khôn ở bên trong, lại đem Túi Càn Khôn đóng ở cái hổng của mình.

Cái kia thân áo thùng váy cũng không có ném đi, mà là bị Lưu Đình Thiên giặt phơi tại hàng rào trên tường, mà lúc này trời đã tối rồi xuống.

Chương 118: Leo Núi

"Ồ?"

Ngay tại Lưu Đình Thiên xoay người chuẩn bị đi vào cở tranh phòng, lại phát hiện cở tranh trong phòng thậm chí có màu vàng nhạt ánh sáng xuyên qua đi ra, trong phòng không có khả năng có người a, người nào điếm đèn đây?

Lưu Đình Thiên bước nhanh đi vào cở tranh phòng, nhìn về phía nguồn sáng chỗ, chỉ thấy một viên lớn chừng quả đu đủ tảng đá khảm nạm tại cở tranh nóc nhà bung, cái kia ánh sáng màu vàng đúng là tảng đá phát ra đấy.

Hắn trên mặt đất ngẩng đầu nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra cái như thế về sau, cũng liền buông tha rồi, hòn đá kia thoát nhìn không hề giống có hại bộ dạng.

Lại nhìn hướng trong phòng, thật sự là loạn, cũng không có giường, Lưu Đình Thiên chuyển cái Tiểu Mộc băng ghế, quay người đi tới cửa phòng cửa, ngồi ở cửa ra vào nhìn lên bầu trời đêm.

Vừa nhìn vừa ăn xong rồi đã trư thịt, hắn Trường Hồ Nhạc Thánh, nhớ hắn cha mẹ, đã từng cùng có như vậy ban đêm, hắn và cha hắn nương ngồi trong sân, nhìn xem đầy trời Phồn Tinh, nói qua chuyện nhà, trò chuyện đạo lý đối nhân xử thế, khi đó là cỡ nào ấm áp a!

Đã ăn xong đã trư thịt Lưu Đình Thiên bình phục quyết tâm tinh, sau đó liền từ Túi Càn Khôn trong lấy ra một quyển sách và một quyển sách nhỏ, do dự xuống, hay là lựa chọn quyển sách kia, đem sách nhỏ thả lại Túi Càn Khôn ở bên trong, liền ảm áp ánh sáng màu vàng, Lưu Đình Thiên nhìn kỹ nổi lên cái kia vốn mộc thuộc tính trụ cột công pháp.

Không biết qua bao lâu thời gian, Lưu Đình Thiên đem sách khép lại, nhắm mắt lại, không có một hồi liền lại mở ra, đem sách bỏ vào Túi Càn Khôn ở bên trong, hắn đã đem quyển sách này trong sở hữu khẩu quyết đều ghi tạc trong đầu.

Lưu Đình Thiên quay đầu lại nhìn thoáng qua lộn xộn cở tranh phòng, xoay đầu lại, dứt khoát trực tiếp đi về hướng một bên bàn đá, hắn ý định ngày mai lại chinh đồn cở tranh phòng, hôm nay liền ở bên ngoài ngủ, hắn cùng với Hồ Nhạc Thánh trong núi qua hơn ba tháng, đối với cái này nhập lại không có chút nào không thói quen.

Đây là Lưu Đình Thiên tại Bách Thảo Đường ngày đầu tiên, nhưng hắn cũng không tính cứ như thế trôi qua, hắn xếp bằng ở đá trên ghế, nhắm mắt lại, bắt đầu luyện tăng thứ tư khẩu quyết, cái kia ti thể khí nóng nảy bắt đầu chuyển động, cùng lúc trước bình tĩnh không quá giống nhau.

Lưu Đình Thiên nhẫn nại ở vui sướng trong lòng, càng không ngừng vận chuyển khẩu quyết, lại để cho cái kia ti thể khí bắt đầu dọc theo cố định quỹ tích vận chuyển lại, một chu thiên, hai cái chu thiên, cũng không biết làm sao lại như vậy ngủ rồi, hoàn toàn không có chú ý tới mình bên hông Túi Càn Khôn làm cho phát ra từng trận yếu ớt bạch quang.

Ngày hôm sau, khi luồng thứ nhất ánh mặt trời chiếu đến Lưu Đình Thiên trên mặt lúc, hắn mới tỉnh lại, dụi dụi con mắt, duỗi lưng một cái, thiếu chút nữa từ trên mặt ghế đá té xuống, thoáng cái kinh hãi liền hoàn toàn tỉnh lại, lúc này mới nhớ tới bản thân tối hôm qua ở chỗ này ngồi ngủ một đêm.

Đi vào bên giếng bên cạnh, đánh cho thùng nước, bắt đầu rửa mặt, rửa mặt sau khi hoàn thành, mà bắt đầu kiểm tra lên Dược Viên, đây là Trần trưởng lão nói rõ cho nhiệm vụ của hắn, mỗi tháng một cái linh tề đầu.

Hắn hiện tại một nghèo hai trắng, đây là hắn duy nhất có thể làm lợi nhuận linh tề sự tình rồi, vì vậy đặc biệt đề tâm, kiểm tra rất cẩn thận, nên xối đất xối đất, nên tưới nước tưới nước, mang hoạt sau một lúc rút cuộc đem Dược Điền loay hoay xong.

Sau đó liền thu thập lên cở tranh phòng đứng lên, mãi cho đến giữa trưa, cở tranh phòng đều không có chinh đồn đến một nửa, Lưu Đình Thiên ngẩng đầu nhìn nhìn mặt trời đã giữa trưa rồi, trong bụng đói khát, lại không biết ở nơi nào có thể có cơm ăn.

Hắn người không có đồng nào, chỉ có thể đi trước tìm Vương Tiểu Thiên, đến hỏi hỏi hắn có thể hay không mang bản thân đi ăn cơm, lúc này thời điểm hắn đặc biệt hoài niệm Phạm đại trù mần trâu.

Trên đường đi có một lớp tuần tra sư huynh đề ra nghi vấn qua hắn một vài vấn đề, cuối cùng thấy không có vấn đề mới thả hắn rồi đi, đi đến chân núi về sau, đi vào một hàng kia cở tranh phòng.

"Sư huynh, xin hỏi, Vương Tiểu Thiên Sư Huynh ở nơi đó một gian?"

Lưu Đình Thiên cung kính hỏi bên cạnh một gã cùng hắn sát bên người mà qua sư huynh.

"Vương Tiểu Thiên? Sư huynh? Là có một cái gọi là Vương Tiểu Thiên ở tại trong gian phòng đó, chẳng qua là hắn là năm nay mới tiến vào tân đệ tử, không biết có phải hay không là người muốn tìm sư huynh?"

Nói xong cũng rời đi, cũng không nói thêm cái gì.

"Đa tạ sư huynh!"

Lưu Đình Thiên sau khi nói xong liền hướng vừa rồi hất chỉ cái gian phòng kia phòng ở đi tới, vừa tới cửa, trước mặt đứng phải đang định đi ra ngoài Vương Tiểu Thiên.

"Tiểu Thiên Sư Huynh!"

"Ài, đình Thiên sư đệ!"

Vương Tiểu Thiên có chút hưng phấn.

"Sư huynh, có kiện sự tình còn muốn phiền tới sư huynh. . ."

"Hai ta đừng khách khí, ngươi nói. . ."Ta trong bụng đói khát, không biết ở đâu có thể ăn đến cơm, ngươi biết trên tay của ta tạm thời không có linh tệ, vẫn hy vọng ngươi có thể mượn trước ta, đợi đến lúc Trần trưởng lão phát linh tệ ta lập tức liền vẫn. . ."

"Ăn cơm?"

"Ừ."

"A, ngươi xem ta đây đầu óc, quên nói cho ngươi biết rồi, không có đạt tới Linh Động kỳ đệ tử, có thể đi Lý trưởng lão chỗ đó miễn phí nhận lấy Tịch Cốc đan, mỗi tháng chỉ dùng ăn một viên, một tháng cũng không cần ăn uống, cũng sẽ không cảm thấy đói, như vậy có thể tiết kiệm thời gian dùng để tu luyện. . ."

Lưu Đình Thiên có chút hóa đá, vì tu luyện thậm chí ngay cả ăn cơm thời gian đều giảm đi, đây cũng quá hiếm thấy rồi, viên kia Tịch Cốc đan thật có thể chống đỡ một tháng không ăn cơm?

"Sư đệ, sư đệ, ta còn muốn vội vàng đi làm một cái đại nhiệm vụ, đoán chừng phải ly khai một tháng, thời gian khẩn cấp, trước hết không giúp ngươi, chờ ta trở lại sau lại đi tìm ngươi chơi!"

Nói xong Vương Tiểu Thiên liền vội vàng rời đi.

"A, tốt, sư huynh đi thông thả."

Phục hồi tinh thần lại Lưu Đình Thiên vội vàng chấp tay đưa tiễn, thấy Vương Tiểu Thiên đã rời đi, mình cũng hướng phía Bách Thảo Sơn chân núi cái kia khỏi cự thạch đi đến.

Đúng là trung tâm buổi trưa, một ngày lúc nóng nhất, Thái Dương nóng rất đấy, trên đường núi có một thiếu niên đang tại khó khăn trở lên bò, lúc này hất khoảng cách đỉnh núi còn có tiếp cận một phần ba khoảng cách, toàn bộ trên đường núi trừ hất ra, không tiếp tục những người khác.

Lưu Đình Thiên mồ hôi đầm đìa, toàn thân cao thấp trên cơ bản bị ướt đẫm, hất thật không ngờ cái này núi khó leo lên như vậy.

Lần trước đứng ở Từ Thông Thiết Mộc trên thuyền, dọc theo cầu thang rất nhanh liền bay lên đỉnh núi, lúc ấy cũng có rất nhiều sư huynh hoặc trên hoặc xuống, hất không có phát hiện bọn hất có ai mệt mỏi như vậy a, vì cái gì bản thân bò cái núi mệt mỏi như vậy, chẳng lẽ cùng bản thân Linh Căn Bất Thuần có quan hệ?

Nhìn qua lên trước mắt có thể nhìn thấy đỉnh bóng dáng. Lưu Đình Thiên lại tiếp tục trở lên bò, tiếp tục điều động trong cơ thể không có còn lại bao nhiêu Linh lực, tập trung ở hai cái đùi trên.

Nhưng chân vẫn đang như là đồ chì giống nhau trầm, mỗi một lần cất bước đều rất cố hết sức, nhưng hất không có cách nào, bụng là thật tâm đói a, cái này Tịch Cốc đan lấy không được, về sau thời gian này không có cách nào khác qua, tổng không có khả năng tươi sống bị chết đói đi.

Đợi đến lúc Lưu Đình Thiên rốt cuộc bò lên trên đỉnh núi, đã bị mệt mỏi nằm, trong cơ thể Linh lực sớm đã hao hết, chẳng qua là dựa vào một cổ không để cho mình chết đói lý niệm bò lên đi lên, nằm trên mặt đất thở hổn hển, đỉnh bên cạnh hai gã sư huynh có chút do dự đã đi tới.

"Ngươi. . . Bò lên?"

Một tên trong đó sư huynh nhìn xem nằm trên mặt đất thở hổn hển Lưu Đình Thiên.

"Hai vị sư huynh tốt. . ."

Lưu Đình Thiên giãy giụa lấy bò lên, khó khăn hướng về phía hai người vừa chấp tay, sau đó có chút nghỉ hoặc nhìn nhìn mình chăm chăm hai người, lại nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn xem sau lưng thật dài cầu thang.

"Hặc hặc. . . Hặc hặc. . ."

Hai người phá lên cười, hình thái khoa trương, giống như Lưu Đình Thiên bò lên là một kiện phi thường buồn cười sự tình, khiến cho Lưu Đình Thiên có chút không hiểu thấu, không bò lên, chẳng lẽ bay lên không thành, hẳn vừa không có Từ Thông Thiết Mộc thuyền, như thế nào bay?

"Người. . . Vậy mà. . . Bò. . . Đi lên. . . Hặc hặc. . . Hặc hặc. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Gánh Nước Nhiệm Vụ

"Người. . . Vậy mà. . . Bò. . . Đi lên. . . Hặc hặc. . . Hặc hặc. . ."

Hai người ôm bụng cười chính là trước ngoặt ngựa ra sau, một bên Lưu Đình Thiên có chút im lặng, cái này có cái gì tốt cười đấy.

"Hai vị sư huynh, nếu như không có chuyện gì khác, ta trước hết đi tìm Lý trưởng lão đi cầu một ít Tịch Cốc đan!"

Lưu Đình Thiên khôi phục một ít thể lực, đối với hai vị vẫn đang đang cười sư huynh vừa chấp tay về sau, liền chuẩn bị đi vào.

"Ài, chờ một chút, người tên là gì, trước mắt đang thi hành nhiệm vụ gì?"

Một tên trong đó cố nín cười hỏi.

"Sư huynh, ta là Lưu Đình Thiên, bây giờ đang ở giúp đỡ Trần trưởng lão chăm sóc Dược Viên!"

Lưu Đình Thiên dừng bước, rất nghiêm túc hỏi đáp.

"A, như vậy a, vào đi thôi!"

Một gã khác xem xét một cái sổ sách, một lát sau sau đối với Lưu Đình Thiên nói đến.

"Đa tạ hai vị sư huynh!"

Lưu Đình Thiên rồi đi thật lâu về sau, vẫn đang có thể cảm ứng được từ trong đình truyền ra từng đợt tiếng cười, cũng lười suy nghĩ tiếp nguyên nhân, hẳn chỉ biết là hiện tại bụng của mình thật sự thật đói bụng.

Dọc theo ngày hôm qua trong trí nhớ lộ tuyến, Lưu Đình Thiên rất nhanh đi vào cái kia lúc giữa viết từ thường dùng gian phòng, đã tìm được Lý trưởng lão.

"Lý trưởng lão tốt, vẫn bồi Lưu Đình Thiên, ngày hôm qua cùng Từ trưởng lão cùng đi qua, hôm nay vẫn bồi cô ý tới đây nhận lấy một ít Tịch Cốc đan, phiền toái Lý trưởng lão rồi!"

Lưu Đình Thiên vô cùng cung kính đối với Lý trưởng lão thi cái lễ.

"A, cầm đi đi, đây là một cái thúng đầy, mỗi ngày một hạt!"

Lý trưởng lão chính ngồi xếp bằng ngồi ở chỗ kia ngồi xuống, ánh mắt cũng không có mở ra, từ một bên cầm lấy một cái màu xanh nhạt bình nhỏ, tiện tay ném đi qua.

"Đa tạ Lý trưởng lão, vẫn bồi có một chuyện muốn thỉnh giáo?"

Lưu Đình Thiên cẩn thận tiếp nhận bình nhỏ.

"Hả? Người nói!"

Lý trưởng lão mở mắt, nhìn xem Lưu Đình Thiên, nhìn không ra bất luận cái gì biểu lộ.

"Lý trưởng lão, không biết. . . Ta bây giờ có thể lĩnh lấy nhiệm vụ gì?"

Lưu Đình Thiên có chút khản trương, hẳn hiện tại người không có đồng nào, mặc dù đối với vật ngoài thân cũng không coi trọng, nhưng nếu như có thể có kiếm lấy linh tề cơ hội, hẳn cũng sẽ không buông tha cho.

"Như thế nào, Trần trưởng lão cái kia, đối với ngươi không hài lòng?"

Lý trưởng lão ngữ khí trở nên có chút lạnh như băng.

"Là đệ tử không có nói rõ ràng, Lý trưởng lão cái kia đã đem Dược Viên giao cho đệ tử quản lý, đệ tử cũng có thể đảm nhiệm, chẳng qua là đệ tử mới tới thế nào đến, đối với Bách Thảo Đường chưa quen thuộc, muốn mau sớm làm chút ít nhiệm vụ làm quen một chút!"

Tuy rằng Lưu Đình Thiên nhập lại không lo lắng, nhưng mà Lý trưởng lão ngữ khí cũng quá thật làm cho hắn có chút không hiểu khản trương và áp lực.

"Nguyên lai là như vậy, Bách Thảo Đường nhiệm vụ theo lý thuyết mỗi lần chỉ có thể tiếp một cái, sau khi hoàn thành mới có thể tiếp tục kế tiếp, nhưng ngươi là bị Trần trưởng lão trực tiếp mang đi đấy, cũng không thuộc về Bách Thảo Đường nhiệm vụ, hiện tại cũng có thể nhận lấy một cái."

"Chẳng qua là, ngươi không cần phải nhận lấy, chiếu cố tốt Trần trưởng lão Dược Viên cũng không phải một kiện chuyện dễ dàng, ngươi cũng không thể chần chờ a!"

Lý trưởng lão ngữ khí thả chậm, Lưu Đình Thiên lập tức cảm giác được áp lực chợt giảm, trong nội tâm có chút kinh nghi bất định.

"Lý trưởng lão, vẫn bồi từ nhỏ đi học luyện tập về dược thảo trụ cột thường thức, thuốc kia ruộng đất đất phi nhiều, chỉ cần định kỳ tiến hành tưới tiêu và quản lý là được rồi, vẫn bồi từ Từ trưởng lão dẫn vào Tu Tiên giới, đối với nơi này hết thảy đều rất lạ lẫm, Trưởng phải nhanh một chút quen thuộc, mong rằng Lý trưởng lão thành toàn!"

Lưu Đình Thiên không kiên ngoạ không siểm nịnh rất cung kính nói xong.

"Ừ, đã như vậy, ta có thể an bài cho ngươi nhiệm vụ, bất quá ta nhưng là phải lần nữa nhắc nhở ngươi, Trần lão đầu có thể không phải là cái gì tốt tính khí người, ngươi muốn là vì cái này làm trễ nải hấn Dược Viên, hậu quả này ngươi có thể nghĩ thông suốt. . ."

Lý trưởng lão lần nữa nhắc nhở.

"Đa tạ Lý trưởng lão, vẫn bồi đã suy nghĩ kỹ càng rồi, tất nhiên sẽ không chậm trễ Trần trưởng lão sự tình!"

"Tốt, ngươi đợi đấy. . ."

Lý trưởng lão nói xong cũng từ Túi Càn Khôn trong lấy ra một cái màu lam sổ sách hình dáng đồ vật, lại chỗ đó lật xem.

"Tại đây cái đi, ngươi vừa mở, đối với Bách Thảo Đường cũng chưa quen thuộc, nhiệm vụ này cũng có thể cho ngươi nhanh hơn dung nhập vào Bách Thảo Đường. . . Tại đây cái đi. . ."

Lý trưởng lão trầm ngâm gật gật đầu.

"Ngươi cầm lấy, trên đỉnh núi có một chỗ linh điền, loại đi một tí quý trọng dược liệu, nhưng mà cần lấy phía sau núi khe núi bên trong linh nước tiến hành tưới tiêu, ngươi mỗi ngày chỉ cần sớm muộn gì tại khe núi chỗ chọn hai thùng nước đến linh điền chỗ là được rồi."

"Chỗ đó có người đặc biệt đang quản đề ý, hoàn thành hai tháng có thể nhận lấy một quả linh tề, ngươi cầm lấy cái này cái phù, ta tìm người dẫn ngươi đi chỗ đỉnh núi. . ."

Lý trưởng lão đem nhất trương phù cách không quảng ra, cái kia phù chợt nghe lời nói bay bổng đã rơi vào Lưu Đình Thiên trên tay.

"Chấn Bang, ngươi tới đây một chút. . ."

Lý trưởng lão tay lấy ra phù chỉ, đối với phù chỉ nói một tiếng, sau đó liền gặp được tại Lý trưởng lão trong lòng bàn tay phù chỉ vô có tự nhiên...mà bắt đầu, trong nháy mắt đã bị đốt rụi rồi, cái gì cũng không có lưu lại.

"Lý trưởng lão!"

Sau đó không lâu từ bên ngoài đi tới một thanh niên người, nhìn tuổi chừng có mười bảy mười tám tuổi, lớn lên khuôn mặt thanh tú.

"Chấn Bang, mang Lưu Đình Thiên đi đỉnh núi linh điền chỗ, giao cho Khương trưởng lão!"

Lý trưởng lão nói xong cũng nhắm mắt lại, tiếp tục bắt đầu tĩnh tọa.

"Vâng!"

Tên kia gọi là Chấn Bang đệ tử trả lời về sau, nhìn Lưu Đình Thiên liếc về sau, quay người ra bên ngoài thối lui.

"Đa tạ Lý trưởng lão!"

Lưu Đình Thiên cũng cùng theo lui ra ngoài.

"Có làm phiền sư huynh rồi!"

Lưu Đình Thiên đi theo Chấn Bang đằng sau.

"Sư đệ không nên khách khí, thuộc bọn phận sự tình mà thôi!"

"Sư huynh, phía sau núi khe núi đi như thế nào a?"

"Đọc theo chân núi lối vào, đi tây đi, đi đến núi lưng chỗ, có thể chứng kiến cái kia khe núi rồi, chỗ đó có một cái Linh tuyến, trong nước Linh khí so với bình thường nước ở trong giếng muốn nồng đậm rất nhiều, đỉnh núi cái kia mảnh linh điền là chúng ta Bách Thảo Đường trọng yếu nhất, vì vậy mỗi ngày đều cần dùng khe núi Linh tuyến chỗ nước tiến hành tưới tiêu. . ."

"A, đây không phải là mỗi ngày đều muốn bò trên dưới núi?"

Lưu Đình Thiên nghĩ tới đây, bị hù toàn thân khẽ run rẩy.

"Đúng vậy, đúng rồi, cái kia Linh tuyến nước không thể dùng Túi Càn Khôn đựng, nếu không cái kia nước suối sẽ đánh mất Linh khí, người có thể ngàn vạn nhớ kỹ!"

"Là. . . Đa tạ sư huynh. . ."

Không bao lâu, Lưu Đình Thiên sẽ theo lấy Chấn Bang đi tới đỉnh núi linh điền chỗ, gặp được Khương trưởng lão, đem cái kia phù đưa cho Khương trưởng lão về sau, nhận được thùng và đòn gánh, coi như là tiếp nhận cái này gánh nước sống, sau đó cùng lấy Chấn Bang cùng một chỗ rời đi.

"Sư huynh, vì cái gì đỉnh núi một chút mùi thuốc cũng không có a, ta giúp đỡ Trần trưởng lão quản lý Dược Viên, chỗ đó mùi thuốc cũng rất đậm đặc. . ."

"A, chỗ đó có Tổ Sư tự mình bố trí trận pháp, đem chỗ đỉnh núi Linh lực toàn bộ hội tụ tại cái kia mảnh bên trong linh điền, cái kia trận pháp đem cái kia mảnh linh điền hoàn toàn ngăn cách, người không thấy mùi thuốc rất bình thường."

"Chỉ có Tổ Sư và mấy cái Trưởng lão mới có thể đi vào, chúng ta còn không thể nào vào được đây, dám can đảm tự tiện xông vào người, nhẹ thì đuổi ra Bách Thảo Đường, nặng thì. . ."

"Người rồi nhớ kỹ, chọn xong nước liền lập tức rời đi, không cần có bất kỳ không an phận chi Tuồng!"

Chấn Bang chăm chú nhìn Lưu Đình Thiên dặn dò đến.

"Vâng! Sư đệ nhớ kỹ!"

"Ừ, tốt, ta còn có việc, người tự hành xuống núi đi, ngày mai sáng sớm dựa theo yêu cầu đem nước chọn đi lên, không cần lười biếng, nếu không trừng phạt thật là nặng đấy!"

Nói xong Chấn Bang liền tự hành rời đi.

"Đa tạ sư huynh!"

Lưu Đình Thiên nói xong, bắt đầu đi nhìn lấy trong tay đòn gánh và hai con thùng gỗ lớn, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, hẳn vốn là thấy Vương Tiểu Thiên muốn làm tuần tra nhiệm vụ, nghĩ đến nhiệm vụ này không tệ, không chỉ có có linh tệ kiếm lấy, còn có thể làm quen một chút Bách Thảo Đường các nơi, cái này đến tốt, mỗi ngày muốn tìm trên nước núi, nghĩ vậy, Lưu Đình Thiên bắt chân đều như nhún ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Tịch Cốc Đan

"Xi xào. . ."

Lưu Đình Thiên bụng không hăng hái tranh giành lại kêu lên, hẳn lúc này mới nhớ tới cái kia bình bị hắn thu trong ngực Tịch Cốc đan, cẩn thận lấy ra một hạt, thả trong lòng bàn tay nhìn kỹ.

Hoàn thuốc kia hiện ra màu xanh nhạt, hình cầu đầy, vẫn chưa tới ngón út gấp che lớn nhỏ, nhưng mùi thuốc Ngân đặc biệt, nghe làm cho người ta có loại nói không nên lời cảm giác, dù sao hắn chưa từng ngửi qua, cũng không biết như thế nào ăn, có cái gì kiêng kỵ.

Lưu Đình Thiên đem được lại thu hồi chai thuốc ở bên trong, chuẩn bị trước tìm người hỏi một chút.

Đi vào đình chỗ đó, vẫn là trước kia trách nhiệm hai vị sư huynh, nhìn thấy Lưu Đình Thiên tới đây, lại có chút ít nhịn không được thấp tiếng cười khẽ đứng lên.

"Sư huynh, xin hỏi cái này Tịch Cốc đan là như thế nào phục dụng hay sao?"

Lưu Đình Thiên cũng không có đưa bọn chúng cười khẽ khi chuyện quan trọng.

"Cái này Tịch Cốc đan vào miệng về sau, muốn dùng Linh lực tan ra, có thể bảo vệ một tháng không cần ăn cơm!"

Trách nhiệm sư huynh thành thật trả lời.

"Đa tạ sư huynh!"

Lưu Đình Thiên may mắn, may mắn bản thân không có trực tiếp ăn, nếu không còn không biết sẽ như thế nào đâu.

Nói xong, liền đem thùng gỗ treo ở đòn gánh lên, ý định xuống núi, trong lòng hay là kỳ quái bọn họ đến cùng đang cười cái gì, nhịn không được mở miệng.

"Sư huynh, sư đệ hôm qua mới đến, đối với Bách Thảo Đường quy luật không hiểu rõ lắm, không biết, cái này leo núi có phải hay không có cái gì chú ý?"

Lưu Đình Thiên nhìn xem vừa rồi tên kia trả lời hắn vấn đề trách nhiệm sư huynh.

"Hắc hắc. . . Hắc hắc. . . Sư đệ. . ."

Hai gã trách nhiệm sư huynh liếc nhau, lại cười ha ha.

"Sư đệ a, người cảm thấy cái này Bách Thảo Sơn tốt bỏ sao?"

Tên kia trách nhiệm sư huynh nở nụ cười một lát sau ngừng lại.

"Không tốt bỏ, ta cũng cảm thấy kỳ quái, càng lên cao bỏ cảm giác lại càng khó bỏ, cùng ta lúc trước bỏ qua núi hoàn toàn khác nhau, bên trong có cái gì môn đạo sao?"

Lưu Đình Thiên khiêm tốn thỉnh giáo.

"Là như thế này, tự khai sơn tổ sư tại Bách Thảo Sơn thành lập Bách Thảo Đường lên, liền sai người tại cả tòa núi nắm chắc bố trí một cái trận pháp, vô cùng lợi hại."

"Từ chúng ta Bách Thảo Đường chế tác đặc biệt phi hành phù, còn lại môn phái người chỉ có thể từng bước một đi đến đi, hơn nữa theo càng lên cao, thừa nhận áp lực càng lớn, vốn dĩ này đến phòng ngừa những cái kia bọn đạo chích thế hệ lên núi đi trộm, dù sao chúng ta Bách Thảo Đường lấy luyện được nổi danh, có rất nhiều trân quý đan dược và dược liệu. . ."

Tên kia trách nhiệm sư huynh bắt đầu kiên nhẫn giải thích nói, có thể là bị vừa rồi Lưu Đình Thiên có thể bỏ lên chấn kinh sợ đến.

"Sư huynh, cái kia phi hành phù là ở Lý trưởng lão chỗ nhận lấy sao?"

Lưu Đình Thiên sáng tỏ thông suốt, khó tự trách mình leo núi bỏ mệt chết, lúc trước cũng bỏ qua so với cái này còn cao núi, cũng không có một mỏi như vậy qua.

"Không phải là, cái kia phi hành phù đáng ngưỡng mộ rồi, một trương muốn hai cái linh tệ, sao có thể miễn phí nha, bình thường đều là tìm làm nhiệm vụ Trưởng lão trước cầu một trương, từ phía sau nhiệm vụ ban thưởng trong khẩu trừ, người có thể đi tìm tiếp Trần trưởng lão, trước đòi hỏi một trương!"

"Ta còn cho tới bây giờ không có gặp ai có thể không dán phi hành phù bỏ lên, người là ta đã thấy cái thứ nhất, làm rất tốt, coi trọng người. . ."

"Đa tạ sư huynh!"

Lưu Đình Thiên nói xong, đem đòn gánh treo trên bờ vai liền hướng dưới núi đi đến rồi, mặt ngoài bình tĩnh, nội tâm rồi lại vô cùng phiền muộn, điều này làm cho hắn đi đâu tìm Trần trưởng lão đi a, đoán chừng lúc này đã bế quan, mượn hắn hai cái lá gan cũng không dám thời điểm này đi quấy rầy hắn.

Vương Tiểu Thiên cũng làm nhiệm vụ đi, muốn một tháng mới có thể trở về, coi như là hẩn tại, mình cùng hẩn cũng chỉ là hai mặt duyên phận, thật có thể mượn cho mình sao?

Xuống núi so sánh với núi nhẹ nhõm hơn nhiều, tuy rằng nhìn xem cầu thang lại nhiều lại dốc đứng, nhưng đối với có ba năm kinh nghiệm giang hồ Lưu Đình Thiên mà nói, cũng không phải chuyện này, trong lòng của hẩn một mực ở nghĩ đến đi nơi nào có thể làm một trương phi hành phù đây?

Trở lại Trần trường lão Dược Viên, kiểm tra một chút Dược Viên bên trong dược liệu, phát hiện không có vấn đề gì, đem thùng gỗ và đòn gánh đặt ở bên giếng bên cạnh về sau, lại nhìn thoáng qua thu thập gần một nửa cỏ tranh phòng, tâm tình uể oải, đi về hướng một bên bàn đá.

Bất kể như thế nào khó khăn, nếu như tiếp nhận, vậy muốn làm tốt, đây là Lưu Đình Thiên từ nhỏ rơi ở linh hồn đấy, bây giờ có thể làm đúng là trước tiên đem Tịch Cốc đan ăn, hẩn hiện tại đã đối không chịu nổi.

Nhưng cái này Tịch Cốc đan muốn dùng Linh lực tan ra, trong cơ thể mình Linh lực muốn tại leo núi trong quá trình đã bị tiêu hao hầu như không còn rồi, hiện trong người chỉ khôi phục một tia Linh lực, hẩn nhất định phải trước hết để cho trong cơ thể Linh lực hoàn toàn khôi phục mới dám phục dụng Tịch Cốc đan, muốn là vì Linh lực bất lực tạo thành không biết hậu quả, hẩn hiện tại còn thực chịu không nổi.

Bất đắc dĩ xếp bằng ở đá trên ghế, Lưu Đình Thiên dứt bỏ rồi tạp niệm, nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý vận chuyển lên tầng thứ tư khẩu quyết, lúc này đã buổi chiều bốn năm giờ đồng hồ bộ dạng rồi, hẩn cứ như vậy vận chuyển, thăng đến trong cơ thể Linh lực lại dồi dào đứng lên mới dừng lại, mở mắt ra, thiên đã gần đến hồ đồ tối xuống, bụng lại không hăng hái tranh giành kêu lên.

"Ài . ."

Lưu Đình Thiên sờ lên bụng của mình, có chút bất đắc dĩ, hôm nay cả ngày cái gì cũng không ăn, không đói bụng mới là lạ, tranh thủ thời gian xuất ra đặt ở trên bàn đá chai thuốc, đồ ra một viên, nhét vào trong miệng, đem trong cơ thể Linh lực tập trung ở trong miệng bắt đầu tan ra cái kia màu xanh nhạt được hoàn.

Một cỗ mùi thơm ngát từ dược hoàn trong phát ra, dung nhập vào trong cơ thể Linh lực ở bên trong, Lưu Đình Thiên chỉ cảm thấy trong chốc lát bụng liền không gọi, đói khát cảm giác biến mất, rất là thần kỳ, không có một hồi hoàn thuốc kia liền hóa đã xong, thật đúng là liền một chút cảm giác đói bụng cũng không có.

Lưu Đình Thiên cẩn thận kiểm tra rồi thân thể của mình, lại cảm khái một lát sau, đứng dậy, đem chai thuốc bỏ vào Túi Càn Khôn về sau, đi về hướng cỏ tranh phòng, thừa dịp trời còn chưa có tối xuyên qua, tiếp tục thu thập.

Vào đêm về sau, hay là bầu trời đầy sao, Lưu Đình Thiên rửa mặt sau khi hoàn thành, đứng ở bên cạnh cái bàn đá ngửa đầu nhìn qua Tinh Không, suy nghĩ rất nhiều, lại bắt đầu hồi tưởng lại rất nhiều chuyện.

"Ài . ."

Đường thủy chung là muốn đi lên phía trước đấy, Lưu Đình Thiên ngồi xếp bằng xuống, dựa theo lệ cũ trong đầu bắt đầu sửa sang lại hôm nay thu hoạch, quy hoạch ngày mai an bài, sau đó bắt đầu tu luyện cái kia tầng thứ tư khẩu quyết đứng lên.

Sáng tỏ dưới ánh trăng, cũng chỉ còn lại có một thiếu niên xếp bằng ở trên mặt ghế đá, chung quanh có chút điểm bạch quang, nhìn theo cái mũi hô hấp ra ra vào vào, mà làm cho người ta dễ dàng bỏ qua chính là bên hông Túi Càn Khôn lúc này cũng lộ ra nhè nhẹ bạch quang.

Ngày hôm sau ngày mới sáng Lưu Đình Thiên tự đứng lên, đi vào bên giếng bên cạnh, lúc này mới nhớ tới bản thân lấy nước thuật quen học được, đành phải tiếp theo dùng thùng múc nước.

Rửa mặt về sau, cẩn thận kiểm tra rồi một lần Dược Viên trong dược liệu, không có phát hiện không thỏa đáng địa phương, mặc vào còn không có hoàn toàn làm màu xanh trường bào, sau đó khiêng đòn gánh, chọn thùng gỗ đi về hướng phía sau núi khe núi chỗ, đã bắt đầu một ngày mới.

Đi vào khe núi Linh tuyến chỗ, nơi đây nước suối quả nhiên Linh khí so với nước ở trong giếng muốn đậm đặc không ít, Lưu Đình Thiên cảm ứng được một cây hơn hai mươi năm dược liệu, lớn lên Ngạn ẩn nấp, tại khe núi phía trên trên vách đá.

Nhưng hẩn cũng không có ý kiến gì không, đánh cho nước sau mà bắt đầu hướng chân núi đi đến, ngày hôm qua nhiệm vụ nói rất rõ ràng, muốn tại buổi sáng đem hai thùng nước chọn đến đỉnh núi linh điền chỗ.

Vốn đầu rồi, Lý trường lão cũng là hảo tâm, nhiệm vụ này vốn cũng không khó, tương đối Ngạn dễ dàng, dán lên phi hành phù, rất nhanh có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Chẳng qua là hẩn không biết là, Lưu Đình Thiên không có phi hành phù, mà Trần trường lão đi bề quan, càng sẽ không dám quấy rầy, chỉ có thể một bước một cái dấu chân leo lên núi.

Chương 121: Giao Lưu Hội

Sáng sớm trên trên sơn đạo, một thiếu niên chính cố hết sức chọn hai thùng nước, từng bước một trở lên bờ bậc thang, tốc độ rất chậm, mồ hôi đã sớm cảm quần áo ướt đầm, lại bị bốc hơi khô, lại ướt đầm.

Thiếu niên ánh mắt nhìn chăm chăm vào chỗ đỉnh núi, nghỉ ngơi một chút sau lại đem trong cơ thể cái kia ti Ngân móng manh Linh lực tận khả năng toàn bộ quán chú đến hai chân ở bên trong, tiếp tục trở lên bờ, cái kia chính diện đứng là chọn nước Lưu Đình Thiên.

Đây đã là Lưu Đình Thiên đi vào Tu Tiên giới ngày thứ mười lăm rồi, hần mỗi ngày sinh hoạt quy luật đều Ngân chỉ một, tiết tấu đều là cố định.

Buổi sáng rửa mặt hoàn tất về sau, kiểm tra Dược Viên, xử lý xong thành về sau, đi khe núi Linh tuyển chỗ đánh hai thùng nước, sau đó liền giống như bây giờ nỗ lực từng bước một trở lên bờ, mãi cho đến đỉnh núi.

Mới đầu đỉnh chỗ trách nhiệm các sư huynh vẫn cười một cái, nhưng mà hiện tại đã không có người cười nữa, đều mang theo một loại không hiểu ánh mắt nhìn xem hần mỗi ngày như vậy lên núi xuống núi.

Buổi sáng nước chọn hoàn hậu, hần biết xuống núi trở lại cô tranh trong phòng, vận chuyển khẩu quyết nắm chặt khôi phục trong cơ thể Linh lực, như vậy mới có thể ứng đối chạng vạng tối còn muốn chọn một chuyến nước nhiệm vụ, sau đó buổi chiều lại xuất phát tiếp tục gánh nước.

Buổi tối sau khi trở về rửa mặt hoàn thành, mình luyện tăng thứ năm khẩu quyết, từ lúc một tuần lễ trước, hần liền phát hiện một vấn đề.

Đêm hôm đó vô luận hần như thế nào tu luyện tăng thứ tư khẩu quyết cũng không có pháp lại để cho trong cơ thể Linh lực có chút biến hóa, liền thử tu luyện tăng thứ năm khẩu quyết, không nghĩ tới, không có chút nào trở ngại, trong cơ thể cái kia ti Linh lực lại xao động, liền cùng vừa luyện tăng thứ tư khẩu quyết lúc giống nhau.

Kỳ thật tại mỗi ngày gánh nước trong quá trình hần cũng có cảm ngộ, tuy rằng mỗi lần đều rất mệt a, mệt đến hần hư thoát tình trạng, nhưng mà cảm giác mỗi một ngày đều so với một ngày trước muốn tốt rất nhiều, tu luyện khẩu quyết vận chuyển một chu thiên thời gian cũng có làm cho giảm bớt, tuy rằng rất nhỏ bé, nhưng mà cẩn thận Lưu Đình Thiên hay là phát hiện phát sinh ở trên người mình cái này biến hóa.

Vừa mới bắt đầu hần cũng không để vào trong lòng, thẳng đến một tuần trước, bắt đầu luyện tăng thứ năm khẩu quyết lúc mới cảm giác được không đúng.

Vương Tiểu Thiên so với hần lớn không ít, ăn một hạt tẩy tẩy viên mới đột phá tăng thứ năm, hơn nữa hần thuộc về chính nhi bát kinh thuần khiết Linh căn, bản thân Linh Căn Bất Thuần, làm sao sẽ phát sinh loại chuyện này đây?

Hần bắt đầu cẩn thận hồi tưởng mấy ngày nay chuyện đã xảy ra, cuối cùng cho ra kết luận, có lẽ cùng bờ Bách Thảo Sơn có quan hệ, nhưng là vừa nghĩ mãi mà không rõ đến cùng có quan hệ gì.

Đương nhiên, hiện tại hần cũng không hề dùng thùng và dây thừng tại trong giếng mức nước rồi, hần đã học xong cái kia vốn màu vàng sách nhỏ phía trên làm cho ghi chép không chế nước thuật.

Còn có trên đó viết Không Hòa Thuật hai cái nhập môn nhỏ pháp thuật, đương nhiên sách nhỏ trên còn viết những thứ khác một ít pháp thuật khẩu quyết, ví dụ như Cự Mộc cây, đất lao thuật, băng vũ thuật chờ một chút.

Tuy rằng thuộc về bất đồng thuộc tính pháp thuật, nhưng mà cưỡng ép thúc giục cũng là miễn cưỡng có thể học đấy, đầu thì không bằng đối ứng Linh căn sử dụng như vậy thuận buồm xuôi gió, đương nhiên Lưu Đình Thiên hiện đang không có tinh lực cũng không có hứng thú đi học, tạm thời gác lại tại một bên.

Hần hiện tại mỗi ngày liền luyện tập không chế nước thuật cho Dược Viên tưới nước, đương nhiên ngay từ đầu lúc sẽ không dám đấy, thẳng đến bản thân dùng thuận buồm xuôi gió sau mới dám làm như vậy.

Nhằm chán không ai nói chuyện phiếm thời điểm liền luyện tập Không Hòa Thuật, hiện tại hần đã có thể tại trên năm căn ngón tay đồng thời ngưng tụ ra năm cái Lục sắc ngọn lửa nhỏ, không có chút nào độ nóng, hần cũng chưa từng có thử qua ngọn lửa nhỏ uy lực, thuần túy chính là coi như một loại giết thời gian tiêu khiển vận động đến chơi, ngẫu nhiên cũng biết nghiên cứu đến cái kia gốc kiếm ý thảo.

Thì cứ như vậy, ngày qua ngày đấy, Lưu Đình Thiên đến Bách Thảo Đường hơn một tháng thời gian, bình bình đạm đạm không có ra bất cứ chuyện gì, nhưng tâm cảnh của hần là dần dần lắng xuống, không có vừa mới bắt đầu cái chùng loại kia khẩn trương và xao động.

Hơn nữa a, hần trụ cột công pháp đã đột phá tăng thứ sáu, tiến nhập tăng thứ bảy, liền loại tu luyện này tốc độ lại để cho chính hần cũng không biết cái gọi là, hoàn toàn làm không rõ ràng làm tình huống, thẳng đến Vương Tiểu Thiên làm xong nhiệm vụ đem về.

"Đỉnh Thiên sư đệ!"

Trưa hôm nay, Lưu Đỉnh Thiên vừa luyện qua khẩu quyết, đem trong cơ thể tiêu hao không còn Linh lực một lần nữa bổ sung đem về, ngồi ở chỗ kia chơi nổi lên Không Hóa Thuật, năm cái Lục sắc ngọn lửa nhỏ càng không ngừng trên ngón tay trên nhảy lên, chỉ nghe thấy Vương Tiểu Thiên cái kia hơi từ tính thanh âm.

"Tiểu Thiên Sư huynh."

Nghe được thanh âm Lưu Đỉnh Thiên vội vàng đứng lên, nghênh đón tiếp lấy, hẳn một tháng đều không có gặp Vương Tiểu Thiên rồi, quả thật có chút tưởng niệm, đây là hẳn ở chỗ này người bạn thứ nhất. "Sư huynh, người làm nhiệm vụ đã trở về!"

Lưu Đỉnh Thiên hưng phấn chạy tới.

"Oa, lúc này mới một tháng không thấy, người như thế nào đen nhiều như vậy a?"

Vương Tiểu Thiên lại càng hoảng sợ, nhìn nhìn Lưu Đỉnh Thiên vừa liếc nhìn bên cạnh Dược Viên, phát hiện Dược Viên được liệu cùng hẳn rồi đi lúc cũng không có bao nhiêu khác nhau, chẳng qua là phát tán mùi thuốc giống như nặng không ít.

"Xem ra dược viên này không tốt quản lý, mỗi tháng một quả linh tệ hoàn toàn chính xác không tốt tránh a. . ."

Vương Tiểu Thiên có chút đáng thương lên Lưu Đỉnh Thiên đến.

"Hắc hắc, thi đỡ thi đỡ, kỳ thật chiếu cố Dược Viên cũng không phiền hà, ta hiện tại. . ."

Lưu Đỉnh Thiên gãi gãi đầu, hẳn mỗi ngày lúc rửa mặt cũng phát hiện mình hình như là có chút biến thành đen rồi.

Kỳ thật dược viên này mùi thuốc biến thành nồng đậm cũng xác thực cùng Lưu Đỉnh Thiên có quan hệ, từ khi hẳn từ Khương trường lão chỗ đó đã được biết đến cái kia Linh tuyến nước có thể gia tăng dược liệu Linh khí tin tức về sau, mỗi lúc trời tối đều chọn hai thùng Linh tuyến nước đem về tưới tiêu Dược Viên.

Chịu trách nhiệm trông coi Linh tuyến người chẳng qua là lúc ban đầu kiểm tra một chút cái khuôn mặt kia phù chỉ về sau, biến không quan tâm hẳn, điều này cũng làm cho Lưu Đỉnh Thiên quản lý Dược Viên mùi thuốc nồng đậm không ít.

"Không có việc gì không có việc gì, cái này trận là Thái Dương quá lớn, chờ thêm một hồi liền sẽ khá hơn một chút rồi, đến lúc đó có thể khôi phục lại. . ."

Không đợi Lưu Đỉnh Thiên đem nói cho hết lời, Vương Tiểu Thiên liền cắt ngang hẳn nói chuyện.

"Đúng rồi, ta hôm nay, chủ yếu là muốn hỏi một chút người, có nghĩ là muốn đi tham gia giao lưu hội, ta thế nhưng là đặc biệt qua tới tìm người!"

Vương Tiểu Thiên về mặt phóng khoáng nhắm ngay chuẩn bị mở miệng nói chuyện Lưu Đỉnh Thiên nói đến.

"Giao lưu hội? Đó là đang làm gì?"

Lưu Đỉnh Thiên bị mới lạ sự vật cho hấp dẫn, vừa mới chuẩn bị cho Vương Tiểu Thiên giải thích xuống, nghe được giao lưu hội, trực tiếp liền cho đề tại sau đầu.

Cũng không trách hẳn, hợp với hơn một tháng trải qua loại này đơn điệu thời gian, đột nhiên nghe thế mới lạ sự vật, cũng khó tránh khỏi bị khơi gợi lên tâm tư.

"Cái này giao lưu hội là chúng ta Bách Thảo Đường đệ tử tự phát tổ chức tâm đắc trao đổi và vật phẩm trao đổi một cái tụ hội, mỗi tháng cử hành một lần, tháng này liền tại buổi tối hôm nay cử hành, người buổi tối có đi không?"

Vương Tiểu Thiên thần sắc mong đợi tất cả đều biểu lộ tại trên mặt.

"Sư huynh, ta đi a, ở đâu mở?"

Lưu Đỉnh Thiên bị khơi gợi lên lòng hiếu kỳ.

"Người buổi tối đến chỗ ta ở, ta dẫn người đi, bởi vì lo lắng bị tuần tra đệ tử tra được, chỗ kia có chút ẩn nấp, ta biết rõ địa phương!"

Vương Tiểu Thiên có chút đắc ý.

"Ẩn nấp? Tại sao vậy? Bách Thảo Đường không cho phép sao?"

"Cũng không là không cho phép, đã sớm chấp nhận đệ tử lúc giữa loại này giao lưu hội, chẳng qua là biết nào tương đối trẻ, hơn nữa có đôi khi còn có thể bởi vì nhìn trúng cùng một kiện đồ vật mà đánh đập tàn nhẫn, vì vậy trên danh nghĩa là không cho phép đấy. . ."

Vương Tiểu Thiên có chút thần bí thấp giọng nói đến, bộ dạng rất tron kê.

"A, như vậy a, vậy phiền toái sư huynh dẫn ta đi mở rộng tầm mắt rồi!"

Lưu Đình Thiên bị chọc cười.

"Không có vấn đề, bao tại trên người ta, ta còn có việc, ta đi trước, ngươi buổi tối nhớ kỹ sớm chút tới đây, ta chờ ngươi ha ha, đúng rồi, ngươi tháng trước linh tệ lấy được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Tiểu Thiên Mục Tiêu

"Không có vấn đề, bao tại trên người ta, ta còn có việc, ta đi trước, ngươi buổi tối nhớ kỹ sớm chút tới đây, ta chờ ngươi ha ha, đúng rồi, ngươi tháng trước linh tệ lấy được sao?"

Chuẩn bị rời đi Vương Tiểu Thiên đột nhiên hỏi Lưu Đình Thiên.

"Không có, ta một tháng đều không có gặp Trần trưởng lão. . ."

Lưu Đình Thiên có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai, cái này Trần trưởng lão từ lần trước rời đi về sau, sẽ thấy cũng không có xuất hiện qua.

"A, như vậy a, vậy ngươi lần này khả năng sẽ phải tay không mà quay về rồi, ta lần này làm nhiệm vụ biểu hiện rất tốt, phần thưởng ta một cái linh tệ, tăng thêm lúc trước bốn cái, ta hiện tại có năm cái linh tệ hiểu rõ."

"Buổi tối nhưng là phải hảo hảo đồ máu một phen, lần trước nhìn trúng chính là cái kia trung cấp hỏa thuộc tính công kích phù không biết còn có ... hay không, còn có cái kia ta chú ý thật lâu đấy. . ."

Vương Tiểu Thiên nhìn Lưu Đình Thiên nghe tập trung tinh thần, mở ra bát quái hình thức, ngay cả mình vừa rồi muốn ly khai có việc đều quên.

"Sư huynh, ngươi không phải nói có việc gì thế, sẽ không làm trễ nải đi?"

Lưu Đình Thiên thiện ý nhắc nhở, tuy rằng hấn Ngần hy vọng có thể từ Vương Tiểu Thiên nơi đây biết rõ cái gì là trung cấp hỏa thuộc tính công kích phù.

"Ai nha, thiếu chút nữa quên mất. . ."

Vương Tiểu Thiên vỗ đầu một cái, vội vàng trở về chạy tới.

"Buổi tối sớm chút đến a. . ."

Rất xa, một câu phiêu đi qua, Lưu Đình Thiên bất đắc dĩ lắc đầu.

"Coi như đi mở rộng tầm mắt!"

Lưu Đình Thiên tự nhủ, nói xong cũng đi về, hấn ý định hôm nay sớm chút đi gánh nước, cũng có thể sớm một chút đi xem một chút giao lưu hội là dạng gì đấy.

Hiện tại hấn gánh nước cùng lúc trước có thể không giống nhau, dù sao hiện tại đã đạt tới tầng thứ bảy trụ cột công pháp, trong cơ thể cái kia ti thể khí cũng trở nên càng thêm hùng hậu, trên đường đi núi mặc dù mệt, nhưng sẽ không giống lúc trước mệt mỏi như vậy hư thoát.

Đợi đến lúc Lưu Đình Thiên đem gánh nước nhiệm vụ làm xong, lại chọn lấy hai thùng Linh tuyền thủy tướng Dược Viên bên trong dược liệu tưới tiêu một lần sau mới đi rửa mặt, sau khi tắm, liền hướng phía Vương Tiểu Thiên chỗ ở đi đến, ngày mới vừa lau màu đen.

"Đình Thiên sư đệ, ngươi sớm như vậy đã tới rồi!"

Vương Tiểu Thiên đang tại rửa mặt, nhìn thấy Lưu Đình Thiên tới đây thật cao hứng.

"Sur huynh, ha ha, ta đây không phải không có đi qua sao, Tường sớm một chút đi xem một chút, lại để cho sư huynh chê cười!"

Lưu Đình Thiên có chút xấu hổ.

"Người chờ một lát biết, ta lập tức là tốt rồi, rất nhanh có thể xuất phát!"

Vương Tiểu Thiên nói xong cũng tiếp tục đào sức bản thân.

Lưu Đình Thiên cũng đứng ở nơi đó, bốn phía nhìn nhìn, trước đó lần thứ nhất tìm đến Vương Tiểu Thiên, hắn vội vã đi ra ngoài, đây là lần thứ nhất chứng kiến Vương Tiểu Thiên chỗ ở, cũng rất loạn, nhưng so với lúc mới tới Trần trường lão chính là cái kia cỏ tranh phòng muốn tốt rất nhiều.

Phòng ở giữa đặt một trương bằng gỗ cái bàn, hai thanh mang phía sau lưng ghế, một cái giường trúc thả ở bên trái trong góc, trên giường chồng chất lấy một ít quần áo, dưới giường để đồ giày, một kiện màu xanh trường bào treo ở một bên, cùng Vương Tiểu Thiên mặc trên người giống như đúc, trừ lần đó ra, không có cái gì khác đặc biệt những vật khác.

"Sư huynh, người như thế nào có hai kiện trường bào a, ta món này mỗi đêm muốn tẩy, hiện tại hoàn hảo, các loại trời lạnh, ta lo lắng không làm được?"

"A, cái này a, trường bào là mỗi năm nhận lấy một lần, nhưng mà cũng có thể mua, giao lưu hội trên đã có người mua, một ít đã đến vài năm sư huynh sẽ đem mới trường bào lấy ra bán, ta đây kiện chính là mua, bỏ ra nửa cái linh tệ, khi ta tới trời cũng lạnh, quần áo không dễ làm, không có biện pháp, kiếm được cái thứ nhất linh tệ liền mua nó. . ."

"A, như vậy a. . ."

"Đi thôi, vừa đi vừa nói!"

Vương Tiểu Thiên đào sức xong, đi ra ngoài.

"Ừ!"

Lưu Đình Thiên bước nhanh đi theo.

Hai người một đường nói chuyện phiếm đứng lên, căn bản là Lưu Đình Thiên hỏi một câu, Vương Tiểu Thiên có thể nói một đồng.

"Sư huynh, cái gì là trung cấp hóa thuộc tính công kích phù?"

"Phù chính là đem một ít pháp thuật phong ấn tại đặc thù trên giấy, cấp thấp nhất chính là loại này, là do một năm tả hữu không hoa cỏ chế tác mà thành, có thể phong ấn sơ cấp một ít nhỏ pháp thuật, mà trung cấp phù liền cần ba năm tả hữu không hoa cỏ làm như nguyên liệu chế tác mà thành, có thể phong ấn một ít trung cấp pháp thuật, cao cấp phù từ năm năm trở lên không hoa cỏ chế thành, tự nhiên có thể phong ấn cao cấp pháp thuật. . ."

"Mà pháp thuật đâu rồi, bởi vì Linh lực thuộc tính nguyên nhân cũng liền hoa phân làm năm loại, mà phù phân chia chủ yếu là căn cứ công năng đến đấy, có công kích loại đấy, có phòng ngự loại đấy, có phi hành loại đấy, cũng có một chút phụ trợ loại hình đấy, nhiều loại đều có, dù sao chính là vì tạm thời tăng cường ở một phương diện khác thuộc tính. . ."

"Cái kia phù như thế nào dùng, ta lần trước có nhất trương phù chỉ dùng để lừa nhện nhóm đấy, ta cũng đã gặp Lý trường lão dùng như vậy lừa nhện nhóm qua phù chỉ?"

"Ồ? Người luyện Khống Hóa Thuật?"

"Ha ha, ta nhầm chán luyện đùa!"

"A, ta hiểu được, người là không thuần linh căn, khả năng đựng Hóa Linh Căn, vì vậy có thể luyện, ta nói đâu rồi, lần trước cho người đưa qua cái kia vốn là một thuộc tính trụ cột công pháp. . ."

"A, cái kia màu vàng cái kia vốn sách nhỏ trên vì cái gì cái gì pháp thuật đều có a?"

"Đương nhiên a, những cái kia đều là thông dụng trụ cột công pháp, ở đẳng kia tập trên không có gì ly kỳ."

"Nói như vậy trong cơ thể không có nào đó thuộc tính Linh căn, thì không cách nào thi triển đối ứng thuộc tính pháp thuật đấy, bởi vì trong cơ thể Linh lực không phải là đối ứng thuộc tính."

"Về sau đâu rồi, có người liền phát hiện nếu như dùng đối ứng linh tệ để làm chuyển đổi, có thể đem trong cơ thể Linh lực tạm thời chuyển đổi thành linh tệ thuộc loại hình, bởi như vậy, có thể thi triển pháp thuật."

"Nhưng mà cũng có chỗ thiếu hụt, đối với linh tệ Linh khí hao tổn khá lớn, mặt khác đâu rồi, cái này khẳng định không bằng có đối ứng Linh căn người thi triển ra uy lực lớn. . ."

"Linh tệ cũng có thuộc tính phân chia sao?"

"Đương nhiên, căn cứ nơi sản sinh bất đồng, sản xuất ra linh tậ thuộc tính tự nhiên bất đồng, cái này cùng Ngũ Hành lại là hỗ trợ lẫn nhau đấy. . ."

"A, cái kia mỗi lần làm nhiệm vụ có thể chọn lựa đối ứng thuộc tính linh tậ sao?"

"Cái này ta cũng không biết, bình thường đều là mộc thuộc tính linh tậ, bởi vì chúng ta Bách Thảo Đường chủ tu đúng là mộc thuộc tính công pháp, về phần có thể hay không chọn lựa, ta còn thật không biết. . ."

"Trong cơ thể người có lẽ có hỏa thuộc tính Linh căn, như vậy có thể thuyết phục, hẳn là người luyện mộc thuộc tính Linh lực tự động chuyển đổi đã thành hỏa thuộc tính, người mới có thể thi triển cái này Khổng Hòa Thuật. . ."

"Bình thường chỉ cần đem Linh lực đưa vào phù chỉ ở bên trong, có thể lập tức thi triển phù chỉ trong làm cho phong ấn pháp thuật, có thể tiết kiệm bản thân Linh lực, như vậy tại trong tranh đấu có thể đánh đòn phủ đầu hơn nữa tiếp tục càn thời gian dài. . . Nhưng dùng lửa điểm cũng được, nhưng phải phong ấn chính là hỏa thuộc tính pháp thuật mới được đấy. . ."

"Ta cảm thấy cho người hay là không cần thi triển tốt, vạn nhất loại này chuyển đổi đối với trong cơ thể người Linh căn có ảnh hưởng, không cần thận hư hao Linh căn, có thể đã cái được không bù đắp đủ cái mất."

"Người nếu như tu luyện là mộc thuộc tính công pháp, vậy học tập mộc thuộc tính pháp thuật, ví dụ như Cự Mộc cây, dây leo quấn quanh chờ một chút, đều là tương đối lợi hại pháp thuật. . ."

"A, như vậy a, đa tạ sư huynh, ta một mực cũng không biết những thứ này. . ."

"Ta cũng là đoán mò đấy, ai biết được, dù sao ta rất ít nhìn thấy không thuần linh căn Tu Tiên Giả, người là người thứ nhất. . ."

"Người cũng không cần lo lắng, chỉ cần có thể đạt tới Linh Động kỳ, có thể tại Bách Thảo Đường làm trưởng lão rồi, hoặc là quay về gia tộc của chính mình bên trong đi quản lý một ít sự vật, mục tiêu của ta chính là tại hai mươi tuổi trước có thể đột phá đến Linh Động kỳ, sau đó phản hồi trong tộc chủng quân gia tộc sự vật. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Tâm Đắc Giao Lưu

Hai người một đường như vậy trò chuyện, rất nhanh đã đến giao lưu hội.

Địa chỉ tại Bách Thảo Sơn phía sau núi, một chỗ rất vắng vẻ địa phương, có một gian rất lớn bằng gỗ phòng ở, cửa ra vào có hai cái sư huynh gác lấy, từ cái kia phòng ốc khoảng cách chỗ để lộ ra nhè nhẹ màu trắng ánh sáng, nơi này cách cái kia khe núi cũng rất xa, nghĩ đến tuần tra đệ tử sẽ không tuần đến nơi đây.

"Trần sư huynh tốt, Trương sư huynh tốt!"

Vương Tiểu Thiên cung kính hướng về phía cửa hai người chấp tay thi lễ, Lưu Đình Thiên cũng chấp tay.

"Là tiểu thiên a, vào đi thôi, vị này chính là?"

Một người trong đó nhận thức Vương Tiểu Thiên, nhìn về phía một bên Lưu Đình Thiên.

"Sư huynh, vị này chính là mới tới Lưu Đình Thiên, bây giờ đang ở giúp đỡ trần trước nhìn chăm sóc Dược Viên, cái này vẫn là lần đầu tiên đến giao lưu hội!"

Vương Tiểu Thiên tranh thủ thời gian giải thích nói.

"Trần sư huynh tốt, Trương sư huynh tốt!"

Lưu Đình Thiên cung kính hô.

"A, như vậy a, vào đi thôi!"

Hai người cũng không ngăn trở, thả hai người bọn họ đi vào.

"Đa tạ hai vị sư huynh!"

Lưu Đình Thiên rất khách khí cảm tạ đến.

"Không cần, mau vào đi thôi!"

Hai người rất khách khí.

Cái này đến phiên Vương Tiểu Thiên có chút mộng rồi, đứng ở cửa hai vị sư huynh có thể không phải là cái gì loại lương thiện, cách đối nhân xử thế khéo đưa đẩy, bằng không thì cũng sẽ không khiến hai người bọn họ tại cửa ra vào thấy.

Công pháp không cao hơn sáu tầng đệ tử bình thường sẽ không thả trong mắt bọn hắn, lúc nào hai người bọn họ trở nên khách khí như vậy rồi hả?

"Sư huynh, làm sao vậy?"

Vương Tiểu Thiên nghi hoặc đi lên phía trước đi, Lưu Đình Thiên cùng ở một bên.

"A, không có gì, có thể là ta lần này làm nhiệm vụ biểu hiện rất xông ra đi. . ."

Vương Tiểu Thiên nở nụ cười.

Trong đại sảnh như là ban ngày, trên nóc nhà khám nam không ít lớn chừng quả đu đủ màu ngà sữa tảng đá, nhưng mà phát ra ánh sáng là màu trắng đầy, cùng Trần trường lão có tranh trong phòng màu vàng nhạt không quá giống nhau.

Chỗ giữa có một cái giản dị cái bàn, phía trên xếp đặt một cái bàn gỗ, trừ lần đó ra, trên bàn không còn có cái gì.

Đã tới không ít người, có mấy chục người ngồi vây quanh tại cái bàn bốn phía nhỏ giọng thảo luận cái gì, Vương Tiểu Thiên mang theo Lưu Đình Thiên rất nhanh tiêu sái đến cái bàn bên cạnh Đệ Tử sắp xếp chỗ trống ngồi xuống.

"Ngồi ở đây vừa vặn, quá gần không tốt, quá xa thấy không rõ lắm. . ."

Vương Tiểu Thiên có chút tự giễu, hắn vốn là muốn ngồi hàng thứ nhất đấy, đầu là người khác so với hắn đến sớm hơn.

"Sư huynh, cái này giao lưu hội như thế nào còn có cái lớn cái bàn, đó là làm gì vậy hay sao?"

Lưu Đình Thiên nhìn xem cái kia lớn cái bàn có chút nghi hoặc, tại Thanh Dương trấn xem cuộc vui lúc, cái kia cái bàn cùng cái này cũng không giống nhau hình dáng, chỉ có một mặt là đối với người xem đấy.

"Cái kia chính là đi lên bán ra hoặc là trao đổi vật phẩm địa phương, đệ tử lát nữa có cần người sẽ đi lên, giới thiệu đồ đặc của mình, sau đó lại đem cần trao đổi hoặc là cần bán bao nhiêu linh tệ, đem vật phẩm bày ở cái kia cái bàn gỗ lên, có hứng thú người sẽ đi lên kiểm tra thực hư, sau đó thương lượng thành giao. . ."

"A, như vậy a, cái kia vạn nhất ép mua ép bán đấy?"

"Chủ trì giao lưu hội bình thường đều là lai lịch so sánh sâu mấy vị sư huynh cùng một chỗ chủ trì, công pháp ít nhất đều tại tám tầng trở lên, người nào dám ở chỗ này nháo sự?"

"Bất quá bởi vì vừa ý đồng nhất kiện bảo bối mà đánh đập tàn nhẫn hiện tượng cũng có, bình thường đều là chín tầng công pháp sư huynh, chủ trì sư huynh cũng không tốt quá phận đắc tội, vì vậy đành phải lại để cho chính bọn hắn giải quyết, ép mua ép bán ngược lại là không thể nào. . ."

"Bình thường đều bán mấy thứ gì đó, ngoại trừ phù bên ngoài còn có cái khác sao?"

"Có a, hơn nhiều đi, cái gì đều có thể bán, chỉ cần có người mua, có thể bán đi, mặc kệ có được hay không giao, cũng không thu bất luận cái gì phí tổn. . ."

"Oa, cái kia chủ trì các sư huynh người vẫn coi như không tệ!"

"Cát. . . Với hắn đám vừa ý thứ tốt bọn hắn có ưu tiên quyền lựa chọn, người nghĩ sao!"

"Bất quá người không cần lo lắng, người mới đến, một cái linh tệ không có, ta cũng không lo lắng, ta xem trên đồ vật, bọn hắn chừng mất đấy. . ."

Vương Tiểu Thiên nói đến đây, có chút sa sút, Tu Tiên giới chính là lấy công pháp đẳng cấp và pháp thuật mạnh yếu trôi qua phần đấy, mạnh được yếu thua ở chỗ này thể hiện càng thêm phát huy tác dụng vô cùng.

Liên tiếp có người tiến đến, chỉ chốc lát toàn bộ trong phòng đều là người, về sau không có chỗ ngồi trống ngồi, dứt khoát liền đứng ở phía sau, toàn bộ

hội trường trở nên âm ỹ đứng lên, kêu loạn đấy.

"Mọi người yên lặng một chút!"

Mà lúc này một gã mười bảy mười tám tuổi thanh niên đi lên chỗ giữa trên bàn.

"Là Chấn Bang sư huynh!"

Lưu Đình Thiên thấp giọng nói một câu, người nọ đứng là hơn một tháng trước Lý trưởng lão tìm đến mang Lưu Đình Thiên đi đình núi linh điền chỗ Chấn Bang.

"Người nhận thức hần? Hần gọi Lý Chấn bang, là Lý trưởng lão một cái bà con, trụ cột công pháp đẳng cấp đã chín tầng rồi, Lý trưởng lão rất coi trọng hần đấy, người tại sao biết hần hay sao?"

Vương Tiểu Thiên có chút kinh dị, nhỏ giọng hỏi.

"Ta cũng là tại Lý trưởng lão chỗ nhìn thấy hần đấy. . ."

Lưu Đình Thiên đang chuẩn bị tiếp tục nhỏ giọng giải thích, lại bị Lý Chấn bang cắt ngang.

"Hôm nay là tháng này giao lưu hội, vô cùng cảm tạ mọi người có thể tới cổ động, ta nói nhảm cũng không nhiều lời rồi, hết thấy quy củ như cũ, phía dưới trước tiên hành chính là tu luyện tâm đắc đến giao lưu, lúc này đây từ Triệu và Bình sư huynh vì mọi người giảng giải, mọi người hoan nghênh!"

Lý Chấn bang nói xong cũng xuống đài con cái, một gã khác không sai biệt lắm chừng hai mươi tuổi người trẻ tuổi đi lên cây giữa đài.

"Hần cũng là trụ cột công pháp chín tầng, cũng là lúc này đây giao lưu hội người tổ chức một trong. . ."

Vương Tiểu Thiên thấp giọng nói ra.

"Cảm tạ mọi người, ta liền dưới sự giảng giải trụ cột công pháp sáu tầng tu luyện cảm ngộ đi, một đoạn này cảm ngộ với ta mà nói rất khó được, lúc trước một mực đột phá không phá được sáu tầng, ta rất sốt ruột, lúc trước. . ."

Triệu cùng bình thường bắt đầu giảng giải, toàn bộ hội trường lặng ngắt như tờ, cùng vừa rồi âm ỹ tạo thành tươi sáng rõ nét đối lập, loại cơ hội này cũng không nhiều đến, tham ngộ khảo thí tiếp người khác tu luyện cảm ngộ và tâm đắc, mặc kệ tu luyện tới tầng kia, đều có thể hoặc nhiều hoặc ít từ bên trong này cảm nhận được một ít, cơ duyên đủ mà nói, có thể trợ giúp kết tại bình cảnh người nhất định xác suất tiến hành đột phá.

Mà Lưu Đình Thiên cũng đang ở vào tầng thứ sáu, loại này cảm ngộ và tâm đắc thì càng khó khăn.

Hần cũng là lần đầu tiên nghe được người khác tu luyện tình huống, tự nhiên vô cùng rất nghiêm túc lắng nghe, cũng xác thực từ trong cảm thấy một ít bình thường bản thân lúc tu luyện xem nhẹ đồ vật, cũng phát giác được cùng một chỗ bất đồng, cảm giác mình cũng không có hần nói như vậy khó khăn.

Bản thân mỗi ngày liền gánh nước hoàn toàn tiêu hao, sau đó tu luyện bổ sung, lại tiêu hao, lại bổ sung, thì cứ như vậy càng không ngừng tuần hoàn lặp đi lặp lại, cùng Triệu cùng bình thường phương thức không quá giống nhau.

Triệu cùng bình thường chính là một mực càng không ngừng tích lũy, càng không ngừng tu luyện, sẽ không dễ dàng tiêu hao trong cơ thể mình Linh lực, đặc biệt là đột phá bình cảnh lúc, càng là tiến hành bề quan, tận lực ít tiêu hao Linh lực, không ngừng tu luyện, thăng đến trong cơ thể Linh lực đột phá tầng kia bình cảnh.

Còn muốn chuẩn bị không ít có trợ giúp đột phá bình cảnh đan dược, những đan dược kia tác dụng hơn phân nửa đều là bền bỉ phóng thích cường đại Linh lực, cung cấp bản thân hấp thu tiến hành đột phá bình cảnh.

Lưu Đình Thiên cũng không biết đến cùng tu luyện của mình phương thức đến cùng đúng hay không, dù sao cùng Triệu cùng bình thường phương thức không giống vậy.

Lại ngẩng nhìn bốn phía, nhìn mọi người có một bức cau mày đang tự hỏi, có một bức sáng tỏ thông suốt tại hưng phấn, có một bức ánh mắt dò dẫm tại ảo não, cảm giác giống như bọn họ đều là như vậy tu luyện, chẳng lẽ thực là tu luyện của mình phương thức có vấn đề?

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Phát Tài

Các loại Triệu cùng bình thường giảng giải sau khi hoàn thành, Lý Chấn bang mình ở trên đài cũng giảng giải, hẳn giảng giải chủ yếu là trụ cột công pháp tầng bảy tu luyện tâm đắc.

Lưu Đình Thiên một chữ không rơi toàn bộ ghi xuống, mặc dù mình còn không có đạt tới cái này cấp độ, hơn nữa phương thức khả năng không quá giống nhau, nhưng mà cũng có thể từ trong cảm giác được một ít gì đó, tu luyện khẩu quyết là giống nhau, có lẽ có thể làm cho mình ít đi một ít đường quanh co.

Vương Tiểu Thiên ở một bên trên mặt có chút ít buồn rầu chi sắc, hẳn bây giờ còn là tầng thứ năm công pháp đẳng cấp, ra một tháng nhiệm vụ, không có ở đây trong sơn cốc, cũng không có thời gian tiến hành tu luyện, nhưng mà cũng rất nghiêm túc đang nghe, tất cả mọi người rất quý trọng lần này cơ hội khó được.

"Tốt rồi, lần này tu luyện tâm đắc giao lưu trước hết đến nơi đây, phía dưới đã đến mọi người cảm thấy hứng thú nhất khâu, vật phẩm giao lưu, hết thầy như cũ, ta vẫn còn muốn nhắc lại xuống, nếu có người dám can đảm vô cơ nháo sự, cái kia cũng đừng trách ta dám không niệm ngày xưa sư huynh đệ tình cảm!"

Đợi đến lúc chia sẻ hoàn hậu, Lý Chấn bang nói xong lời cuối cùng lúc, thanh âm trở nên lạnh lẽ ác liệt và lạnh như băng, Lưu Đình Thiên cảm giác toàn thân có chút không thoải mái, nhưng này lúc trước Lý trưởng lão lúc muốn đỡ một ít.

"Thật mạnh Linh áp!"

Một bên Vương Tiểu Thiên sợ run cả người.

"Linh áp? Cái gì là Linh áp?"

Lưu Đình Thiên có chút tò mò.

"Linh áp chính là Tu Tiên Giả bản thân tu vi phóng ra ngoài tạo thành một loại áp lực vô hình, bình thường cũng tồn tại, chỉ là không có gây ra mà thôi."

"Đương nhiên loại này Linh áp đối với so với chính mình đẳng cấp thấp hoặc là ngang cấp công lực không bằng người của mình mới có hiệu quả, coi như là phân chia Tu Tiên Giả lợi hại một loại thủ đoạn, đương nhiên cũng không phải hoàn toàn dựa vào cái này bình phán, rất phức tạp. . ."

Vương Tiểu Thiên nhìn chằm chằm vào trên bàn, đầu cũng không chuyển giải thích nói.

"Phía dưới xin mời vị thứ nhất cần giao lưu vật phẩm sư đệ lên đài đi. . ."

Lý Chấn bang nói xong cũng hướng dưới đài đi đến.

Bốn phương tám hướng đồng thời không còn có mười đạo nhân ảnh bay lên trời, hướng về phía cái kia cái bàn cấp tốc bay đi.

"Hặc hặc, lần này rút cuộc ta cái thứ nhất, chư vị, xin lỗi!"

Một vị sư huynh đã trước tiên đạt tới cái bàn chỗ giữa, đưa tay đặt tại trên bàn gỗ, sau đó có chút kích động, cũng có chút cẩn thận đối với chung quanh mình đã lên tới trên bàn sư huynh đệ nói đến.

Những người còn lại thấy vậy, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, liền riêng phần mình đường cũ phản hồi.

"Đa tạ chư vị rồi, ta lần này đã mang đến một viên hai mươi năm linh đào hạch, vô luận là đột phá sáu tầng phía dưới công pháp bình cảnh, hay là chế tác mộc thuộc tính bảo vật, đều là hiếm có đấy, lần này, muốn trao đổi hai quả trung cấp mộc thuộc tính phù. . ."

Hắn vừa nói vừa từ Túi Càn Khôn trong lấy ra một viên đào hạch, có lớn nhỏ cỡ nắm tay, tản ra từng trận mộc thuộc tính Linh lực.

"Oa. . ."

Vương Tiểu Thiên ánh mắt trừng đến lưu tròn, rất cảm thấy hứng thú bộ dạng.

"Sư huynh, cái này đào hạch rất tốt sao?"

Lưu Đình Thiên nhẹ nhàng đụng phải Vương Tiểu Thiên một cái.

"Đây chính là hai mươi năm linh đào hạch, có rất mạnh mộc linh lực, đột phá sáu tầng trụ cột công pháp bình cảnh có lẽ không thành vấn đề, ài, đáng tiếc a, ta không có trùng cấp mộc thuộc tính phù, bằng không thì thật sự rất hẳn thay đổi, như vậy ta có thể rất nhanh đột phá tầng năm đến sáu tầng rồi, ài. . ."

Vương Tiểu Thiên vô cùng tiếc nuối.

"Vị sư huynh này, nếu như không có trung cấp mộc thuộc tính phù, có thể sử dụng mặt khác thuộc tính thay thế sao?"

"Cũng có thể, bất quá vậy muốn xem là cái gì pháp thuật!"

"Trung cấp băng trùy phù và trung cấp kim thuần phù!"

"Kim thuộc tính linh tề rất khó khăn lắm, trừ phi ngươi thêm một quả kim thuộc tính linh tề, nếu không không đổi!"

Người nọ lắc đầu về sau, liền ngồi xuống.

Một tháng trước Lưu Đình Thiên cùng Vương Tiểu Thiên nói chuyện phiếm trong quá trình sẽ biết Bách Thảo Đường cũng có không ít người mình ở chế tác phù chỉ dùng để bán ra hoặc là trao đổi, dù sao làm nhiệm vụ có được linh tề quá ít.

Nhưng mà chế tác phù chỉ cũng có nhất định được chi tiêu, hơn nữa thất bại xác suất cũng không nhỏ, cái này cùng thiên phú và độ thuần thực đều có quan hệ, vì vậy mọi người nghe được có trung cấp băng trùy phù và kim thuần phù cũng không có khiến cho quá lớn gọn sòng.

"Sư huynh, không biết dùng linh tề đổi, cần bao nhiêu linh tề?"

Đối với cái này linh đào hạch cảm thấy hứng thú người còn không ít, nhưng phần lớn là chút ít tuổi tác giác khinh đệ tử, giống như Lý Chấn bang, Triệu cùng bình thường liệt kê, đối với cái này linh đào hạch một chút hứng thú đều không có bộ dạng.

"Ít nhất mười hai miếng linh tề, thuộc tính bất định!"

"Tốt, ta đây thay đổi!"

Nói xong cái này người liền bay lên đài, đem mười hai miếng linh tề đặt ở trên bàn gỗ, sau đó cầm lấy linh đào hạch kiểm tra lên, sau đó gật gật đầu, đem linh đào hạch bỏ vào Túi Càn Khôn ở bên trong, khuôn mặt sắc mặt vui mừng, sau đó đường cũ phản hồi chỗ ngồi, bán linh đào hạch sư huynh thu mười hai miếng linh tề vui rạo rức cũng xuống đài.

"Ngươi công pháp tại sáu tầng, cái này linh đào hạch cũng là thích hợp, vị kế tiếp!"

Lý Chấn bang lên đài nói tiếp đến.

"Sư huynh, hẳn làm sao biết người khác sáu tầng công pháp, không phải là cần bắt mạch sao?"

Lưu Đình Thiên có chút nghi vấn, lại hỏi hướng Vương Tiểu Thiên.

"Đó là dò xét Linh thuật, trung cấp pháp thuật, cần sáu tầng trở lên công pháp mới có thể luyện, Lý sư huynh hiện tại chín tầng, tự nhiên tu luyện pháp thuật này."

"Dò xét Linh thuật chỉ có thể đơn giản từ thân thể đối phương làm cho phát ra Linh áp điều tra nhìn đối phương công pháp đẳng cấp, cũng chỉ có thể nhìn ra so với chính mình đẳng cấp thấp đấy, hơn nữa không chính xác, Linh căn gì đó cũng không cách nào nhìn ra. . ."

"Nguyên lai là như vậy, đa tạ sư huynh!"

"Hắc hắc. . . Đùng khách khí. . ."

"Sư huynh, ngươi xem, bọn hắn cái kia bay lên không đứng lên bay qua đi, là Thuật Đẳng Không sao?"

"Đúng, đem Thuật Đẳng Không tu luyện xong thành về sau, khu động đứng lên có thể đằng không, có thể phi hành hoặc là đạp không hành tẩu, pháp thuật kia là nhất định học đấy, ngươi cái kia sách nhỏ trên thì có. . ."

"Oa, cái kia không phải có thể ngao du Thiên Ngoại rồi, lợi hại như vậy?"

"Cũng không có thể nói như vậy, càng cao càng nhanh đối với Linh lực yêu cầu thì càng nhiều, không có đối với ứng với công pháp đẳng cấp, Thuật Đẳng Không cũng chỉ có thể ngắn gọn phi hành, nếu không biết Linh lực bắt lực đến rơi xuống, đó cũng không phải là đùa giỡn đấy, biết ngã chết người đấy, vì vậy phi hành phù hơi đắt. . ."

"Mau nhìn, lại có thứ tốt rồi. . ."

Vương Tiểu Thiên hưng phấn nhìn xem lại có không ít người cướp đi sờ cái kia bàn gỗ, Lưu Đình Thiên cũng định nhãn nhìn sang.

"Hắc hắc. . . Ta chỗ này có một cây bốn mươi năm Độc Long thảo, là chế tác Độc Long đan chủ nguyên liệu. . ."

Chiếm trước vỗ tới cái bàn người cười lên ha ha, lấy ra một cây màu xanh lá cây hình thái có chút giống một cây thảo dược, chỉ có hai cái lá cây, tản ra một cỗ mùi thuốc.

"Oa. . ."

Trong hội trường truyền đến một hồi tiếng kinh hô, liền Lý Chấn bang cũng thần sắc khẽ động, nhìn chăm chăm cái kia gốc Độc Long thảo, rất cảm thấy hứng thú bộ dạng, lại càng không cần những người khác.

"Ta ý định đổi có thể đột phá tầng bảy và tám tầng hai tầng bình cảnh đan dược, ngoại trừ cái này, những thứ khác cũng không đổi!"

Đợi đến lúc bầu không khí không sai biệt lắm, hần chậm rãi nói ra bản thân trao đổi điều kiện.

"Người cũng quá lớn khẩu vị rồi a, tuy rằng Độc Long đan có thể có nhất định xác suất đột phá chín tầng đến Linh Động kỳ, nhưng mà đem Độc Long thảo luyện chế thành Độc Long đan mạo hiểm cũng không nhỏ, người duy nhất một lần đồng thời muốn đột phá tầng bảy và tám tầng đan dược, có phải hay không có thể ít điểm, ta dùng hai quả đột phá tầng bảy đan dược đổi với người, có thể sao?"

"Không được, ta nói, nhất định phải tầng bảy và tám tầng đấy!"

"Sư huynh, thảo dược cũng có thể lấy ra trao đổi?"

Lưu Đình Thiên có chút hưng phấn, trên tay hần liền có không ít năm mươi năm trở lên mỗi năm dược liệu, còn có một gốc trăm năm đấy.

"Đương nhiên, đây chính là hàng bán chạy, chỉ cần có, không lo không có người mua đấy. . ."

Vương Tiểu Thiên nhìn vô cùng kích động, hần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bốn mươi năm Độc Long thảo.

Lưu Đình Thiên trong nội tâm vui vẻ, cái này muốn phát tài.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Kỳ Lạ

Lưu Đình Thiên nhìn chung quanh một chút, trông thấy tất cả mọi người tập trung tinh lực đang xem lấy trên đài.

Hần có chút nhỏ kích động, trong nội tâm tính toán một cây năm mươi năm dược liệu, cũng không biết có thể đổi bao nhiêu linh tệ đem về, hần hiện tại thế nhưng là người không có đồng nào.

Nhưng hần cũng không dám ngay ở chỗ này mở ra Túi Càn Khôn, vạn nhất bị người phát hiện rồi, thì có phiền toái, hoài bích kỳ tội đạo lý hần tám tuổi năm đó tại Dã Trư Sơn thì có qua khắc sâu nhận thức, tự nhiên sẽ không ngu xuẩn đến bây giờ lấy ra.

"Ta với người đổi!"

Lý Chấn bang thanh âm vang lên, hội trường ánh mắt mọi người đều nhìn về chậm rãi đi đến đài Lý Chấn bang.

Những người còn lại đều ngậm miệng, Lý Chấn bang là giao lưu hội người tổ chức một trong, tự nhiên có ưu tiên quyền lựa chọn.

"Người kiểm tra tiếp!"

Lý Chấn bang đem hai cái Lục sắc chai thuốc đặt ở trên bàn gỗ, sau đó liền đi qua cầm lấy cái kia gốc Độc Long thảo kiểm tra lên, sau đó thoả mãn gật đầu, thu vào bản thân Túi Càn Khôn.

"Đa tạ Lý sư huynh!"

Tên kia sư huynh cũng mở ra chai thuốc nhìn nhìn, lại nghe nghe, thoả mãn gật đầu, hướng Lý Chấn bang vừa chấp tay, sau đó liền đường cũ phản hồi chỗ ngồi.

"Không hổ là Lý trưởng lão thân thích, vậy mà vì hần luyện nhiều như vậy đan dược, không chỉ có công pháp đã đến chín tầng, trên tay còn có tầng bảy và tám tầng đan dược, thật sự là phú chấy mỡ a. . ."

Vương Tiểu Thiên vẻ mặt hâm mộ, nước miếng đều muốn giọt ra rồi.

"Sur huynh, Lý trưởng lão là luyện đan hay sao?"

Lưu Đình Thiên đối với chế được rất cảm thấy hứng thú, bây giờ nghe được liệu có thể luyện đan, hơn nữa vẫn rất bán chạy nhất bộ dạng, cũng hứng thú.

"Ừ, Lý trưởng lão là Bách Thảo Đường số một số hai luyện được sư, nghe nói có thể luyện Linh Động kỳ viên mãn đan được, lần này Chương môn viên thuốc đó chính là do Tổ Sư ra mặt, mời Lý trưởng lão luyện chế, nghe nói dùng thật nhiều dược liệu, đã thất bại mấy lần cuối cùng mới luyện thành đấy. ."

Vương Tiểu Thiên giảm thấp xuống thanh âm, nhẹ giọng tại Lưu Đình Thiên bên tai trên nói.

"Luyện được rất khó sao?"

"Đó là đương nhiên rồi, Lý trưởng lão thế nhưng là tam giai sơ cấp luyện được sư, có thể luyện chế hầu như sở hữu Linh Động kỳ đan được, ta nếu là có như vậy cái thân thích thì tốt rồi. . ."

"Người lần trước không phải nói Bách Thảo Đường này đây luyện được nổi danh sao, như thế nào không phải là tất cả mọi người có thể luyện được sao? Luyện được sư còn có đẳng cấp phân chia?"

"Là có thể luyện, nhưng mà nếu có thể luyện ra có tác dụng mới được a, luyện được sư chủ yếu dựa vào có thể luyện chế đan được đẳng cấp đến phân chia đấy, cái này liên đới đến hồn phách lực lượng, ta cũng không phải hiểu lắm, nghe nói muốn đạt tới Linh Động kỳ về sau, có thể bắt đầu tu luyện hồn phách lực, chúng ta Bách Thảo Đường tam giai sơ cấp luyện được sư liền Lý trưởng lão một người, Chương môn đều chỉ có cấp hai, nghe nói Tổ Sư đã đạt tới nhất giai trung cấp luyện được sư cấp bậc. . ."

"A, cái kia vì sao Tổ Sư không cho Chương môn luyện, lại để cho Lý trưởng lão luyện. . ."

"Tổ Sư đang bế quan, mau nhìn, lại có người lên rồi. . ."

Thì cứ như vậy, càng không ngừng có người đi lên bán ra hoặc là trao đổi đồ đạc của mình, có đổi lại, tự nhiên cũng có không có đổi lại, toàn bộ tình cảnh rất nóng nảy, cũng không có phát sinh chuyện không vui kiện.

Vương Tiểu Thiên cũng thật cao hứng, rốt cuộc đã được như nguyện đôi đã đến trung cấp hóa thuộc tính phù, hao tổn năm miếng linh tệ cộng thêm một khối ngón cái che lớn nhỏ, không biết ở đâu lấy được có chứa tạp chất tinh khiết, rồi mới miễn cưỡng đem cái kia phù đối tới trong tay, cái kia tinh khiết có thể gia nhập vào vũ khí ở bên trong, có thể tăng cường vũ khí độ cứng.

Toàn bộ giao lưu hội sau khi kết thúc, mọi người tứ tán mà đi, Vương Tiểu Thiên mang theo Lưu Đình Thiên lén lén lút lút vòng rất một vòng to về sau, tài hoa cả phương hướng đi về.

Lưu Đình Thiên không nghĩ tới Vương Tiểu Thiên như vậy cảnh giác, cũng vui vẻ đến theo ở phía sau đường vòng.

Nếu như Vương Tiểu Thiên ý định thẳng đón về, hẳn còn chuẩn bị nhắc nhở tiếp hấn đấy, dù sao Vương Tiểu Thiên vừa đối đến một trương trung cấp phù, nếu như trên nửa đường bị người cho đánh cướp, ngay tiếp theo đem mình cũng đã đoạt, cái kia thật có thể là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi vạ lây, hấn Túi Càn Khôn trong có thể là có thêm không ít bảo bối.

"Sur huynh, trong lúc này cấp phù nhìn qua Linh lực rất mạnh bộ dạng, lợi hại sao?"

Lưu Đình Thiên mở miệng hỏi, cũng cảnh giác cảm giác bốn phía.

"Đó là đương nhiên, đây chính là ta tha thiết ước mơ đồ vật, lần này rốt cuộc tới tay. . ."

Vừa nhắc tới cái này, Vương Tiểu Thiên có chút mặt mày hớn hở đứng lên.

"Đã có nó, lần sau có thể tiếp khó khăn lớn hơn một chút nhiệm vụ, người cảm thấy vừa rồi cái kia gốc Độc Long thảo như thế nào đây?" Vương Tiểu Thiên có chút thần bí đối với Lưu Đình Thiên nói đến.

"Sur huynh, kỳ thật ta cũng có. . ."

Lưu Đình Thiên vốn là ý định xuất ra một cây năm mươi năm dược liệu hỏi một chút Vương Tiểu Thiên có thể đáng bao nhiêu linh tệ đấy, lời nói vẫn không ra khỏi miệng, đã bị đánh đứt gãy.

"Ta biết ngay, người cũng có chút kỳ quái, hấn tại sao có thể có bốn mươi năm Độc Long thảo đấy, đúng hay không?"

"Nói cho người biết, đó là tại làm nhiệm vụ thời điểm, trong lúc vô tình lấy được, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành, lấy được đều là của mình, hấn lần này là lợi nhuận đại phát rồi, một quả tầng bảy, một quả tám tầng, qua không được bao lâu, hấn có thể đến chín tầng rồi, thật không biết là rồi đi cái gì vận khí tốt chớ. . ."

Vương Tiểu Thiên từ mặt mày hớn hở đến thần bí cẩn thận, lại đến cuối cùng hâm mộ ghen ghét hận.

"Ta cũng có trung cấp công kích phù, lần sau đi tìm Lý trưởng lão lĩnh tốt điểm nhiệm vụ, nếu như trên đường cũng có thể thu thập đến đồ một ít dược liệu, cái kia công pháp của ta cũng có thể tiến thêm một bước rồi, bây giờ còn là tầng năm. . ."

"Muốn làm nhiệm vụ mới có thể kiếm được linh tệ, đã có linh tệ mới có thể mua cần đan dược, còn muốn rút thời gian bản thân tu luyện, ta nếu là có Lý trưởng lão như vậy thân thích thì tốt rồi, như vậy liền có đầy đủ thời gian bản thân tu luyện, không cần lo lắng đan dược sự tình rồi, người lúc nào nhìn Lý sư huynh đi ra ngoài đã làm nhiệm vụ. . ."

Lưu Đình Thiên có chút nghe không nổi nữa, đi vào Bách Thảo Đường về sau, hắn biết tin tức tuyệt đại đa số đều là từ Vương Tiểu Thiên nơi đây lấy được.

Cũng không phải nói hắn không thể đi hỏi người khác, chẳng qua là, đối với cái gì đều chưa quen thuộc, lại tiếp một cái gánh nước sông, còn muốn chăm sóc Dược Viên, trong lúc nhất thời cũng không có chủ động đi kết giao kia sư huynh của hắn.

Vương Tiểu Thiên coi như là hắn tại trong tu tiên giới người bạn thứ nhất, nhìn thấy bằng hữu như vậy có chút tại tâm không đành lòng, hai người song song đi tới, Lưu Đình Thiên nghe Vương Tiểu Thiên mang theo vị chưa mà nói, cuối cùng quyết định xuất ra một cây dược liệu đến đưa cho Vương Tiểu Thiên.

Đệ nhất đầu rồi, hắn hiện tại có sáu tầng công pháp bên người, Vương Tiểu Thiên chỉ có tầng năm, coi như là Vương Tiểu Thiên nổi lên cái gì ý xấu suy nghĩ, phương pháp thuật đánh không lại, nhưng muốn chạy trốn mà nói có lẽ không thành vấn đề.

Thứ hai đầu rồi, Lưu Đình Thiên là trọng cảm tình người, đối với mấy cái này vật ngoài thân nhìn cũng không nặng, nếu như có thể giúp đến Vương Tiểu Thiên, hắn cũng biết rất vui vẻ, hơn nữa từ trong hiểu rõ đến dược liệu giả thị trường, làm hậu trước mặt bản thân luyện dược trước tích lũy một ít, hắn đối với luyện dược hay là rất cảm thấy hứng thú đấy.

Lưu Đình Thiên dừng bước lại, mở ra bên hông mình Túi Càn Khôn, hắn ý định len lén xuất ra một cây, chi tiết nói cho hắn biết, đã nói là mình trước khi đến tại Dã Trư Sơn trong thu thập đấy, về phần những thứ khác, hắn nhập lại không có tính toán hiện tại nói với Vương Tiểu Thiên, nếu quả thật bởi vì này chút ít mất đi một người bạn, cũng không phải hắn muốn thấy.

"Người làm sao vậy?"

Vương Tiểu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn xem gần người Lưu Đình Thiên, có chút kỳ quái nhìn xem hắn, hắn mới vừa nói cái gì, đem hắn sợ đến như vậy.

"Túi Càn Khôn trong không thể thả dược liệu sao?"

Qua một lúc lâu, Lưu Đình Thiên đột nhiên cấp bách hỏi Vương Tiểu Thiên.

"Có thể a, Túi Càn Khôn ngoại trừ vật còn sống, có thể đựng thiên hạ Vạn Vật, làm sao vậy người?"

Vương Tiểu Thiên đã đi tới.

"Kỳ lạ rồi, dược liệu của ta như thế nào biến thành cái dạng này rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Thuật Đẳng Không

"Kỳ lạ rồi, dược liệu của ta như thế nào biến thành cái dạng này rồi hả?"

Lưu Đình Thiên âm điệu có chút biến hình.

"Dược tài gì? Cái này là. . ."

Vương Tiểu Thiên cảm qua Lưu Đình Thiên trong tay một cây đã hoàn toàn héo rũ đấy, thoát nhìn có chút giống cỏ khô, chút nào Linh lực đều không có lại có chút kỳ quái nhìn không ra rút cuộc là gì gì đó đồ vật.

"Ta từ Dã Trư Sơn đến thời điểm thu thập dược, như thế nào biến thành cái dạng này rồi hả? Chẳng lẽ nói nhân gian dược liệu tại Tu Tiên giới sống

không được?"

Lưu Đình Thiên nói xong lại có chút ít không có thể xác định, lúc trước nghe Hồ Nhạc Thánh đã từng nói qua, Từ Thông chính là tại Dã Trư Sơn trong thu thập đã đến một cây trăm năm được liệu mới bị đá thương, nếu như không được, hẳn tại sao phải đi thu thập cái kia được tài đâu.

"Cái này ta còn thật không biết, cũng chưa nghe nói qua không được a, người cái này chút nào Linh lực đều không có, ta đoán chừng có loại khả năng này, khí hậu không phục đi!"

Vương Tiểu Thiên đem cái kia cỏ khô lật qua lật lại nhìn, cũng không nhìn ra cái như thế về sau.

Lưu Đình Thiên lúc này đã hoàn toàn mộng rồi, hẳn Túi Càn Khôn trong sở hữu được liệu, kể cả cái kia gốc trăm năm đấy, hiện tại cũng một cái đức hạnh, chút nào Linh lực không có, một chút mùi thuốc không có, héo rũ không còn hình dáng.

Lưu Đình Thiên đem sở hữu được liệu đều nhảy ra, bóp trên tay, khiếp sợ cả buổi cũng không có phục hồi tinh thần lại, đây chính là hẳn và Hồ Nhạc Thánh trên đường đi nghĩ hết các loại biện pháp mới thu thập tới tay đấy, như thế nào hiện tại cũng đã thành cỏ khô rồi.

"Nhiều như vậy a, được rồi được rồi, sư đệ, nói không chừng thật sự là khí hậu không phục đâu! Đã thấy ra chút ít, không còn sớm, chúng ta về sớm một chút đi!"

Vương Tiểu Thiên nhìn thấy Lưu Đình Thiên trên tay một bó to cỏ khô, lại nhìn thấy hẳn thân sắc dị thường, tranh thủ thời gian an ủi hẳn.

"Đi thôi . ."

Lưu Đình Thiên thở sâu thở ra một hơi, hiện tại đã như vậy, hơn nữa đã đã muộn, xác thực không thích hợp ở chỗ này đi nghiên cứu đến cùng là chuyện gì xảy ra, đưa trong tay cỏ khô một lần nữa thả lại đi, cùng Vương Tiểu Thiên cùng một chỗ rất nhanh hướng trở về.

Đợi đến lúc Lưu Đình Thiên trở lại Dược Viên, đi vào cỏ tranh phòng, kết màu vàng dưới ánh sáng, trong phòng thoát nhìn rất sạch sẽ, đầu giường phơi lấy một bộ y phục, đúng là hẳn lúc mới tới mặc món đó, đã rửa sạch sẽ may vá qua.

Những vật khác phân loại mà thả cùng một chỗ, không giống vừa mới bắt đầu như vậy như vậy lộn xộn, hẳn ngồi ở một trương đơn sơ trên giường gỗ, cái này giường gỗ là Lưu Đình Thiên bản thân rút thời gian làm đấy, rất đơn sơ, nhưng ít ra là có giường, không cần ngồi nữa tại đá trên ghế ngủ.

"Chẳng lẽ thật sự là khí hậu không phục?"

Lưu Đình Thiên vẫn rất là hiếu kỳ, đem Túi Càn Khôn trong vật sở hữu đều thả trên giường, một chút đao săn, một chút Dương Giác sơ, một cái màu nâu chai thuốc, một quyển màu vàng sách nhỏ, một quyển trụ cột công pháp, một cái đỉnh, trừ lần đó ra, cũng chỉ còn lại có này đem cỏ khô.

Cẩn thận kiểm tra rồi tất cả đồ vật, không có phát hiện có cái gì dị thường a, đao săn là hẳn cha đấy, Dương Giác sơ là mẹ của hẳn, màu nâu chai thuốc là Hồ tiên sinh tiền đưa hẳn giải độc thánh dược Thánh diên viên.

Mở ra nắp bình kiểm tra rồi một phen, không có có dị thường, màu vàng sách nhỏ và trụ cột công pháp từng Bách Thảo Đường đệ tử đều có, tính chất lại phổ thông thông qua rồi, không có khả năng xảy ra vấn đề gì, còn dư lại cũng chỉ có cái đỉnh kia rồi.

Lưu Đình Thiên nhìn về phía cái đỉnh kia, Hồ Nhạc Thánh nói cái kia là năm đó cùng hẳn cùng một chỗ từ trên trời giáng xuống đỉnh, nhưng mà hẳn dùng cái đỉnh này khi lưu hương làm cũng đã nhiều năm rồi, không có phát hiện hẳn có cái gì dị thường địa phương, ngoại trừ chất lượng nặng điểm, cùng bình thường đỉnh không sai biệt lắm a, chẳng lẽ là cái đỉnh này đem dược liệu của ta biến thành như vậy?

Lưu Đình Thiên nắm cái thanh kia cỏ khô hình dáng được liệu rất kinh nghi nhìn xem cái kia đỉnh, sau đó đem cỏ khô ném vào, nhìn một hồi, không có phát hiện cái gì dị thường, lại lấy ra, lại gõ gõ đỉnh, giăng co một hồi, bắt đặc dĩ lắc đầu, đành phải đem vật sở hữu lại lần nữa thả lại Túi Càn Khôn ở bên trong, nhìn lấy trong tay cái thanh kia cỏ khô lắc đầu.

Sự tình đã như vậy, trong lúc nhất thời cũng không có đầu mối, thời gian không còn sớm, sẽ không ngủ biết, buổi sáng ngày mai còn muốn tìm nước đấy, Lưu Đình Thiên ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường, bắt đầu tu luyện, hẳn đã thói quen loại này ngủ hình thức rồi, tu luyện tới tự nhiên ngủ, đồng thời cũng muốn tiêu hóa tiếp hôm nay làm cho học được tâm đắc nhận thức.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Lưu Đình Thiên tự đứng lên, rửa mặt về sau, mang theo thùng liên vôi vàng chạy tới phía sau núi khe núi, ý định bắt đầu một ngày mới, về phần nói vì được tài gì biến thành như vậy, cũng chỉ có thể các loại chọn trước xong nước sau lại nghiên cứu.

Đi vào khe núi gánh nước Lưu Đình Thiên ngẩng đầu đột nhiên nhớ tới trên vách núi cái kia gốc hai mươi năm tả hữu dược liệu, động nổi lên tâm tư.

Nghĩ thầm nếu như đem buổi dược liệu này đặt ở Túi Càn Khôn ở bên trong, liền có thể biết đến cùng phải hay không lúc trước những dược liệu kia khí hậu không phục nguyên nhân, chẳng qua là hiện tại hẳn còn không có học Thuật Đẳng Không, đành phải trước tạm thời đặt xuống, rất nhanh chọn hai thùng Linh tuyến nước liền hướng chân núi đi đến.

Buổi sáng nhiệm vụ làm xong, Lưu Đình Thiên vôi vàng chạy về cỏ tranh phòng, cũng không xử lý toàn thân dính dấn trạng thái, xuất ra cái kia vốn màu vàng sách nhỏ, ngồi ở cỏ tranh phòng trên mặt đất mà bắt đầu luyện tập lên Thuật Đẳng Không đến.

Trong thân thể vốn không có hồi phục bao nhiêu Linh lực lại bị hẳn rút sạch không còn, bắt đặc dĩ, bình ổn tinh thần, lại bắt đầu luyện khẩu quyết để khôi

phục trong cơ thể Linh lực, thì cứ như vậy lẳng lặng yên khôi phục một hồi, lại nhìn không được Tướng luyện tập Thuật Đẳng Không, giằng co một canh giờ, Thuật Đẳng Không không có học được, trong cơ thể Linh lực vẫn là là trống không.

Tướng đến xé chiều còn muốn gánh nước, Lưu Đình Thiên trong nội tâm có chút gấp, bắt buộc bản thân bình ổn tinh thần, cũng không biết là trong nội tâm quá mau, hay là ngày hôm qua nghe được tâm đắc cảm ngộ tác dụng, Lưu Đình Thiên hôm nay luyện lấy luyện lấy trong lúc vô tình đem tầng thứ sáu bình cảnh đột phá.

Dù thế nào luyện tầng thứ sáu đều không có phản ứng, thử luyện tiếp tầng thứ bảy khẩu quyết, như là nước chảy mây trôi bình thường, thuận lợi tiến nhập tầng thứ bảy.

Hít sâu một hơi, duỗi lưng một cái, toàn thân cách bằng cách bằng vang, dị thường thoải mái, cảm giác được trong cơ thể cái kia ti thể khí vừa thô tăng lên không ít.

Bản thân cảm thấy rất kỳ quái, từ ngày hôm qua Triệu cùng bình thường tâm đắc trong hán biết được, Triệu cùng bình thường lúc trước kẹt tại tầng thứ sáu bình cảnh có tầm một tháng lâu, cuối cùng bế quan nửa tháng mới tích lũy đầy đủ Linh lực đột phá bình cảnh, mà bản thân một tháng này ba tầng tốc độ là không phải là có chút đùa giỡn?

Nhìn thấy sắc trời đã không còn sớm, so với dĩ vãng đi gánh nước thời gian muộn đi một tí, mặc kệ nó, dù sao không phải là cái gì chuyện xấu, trong nội tâm không do dự nữa, mang theo thùng liền hướng hướng khe núi chỗ.

Lưu Đình Thiên tâm ngứa khó nhịn giờ lên đầu, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng hán có thể cùng rõ ràng biết rõ, cái kia gốc dược liệu là ở chỗ đó, quyết định, đêm nay nhất định phải biết luyện Thuật Đẳng Không, nếu không hán đêm nay đoán chừng rất khó ngủ.

Vào đêm, Dược Viên cỏ tranh trong phòng, kết màu vàng dưới ánh sáng, Lưu Đình Thiên chén đĩa ngồi dưới đất, toàn thân một cổ nói không nên lời thiêu vị, đột nhiên thời gian dần qua hán bay lên không đi lên cách mặt đất đã có chừng một thước lúc, có chút lung la lung lay, sau đó ngã xuống đất, đau thẳng run rẩy, dùng sức nhào nặn cái móng của mình, cái này rơi vỡ có đau một chút.

Lưu Đình Thiên đứng lên, nín thở Ngưng Thần, một lần nữa thi triển Thuật Đẳng Không, lúc này đây ổn rất nhiều, nhưng như trước ngã xuống, cũng may là đứng đấy đấy, lần này cũng không có rơi vỡ, ở nơi này hình dáng một lần một lần nếm thử, một lần một lần sau khi thất bại, rốt cuộc hán thành công, có thể ổn định nhất định trên không trung, sau đó cẩn thận di động, đương nhiên vẫn làm không được giao lưu hội lúc các sư huynh cái loại này bay vọt trạng thái.

"Hắc hắc, ta cuối cùng thành công. . .Ồ, mùi gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Song Đầu Hắc Xà

"Hắc hắc, ta cuối cùng thành công. . .Ồ, mùi gì?"

Lưu Đình Thiên lắc đầu, tranh thủ thời gian đi ra ngoài, trừ hán ra trên người thiêu vị, còn có thể có cái gì vị.

Đi vào bên cạnh giếng, ngón trỏ phải ngón giữa song song hướng trong giếng chỉ vào, rào rào nước giếng âm thanh liền truyền đến đi ra, một cái cột nước phun ra, nhu thuận nghe lời ngưng tụ thành một mảnh đoàn nước, lơ lửng tại Lưu Đình Thiên đỉnh đầu, bắt đầu xuống bắt đầu mưa.

"Hắc hắc. . ."

Trong đêm tối Lưu Đình Thiên tại trong mưa nhìn không được phá lên cười, Thuật Đẳng Không xác thực rất đã ghiền, cùng Thần Tiên tựa như.

Hơn nửa ngày mai cũng có thể đi thu thập cái kia gốc hai mươi năm dược liệu rồi, như vậy có thể nghiệm chứng bản thân Túi Càn Khôn bên trong đồng kia dược liệu là biến thành cỏ khô đến cùng phải hay không cái kia đỉnh giờ trò quý.

May mắn nơi đây vắng vẻ, bằng không thì cái này đêm hôm khuya khoắt ở chỗ này cười to, nhiều người Thanh Mộng, không phải bị xách đi ra ngoài hành hung một trận không thể.

Bất quá a, nếu như bọn hán chứng kiến Lưu Đình Thiên vậy mà có thể đem không chế thủy thuật không chế đến nước này, đoán chừng không kịp hành hung hán, cũng sẽ bị kinh hãi ngây ra như phỗng, giống như liên Chương môn cũng không có pháp không chế đến nước này.

Kỳ thật Lưu Đình Thiên chính là lấy thực dụng làm nguyên tắc, mỗi ngày đều muốn tưới nước, cũng muốn tắm rửa giặt quần áo, thời gian dần qua liền đem không chế thủy thuật luyện đến nước này, chính hắn cũng không có cảm thấy có cái gì, chỉ cần có thể đề cao hắn hiệu suất là tốt rồi, nhiều tiết kiệm một chút thời gian làm điểm khác hoặc là tranh thủ thời gian khôi phục Linh lực, cái này sớm muộn gì gánh nước nhiệm vụ tuyệt không nhẹ nhõm.

Tâm tình thật tốt Lưu Đình Thiên ngồi xếp bằng trên giường, lúc này thời điểm cảm giác mình toàn thân sáng khoái, không hề cái loại này dinh dính đấy, nhắm mắt lại tiến nhập trạng thái tu luyện, rất chờ mong ngày hôm sau đến.

Trời chưa sáng, Lưu Đình Thiên đã rời giường, rửa mặt về sau, ăn mặc còn chưa khô xuyên qua màu xanh trường bào, hưng phấn mang theo thùng chạy tới khe núi.

Đánh tốt rồi nước, nhìn hai bên một chút không có phát hiện người, chịu trách nhiệm quản giáo đệ tử thay ca rồi, trước mắt còn không người tới đây, Lưu Đình Thiên bay lên trời, nhanh chóng lên không, bay đi cái kia được tài chỗ ẩn thân.

"Ồ. . ."

Một tiếng này, Lưu Đình Thiên thiếu chút nữa không có té xuống, tranh thủ thời gian ổn định thân hình, dừng ở không trung, ra một thân mồ hôi lạnh.

Cao như vậy té xuống, trực tiếp rớt tại khe núi trong, tuy rằng không có cái gì nguy hiểm tính mạng, nhưng mà làm ô uế Linh tuyến nước cũng không tốt làm cho người ta giải thích, tổng không có khả năng nói mình ở bên trong tắm rửa đi.

Lại để cho Lưu Đình Thiên kinh nghi không phải là cái khác, đúng là cái kia gốc hai mươi năm dược liệu, ngày hôm qua nghe mùi thơm, nhập lại cẩn thận cảm ứng qua, bên cạnh nhập lại không có gì những vật khác.

Nhưng hiện tại một cái màu đen song đầu quái xà chính nhỏ ra rút vào lưới rần mắt lộ ra hung quang nhìn xem hắn, nằm co ro ở đằng kia gốc dược liệu phía dưới, may mắn Lưu Đình Thiên phát hiện sớm, bằng không thì cái này khế vươn tay, không bị rần cắn mới là lạ.

Hôm nay khinh thường, mặt khác hắn có loại làm kẻ trộm cảm giác, vì vậy động thủ trước cũng không có cẩn thận lại cảm ứng một lần, hiện tại treo ở giữa không trung, ra một thân mồ hôi lạnh nhìn không được sau sợ lên.

"Tại sao có thể có con rần đây?"

Lưu Đình Thiên nhìn chăm chăm vào con rần nhìn một hồi, cẩn thận từ Túi Càn Khôn trong lấy ra cái thanh kia đao sẵn, ý định thử xem có thể hay không tiêu diệt cái này con rần, đây là hắn đi vào Tu Tiên giới sau lần thứ nhất gặp được Yêu thú.

Lúc trước Vương Tiểu Thiên có cùng hắn tán gẫu qua, Tu Tiên giới cũng là có dã thú đấy, đương nhiên, nhân gian bên trong dã thú không có khả năng cùng chúng nó so sánh với.

Vương Tiểu Thiên nói Tu Tiên giới dã thú liền gọi chung là Yêu thú, cũng có đẳng cấp phân chia, đẳng cấp cao Yêu thú trong cơ thể có Yêu Đan, Bách Thảo Đường có chút nhiệm vụ chính là cần những thứ này Yêu thú Yêu Đan, nghe nói cũng có thể làm thuốc, bình thường là cho mình Linh Thú chế tác tăng lên năng lực đan dược.

Cái kia Song Đầu Hắc Xà cũng không biết là cái gì đẳng cấp đấy, cũng không biết mình có thể hay không đánh thắng được, Lưu Đình Thiên tay phải nắm thật chặt đao sẵn, cũng không dám liều lĩnh chém tới, lại lo lắng phiền phức sư huynh tới đây, có chút nóng vội đứng lên.

Con rần kia nhìn thấy đao sẵn, cũng không sợ hãi, tê tê...ê...êêêê nhỏ ra rút vào lưới rần, phảng phất có chút ít táo bạo, cùng nhân gian hoàn toàn khác nhau, cảm giác nó một chút cũng không sợ, ngược lại có chút làm tức giận nó.

Lưu Đình Thiên có chút luống cuống, nhưng lại không nghĩ bỏ cuộc cái kia gốc hai mươi năm dược liệu, duỗi ra tay trái, nắm đóa tinh khiết Lục sắc ngọn lửa xuất hiện ở ngón tay đầu ngón tay, lúc mới bắt đầu Khổng Hòa Thuật ngọn lửa hiện ra màu xanh nhạt, chơi khá hơn rồi, hiện tại cũng không biết vì cái gì biến thành tinh khiết Lục sắc.

Con rần kia nhìn thấy ngọn lửa kinh ngạc một cái, ánh mắt lộ ra một tia e ngại thần sắc, nhưng cùng Lưu Đình Thiên giống nhau, cũng không nỡ bỏ bỏ cuộc cái kia gốc sẽ phải tới tay dược liệu, cũng không biết con rần là như thế nào uống thuốc vật liệu đấy!

Lưu Đình Thiên nắm lấy cơ hội, tay phải đao sẵn đột nhiên ra tay, nhanh chóng chém vào Song Đầu Hắc Xà một cái đầu trên.

Lúc trước hắn tại Dã Trư Sơn cũng đụng phải con rần, đối với giết con rần nhập lại không xa lạ gì, bình thường đánh bảy tám, nhưng mà nếu như đánh không đến, trực tiếp đối với đầu chém, cũng là thật tốt Lựa Chọn, kia song đầu màu đen quay quanh cùng một chỗ, chỉ có thể chém đầu.

"Keng. . ."

Lưu Đình Thiên chỉ cảm thấy miệng hồ tê rần, nhìn về phía con rần kia lúc, ngược lại hít một hơi khí lạnh, suýt nữa té xuống.

Trong tay mình đao sẵn trên đã xuất hiện một cái lỗ thủng, cái này đao sẵn thế nhưng là nhà hắn chủ truyền đấy, như thường ngày giết Sói chém Hồ không nói chơi, lúc nào lỗ thủng qua, mà con rần kia rồi lại hoàn toàn một chút vết thương đều không có, cảm giác chém vào một khối màu đen cứng rắn sắt trên bình thường, đao thương bắt nhập.

Kia song đầu màu đen bị chọc giận, đỏ hồng mắt, một đôi mắt phẳng phát muốn phun ra lửa, đột nhiên thân thể thẳng băng, hai con đầu rắn đồng thời mở ra, hướng về phía Lưu Đình Thiên nhanh như chớp xu thế cắn đi qua.

Tám cây bèn nhọn răng dài lóe hàn quang, hai trượng miệng rắn trong tràn đầy miệng sắc bén hàm răng, ngược lại xếp đặt lấy, hai cổ mực tàu giống nhau độc thủy từ miệng rắn trong phun ra, lập tức đã đến Lưu Đình Thiên bên cạnh, một cổ đối diện đúng là Lưu Đình Thiên mặt, mặt khác một cổ tức thì phun hướng tay trái của hắn.

Có thể là nó cảm giác tay trái Lục sắc ngọn lửa rất nguy hiểm, cái này hết thảy tất cả đều tại trong nháy mắt phát sinh.

Lưu Đình Thiên vào Nam ra Bắc cũng có hơn ba năm, kinh nghiệm chiến đấu cũng là phi thường phong phú đấy, tại nhìn thấy đao sắc lỗ thủng thời điểm trong lòng biết không tốt, hướng sau ngưỡng đi, xuống trước mặt khe núi trong té xuống, liều mạng bị sư huynh quở trách mạo hiểm, tổng không có khả năng bị rắn cắn chết đi.

Đồng thời tay trái nhẹ nhàng đi phía trước run lên, năm đóa Lục sắc tia lửa ý tùy tâm động, rất nhanh bay ra ngoài, hai đóa ngăn cản đã bắn ra mực tàu độc thủy, hai đóa bay về phía cái kia hai khóa đầu rắn.

Cuối cùng một đóa lơ lửng trước người, đột nhiên mở rộng, biến thành một trượng xuyên qua giấy giống nhau ngăn tại thân thể của hắn phía trước, phòng ngừa có cái gì ngoài ý muốn phát sinh, loại này cẩn thận cũng là quanh năm bồi dưỡng ra được một chủng tập quán.

"Hí...iiiiii. . . Hí...iiiiii. . ."

Lưu Đình Thiên tung tích trong quá trình chỉ nghe thấy này màu đen con rắn kêu thê lương thảm thiết thanh âm, nhưng lúc này hắn rồi lại đành phải vậy.

"Phù phù. . ."

Lưu Đình Thiên ngửa đầu tiến vào trong nước, hắn thế nhưng là vọt lên cạn, từ nhỏ tự cũng không bơi lội.

Thì đờ Linh tuyền không tính sâu, hắn giãy giụa đứng lên, dậm lên chân, ngửa đầu, nước chớ quá cổ của hắn, mau đem cả người hắn đều chôn ở trong nước, giờ phút này cảm ứng được từ xa mà đến gần tiếng bước chân, thay ca phiên trực sư huynh đã đến.

Lưu Đình Thiên bây giờ đang ở Linh tuyền trong, ngẩng đầu nhìn kia song đầu quái xà chỗ, cũng không biết thế nào, một mặt khác sư huynh cũng mau tới đây rồi.

"Ài, mặc kệ. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Hắc Lân Đan

"Ài, mặc kệ. . ."

Lưu Đình Thiên trong nội tâm làm ra quyết định, chậm rãi đồ lót chuồng đi về hướng Linh tuyền bên cạnh, hai tay dựng ở, tay chân đồng thời dùng sức khê chống đập một cái, bò lên đi lên.

Hắn không nghĩ tới cái này Linh tuyền vậy mà như thế sâu, thiếu chút nữa không có đem hắn chết đuối, lần này thật sự là nguy hiểm dị thường, hắn không kịp đối với chính mình liều lĩnh và cấp tiến cách làm tiến hành nghĩ lại, đập một cái mà lại lơ lửng, toàn thân tích táp lại bay về phía cái kia được tài chỗ.

Rất nhanh bay đến vừa rồi đứng yên địa phương, định nhãn nhìn lại, chỉ thấy cái kia Song Đầu Hắc Xà đã không còn khí tức, hai khóa đầu bị đốt thay đổi hình, sớm đã chết không thể chết lại rồi.

Cái kia góc được liệu lắng lặng yên đứng thẳng ở đằng kia, chứng kiến một thiếu niên và một cái Song Đầu Hắc Xà vì mình mà tranh đấu toàn bộ quá trình.

Lưu Đình Thiên cẩn thận đem được liệu thu thập hái xuống, rất nhanh bỏ vào Túi Càn Khôn ở bên trong, sau đó liền định chạy nhanh xuống dưới, sư huynh đã khoảng cách không xa.

Ánh mắt nghiêng mắt nhìn đến cái kia màu đen xác rắn thân thể thời điểm, linh cơ khẽ động, lấy ra đã lỗ thủng đao sắc đem con rắn vén lên, sau đó mới

cẩn thận bay xuống dưới, dừng ở bản thân thùng gỗ bên cạnh, mà lúc này sư huynh vừa vịn đi tới.

"Đình Thiên sư đệ, người như thế nào đem Linh tuyến làm thành như vậy!"

Đến phiên trực sư huynh nhìn thấy đầy đất đều là nước đọng, hơn nữa cái kia Linh tuyến trong tựa hồ có chút nhộn nhạo và đục ngầu, sau đó chứng kiến Lưu Đình Thiên từ đầu đến chân đều là nước, sợi tóc trên chính xuống nhỏ giọt giọt nước, lập tức liền âm trầm mặt.

"Sư huynh. . ."

Lưu Đình Thiên có chút lúng túng, vừa rồi hắn rơi xuống nước tư thế xác thực không chỉ khó coi, hơn nữa còn đem nước tung tóe rơi vãi khắp nơi đều là, hắn giờ nhấc tay bên trong đao sẵn quơ quơ, con rắn kia cũng cùng theo lay động.

"A? Song Đầu Hắc Lân Xà, nhanh. . . Nhanh ném đi. . ."

Phiên trực sư huynh cả kinh, dường như thấy được thứ rất đáng sợ.

Sợ tới mức Lưu Đình Thiên cũng là khẽ run rẩy a, vội vàng đem đao sẵn trên con rắn chấn động rút xuống, ném rất xa, hắn lo lắng còn có hắn không biết nguy hiểm gì.

"Ồ, cái chết?"

Phiên trực sư huynh thở ra một hơi, ngừng đang chuẩn bị phóng thích pháp thuật, về mặt kinh nghi, nhìn xem con rắn, lại nhìn xem Lưu Đình Thiên.

"Cái này là. . . Xảy ra chuyện gì vậy?"

Lúc này phiên trực sư huynh nghĩ khi đã khá nhiều, có thể là bị con rắn kia cho dọa, cũng khả năng bị Lưu Đình Thiên vừa rồi cừ động dọa.

"Sư huynh, cái này con rắn tại Linh tuyến phía trên chỗ đó, ta lo lắng nó sẽ làm bị thương đến những người khác, sẽ đem nó. . . Giết đi!"

Lưu Đình Thiên chỉ vào vừa rồi chiến đấu qua địa phương, thanh âm càng nói càng nhỏ, nghĩ thầm cái này con rắn không phải là người nào dường ở chỗ này a.

Vương Tiểu Thiên đã từng nói Tu Tiên giới dưỡng Linh Thú là chuyện rất bình thường, cái này con rắn chẳng lẽ thật sự là con người làm ra dường đấy, bằng không thì sư huynh làm sao sẽ liếc liền nhận ra con rắn kia, vẫn rất sợ hãi bộ dạng.

"Người. . . Giết hay sao? Người đứng yên đừng nhúc nhích, ta đi lên xem một chút!"

Nói xong phiên trực sư huynh bay lên không bay về phía Lưu Đình Thiên ngón tay cái chỗ kia, đã kiểm tra về sau, hoàn toàn chính xác có một chút đánh nhau qua dấu vết, kỳ thật đều là con rắn kia bị đau, dốc sức liều mạng vịn vịn đều muốn đập tắt màu lam ngọn lửa làm cho chế tạo ra động tĩnh.

"Sư huynh, ta còn muốn đi cho Khương trường lão tiễn đưa Linh tuyến nước!"

Phiên trực sư huynh sau khi xuống tới liền một bức dụng quý biểu lộ nhìn xem Lưu Đình Thiên, thấy được Lưu Đình Thiên toàn thân không được tự nhiên, vội vàng ý định thoát thân, nghĩ thầm đợi chút nữa đưa xong dưới nước, đến hỏi tiếp Vương Tiểu Thiên đến cùng là chuyện gì xảy ra.

"A, người mau đi đi, đừng để cho Khương trường lão sốt ruột chờ rồi. . ."

Phiên trực sư huynh lời nói trong mang theo một cổ không hiểu ý vị.

"Đa tạ sư huynh!"

Lưu Đình Thiên nâng lên thùng nước liền định rời đi, tuy rằng hắn toàn thân cao thấp đều ướt đầm, nhưng cũng không cố trên như vậy rất nhiều, chỉ muốn sớm một chút đem nước chọn đến chỗ đỉnh núi, cũng muốn sớm chút đem con rắn sự tình áp đảo đi.

"Sư đệ, kia Song Đầu Xà người hay là mang đi đi, dù sao cũng là người giết đấy, ta không dám đoạt phần này công lao. . ."

Phiên trực sư huynh có chút xấu hổ, cũng có chút hâm mộ.

"A, tốt, đa tạ sư huynh!"

Lưu Đình Thiên nghe đến đó yên lòng, bụng thùng bất động thanh sắc đem kia Song Đầu Xà dùng đao sẵn chọn...mà bắt đầu, thu vào Túi Càn Khôn ở bên trong, sau đó chọn hai thùng nước vội vàng vàng đã đi, để lại về mặt hâm mộ phiên trực sư huynh."Cái gì, Song Đầu Hắc Lân Xà?"

Lưu Đình Thiên chọn xong nước, đã tiếp cận buổi trưa, trên người quần áo ướt sũng đã sớm bị bốc hơi, khiêng thùng đi tìm Vương Tiểu Thiên, Vương Tiểu Thiên vừa nghe nói liền gào to đứng lên.

"Sư huynh, làm sao vậy?"

Lưu Đình Thiên vừa nói vào đề đi lấy bên hông Túi Càn Khôn.

"Nhanh lên, lấy ra ta xem xuống, điều đó không có khả năng đi?"

Vương Tiểu Thiên dồn dập thúc đến.

"Oa, thật là Song Đầu Hắc Lân Xà, sư đệ, người lần này có thể phát!"

Vương Tiểu Thiên ánh mắt trừng lão đại, nhìn xem cái kia treo ở đao sẵn trên con rắn, Lưu Đình Thiên một mực không dám sờ trường đi đụng, đối với lạ lẫm đồ vật hắn luôn luôn cẩn thận.

"Phát? Thứ này rất đáng tiền?"

Lưu Đình Thiên nghe ra Vương Tiểu Thiên trong lời nói hưng phấn và trong ánh mắt toát ra đến khát vọng, đồng thời có chút treo lấy tâm chính thức buông xuống, cái này con rắn không thể là ai đường Linh Thú.

"Há lại chỉ có từng đó là đáng giá, ta đã nói với người, sư đệ, cái này muốn là đụng phải nhu cầu cấp bách người, có thể bán cái giá tốt, đến lúc đó người cũng có thể đi làm cho hai trương trung cấp phù, như vậy hai chúng ta có thể cùng đi làm nhiệm vụ, đến lúc đó lợi nhuận thêm nữa linh tệ, có thể nhanh một chút đột phá công pháp. . . Hắc hắc. . . Thật là vui. . ."

Vương Tiểu Thiên hưng phấn nhảy dựng lên.

"Sư huynh, cái này giá trị bao nhiêu linh tệ?"

Lưu Đình Thiên cũng bị cuốn hút rồi, cao hứng mà hỏi thăm.

"Không sai a, người có lẽ đánh không lại nó mới là a. . ."

Vương Tiểu Thiên đột nhiên nhớ ra cái gì đó, mặt lộ vẻ nghi ngờ, nhỏ giọng nói thầm.

"Làm sao vậy?"

"Cái này Song Đầu Hắc Lân Xà thân thể cứng rắn, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, tính tình táo bạo, nọc độc kỳ độc vô cùng, nhưng thật là chế tạo Hắc Lân Đan chủ yếu tài liệu, người biết cái này Hắc Lân Đan có cái gì hữu dụng sao?"

"Không biết, có cái gì hữu dụng?"

"Cái này Hắc Lân Đan thể nhưng là đột phá trụ cột công pháp chín tầng phụ trợ đan dược, có thể đề cao đột phá tỷ lệ đấy, tuy rằng gia tăng tỷ lệ không lớn, nhưng mà cũng là cực kỳ trân quý đấy, chẳng qua là nhìn cái này con rắn lớn nhỏ có lẽ có cấp một tầng bảy, người mới trụ cột công pháp ba tầng, người không có khả năng đánh thắng được nó nha?"

"A? Cấp một tầng bảy?"

"Cái kia là Yêu thú đẳng cấp, Yêu thú chủ tu Nội Đan, tam cấp sau mới có thể ngưng tụ ra Yêu Đan, đẳng cấp phân chia và Tu Tiên Giả không sai biệt lắm, cấp một tầng bảy liên tương đương với trụ cột công pháp tầng bảy, theo đạo lý người Khổng Hòa Thuật không có khả năng tổn thương được rồi hẳn nha. . ."

"Ha ha, kỳ thật. . ."

Đang lúc Lưu Đình Thiên ý định tốc độ cao Vương Tiểu Thiên mình cũng đã tầng bảy trụ cột công pháp, thuận tiện hỏi hỏi hắn có biết hay không nguyên nhân.

"Đình Thiên sư đệ. . . Đình Thiên sư đệ. . . Người thật sự ở chỗ này, Lý trưởng lão sai người tìm người khắp nơi đâu rồi, người mau cùng ta cùng đi chứ. . ."

Một người sư huynh hơi thở dồn dập chạy tới, cách thật xa liền lớn tiếng hô lên, đúng là buổi sáng Linh tuyến chỗ phiên trực cái vị kia sư huynh.

"Nguy rồi nguy rồi. . ."

Vương Tiểu Thiên vẻ mặt tiếc hận, gấp đến độ thẳng dậm chân.

"Sư huynh, làm sao vậy?"

Lưu Đình Thiên nhìn xem tâm tình kích động Vương Tiểu Thiên, có chút không hiểu thấu.

"Ai nha, người thể nào vẫn không rõ đâu rồi, Lý trưởng lão vừa ý người con rắn rồi, hơn phân nửa cũng là vì Lý Chấn bang sư huynh đến đấy, ai nha. . ."

Vương Tiểu Thiên nói qua nói qua, cái kia sư huynh đã đến gần.

"Người không hiểu, đến lúc đó người sẽ biết!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Kỳ Quái Đỉnh

"Người không hiểu, đến lúc đó người sẽ biết!"

Vương Tiểu Thiên tuy rằng tiếc hận, nhưng lại không dám nhận lấy sư huynh trước mặt nói cái gì nữa, cái kia chính là chữ bói trường lão rồi, là muốn đã bị trừng phạt đấy.

"Đỉnh Thiên sư đệ, cuối cùng tìm được người rồi, Lý trưởng lão chính tìm người đâu rồi, người theo ta cùng đi chứ!"

Buổi sáng phiên trực tên kia sư huynh cười dịu dàng nói đến.

Vương Tiểu Thiên đã nhìn không được rồi, đi qua ngòi tại gian phòng của mình bên trong trên ghế, đưa lưng về phía hai người bọn họ, bịt lấy lỗ tai, một bức thông khổ bộ dạng.

"Sư huynh, sẽ đi ngay bây giờ sao?"

Lưu Đỉnh Thiên có chút bận tâm, cũng không phải quan tâm con rắn kia, chẳng qua là hiện tại hắn trong cơ thể không có bao nhiêu Linh lực rồi, lúc này thời điểm lại bỏ một lần Bách Thảo Sơn, không gánh nước hần miễn cưỡng có thể leo đi lên, nhưng mà buổi chiều còn muốn gánh nước, hiện tại không tu luyện khôi phục, hắn lo lắng buổi chiều không có cách nào khác hoàn thành nhiệm vụ.

"Người còn có sự tình khác sao? Lý trưởng lão thể nhưng là đang ở nơi đó chờ đâu!"

Phiên trực sư huynh ngữ khí có chút khẩn cấp.

"Vậy được rồi, chúng ta đi thôi!"

Lưu Đỉnh Thiên đã đại khái đã biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, sự tình đã rất sáng suốt.

Hai người một bên hướng chân núi đi đến, một bên trò chuyện.

"Sư đệ, có thể bị Lý trưởng lão coi trọng như thế, người lần này nhưng là phải phát."

Phiên trực sư huynh có chút nịnh nọt, cũng có chút đắc ý, hắn đem tin tức này kịp thời nói cho Lý Chấn bang, nghĩ đến sau đó hắn có thể lấy được chỗ tốt cũng sẽ không ít.

"Sư huynh nói rất đúng chuyện này, đầu là vận khí tốt mà thôi."

Lưu Đỉnh Thiên trong nội tâm có chút ít phiền muộn, hắn hiện tại trụ cột công pháp tầng bảy rồi, lấy tốc độ của hắn bây giờ, khả năng qua không được bao lâu có thể đến chín tầng rồi, bởi như vậy, nói không chừng cái này Song Đầu Hắc Lân Xà mình cũng có thể phái trên công dụng, chẳng qua là hắn hiện tại hoàn toàn không hiểu Tu Tiên giới luyện được.

"Ồ, người không dán phù?"

Đi vào chân núi, phiên trực sư huynh lấy ra một tờ màu vàng phù chỉ, dán tại chính mình trên bàn chân, chậm rãi bay lên không, chuẩn bị trở lên bay đi, ngẩng đầu rồi lại trông thấy Lưu Đỉnh Thiên chính từng bước một trở lên bờ, thùng nước đã bị thu vào Túi Càn Khôn trong.

"Sư huynh, ta vừa tới, một quả linh tệ đều không có, ha ha, không có việc gì, sư huynh đi trước, ta lập tức tới ngay!"

Lưu Đỉnh Thiên cũng không quay đầu lại bước chân càng không ngừng rất nhanh trở lên chạy chậm mà đi.

Hiện tại so với chọn nước thời điểm muốn mạnh hơn nhiều lắm, Lưu Đỉnh Thiên đầu cảm giác mình toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, không có gì áp lực, cũng không có điều động trong cơ thể cái kia ti mỏng manh Linh lực, chẳng qua là dựa vào thân thể của mình trở lên bờ.

Trong cơ thể Linh lực quá ít, có thể tiết kiệm một chút liền tiết kiệm một chút đi, bằng không thì buổi chiều gánh nước nhiệm vụ có thể làm sao bây giờ, Khương trường lão tính khí cũng không nhỏ, vạn nhất vì vậy mà trách tội, hắn có thể sẽ thua lỗ lớn.

Lưu Đình Thiên chính dốc sức liều mạng trở lên bờ, hoàn toàn không tâm tư đi quản đàng sau ngốc trệ phiên trực sư huynh, hắn hôm nay nào dung lượng có chút chưa đủ, vốn là Song Đầu Hắc Lân Xà, lại phải không dán phù liền trực tiếp hướng trên núi hướng, nhìn bộ dạng như vậy không giống như là gạt người, vậy hắn như thường ngày mỗi ngày hai chuyến gánh nước chính là như vậy leo đi lên hay sao?

Điều này cũng thật bất khả tư nghị, chưa từng có nghe nói qua có người không dán phù liền trực tiếp trở lên bờ đấy, huống chi cái kia hai thùng nước cũng không nhẹ a.

Lưu Đình Thiên cuối cùng vẫn là không có chịu đựng được, leo đến hai phần ba thời điểm, thật sự là bước bất động chân, lại không thể cùng bình thường như vậy nghỉ ngơi một chút, sư huynh đã ở phía trước rất xa chỗ, đành phải vận dụng trong cơ thể cái kia tí hắc rất không nở bỏ Linh lực.

Tuy rằng phiên trực sư huynh cũng rất nhớ sớm chút mang Lưu Đình Thiên đi gặp Lý trường lão, nhưng bắt buộc đi chính là hắn cũng chỉ có nhất trương phù.

Kết quả cuối cùng liền đơn giản, cũng là đã định trước đấy, Lưu Đình Thiên không có khả năng cùng Lý trường lão giật đồ, coi như là cái này con rắn chính là hắn giết.

Cũng may Lý trường lão toàn bộ tâm tư đều tại con rắn kia trên người, cũng không có phát hiện Lưu Đình Thiên biến hóa, lại để cho hắn sợ bóng sợ gió một trận, thực muốn hỏi lên, chính hắn vẫn thực không biết trả lời như thế nào.

Cuối cùng Lý trường lão thanh toán mười cái linh tệ cho Lưu Đình Thiên, coi như là mua cái kia con rắn.

Lưu Đình Thiên tuy rằng không biết con rắn kia chính thức giá trị, từ Vương Tiểu Thiên trong lúc biểu lộ biết rõ tuyệt đối không chỉ có cái giá này, nhưng Lý trường lão mình mở miệng, hắn tự nhiên sẽ không đi bác (bỏ) Lý trường lão mặt mũi.

Lại đòi hỏi hai bộ nhập môn cấp màu xanh trường bào và một quyển nhập môn thuật chế thuốc, về sau hắn có thể có quần áo thay đổi, không cần sáng sớm ăn mặc không quá làm y phục.

Lý trường lão mặc dù đối với Lưu Đình Thiên đòi hỏi nhập môn thuật chế thuốc có chút kỳ quái, nhưng là cũng không miệt mài theo đuổi, dù sao chẳng qua là một quyển nhập môn sách.

Chỉ cần đạt tới Linh Động kỳ, Bách Thảo Đường đều miễn phí đưa tặng, cùng nhập môn là dẫn tới trụ cột nhập môn trang bị là giống nhau, nhân thủ một bộ.

Hạ sơn, Lưu Đình Thiên cũng không có lại đi tìm Vương Tiểu Thiên, mà là trực tiếp chạy tới Linh tuyến chỗ, hắc ý định trực tiếp tại Linh tuyến chỗ đó tu luyện lấy mau chóng khôi phục trong cơ thể Linh lực, bằng không thì hắn thật không có nắm chắc buổi chiều có thể đem nước chọn đi lên.

Linh tuyến bên cạnh, Lưu Đình Thiên ngồi xếp bằng ở chỗ kia, hắc chuyển ra Lý trường lão và Khương trường lão, cuối cùng mới cầu vừa qua khỏi để đổi lớp phiên trực sư huynh đáp ứng hắc, ngay tại Linh tuyến bên cạnh ngồi xuống khôi phục Linh lực, chỉ lần này một lần lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.

Lưu Đình Thiên tiến nhập trạng thái tu luyện, trong cơ thể Linh lực dần dần khôi phục đứng lên, nhưng lại so với bình thường muốn nhanh hơn rất nhiều, trong cơ thể vốn đã khô kiệt Linh lực như là khô cạn bọt biển gặp nguồn nước, điên cuồng hấp thụ đứng lên.

Đồng thời hắc không có chú ý tới chính là hắc Túi Càn Khôn trong phát ra nhè nhẹ bạch quang, Linh tuyến trong cái kia nồng đậm Linh lực chính bị điên cuồng hút vào đến Túi Càn Khôn ở bên trong, chẳng qua là bây giờ là giữa ban ngày, không nhìn kỹ căn bản không có khả năng phát hiện cái này một hiện tượng kỳ quái.

Buổi tối Lưu Đình Thiên kéo lấy một mồi thân thể chọn hai thùng Linh tuyến nước đi trở về Dược Viên, thi triển khổng chế thủy thuật đem Linh tuyến nước đều đều chiếu vào Dược Viên bên trong dược liệu lên, sau đó đẩy ra cỏ tranh phòng môn, một đầu trồng ngã xuống giường, hoàn toàn mặc kệ hiện tại trên người mình đến cùng có bao nhiêu bản.

Chỉ chớp lát, Lưu Đình Thiên lại gãy giữa lấy ngồi dậy, nhiều năm như vậy đã thành thói quen nói cho hắc biết, coi như là lại một mồi cũng không có thể buông tu luyện, hắc khoanh chân ngồi xuống, dứt bỏ tạp niệm, bắt đầu mỗi ngày kiên trì tu luyện, chẳng qua là lần này Linh lực khôi phục so với buổi chiều tại Linh tuyến lúc muốn chậm không ít, một vòng thời kỳ hai cái chu kỳ, thời gian dần qua đêm đã khuya, hắc lại ngồi ngủ rồi.

Ngày hôm sau Lưu Đình Thiên tinh thần sung mãn sau khi đứng lên, duỗi lưng một cái, nghe một cổ thiêu vị, nghĩ đến rốt cuộc đã có thể tắm rửa màu xanh trường bào, thò tay đi sờ bản thân Túi Càn Khôn, lúc này mới nhớ tới ngày hôm qua tóa ra mạo hiểm đi thu thập cái kia gốc hai mươi năm dược liệu.

Vội vàng mở ra, muốn đi tìm cái kia dược tài ra đến xem có không có biến hóa, dù sao lần trước hắc là thả hơn một tháng mới phát hiện dược liệu biến thành cỏ khô.

Lật ra cả buổi, ở đâu còn có cái gì dược liệu, lật là xong Túi Càn Khôn cũng không tìm được, đồ vật giống nhau hình dáng bị bày tại trên giường, thông suốt cửa đao sấn, Dương Giác sơ, màu nâu chai thuốc, mười miếng linh tệ, trụ cột công pháp, sách nhỏ, hai kiện quần áo mới, một quyển thuật chế

thuốc, một cái đỉnh, còn dư lại cũng chỉ có một chút cỏ khô, trong đó một cây cỏ khô rõ ràng so với những thứ khác muốn mới một ít.

Lưu Đình Thiên tay trái cầm lấy cái thanh kia cỏ khô, tay phải nâng cái kia đỉnh, tò mò nhìn, không hề nghi ngờ, lúc trước được liệu biến thành như vậy, nhất định cùng cái đỉnh này có quan hệ, thực sự không phải là khí hậu không phục.

"Kỳ quái đỉnh. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Phường Thị

"Kỳ quái đỉnh. . ."

Lưu Đình Thiên nhìn xem tay phải đỉnh, lại nhìn một chút tay trái cỏ khô, bất đắc dĩ lắc đầu, đây cũng quá kì quái.

Nếu như không phải là Hồ Nhạc Thánh nói cho hắn biết, cái đỉnh này là lúc trước cùng hắn cùng một chỗ từ trên trời giáng xuống, hắn thật đúng là khả năng trong con tức giận đem đỉnh cho đập phá, từ bên ngoài nhìn vào cái kia đỉnh, không có chút nào kỳ lạ chỗ, có lẽ đập phá có thể phát hiện cái gì.

Chẳng qua là Lưu Đình Thiên có chút không nỡ bỏ, cái đỉnh này từ nhỏ nương theo hắn, có khi nhìn lên Tinh Không, nhớ nhà rồi, hắn sẽ đem đỉnh lấy ra nhìn xem, lại cẩn thận vuốt ve Trần Hà Hoa Dương Giác sơ và Lưu Lão Thực cái thanh kia chủ truyền đạo sẵn, lại nắm giả bộ Thánh diên viên chính là cái kia màu nâu chai thuốc bình yên chìm vào giấc ngủ.

Lưu Đình Thiên lắc đầu, bất đắc dĩ đem đỉnh lại thả lại Túi Càn Khôn, càng làm những vật khác đều bỏ vào, chứng kiến cái kia mười miếng linh tệ lúc, trong nội tâm trong bụng nở hoa, rốt cuộc không phải là người không có đồng nào rồi.

Vương Tiểu Thiên đã làm nửa năm cũng mới kiếm năm miếng linh tệ, hiện tại Lưu Đình Thiên đã có mười miếng, sao có thể mất hứng, nhớ tới bản thân tốt như cái gì cũng không cần, vui vẻ đem cái kia mười miếng linh tệ thu vào Túi Càn Khôn, liền rời giường rửa mặt đi, cũng không có đem cái kia đỉnh đem được liệu biến thành cỏ khô sự tình quá mức để ở trong lòng, đầu là lúc sau biết chú ý không đem cả hai thả cùng một chỗ, về sau có thời gian lại nghiên cứu.

Rửa mặt hoàn tất sau lại bắt đầu ngày qua ngày gánh nước công tác, đầu là hôm nay hắn đựng phải hơn một tháng không có đựng phải Trần trưởng lão.

"Trần trưởng lão, ngài đã tới."

Giữa trưa, Lưu Đình Thiên chọn đã xong nước, đi tìm Vương Tiểu Thiên, lại phát hiện hắn đại môn khóa chặt, liền bản thân đã trở về, cách thật xa đã nhìn thấy Trần trưởng lão, đang tại được trong viên kiểm tra được liệu.

Đội đến lúc Lưu Đình Thiên đi vào, phát hiện hắn đang xem cái kia gốc kiếm ý thảo, cái kia cây cỏ hắn nhìn chăm sóc vô cùng tốt, trang hoàng ban đã rút đi, toàn thân màu xanh đậm, ánh mặt trời chiếu xuống tròn sáng sáng đấy.

"Cũng không tệ lắm."

Trần trưởng lão đứng lên, nhìn Lưu Đình Thiên liếc, hài lòng nhẹ gật đầu, tâm tình rất không tồi, cái này cả vườn con cái được liệu có thể so sánh hắn bề quan trước mọc muốn tốt hơn nhiều, hơn nữa mùi thuốc cũng muốn nồng đậm rất nhiều, đặc biệt là hắn tại hồ cái kia gốc kiếm ý thảo bây giờ nhìn đi lên rất khỏe mạnh, cuối cùng có thể cho tiền bối một cái công đạo rồi.

"Cầm lấy, đây là ngươi nên được đấy!"

Trần trưởng lão nói xong, hướng phía Lưu Đình Thiên ném qua đi hai quả linh tệ, Lưu Đình Thiên thò tay tiếp nhận, có chút nghi hoặc không hiểu nhìn xem Trần trưởng lão.

"Trần trưởng lão, lần trước nói một tháng một quả. . ."

Lưu Đình Thiên một tay cầm một quả linh tệ, lúc trước hắn liền hỏi qua Vương Tiểu Thiên nhiệm vụ kết toán phương thức, tuyệt đối không tồn tại sớm tiền trả báo thù lao.

"Mặt khác một quả là khen thưởng ngươi đấy, cái kia gốc kiếm ý thảo chiếu cố không sai, ta không muốn thiếu nợ ngươi đấy, cái này một quả coi như

huê nhau!"

Trần trưởng lão có chút ngoài ý muốn nhìn xem Lưu Đình Thiên, nhiệm vụ làm tốt, là có thêm vào ban thường đày, bình thường đệ tử đều vui rạo rức tranh thủ thời gian nhận lấy, nào có vẫn chất vấn đây.

"Đa tạ Trần trưởng lão!"

Lưu Đình Thiên lúc này mới vui vẻ đem hai quả linh tệ thu vào Túi Càn Khôn ở bên trong, đang muốn hỏi thăm Trần trưởng lão lần này bề quan tình huống.

"Đúng rồi, vừa rồi Vương Tiểu Thiên đã tới tìm ngươi, phường thị hôm nay khai trương, ba tháng mới một lần cơ hội, nói cho ngươi có thời gian liền đi xem, hẳn hãy đi trước rồi. . ."

Trần trưởng lão nói xong quay người liền hướng cở tranh phòng đi đến.

"Ngươi đi đi, hôm nay Dược Viên cũng không cần ngươi chiếu cố, buổi chiều gánh nước nhiệm vụ ta cũng chào hỏi, hôm nay cũng có thể không làm rồi, phường thị khai trương, cơ hội khó được, ngươi cũng đi xem đi. . ."

Nói xong cũng tiến vào cở tranh phòng, tâm tình xem ra không tệ.

"Đa tạ Trần trưởng lão!"

Bất kể như thế nào, thả bản thân nửa ngày nghỉ, nước cũng không cần chọn lấy, tự nhiên muốn hảo hảo cảm tạ một cái, trên tay mình đã có mười hai miếng linh tệ, cũng xác thực có thể đi phường thị nhìn xem, mở mang tầm mắt, nói không chừng có thể mua điểm thứ mình thích.

Phường thị vị trí Lưu Đình Thiên tự nhiên là biết rõ đây, hôm nay là phường thị khai trương thời gian, Vương Tiểu Thiên cũng từng nói với hắn qua, chẳng qua là hắn mỗi ngày muốn tìm nước hai chuyến, xác thực rút không xuất ra thân, lúc trước lại người không có đồng nào, vì vậy cũng không có đặc biệt muốn đi.

Hiện tại không giống nhau, hắn đã thành nhỏ tài chủ, lại thả nửa ngày nghỉ, chuyện tốt như vậy tự nhiên là sẽ không bỏ qua.

Lưu Đình Thiên vui sướng bay lên trời, hướng phường thị bay đi, tuy rằng trong cơ thể Linh lực không nhiều lắm, nhưng hắn Thuật Đẳng Không cũng xác thực không có luyện bao lâu không quá thuần thực, buổi chiều lại không cần gánh nước rồi, không cần phải lại giữ lại Linh lực, dứt khoát xa xỉ một hồi, một bên nắm chặt thời gian chạy tới phường thị, một bên luyện tập Thuật Đẳng Không.

Cái này phường thị cùng giao lưu hội có thể không giống nhau, giao lưu hội mỗi tháng đều bí mật cử hành, thời gian không cố định, đệ tử lúc giữa truyền miệng, biết giao lưu một ít tu luyện tâm đắc, lại tiến hành vật phẩm trao đổi, mà cái này phường thị thế nhưng là chính thức cử hành chính quy cỡ lớn giao dịch hội, vô luận tham dự nhân số, giao dịch vật phẩm cũng không phải giao lưu hội có thể so sánh so sánh đây.

Phường thị khai trương thời gian cũng là cố định, mỗi ba tháng một lần, một lần mở ba ngày, tại ngũ đại tu Tiên trong môn phái thay phiên chủ trì cử hành, mỗi môn phái địa điểm đều là cố định, như vậy chính là vì thuận tiện người tìm kiếm.

Không chỉ năm phái đệ tử đều tiến đến, cũng không ít tu Tiên người của gia tộc cũng rất xem trọng, dù sao lớn như vậy hình thức giao dịch hội tại vô nước Tu Tiên giới là một cái như vậy, ai có thể không coi trọng, ai không Tuồng tại phường thị đào đến một ít đối với mình bây giờ có tác dụng đồ vật, ra lại bán mất trong tay mình không dùng được đồ vật đổi chút ít linh tệ.

Dù sao a, cái này phường thị thế nhưng là phi thường náo nhiệt, nhân khí tràn đầy, thường thường biết tuôn ra một ít thứ tốt đi ra, đến đây đào bảo người cũng không ít.

Phường thị lúc này đây khai trương chính là Bách Thảo Đường tổ chức, địa điểm là ở phía sau núi, chỗ đó có thật lớn một mảnh quanh năm không đưa rồi lại thường xuyên có đệ tử đi quét dọn cây trúc làm thành phòng ốc, từng loạt từng loạt đấy, từ xa nhìn lại đều vô cùng đồ sộ.

Lưu Đình Thiên Phi Phi đi một chút vô cùng nhanh chạy tới phường thị, cách rất xa chỉ nghe thấy âm ỹ thanh âm liên tiếp, rút cuộc đã đến, nhìn cái này nhân khí, nóng nảy không muốn không muốn đây.

Đi vào phường thị, từng cái một quầy hàng liền bày đặt tại phòng ốc phía trước, chủ quán đám quần áo đủ loại, có mặc màu xanh trường bào Bách Thảo Đường đệ tử.

Có một thân đồ lam nữ đệ tử, hắn biết rõ đó là xanh đẳng cung đệ tử.

Cũng có Linh Thú núi đệ tử, ăn mặc kỳ kỳ quái quái từ da thú làm thành quần áo, trời rất nóng cũng không biết nóng không nóng.

Một thân áo trắng ngực thêu lên một thanh kiếm, thân lưng linh kiếm chính là phi kiếm phái đệ tử.

Ăn mặc Hồng Phong màu trường bào, tay cầm cây quạt đúng là Hồng Phong phái đệ tử.

Những thứ này đều là lúc trước Vương Tiểu Thiên cùng hắn tán gẫu qua đấy, nhưng mà vẫn có rất nhiều ăn mặc tùy ý người, Lưu Đình Thiên cũng không biết là người nào.

Tất cả mọi người tại đó dấy cuống hợng lớn tiếng rao hàng lầy, không ít người xuyên thẳng qua trong đám người, ngẫu nhiên nhìn trúng liền dừng bước lại cầm lên nhìn một cái, cùng chủ quán cò kè mặc cả một phen, hoặc buông đồ vật tiếc hận rời đi, hoặc là xuất ra linh tệ đem đồ vật thu nhập bản thân Túi Càn Khôn.

Tiếng rao hàng, hỏi giá thanh âm, tiếng trả giá, nhiều tiếng lọt vào tai.

Quan sát người, mua sắm người, tiếc hận rời đi người, người người vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Long Vương Quan Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.